

ΔΑΙΜΟΝΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ

• βιβλίο τρίτο •

Η συνέχεια του No 1 μπεστ σέλερ των *New York Times* ΚΟΥΡΔΙΣΤΟΣ ΠΡΙΓΚΙΠΑΣ

Κουρδιστή Πριγκίπισσα

CASSANDRA CLARE

Η Τέσα Γκρέι θα έπρεπε να είναι ευτυχισμένη – δεν είναι όλες οι νύφες ευτυχισμένες; Ωστόσο, καθώς προετοιμάζεται για το γάμο της, ένα δίχτυ σκιών αρχίζει να τυλίγεται γύρω από τους Κυνηγούς του Ινστιτούτου του Λονδίνου. Ένας νέος δαίμονας εμφανίζεται, ένας δαίμονας που τον συνδέει αίμα και μυστικότητα με τον Μόρτμεϊν, τον άντρα που σκοπεύει να χρησιμοποιήσει το στρατό του από ανελέητα αυτόματα, τις Δαιμονικές Μηχανές, για να καταστρέψει τους Κυνηγούς των Σκιών. Ο Μόρτμεϊν χρειάζεται μονάχα ένα τελευταίο κομμάτι για να ολοκληρώσει το σχέδιό του.

Χρειάζεται την Τέσα.

Η Σάρλοτ Μπράνγουελ, επικεφαλής του Ινστιτούτου, προσπαθεί απεγνωσμένα να βρει τον Μόρτμεϊν πριν αυτός χτυπήσει. Και ο Τζεμ και ο Γουίλ, τα αγόρια που διεκδικούν την καρδιά της Τέσα, θα κάνουν τα πάντα για να τη σώσουν. Γιατί παρόλο που ο Τζεμ και η Τέσα είναι αρραβωνιασμένοι, ο Γουίλ εξακολουθεί να είναι ερωτευμένος μαζί της.

Τα τελευταία λόγια ενός ετοιμοθάνατου Κυνηγού των Σκιών παρέχουν το στοιχείο που ίσως να οδηγήσει την Τέσα και τους φίλους της στον Μόρτμεϊν. Αλλά η μικρή τους ομάδα δεν μπορεί να τον αντιμετωπίσει μόνη της, και ο πανίσχυρος Υπάτος αμφισβητεί ότι ο Μόρτμεϊν έρχεται. Εγκαταλελειμμένοι από συμμάχους, οι Κυνηγοί βρίσκονται παγιδευμένοι όταν ο Μόρτμεϊν υφαρπάζει το φάρμακο που κρατάει τον Τζεμ ζωντανό. Με τον καλύτερό του φίλο να βρίσκεται στο κατώφλι του θανάτου, ο Γουίλ πρέπει να ρισκάρει τα πάντα για να σώσει το κορίτσι που αγαπούν και οι δύο.

Για να εξασφαλίσει χρόνο στον Γουίλ, ο μάγος Μάγκνους Μπείν ενώνει τις δυνάμεις του με τον Χένρι Μπράνγουελ για να δημιουργήσουν μια εφεύρεση που θα τους βοηθήσει να νικήσουν τον Μόρτμεϊν. Ενώ όλοι προσπαθούν να σώσουν την Τέσα και το μέλλον των Κυνηγών των Σκιών, το οποίο βρίσκεται στα χέρια της, η Τέσα συνειδητοποιεί ότι ο μόνος που μπορεί να τη σώσει είναι ο εαυτός της – γιατί με την ανακάλυψη της αληθινής της φύσης, η Τέσα μπορεί να γίνει πιο ισχυρή απ' όσο ονειρεύτηκε ποτέ. Όμως, μπορεί ένα κορίτσι μόνο του, ακόμα και ένα κορίτσι που ορίζει τη δύναμη των αγγέλων, να νικήσει έναν ολόκληρο στρατό;

Κίνδυνος και προδοσία, μυστικά και μαγεία, και οι μπλεγμένες κλωστές της αγάπης και της απώλειας περιπλέκονται καθώς οι Κυνηγοί των Σκιών ωθούνται στο χείλος της καταστροφής στον συγκλονιστικό αυτό επίλογο της τριλογίας των Δαιμονικών Μηχανών.

Άλλα βιβλία της Cassandra Clare

ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ:

Πόλη των Οστών

Πόλη της Στάχτης

Γυάλινη Πόλη

Πόλη των Έκπτωτων Αγγέλων

Πόλη των Χαμένων Ψυχών

ΔΑΙΜΟΝΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ:

Κουρδιστός Άγγελος

Κουρδιστός Πρίγκιπας

ΔΑΙΜΟΝΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ

Βιβλίο Τρίτο

Κουρδιστή Πριγκίπισσα

CASSANDRA CLARE

μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

PLATYPUS

Τίτλος πρωτοτύπου
THE INFERNAL DEVICES - CLOCKWORK PRINCESS
Συγγραφέας
CASSANDRA CLARE

Copyright © 2013 by Cassandra Clare, LLC

Copyright © 2013 για την Ελληνική γλώσσα σε όλο τον Κόσμο
PLATYPUS PUBLICATIONS
Τηλ. 210 6002605, Fax 211 2686816
info@platypus.gr
www.platypus.gr

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά
Επιμέλεια: Έλενα Γεωργιάδου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

ISBN 978-960-6665-99-8

Για την οικογένεια Λούις:
Τη Μέλανι, τον Τζοναθαν και την Έλεν

*Συμφωνώ με κείνον που με την άρπα του
Σε διάφορους τόνους τραγουδά,
Ότι οι άνθρωποι μπορούν να υπερβούν
Τον παλιό τους εαυτό και να πετύχουν περισσότερα.*

—Λόρδος Άλφρεντ Τένισον, “In Memoriam Α.Η.Η”.

ΔΑΙΜΟΝΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ

Βιβλίο Τρίτο

Κουρδιστή Πριγκίπισσα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Γιορκ, 1847.

«Φοβάμαι», είπε το μικρό κορίτσι που καθόταν στο κρεβάτι. «Παππού, μπορείς να μείνεις μαζί μου;»

Ένας ήχος ανυπομονησίας βγήκε από το πίσω μέρος του λαιμού του Αλοϊσιους Στάρκγουεδερ καθώς τράβηξε μια καρέκλα πιο κοντά στο πλάι του κρεβατιού και κάθισε. Η ανυπομονησία ήταν εν μέρει μόνο πραγματική. Τον ευχαριστούσε που η εγγονή του τον εμπιστευόταν τόσο, ότι συχνά ήταν ο μόνος που μπορούσε να την ηρεμήσει. Η απότομη συμπεριφορά του δεν την ενόχλησε ποτέ, παρά τη λεπτεπίλεπτη φύση της.

«Δεν υπάρχει κανένας λόγος να φοβάσαι, Αντέλ», είπε. «Θα δεις».

Τον κοίταξε με μάτια ορθάνοιχτα. Συνήθως η τελετή της χάραξης του πρώτου ρούνου θα λάμβανε χώρα σε έναν από τους μεγαλύτερους χώρους του Ινστιτούτου του Γιορκ, αλλά εξαιτίας των εύθραυστων νεύρων και της υγείας της Αντέλ, είχε συμφωνηθεί να λάβει χώρα στην ασφάλεια της κρεβατοκάμαράς της. Καθόταν στην άκρη του κρεβατιού της, με την πλάτη της στητή. Το

τελετουργικό της φόρεμα ήταν κόκκινο, με μια κόκκινη κορδέλα να συγκρατεί τα όμορφα, ξανθά μαλλιά της. Τα μάτια της ήταν τεράστια στο λεπτό πρόσωπό της, τα μπράτσα της στενά. Τα πάντα επάνω της ήταν εύθραυστα σαν πορσελάνινο φλιτζάνι.

«Οι Σιωπηλοί Αδελφοί», είπε. «Τι θα μου κάνουν;»

«Δώσε μου το χέρι σου», της είπε, και του έτεινε το δεξί της χέρι με εμπιστοσύνη. Εκείνος το γύρισε από την άλλη, κοιτάζοντας το μοτίβο από αχνές γαλάζιες φλέβες κάτω από το δέρμα. «Θα χρησιμοποιήσουν τα ραβδιά τους – ξέρεις τι είναι ένα ραβδί – για να σχεδιάσουν ένα Σημάδι επάνω σου. Συνήθως ξεκινούν με το ρούνο της Ενόρασης, τον οποίο θα ξέρεις από τις σπουδές σου, αλλά στη δική σου περίπτωση θα ξεκινήσουν με τη Δύναμη».

«Επειδή δεν είμαι πολύ δυνατή».

«Για να ενισχύσουν την κράση σου».

«Σαν ζωμός από βοδινό». Η Αντέλ ζάρωσε τη μύτη της.

Εκείνος γέλασε. «Ας ελπίσουμε ότι δεν θα είναι τόσο δυσάρεστο. Θα νιώσεις ένα μικρό τσούξιμο, γι' αυτό πρέπει να είσαι γενναία και να μη φωνάξεις, επειδή οι Κυνηγοί των Σκιών δεν φωνάζουν από πόνο. Μετά το τσούξιμο θα φύγει, και θα νιώθεις καλύτερα και πολύ πιο δυνατή. Και εκεί θα τελειώσει η τελετή, και θα κατέβουμε κάτω και θα υπάρχουν κέικ με γλάσο για να το γιορτάσουμε».

Η Αντέλ χτύπησε τις φτέρνες της μεταξύ τους. «Και ένα πάρτι!»

«Ναι, ένα πάρτι. Και δώρα». Χτύπησε ελαφρά την τσέπη του, εκεί όπου βρισκόταν κρυμμένο ένα μικρό κουτί – ένα μικρό κουτί τυλιγμένο με λεπτό μπλε χαρτί, μέσα στο οποίο βρισκόταν ένα ακόμα πιο μικρό οικογενειακό δαχτυλίδι. «Έχω ένα δώρο για σένα εδώ. Θα το πάρεις αμέσως όταν τελειώσει η τελετή του Σημαδέματος».

«Δεν μου έχουν ξανακάνει ποτέ πάρτι».

«Είναι επειδή γίνεσαι Κυνηγός των Σκιών», είπε ο Αλοϊσίους. «Ξέρεις γιατί είναι σημαντικό αυτό, έτσι δεν είναι; Τα πρώτα σου Σημάδια σημαίνουν ότι είσαι Νεφιλίμ, όπως εγώ, όπως η μητέρα και ο πατέρας σου. Σημαίνουν ότι είσαι μέρος του Ενκλάβιου. Κομμάτι της οικογένειας των πολεμιστών. Κάτι διαφορετικό και καλύτερο από όλους τους άλλους».

«Καλύτερο από όλους τους άλλους», επανέλαβε εκείνη αργά καθώς η πόρτα της κρεβατοκάμαράς της άνοιξε και δύο Σιωπηλοί Αδελφοί μπήκαν μέσα. Ο Αλοϊσίους είδε το τρέμουλο του φόβου στα μάτια της Αντέλ. Τράβηξε απότομα το χέρι της από το δικό του. Εκείνος συνοφρυώθηκε – δεν του άρεσε να βλέπει την εγγονή του να φοβάται, παρόλο που δεν μπορούσε να αρνηθεί ότι οι Αδελφοί ήταν τρομακτικοί μέσα στη σιωπή τους και τις παράξενες κινήσεις τους οι οποίες τους έκαναν να μοιάζουν σαν να γλιστρούσαν στον αέρα. Πλησίασαν στο πλάι του κρεβατιού της Αντέλ καθώς η πόρτα άνοιξε ξανά και μπήκαν η μητέρα και ο πατέρας της Αντέλ: ο πατέρας της, γιος του Αλοϊσίους, με άλικο εξοπλισμό· η γυναίκα του με ένα κόκκινο φόρεμα που άνοιγε σαν καμπάνα στο ύψος της μέσης και ένα χρυσό κολιέ από το οποίο κρεμόταν ένας ρούνος ενκέλι. Χαμογέλασαν στην κόρη τους, η οποία τους απάντησε με ένα τρεμάμενο χαμόγελο, ενώ οι Σιωπηλοί Αδελφοί την περικύκλωναν.

Αντέλ Λουσίντα Στάρκγουεδερ. Ήταν η φωνή του πρώτου Σιωπηλού Αδελφού, του Αδελφού Σάιμον. Έχει φτάσει πλέον στην κατάλληλη ηλικία. Έχει έρθει η ώρα να χαραχθεί επάνω σου το πρώτο από τα Σημάδια του Αγγέλου. Συνειδητοποιείς την τιμή που σου γίνεται, και θα κάνεις ό,τι μπορείς για να φανείς αντάξιά της;

Η Αντέλ ένευσε υπάκουα. «Ναι».

Και δέχεσαι αυτά τα Σημάδια του Αγγέλου, τα οποία

θα μείνουν στο σώμα σου για πάντα, μια υπενθύμιση όλων όσων χρωστάς στον Άγγελο, και μια υπενθύμιση του ιερού σου καθήκοντος στον κόσμο;

Ένευσε ξανά, υπάκουα. Η καρδιά του Αλοΐσιους γέμισε με περηφάνια. «Τα δέχομαι», είπε.

Τότε ξεκινάμε. Στο μακρύ λευκό χέρι του Σιωπηλού Αδελφού άστραψε ένα ραβδί. Πήρε το τρεμάμενο μπράτσο της Αντέλ και ακούμπησε την άκρη του ραβδιού στο δέρμα της, και άρχισε να σχεδιάζει.

Μαύρες γραμμές εμφανίστηκαν από την άκρη του ραβδιού, και η Αντέλ κοιτούσε με δέος καθώς το σύμβολο της Δύναμης έπαιρνε σχήμα πάνω στο χλομό δέρμα του εσωτερικού μέρους του μπράτσου της, ένα λεπτεπίλεπτο σχέδιο από γραμμές που διασταυρώνονταν, περνώντας πάνω από τις φλέβες της, για να τυλιχτούν γύρω από το μπράτσο της. Το σώμα της ήταν γεμάτο ένταση, τα μικρά της δόντια βυθισμένα στο άνω χείλος της. Τα μάτια της τινάχτηκαν προς τον Αλοΐσιους, κι εκείνος σάστισε από αυτό που είδε μέσα τους.

Πόνος. Ήταν φυσικό να νιώθει κανείς λίγο πόνο κατά την απονομή ενός Σημαδιού, αλλά αυτό που είδε στα μάτια της Αντέλ – ήταν οδύνη.

Ο Αλοΐσιους τινάχτηκε όρθιος, κάνοντας την καρέκλα στην οποία καθόταν να γλιστρήσει πίσω του. «Σταμάτα!» φώναξε, αλλά ήταν πολύ αργά. Ο ρούνος είχε ολοκληρωθεί. Ο Σιωπηλός Αδελφός αποτραβήχτηκε, και απόμεινε να κοιτάζει. Ύπήρχε αίμα στο ραβδί. Η Αντέλ κλαιβούριζε σιγανά, έχοντας ακόμη στο μυαλό της τη συμβουλή του παππού της να μη φωνάξει – αλλά τότε το ματωμένο, πληγωμένο δέρμα της άρχισε να ξεκολλάει από τα κόκαλα, να μαυρίζει και να καίγεται κάτω από το ρούνο σαν να ήταν φωτιά, και δεν μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο παρά να ρίξει το κεφάλι της πίσω και να ουρλιάξει, να ουρλιάξει...

Λονδίνο, 1873.

«Γουίλ;» Η Σάρλοτ Φέρτσαϊλντ άνοιξε σιγά σιγά την πόρτα της αίθουσας εκπαίδευσης του Ινστιτούτου. «Γουίλ, είσαι εδώ;»

Η μόνη απάντηση ήταν ένα πνιχτό γρύλισμα. Η πόρτα άνοιξε τελείως, αποκαλύπτοντας τη μεγάλη, ψηλοτάβανη αίθουσα στην άλλη πλευρά. Και η ίδια η Σάρλοτ είχε εκπαιδευτεί εδώ μέσα όταν ήταν μικρή, και ήξερε κάθε παραμόρφωση στις σανίδες του πατώματος, τον αρχαίο στόχο που είχε σχεδιαστεί στο βόρειο τοίχο, τα παράθυρα με τα τετράγωνα τζάμια, τόσο παλιά ώστε ήταν πιο παλιά στη βάση παρά στην κορυφή. Στο κέντρο της αίθουσας στεκόταν ο Γουίλ Χέροντνείλ, κρατώντας ένα μαχαίρι στο δεξί του χέρι.

Γύρισε το κεφάλι του για να κοιτάξει τη Σάρλοτ, κι εκείνη σκέφτηκε ξανά πόσο παράξενο παιδί ήταν – αν και στα δώδεκά του μόλις που ήταν πλέον παιδί. Ήταν ένα πολύ όμορφο αγόρι, με πυκνά μαύρα μαλλιά που κυμάτιζαν ελαφρώς εκεί που άγγιζαν το γιακά του – υγρά τώρα από τον ιδρώτα, και κολλημένα στο μέτωπό του. Όταν είχε πρωτοέρθει στο Ινστιτούτο το δέρμα του ήταν μαυρισμένο από τον αέρα και τον ήλιο της εξοχής, αν και οι έξι μήνες που είχε ζήσει στην πόλη είχαν αποστραγγίσει το χρώμα του, κάνοντας το κοκκίνισμα στα ζυγωματικά του να ξεχωρίζει. Τα μάτια του είχαν ένα ασυνήθιστα φωτεινό γαλάζιο χρώμα. Κάποια μέρα θα γινόταν ωραίος άντρας, αν μπορούσε να κάνει κάτι με κείνο το κατσούφιασμα που παραμόρφωνε μονίμως τα χαρακτηριστικά του.

«Τι είναι, Σάρλοτ;» είπε απότομα.

Μιλούσε ακόμη με μια ελαφριά ουαλική προφορά, με

έναν κυματισμό στα φωνήεντά του ο οποίος θα ήταν γοητευτικός αν ο τόνος του δεν ήταν τόσο ξινισμένος. Σκούπισε το μέτωπό του με το μανίκι του καθώς εκείνη έκανε να μπει από την πόρτα, και μετά σταμάτησε. «Σε ψάχνω ώρες», είπε με λίγη τραχύτητα, αν και η τραχύτητα ελάχιστη επίδραση είχε πάνω στον Γουίλ. Λίγα πράγματα είχαν επίδραση στον Γουίλ όταν ήταν κακοδιάθετος, και ήταν σχεδόν πάντα κακοδιάθετος. «Δεν θυμάσαι που σου είπα χθες ότι σήμερα θα είχαμε μια καινούρια άφιξη στο Ινστιτούτο;»

«Ω, το θυμάμαι». Ο Γουίλ πέταξε το μαχαίρι. Καρφώθηκε λίγο έξω από τον κύκλο του στόχου, κάνοντας το κατσούφιασμα του ακόμα πιο βαθύ. «Απλά δεν με νοιάζει».

Το αγόρι πίσω από τη Σάρλοτ έβγαλε έναν πνιχτό ήχο. Η Σάρλοτ σκέφτηκε ότι έμοιαζε με γέλιο, αλλά δεν μπορεί να γελούσε, σωστά; Την είχαν προειδοποιήσει ότι το αγόρι που θα ερχόταν στο Ινστιτούτο από τη Σαγκάη δεν ήταν καλά, και ωστόσο εκείνη σάστισε όταν τον είδε να κατεβαίνει από την άμαξα, χλομό και ασταθή όπως ένα χορτάρι στον άνεμο, με ασημένιες τούφες διάσπαρτες στα κυματιστά μαύρα μαλλιά του λες και ήταν ένας ογδοντάχρονος άντρας, όχι ένα δωδεκάχρονο παιδί. Τα μάτια του ήταν μεγάλα και μαυρο-ασημί, παράξενα όμορφα αλλά τρομακτικά σε ένα τόσο λεπτεπίλεπτο πρόσωπο. «Γουίλ, θα είσαι ευγενικός», είπε τώρα, και τράβηξε το αγόρι από πίσω της, οδηγώντας το να μπει στο δωμάτιο. «Μη δίνεις σημασία στον Γουίλ· απλά είναι κακόκεφος. Γουίλ Χέροντεϊλ, επίτρεψέ μου να σου συστήσω τον Τζέιμς Κάρστερς, από το Ινστιτούτο της Σαγκάης».

«Τζεμ», είπε το αγόρι. «Όλοι με φωνάζουν Τζεμ». Έκανε άλλο ένα βήμα μπροστά μέσα στο δωμάτιο, με το βλέμμα του στραμμένο στον Γουίλ με μια φιλική περιέργεια. Μιλούσε χωρίς ίχνος προφοράς, προς μεγάλη έκπληξη της

Σάρλοτ, αλλά πάλι ο πατέρας του είναι –ήταν– Βρετανός. «Το ίδιο μπορείς να κάνεις κι εσύ».

«Λοιπόν, εφόσον όλοι σε φωνάζουν έτσι, δεν θα έλεγα ότι μου κάνεις και ιδιαίτερη χάρη, σωστά;» Ο τόνος του Γουίλ ήταν δηκτικός· για κάποιον τόσο νέο, είχε απίστευτες ικανότητες στην αγένεια. «Νομίζω ότι θα ανακαλύψεις, Τζέιμς Κάρστερς, ότι αν κοιτάξεις τη δουλειά σου και με αφήσεις ήσυχο, θα είναι η καλύτερη έκβαση και για τους δυο μας».

Η Σάρλοτ αναστέναξε από μέσα της. Ήλπιζε τόσο πολύ ότι αυτό το αγόρι, που είχε την ίδια ηλικία με τον Γουίλ, θα αποδεικνυόταν ένα όπλο που θα αφόπλιζε τον Γουίλ από το θυμό και την κακία του, αλλά ήταν ξεκάθαρο ότι ο Γουίλ το εννοούσε όταν της είπε ότι δεν τον ένοιαζε αν θα ερχόταν άλλο ένα αγόρι Κυνηγός των Σκιών στο Ινστιτούτο. Δεν ήθελε φίλους, ούτε τους χρειαζόταν. Η Σάρλοτ κοίταξε τον Τζεμ, περιμένοντας να τον δει να σαστίζει έκπληκτος ή πληγωμένος, αλλά εκείνος απλά χαμογελούσε ελαφρώς, λες και ο Γουίλ ήταν ένα γατάκι που είχε προσπαθήσει να τον δαγκώσει. «Δεν έχω προπονηθεί από τότε που έφυγα από τη Σαγκάη», είπε. «Ένας παρτενέρ θα μου φαινόταν χρήσιμος – κάποιος με τον οποίο θα μπορούσα να μονομαχήσω».

«Κι εμένα το ίδιο», είπε ο Γουίλ. «Αλλά χρειάζομαι κάποιον ισάξιο με μένα, όχι ένα αρρωστιάρικο πλάσμα που δείχνει να οδεύει κουτσαίνοντας προς τον τάφο. Αν και υποθέτω ότι θα ήσουν χρήσιμος ως στόχος».

Η Σάρλοτ, γνωρίζοντας όσα γνώριζε για τον Τζέιμς Κάρστερς –κάτι που δεν είχε μοιραστεί με τον Γουίλ– ένιωσε να την κατακλύζει ένας αρρωστημένος τρόμος. Να οδεύει κουτσαίνοντας προς τον τάφο, ω Θεέ μου. Τι είχε πει ο πατέρας της; Ότι ο Τζεμ εξαρτιόταν από ένα ναρκωτικό για να ζήσει, ένα είδος φαρμάκου που θα επέκτεινε τη

ζωή του αλλά δεν θα την έσωζε. Ω, Γουίλ.

Έχανε να μπει ανάμεσα στα δύο αγόρια, λες και θα κατάφερνε να προστατεύσει τον Τζεμ από τη σκληρότητα του Γουίλ, η οποία ήταν πιο φρικτά εύστοχη από ό,τι θα φανταζόταν ποτέ εκείνος – αλλά μετά σταμάτησε.

Η έκφραση του Τζεμ δεν είχε αλλάξει. «Αν με το “οδεύει κουτσαίνοντας προς τον τάφο” εννοείς ότι πεθαίνω, τότε ναι, έχεις δίκιο», είπε. «Έχω περίπου δύο χρόνια ζωής ακόμη, τρία αν είμαι τυχερός ή έτσι μου λένε».

Ούτε καν ο Γουίλ δεν μπόρεσε να κρύψει το σοκ του τα μάγουλά του κοκκίνισαν. «Εγώ...»

Αλλά ο Τζεμ κατευθυνόταν ήδη προς το στόχο που ήταν ζωγραφισμένος στον τοίχο όταν τον έφτασε, τράβηξε το μαχαίρι από το ξύλο. Μετά γύρισε και πλησίασε τον Γουίλ. Παρόλο που ήταν λεπτεπίλεπτος, είχαν το ίδιο ύψος, και όταν βρέθηκαν μερικά μόλις εκατοστά ο ένας από τον άλλο τα μάτια τους συναντήθηκαν και έμειναν εκεί. «Μπορείς να με χρησιμοποιήσεις ως στόχο αν το επιθυμείς», είπε αδιάφορα ο Τζεμ, σαν να μιλούσε για τον καιρό. «Δεν νομίζω ότι έχω να φοβηθώ και πολλά από μια τέτοια άσκηση, καθώς δεν είσαι και τόσο καλός στο σημάδι». Γύρισε, σημάδεψε, και άφησε το μαχαίρι να φύγει. Καρφώθηκε κατευθείαν στην καρδιά του στόχου, τρεμουλιάζοντας ελαφρώς. «Ή» συνέχισε ο Τζεμ, γυρίζοντας ξανά στον Γουίλ, «μπορείς να μου επιτρέψεις να διδάξω εγώ εσένα. Γιατί εγώ είμαι πολύ καλός στο σημάδι».

Η Σάρλοτ απόμεινε να κοιτάζει. Για μισό χρόνο παρακολουθούσε τον Γουίλ να διώχνει μακριά του οποιονδήποτε προσπαθούσε να τον πλησιάσει –τους δασκάλους τον πατέρα της τον αρραβωνιαστικό της, τον Χένρι τους δύο αδελφούς Λάιτγουντ– με ένα συνδυασμό μίσους και σκληρότητας η οποία πετύχαινε πάντα το στόχο της. Αν δεν ήταν το μοναδικό άτομο που τον είχε δει να κλαίει,

φανταζόταν ότι θα είχε χάσει κι εκείνη προ πολλού κάθε ελπίδα ότι θα κατάφερνε να φερθεί σωστά σε κάποιον. Και ωστόσο τώρα τον έβλεπε να κοιτάζει τον Τζεμ Κάρστερς, ένα αγόρι τόσο εύθραυστο που έμοιαζε λες και ήταν φτιαγμένο από γυαλί, με τη σκληρότητα της έκφρασής του να διαλύεται σιγά σιγά σε μια διστακτική αβεβαιότητα. «Δεν πεθαίνεις στ' αλήθεια» είπε, με έναν πολύ παράξενο τόνο στη φωνή του, «έτσι δεν είναι;»

Ο Τζεμ κατένευσε. «Έτσι μου λένε».

«Λυπάμαι», είπε ο Γουίλ.

«Όχι», είπε ο Τζεμ απαλά. Παραμέρισε την άκρη του σακακιού του και πήρε ένα μαχαίρι από τη ζώνη του. «Μην είσαι τόσο συνηθισμένος. Μη λες ότι λυπάσαι. Πες ότι θα προπονηθείς μαζί μου».

Έτεινε το μαχαίρι στον Γουίλ, με τη λαβή. Η Σάρλοτ κράτησε την ανάσα της, καθώς φοβόταν να κουνηθεί. Ένιωθε σαν να παρακολουθούσε να λαμβάνει χώρα κάτι πολύ σημαντικό, αν και δεν ήταν σίγουρη τι.

Ο Γουίλ άπλωσε το χέρι του και πήρε το μαχαίρι, με τα μάτια του να μην αφήνουν καθόλου το πρόσωπο του Τζεμ. Τα δάχτυλά του πέρασαν ξυστά από τα δάχτυλα του αγοριού καθώς έπαιρνε το όπλο. Ήταν η πρώτη φορά, σκέφτηκε η Σάρλοτ, που τον έβλεπε να αγγίζει κάποιο άλλο άτομο ηθελημένα.

«Θα προπονηθώ μαζί σου», είπε.

1

ενας φοβερὸς σαματας

*Παντρέψου τη Δευτέρα για να έχεις υγεία.
Την Τρίτη για πλούτο.
Η Τετάρτη είναι η καλύτερη μέρα από όλες,
Η Πέμπτη για προδοσίες,
Η Παρασκευή για απώλειες, και
Το Σάββατο για κακοτυχία.
— Λαϊκή παροιμία*

«Ο Δεκέμβριος είναι τυχερός μήνας για γάμο», είπε η μοδίστρα, μιλώντας με το στόμα της γεμάτο καρφίτσες αλλά με την ευκολία που της πρόσφεραν τα τόσα χρόνια εξάσκησης. «Όπως λένε: “Όταν πέφτουν τα χιόνια του Δεκεμβρίου, παντρέψου, και η αληθινή αγάπη θα κρατήσει”». Έβαλε μια τελευταία καρφίτσα στο φόρεμα και έκανε ένα βήμα πίσω. «Ορίστε. Πώς σου φαίνεται; Είναι αντίγραφο ενός σχεδίου του Γουόρθ¹».

Η Τέσα κοίταξε το είδωλό της στον καθρέφτη της κρεβατοκάμαράς της. Το νυφικό ήταν από σκούρο χρυσαφί

¹ Ο Τσαρλς Φρέντερικ Γουόρθ ήταν Άγγλος σχεδιαστής μόδας του 19^{ου} αιώνα και θεωρείται ο πατέρας της υψηλής ραπτικής (Σ.τ.Μ)

μετάξι, όπως συνηθιζόταν για τους Κυνηγούς των Σκιών, οι οποίοι πίστευαν ότι το λευκό είναι το χρώμα του πένθους, και δεν παντρεύονταν με αυτό, παρόλο που η Βασίλισσα Βικτορία το είχε κάνει μόδα καθώς παντρεύτηκε φορώντας λευκά. Βέλγικη δαντέλα κάλυπτε τον στενό κορσέ και έπεφτε από τα μανίκια.

«Είναι πανέμορφο!» Η Σάρλοτ χτύπησε παλαμάκια και έγειρε μπροστά. Τα καστανά της μάτια έλαμπαν από ευχαρίστηση. «Τέσα, το χρώμα σου πάει πολύ».

Η Τέσα άρχισε να γυρνά και να περιστρέφεται μπροστά στον καθρέφτη. Το χρυσό χάριζε στα μάγουλά της το χρώμα που τόσο πολύ χρειαζόταν. Ο στενός κορσές διέγραφε και τόνιζε τα σωστά σημεία, και ο κουρδιστός άγγελος γύρω από το λαιμό της την ανακούφιζε με το χτύπο του. Λίγο πιο κάτω κρεμόταν το μενταγιόν από νεφρίτη που της είχε δώσει ο Τζεμ. Είχε μακρύνει την αλυσίδα για να μπορεί να τα φοράει και τα δύο μαζί, καθώς δεν ήθελε να αποχωριστεί κανένα. «Δεν νομίζεις ότι ίσως η δαντέλα να είναι λίγο υπερβολική;»

«Καθόλου!» Η Σάρλοτ ακούμπησε την πλάτη της πίσω, με το ένα της χέρι να ακουμπά ασυναίσθητα πάνω στην κοιλιά της με έναν προστατευτικό τρόπο. Πάντα ήταν πολύ αδύνατη –κοκαλιάρρα, για την ακρίβεια– για να χρειαστεί κορσέ, και τώρα που περίμενε παιδί, είχε αρχίσει να φοράει φαρδιά φορέματα, με τα οποία έμοιαζε σαν πουλάκι. «Είναι η μέρα του γάμου σου, Τέσα. Αν υπάρχει κάποια μέρα που ο επιπλέον στολισμός είναι δικαιολογημένος, είναι αυτή η μέρα. Απλά φαντάσου το».

Η Τέσα είχε περάσει πολλές νύχτες κάνοντας ακριβώς αυτό. Δεν ήταν ακόμη σίγουρη πού θα παντρεύονταν εκείνη και ο Τζεμ, γιατί το Συμβούλιο εξακολουθούσε να μελετά την κατάστασή τους. Αλλά όταν φανταζόταν το γάμο, ήταν πάντα σε μια εκκλησία, με κείνη να κατευ-

θύνεται προς το ιερό, συνοδευόμενη ίσως από τον Χένρι, και χωρίς να κοιτάζει ούτε αριστερά ούτε δεξιά αλλά ίσια μπροστά το μνηστήρα της, όπως θα έπρεπε να κάνει μια σωστή νύφη. Ο Τζεμ θα φορούσε εξοπλισμό – όχι εκείνον της μάχης, αλλά έναν εξοπλισμό ειδικά σχεδιασμένο για την περίπτωση, που θα έμοιαζε με στρατιωτική στολή: μαύρο με χρυσές ρίγες στους καρπούς, και χρυσούς ρούβους κεντημένους στο γιακά και τις ραφές.

Θα έδειχνε τόσο νέος. Και οι δύο ήταν τόσο νέοι. Η Τέσα ήξερε ότι ήταν ασυνήθιστο να παντρεύεσαι στα δεκαεφτά και τα δεκαοχτώ, αλλά προσπαθούσαν να προλάβουν το ρολόι.

Το ρολόι της ζωής του Τζεμ, προτού οι δείκτες του σταματήσουν.

Ακούμπησε το χέρι της στο λαιμό της, και αισθάνθηκε τον οικείο παλμό του κουρδιστού αγγέλου της, με τα φτερά του να γρατζουνίζουν την παλάμη της. Η μοδίστρα σήκωσε το βλέμμα της και την κοίταξε με αγωνία. Ήταν θνητή, δεν ήταν Νεφιλίμ, αλλά είχε την Ενόραση, όπως την είχαν όλοι όσοι υπηρετούσαν τους Κυνηγούς των Σκιών. «Θα θέλατε να σας αφαιρέσω τη δαντέλα, δεσποινίς;»

Προτού η Τέσα προλάβει να απαντήσει, ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα, και μια οικεία φωνή. «Ο Τζεμ είμαι. Τέσα, είσαι εκεί;»

Η Σάρλοτ τινάχτηκε στην καρέκλα της. «Ω! Δεν πρέπει να σε δει με το νυφικό σου!»

Η Τέσα απόμεινε άναυδη. «Και γιατί όχι;»

«Είναι έθιμο των Κυνηγών των Σκιών – κακοτυχία!»

Η Σάρλοτ σηκώθηκε όρθια. «Γρήγορα! Κρύψου πίσω από τη ντουλάπα!»

«Την ντουλάπα; Μα...» Η Τέσα δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τη φράση της παρά έβγαλε μια τσιρίδα καθώς

η Σάρλοτ την άρπαξε από τη μέση και την έσπρωξε πίσω από τη ντουλάπα όπως θα έκανε ένας αστυνομικός με έναν εγκληματία που αντιστέκεται σθεναρά. Όταν την ελευθέρωσε, η Τέσα ξεσκόνισε το φόρεμά της, έκανε μια γκριμάτσα στη Σάρλοτ, και κρυφοκοίταξαν και οι δύο από την άκρη του επίπλου καθώς η μοδίστρα, ρίχνοντας μια σαστισμένη ματιά, άνοιξε την πόρτα.

Το ασημένιο κεφάλι του Τζεμ εμφανίστηκε στο άνοιγμα. Έδειχνε λίγο ατημέλητος, το σακάκι του ήταν στραβοκουμπωμένο. Κοίταξε τριγύρω μπερδεμένος πριν το βλέμμα του σταθεί στη Σάρλοτ και την Τέσα, μισοκρυμμένες καθώς ήταν πίσω από τη ντουλάπα. «Δόξα τω Θεώ», είπε. «Δεν είχα ιδέα πού είχατε πάει. Ο Γκέιμπριελ Λάιτγουντ είναι κάτω, και κάνει φοβερό σαματά».

«Γράψε τους, Γουίλ», είπε η Σέσιλι Χέροντεϊλ. «Σε παρακαλώ. Ένα γράμμα μόνο».

Ο Γουίλ τίναξε τα μουσκεμένα από τον ιδρώτα μαλλιά του πίσω και την αγριοκοίταξε. «Βάλε τα πόδια σου στη σωστή θέση», ήταν το μόνο που είπε. Έδειξε, με την άκρη του μαχαιριού του. «Εκεί, κι εκεί».

Η Σέσιλι αναστέναξε, και μετακίνησε τα πόδια της. Το ήξερε ότι είχε βγει από τη θέση της· το έκανε σκόπιμα, για να τσιγκλήσει τον Γουίλ. Ήταν εύκολο να τσιγκλάει τον αδελφό της. Αυτό ήταν κάτι που θυμόταν από τότε που εκείνος ήταν δώδεκα χρονών. Ακόμα και τότε όταν τον προκαλούσε να κάνει κάτι, όπως το να σκαρφαλώσει στην απότομα επικλινή στέγη της έπαυλής τους, είχε πάντα το ίδιο αποτέλεσμα: μια άγρια γαλάζια φλόγα στα μάτια του, ένα σφιγμένο σαγόνι, και μερικές φορές ένα σπασμένο πόδι ή χέρι τού Γουίλ.

Φυσικά αυτός ο αδελφός, ο σχεδόν ενήλικας Γουίλ, δεν ήταν ο αδελφός που θυμόταν από την παιδική της

ηλικία. Μεγαλώνοντας είχε γίνει πιο εκρηκτικός και πιο απόμακρος. Είχε πάρει όλη την ομορφιά της μητέρας τους, και όλο το πείσμα του πατέρα τους – και, όπως φοβόταν, την τάση του πατέρα τους προς τη διαστροφή, αν και αυτό το είχε μαντέψει μονάχα από ψιθύρους μεταξύ των ενοίκων του Ινστιτούτου.

«Σήκωσε το σπαθί σου», είπε ο Γουίλ. Η φωνή του ήταν το ίδιο ψυχρή και επαγγελματική με κείνη της γκουβερνάντας της.

Η Σέσιλι το σήκωσε. Της είχε πάρει λίγο χρόνο να συνηθίσει την αίσθηση του εξοπλισμού πάνω το δέρμα της: τον χαλαρό χιτώνα και το παντελόνι, τη ζώνη γύρω από τη μέση της. Τώρα κινείται το ίδιο άνετα όσο κινείται και με το πιο φαρδύ νυχτικό. «Δεν καταλαβαίνω γιατί δεν θέλεις ούτε να σκεφτείς να γράψεις ένα γράμμα. Ένα γράμμα μόνο».

«Δεν καταλαβαίνω γιατί δεν θέλεις ούτε να σκεφτείς να γυρίσεις σπίτι», είπε ο Γουίλ. «Αν συμφωνούσες να επιστρέψεις η ίδια στο Γιόρκσαϊρ, θα μπορούσες να πάψεις να ανησυχείς για τους γονείς μας και εγώ θα μπορούσα να κανονίσω...»

Η Σέσιλι τον διέκοψε, έχοντας ακούσει αυτό το κήρυγμα χίλιες φορές. «Θα δεχόσουν ένα στοίχημα, Γουίλ;»

Η Σέσιλι ικανοποιήθηκε αλλά και ταυτόχρονα απογοητεύτηκε λίγο όταν είδε τα μάτια του Γουίλ να λάμπουν, όπως ακριβώς έλαμπαν πάντα τα μάτια του πατέρα της όταν του πρότειναν ένα στοίχημα. Οι άντρες ήταν τόσο προβλέψιμοι.

«Τι στοίχημα;» Ο Γουίλ έκανε ένα βήμα μπροστά. Φορούσε εξοπλισμό· η Σέσιλι μπορούσε να δει τα Σημάδια που περιέβαλλαν τους καρπούς του, το ρούνο της μνήμης στο λαιμό του. Της είχε πάρει λίγο χρόνο για να αρχίσει να βλέπει τα Σημάδια ως κάτι διαφορετικό από μια πα-

ραμόρφωση, αλλά τώρα τα είχε συνηθίσει – όπως είχε συνηθίσει και τον εξοπλισμό, τους μεγάλους διαδρόμους του Ινστιτούτου, και τους παράξενους ενοίκους του.

Έδειξε τον τοίχο μπροστά τους. Ένας αρχαίος στόχος ήταν ζωγραφισμένος στον τοίχο με μαύρη μπογιά: ένας μικρός κύκλος μέσα σε ένα μεγαλύτερο κύκλο. «Αν πετύχω το κέντρο του τρεις φορές, πρέπει να γράψεις ένα γράμμα στον μπαμπά και τη μαμά όπου θα τους λες πώς είσαι. Πρέπει να τους πεις για την κατάρα και γιατί έφυγες».

Το πρόσωπο του Γουίλ έκλεισε σαν πόρτα, όπως έκανε πάντα όσες φορές του είχε ζητήσει το ίδιο. Αλλά είπε: «Δεν θα το πετύχεις ποτέ τρεις φορές χωρίς να αστοχήσεις, Σέσι».

«Τότε δεν θα έχεις πρόβλημα να βάλεις το στοίχημα, Γουίλιαμ». Χρησιμοποίησε σκόπιμα ολόκληρο το όνομά του. Ήξερε ότι τον ενοχλούσε, όταν το έλεγε εκείνη, αν και όταν το έκανε ο φίλος του ο Τζεμ –όχι, ο παραμπατάς του· από τότε που ήρθε στο Ινστιτούτο είχε μάθει ότι αυτά τα δύο πράγματα ήταν αρκετά διαφορετικά– ο Γουίλ έμοιαζε να το δέχεται ως μια έκφραση στοργής. Πιθανότατα ήταν επειδή είχε ακόμη αναμνήσεις με κείνη να τρέχει όταν ήταν νήπιο από πίσω του με τα παχουλά της ποδαράκια, και να φωνάζει λαχανιασμένη *Γουίλ, Γουίλ*, με την ουαλική της προφορά. Δεν τον είχε αποκαλέσει ποτέ “Γουίλιαμ”, μονάχα “Γουίλ” ή με το ουαλικό του όνομα, *Γκουίλιμ*.

Τα μάτια του στένεψαν, εκείνα τα σκούρα μπλε μάτια που είχαν το ίδιο χρώμα με το δικό της. Όταν η μητέρα τους έλεγε στοργικά ότι όταν ο Γουίλ θα μεγάλωνε θα ράγιζε καρδιές, η Σέσιλι την κοιτούσε πάντα με αμφιβολία. Τότε ο Γουίλ ήταν κοκαλιάρης, ατσούμπαλος, ατημέλητος και πάντοτε βρόμικος. Τώρα όμως μπορούσε

να το δει, το είχε δει από την πρώτη στιγμή που μπήκε στην τραπεζαρία του Ινστιτούτου κι εκείνος είχε σηκωθεί έκπληκτος, κι εκείνη είχε σκεφτεί: Δεν μπορεί να είναι ο Γουίλ αυτός.

Είχε στρέψει αυτά τα μάτια επάνω της, τα μάτια της μητέρας της, και είχε δει το θυμό μέσα τους. Δεν χάρηκε όταν την είδε, καθόλου. Και εκεί που στις αναμνήσεις της κάποτε υπήρχε ένα κοκαλιάρικο αγόρι με μπερδεμένα μαύρα μαλλιά σαν εκείνα ενός τσιγγάνου και με φύλλα στα ρούχα του, τώρα τη θέση του είχε πάρει αυτός ο ψηλός, τρομακτικός άντρας. Τα λόγια που ήθελε να πει είχαν διαλυθεί στη γλώσσα της, και τον αντιμετώπισε στα ίσια, ανταποδίδοντάς του το άγριο βλέμμα. Και έτσι ήταν από τότε, με τον Γουίλ να δυσκολεύεται να αντέξει την παρουσία της, σαν να ήταν μια πέτρα στο παπούτσι του, μια συνεχής αλλά μικρή ενόχληση.

Η Σέσιλι πήρε μια βαθιά ανάσα, σήκωσε το πιγούνι της, και προετοιμάστηκε να ρίξει το πρώτο μαχαίρι. Ο Γουίλ δεν ήξερε, δεν θα μάθαινε ποτέ, για τις ώρες που είχε περάσει σ' αυτό το δωμάτιο, μόνη της, κάνοντας προπόνηση, μαθαίνοντας να ισορροπεί το βάρος του μαχαιριού στο χέρι της, ανακαλύπτοντας ότι μια καλή ρίψη του μαχαιριού ξεκινά από πίσω από το σώμα. Είχε και τα δυο της χέρια κατεβασμένα και σήκωσε το δεξί της χέρι προς τα πάνω, πίσω από το κεφάλι της, πριν το φέρει μπροστά, μαζί με το βάρος του σώματός της. Η μύτη του μαχαιριού ήταν ευθυγραμμισμένη με το στόχο. Το ελευθέρωσε και τράβηξε απότομα το χέρι της πίσω, παίρνοντας μια κοφτή ανάσα.

Το μαχαίρι καρφώθηκε στον τοίχο, στο κέντρο ακριβώς του στόχου.

«Μία», είπε η Σέσιλι, χαρίζοντας στον Γουίλ ένα αλαζονικό χαμόγελο.

Εκείνος την κοίταξε ψυχρά, τράβηξε το μαχαίρι από τον τοίχο, και της το έδωσε ξανά.

Η Σέσιλι το έριξε. Η δεύτερη ρίψη, όπως η πρώτη, κατέληξε κατευθείαν στο στόχο και το μαχαίρι έμεινε εκεί, να πάλλεται σαν ένα κοροϊδευτικό δάχτυλο.

«Δύο», είπε η Σέσιλι με έναν πένθιμο τόνο.

Το σαγόνι του Γουίλ σφίχτηκε καθώς πήρε ξανά το μαχαίρι και της το έδωσε. Εκείνη το πήρε με ένα χαμόγελο. Η αυτοπεποίθηση κυλούσε στις φλέβες της σαν ένα νέο αίμα. Ήξερε ότι μπορούσε να τα καταφέρει. Πάντοτε κατάφερνε να σκαρφαλώσει το ίδιο ψηλά με τον Γουίλ, να τρέξει το ίδιο γρήγορα, να κρατήσει την ανάσα της όση ώρα την κρατούσε κι εκείνος...

Έριξε το μαχαίρι. Πέτυχε το στόχο του, κι εκείνη πήδηξε στον αέρα, χειροκροτώντας, και χάνοντας προς στιγμή την αυτοσυγκράτησή της πάνω στον ενθουσιασμό της νίκης. Τα μαλλιά της ξεχύθηκαν από τα χτενάκια τους και έπεσαν μπροστά στο πρόσωπό της. Τα έσπρωξε πίσω και έκανε μια γκριμάτσα στον Γουίλ. «Θα γράψεις εκείνο το γράμμα. Αποδέχτηκες το στοίχημα!»

Προς μεγάλη της έκπληξη της χαμογέλασε. «Ω, θα το γράψω», είπε. «Θα το γράψω και μετά θα το πετάξω στη φωτιά». Σήκωσε το χέρι του για να προλάβει το ξέσπασμα της αγανάκτησής της. «Είπα ότι θα το γράψω. Δεν είπα ποτέ ότι θα το στείλω».

Η ανάσα της Σέσιλι κόπηκε. «Πώς τολμάς να με κοροϊδεύεις έτσι;»

«Σου είπα ότι δεν είσαι φτιαγμένη για Κυνηγός των Σκιών, διαφορετικά δεν θα την πατούσες τόσο εύκολα. Δεν πρόκειται να γράψω γράμμα, Σέσι. Πηγαίνει ενάντια στο Νόμο, και το θέμα τελειώνει εδώ».

«Λες κι εσένα σε νοιάζει ο Νόμος!» Η Σέσιλι χτύπησε το πόδι της στο πάτωμα, και ένιωσε αμέσως πιο εκνευρι-

σμένη από ποτέ· σιχαινόταν τα κορίτσια που χτυπούσαν τα πόδια τους.

Τα μάτια του Γουίλ στένεψαν. «Κι εσένα δεν σε νοιάζει να γίνεις Κυνηγός των Σκιών. Τι λες γι' αυτό; Θα γράψω ένα γράμμα και θα σου το δώσω αν υποσχεθείς να το παραδώσεις η ίδια στο σπίτι – και να μην επιστρέψεις».

Η Σέσιλι δίστασε. Θυμόταν τους τσακωμούς της με τον Γουίλ, τις πορσελάνινες κούκλες της τις οποίες εκείνος είχε σπάσει πετώντας τις από το παράθυρο της σοφίτας, αλλά υπήρχε και μια καλοσύνη στις αναμνήσεις της – ο αδελφός που είχε δέσει το κόψιμο στο γόνατό της ή στερέωνε τις κορδέλες στα μαλλιά της όταν λύνονταν. Αυτή η καλοσύνη απουσίαζε από τον Γουίλ που στεκόταν μπροστά της τώρα. Η μαμά έκλαιγε τα πρώτα δυο χρόνια αφότου έφυγε ο Γουίλ· είχε πει, κρατώντας τη Σέσιλι στην αγκαλιά της, ότι οι Κυνηγοί των Σκιών θα “έπαιρναν όλη την αγάπη από μέσα του”. Ήταν ψυχροί άνθρωποι, είχε πει στη Σέσιλι, άνθρωποι που της είχαν απαγορεύσει να παντρευτεί τον άντρα της. Τι μπορεί να ήθελε αυτός μαζί τους, ο Γουίλ της, ο μικρός της γιος;

«Δεν θα φύγω», είπε η Σέσιλι, αγριοκοιτάζοντας τον αδελφό της. «Και αν επιμένεις ότι πρέπει, θα – θα...»

Η πόρτα της σοφίτας άνοιξε, και η σιλουέτα του Τζεμ διαγράφηκε στην πόρτα. «Α», είπε, «απειλείτε ο ένας τον άλλο, όπως βλέπω. Αυτό συμβαίνει όλο το απόγευμα ή μόλις τώρα ξεκίνησε;»

«Αυτός το ξεκίνησε», είπε η Σέσιλι, τινάζοντας το πιγούνι της προς τον Γουίλ, αν και ήξερε ότι ήταν άσκοπο. Ο Τζεμ, ο παραμπατάι του Γουίλ, της φερόταν με την απόμακρη γλυκιά ευγένεια που επιφυλάσσει κανείς για τη μικρή αδελφή του φίλου του, αλλά θα έπαιρνε πάντα το μέρος του Γουίλ. Ευγενικά, αλλά αποφασιστικά, έβαζε τον Γουίλ πάνω από οτιδήποτε άλλο στον κόσμο.

Δηλαδή, σχεδόν οτιδήποτε άλλο. Είχε εντυπωσιαστεί πολύ από τον Τζεμ όταν πρωτοήρθε στο Ινστιτούτο – είχε μια απόκοσμη, ασυνήθιστη ομορφιά, με τα ασημένια μαλλιά του και τα μάτια του και τα λεπτεπίλεπτα χαρακτηριστικά του. Έμοιαζε με έναν πρίγκιπα του παραμυθιού, και ίσως να σκεφτόταν να αναπτύξει αισθήματα για κείνον, αν δεν ήταν τόσο ξεκάθαρο ότι ήταν απολύτως ερωτευμένος με την Τέσα Γκρέι. Τα μάτια του την ακολουθούσαν όπου πήγαινε, και η φωνή του άλλαζε όταν της μιλούσε. Η Σέσιλι είχε ακούσει μια φορά τη μητέρα της να λέει με θυμηδία ότι ένας από τους γιους των γειτόνων τους κοιτούσε ένα κορίτσι σαν να ήταν “το μοναδικό αστέρι στον ουρανό” και αυτός ήταν ο τρόπος με τον οποίο κοιτούσε ο Τζεμ την Τέσα.

Η Σέσιλι δεν θύμωνε γι’ αυτό: Η Τέσα ήταν ευχάριστη και καλή απέναντί της, αν και λίγο ντροπαλή, και ήταν μονίμως σκυμμένη πάνω από ένα βιβλίο, σαν τον Γουίλ. Αν αυτό ήταν το είδος του κοριτσιού που ήθελε ο Τζεμ, εκείνη κι αυτός δεν θα ταίριαζαν ποτέ – και όσο πιο πολύ παρέμενε στο Ινστιτούτο, τόσο περισσότερο συνειδητοποιούσε πόσο άβολα θα έκανε τα πράγματα με τον Γουίλ κάτι τέτοιο. Ήταν πολύ προστατευτικός απέναντι στον Τζεμ, και θα την παρακολουθούσε συνεχώς σε περίπτωση που έκανε κάτι που θα τον στενοχωρούσε ή θα τον πλήγωνε με κάποιο τρόπο. Όχι – ήταν καλύτερα να μην μπει ανάμεσά τους.

«Μόλις σκεφτόμουν να τυλίξω καλά τη Σέσιλι και να την ταΐσω στις πάπιες στο Χάιντ Παρκ», είπε ο Γουίλ, σπρώχνοντας τα υγρά του μαλλιά πίσω και χαρίζοντας στον Τζεμ ένα σπάνιο χαμόγελο. «Η βοήθειά σου θα μου ήταν χρήσιμη».

«Δυστυχώς, ίσως πρέπει να αναβάλεις τα σχέδιά σου περί αδελφοκτονίας για λίγο. Ο Γκέιμπριελ Λάιτγουντ είναι κάτω, και έχω να σου πω δύο λέξεις. Δύο από τις αγα-

πημένες σου λέξεις, τουλάχιστον όταν τις συνδυάσεις».

«Απολύτως αφελής;» ρώτησε ο Γουίλ. «Άχρηστος νεό-πλουτος;»

Ο Τζεμ μειδίασε. «Δαιμονο-βλογιά», είπε.

Η Σόφι ισορροπούσε το δίσκο στο ένα της χέρι με την ευκολία που της πρόσφεραν τα τόσα χρόνια εξάσκησης ενώ χτύπησε την πόρτα του Γκίντεον Λάιτγουντ με το άλλο.

Άκουσε τον ήχο από γρήγορο σύρσιμο ποδιών, και η πόρτα άνοιξε. Ο Γκίντεον εμφανίστηκε μπροστά της ντυμένος με παντελόνι, τιράντες, και ένα λευκό πουκάμισο με τα μανίκια τυλιγμένα ως τους αγκώνες. Τα χέρια του ήταν υγρά, λες και είχε περάσει στα γρήγορα τα δάχτυλά του μέσα από τα μαλλιά του, τα οποία ήταν επίσης νοτισμένα. Η καρδιά της αναπήδησε για λίγο μέσα στο στήθος της πριν επιστρέψει στον φυσιολογικό της ρυθμό. Πίεσε τον εαυτό της να τον κοιτάξει βλοσυρά.

«Κύριε Λάιτγουντ», είπε. «Έφερα τα σκονς που μου ζητήσατε, και η Μπρίτζετ σάς έφτιαξε και ένα πιάτο με σάντουιτς».

Ο Γκίντεον έκανε ένα βήμα πίσω για να την αφήσει να περάσει στο δωμάτιο. Ήταν σαν όλα τα άλλα δωμάτια του Ινστιτούτου: με βαριά, σκούρα έπιπλα, ένα μεγάλο κρεβάτι με ουρανό, ένα πλατύ τζάκι, και ψηλά παράθυρα, τα οποία σ' αυτή την περίπτωση κοιτούσαν προς την αυλή κάτω. Η Σόφι μπορούσε να νιώσει το βλέμμα του επάνω της καθώς διέσχιζε το δωμάτιο για να αφήσει το δίσκο στο τραπέζι μπροστά στη φωτιά. Ίσιωσε το σώμα της και γύρισε προς το μέρος του, με τα χέρια της διπλωμένα μπροστά στην ποδιά της.

«Σόφι...», άρχισε να λέει εκείνος.

«Κύριε Λάιτγουντ», τον διέκοψε, «θα θέλατε κάτι άλλο;»

Την κοίταξε μισοαναστατωμένος και μισοθλιμμένος.

«Θα ήθελα να με αποκαλείς Γκίντεον».

«Σας είπα, δεν μπορώ να σας αποκαλώ με το χριστιανικό σας όνομα».

«Είμαι Κυνηγός των Σκιών' δεν έχω χριστιανικό όνομα. Σόφι, σε παρακαλώ». Έκανε ένα βήμα προς το μέρος της. «Πριν έρθω να μείνω στο Ινστιτούτο, νόμιζα ότι ήμασταν σε καλό δρόμο για να αναπτύξουμε μια φιλία. Ωστόσο, από τη μέρα που έφτασα, είσαι ψυχρή απέναντί μου».

Το χέρι της Σόφι ανέβηκε ακούσια στο πρόσωπό της. Θυμήθηκε τον Αφέντη Τέντι, το γιο του παλιού εργοδότη της, και τον φρικτό τρόπο με τον οποίο τη στρίμωχνε στις σκοτεινές γωνίες και την κολλούσε πάνω στον τοίχο, με τα χέρια του να χώνονται κάτω από τον κορσέ της, μουρμουρίζοντας στο αφτί της ότι καλά θα έκανε να ήταν πιο φιλική μαζί του, αν ήθελε το καλό της. Η σκέψη τη γέμιζε με αηδία, ακόμα και τώρα.

«Σόφι». Οι γωνίες των ματιών του Γκίντεον ζάρωσαν από ανησυχία. «Τι είναι; Αν σε έχω αδικήσει, αν σε έχω θίξει, σε παρακαλώ πες μου τι έκανα έτσι ώστε να το διορθώσω...»

«Δεν με αδικήσατε, ούτε με θίξατε. Είστε ένας τζέντλεμαν κι εγώ μια υπηρέτρια' οτιδήποτε περισσότερο θα ήταν απρέπεια. Σας παρακαλώ μη με κάνετε να νιώθω άβολα, κύριε Λάιτγουντ».

Ο Γκίντεον, ο οποίος είχε μισοσηκώσει το χέρι του, το άφησε να πέσει στο πλευρό του. Έδειχνε τόσο θλιμμένος ώστε η καρδιά της Σόφι μαλάκωσε. *Εγώ έχω να χάσω τα πάντα, κι εκείνος δεν έχει να χάσει τίποτα*, υπενθύμισε στον εαυτό της. Αυτό έλεγε στον εαυτό της αργά τη νύχτα, ξαπλωμένη στο στενό της κρεβάτι, με την ανάμνηση δύο ματιών στο χρώμα της καταιγίδας να τριγυρίζουν στο μυαλό της. «Νόμιζα ότι ήμασταν φίλοι», είπε εκείνος.

«Δεν μπορώ να είμαι φίλη σας».

Έκανε ένα βήμα μπροστά. «Κι αν σου ζητούσα...»

«Γκίντεον!» Ήταν ο Χένρι, στην ανοιχτή πόρτα, λαχναρισμένος, φορώντας ένα από κείνα τα απαίσια γιλέκα του με πράσινες και πορτοκαλί ρίγες. «Ήρθε ο αδελφός σου. Κάτω...»

Τα μάτια του Γκίντεον γούρλωσαν. «Είναι εδώ ο Γκέιμπριελ;»

«Ναι. Φωνάζει κάτι για τον πατέρα σου, αλλά δεν θέλει να μας πει τίποτα περισσότερο, αν δεν είσαι κι εσύ μπροστά. Το ορκίζεται. Έλα».

Ο Γκίντεον δίστασε, με τα μάτια του να πηγαινοέρχονται από τον Χένρι στη Σόφι, η οποία προσπαθούσε να δείχνει αόρατη. «Εγώ...»

«Έλα τώρα, Γκίντεον». Σπάνια ο Χένρι μιλούσε απότομα, και όταν το έκανε, το αποτέλεσμα ήταν εντυπωσιακό. «Είναι γεμάτος αίματα».

Ο Γκίντεον χλόμιασε, και πήρε το σπαθί που κρεμόταν από δύο καρφιά δίπλα στην πόρτα του. «Έρχομαι».

Ο Γκέιμπριελ Λάιτγουντ ακουμπούσε με την πλάτη στον τοίχο μέσα από τις πόρτες του Ινστιτούτου, χωρίς σακάκι, με το πουκάμισο και το παντελόνι του μουλιασμένα από κάτι κόκκινο. Από τις ανοιχτές πόρτες, η Τέσα μπορούσε να δει έξω την άμαξα των Λάιτγουντ, με το οικόσημο της φλόγας στο πλάι, σταματημένη στη βάση της σκάλας. Πρέπει να την οδήγησε ο ίδιος ο Γκέιμπριελ εδώ.

«Γκέιμπριελ», είπε καθησυχαστικά η Σάρлот, σαν να προσπαθούσε να ηρεμήσει ένα άγριο άλογο. «Γκέιμπριελ, πες μας τι συνέβη, σε παρακαλώ».

Ο Γκέιμπριελ –ψηλός και αδύνατος, με τα καστανά μαλλιά του κολλημένα από το αίμα– έτριψε το πρόσωπό του, με ένα άγριο βλέμμα. Και τα χέρια του ήταν γεμάτα αίματα. «Πού είναι ο αδελφός μου; Πρέπει να μιλήσω

στον αδελφό μου».

«Κατεβαίνει. Έστειλα τον Χένρι να τον φέρει, και τον Σίριλ να ετοιμάσει την άμαξα του Ινστιτούτου. Γκέιμπριελ, έχεις τραυματιστεί; Χρειάζεσαι έναν ιράτζε;» Η Σάρλοτ είχε ένα μητρικό τόνο λες και αυτό το αγόρι δεν την είχε κοιτάξει ποτέ αφ' υψηλού πίσω από την καρέκλα του Μπένεντικτ Λάιτγουντ, λες και δεν είχε συνωμοτήσει ποτέ με τον πατέρα του για να της πάρουν το Ινστιτούτο.

«Αυτό το αίμα είναι πολύ», είπε η Τέσα, πλησιάζοντας πιο κοντά. «Γκέιμπριελ, δεν είναι όλο δικό σου, σωστά;»

Ο Γκέιμπριελ την κοίταξε. Ήταν η πρώτη φορά, σκέφτηκε η Τέσα, που τον έβλεπε χωρίς να έχει ένα αλαζονικό ύφος. Μόνο ένας σαστισμένος φόβος υπήρχε στα μάτια του, φόβος και – σύγχυση. «Όχι... Είναι δικό τους...»

«Δικό τους; Παιων;» Ήταν ο Γκίντεον, που κατέβαινε γρήγορα τη σκάλα, με ένα σπαθί στο δεξί του χέρι. Μαζί του ερχόταν ο Χένρι, και ο Τζεμ, και πίσω του, ο Γουίλ και η Σέσιλι. Ο Τζεμ σταμάτησε έκπληκτος στα σκαλιά, και η Τέσα συνειδητοποίησε ότι την είχε δει με το νυφικό της. Τα μάτια του γούρλωσαν, αλλά οι άλλοι περνούσαν ήδη από μπροστά του, και τον παρέσυραν να κατέβει τη σκάλα όπως παρασέρνει το ρεύμα ένα φύλλο.

«Έχει τραυματιστεί ο πατέρας;» συνέχισε ο Γκίντεον, σταματώντας μπροστά στον αδελφό του. «Εσύ;» Σήκωσε το χέρι του και έπιασε το πρόσωπο του αδελφού του, με τα δάχτυλά του να τυλίγονται γύρω από το πιγούνι του Γκέιμπριελ για να τον γυρίσει προς το μέρος του. Παρόλο που ο Γκέιμπριελ ήταν ψηλότερος, στο πρόσωπό του ήταν ξεκάθαρο το ύφος του μικρότερου αδελφού – ανακούφιση που ο αδελφός του ήταν εκεί, και ένα τρεμούλιασμα δυσανασχέτησης για τον αυταρχικό τόνο του.

«Ο πατέρας...» άρχισε να λέει ο Γκέιμπριελ. «Ο πατέρα είναι ένα σκουλήκι».

Ο Γουίλ γέλασε κοφτά. Φορούσε εξοπλισμό σαν να είχε μόλις βγει από την αίθουσα εκπαίδευσης, και τα μαλλιά του σγούραιναν στους κροτάφους του από την υγρασία. Δεν κοιτούσε την Τέσα, αλλά εκείνη το είχε συνηθίσει αυτό. Σπάνια την κοιτούσε ο Γουίλ αν δεν ήταν αναγκασμένος. «Χαίρομαι που άρχισες να βλέπεις τα πράγματα από τη δική μας σκοπιά, Γκέιμπριελ, αλλά αυτός είναι ένας ασυνήθιστος τρόπος να το ανακοινώνεις».

Ο Γκίντεον έριξε στον Γουίλ ένα επιτιμητικό βλέμμα πριν γυρίσει ξανά στον αδελφό του. «Τι εννοείς, Γκέιμπριελ; Τι έκανε ο πατέρας;»

Ο Γκέιμπριελ κούνησε το κεφάλι του. «Είναι ένα σκουλήκι», είπε ξανά, άτονα.

«Το ξέρω. Έφερε ντροπή στο όνομα των Λάιτγουντ και είπε ψέματα και στους δυο μας, Ντρόπιασε και κατέστρεψε τη μητέρα μας. Αλλά δεν χρειάζεται να είμαστε σαν αυτόν».

Ο Γκέιμπριελ αποτραβήχτηκε από τη λαβή του αδελφού του, δείχνοντας ξαφνικά τα δόντια του σε μια οργισμένη γκριμάτσα. «Δεν με ακούς», είπε. «Είναι ένα σκουλήκι. Ένα σκουλήκι. Ένα αναθεματισμένο πράγμα που μοιάζει με φίδι. Από τότε που ο Μόρτμεϊν σταμάτησε να στέλνει το φάρμακο, χειρότερη. Άλλαξε. Εκείνες οι πληγές στα μπράτσα του, άρχισαν να καλύπτουν όλο του το σώμα. Τα χέρια του, ο λαιμός του, το-το πρόσωπό του...» Τα πράσινα μάτια του Γκέιμπριελ έφαξαν τον Γουίλ. «Η δαιμονοβλογία ήταν, έτσι; Ξέρεις γι' αυτό, σωστά; Δεν είσαι ειδικός ή κάτι τέτοιο;»

«Καλά, μην κάνεις λες και την εφηύρα εγώ», είπε ο Γουίλ. «Απλά και μόνο επειδή πίστευα ότι υπήρχε. Υπάρχουν αναφορές γι' αυτήν – παλιές ιστορίες στη βιβλιοθήκη...»

«Δαιμονοβλογία;» είπε η Σέσιλι, με τη σύγχυση ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της. «Γουίλ, τι είναι αυτά που λέει;»

Ο Γουίλ άνοιξε το στόμα του, και κοκκίνισε ελαφριά στα ζυγωματικά του. Η Τέσα έκρυψε ένα χαμόγελο. Είχαν περάσει βδομάδες από τότε που η Σέσιλι είχε έρθει στο Ινστιτούτο, και η παρουσία της εξακολουθούσε να ενοχλεί και να ταράζει τον Γουίλ. Έδειχνε να μην ξέρει πώς να συμπεριφερθεί κοντά στη μικρή του αδελφή, η οποία δεν ήταν το παιδί που θυμόταν, και την παρουσία της οποίας επέμενε να θεωρεί ανεπιθύμητη. Και ωστόσο η Τέσα τον είχε δει να ακολουθεί τη Σέσιλι μέσα σε ένα δωμάτιο με τα μάτια του, με την ίδια προστατευτική αγάπη στο βλέμμα του που έδειχνε μερικές φορές στον Τζεμ. Σίγουρα η ύπαρξη της δαιμονοβλογιάς, και ο τρόπος που μπορούσε να την αποκτήσει κανείς, ήταν το τελευταίο πράγμα που θα ήθελε να εξηγήσει στη Σέσιλι. «Δεν είναι κάτι που χρειάζεται να ξέρεις», μουρμούρισε.

Τα μάτια του Γκέιμπριελ πήγαν στη Σέσιλι, και τα χείλη του μισάνοιξαν από έκπληξη. Η Τέσα μπορούσε να τον δει να μελετά τη Σέσιλι. Και οι δύο γονείς τού Γουίλ πρέπει να ήταν πολύ όμορφοι, σκέφτηκε η Τέσα, γιατί η Σέσιλι ήταν το ίδιο όμορφη με τον Γουίλ, με τα ίδια λαμπερά μαύρα μαλλιά και τα εντυπωσιακά σκούρα μπλε μάτια. Η Σέσιλι του ανταπέδωσε το βλέμμα με τόλμη, και με μια έκφραση γεμάτη περιέργεια: θα πρέπει να αναρωτιόταν ποιο ήταν αυτό το αγόρι, που έδειχνε να αντιπαθεί τόσο τον αδελφό της.

«Είναι νεκρός ο πατέρας;» ρώτησε ο Γκίντεον, με τη φωνή του να υψώνεται. «Τον σκότωσε η δαιμονοβλογιά;»

«Δεν τον σκότωσε», είπε ο Γκέιμπριελ. «Τον άλλαξε. Πριν από μερικές βδομάδες μετέφερε το σπίτι μας στο Τσίζγουικ. Δεν ήθελε να πει γιατί. Ύστερα, πριν από μερικές μέρες κλειδώθηκε στο γραφείο του. Δεν έβγαινε έξω, ούτε καν για να φάει. Σήμερα το πρωί πήγα στο γραφείο του για να προσπαθήσω να τον ξυπνήσω. Η πόρτα είχε

ξεκολλήσει από τους μεντεσέδες. Υπήρχε ένα... ίχνος από μια γλοιώδη ουσία στο διάδρομο. Το ακολούθησα στο ισόγειο και έξω στους κήπους». Κοίταξε τριγύρω τη σιωπηλή τώρα είσοδο. «Έχει γίνει σκουλήκι. Αυτό σας λέω».

«Δεν φαντάζομαι να είναι δυνατόν» είπε ο Χένρι, διακόπτοντας τη σιωπή, «να, εε, τον πατήσεις;»

Ο Γκέμπριελ τον κοίταξε αηδιασμένος. «Έφαξα στους κήπους. Βρήκα κάποιους από τους υπηρέτες. Και όταν λέω "βρήκα" κάποιους από αυτούς, εννοώ αυτό ακριβώς που λέω. Είχαν γίνει... κομμάτια». Ξεροκατάπιε και χαμήλωσε το βλέμμα του στα ματωμένα του ρούχα. «Άκουσα έναν ήχο – ένα στριγκό ουρλιαχτό. Γύρισα και το είδα να έρχεται προς το μέρος μου. Ένα μεγάλο τυφλό σκουλήκι που έμοιαζε με δράκο βγαλμένο από κάποιο μύθο. Το στόμα του ήταν ορθάνοιχτο, γεμάτο με κοφτερά δόντια. Γύρισα και έτρεξα προς τους στάβλους. Με ακολούθησε έρποντας, αλλά πήδηξα πάνω στην άμαξα και την οδήγησα έξω από τις πύλες. Το πλάσμα –ο πατέρας– δεν με ακολούθησε. Νομίζω ότι φοβάται να τον δουν δημοσίως».

«Αα», είπε ο Χένρι. «Επομένως είναι πολύ μεγάλο για να το πατήσεις».

«Δεν έπρεπε να είχα φύγει», είπε ο Γκέμπριελ, κοιτάζοντας τον αδελφό του. «Έπρεπε να είχα μείνει για να αντιμετωπίσω το πλάσμα. Ίσως να μπορούσα να το λογικέψω. Ίσως ο πατέρας να είναι ακόμη κάπου εκεί μέσα».

«Και ίσως να σε είχε κόψει στα δύο», είπε ο Γουίλ. «Αυτό που περιγράφεις, η μεταμόρφωση σε δαίμονα, είναι το τελευταίο στάδιο της δαιμονοβλογιάς».

«Γουίλ!» Η Σάρλοτ σήκωσε τα χέρια της με αγανάκτηση. «Γιατί δεν το είπες;»

«Τα βιβλία για τη δαιμονοβλογιά είναι στη βιβλιοθήκη, ξέρεις», είπε ο Γουίλ με έναν πληγωμένο τόνο. «Δεν εμπόδισα κανένα να τα διαβάσει».

«Ναι, αλλά αν ο Μπένεντικτ επρόκειτο να μεταμορφωθεί σε ένα τεράστιο ερπετό, νομίζω ότι θα μπορούσες τουλάχιστον να το αναφέρεις», είπε η Σάρλοτ. «Ως ένα θέμα γενικού ενδιαφέροντος».

«Πρώτον», είπε ο Γουίλ, «δεν ήξερα ότι θα μεταμορφωνόταν σε ένα γιγαντιαίο σκουλήκι. Το τελικό στάδιο της δαιμονοβλογιάς είναι η μεταμόρφωση σε δαίμονα. Θα μπορούσε να είναι οποιοδήποτε είδος. Δεύτερον, χρειάζεται βδομάδες για να λάβει χώρα η διαδικασία μεταμόρφωσης. Θα πίστευα ότι ακόμα και ένας βλάκας με περικεφαλαία σαν τον Γκέιμπριελ εδώ θα το είχε πάρει χαμπάρι και θα είχε ειδοποιήσει κάποιον».

«Να ειδοποιήσει ποιον;» ρώτησε ο Τζεμ, και δεν είχε άδικο. Είχε έρθει πιο κοντά στην Τέσα ενώ συνεχιζόταν η συζήτηση. Καθώς στέκονταν πλάι πλάι, το πίσω μέρος της παλάμης του ενός ακούμπησε σε κείνη του άλλου.

«Το Ενκλάβιο. Τον ταχυδρόμο. Εμάς. Οποιοδήποτε», είπε ο Γουίλ, ρίχνοντας μια εκνευρισμένη ματιά στον Γκέιμπριελ, ο οποίος είχε αρχίσει να ανακτά λίγο από το χρώμα του και έδειχνε εξοργισμένος.

«Δεν είμαι βλάκας με περικεφαλαία...»

«Η έλλειψη περικεφαλαίας δεν αποτελεί απόδειξη ευφυΐας», μουρμούρισε ο Γουίλ.

«Και όπως σας είπα, ο πατέρας είχε κλειδωθεί στο γραφείο του την τελευταία βδομάδα...»

«Και δεν σου φάνηκε περίεργο αυτό;» ρώτησε ο Γουίλ.

«Δεν ξέρεις τον πατέρα μας», είπε ο Γκίντεον με κείνο τον επίπεδο τόνο που χρησιμοποιούσε μερικές φορές όταν η συζήτηση για την οικογένειά του ήταν αναπόφευκτη. Στράφηκε ξανά στον αδελφό του και ακούμπησε τα χέρια του στους ώμους του Γκέιμπριελ, μιλώντας σιγανά, με ένα μετρημένο τόνο που κανείς τους δεν μπορούσε να ακούσει.

Ο Τζεμ, δίπλα στην Τέσα, πέρασε το μικρό του δάχτυ-

λο γύρω από το δικό της. Ήταν μια συνήθης χειρονομία στοργής, μια χειρονομία που η Τέσα είχε αρχίσει να συνηθίζει τους τελευταίους μήνες, τόσο πολύ ώστε μερικές φορές άπλωνε το χέρι της ασυναίσθητα όταν στεκόταν δίπλα της. «Το νυφικό σου είναι αυτό;» ρώτησε χαμηλόφωνα.

Η Τέσα γλίτωσε από την ανάγκη να απαντήσει όταν εμφανίστηκε η Μπρίτζετ κουβαλώντας εξοπλισμό, και όταν ο Γκίντεον γύρισε ξαφνικά στους υπόλοιπους και είπε: «Στο Τσίζγουικ. Πρέπει να πάμε. Ο Γκέμπριελ κι εγώ, αν δεν έρθει κανένας άλλος».

«Να πάτε μόνοι σας;» είπε η Τέσα, αρκετά έκπληκτη ώστε να μιλήσει αυθόρμητα. «Μα γιατί δεν καλείτε κι άλλους να έρθουν μαζί σας...»

«Το Ενκλάβιο», είπε ο Γουίλ, με τα μπλε μάτια του να πετάνε σπίδες. «Δεν θέλει να μάθει το Ενκλάβιο για τον πατέρα του».

«Εσύ θα ήθελες;» είπε ο Γκέμπριελ οργισμένος. «Αν ήταν η δική σου οικογένεια;» Το χείλος του τραβήχτηκε προς τα πάνω. «Ξέχνα το. Άλλωστε δεν ξέρεις τι σημαίνει αφοσίωση...»

«Γκέμπριελ». Η φωνή του Γκίντεον ήταν επιτιμητική. «Μη μιλάς στον Γουίλ με αυτό τον τρόπο».

Ο Γκέμπριελ έδειχνε έκπληκτος, και η Τέσα δεν τον αδικούσε. Ο Γκίντεον ήξερε για την κατάρρα του Γουίλ, ότι αυτή είχε προκαλέσει την εχθρότητά του και τους απότομους τρόπους του, όπως το ήξερε και όλο το Ινστιτούτο, αλλά η ιστορία ήταν γνωστή μόνο σε αυτούς, και δεν την είχε μάθει κανείς έξω από το Ινστιτούτο.

«Θα έρθουμε μαζί σας. Φυσικά και θα έρθουμε μαζί σας», είπε ο Τζεμ, αφήνοντας το χέρι της Τέσα και κάνοντας ένα βήμα μπροστά. «Ο Γκίντεον μάς βοήθησε. Δεν το έχουμε ξεχάσει, έτσι δεν είναι Σάρλοτ;»

«Όχι βέβαια», είπε η Σάρλοτ γυρίζοντας. «Μπρίτζετ,

τον εξοπλισμό...»

«Εγώ τυγχάνει να φοράω ήδη εξοπλισμό», είπε ο Γουίλ καθώς ο Χένρι έβγαλε το σακάκι του και το αντάλλαξε με ένα σακάκι εξοπλισμού και μια ζώνη με όπλα· ο Τζεμ έκανε το ίδιο, και ξαφνικά η είσοδος πλημμύρισε με κίνηση – ενώ η Σάρλοτ μιλούσε χαμηλόφωνα στον Χένρι, με το χέρι της να αιωρείται λίγο πάνω από το στομάχι της. Η Τέσα απέστρεψε το βλέμμα της από αυτή την ιδιωτική στιγμή και είδε ένα σκούρο κεφάλι σκυμμένο κοντά σε ένα ανοιχτόχρωμο. Ο Τζεμ βρισκόταν δίπλα στον Γουίλ κρατώντας το ραβδί του, και σχεδίαζε ένα ρούνο στο πλάι του λαιμού του Γουίλ. Η Σέσιλι κοίταξε τον αδελφό της και συνοφρυώθηκε.

«Κι εγώ τυγχάνει να φοράω εξοπλισμό», ανακοίνωσε.

Το κεφάλι του Γουίλ τινάχτηκε επάνω, κάνοντας τον Τζεμ να βγάλει έναν ενοχλημένο ήχο διαμαρτυρίας. «Σέσιλι, όχι, αποκλείεται».

«Δεν έχεις δικαίωμα να μου λες ναι ή όχι». Τα μάτια της άστραψαν. «Θα πάω».

Ο Γουίλ τίναξε το κεφάλι του προς τον Χένρι, ο οποίος σήκωσε τους ώμους του απολογητικά. «Όντως έχει το δικαίωμα. Εξασκείται εδώ και σχεδόν δυο μήνες...»

«Είναι μικρό κορίτσι!»

«Το ίδιο έκανες κι εσύ στα δεκαπέντε», είπε χαμηλόφωνα ο Τζεμ, και ο Γουίλ στράφηκε απότομα προς το μέρος του. Για μια στιγμή όλοι έδειχναν να κρατάνε την ανάσα τους, ακόμα και ο Γκείμπριελ. Το βλέμμα του Τζεμ έμεινε καρφωμένο σε κείνο του Γουίλ, σταθερά, και για άλλη μια φορά η Τέσα είχε την αίσθηση ότι αντάλλασσαν σιωπηλά λόγια.

Ο Γουίλ αναστέναξε και μισόκλεισε τα μάτια του. «Σε λίγο θα θέλει να έρθει και η Τέσα».

«Φυσικά και θα έρθω», είπε η Τέσα. «Μπορεί να μην

είμαι Κυνηγός των Σκιών, αλλά έχω εκπαιδευτεί κι εγώ. Ο Τζεμ δεν θα πάει χωρίς εμένα».

«Φοράς το νυφικό σου», διαμαρτυρήθηκε ο Γουίλ.

«Λοιπόν, τώρα που το είδατε όλοι σας, δεν μπορώ να παντρευτώ με αυτό», είπε η Τέσα. «Είναι γρουσουζιά, ξέρετε».

Ο Γουίλ μουρμούρισε κάτι στα ουαλικά – κάτι ακαταλαβίστικο, αλλά ο τόνος του πρόδιδε ξεκάθαρα έναν ηττημένο άντρα. Από την άλλη άκρη του δωματίου ο Τζεμ χάρισε στην Τέσα ένα ελαφρύ, γεμάτο ανησυχία χαμόγελο. Τότε η πόρτα του Ινστιτούτου άνοιξε, αφήνοντας το φθινοπωρινό φως να μπει στην είσοδο. Ο Σίριλ στεκόταν στο κατώφλι, λαχανιασμένος.

«Η δεύτερη άμαξα είναι έτοιμη», είπε. «Ποιος θα έρθει, λοιπόν;»

Προς: Ύπατο Τζοσάια Γουέλαντ

Από: Συμβούλιο

Αγαπητέ Κύριε,

Όπως αναμφίβολα θα ξέρετε, η θητεία σας ως Ύπατος, μετά από δέκα χρόνια, φτάνει στο τέλος της. Έχει έρθει η ώρα να ορίσετε ένα διάδοχο.

Όσο για εμάς, σκεφτόμαστε σοβαρά την ανάληψη της θέσης από τη Σάρλοτ Μπράνγκελ, το γένος Φέρτσαϊλντ. Έχει κάνει καλή δουλειά ως επικεφαλής του Ινστιτούτου του Λονδίνου, και πιστεύουμε ότι έχει την έγκρισή σας, καθώς διορίστηκε από εσάς μετά το θάνατο του πατέρα της.

Καθώς η άποψή σας και η εκτίμησή σας είναι μεγίστης σημασίας για εμάς, θα μας ενδιέφερε η οποιαδήποτε σκέψη πιθανόν να έχετε πάνω στο ζήτημα.

Με εκτίμηση

Βίκτορ Γουάιτλοου,

Ανακριτής, εκ μέρους του Συμβουλίου

2

ΤΟ ΣΚΟΥΛΗΚΙ ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

*Και μέσα από την Τρέλα, την περίσσεια Αμαρτία
Και τον Τρόμο γεννήθηκε.*

— Έντγκαρ Άλαν Πόε, “Το Σκουλήκι Κατακτητής”

Καθώς η άμαξα του Ινστιτούτου περνούσε από τις πύλες της Έπαυλης Λάιτγουντ στο Τσίζγουικ, η Τέσα μπόρεσε να θαυμάσει το μέρος με έναν τρόπο που δεν μπορούσε να το κάνει την πρώτη φορά που είχε έρθει, μέσα στη νύχτα. Ένας μακρύς στρωμένος με χαλίκια δρόμος με σειρές δέντρων και στις δυο πλευρές του οδηγούσε σε ένα τεράστιο λευκό σπίτι με ένα κυκλικό δρομάκι μπροστά του. Με τις έντονες, συμμετρικές γραμμές του και τους καθαρούς κίονές του, το σπίτι έμοιαζε πολύ με τα σκίτσα ελληνικών και ρωμαϊκών ναών που είχε δει. Μπροστά στα σκαλιά υπήρχε σταματημένη μια άμαξα, και μέσα σε ένα δίκτυο από κήπους απλώνονταν χαλικόστρωτα μονοπάτια.

Και ήταν πολύ όμορφοι κήποι. Ακόμα και τον Οκτώβριο ήταν μια έκρηξη λουλουδιών – φθινοπωρινά κόκκι-

να τριαντάφυλλα και χρυσάνθεμα σε κοκκινο-πορτοκαλί, κίτρινο και σκούρο χρυσαφί περιστοιχίζαν μονοπάτια που περιελίσσονταν ανάμεσα στα δέντρα. Καθώς ο Χένρι σταμάτησε την άμαξά τους, η Τέσα κατέβηκε, με τη βοήθεια του Τζεμ, και άκουσε τον ήχο νερού: ένα ρυάκι, υποπεύθηκε, που έχει εκτραπεί για να κυλάει μέσα από τους κήπους. Το μέρος ήταν τόσο όμορφο, ώστε δυσκολευόταν να το συσχετίσει στο μυαλό της με την ίδια τοποθεσία στην οποία είχε οργανώσει ο Μπένεντικτ τον διαβολικό χορό του, αν και μπορούσε να δει το μονοπάτι που έστριβε στο πλάι του σπιτιού και το οποίο είχε ακολουθήσει εκείνη τη νύχτα. Οδηγούσε σε μια πτέρυγα του σπιτιού που έμοιαζε να έχει προστεθεί πρόσφατα...

Η άμαξα των Λάιτγουντ σταμάτησε πίσω τους, με τον Γκίντεον να κρατάει τα χαλινάρια. Ο Γκέμπριελ, ο Γουίλ και η Σέσιλι βγήκαν έξω. Τα αδέρφια Χέροντεϊλ εξακολουθούσαν να τσακώνονται καθώς ο Γκίντεον κατέβηκε από την άμαξα, ενώ ο Γουίλ τόνιζε τα επιχειρήματά του με έντονες κινήσεις των χεριών του. Η Σέσιλι τον κοιτούσε συνοφρωμένη, ενώ η οργισμένη έκφραση στο πρόσωπό της την έκανε να μοιάζει τόσο πολύ με τον αδελφό της ώστε, υπό άλλες συνθήκες, θα ήταν διασκεδαστικό.

Ο Γκίντεον, ακόμα πιο χλομός από πριν, διέγραψε ένα κύκλο, κρατώντας το σπαθί στο χέρι του.

«Η άμαξα της Τατιάνα», είπε καθώς ο Τζεμ και η Τέσα τον πλησίασαν. Έδειξε προς το όχημα που ήταν σταματημένο μπροστά στα σκαλιά. Και οι δύο πόρτες του ήταν ανοιχτές. «Θα πρέπει να αποφάσισε να κάνει επίσκεψη».

«Τώρα βρήκε;» Ο Γκέμπριελ ακουγόταν έξαλλος, αλλά τα πράσινα μάτια του ήταν γεμάτα φόβο. Η Τατιάνα ήταν η νιόπαντρη αδελφή τους. Το οικόσημο στην άμαξα, ένα στεφάνι από αγκάδια, θα πρέπει να ήταν το σύμβολο της οικογένειας του συζύγου της, σκέφτηχε η Τέσα.

Η ομάδα έμεινε να παρακολουθεί παγωμένη τον Γκέιμπριελ να πλησιάζει την άμαξα, βγάζοντας ένα μακρύ σπαθί από τη ζώνη του. Έσκυψε μέσα από την πόρτα, και βλαστήμησε δυνατά.

Τραβήχτηκε πίσω, με τα μάτια του να συναντάνε εκείνα του Γκίντεον. «Υπάρχει αίμα στα καδίσματα», είπε. «Και... αυτό το πράγμα». Κέντρισε ένα τροχό με την άκρη του σπαθιού του όταν το τράβηξε, ξεκόλλησε μια μακριά κλωστή γλίτσας.

Ο Γουίλ έβγαλε ένα σεράφ σπαθί από το παλτό του και φώναξε δυνατά: «Ερέμειλ!» Καθώς άρχισε να λάμπει, ένα χλομό λευκό αστέρι στο φθινοπωρινό φως, έδειξε πρώτα προς το βορρά, μετά προς το νότο. «Οι κήποι περιβάλλουν όλο το σπίτι, μέχρι το ποτάμι», είπε. «Το ξέρω καλά – κυνήγησα το δαίμονα Μάρμπας μέχρι εδώ ένα βράδυ. Όπου κι αν είναι ο Μπένεντικτ, αμφιβάλλω ότι θα εγκαταλείψει αυτή την περιοχή. Κινδυνεύει να τον δουν».

«Εμείς θα πάρουμε τη δυτική πλευρά του σπιτιού. Εσείς πάρτε την ανατολική», είπε ο Γκέιμπριελ. «Φωνάξτε αν δείτε κάτι και θα συναντηθούμε».

Ο Γκέιμπριελ καθάρισε το σπαθί του πάνω στα χαλίκια του μονοπατιού, σηκώθηκε, και ακολούθησε τον αδελφό του στο πλάι του σπιτιού. Ο Γουίλ κατευθύνθηκε προς την άλλη πλευρά, με τον Τζεμ να τον ακολουθεί, και τη Σέσιλι και την Τέσα ακριβώς πίσω τους. Ο Γουίλ σταμάτησε στη γωνία του σπιτιού, ελέγχοντας τους κήπους με το βλέμμα του, επαγρυπνώντας για οποιαδήποτε ασυνήθιστη εικόνα ή ήχο. Μετά από μια στιγμή έκανε νόημα στους άλλους να ακολουθήσουν.

Καθώς προχωρούσαν, το τακούνι του παπουτσιού της Τέσα πιάστηκε σε ένα από τα χαλαρά χαλίκια του λιθόστρωτου κάτω από τα χορτάρια. Παραπάτησε, και βρήκε αμέσως την ισορροπία της, αλλά ο Γουίλ γύρισε προς το

μέρος της βλοσυρός. «Τέσα», είπε. Κάποτε την αποκαλούσε Τες, αλλά όχι πια. «Δεν θα έπρεπε να έχεις έρθει μαζί μας. Δεν είσαι προετοιμασμένη. Τουλάχιστον περίμενε στην άμαξα».

«Δεν θα το κάνω», είπε η Τέσα αντιδραστικά.

Ο Γουίλ γύρισε προς τον Τζεμ, ο οποίος έμοιαζε να κρύβει ένα χαμόγελο. «Δική σου μνηστή είναι η Τέσα. Κάν' την εσύ να λογικευτεί».

Ο Τζεμ, κρατώντας το σπαδί-μπαστούνι του στο ένα χέρι, διέσχισε το δρομάκι και ήρθε δίπλα της. «Τέσα, κάν' το ως χάρη σε μένα, μπορείς;»

«Δεν πιστεύεις ότι μπορώ να πολεμήσω», είπε η Τέσα, και αποτραβήχτηκε ανταποδίδοντάς το ασημένιο βλέμμα του με ένα δικό της. «Επειδή είμαι κορίτσι».

«Δεν πιστεύω ότι μπορείς να πολεμήσεις επειδή φοράς νυφικό», είπε ο Τζεμ. «Νομίζω ότι ούτε καν ο Γουίλ δεν θα μπορούσε να πολεμήσει με αυτό το φόρεμα».

«Ίσως όχι», είπε ο Γουίλ, που είχε αφτιά νυχτερίδας. «Αλλά θα ήμουν μια πολύ λαμπερή νύφη».

Η Σέσιλι σήκωσε το χέρι της για να δείξει μακριά. «Τι είναι αυτό;»

Γύρισαν και οι τέσσερις για να δουν μια φιγούρα να τρέχει προς το μέρος τους. Το φως του ηλίου ήταν ακριβώς μπροστά τους, και προς στιγμή, καθώς τα μάτια της Τέσα προσαρμόζονταν, το μόνο που έβλεπε ήταν μια θολούρα. Η θολούρα πήρε γρήγορα το σχήμα ενός κοριτσιού που έτρεχε. Το καπέλο της είχε φύγει τα ανοιχτοκάστανα μαλλιά της ανέμιζαν. Ήταν ψηλή και αδύνατη, ντυμένη με ένα χτυπητό φούξια φόρεμα που πιθανότατα κάποτε ήταν κομψό αλλά τώρα ήταν σκισμένο και λεκιασμένο με αίμα. Συνέχιζε να ουρλιάζει καθώς κατηφόριζε προς το μέρος τους και ρίχτηκε στην αγκαλιά του Γουίλ.

Εκείνος τρέκλισε προς τα πίσω, και παραλίγο να ρίξει

το Ερέμιελ. «Τατιάνα...»

Η Τέσα δεν μπορούσε να καταλάβει αν ο Γουίλ την έσπρωξε μακριά του ή αν αποτραβήχτηκε μόνη της, αλλά όπως και να 'χει η Τατιάνα απομακρύνθηκε γύρω στα δύο εκατοστά από τον Γουίλ, και η Τέσα μπόρεσε να δει το πρόσωπό της για πρώτη φορά. Ήταν μακρόστενο και γεμάτο γωνίες. Τα μαλλιά της ήταν καστανόξανθα, σαν του Γκίντεον, τα μάτια της πράσινα σαν του Γκέμπριελ, και ίσως να ήταν όμορφη αν το πρόσωπό της δεν έφερε τις έντονες γραμμές της έκφρασης αποδοκιμασίας. Παρόλο που τα μάγουλά της ήταν λεχιασμένα με δάκρυα και ήταν λαχανιασμένη, είχε κάτι το θεατρικό, λες και ήξερε ότι όλα τα μάτια ήταν στραμμένα επάνω της – ειδικότερα τα μάτια του Γουίλ.

«Ένα μεγάλο τέρας», είπε κλαίγοντας. «Ένα πλάσμα – άρπαξε τον αγαπημένο μου Ρούπερτ από την άμαξα και έφυγε μαζί του!»

Ο Γουίλ την έσπρωξε λίγο πιο μακριά. «Τι εννοείς “έφυγε μαζί του”;»

Εκείνη έδειξε. «Ε-εκεί», είπε με λυγμούς. «Τον έσυρε στους ιταλικούς κήπους. Στην αρχή κατάφερε να ξεφύγει από το στόμα του, αλλά τον πρόλαβε στα μονοπάτια. Όσο κι αν ούρλιαζα, δεν τον άφηγε κα-κάτω!» Ξέσπασε σε καινούρια δάκρυα.

«Ούρλιαζες», είπε ο Γουίλ. «Αυτό έκανες μόνο;»

«Ούρλιαζα πολύ». Η Τατιάνα ακουγόταν πληγωμένη. Αποτραβήχτηκε τελείως από τον Γουίλ και τον κάρφωσε με το πράσινο βλέμμα της. «Όπως βλέπω είσαι το ίδιο σκληρός όπως πάντα». Τα μάτια της γλίστρησαν στην Τέσα, τη Σέσιλι και τον Τζεμ. «Κύριε Κάρστερς», είπε άκαμπτα, λες και βρισκόταν σε μια δεξίωση σε κάποιο κήπο. Τα μάτια της στένεψαν καθώς έπεσαν πάνω στη Σέσιλι. «Κι εσύ...»

«Ω, για όνομα του Αγγέλου!» Ο Γουίλ την παραμέρισε για να περάσει ο Τζεμ, χαμογελώντας στην Τέσα, ακολουθήσε.

«Δεν μπορεί παρά να είσαι η άλλη αδελφή του Γουίλ», είπε η Τατιάνα στη Σέσιλι καθώς τα αγόρια εξαφανίστηκαν στο βάθος. Αγνόησε επιδεικτικά την Τέσα.

Η Σέσιλι την κοιτούσε δύσπιστα. «Είμαι, αν και δεν μπορώ να καταλάβω τι σημασία έχει. Τέσα – έρχεσαι;»

«Έρχομαι», είπε η Τέσα, και την ακολούθησε είτε ο Γουίλ την ήθελε εκεί είτε όχι – ή ο Τζεμ – δεν μπορούσε να τους παρακολουθεί να ρίχνονται στον κίνδυνο και να μην είναι μαζί τους. Μετά από ένα λεπτό άκουσε τα διστακτικά βήματα της Τατιάνα πάνω στα χαλίκια πίσω της.

Απομακρύνονταν από το σπίτι, και κατευθύνονταν προς τους επίσημους κήπους που ήταν μισοκρυμμένοι πίσω από τους ψηλούς θάμνους τους. Στο βάθος το φως του ηλίου αντικατοπτριζόταν πάνω σε ένα θερμοκήπιο από ξύλο και γυαλί με ένα θόλο στη σκεπή. Ήταν μια όμορφη φθινοπωρινή μέρα: το αεράκι ήταν δροσερό, στην ατμόσφαιρα πλανιόταν η μυρωδιά των φύλλων. Η Τέσα άκουσε ένα θρόισμα και κοίταξε το σπίτι πίσω της. Η λεία λευκή πρόσοψή του υψωνόταν επιβλητική, ενώ διακοπτόταν μόνο από τις αψίδες των μπαλκονιών.

«Γουίλ», ψιθύρισε καθώς σήκωσε τα χέρια του για να τραβήξει τα δικά της από το λαιμό του. Ο Γουίλ έβγαλε τα γάντια της, και κατέληξαν στο πέτρινο πάτωμα του μπαλκονιού μαζί με τη μάσκα της και τα τσιμπιδάκια της Τζέσι. Έβγαλε και τη δική του μάσκα και την πέταξε στην άκρη, περνώντας τα χέρια του μέσα από τα υγρά μαύρα μαλλιά του, και διώχνοντάς τα από το μέτωπό του. Η κάτω άκρη της μάσκας είχε αφήσει σημάδια στα ψηλά του ζυγωματικά, σαν ελαφριές ουλές, αλλά όταν άπλωσε τα χέρια της να τις αγγίξει, εκείνος τα έπιασε απαλά και τα

κατέβασε κάτω.

«Όχι», είπε. «Άφησέ με να σε αγγίξω εγώ πρώτος. Ήθελα...»

Κοκκινίζοντας, η Τέσα τράβηξε το βλέμμα της από το σπίτι και τις αναμνήσεις που έκρυβε. Η ομάδα είχε φτάσει σε ένα άνοιγμα στους θάμνους στα δεξιά τους. Από μέσα του φαινόταν αυτό που προφανώς ήταν “ο ιταλικός κήπος”, περικυκλωμένος από πρασινάδα. Μέσα στον κύκλο, στις παρυφές του κήπου υπήρχαν σειρές αγαλμάτων που αναπαριστούσαν κλασικούς ήρωες και μυθολογικές φιγούρες. Η Αφροδίτη έριχνε νερό από μια υδρία σε ένα κεντρικό σιντριβάνι, ενώ αγάλματα μεγάλων ιστορικών και πολιτικών –του Καίσαρα, του Ηροδότου, του Θουκυδίδη– αλληλοκοιτάζονταν με κενά μάτια κατά μήκος των μονοπατιών που εκτεινόταν από το κεντρικό σημείο. Υπήρχαν και ποιητές και συγγραφείς. Η Τέσα, σπεύδοντας να προλάβει τους άλλους πέρασε μπροστά από τον Αριστοτέλη, τον Οβίδιο, τον Όμηρο –τα μάτια του οποίου ήταν καλυμμένα με μια πέτρινη μάσκα για να δείχνει την τυφλότητά του– τον Βιργίλιο και τον Σοφοκλή, προτού μια διαπεραστική κραυγή ταράξει την ατμόσφαιρα.

Γύρισε απότομα. Αρκετά μέτρα πίσω της η Τατιάνα στεκόταν ακίνητη σαν πέτρα, με τα μάτια της να κοιτούν να πεταχτούν από το κεφάλι της. Η Τέσα έτρεξε προς το μέρος της, με τους άλλους να την ακολουθούν· έφτασε πρώτη στο κορίτσι, και η Τατιάνα την έπιασε στα τυφλά, σαν να έχει ξεχάσει προς στιγμή ποια ήταν η Τέσα. «Ρούπερτ», είπε η Τατιάνα με ένα βογκητό, κοιτάζοντας μπροστά της, και η Τέσα, ακολουθώντας το βλέμμα της, είδε μια αντρική μπότα να προεξέχει πίσω από ένα θάμνο. Για μια στιγμή σκέφτηκε ότι μάλλον κειτόταν αποσβολωμένος στο έδαφος, με το φύλλωμα

να κρύβει το υπόλοιπο σώμα του, αλλά καθώς έγειρε μπροστά, συνειδητοποίησε ότι η μπότα –και τα αρκετά εκατοστά μασημένης, ματωμένης σάρκας που προεξείχαν από το άνοιγμα της μπότας– ήταν το μόνο που υπήρχε για να δει.

«Ένα σκουλήκι δέκα μέτρων;» μουρμούρισε ο Γουίλ στον Τζεμ καθώς διέσχιζαν τον ιταλικό κήπο, με τις μπότες τους να μην κάνουν καθόλου θόρυβο πάνω στα χαλίκια, χάρη σε ένα ζευγάρι Αθόρυβων ρούνων. «Φαντάσου πόσο μεγάλο ψάρι θα μπορούσαμε να πιάσουμε».

Τα χείλη του Τζεμ συσπάστηκαν. «Δεν είναι αστείο, ξέρεις».

«Είναι λίγο».

«Δεν μπορείς να υποβιβάσεις την κατάσταση σε ανέκδοτα για σκουλήκια, Γουίλ. Για τον πατέρα του Γκέιμπριελ και του Γκίντεον μιλάμε».

«Δεν μιλάμε απλά γι' αυτόν τον κυνηγάμε μέσα σε ένα διακοσμημένο με αγάλματα κήπο επειδή μεταμορφώθηκε σε σκουλήκι».

«Ένα δαιμονικό σκουλήκι», είπε ο Τζεμ, και σταμάτησε για να κοιτάξει επιφυλακτικά πίσω από μια σειρά θάμνων. «Ένα μεγάλο φίδι. Μήπως αυτό θα βοηθούσε το απρεπές σου χιούμορ;»

«Κάποτε το απρεπές μου χιούμορ σου φαινόταν αρκετά διασκεδαστικό», είπε ο Γουίλ αναστενάζοντας. «Πόσο σκουλήκι με κάνεις να νιώθω τώρα!»

«Γουίλ...»

Η φράση τού Τζεμ διακόπηκε από μια διαπεραστική κραυγή. Και τα δύο αγόρια γύρισαν αμέσως, πάνω στην ώρα για να δουν την Τατιάνα Μπλάκθορν να τρεκλίζει προς τα πίσω και να πέφτει στην αγκαλιά της Τέσα. Η Τέσα την έπιασε, στηρίζοντάς την, ενώ η Σέσιλι κινήθηκε

προς ένα άνοιγμα στους θάμνους, βγάζοντας ένα σεράφ σπαθί από τη ζώνη της με την ευκολία ενός έμπειρου Κυνηγού των Σκιών. Ο Γουίλ δεν την άκουσε να μιλάει, αλλά η λεπίδα τινάχτηκε προς τα πάνω στο χέρι της, φωτίζοντας το πρόσωπο της και ανάβοντας μια αρρωστημένη φλόγα τρόμου στο στομάχι του Γουίλ.

Άρχισε να τρέχει, με τον Τζεμ να τον ακολουθεί. Η Τατιάνα κρεμόταν στην αγκαλιά της Τέσα, με ένα θρήνο ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της. «Ρούπερτ! Ρούπερτ!» Η Τέσα πάλευε να αντέξει το βάρος του κοριτσιού, και ο Γουίλ ήθελε να σταματήσει για να τη βοηθήσει – αλλά το είχε κάνει ήδη ο Τζεμ, έχοντας το χέρι του στο μπράτσο της Τέσα, και ήταν λογικό. Αυτό έπρεπε να κάνει, ως μνηστήρας της.

Ο Γουίλ τράβηξε με δυσκολία την προσοχή του από κείνη, στρέφοντάς την ξανά στην αδελφή του, η οποία προχωρούσε προς το άνοιγμα ανάμεσα στους θάμνους, κρατώντας το σπαθί της ψηλά καθώς προχωρούσε αργά δίπλα από τα αποκρουστικά απομεινάρια του Ρούπερτ Μπλάκθορν.

«Σέσιλι!» φώναξε αγανακτισμένος ο Γουίλ. Εκείνη έκανε να γυρίσει –

Και ο κόσμος εξερράγη. Ένα σιντριβάνι από χρώμα και λάσπη τινάχτηκε μπροστά τους, σχηματίζοντας ένα θερμοπίδακα προς τον ουρανό. Σβόλοι από χρώμα και λάσπη έπεσαν επάνω τους σαν χαλάζι. Στο κέντρο του θερμοπίδακα – ένα τεράστιο, τυφλό φίδι, με ένα γκριζόλευκο χρώμα. Το χρώμα της νεκρής σάρκας, σκέφτηκε ο Γουίλ. Ανέδινε μια μπόχα, σαν τη μπόχα ενός τάφου. Η Τατιάνα ούρλιαξε και λιποθύμησε, παρασύροντας την Τέσα στο έδαφος μαζί της.

Το σκουλήχι άρχισε να τινάζεται μπρος πίσω, προσπαθώντας να απελευθερωθεί από τη γη. Το στόμα του άνοι-

ξε – αν και δεν έμοιαζε και τόσο με στόμα όσο με μια τεράστια χαρακιά που διχοτομούσε το κεφάλι του, γεμάτη με κοφτερά δόντια σαν του καρχαρία. Ένας δυνατός διαπεραστικός συριγμός έβγαινε από το λαιμό του.

«Αλτ!» φώναξε η Σέσιλι. Κρατούσε το φωτεινό σεράφ σπαδί της μπροστά της· έδειχνε να μη φοβάται καθόλου. «Μείνε πίσω, αναθεματισμένο πλάσμα!»

Το σκουλήκι όρμησε προς το μέρος της. Εκείνη έμεινε ακίνητη, με το σπαδί της στο χέρι της, καθώς τα μεγάλα του σαγόνια κατέβαιναν – και ο Γουίλ όρμησε επάνω της, σπρώχνοντάς την από τη μέση. Έπεσαν και οι δύο πάνω σε ένα θάμνο ενώ το κεφάλι του σκουληκιού χτύπησε στο έδαφος εκεί που στεκόταν η Σέσιλι, ανοίγοντας μια αρκετά μεγάλη γούβα.

«Γουίλ!» Η Σέσιλι αποτραβήχτηκε από κοντά του, αλλά όχι έγκαιρα. Το σεράφ σπαδί της έσκισε τον πήχη του χεριού του, αφήνοντας ένα κόκκινο κόψιμο πίσω του. Τα μάτια της έμοιαζαν με μια μπλε φωτιά. «Αυτό ήταν περιττό!»

«Δεν είσαι εκπαιδευμένη!» φώναξε ο Γουίλ, μισότρελος από την οργή και τον τρόμο. «Θα σκοτωθείς! Μείνε εδώ που είσαι!» Έκανε να πάρει το σπαδί από το χέρι της, αλλά εκείνη αποτραβήχτηκε και σηκώθηκε όρθια. Μετά από μια στιγμή το σκουλήκι ορμούσε ξανά προς τα κάτω, με το στόμα του ανοιχτό. Το σπαδί του Γουίλ είχε πέσει όταν βούτηξε για να σώσει την αδελφή του· βρισκόταν αρκετά μέτρα μακριά. Ο Γουίλ πήδηξε στο πλάι, αποφεύγοντας τα σαγόνια του πλάσματος για μερικά εκατοστά, και μετά εμφανίστηκε ο Τζεμ, με το σπαδί-μπαστούνι στο χέρι του. Σήκωσε ψηλά τη λεπίδα, καρφώνοντάς τη δυνατά στο πλάι του σώματος του σκουληκιού. Μια διαβολική κραυγή βγήκε από το λαιμό του, και τινάχτηκε προς τα πίσω, ενώ μαύρο αίμα ανέβλυζε από την πληγή. Εξαφανί-

στηκε με ένα συριγμό πίσω από μια σειρά θάμνων.

Ο Γουίλ γύρισε από την άλλη. Μετά βίας μπορούσε να δει τη Σέσιλι· ο Τζεμ είχε μπει ανάμεσα σε κείνη και τον Μπένεντικτ, και ήταν πιτσιλισμένος με μαύρο αίμα και λάσπη. Πίσω από τον Τζεμ, η Τέσα είχε τραβήξει την Τατιάνα στην ποδιά της· οι φούστες τους σχημάτιζαν δυο καμπάνες, με το χτυπητό ροζ της Τατιάνα να αναμιγνύεται με το κατεστραμμένο χρυσαφί νυφικό της Τέσα. Η Τέσα είχε σκύψει από πάνω της σαν να ήθελε να την προστατεύσει από την εικόνα του πατέρα της, και μια μεγάλη ποσότητα του δαιμονικού αίματος είχε πιτσιλίσει τα μαλλιά και τα ρούχα της Τέσα. Σήκωσε το βλέμμα της, με το πρόσωπό της χλομό, και τα μάτια της συνάντησαν εκείνα του Γουίλ.

Για μια στιγμή ο κήπος, ο θόρυβος, η βρόμα του αίματος και του δαίμονα, εξαφανίστηκαν, και ήταν μόνος του σε ένα αδύρυβο μέρος μονάχα με την Τέσα. Ήθελε να τρέξει κοντά της, να την κλείσει στην αγκαλιά του. Να την προστατεύσει.

Αλλά αυτά τα πράγματα ήταν δουλειά του Τζεμ, όχι δική του. *Όχι δική του.*

Η στιγμή πέρασε, και η Τέσα σηκώθηκε όρθια, τραβώντας την Τατιάνα επάνω με όλη της τη δύναμη, και περνώντας το χέρι του κοριτσιού γύρω από τους ώμους της ενώ η Τατιάνα κρεμόταν από πάνω της, μισολιπόθυμη.

«Πρέπει να την πάρεις από δω. Θα σκοτωθεί», είπε ο Γουίλ, σαρώνοντας με το βλέμμα του τον κήπο. «Δεν έχει λάβει εκπαίδευση».

Το στόμα της Τέσα άρχισε να σφίγγεται για να σχηματίσει την οικεία, πεισματάρικη γραμμή του. «Δεν θέλω να σας αφήσω».

Η Σέσιλι έδειχνε τρομοκρατημένη. «Δεν νομίζεις... Δεν θα συγκρατιόταν το πλάσμα; Η κόρη του είναι. Αν αυτό

–αν αυτός– διατηρεί ακόμη κάποια αισθήματα για την οικογένειά του...»

«Έφαγε το γαμπρό του, Σέσι», είπε απότομα ο Γουίλ. «Τέσα, πήγαινε με την Τατιάνα αν θέλεις να της σώσεις τη ζωή. Και μείνε μαζί της κοντά στο σπίτι. Θα ήταν καταστροφικό αν επέστρεφε εδώ».

«Σ' ευχαριστώ, Γουίλ», μουρμούρισε ο Τζεμ καθώς η Τέσα έσερνε το κορίτσι όσο πιο γρήγορα μπορούσε, και ο Γουίλ ένιωσε τις λέξεις σαν να ήταν τρία τσιμπήματα από βελόνες στην καρδιά του. Όποτε ο Γουίλ έκανε κάτι για να προστατεύσει την Τέσα, ο Τζεμ πίστευε ότι το έκανε για χάρη του, όχι για χάρη του Γουίλ. Και πάντα ο Γουίλ ευχόταν να είχε δίκιο ο Τζεμ. Το κάθε τσιμπημα από βελόνα είχε το δικό του όνομα. *Ενοχή. Ντροπή. Αγάπη.*

Η Σέσιλι ούρλιαξε. Μια σκιά έκρυψε τον ήλιο, και η σειρά των θάμνων μπροστά από τον Γουίλ διαλύθηκε. Βρέθηκε να κοιτάζει τον σκούρο κόκκινο οισοφάγο του τεράστιου σκουληκιού. Κλωστές από σάλιο κρέμονταν ανάμεσα στα τεράστια δόντια του. Ο Γουίλ έκανε να πιάσει το σπαδί στη ζώνη του, αλλά το σκουλήκι έκανε ήδη προς τα πίσω, με ένα μαχαίρι να προεξέχει από το πλάι του λαιμού του. Ο Γουίλ το αναγνώρισε χωρίς να γυρίσει. Ήταν του Τζεμ. Άκουσε τον *παραμπατάι* του να φωνάζει μια προειδοποίηση, και μετά το σκουλήκι ορμούσε ξανά προς τον Γουίλ, κι εκείνος τίναξε το σπαδί του προς τα πάνω, διαπερνώντας το κάτω μέρος του σαγονιού του. Αίμα ανέβλυσε ανάμεσα από τα δόντια του, πιτσιλίζοντας τον εξοπλισμό του Γουίλ με ένα συριγμό. Κάτι χτύπησε το πίσω μέρος των γονάτων του και, απροετοίμαστος, έπεσε με δύναμη, με τους ώμους του να χτυπάνε στο γρασίδι.

Του κόπηκε η ανάσα καθώς ο αέρας βγήκε από τα πνευμόνια του. Η λεπτή, φολιδωτή ουρά του σκουλη-

κιού είχε τυλιχτεί γύρω από τα γόνατά του. Άρχισε να κλοτσάει, βλέποντας αστέρια, το γεμάτο αγωνία πρόσωπο του Τζεμ, τον μπλε ουρανό από πάνω του—

Γδουπ. Ένα βέλος βυθίστηκε στην ουρά του σκουληκιού, κάτω ακριβώς από το γόνατο του Γουίλ. Η λαβή του Μπένεντικτ χαλάρωσε, και ο Γουίλ κύλησε στο χώμα και στηρίχτηκε στα γόνατά του, πάνω στην ώρα για να δει τον Γκίντεον και τον Γκέμπριελ Λάιτγουντ να τρέχουν προς το μέρος τους πάνω στο χωμάτινο μονοπάτι. Ο Γκέμπριελ κρατούσε ένα τόξο. Το τέντωνε ξανά καθώς έτρεχε, και ο Γουίλ συνειδητοποίησε με μια αόριστη έκπληξη ότι ο Γκέμπριελ Λάιτγουντ είχε μόλις ρίξει στον πατέρα του για να σώσει τη ζωή του Γουίλ.

Το σκουλήκι υψώθηκε προς τα πίσω, και ο Γουίλ ένιωσε χέρια κάτω από τις μασχάλες του, να τον σηκώνουν όρδιο. Ο Τζεμ. Ελευθέρωσε τον Γουίλ, ο οποίος γύρισε για να δει ότι ο παραμπατάι του είχε βγάλει ήδη το σπαδί-μπαστούνι του και κοιτούσε μπροστά. Το δαιμονικό σκουλήκι έμοιαζε να σφραδάζει από πόνο, τινάζοντας το μεγάλο, τυφλό κεφάλι του δεξιά αριστερά, ξεριζώνοντας θάμνους με τα χτυπήματά του. Φύλλα γέμισαν τον αέρα, και η μικρή ομάδα των Κυνηγών των Σκιών πνίγηκε από τη σκόνη. Ο Γουίλ άκουγε τη Σέσιλι να βήχει και λαχταρούσε να της πει να τρέξει πίσω στο σπίτι, αλλά ήξερε ότι δεν θα το έκανε.

Με κάποιο τρόπο το σκουλήκι, τινάζοντας δεξιά αριστερά τα σαγόνια του, είχε βγάλει το σπαδί από πάνω του· το όπλο έπεσε με μια κλαγγή στο έδαφος ανάμεσα στα τριαντάφυλλα, λεκιασμένο με μαύρο ιχώρ. Το σκουλήκι άρχισε να γλιστρά προς τα πίσω, αφήνοντας ένα μονοπάτι από γλίτσα και αίμα. Ο Γκίντεον έκανε μια γκριμάτσα και όρμησε μπροστά για να πάρει το πεσμένο σπαδί με το γαντοφορεμένο του χέρι.

Ξαφνικά, ο Μπένεντικτ υψώθηκε σαν κόμπρα, με τα σαγόνια του ανοιχτά και να στάζουν. Ο Γκίντεον σήκωσε το σπαθί, δείχνοντας απίστευτα μικρός μπροστά στον τεράστιο όγκο του πλάσματος.

«Γκίντεον!» Ήταν ο Γκέιμπριελ, χλομός, υψώνοντας το τόξο του· ο Γουίλ στριφογύρισε κάνοντας στην άκρη καθώς ένα βέλος πέρασε από δίπλα του και χώθηκε στο σώμα του σκουληκιού. Το σκουλήκι ούρλιαξε και στροβιλίστηκε, πηδώντας μακριά τους με απίστευτη ταχύτητα. Καθώς απομακρυνόταν έρποντας, η ουρά του έπιασε την άκρη ενός αγάλματος και την έσφιξε δυνατά – το άγαλμα εξερράγη σε σκόνη, πέφτοντας σαν βροχή στην ξερή διακοσμητική γούρνα.

«Μα τον Άγγελο, διέλυσε τον Σοφοκλή», παρατήρησε ο Γουίλ καθώς το σκουλήκι εξαφανίστηκε πίσω από ένα μεγάλο οικοδόμημα που είχε το σχήμα ελληνικού ναού. «Κανείς δεν σέβεται τους κλασικούς σήμερα;»

Ο Γκέιμπριελ κατέβασε το τόξο του λαχανιασμένος. «Ανόητε», είπε οργισμένα στον αδελφό του. «Τι σκεφτόσουν και όρμησες έτσι μπροστά σ' αυτόν;»

Ο Γκίντεον γύρισε απότομα, στρέφοντας το ματωμένο σπαθί προς τον Γκέιμπριελ. «Όχι σ' αυτόν. Σ' αυτό. Αυτό το πράγμα δεν είναι ο πατέρας μας πια, Γκέιμπριελ. Αν δεν μπορείς να το δεχτείς...»

«Του έριξα με ένα βέλος!» φώναξε ο Γκέιμπριελ. «Τι άλλο θέλεις από μένα, Γκίντεον;»

Ο Γκίντεον κούνησε το κεφάλι του σαν να ένιωθε αηδία για τον αδελφό του· ακόμα και ο Γουίλ, που δεν συμπαθούσε τον Γκέιμπριελ, ένιωσε ένα σκίρτημα οίκτου γι' αυτόν. Όντως είχε ρίξει στο τέρας.

«Πρέπει να το κυνηγήσουμε», είπε ο Γκίντεον. «Έχει πάει πίσω από τον πυργίσκο...»

«Τον ποιον;» είπε ο Γουίλ.

«Ένας πυργίσκος, Γουίλ», είπε ο Τζεμ. «Είναι μια διακοσμητική κατασκευή. Υποθέτω ότι μέσα είναι κούφιος».

Ο Γκίντεον κούνησε το κεφάλι του. «Κατά κύριο λόγο είναι από γύψο. Αν εμείς οι δυο πηγαίναμε από τη μία πλευρά, κι εσύ και ο Τζέιμς από την άλλη...»

«Σέσιλι, τι κάνεις;» ρώτησε ο Γουίλ, διακόπτοντας τον Γκίντεον· ήξερε ότι ακουγόταν σαν αφηρημένος γονιός, αλλά δεν τον ένοιαζε. Η Σέσιλι είχε στερεώσει το σπαθί της στη ζώνη της και έμοιαζε να προσπαθεί να σκαρφλώσει σε ένα από τα μικρά έλατα από τη μέσα πλευρά της πρώτης σειράς των θάμνων. «Δεν είναι η κατάλληλη στιγμή για σκαρφάλωμα σε δέντρα!»

Τον κοίταξε θυμωμένα, με τα μαύρα της μαλλιά να ανεμίζουν μπροστά στο πρόσωπό της. Άνοιξε το στόμα της να απαντήσει, αλλά πριν προλάβει να μιλήσει, ακούστηκε ένας ήχος σαν σεισμός, και ο πυργίσκος διαλύθηκε σε θραύσματα από γύψο. Το σκουλήκι όρμησε μπροστά, και κατευθύνθηκε προς το μέρος τους με την τρομακτική ταχύτητα ενός ανεξέλεγκτου τρένου.

Όταν έφτασαν στη μπροστινή αυλή της Έπαυλης Λάιτγουντ, ο λαιμός και η πλάτη της Τέσα πονούσαν. Κάτω από το νυφικό της ο κορσές της την έσφιγγε πολύ, και το βάρος της Τατιάνα η οποία έκλαιγε με λυγμούς τραβούσε τον αριστερό της ώμο προς τα κάτω κάνοντάς τον να πονάει πολύ.

Ανακουφίστηκε όταν είδε τις άμαξες – ανακουφίστηκε αλλά και αιφνιδιάστηκε. Το σκηνικό στην αυλή ήταν τόσο γαλήνιο – οι άμαξες ήταν εκεί που τις είχαν αφήσει, τα άλογα βοσκούσαν γρασίδι, η πρόσοψη του σπιτιού ήταν αδιατάρακτη. Αφού πήγε την Τατιάνα στην πρώτη άμαξα πότε κουβαλώντας την και πότε σέρνοντάς την, η Τέσα άνοιξε την πόρτα και τη βοήθησε να μπει μέσα,

μορφάζοντας όταν τα μυτερά νύχια του κοριτσιού χώθη-
καν στον ώμο της στην προσπάθειά της να σηκώσει το
σώμα και τις φούστες της για να μπει στο χώρο μέσα.

«Ω, Θεέ μου», βόγκηξε η Τατιάνα. «Η ντροπή, η τρομε-
ρή ντροπή. Το Ενκλάβιο θα μάθει τι συνέβη στον πατέρα
μου. Για όνομα του Θεού, δεν μπορούσε να με σκεφτεί,
ούτε για λίγο;»

Η Τέσα ανοιγόκλεισε τα μάτια της έκπληκτη. «Εκείνο
το πράγμα», είπε. «Δεν νομίζω ότι ήταν ικανό να σκεφτεί
τον οποιονδήποτε, κυρία Μπλάκθορν».

Η Τατιάνα την κοίταξε ζαλισμένη, και προς στιγμή η
Τέσα ντράπηκε για τη μνησικακία που ένιωσε για το κο-
ρίτσι. Δεν της άρεσε που την έδιωξαν από τους κήπους,
ενώ ίσως θα μπορούσε να είχε βοηθήσει – αλλά η Τατιάνα
είχε μόλις δει τον άντρα της να γίνεται κομμάτια μπρο-
στά στα μάτια της από τον ίδιο της τον πατέρα. Άξιζε
περισσότερο οίκτο από κείνον που ένιωθε η Τέσα.

Η Τέσα έκανε τη φωνή της πιο ήπια. «Το ξέρω ότι πε-
ράσατε άσχημο σοκ. Αν θέλετε να ξαπλώσετε...»

«Είσαι πολύ ψηλή», είπε η Τατιάνα. «Οι κύριοι παρα-
πονιούνται γι' αυτό;»

Η Τέσα απόμεινε να την κοιτάζει.

«Και είσαι ντυμένη σαν νύφη», είπε η Τατιάνα. «Δεν
είναι πολύ παράξενο αυτό; Ένας εξοπλισμός δεν θα ταί-
ριαζε καλύτερα στην περίπτωση; Καταλαβαίνω ότι δεν
είναι κολακευτικός, και πρέπει να προσαρμοζόμαστε στις
ανάγκες, αλλά...»

Ακούστηκε ένας ξαφνικός δυνατός κρότος. Η Τέσα
αποτραβήχτηκε από την άμαξα και κοίταξε τριγύρω· ο
ήχος είχε έρθει μέσα από το σπίτι. Ο Χένρι, σκέφτηκε η
Τέσα. Ο Χένρι είχε πάει στο σπίτι, μόνος του. Φυσικά, το
πλάσμα ήταν έξω στους κήπους, παρ' όλα αυτά – ήταν
το σπίτι του Μπένεντικτ. Σκέφτηκε την αίδουσα χορού,

γεμάτη δαίμονες την τελευταία φορά που βρέθηκε εκεί η Τέσα, και σήκωσε τη φούστα της και με τα δυο της χέρια. «Μείνετε εδώ, κυρία Μπλάκθορν», είπε. «Πρέπει να ανακαλύψω την αιτία αυτού του θορύβου».

«Όχι!» Η Τατιάνα τινάχτηκε στη θέση της. «Μη μ' αφήνεις!»

«Λυπάμαι». Η Τέσα οπισθοχώρησε, κουνώντας το κεφάλι της. «Πρέπει. Σας παρακαλώ μείνετε μέσα στην άμαξα».

Η Τατιάνα της φώναξε κάτι, αλλά η Τέσα είχε ήδη γυρίσει για να ανέβει τρέχοντας τα σκαλιά. Έσπρωξε τη διπλή εξώπορτα και βρέθηκε σε έναν μεγαλοπρεπή προθάλαμο με ασπρόμαυρα μαρμάρινα πλακάκια, που θύμιζαν σκάκι. Ένας τεράστιος πολυέλαιος κρεμόταν από το ταβάνι, αν και κανένα από τα κεριά του δεν ήταν αναμμένο· το μοναδικό φως στο χώρο ερχόταν από το φως της ημέρας που εισχωρούσε μέσα από τα ψηλά παράθυρα. Μια εξαιρετικά μεγαλόπρεπη κυρτή σκάλα ανέβαινε στριφογυριστή στον επάνω όροφο. «Χένρι!» φώναξε η Τέσα. «Χένρι, πού είσαι;»

Μια κραυγή και άλλος ένας κρότος ακούστηκαν από τον επάνω όροφο. Η Τέσα όρμησε στη σκάλα, παραπατώντας καθώς το πόδι της πιάστηκε στο στρίφωμα του φορέματός της και σκίστηκε στη ραφή. Τράβηξε τη φούστα από μπροστά της με ανυπομονησία και συνέχισε να τρέχει, διασχίζοντας έναν μεγάλο διάδρομο οι τοίχοι του οποίου ήταν βαμμένοι γαλάζιοι και γεμάτοι με ντουζίνες από γκραβούρες με επιχρυσωμένες κορνίζες, πέρασε μια διπλή πόρτα, και μπήκε σε ένα άλλο δωμάτιο.

Ήταν σίγουρα το δωμάτιο ενός άντρα, μια βιβλιοθήκη ή ένα γραφείο: οι κουρτίνες ήταν από ένα βαρύ σκούρο ύφασμα, ενώ στους τοίχους κρέμονταν ελαιογραφίες με μεγάλα πολεμικά πλοία. Μια παχιά πράσινη ταπετσαρία

κάλυπτε τους τοίχους, αν και έμοιαζε πιτσιλισμένη με αλλόκοτους σκούρους λεκέδες. Υπήρχε μια παράξενη μυρωδιά στο χώρο – μια μυρωδιά σαν εκείνη που υπήρχε κοντά στις όχθες του Τάμεση, όπου παράξενα πράγματα σάπιζαν στο αδύναμο φως της ημέρας. Και πάνω από αυτή τη μυρωδιά, η χάλκινη αφάδα του αίματος. Μια βιβλιοθήκη είχε αναποδογυριστεί, ένα συνονθύλευμα από σπασμένα τζάμια και σπασμένο ξύλο, και ακριβώς δίπλα, πάνω στο περσικό χαλί, ήταν ο Χένρι, παλεύοντας με ένα πράγμα με γκρι δέρμα και έναν ανησυχητικό αριθμό χεριών. Ο Χένρι φώναζε και κλοτσούσε με τα μακριά του πόδια, και το πράγμα – ένας δαίμονας αναμφίβολα – έσκιζε τον εξοπλισμό του με τα νύχια του, ενώ η μουσούδα του που θύμιζε στόμα λύκου ανοιγόκλεινε απότομα στο πρόσωπό του.

Η Τέσα κοίταξε τριγύρω με μανία, άρπαξε το σκαλιστήριο που βρισκόταν δίπλα στο σβηστό τζάκι, και όρμησε. Προσπάθησε να έχει στο μυαλό της την εκπαίδευσή της – όλες εκείνες τις ώρες που ο Γκίντεον της μιλούσε προσεκτικά για προσαρμογή και ταχύτητα και λαβές – αλλά στο τέλος απ' ό,τι φάνηκε το καθαρό ένστικτο ήταν εκείνο που την οδήγησε να βυθίσει τη μακριά ατσάλινη βέργα στον κορμό του πλάσματος, όπου θα υπήρχε ένας θώρακας αν ήταν ένα αληθινό, γήινο ζώο.

Άκουσε κάτι να κριτσανίζει καθώς το όπλο μπήκε μέσα. Ο δαίμονας έβγαλε ένα ουρλιαχτό σαν στριμωγμένο σκυλί και αποτραβήχτηκε από τον Χένρι, και το σκαλιστήριο έπεσε στο πάτωμα. Μαύρο ιχώρ πιτσιλίζει το χώρο, γεμίζοντας το δωμάτιο με τη βρόμα του καπνού και της σαπίλας. Η Τέσα τρέκλισε προς τα πίσω, με το ταχούνι της να σκαλώνει στη σκισμένη άκρη του φορέματός της. Έπεσε στο έδαφος την ώρα ακριβώς που ο Χένρι ανασηκωνόταν και, μουρμουρίζοντας μια βλαστήμια, έσκισε το λαιμό του δαίμονα με ένα μαχαίρι, στη λεπίδα του οποί-

ου έλαμπαν ρούνιοι. Ο δαίμονας έβγαλε μια γουργουριστή κραυγή και διπλώθηκε σαν χαρτί.

Ο Χένρι τινάχτηκε όρθιος, με τα κόκκινα μαλλιά του κολλημένα από αίμα και ιχώρ. Ο εξοπλισμός του είχε σκιστεί στον ώμο, ενώ από την πληγή έτρεχε άλικο υγρό. «Τέσα», αναφώνησε, και μετά βρέθηκε δίπλα της, βοηθώντας τη να σηκωθεί όρδια. «Μα τον Άγγελο, είμαστε φοβερό ζευγάρι», είπε με τον συνηθισμένο μελαγχολικό του τρόπο, κοιτάζοντάς την ανήσυχα. «Δεν τραυματίστηκες, έτσι;»

Χαμήλωσε το βλέμμα της για να κοιτάξει τον εαυτό της και είδε τι εννοούσε: Το φόρεμά της ήταν μουλιασμένο με ιχώρ, και υπήρχε ένα άσχημο κόψιμο στο βραχιονά της εκεί όπου είχε πέσει πάνω σε σπασμένα γυαλιά. Δεν πονούσε πολύ, ακόμη, αλλά έτρεχε αίμα. «Είμαι εντάξει», είπε. «Τι συνέβη, Χένρι; Τι ήταν αυτό το πράγμα και γιατί ήταν εδώ;»

«Ένας δαίμονας φύλακας. Έψαχνα στο γραφείο του Μπένεντικτ, και πρέπει να μετακίνησα ή να άγγιξα κάτι που το ξύπνησε. Ένας μαύρος καπνός βγήκε από το συρτάρι, και έγινε αυτό. Μου όρμησε...»

«Και σε γρατζούνισε», είπε η Τέσα ανήσυχη. «Αιμορραγείς...»

«Όχι, μόνος μου το έκανα αυτό. Έπεσα πάνω στο μαχαίρι μου», είπε συνεσταλμένα ο Χένρι, βγάζοντας ένα ραβδί από τη ζώνη του. «Μην το πεις στη Σάρλοτ».

Η Τέσα παραλίγο να χαμογελάσει μετά, καθώς θυμήθηκε, διέσχισε το δωμάτιο τρέχοντας και άνοιξε τις κουρτίνες ενός από τα ψηλά παράθυρα. Μπορούσε να δει έξω στους κήπους, αλλά δυστυχώς, όχι τον ιταλικό κήπο· βρίσκονταν στη λάθος πλευρά του σπιτιού. Μπροστά της απλώνονταν πράσινοι τετράγωνοι θάμνοι και επίπεδο γρασίδι, το οποίο είχε αρχίσει να γίνεται καφετί από το

χειμώννα. «Πρέπει να φύγω», είπε. «Ο Γουίλ, ο Τζεμ και η Σέσιλι – πολεμούσαν με το πλάσμα. Σκότωσε το σύζυγο της Τατιάνα Μπλάκθορν. Αναγκάστηκα να τη μεταφέρω πίσω στην άμαξα γιατί ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει».

Ακολούθησε σιωπή. Μετά: «Τέσα», είπε ο Χένρι με μια παράξενη φωνή, και γύρισε για να τον δει να έχει μείνει κοκαλωμένος ενώ σχεδίαζε έναν ιράτζε στο εσωτερικό μέρος του μπράτσου του. Κοιτούσε τον τοίχο απέναντί του – τον τοίχο που νωρίτερα είχε φανεί στην Τέσα ότι ήταν πιτσιλισμένος με παράξενους λεκέδες. Τώρα έβλεπε ότι δεν ήταν τυχαίοι λεκέδες. Γράμματα ύψους τριάντα εκατοστών το καθένα απλώνονταν στην ταπετσαρία, γραμμένα με κάτι που έμοιαζε με ξεραμένο μαύρο αίμα.

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΟΙΚΤΟ.

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑ.

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΑΡΙΘΜΟ.

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΠΟΤΕ
ΝΑ ΕΡΧΟΝΤΑΙ.

Και εκεί, κάτω από τα γράμματα, μια τελευταία πρόταση, που μετά βίας διακρινόταν, λες και αυτός που την έγραψε είχε αρχίσει να χάνει τον έλεγχο των χεριών του. Φαντάστηκε τον Μπένεντικτ κλειδωμένο σ' αυτό το γραφείο, να χάνει σιγά σιγά τα λογικά του καθώς μεταμορφωνόταν, μουτζουρώνοντας τις λέξεις στον τοίχο με το ίδιο του το μολυσμένο με ιχώρ αίμα.

ΑΣ ΛΥΠΗΘΕΙ Ο ΘΕΟΣ ΤΙΣ ΨΥΧΕΣ ΜΑΣ.

Το σκουλήκι όρμησε – και ο Γουίλ κύλησε μπροστά ξεφεύγοντας την τελευταία στιγμή από τα σαγόνια του που έκλεισαν απότομα. Στάθηκε για λίγο ανακούρκουδα,

μετά σηκώθηκε όρθιος και έτρεξε κατά μήκος του σώματος του πλάσματος έως ότου έφτασε στην ουρά του που χτυπιόταν πέρα δώθε. Γύρισε και είδε το δαίμονα να υψώνεται σαν κόμπρα πάνω από τον Γκίντεον και τον Γκέιμπριελ – αν και, προς μεγάλη του έκπληξη, έμοιαζε να έχει παγώσει, συρίζοντας, χωρίς ωστόσο να επιτίθεται. Μήπως αναγνώρισε τα παιδιά του; Ένωθε κάτι γι' αυτά; Ήταν αδύνατον να καταλάβει κανείς.

Η Σέσιλι είχε σκαρφαλώσει μέχρι τη μέση του έλατου, και κρατιόταν από ένα κλαδί. Ελπίζοντας ότι θα έβλεπε τη λογική και θα έμενε εκεί, ο Γουίλ γύρισε προς τον Τζεμ και σήκωσε το χέρι του για να τον δει ο παραμιπατάι του. Εδώ και πολύ καιρό είχαν προσδιορίσει μια σειρά από χειρονομίες τις οποίες χρησιμοποιούσαν για να επικοινωνούν κατά τη διάρκεια της μάχης, σε περίπτωση που ο ένας δεν μπορούσε να ακούσει τη φωνή του άλλου. Τα μάτια του Τζεμ φωτίστηκαν όταν κατάλαβε τι του έλεγε ο Γουίλ, και του πέταξε το μπαστούνι του. Σε μια τέλεια ρίψη γλίστρησε στριφογυρίζοντας έως ότου ο Γουίλ το έπιασε με το ένα χέρι και πίεσε το χερούλι. Η λεπίδα τινάχτηκε έξω, και ο Γουίλ την κατέβασε γρήγορα και δυνατά, διαπερνώντας το παχύ δέρμα του πλάσματος. Το σκουλήκι τινάχτηκε πίσω και ούρλιαξε καθώς ο Γουίλ χτύπησε ξανά, κόβοντας την ουρά από το σώμα του. Ο Μπένεντικτ χτυπιόταν και στις δύο άκρες, και το ιχώρ ανέβλυσε σε μια κολλώδη έκρηξη, καλύπτοντας τον Γουίλ. Παραμέρισε με μια κραυγή, νιώθοντας το δέρμα του να καίγεται.

«Γουίλ!» ο Τζεμ όρμησε προς το μέρος του. Ο Γκίντεον και ο Γκέιμπριελ χτυπούσαν με τα σπαθιά τους το κεφάλι του σκουληκιού, κάνοντας ό,τι μπορούσαν για να κρατήσουν την προσοχή του επάνω τους. Καθώς ο Γουίλ σκούπιζε το καυτό ιχώρ από τα μάτια του με το ελεύθερο

χέρι του, η Σέσιλι έπεσε από το έλατο και προσγειώθηκε κατευθείαν στην πλάτη του σκουληκιού.

Το μπαστούνι-σπαθί έπεσε από το χέρι του Γουίλ από το σοκ. Αυτό δεν του είχε ξανασυμβεί ποτέ, δεν του είχε πέσει ποτέ από το χέρι ένα όπλο κατά τη διάρκεια της μάχης, αλλά τώρα έβλεπε τη μικρή του αδελφή, κολλημένη με απόλυτη αποφασιστικότητα στην πλάτη ενός τεράστιου δαιμονικού σκουληκιού, όπως κολλάει ένας μικροσκοπικός ψύλλος στη γούνα ενός σκύλου. Καθώς κοιτούσε με τρόμο, η Σέσιλι έβγαλε ένα μαχαίρι από τη ζώνη της και το βύθισε με αγριότητα στη σάρκα του δαίμονα.

Τι νομίζει ότι κάνει; Δες και αυτό το μικροσκοπικό μαχαίρι θα μπορούσε να σκοτώσει ένα πλάσμα αυτού του μεγέθους! «Γουίλ, Γουίλ», έλεγε ο Τζεμ στο αφτί του, με τη φωνή του γεμάτη αγωνία, και ο Γουίλ συνειδητοποίησε ότι είχε μιλήσει δυνατά, και, μα τον Άγγελο, το κεφάλι του σκουληκιού γύριζε προς τη Σέσιλι, με το στόμα του ανοιχτό, και τεράστιο, γεμάτο δόντια...

Η Σέσιλι άφησε τη λαβή του μαχαιριού και κύλησε στο πλάι, πέφτοντας από το σώμα του σκουληκιού. Τα σαγόνια του αστόχησαν παρά τρίχα και έκλεισαν με αγριότητα πάνω στο ίδιο του το σώμα. Μαύρο ιχώρ ανέβλυσε από την πληγή και το σκουλήκι τίναξε το κεφάλι του προς τα πάνω, με ένα ουρλιαχτό σαν το κλάμα ενός στοιχειού να βγαίνει από το λαιμό του. Μια τεράστια πληγή είχε ανοίξει στο πλευρό του, και από τα σαγόνια του κρέμονταν κομμάτια από την ίδια του τη σάρκα. Καθώς ο Γουίλ κοιτούσε, ο Γκέιμπριελ σήκωσε το τόξο του και ελευθέρωσε το βέλος του.

Πέτυχε το στόχο του και βυθίστηκε στο μαύρο, δίχως βλέφαρα, μάτι του σκουληκιού. Το πλάσμα σηκώθηκε προς τα πίσω – και μετά το κεφάλι του κρεμάστηκε

μπροστά και κατέρρευσε στο έδαφος, κουλουριάστηκε και εξαφανίστηκε όπως έκαναν οι δαίμονες όταν η ζωή έβγαινε από μέσα τους.

Το τόξο του Γκέιμπριελ έπεσε στο έδαφος με μια κλαγγή που ο Γουίλ μετά βίας άκουσε. Το ποδοπατημένο έδαφος ήταν μουλιασμένο με αίμα από το κατακρουρημένο σώμα του σκουληκιού. Καταμεσής όλων αυτών, η Σέσι σηκωνόταν αργά όρθια, μορφάζοντας, με τον δεξί καρπό της γυρισμένο σε μια αφύσικη γωνία.

Ο Γουίλ δεν κατάλαβε καν τον εαυτό του να αρχίζει να τρέχει προς το μέρος της – το συνειδητοποίησε μόνο όταν τον σταμάτησε το χέρι του Τζεμ. Στράφηκε στον παραμπατάι του γεμάτος ένταση. «Η αδελφή μου...»

«Το πρόσωπό σου», απάντησε ο Τζεμ, με εκπληκτική ηρεμία, δεδομένης της κατάστασης. «Είσαι καλυμμένος με δαιμονικό αίμα, Γουίλιαμ, και σε καίει. Πρέπει να σου κάνω έναν ιράτζε προτού η ζημιά γίνει ανεπανόρθωτη».

«Άφησέ με», επέμεινε ο Τζεμ, και προσπάθησε να αποτραβηχτεί, αλλά το ήρεμο χέρι του Τζεμ έπιανε το σβέρκο του, και μετά ένιωσε το κάψιμο ενός ραβδιού στον καρπό του, και ο πόνος που δεν είχε συνειδητοποιήσει καν ότι ένιωθε άρχισε να υποχωρεί. Ο Τζεμ τον απελευθέρωσε αφήνοντας ένα δικό του μικρό συριγμό πόνου· είχε πέσει λίγο από το ιχώρ στα δάχτυλά του. Ο Γουίλ σταμάτησε για λίγο, αναποφάσιτος – αλλά ο Τζεμ τού έκανε νόημα να φύγει, χρησιμοποιώντας ήδη το ραβδί του και για το δικό του χέρι.

Ήταν μόνο μια στιγμιαία αργοπορία, αλλά μέχρι να πάει ο Γουίλ στο πλευρό της αδελφής του, ο Γκέιμπριελ είχε φτάσει πρώτος. Ο Γκέιμπριελ είχε το χέρι του κάτω από τη πιγούνι της, με τα πράσινα μάτια του να ταξιδεύουν σε όλο της το πρόσωπο. Εκείνη τον κοιτούσε έκπληκτη, όταν έφτασε ο Γουίλ και την έπιασε από τον

ώμο.

«Φύγε μακριά από την αδελφή μου», του γάβγισε, και ο Γκέμπριελ οπισθοχώρησε, με το στόμα του να σφίγγεται σε μια σκληρή γραμμή. Ο Γκίντεον ήρθε γρήγορα κοντά τους, και συγκεντρώθηκαν όλοι γύρω από τη Σέσιλι καθώς ο Γουίλ την κρατούσε ακίνητη με το ένα χέρι, βγάζοντας το ραβδί του με το άλλο. Τον κοίταζε με τα μπλε μάτια της να αστράφτουν καθώς σχεδίαζε έναν μαύρο ιράτζε στη μία πλευρά του λαιμού της, και έναν μέντελιν στην άλλη. Τα μαύρα της μαλλιά είχαν ξεφύγει από την πλεξούδα τους, και έμοιαζε με κείνο το άγριο κορίτσι που θυμόταν, μανιασμένο, και χωρίς να φοβάται τίποτα.

«Χτύπησες, *κάριαντ*;»¹ Η λέξη τού ξέφυγε πριν προλάβει να τη σταματήσει – ένας όρος στοργής από την παιδική τους ηλικία που είχε σχεδόν ξεχάσει.

«*Κάριαντ*;» επανέλαβε εκείνη, με τα μάτια της να δείχνουν δυσπιστία. «Δεν έχω χτυπήσει καθόλου».

«Όχι και καθόλου», είπε ο Γουίλ, δείχνοντας τον τραυματισμένο της καρπό και τα κοψίματα στο πρόσωπο και τα χέρια της, τα οποία είχαν αρχίσει να κλείνουν καθώς ο ιράτζε έκανε τη δουλειά του. Τον πλημμύρισε ο θυμός, τόσο πολύ ώστε δεν άκουσε τον Τζεμ πίσω του, να αρχίζει να βήχει – ένας ήχος που κανονικά θα τον έκανε να ξεσπάσει σε μια έκρηξη δραστηριότητας σαν μια σπίθα που πέφτει πάνω σε ξερό προσάναμμα. «Σέσιλι, τι σκεφτόσουν και...»

«Αυτό ήταν ένα από τα πιο γενναία πράγματα που έχω δει να κάνει ποτέ ένας Κυνηγός των Σκιών», τον διέκοψε ο Γκέμπριελ. Δεν κοιτούσε τον Γουίλ αλλά τη Σέσιλι, με ένα μίγμα έκπληξης και κάτι άλλο στην έκφρασή του. Ύπηρχε λάσπη και αίμα στα μαλλιά του, όπως και σε όλων τους,

¹ *Κάριαντ*: *Cariad* σημαίνει *γλυκιά μου, αγάπη μου*, στην ουαλική διάλεκτο (Σ.τ.Μ)

αλλά τα πράσινα μάτια του ήταν πολύ φωτεινά.

Η Σέσιλι κοκκίνισε. «Εγώ απλά...»

Διέκοψε τη φράση της, με τα μάτια της να γουρλώνουν καθώς κοιτούσε πέρα από τον Γουίλ. Ο Τζεμ έβηξε ξανά, και αυτή τη φορά ο Γουίλ το άκουσε· γύρισε έγκαιρα για να δει τον παραμπατάι του να πέφτει στα γόνατα πάνω στο έδαφος.

3

μεχρι την τελευταιια ωρα

Όχι, δεν θα υποκύψω σε σένα Απελπισία,

Δεν θα τραφώ από το κουράρι σου'

Όσο διαλυμένα κι αν είναι τα τελευταία μου κομμάτια

Ή όσο αποκαμωμένα, δεν θα φωνάξω ποτέ, Δεν μπορώ. Μπορώ'

Δεν μπορεί κάτι όπως η ελπίδα, να μην υπάρχει.

—Τζέραρντ Μάνλεϊ Χόπκινς, "Νεκρή Παρηγοριά"

Ο Τζεμ είχε την πλάτη του ακουμπισμένη στο πλάι της άμαξας του Ινστιτούτου, με τα μάτια του κλειστά, το πρόσωπό του άσπρο σαν χαρτί. Ο Γουίλ στεκόταν δίπλα του, με το χέρι του να σφίγγει τον ώμο του Τζεμ. Η Τέσα ήξερε καθώς έτρεχε προς το μέρος τους ότι δεν ήταν απλά μια αδελφική χειρονομία. Η λαβή του πρέπει να ήταν το μόνο πράγμα που κρατούσε τον Τζεμ όρθιο.

Εκείνη και ο Χένρι είχαν ακούσει την επιθανάτια κραυγή του σκουληχιού. Ο Γκέμπριελ τους είχε βρει να κατεβαίνουν τρέχοντας τα μπροστινά σκαλιά, μόλις μερικές στιγμές αργότερα, όπως τους είχε φανεί. Τους είχε πει λαχανιασμένος για το θάνατο του πλάσματος, και γι' αυτό που είχε συμβεί στον Τζεμ, και τα πάντα γύρω από την

Τέσα άσπρισαν, λες και κάποιος την είχε χτυπήσει ξαφνικά και δυνατά στο πρόσωπο.

Υπήρχαν λέξεις που είχε καιρό να ακούσει, αλλά κατά βάθος πάντα περίμενε ότι θα άκουγε, και μερικές φορές τις ονειρευόταν σε εφιάλτες που την έκαναν να τινάζεται στο κρεβάτι, πασχίζοντας να πάρει ανάσα – “Ο Τζεμ”, “κατάρρευσε”, “ανάσα”, “αίμα”, “Γουίλ”, “Ο Γουίλ είναι μαζί του”, “Ο Γουίλ...”

Φυσικά ο Γουίλ ήταν μαζί του.

Οι άλλοι ήταν συγκεντρωμένοι εκεί κοντά, οι αδελφοί Λάιτγουντ με την αδελφή τους, και μέχρι και η Τατιάνα ήταν σιωπηλή ή ίσως απλά η Τέσα να μην μπορούσε να ακούσει την υστερία της. Η Τέσα είχε συνείδηση ότι ήταν και η Σέσιλι εκεί κοντά, και ο Χένρι που καθόταν αμήχανα δίπλα της, σαν να ήθελε να την παρηγορήσει, αλλά δεν ήξερε από πού να αρχίσει.

Τα μάτια του Γουίλ συνάντησαν της Τέσα καθώς ήρθε πιο κοντά, ενώ παραλίγο να σκοντάψει ξανά στο σκισμένο της φόρεμα. Προς στιγμή υπήρξε μια απόλυτη κατανόηση ανάμεσά τους. Ο Τζεμ ήταν το μοναδικό πράγμα για το οποίο μπορούσαν να κοιτάζονται ακόμη κατάματα. Στο θέμα του Τζεμ ήταν και οι δύο αποφασιστικοί και ανυποχώρητοι. Η Τέσα είδε το χέρι του Γουίλ να σφίγγεται πάνω στο μανίκι του Τζεμ. «*Ηρθε*», είπε.

Τα μάτια του Τζεμ άνοιξαν αργά. Η Τέσα πάσχιζε να διώξει τη σοκαρισμένη έκφραση από το πρόσωπό της. Οι κόρες του είχαν διασταλεί, οι ιριδές του ήταν ένας λεπτός ασημένιος δακτύλιος γύρω από το μαύρο. «*Νι σου σανγκ λε μα, κουνί αι ντε*;» ψιθύρισε.

Ο Τζεμ δίδασκε στην Τέσα μανδαρίνικα, μετά από δική της επιμονή. Κατάλαβε το “*κουνί αι ντε*”, αν και όχι και τα υπόλοιπα. *Αγάπη μου, αγαπημένη μου*. Έπιασε το χέρι του, το έσφιξε. «*Τζεμ...*»

«Χτύπησες, αγάπη μου;» είπε ο Γουίλ. Η φωνή του ήταν το ίδιο επίπεδη με τα μάτια του, και προς στιγμή το αίμα ανέβηκε στα μάγουλα της Τέσα και χαμήλωσε τα μάτια της στο χέρι της το οποίο κρατούσε εκείνο του Τζεμ· τα δάχτυλά του ήταν πιο χλομά από τα δικά της, σαν τα χέρια μιας κούκλας, φτιαγμένης από πορσελάνη. Πώς γίνεται να μην είδε ότι ήταν τόσο άρρωστος;

«Σ' ευχαριστώ για τη μετάφραση, Γουίλ», απάντησε, χωρίς να παίρνει τα μάτια της από το μνηστήρα της. Ο Τζεμ και ο Γουίλ ήταν και οι δυο τους πιτσιλισμένοι με μαύρο ιχώρ, αλλά το πιγούνι και ο λαιμός του Τζεμ ήταν επίσης λεκιασμένα με σταγόνες κόκκινου αίματος. Του δικού του αίματος.

«Δεν χτύπησα», ψιθύρισε η Τέσα, και μετά σκέφτηκε, *Όχι, αυτό δεν είναι αρκετό, καθόλου αρκετό. Πρέπει να φανείς δυνατή για χάρη του.* Ίσιωσε τους ώμους της, χωρίς να αφήνει το χέρι του Τζεμ. «Πού είναι το φάρμακό του;» ρώτησε αποφασιστικά τον Γουίλ. «Δεν το πήρε πριν φύγει από το Ινστιτούτο;»

«Μη μιλάς για μένα σαν να μην είμαι εδώ», είπε ο Τζεμ, αλλά δεν υπήρχε θυμός στη φωνή του. Γύρισε το κεφάλι του στο πλάι και είπε κάτι, σιγανά, στον Γουίλ, ο οποίος ένευσε και άφησε τον ώμο του. Η Τέσα μπορούσε να νιώσει την ένταση στο σώμα του Γουίλ· ήταν έτοιμος, περιμένοντας σαν γάτα, να πιάσει ξανά τον Τζεμ αν το αγόρι γλιστρούσε ή έπεφτε, αλλά ο Τζεμ παρέμεινε όρθιος. «Είμαι πιο δυνατός όταν είναι εδώ η Τέσα, βλέπεις. Σου το είπα», είπε ο Τζεμ, διατηρώντας την ίδια απαλή φωνή.

Όταν το άκουσε αυτό, ο Γουίλ έσκυψε το κεφάλι του έτσι ώστε να μην μπορεί να δει η Τέσα τα μάτια του. «Το βλέπω», είπε. «Τέσα, δεν έχουμε το φάρμακό του εδώ. Νομίζω ότι έφυγε από το Ινστιτούτο χωρίς να πάρει αρκετό, αν και δεν πρόκειται να το παραδεχτεί. Γύρνα

στο Ινστιτούτο μαζί του στην άμαξα, και πρόσεχέ τον – κάποιος πρέπει να το κάνει».

Ο Τζεμ πήρε μια τραχιά ανάσα. «Οι άλλοι...»

«Θα οδηγήσω εγώ για εσάς. Δεν θα είναι δύσκολο· ο Μπάλιος και ο Ξάνθος ξέρουν το δρόμο. Ο Χένρι μπορεί να οδηγήσει τους Λάιτγουντ». Ο Γουίλ ήταν απότομος και αποτελεσματικός, υπερβολικά απότομος και αποτελεσματικός για να προλάβει ακόμα και να τον ευχαριστήσει κανείς· δεν έδειχνε να το θέλει. Βοήθησε την Τέσα να βάλει τον Τζεμ στην άμαξα, προσέχοντας ιδιαίτερα να μην αγγίξει τον ώμο της ή το χέρι της. Πήγε να πει στους άλλους τι γινόταν. Εκείνη άκουσε φευγαλέα τον Χένρι καθώς εξηγούσε ότι έπρεπε να πάρει τα αρχεία του Μπένεντικτ από το σπίτι, πριν γυρίσει για να τραβήξει την πόρτα, κλείνοντας τον εαυτό της και τον Τζεμ σε μια καλοδεχόμενη σιωπή.

«Τι υπήρχε μέσα στο σπίτι;» ρώτησε ο Τζεμ καθώς περνούσαν από την ανοιχτή πύλη του κτήματος των Λάιτγουντ. Εξακολουθούσε να δείχνει κατάχλωμος, με το κεφάλι του να ακουμπά πίσω στα μαξιλάρια της άμαξας, τα μάτια του μισόκλειστα, τα ζυγωματικά του να γυαλίζουν από τον πυρετό. «Άκουσα τον Χένρι να μιλάει για το γραφείο του Μπένεντικτ...»

«Τρελάθηκε εκεί μέσα», είπε η Τέσα, τρίβοντας τα χέρια του χέρια ανάμεσα στα δικά της. «Τις μέρες πριν μεταμορφωθεί, όταν ο Γκέιμπριελ είπε ότι δεν έβγαινε από το δωμάτιο, θα πρέπει να έχασε τα λογικά του. Έγραψε στον τοίχο με κάτι που μοιάζει με αίμα, προτάσεις για “τις δαιμονικές μηχανές”. Ότι δεν είχαν οίκτο, ότι ποτέ δεν θα σταματούσαν να έρχονται...»

«Θα πρέπει να εννοούσε το στρατό των αυτόματων».

«Μάλλον». Η Τέσα αναρίγησε ελαφρώς, και πλησίασε

πιο κοντά στον Τζεμ. «Υποθέτω ότι ήταν ανόητο εκ μέρους μου – αλλά ήταν τόσο γαλήνια αυτούς τους τελευταίους δύο μήνες...»

«Είχες ξεχάσει τον Μόρτμείν;»

«Όχι. Ποτέ δεν τον ξέχασα». Κοίταξε προς το παράθυρο, αν και δεν μπορούσε να δει έξω· είχε τραβήξει τις κουρτίνες όταν είδε ότι το φως έδειχνε να πονάει τα μάτια του Τζεμ. «Ήλπιζα, ίσως, ότι έστρεψε την προσοχή του κάπου αλλού».

«Δεν ξέρουμε ότι δεν το έχει κάνει». Τα δάχτυλά του Τζεμ τυλίχτηκαν γύρω από τα δικά της. «Ο θάνατος του Μπένεντικτ είναι μια τραγωδία ίσως, αλλά αυτά τα γράναζια τέθηκαν σε κίνηση πριν από πολύ καιρό. Αυτό δεν έχει καμία σχέση με σένα».

«Υπήρχαν κι άλλα αντικείμενα στη βιβλιοθήκη. Σημειώσεις και βιβλία του Μπένεντικτ. Ημερολόγια. Ο Χένρι θα τα φέρει πίσω στο Ινστιτούτο για να τα μελετήσει. Υπήρχε το όνομά μου μέσα τους». Η Τέσα σταμάτησε τον εαυτό της· πώς μπορούσε να ανησυχεί τον Τζεμ με αυτά τα πράγματα τη στιγμή που ήταν τόσο άρρωστος;

Θαρρείς και ο Τζεμ μπορούσε να διαβάσει το μυαλό της, το δάχτυλό του μετακινήθηκε πάνω στον καρπό της, και έμεινε απαλά πάνω στο σημείο του σφυγμού της. «Τέσα, μια περαστική κρίση είναι μόνο. Δεν θα κρατήσει. Θα προτιμούσα να μου πεις την αλήθεια, όλη την αλήθεια, είτε είναι πικρή είτε τρομακτική, έτσι ώστε να τη μοιραστώ μαζί σου. Δεν θα άφηνα ποτέ να πάθεις κακό, όπως και κανένας άλλος στο Ινστιτούτο». Χαμογέλασε. «Ο σφυγμός σου επιταχύνεται».

Την αλήθεια, όλη την αλήθεια, είτε είναι πικρή είτε τρομακτική. «Σ' αγαπώ», είπε.

Την κοίταξε με ένα φως στο αδύνατο πρόσωπό του που το έκανε πιο όμορφο. «Γο ζι γουαντ νι μινγκ τιαν κε

γι τζια γκειϊ γο».

«Θέλεις...» Συνοφρυώθηκε. «Θέλεις να παντρευτούμε; Μα είμαστε ήδη αρραβωνιασμένοι. Δεν νομίζω ότι μπορεί κανείς να αρραβωνιαστεί δύο φορές».

Εκείνος γέλασε, και γρήγορα το γέλιο του μετατράπηκε σε βήχα· ολόκληρο το σώμα της Τέσα σφίχτηκε, αλλά ο βήχας ήταν ελαφρύς, και δεν έβγαλε αίμα. «Είπα ότι θα σε παντρευόμουν και αύριο αν μπορούσα».

Η Τέσα προσποιήθηκε ότι τίναξε τα μαλλιά της με έναν υπεράνω τρόπο. «Αύριο δεν με βολεύει, κύριε».

«Μα είσαι ήδη κατάλληλα ντυμένη», είπε με ένα χαμόγελο.

Η Τέσα κατέβασε το βλέμμα της στο κατεστραμμένο χρυσαφένιο ύφασμα του νυφικού της. «Ναι, αν παντρευόμουν σε ένα σφαγείο», συμφώνησε. «Τέλος πάντων. Ούτως ή άλλως δεν μου άρεσε και πολύ έτσι όπως ήταν. Υπερβολικά φανταχτερό».

«Εγώ νομίζω ότι έδειχνες πανέμορφη». Η φωνή του ήταν απαλή.

Η Τέσα ακούμπησε το κεφάλι της πάνω στον ώμο του. «Θα υπάρξει άλλη στιγμή», είπε. «Άλλη μέρα, άλλο νυφικό. Κάποια στιγμή που θα είσαι καλά και όλα θα είναι τέλεια».

Η φωνή του ήταν ακόμη απαλή, αλλά είχε μια τρομερή κούραση. «Τίποτα δεν είναι τέλειο, Τέσα».

Η Σόφι στεκόταν στο παράθυρο του μικρού της δωματίου, με την κουρτίνα ανοιχτή, τα μάτια της καρφωμένα στην αυλή. Είχαν περάσει ώρες από τότε που έφυγαν οι άμαξες, και κανονικά θα έπρεπε να καθαρίζει τις σχάρες των τζακιών, αλλά η σκούπα και ο κουβάς στέκονταν ακίνητα στα πόδια της.

Μπορούσε να ακούσει τη φωνή της Μπρίτζετ να ανε-

βαίνει απαλά από την κουζίνα κάτω:

«Ο Κόμης Ρίτσαρντ είχε μια κόρη»

Ήταν όμορφη κοπέλα.

Και χάρισε την αγάπη της στον Σερ Γουίλιαμ,

Αν και δεν ήταν της τάξης του».

Μερικές φορές, όταν η Μπρίτζετ βρισκόταν σε ιδιαιτέρως μελωδική διάθεση, η Σόφι σκεφτόταν σοβαρά να κατέβει κάτω και να τη βάλει μέσα στο φούρνο όπως η μάγισσα στο “Χάνσελ και Γκρέτελ”. Αλλά η Σάρλοτ σίγουρα δεν θα το ενέκρινε αυτό. Έστω κι αν η Μπρίτζετ όντως τραγουδούσε για μια απαγορευμένη αγάπη ανάμεσα στις κοινωνικές τάξεις την ίδια στιγμή που η Σόφι βλαστημούσε τον εαυτό της που έσφιγγε δυνατά το ύφασμα της κουρτίνας στο χέρι της, βλέποντας γκριζοπράσινα μάτια στο μυαλό της καθώς αναρωτιόταν και ανησυχούσε – Θα ήταν καλά ο Γκίντεον; Είχε τραυματιστεί; Θα μπορούσε να πολεμήσει τον πατέρα του; Και πόσο τρομερό θα ήταν αν αναγκαζόταν να –

Οι πύλες του Ινστιτούτου άνοιξαν, και μια άμαξα κύλησε μέσα οδηγούσε ο Γουίλ. Η Σόφι τον αναγνώρισε, χωρίς καπέλο, με τα μαύρα του μαλλιά να ανεμίζουν άγρια. Πήδηξε κάτω από τη θέση του οδηγού και έκανε το γύρο για να βοηθήσει την Τέσα να βγει από την άμαξα –ακόμα και από αυτή την απόσταση η Σόφι μπορούσε να δει ότι το χρυσαφένιο φόρεμά της είχε καταστραφεί ολοσχερώς – και μετά τον Τζεμ, ο οποίος στηριζόταν στον ώμο του παραμπατάι του.

Η Σόφι πήρε μια κοφτή ανάσα. Παρόλο που δεν ήταν πλέον ερωτευμένη με τον Τζεμ, εξακολουθούσε να νοιάζεται πολύ γι’ αυτόν. Ήταν δύσκολο να μη νοιάζεται, αν σκεφτεί κανείς την καλοσύνη του, τη γλυκύτητα και την

ευγένειά του. Ήταν πάντοτε εξαιρετικά καλός μαζί της. Ένωθε ανακουφισμένη τους τελευταίους μήνες που δεν είχε βιώσει κάποιες από τις “κακές περιόδους” του, όπως τις αποκαλούσε η Σάρλοτ – ότι παρόλο που η ευτυχία δεν τον είχε θεραπεύσει, έδειχνε πιο δυνατός, έδειχνε να είναι καλύτερα...

Το τρίο είχε εξαφανιστεί μέσα στο Ινστιτούτο. Ο Σίριλ είχε έρθει από τους στάβλους και φρόντιζε τον Μπάλιο και τον Ξάνθο που χλιμίντριζαν. Η Σόφι πήρε μια βαθιά ανάσα και άφησε την κουρτίνα να πέσει από το χέρι της. Ίσως η Σάρλοτ να τη χρειαστεί, να θελήσει τη βοήθειά της με τον Τζεμ. Αν μπορούσε να κάνει το οτιδήποτε... Αποτραβήχτηκε από το παράθυρο και βγήκε βιαστικά στο διάδρομο κατεβαίνοντας τη στενή σκάλα των υπηρετών.

Κάτω στο χολ συνάντησε την Τέσα, με το πρόσωπό της γκριζο και μαγκωμένο, να διστάζει έξω ακριβώς από το δωμάτιο του Τζεμ. Μέσα από τη μισάνοιχτη πόρτα η Σόφι μπορούσε να δει τη Σάρλοτ σκυμμένη πάνω από τον Τζεμ, ο οποίος καθόταν στο κρεβάτι· ο Γουίλ στηριζόταν πάνω στο τζάκι, με τα χέρια του σταυρωμένα, την ένταση να φαίνεται ξεκάθαρα σε κάθε γραμμή του σώματός του. Η Τέσα σήκωσε το κεφάλι της όταν είδε τη Σόφι, με λίγο από το χρώμα να επιστρέφει στο πρόσωπό της. «Σόφι», φώναξε απαλά. «Σόφι, ο Τζεμ δεν είναι καλά. Είχε άλλη μια... άλλη μια κρίση της αρρώστιας».

«Όλα θα πάνε καλά, δεσποινίς Τέσα. Τον έχω ξαναδει πολύ άρρωστο, και πάντοτε το ξεπερνάει, και είναι μια χαρά».

Η Τέσα έκλεισε τα μάτια της. Οι σκιές από κάτω τους ήταν γκριζες. Δεν ήταν ανάγκη να πει αυτό που σκέφτονταν και οι δύο, ότι κάποια μέρα θα ερχόταν η στιγμή που θα είχε μια κρίση και δεν θα την ξεπερνούσε.

«Πρέπει να φέρω ζεστό νερό» πρόσθεσε η Σόφι «και

πανιά...»

«Εγώ θα έπρεπε να τα φέρω αυτά τα πράγματα», είπε η Τέσα. «Και θα το έκανα, αλλά η Σάρλοτ λέει ότι πρέπει να βγάλω αυτό το φόρεμα, ότι το δαιμονικό αίμα μπορεί να είναι επικίνδυνο αν έρθει σε επαφή με το δέρμα. Έστειλε την Μπρίτζετ για πανιά και κατάπλασμα, και ο Αδελφός Ενόχ θα καταφτάσει από στιγμή σε στιγμή. Και ο Τζεμ δεν θέλει να ακούσει κουβέντα, αλλά...»

«Αρχετά», είπε αποφασιστικά η Σόφι. «Δεν θα τον βοηθήσετε καθόλου αν αρρωστήσετε κι εσείς. Θα σας βοηθήσω με το φόρεμα. Ελάτε, πάμε να το φροντίσουμε, και γρήγορα».

Τα μάτια της Τέσα άνοιξαν διάπλατα. «Αγαπημένη μου, λογική Σόφι. Έχεις δίκιο φυσικά». Άρχισε να διασχίζει το διάδρομο προς το δωμάτιό της. Σταμάτησε στην πόρτα, και γύρισε να κοιτάξει τη Σόφι. Τα μεγάλα γκρι μάτια της έφαξαν το πρόσωπο του κοριτσιού, και έμοιαζε να νεύει στον εαυτό της, λες και αποδείχτηκε ότι είχε δίκιο σε κάποια μαντεψιά της. «Είναι καλά, ξέρεις. Δεν τραυματίστηκε καθόλου».

«Ο Αφέντης Τζεμ;»

Η Τέσα κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. «Ο Γκίντεον Λάιτγουντ».

Η Σόφι κοκκίνισε.

Ο Γκέμπριελ δεν ήταν σίγουρος για ποιο λόγο ακριβώς βρισκόταν στο καθιστικό του Ινστιτούτου, παρά μόνο ότι ο αδελφός του τού είχε πει να έρθει εδώ και να περιμένει, και ακόμα και μετά από όλα όσα είχαν γίνει, ήταν ακόμη συνηθισμένος να κάνει αυτό που του έλεγε ο Γκίντεον. Του έκανε εντύπωση το πόσο απλό ήταν το δωμάτιο, καμία σχέση με τα μεγαλόπρεπα καθιστικά στα δύο σπίτια των Λάιτγουντ, στο Πίμλικο και το Τσίζγουικ. Οι τοίχοι

ήταν καλυμμένοι με μια ταπετσαρία με ένα ξεθωριασμένο μοτίβο από ανθισμένα τριαντάφυλλα, η επιφάνεια του γραφείου λεκιασμένη με μελάνι και γεμάτη χαρακιές από το κοπίδι για το άνοιγμα επιστολών και από τη μύτη της πένας, και η σχάρα του τζακιού ήταν γεμάτη στάχτη. Πάνω από το τζάκι κρεμόταν ένας λεκιασμένος καθρέφτης, με επίχρυση κορνίζα.

Ο Γκέμπριελ κοίταξε το είδωλό του. Ο εξοπλισμός του είχε σκιστεί στο λαιμό, και υπήρχε ένα κόκκινο σημάδι στο πιγούνι του εκεί που μια μακριά γρατζουνιά βρισκόταν στη διαδικασία της επούλωσης. Ο εξοπλισμός του ήταν γεμάτος αίμα – *Δικό σου αίμα ή αίμα του πατέρα σου;*

Έδιωξε γρήγορα τη σκέψη. Ήταν παράξενο, σκέφτηκε, ότι εκείνος ήταν που έμοιαζε με τη μητέρα τους, την Μπάρμπαρα. Ήταν ψηλή και αδύνατη, με σγουρά καστανά μαλλιά και μάτια που θυμόταν ως τα πιο έντονα πράσινα, σαν το γρασίδι που κατηφόριζε προς το ποτάμι πίσω από το σπίτι. Ο Γκίντεον έμοιαζε με τον πατέρα τους: φαρδύς και γεροδεμένος, με μάτια περισσότερο γκριζα παρά πράσινα. Πράγμα που ήταν ειρωνικό, επειδή ο Γκέμπριελ ήταν εκείνος που είχε κληρονομήσει το ταμπεραμέντο του πατέρα τους: ήταν ξεροκέφαλος και οξύθυμος, ενώ δεν συγχωρούσε εύκολα. Ο Γκίντεον και η Μπάρμπαρα ήταν περισσότερο οι ειρηνοποιοί, ήσυχoi και σταθεροί, πιστοί στις πεποιθήσεις τους. Έμοιαζαν και οι δύο περισσότερο με —

Η Σάρλοτ Μπράνγουελ μπήκε από την ανοιχτή πόρτα του καθιστικού φορώντας ένα φαρδύ φόρεμα, και με τα μάτια της φωτεινά σαν εκείνα ενός μικρού πουλιού. Όποτε την έβλεπε ο Γκέμπριελ, του έκανε εντύπωση το πόσο μικρόσωμη ήταν, πόσο δέσποζε επάνω της. Τι σκεφτόταν ο Ύπατος Γουέιλαντ και έδωσε σε αυτό το μικροσκοπικό πλάσμα εξουσία πάνω στο Ινστιτούτο και σε όλους τους

Κυνηγούς των Σκιών του Λονδίνου;

«Γκέιμπριελ». Έγειρε ελαφρά το κεφάλι της. «Ο αδελφός σου λέει ότι δεν τραυματίστηκες».

«Είμαι μια χαρά», είπε κοφτά, και κατάλαβε αμέσως ότι ακούστηκε αγενής. Δεν ήταν αυτός ο σκοπός του, ακριβώς. Ο πατέρας του τού είχε εμφυτεύσει στο κεφάλι πριν από χρόνια πόσο ανόητη και άχρηστη ήταν η Σάρλοτ, και πόσο εύκολα επηρεαζόταν, και παρόλο που ήξερε ότι ο αδελφός του διαφωνούσε –διαφωνούσε αρκετά ώστε να έρθει να μείνει σ' αυτό το μέρος και να αφήσει την οικογένειά του πίσω του– ήταν ένα μάθημα που δύσκολα μπορούσε να ξεχάσει. «Νόμιζα ότι θα ήσουν με τον Κάρστερς».

«Έχει έρθει ο Αδελφός Ενόχ, με άλλον έναν από τους Σιωπηλούς Αδελφούς. Μας έδωξαν όλους από το δωμάτιο του Τζεμ. Ο Γουίλ είναι έξω στο διάδρομο και πηγαινοέρχεται σαν πάνθηρας μέσα σε κλουβί. Το καημένο το αγόρι». Η Σάρλοτ κοίταξε για λίγο τον Γκέιμπριελ πριν κατευθυνθεί προς το τζάκι. Στη ματιά της υπήρχε ένα βλέμμα οξυδέρκειας, το οποίο κρύφτηκε γρήγορα όταν χαμήλωσε τις βλεφαρίδες της. «Αλλά αρκετά με αυτά. Πληροφορήθηκα ότι η αδελφή σου μεταφέρθηκε ήδη στην οικεία των Μπλάκθορν στο Κένσινγκτον», είπε. «Θα ήθελες να παραδώσω ένα μήνυμα σε κάποιον εκ μέρους σου;»

«Ένα – μήνυμα;»

Σταμάτησε μπροστά στο τζάκι, δένοντας τα χέρια της πίσω από την πλάτη της. Πρέπει να πας κάπου, Γκέιμπριελ, εκτός κι αν θέλεις να σε πετάξω έξω στους πέντε δρόμους».

Να με πετάξει έξω; Αυτή η απαίσια γυναίκα στ' αλήθεια τον έδιωχνε από το Ινστιτούτο; Σκέφτηκε αυτό που του έλεγε πάντα ο πατέρας του: Οι Φέρτσαϊλντ δεν νοιάζονται για κανέναν παρά μόνο για τον εαυτό τους και το

Νόμο. «Εγώ – το σπίτι στο Πίμλικο...»

«Σύντομα ο Ύπατος θα πληροφορηθεί για όλα όσα συνέβησαν στην Έπαυλη Λάιτγουντ», είπε η Σάρλοτ. «Και οι δυο οικίες της οικογένειάς σου στο Λονδίνο θα κατασχεθούν στο όνομα του Ενκλάβιου, τουλάχιστον μέχρι να γίνει έρευνα για να διαπιστωθεί ότι ο πατέρας σου δεν άφησε τίποτα πίσω που θα μπορούσε να παράσχει στοιχεία στο Συμβούλιο».

«Στοιχεία για ποιο πράγμα;»

«Για τα σχέδια του πατέρα σου», είπε, ατάραχη. «Για τη σχέση του με τον Μόρτμεϊν, τη γνώση του σχετικά με τα σχέδια του Μόρτμεϊν. Για τις Δαιμονικές Μηχανές».

«Δεν είχα ξανακούσει ποτέ για τις αναθεματισμένες Δαιμονικές Μηχανές», διαμαρτυρήθηκε ο Γκέιμπριελ, και μετά κοκκίνισε. Είχε βλαστημήσει, και μάλιστα μπροστά σε μια κυρία. Όχι ότι η Σάρλοτ ήταν σαν τις άλλες κυρίες.

«Σε πιστεύω», είπε. «Δεν ξέρω αν θα σε πιστέψει ο Ύπατος Γουέιλαντ, αλλά αυτό είναι δικό σου θέμα. Αν μου δώσεις μια διεύθυνση...»

«Δεν έχω καμία», είπε ο Γκέιμπριελ, με απελπισία. «Πού νομίζεις ότι θα μπορούσα να πάω;»

Εκείνη απλά τον κοίταξε, με το ένα φρύδι σηκωμένο.

«Θέλω να μείνω με τον αδελφό μου», είπε τελικά, γνωρίζοντας ότι ακουγόταν οξύθυμος και θυμωμένος, χωρίς ωστόσο να είναι σίγουρος για το τι έπρεπε να κάνει γι' αυτό.

«Μα ο αδελφός σου ζει εδώ», είπε. «Κι εσύ έχεις καταστήσει τα αισθήματά σου για το Ινστιτούτο και για την αξίωσή μου σε αυτό απολύτως ξεκάθαρα. Ο Τζεμ μού είπε τι πιστεύεις. Ότι ο πατέρας μου οδήγησε τον θείο σου στην αυτοκτονία. Δεν είναι αλήθεια, ξέρεις, αλλά δεν περιμένω να με πιστέψεις. Αναρωτιέμαι, ωστόσο, γιατί

επιθυμείς να παραμείνεις εδώ.

«Το Ινστιτούτο είναι καταφύγιο».

«Ο πατέρας σου σκόπευε να το διευθύνει ως καταφύγιο;»

«Δεν ξέρω! Δεν ξέρω ποια είναι τα σχέδιά του – ποια ήταν!»

«Τότε γιατί τα δέχτηκες;» Η φωνή της ήταν απαλή αλλά ανελέητη.

«Επειδή ήταν ο πατέρας μου!» φώναξε ο Γκέιμπριελ. Γύρισε την πλάτη στη Σάρλοτ, με την ανάσα του να γίνεται τραχιά στο λαιμό του. Σχεδόν χωρίς να έχει συναίσθηση του τι κάνει, τύλιξε τα χέρια του γύρω του, αγκαλιάζοντας σφιχτά το σώμα του, λες και προσπαθούσε να το εμποδίσει να διαλυθεί.

Οι αναμνήσεις από τις τελευταίες δύο εβδομάδες, αναμνήσεις που ο Γκέιμπριελ είχε βάλει τα δυνατά του να κλείσει στο πιο σκοτεινό κομμάτι του μυαλού του, απειλούσαν να βγουν στο φως: τις εβδομάδες που πέρασε στο σπίτι αφού ο πατέρας του έδιωξε τους υπηρέτες, ακούγοντας τους θορύβους από τα επάνω δωμάτια, ουρλιαχτά μέσα στη νύχτα, αίμα στη σκάλα το πρωί, τον πατέρα να φωνάζει ακατάληπτα πίσω από την κλειδωμένη πόρτα της βιβλιοθήκης, λες και δεν μπορούσε να σχηματίσει πλέον λέξεις στα αγγλικά...

«Αν πρόκειται να με πετάξεις στο δρόμο» είπε ο Γκέιμπριελ, με μια τρομερή απελπισία, «τότε κάν' το τώρα. Δεν θέλω να νομίζω ότι έχω σπίτι ενώ δεν έχω. Δεν θέλω να νομίζω ότι θα δω ξανά τον αδελφό μου ενώ δεν πρόκειται».

«Νομίζεις ότι δεν θα σε ακολουθούσε; Δεν θα σε έβρισκε όπου κι αν ήσουν;»

«Νομίζω ότι έχει αποδείξει για ποιον νοιάζεται περισσότερο», είπε ο Γκέιμπριελ, «και δεν είμαι εγώ». Ίσιωσε αργά την πλάτη του, χαλαρώνοντας τη λαβή του γύρω

από το σώμα του. «Διώξε με ή άφησέ με να μείνω. Δεν θα σε ικετεύσω».

Η Σάρλοτ αναστέναξε. «Δεν θα χρειαστεί», είπε. «Ποτέ δεν έχω διώξει κάποιον που μου είπε ότι δεν έχει πού να πάει, και δεν πρόκειται να αρχίσω τώρα. Θα σου ζητήσω μονάχα ένα πράγμα. Το να επιτρέψω σε κάποιον να ζήσει στο Ινστιτούτο, στην καρδιά του Ενκλάβιου, σημαίνει ότι δείχνω εμπιστοσύνη στις καλές του προθέσεις. Μη με κάνεις να μετανιώσω που σε εμπιστεύτηκα, Γκέιμπριελ Λάιτγουντ».

Οι σκιές είχαν μεγαλώσει στη βιβλιοθήκη. Η Τέσα καθόταν σε μια λιμνούλα φωτός που έμπαινε από τα παράθυρα, δίπλα σε μια λάμπα με μπλε σκίαστρο. Ένα βιβλίο ήταν ανοιγμένο στην ποδιά της εδώ και αρκετές ώρες, αλλά δεν είχε καταφέρει να συγκεντρωθεί σε αυτό. Τα μάτια της γλιστρούσαν πάνω στις λέξεις χωρίς να τις απορροφούν, και συχνά ανακάλυπτε ότι έκανε παύσεις για να προσπαθήσει να θυμηθεί ποιος ήταν κάποιος χαρακτήρας ή γιατί έκανε αυτό που έκανε.

Ήταν έτοιμη να ξεκινήσει το κεφάλαιο πέντε για άλλη μια φορά όταν το τρίξιμο μιας σανίδας του πατώματος την έθεσε σε συναγερμό, και σήκωσε το βλέμμα της για να βρει τον Γουίλ να στέκεται μπροστά της, με τα μαλλιά του υγρά, τα γάντια του στα χέρια του.

«Γουίλ». Η Τέσα άφησε το βιβλίο στο περβάζι δίπλα της. «Με τρόμαξες».

«Δεν ήθελα να σε διακόψω», είπε χαμηλόφωνα. «Αν διαβάζεις...» Έκανε να φύγει.

«Δεν διαβάζω», είπε, κι εκείνος σταμάτησε, κοιτάζοντάς την πάνω από τον ώμο του. «Δεν μπορώ να χαθώ στις λέξεις τώρα. Δεν μπορώ να ηρεμήσω την αναστάτωση που επικρατεί στο μυαλό μου».

«Ούτε εγώ», είπε εκείνος, γυρίζοντας τώρα κανονικά. Δεν ήταν πλέον πιτσιλισμένος με αίμα. Τα ρούχα του ήταν καθαρά, και το δέρμα του κατά κύριο λόγο χωρίς σημάδια, αν και μπορούσε να δει τις ροζ γραμμές από γρατζουνιές στο λαιμό του, να χάνονται μέσα στο γιακά του πουκαμίσου του, και να επουλώνονται καθώς οι ιράτζε έκαναν τη δουλειά τους.

«Υπάρχουν νέα για το μνηστη- υπάρχουν νέα για τον Τζεμ;»

«Δεν υπάρχει κάποια αλλαγή», είπε ο Γουίλ, αν και αυτό το είχε μαντέψει κι εκείνη. Αν υπήρχε κάποια αλλαγή, ο Γουίλ δεν θα ήταν εδώ. «Οι Αδελφοί εξακολουθούν να μην αφήνουν κανένα μέσα στο δωμάτιο, ούτε καν τη Σάρλοτ.

»Και γιατί είσαι εδώ;» συνέχισε ο Γουίλ. «Καθισμένη στο σκοτάδι;»

«Ο Μπένεντικτ έγραψε στον τοίχο του γραφείου του», είπε χαμηλόφωνα. «Πριν μεταμορφωθεί σε κείνο το πλάσμα, φαντάζομαι ή ενώ συνέβαινε. Δεν ξέρω. “Οι Δαιμονικές Μηχανές δεν έχουν οίκτο. Οι Δαιμονικές μηχανές δεν έχουν μεταμέλεια. Οι Δαιμονικές Μηχανές δεν έχουν αριθμό. Οι Δαιμονικές Μηχανές δεν θα σταματήσουν ποτέ να έρχονται”».

«Οι δαιμονικές μηχανές; Υποθέτω ότι εννοεί τα κουρδιστά πλάσματα του Μόρτμείν. Αν και έχουμε μήνες να δούμε κάποιο από αυτά».

«Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν θα επιστρέψουν», είπε η Τέσα. Χαμήλωσε το βλέμμα της στο τραπέζι της βιβλιοθήκης, στο γρατζουνισμένο του λούστρο. Πόσες φορές θα πρέπει να κάθισαν εδώ μαζί ο Γουίλ και ο Τζεμ, μελετώντας, σκαλίζοντας στην επιφάνεια του τραπεζιού τα αρχικά τους, όπως έκαναν όλοι οι μαθητές που βαριούνται. «Είμαι κίνδυνος για εσάς εδώ».

«Τέσα, τα έχουμε ξαναπεί αυτά. Δεν είσαι εσύ ο κίνδυνος. Είσαι αυτό που θέλει ο Μόρτμεϊν, ναι, αλλά αν δεν έμενες εδώ που είσαι προστατευμένη, θα μπορούσε να σε βρει εύκολα, και για ποιους καταστροφικούς σκοπούς θα χρησιμοποιούσε τις δυνάμεις σου; Δεν ξέρουμε – μόνο ότι σε θέλει για κάτι, και ότι είναι προς όφελός μας να σε κρατήσουμε μακριά του. Δεν είναι ανιδιοτέλεια. Εμείς οι Κυνηγοί των Σκιών δεν είμαστε ανιδιοτελείς».

Σε αυτό, σήκωσε το βλέμμα της. «Νομίζω ότι είστε πολύ ανιδιοτελείς». Όταν άκουσε τον επιφώνημα της διαφωνίας του είπε: «Σίγουρα θα ξέρετε ότι αυτό που κάνετε είναι παραδειγματικό. Υπάρχει μια ψυχρότητα στο Ενκλάβιο, αυτό είναι αλήθεια. Είμαστε σκόνη και σκιές. Αλλά εσείς είστε σαν τους ήρωες των αρχαίων χρόνων, σαν τον Αχιλλέα και τον Ιάσονα».

«Ο Αχιλλέας δολοφονήθηκε με ένα δηλητηριασμένο βέλος, και ο Ιάσονας πέθανε μόνος του, σκοτώθηκε από το ίδιο του το σαπισμένο καράβι. Αυτή είναι η μοίρα των ηρώων. Μόνο ο Άγγελος ξέρει γιατί μπορεί να θέλει κάποιος να γίνει ήρωας».

Η Τέσα τον κοίταξε. Υπήρχαν σκιές κάτω από τα μπλε μάτια του και τα δάχτυλά του έπαιζαν με το ύφασμα στα μανικέτια του, ασυναίσθητα, σαν να μη συνειδητοποιούσε ότι το έκανε. Μήνες, σκέφτηκε η Τέσα. Είχαν περάσει μήνες από τότε που είχαν μείνει μόνοι τους μαζί για περισσότερο από ένα λεπτό. Είχαν μονάχα κάποιες τυχαίες συναντήσεις στους διαδρόμους, στην αυλή, αμήχανες ανταλλαγές αβροτήτων. Της είχαν λείψει τα αστεία του, τα βιβλία που της δάνειζε, οι λάμπες γέλιου στο βλέμμα του. Έχοντας παρασυρθεί από την ανάμνηση του πιο χαλαρού Γουίλ μιας παλιότερης εποχής, μίλησε χωρίς να το σκεφτεί:

«Δεν μπορώ να σταματήσω να θυμάμαι κάτι που μου

είπες κάποτε», είπε.

Την κοίταξε με έκπληξη. «Ναι; Τι πράγμα;»

«Ότι μερικές φορές όταν δεν μπορείς να αποφασίσεις τι να κάνεις, προσποιείσαι ότι είσαι ένας χαρακτήρας από κάποιο βιβλίο, επειδή είναι πιο εύκολο να αποφασίσεις τι θα έκανε εκείνος».

«Ίσως», είπε ο Γουίλ, «να μην είμαι το άτομο από το οποίο πρέπει να ζητήσεις συμβουλή αν κυνηγάς την ευτυχία».

«Όχι την ευτυχία. Όχι ακριβώς. Θέλω να βοηθήσω – να κάνω καλό...» Διέκοψε τη φράση της και αναστέναξε. «Και έχω στραφεί σε πολλά βιβλία, αλλά ακόμα κι αν υπάρχει καθοδήγηση μέσα τους, εγώ δεν την έχω βρει. Είπες ότι ήσουν ο Σίντνεϊ Κάρτον...»

Ο Γουίλ έβγαλε έναν ήχο, και βυθίστηκε σε μια καρέκλα στην απέναντι πλευρά του τραπεζιού. Οι βλεφαρίδες του χαμήλωσαν, καλύπτοντας τα μάτια του.

«Και μάλλον ξέρω τι καδιστά αυτό εμάς τους υπόλοιπους», είπε η Τέσα. «Αλλά δεν θέλω να είμαι η Λούσι Μανέτ, γιατί δεν έκανε τίποτα για να σώσει τον Τσαρλς' άφησε τον Σίντνεϊ να κάνει τα πάντα. Και ήταν σκληρή μαζί του».

«Με τον Τσαρλς;» είπε ο Γουίλ.

«Με τον Σίντνεϊ», είπε η Τέσα. «Ήθελε να γίνει καλύτερος άνθρωπος, αλλά εκείνη δεν τον βοήθησε».

«Δεν μπορούσε. Ήταν αρραβωνιασμένη με τον Τσαρλς Ντάρνεϊ».

«Και πάλι, δεν ήταν σωστό», είπε η Τέσα.

Ο Γουίλ πετάχτηκε από την καρέκλα του όσο γρήγορα είχε καθίσει. Έγειρε μπροστά, με τα χέρια του πάνω στο τραπέζι. Τα μάτια του ήταν πολύ μπλε στο μπλε φως της λάμπας. «Μερικές φορές ένας άνθρωπος πρέπει να διαλέξει αν θα είναι καλός ή έντιμος», είπε. «Μερικές φορές

δεν μπορείς να είσαι και τα δύο».

«Ποιο είναι καλύτερο;» ψιθύρισε η Τέσα.

Το στόμα του Γουίλ συστράφηκε με πίκρα. «Υποθέτω ότι εξαρτάται από το βιβλίο».

Η Τέσα έγειρε το κεφάλι της προς τα πίσω για να τον κοιτάξει. «Σου έχει τύχει ποτέ» είπε «να διαβάξεις ένα βιβλίο, και να ξέρεις ότι θα είναι τραγωδία; μπορείς να νιώσεις το κρύο και το σκοτάδι να έρχονται, βλέπεις το δίκτυ να κλείνει γύρω από τους χαρακτήρες που ζουν και αναπνέουν στις σελίδες. Αλλά είσαι δεμένος με την ιστορία λες και σε σέρνει μια άμαξα, και δεν μπορείς να ελευθερωθείς ή να αλλάξεις την πορεία των πραγμάτων». Τα μπλε μάτια του ήταν σκοτεινά από την κατανόηση –φυσικά και καταλάβαινε ο Γουίλ– κι εκείνη έσπευσε να συνεχίσει. «Τώρα νιώθω σαν να συμβαίνει το ίδιο, αλλά όχι στους χαρακτήρες σε μια σελίδα αλλά στους δικούς μου αγαπημένους φίλους και συντρόφους. Δεν θέλω να καθίσω άπραγη ενώ μας πλησιάζει μια τραγωδία. Θέλω να της αλλάξω την πορεία, αλλά προσπαθώ να ανακαλύψω πώς μπορεί να γίνει αυτό».

«Φοβάσαι για τον Τζεμ», είπε ο Γουίλ.

«Ναι», είπε εκείνη. «Και φοβάμαι και για σένα».

«Όχι», είπε ο Γουίλ τραχιά. «Μην το σπαταλάς σε μένα αυτό, Τες».

Πριν προλάβει να απαντήσει, η πόρτα της βιβλιοθήκης άνοιξε. Ήταν η Σάρлот, δείχνοντας αποστραγγισμένη και εξαντλημένη. Ο Γουίλ στράφηκε γρήγορα προς το μέρος της.

«Πώς είναι ο Τζεμ;» είπε.

«Είναι ξύπνιος και μιλάει», είπε η Σάρлот. «Πήρε λίγο από το γιν φεν, και οι Σιωπηλοί Αδελφοί μπόρεσαν να σταθεροποιήσουν την κατάστασή του, και να σταματήσουν την εσωτερική αιμορραγία».

Στην αναφορά της εσωτερικής αιμορραγίας, ο Γουίλ έδειχνε έτοιμος να κάνει εμετό· η Τέσα φανταζόταν ότι έδειχνε κι εκείνη το ίδιο.

«Μπορεί να δεχτεί έναν επισκέπτη», συνέχισε η Σάρλοτ. «Και μάλιστα, το ζήτησε ο ίδιος».

Ο Γουίλ και η Τέσα αντάλλαξαν ένα γρήγορο βλέμμα. Η Τέσα ήξερε τι σκέφτονταν και οι δύο: Ποιος από τους δύο έπρεπε να είναι ο επισκέπτης; Η Τέσα ήταν η μνηστή του Τζεμ, αλλά ο Γουίλ ήταν ο παραμπατάι του, πράγμα που ήταν από μόνο του ιερό. Ο Γουίλ είχε αρχίσει να οπισθοχωρεί, όταν η Σάρλοτ μίλησε ξανά, και ακούστηκε εξουθενωμένη:

«Ζήτησε εσένα, Γουίλ».

Ο Γουίλ έδειχνε σαστισμένος. Έριξε μια ματιά στην Τέσα. «Εγώ...»

Η Τέσα δεν μπορούσε να αρνηθεί τη μικρή έκρηξη έκπληξης και σχεδόν ζήλιας που ένιωσε βαθιά μέσα στο θώρακά της στα λόγια της Σάρλοτ, αλλά την κατέστειλε με αποφασιστικότητα. Αγαπούσε τον Τζεμ αρκετά ώστε να θέλει αυτό που ήθελε εκείνος, και είχε πάντα τους λόγους του. «Πήγαινε», είπε απαλά. «Φυσικά και θα ήθελε να σε δει».

Ο Γουίλ άρχισε να κατευθύνεται προς την πόρτα και τη Σάρλοτ. Στα μέσα της διαδρομής γύρισε πίσω και διέσχισε το δωμάτιο πλησιάζοντας την Τέσα. «Τέσα», είπε, «όσο είμαι με τον Τζεμ, μπορείς να κάνεις κάτι για μένα;»

Η Τέσα σήκωσε το βλέμμα της και ξεροκατάπие. Βρισκόταν πολύ κοντά, πάρα πολύ κοντά: Όλες οι γραμμές, τα σχήματα, οι γωνίες τού Γουίλ γέμιζαν το πεδίο της όρασής της καθώς ο ήχος της φωνής του γέμιζε τα αφτιά της. «Ναι, βέβαια», είπε. «Τι πράγμα;»

Προς: Έντμουντ και Λινέτ Χέροντειλ
 Έπαυλη Ράβενσκαρ
 Γουέστ Ράιντινγκ. Γιόρκσαιρ

Αγαπητοί Μπαμπά και Μαμά

~~Ξέρω ότι ήταν δειλό εκ μέρους μου που έφυγα με αυτό τον τρόπο, νωρίς το πρωί πριν ξυπνήσετε, αφήνοντας μονάχα ένα σημείωμα που να εξηγεί την απουσία μου. Δεν άντεχα να σας κοιτάξω στα μάτια, γνωρίζοντας τι απόφαση να κάνω, και ότι ήμουν η χειρότερη από όλες τις ανυπάκουες κόρες.~~

~~Πώς μπορώ να εξηγήσω την απόφαση που πήρα, το πώς κατέληξα σε αυτήν, Ακόμα και τώρα, μου φαίνεται σαν τρέλα. Και μάλιστα, η κάθε μέρα είναι πιο τρελή από την προηγούμενη. Δεν έλεγεσ ψέματα, μπαμπά, όταν είπεσ ότι η ζωή του Κυνηγού των Σκιών είναι σαν ένα πυρετώδες όνειρο =~~

Η Σέσιλι πέρασε τη μύτη της πένασ με μανία πάνω από τις γραμμές που είχε γράψει, και μετά τσαλάκωσε το χαρτί με το ένα της χέρι και ακούμπησε το κεφάλι της πάνω στο γραφείο.

Είχε ξεκινήσει αυτό το γράμμα τόσο πολλές φορές, και ακόμη δεν είχε φτάσει σε κάποια ικανοποιητική εκδοχή. Ίσως δεν θα έπρεπε να προσπαθεί να το γράψει τώρα, σκέφτηκε, όχι εφόσον από τη στιγμή που είχαν γυρίσει στο Ινστιτούτο πάσχιζε να ηρεμήσει. Όλοι είχαν επικεντρωθεί στον Τζεμ, και τον Γουίλ, αφού της είχαν ρίξει μια γρήγορη ματιά στον κήπο για τυχόν τραύματα, αλλά ουσιαστικά δεν της ξαναμίλησαν. Ο Χένρι είχε πάει να βρει τρέχοντας τη Σάρλοτ, ο Γκίντεον είχε πάρει παράμερα τον Γκέιμπριελ, και η Σέσιλι βρέθηκε να ανεβαίνει τα σκαλιά του Ινστιτούτου μόνη της.

Είχε γλιστρήσει μέσα στο δωμάτιό της, χωρίς να κάνει τον κόπο να βγάλει τον εξοπλισμό της, και είχε κουλουριαστεί στο μαλακό κρεβάτι με ουρανό. Καθώς ήταν ξαπλωμένη μέσα στις σκιές, ακούγοντας τους αμυδρούς ήχους του Λονδίνου να περνάνε απ' έξω, η καρδιά της είχε σφιχτεί με μια ξαφνική, επώδυνη νοσταλγία για το σπίτι της. Σκέφτηκε τους πράσινους λόφους της Ουαλίας, και τη μητέρα και τον πατέρα της, και είχε τριναχτεί από το κρεβάτι της λες και κάποιος την έσπρωξε, για να πάει τρεκλίζοντας στο γραφείο και να πάρει πένα και χαρτί, λεκιάζοντας πάνω στη βιασύνη της τα δάχτυλά της με μελάνι. Και ωστόσο οι σωστές λέξεις δεν έρχονταν. Ένιωθε λες και η μεταμέλεια και η μοναξιά της αιμορραγούσαν μέσα από τους πόρους της, και ωστόσο δεν μπορούσε να εκφράσει αυτά τα συναισθήματα με κάποιο τρόπο που φανταζόταν ότι οι γονείς της θα άντεχαν να διαβάσουν.

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα. Η Σέσιλι πήρε ένα βιβλίο που είχε αφήσει πάνω στο γραφείο, το σήκωσε σαν να διάβαζε, και φώναζε: «Περάστε».

Η πόρτα άνοιξε: ήταν η Τέσα, που στεκόταν διστακτικά στην είσοδο. Δεν φορούσε πλέον το κατεστραμμένο της νυφικό αλλά ένα απλό φόρεμα από μπλε μουσελίνα με τα δυο της κολιέ να λάμπουν στο λαιμό της: ο κουρδιστός άγγελος και το μενταγιόν από νεφρίτη που ήταν το γαμήλιο δώρο της από τον Τζεμ. Η Σέσιλι κοίταξε την Τέσα με περιέργεια. Παρόλο που τα δύο κορίτσια ήταν φιλικά μεταξύ τους, δεν είχαν και τόσο στενές σχέσεις. Η Τέσα είχε μια επιφυλακτικότητα την πηγή της οποίας η Σέσιλι υποπτευόταν χωρίς να μπορεί να την αποδείξει και επιπλέον είχε κάτι το υπερφυσικό και το παράξενο. Η Σέσιλι ήξερε ότι ήταν μεταμορφίστρια, ότι μπορούσε να

μεταμορφώνεται σε οποιοδήποτε άτομο, και η Σέσιλι δεν μπορούσε να απαλλαγεί από την αίσθηση ότι αυτό ήταν αφύσικο. Πώς μπορείς να ξέρεις το αληθινό πρόσωπο κάποιου αν μπορεί να το αλλάζει τόσο εύκολα όσο εύκολα αλλάζει κάποιος άλλος ένα φόρεμα;

«Ναι;» είπε η Σέσιλι. «Δεσποινίς Γκρέι;»

«Σε παρακαλώ, λέγε με Τέσα», είπε το άλλο κορίτσι, κλείνοντας την πόρτα πίσω της. Δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε ζητήσει από τη Σέσιλι να την αποκαλεί με το μικρό της όνομα, αλλά η συνήθεια και η αντιδραστικότητα εμπόδιζαν τη Σέσιλι. «Ήρθα να δω αν είσαι καλά και αν χρειάζεσαι κάτι».

«Αα». Η Σέσιλι ένιωσε μια μικρή σουβλιά απογοήτευσης. «Είμαι μια χαρά».

Η Τέσα έκανε ένα βήμα πιο μπροστά. «Οι Μεγάλες Προσδοκίες είναι αυτές;»

«Ναι». Η Σέσιλι δεν είπε ότι είχε δει τον Γουίλ να το διαβάζει, και το είχε πάρει για να προσπαθήσει να καταλάβει τον τρόπο σκέψης του. Μέχρι στιγμής δεν είχε καταλάβει τίποτα. Ο Πιπ ήταν μελαγχολικός, και η Εστέλα τόσο απαίσια ώστε η Σέσιλι ήθελε να την πιάσει από τους ώμους και να αρχίσει να την τραντάζει.

«“Εστέλα”», είπε απαλά η Τέσα. «“Μέχρι την τελευταία στιγμή της ζωής μου, δεν έχεις άλλη επιλογή παρά να μείνεις κομμάτι του χαρακτήρα μου, κομμάτι του λίγου καλού μέσα μου, κομμάτι του κακού”».

«Απομνημονεύεις αποσπάσματα βιβλίων όπως ο Γουίλ; Ή αυτό είναι κάποιο αγαπημένο σου;»

«Δεν έχω τη μνήμη του Γουίλ», είπε η Τέσα, και προχώρησε λίγο μπροστά. «Ή το ρούνο απομνημόνευσης που έχει εκείνος. Αλλά το λατρεύω αυτό το βιβλίο». Τα γκρίζα της μάτια έψαξαν το πρόσωπο της Σέσιλι. «Γιατί φοράς ακόμη τον εξοπλισμό σου;»

«Σκεφτόμουν να ανέβω στην αίθουσα εκπαίδευσης», είπε η Σέσιλι. «Διαπιστώνω ότι εκεί μπορώ να σκεφτώ καλά, και άλλωστε δεν ασχολείται κανείς με το τι κάνω».

«Κι άλλη εκπαίδευση; Σέσιλι, μόλις βρέθηκες σε μια μάχη!» διαμαρτυρήθηκε η Τέσα. «Ξέρω ότι μερικές φορές μπορεί να χρειαστεί κάτι παραπάνω από την εφαρμογή ρούνων για να θεραπευτείς τελείως – Πριν αρχίσεις ξανά την εκπαίδευση, καλύτερα να φωνάξω κάποιον να σε δει: Τη Σάρλοτ, ή...»

«Ή τον Γουίλ;» είπε απότομα η Σέσιλι. «Αν κάποιος από τους δυο τους νοιαζόταν, θα είχε έρθει ήδη».

Η Τέσα σταμάτησε δίπλα στο κρεβάτι. «Δεν μπορεί να πιστεύεις ότι ο Γουίλ δεν νοιάζεται για σένα».

«Δεν είναι εδώ, σωστά;»

«Εκείνος με έστειλε» είπε η Τέσα «επειδή είναι με τον Τζεμ», λες και αυτό εξηγούσε τα πάντα. Η Σέσιλι σκέφτηκε ότι κατά κάποιο τρόπο τα εξηγούσε. Ήξερε ότι ο Γουίλ και ο Τζεμ ήταν στενοί φίλοι, αλλά και ότι ήταν κάτι παραπάνω από αυτό. Είχε διαβάσει για τους παραμπατά στον Κώδικα, και ήξερε ότι αυτός ο δεσμός δεν υπήρχε στους θνητούς, ήταν μια πιο στενή σχέση από κείνη ανάμεσα στα αδέρφια και πιο δυνατή από το αίμα. «Ο Τζεμ είναι ο παραμπατά του. Έδωσε όρκο να είναι εκεί σε τέτοιες στιγμές».

«Θα ήταν εκεί είτε είχε δώσει όρκο είτε όχι. Θα ήταν εκεί για οποιονδήποτε από εσάς. Αλλά δεν ήρθε να δει ούτε καν αν εγώ χρειάζομαι άλλον ένα ιράτζε».

«Σέσι...» άρχισε η Τέσα. «Η κατάρα του Γουίλ...»

«Δεν ήταν αληθινή κατάρα!»

«Ξέρεις», είπε η Τέσα σκεπτικά, «κατά κάποιο τρόπο, ήταν. Πίστευε ότι δεν μπορούσε να τον αγαπήσει κανείς, και ότι αν το επέτρεπε σε κάποιον, το αποτέλεσμα θα

ήταν ο θάνατός του. Γι' αυτό σας άφησε όλους. Σας άφησε για να σας κρατήσει ασφαλείς, και να 'σαι τώρα – ο απόλυτος ορισμός του μη ασφαλούς κατά τη γνώμη του. Δεν αντέχει να έρθει να δει τα τραύματά σου, επειδή για κείνον είναι σαν να σου τα προκάλεσε ο ίδιος».

«Εγώ το επέλεξα αυτό. Τη ζωή του Κυνηγού των Σκιών. Και μόνο επειδή ήθελα να είμαι με τον Γουίλ».

«Το ξέρω», είπε η Τέσα. «Αλλά επίσης κάθισα δίπλα στον Γουίλ ενώ βρισκόταν σε ντελίριο από την έκθεση στο αίμα ενός βρικόλακα, και πνιγόταν από αγιασμό, και ξέρω ποιο όνομα φώναζε. Ήταν το δικό σου».

Η Σέσιλι σήκωσε το βλέμμα της έκπληκτη. «Ο Γουίλ με φώναζε;»

«Ω, ναι». Ένα μικρό χαμόγελο άγγιξε την άκρη του στόματος της Τέσα. «Όταν τον ρώτησα, φυσικά, δεν ήθελε να μου πει ποια ήσουν, και αυτό με τρέλαινε...» Διέκοψε τη φράση της, και απέστρεψε το βλέμμα της.

«Γιατί;»

«Από περιέργεια», είπε η Τέσα σηκώνοντας τους ώμους της, αν και υπήρχε ένα κοκκίνισμα στα ζυγωματικά της. «Είναι το μεγάλο μου ελάττωμα. Όπως και να 'χει, σ' αγαπάει. Ξέρω ότι με τον Γουίλ όλα είναι ανάποδα και αντίστροφα, αλλά το γεγονός ότι δεν είναι εδώ αποτελεί περαιτέρω απόδειξη του πόσο πολύτιμη είσαι γι' αυτόν. Έχει συνηθίσει να διώχνει μακριά όλους όσους αγαπάει, και όσο περισσότερο σ' αγαπάει, τόσο περισσότερο θα προσπαθήσει να μην το δείξει».

«Μα δεν υπάρχει κατάρρα...»

«Οι συνήθειες χρόνων δεν ξεχνιούνται τόσο εύκολα», είπε η Τέσα, και τα μάτια της ήταν θλιμμένα. «Μην κάνεις το λάθος να πιστέψεις ότι δεν σε αγαπάει επειδή υποκρίνεται ότι δεν νοιάζεται, Σέσιλι. Μίλησέ του αν πρέπει και απαίτησε την αλήθεια, αλλά μην κάνεις το λά-

θος να τον απορρίψεις επειδή πιστεύεις ότι είναι χαμένη υπόθεση. Μην τον διώχνεις από την καρδιά σου. Γιατί αν το κάνεις, θα το μετανιώσεις».

Προς: Τα Μέλη του Συμβουλίου

Από: Υπατο Τζοσάια Γουέλαντ

Συγχωρήστε την καθυστερημένη απάντησή μου, κύριοι. Ήθελα να είμαι σίγουρος ότι δεν θα σας έδινα τις απόψεις μου σε κάποιο πνεύμα απερίσκεπτης βιασύνης, αλλά ότι τα λόγια μου θα ήταν η έκφραση και τα καλοσταθμισμένα αποτελέσματα υπομονετικής σκέψης.

Φοβάμαι ότι δεν μπορώ να στηρίξω την πρότασή σας για τη Σάρλοτ Μπράνγκελ ως διάδοχό μου. Παρόλο που διαθέτει καλή καρδιά, είναι πάρα πολύ παρορμητική, συναισθηματική, παιδιασμένη και ανυπάκουη για να γίνει Υπατος. Όπως ξέρουμε, το ωραίο φύλο έχει αδυναμίες τις οποίες οι άντρες δεν κληρονομούν, και δυστυχώς εκείνη είναι δύμα όλων τους. Όχι, δεν μπορώ να την προτείνω. Σας παροτρύνω να σκεφτείτε κάποιον άλλο υποψήφιο – τον ανιψιό μου, Τζορτζ Πένχαλοου, ο οποίος θα γίνει είκοσι πέντε αυτόν το Νοέμβριο και είναι ένας διακεκριμένος Κυνηγός των Σκιών και εξαίσιος νεαρός. Πιστεύω ότι έχει το ηθικό σθένος και τη δύναμη του χαρακτήρα για να οδηγήσει τους Κυνηγούς των Σκιών στη νέα δεκαετία.

Στο όνομα του Ραζιήλ,

Υπατος Τζοσάια Γουέλαντ.

4

να είσαι σοφός και να αγαπάς

*Γιατί το να είσαι σοφός και να αγαπάς
Υπερβαίνει τη δύναμη του ανθρώπου.
— Σαίξπηρ, Τρωίλος και Κρεσίντα*

«Νόμιζα ότι τουλάχιστον θα έφτιαχνες ένα καλό τραγούδι από αυτό», είπε ο Τζεμ.

Ο Γουίλ κοίταξε τον παραμπατά του με απορία. Ο Τζεμ, παρόλο που είχε ζητήσει να δει τον Γουίλ, δεν έδειχνε να βρίσκεται σε καλή διάθεση. Καθόταν ήσυχα στην άκρη του κρεβατιού του ντυμένος με καθαρό πουκάμισο και παντελόνι, παρόλο που το πουκάμισο ήταν φαρδύ και τον έκανε να φαίνεται πιο αδύνατος από ποτέ. Ύψηρχαν ακόμη σταγόνες ξεραμένου αίματος γύρω από τις κλείδες του, ένα είδος αποκρουστικού κολιέ. «Να φτιάξω ένα τραγούδι από ποιο πράγμα;»

Το στόμα του Τζεμ τρεμούλιασε. «Από τη νίκη μας επί του σκουληχιού;» είπε. «Μετά από όλα εκείνα τα αστεία που έκανες...»

«Δεν έχω διάθεση για αστεία τις τελευταίες ώρες», είπε ο Γουίλ, με τα μάτια του να τινάζονται στα ματωμένα

κουρέλια που κάλυπταν το κομοδίνο, και στη γαβάθα που ήταν μισογεμάτη με ένα κοκκινωπό υγρό.

«Μην το κάνεις μεγάλο θέμα, Γουίλ», είπε ο Τζεμ. «Όλοι έχουν κάνει την κατάστασή μου μεγάλο θέμα και δεν το αντέχω· ήθελα εσένα επειδή – επειδή εσύ δεν θα το έκανες. Εσύ με κάνεις να γελάω».

Ο Γουίλ σήκωσε τα χέρια του ψηλά. «Ω, εντάξει», είπε. «Πώς σου φαίνεται αυτό;»

«Πράγματι, μάταια πλέον δεν κοπιάζω,

Ότι η δαιμονοβλογιά στρεβλώνει τον εγκέφαλο να αποδείξω.

Παρόλο που είναι κρίμα, τουλάχιστον δεν ήταν μάταιο

Που σκοτώθηκε το άρρωστο με δαιμονοβλογιά σκουλήκι:

Γιατί πρέπει τώρα να με πιστέψετε όλοι.»

Ο Τζεμ ξέσπασε σε γέλια. «Ε λοιπόν, αυτό ήταν φρικτό».

«Ήταν αυθόρμητο!»

«Γουίλ, υπάρχει κάτι που λέγεται μέτρο...» Από τη μια στιγμή στην άλλη το γέλιο του Τζεμ μετατράπηκε σε μια κρίση βήχα. Ο Γουίλ όρμησε μπροστά καθώς ο Τζεμ διπλώθηκε στα δύο, με τους λεπτούς ώμους του να κουλουριάζονται. Αίμα τινάχτηκε στο λευκό κάλυμμα του κρεβατιού.

«Τζεμ...»

Με το ένα χέρι, ο Τζεμ έδειξε προς το κουτί στο κομοδίνο του. Ο Γουίλ το πήρε· η περίτεχνα σχεδιασμένη γυναίκα στο καπάκι, που άδειαζε νερό από μια κανάτα, του ήταν πολύ οικεία. Σιχαινόταν την εικόνα της.

Άνοιξε γρήγορα το κουτί – και πάγωσε. Ο ξύλινος πάτος ήταν ελάχιστα μόνο καλυμμένος με κάτι που έμοιαζε με μια ελαφριά ασημί πούδρα. Ίσως να υπήρχε μεγαλύτερη ποσότητα πριν θεραπεύσουν οι Σιωπηλοί Αδελφοί τον Τζεμ· ο Γουίλ δεν ήξερε. Αυτό που ήξερε ήταν ότι θα

έπρεπε να είχε μείνει πολύ, πολύ περισσότερη. «Τζεμ», είπε με σαστισμένη φωνή, «πώς γίνεται να έχει απομείνει μόνο τόσο;»

Ο Τζεμ είχε σταματήσει να βήχει. Υπήρχε αίμα στα χείλη του, και καθώς ο Γουίλ κοιτούσε, υπερβολικά σοκαρισμένος για να κουνηθεί, ο Τζεμ σήκωσε το χέρι του και σκούπισε το αίμα από το πρόσωπό του με το μανίκι του. Το λευκό ύφασμα έγινε αμέσως κόκκινο. Έδειχνε να έχει πυρετό, το χλωμό του δέρμα γυάλιζε, αν και δεν έδειχνε κάποιο άλλο σημάδι αναταραχής.

«Γουίλ», είπε απαλά.

«Πριν από δύο μήνες», άρχισε να λέει ο Γουίλ, μέχρι που συνειδητοποίησε ότι η φωνή του υψωνόταν, και τη χαμήλωσε ξανά με λίγη προσπάθεια. «Πριν από δύο μήνες αγόρασα αρκετό γιν φεν για να κρατήσει για ένα χρόνο».

Υπήρχε ένα μίγμα πρόκλησης και θλίψης στο βλέμμα του Τζεμ. «Επιτάχυνα τη διαδικασία της λήψης του».

«Την επιτάχυνες; Πόσο;»

Τώρα ο Τζεμ δεν συναντούσε το βλέμμα του. «Έπαιρνα διπλή ποσότητα, τριπλή ίσως».

«Μα ο ρυθμός με τον οποίο παίρνεις το ναρκωτικό συνδέεται άμεσα με την επιδείνωση της υγείας σου», είπε ο Γουίλ, και όταν ο Τζεμ δεν απάντησε τίποτα, η φωνή του υψώθηκε και έσπασε λέγοντας μία και μόνο λέξη: «Γιατί;»

«Δεν θέλω να ζήσω μισή ζωή...»

«Με αυτόν το ρυθμό δεν θα ζήσεις ούτε το ένα πέμπτο μιας ζωής!» φώναξε ο Γουίλ και μετά πήρε μια κοφτή ανάσα. Η έκφραση του Τζεμ είχε αλλάξει, και ο Γουίλ έπρεπε να κατεβάσει με δύναμη το κουτί που κρατούσε και πάλι στο κομοδίνο για να κρατηθεί και να μη δώσει γροδιά στον τοίχο.

Ο Τζεμ καθόταν με την πλάτη στητή, τα μάτια του να πετάνε φλόγες. «Υπάρχουν περισσότερα στη ζωή από το να μην πεθαίνεις», είπε. «Κοίτα τον τρόπο που ζεις εσύ, Γουίλ. Και φωτεινός σαν αστέρι. Έπαιρνα μόνο όσο φάρμακο χρειαζόταν για να με διατηρεί ζωντανό αλλά όχι αρκετό για να με διατηρεί καλά. Λίγη επιπλέον ποσότητα από το φάρμακο πριν από τις μάχες, ίσως, για να μου δίνει ενέργεια, αλλά κατά τ' άλλα, μισή ζωή, ένα γκρίζο λυκόφως...»

«Όμως άλλαξες τη δοσολογία σου τώρα; Αυτό συνέβη από τον αρραβώνα και μετά;» ρώτησε ο Γουίλ. «Εξαιτίας της Τέσα γίνεται;»

«Δεν μπορείς να την κατηγορείς γι' αυτό. Η απόφαση ήταν δική μου. Εκείνη δεν γνωρίζει τίποτα γι' αυτό».

«Θα ήθελε να ζήσεις, Τζέιμς...»

«Δεν πρόκειται να ζήσω!» Και ο Τζεμ σηκώθηκε όρδιος, με τα μάγουλά του αναψοκοκκινισμένα· ο Γουίλ σκέφτηκε ότι δεν τον είχε ξαναδεί τόσο θυμωμένο. «Δεν πρόκειται να ζήσω, και μπορώ να επιλέξω να είμαι για κείνη όσο πιο πολλά μπορώ, να καίω όσο πιο δυνατά μπορώ, και για λιγότερο χρόνο, παρά να την επιβαρύνω με κάποιον μισοπεθαμένο για μεγαλύτερο διάστημα. Είναι δική μου απόφαση, Γουίλιαμ, και δεν μπορείς να την πάρεις εσύ για μένα».

«Ίσως να μπορώ. Πάντοτε εγώ ήμουν εκείνος που σου αγόραζε το γιν φεν σου...»

Το χρώμα έφυγε από το πρόσωπο του Τζεμ. «Αν αρνηθείς να το κάνεις, θα το αγοράζω μόνος μου. Πάντοτε ήμουν πρόθυμος να το κάνω. Έλεγες ότι ήθελες να το κάνεις εσύ. Και όσο γι' αυτό...» Έβγαλε το οικογενειακό δαχτυλίδι των Κάρστερς από το δάχτυλό του και το έτεινε στον Γουίλ. «Πάρ' το».

Ο Γουίλ άφησε τα μάτια του να κατηφορίσουν προς το

δαχτυλίδι, και μετά να ανέβουν ξανά στο πρόσωπο του Τζεμ. Από το μυαλό του πέρασαν μια ντουζίνα απαίσιμα πράγματα που μπορούσε να πει ή να κάνει. Είχε ανακαλύψει ότι δεν μπορούσε να ξεφορτωθεί κάποιος τόσο γρήγορα μια προσωπικότητα. Υποκρινόταν για τόσο πολλά χρόνια τον σκληρό ώστε πάντοτε κατέφευγε πρώτα σ' αυτό το πρόσχημα, όπως ένας άντρας θα γύριζε ασυναίσθητα την άμαξά του προς το σπίτι στο οποίο είχε ζήσει όλη του τη ζωή, παρά το γεγονός ότι είχε μετακομίσει πρόσφατα. «Τώρα θέλεις να παντρευτείς εμένα;» είπε τελικά.

«Πούλα το δαχτυλίδι», είπε ο Τζεμ. «Για τα χρήματα. Σου είπα, δεν χρειάζεται να πληρώνεις εσύ για το δικό μου ναρκωτικό· κάποτε πλήρωσα κι εγώ για το δικό σου, ξέρεις, και θυμάμαι το συναίσθημα. Ήταν δυσάρεστο».

Ο Γουίλ μόρφασε, μετά χαμήλωσε το βλέμμα στο οικογενειακό σύμβολο των Κάρστερς που έλαμπε στο χλομό, σημαδεμένο χέρι του Τζεμ. Πήρε απαλά το χέρι του φίλου του, κλείνοντας τα δάχτυλά του γύρω από το δαχτυλίδι. «Πότε έγινες εσύ απερίσκεπτος κι εγώ προσεκτικός; Από πότε έγινε αναγκαίο να σε προστατεύω από τον εαυτό σου; Εσύ ήσουν πάντοτε εκείνος που προστάτευες εμένα». Τα μάτια του έψαξαν το πρόσωπο του Τζεμ. «Βοήθησέ με να σε καταλάβω».

Ο Τζεμ στεκόταν απολύτως ακίνητος. Μετά είπε: «Στην αρχή, όταν συνειδητοποίησα ότι αγαπούσα την Τέσα, όντως πίστεψα ότι ίσως η αγάπη να με γιάτρευε. Είχα πολύ καιρό να πάθω κρίση. Και όταν της ζήτησα να με παντρευτεί, της το είπα. Ότι η αγάπη με θεράπευε. Έτσι την πρώτη φορά που έπαθα – την πρώτη φορά που έγινε ξανά, μετά από αυτό, δεν άντεχα να της το πω, για να μη νομίζει ότι αυτό σήμαινε ότι η αγάπη μου για κείνη είχε μειωθεί. Πήρα περισσότερο φάρμακο για να αποτρέψω άλλη μια κρίση της ασθένειας. Σύντομα άρχισα να παίρ-

νω περισσότερο από το ναρκωτικό, απλά και μόνο για να με κρατάει όρθιο, από όσο έπαιρνα για να με κρατάει για μια βδομάδα. Δεν έχω χρόνια, Γουίλ. Ίσως να μην έχω καν μήνες. Και δεν θέλω να το μάθει η Τέσα. Σε παρακαλώ, μην της το πεις. Όχι μόνο για το δικό της χατίρι, αλλά και για το δικό μου».

Σχεδόν παρά τη θέλησή του, ο Γουίλ ένωσε να τον καταλαβαίνει' θα έκανε τα πάντα, σκέφτηκε, θα έλεγε οποιοδήποτε ψέμα, θα έπαιρνε οποιοδήποτε ρίσκο, για να κάνει την Τέσα να τον αγαπήσει. Θα έκανε...

Σχεδόν τα πάντα. Δεν θα πρόδιδε τον Τζεμ γι' αυτό. Αυτό ήταν το μοναδικό πράγμα που δεν θα έκανε. Και να που ο Τζεμ στεκόταν εδώ, με το χέρι του μέσα στο χέρι του Γουίλ, τα μάτια του να ζητούν τη συμπόνια του, την κατανόησή του. Και πώς θα μπορούσε να μην του δείξει κατανόηση; Θυμήθηκε τον εαυτό του στο καδιστικό του Μάγκνους, να τον ικετεύει να τον στείλει στα δαιμονικά βασίλεια παρά να ζήσει άλλη μία ώρα, άλλο ένα λεπτό, μιας ζωής που δεν μπορούσε πια να αντέξει.

«Πεθαίνεις για την αγάπη, λοιπόν», είπε τελικά ο Γουίλ, με τη φωνή του να ακούγεται σαν να φτάνει μόνο στα δικά του αφτιά.

«Πεθαίνω λίγο πιο γρήγορα για την αγάπη. Και υπάρχουν χειρότερα πράγματα για τα οποία μπορεί να πεθάνει κανείς».

Ο Γουίλ απελευθέρωσε το χέρι του Τζεμ' ο Τζεμ πήρε τα μάτια του από το δαχτυλίδι και τα έστρεψε σε κείνον, με ένα ερωτηματικό βλέμμα. «Γουίλ...»

«Θα πάω στο Γουάιτσαπελ», είπε ο Γουίλ. «Απόψε. Θα σου φέρω όλο το γιν φεν που υπάρχει, όσο θα μπορούσες να χρειαστείς».

Ο Τζεμ κούνησε το κεφάλι του. «Δεν μπορώ να σου ζητήσω κάτι που πηγαίνει ενάντια στη συνείδησή σου».

«Η συνειδήσή μου», ψιθύρισε ο Γουίλ. «Εσύ είσαι η συνειδήσή μου. Πάντα ήσουν, Τζέιμς Κάρστερς. Θα το κάνω για σένα, αλλά πρώτα θα λάβω μια υπόσχεση».

«Τι υπόσχεση;»

«Πριν από χρόνια μού ζήτησες να πάψω να ψάχνω μια θεραπεία για σένα», είπε ο Γουίλ. «Θέλω να με απελευθερώσεις από αυτή την υπόσχεση. Ελευθέρωσέ με ώστε να μπορώ τουλάχιστον να ψάξω. Ελευθέρωσέ με να την αναζητήσω».

Ο Τζεμ τον κοίταξε με λίγο δέος. «Πάνω που πιστεύω ότι σε γνωρίζω απόλυτα, με εκπλήσσεις ξανά. Ναι, θα σε ελευθερώσω. Ψάξε. Κάνε αυτό που πρέπει. Δεν μπορώ να εμποδίσω τις καλές σου προθέσεις· αυτό θα ήταν σκληρό, και θα έκανα κι εγώ το ίδιο για σένα αν ήμουν στη θέση σου. Το ξέρεις αυτό, έτσι δεν είναι;»

«Το ξέρω». Ο Γουίλ έκανε ένα βήμα μπροστά. Έβαλε τα χέρια του στους ώμους τού Τζεμ, νιώθοντας πόσο μυτεροί ήταν κάτω από τις παλάμες του, με τα κόκαλά του σαν τα φτερά ενός πουλιού. «Αυτή δεν είναι μια κενή υπόσχεση, Τζέιμς. Πίστεψέ με, κανείς δεν γνωρίζει τον πόνο της ψεύτικης ελπίδας καλύτερα από μένα. Θα ψάξω. Αν υπάρχει κάτι να βρεθεί, θα το βρω. Αλλά μέχρι τότε – η ζωή σου είναι δική σου και θα τη ζήσεις όπως επιλέξεις».

Αναπάντεχα, ο Τζεμ χαμογέλασε. «Το ξέρω» είπε «αλλά είναι ευγενικό εκ μέρους σου που μου το θυμίζεις».

«Αν δεν είμαι εγώ ευγενικός, τότε ποιος είναι;» είπε ο Γουίλ. Τα μάτια του έψαξαν το πρόσωπο του Τζεμ, εκείνο το πρόσωπο που γνώριζε το ίδιο καλά με το δικό του. «Και αποφασισμένος. Δεν θα με αφήσεις. Όχι όσο ζω».

Τα μάτια του Τζεμ άνοιξαν διάπλατα, αλλά δεν είπε τίποτα. Δεν υπήρχε τίποτα άλλο για να ειπωθεί. Ο Γουίλ κατέβασε τα χέρια του από τους ώμους του παραμποτάι

του και γύρισε προς την πόρτα.

Η Σέσιλι στεκόταν εκεί που ήταν νωρίτερα εκείνη τη μέρα, με το μαχαίρι στο δεξί της χέρι. Κάρφωσε το βλέμμα ίσια μπροστά της, μετά σήκωσε το μαχαίρι πίσω από το κεφάλι της και το άφησε να φύγει. Καρφώθηκε στον τοίχο, έξω ακριβώς από τον σχεδιασμένο κύκλο.

Η συζήτησή της με την Τέσα δεν είχε καταπραΰνει τα νεύρα της· αντίθετα, τα είχε χειροτερεύσει. Η Τέσα είχε έναν αέρα παγιδευμένης, παραιτημένης θλίψης που εκνεύριζε και άγχωνε τη Σέσιλι. Όσο θυμωμένη κι αν ήταν με τον Γουίλ, δεν μπορούσε να μην αισθανθεί ότι η Τέσα φοβόταν λίγο γι' αυτόν, ένιωθε έναν τρόμο μέσα στην καρδιά της για τον οποίο δεν ήθελε να μιλήσει, και η Σέσιλι λαχταρούσε να μάθει ποιος ήταν αυτός. Πώς μπορούσε να προστατεύσει τον αδελφό της αν δεν ήξερε από τι πράγμα χρειαζόταν προστασία;

Αφού πήρε το μαχαίρι της, το σήκωσε ξανά στο επίπεδο του ώμου της και το ελευθέρωσε. Αυτή τη φορά καρφώθηκε ακόμα πιο μακριά έξω από τον κύκλο, κάνοντάς τη να ξεφυσήσει θυμωμένα. «*Ιφέρν νεφ!*» μουρμούρισε στα ουαλικά. Η μητέρα της θα είχε φρίξει, αλλά βέβαια, η μητέρα της δεν ήταν εδώ.

«Πέντε», είπε αργά μια φωνή από το διάδρομο έξω.

Η Σέσιλι τρόμαξε και γύρισε. Υπήρχε μια σκιά στην είσοδο, μια σκιά που καθώς κινήθηκε μπροστά έγινε ο Γκέιμπριελ Λάιτγουντ, με τα καστανά του μαλλιά ανακατεμένα και τα πράσινα μάτια του κοφτερά σαν γυαλί. Ήταν ψηλός σαν τον Γουίλ, ίσως και ψηλότερος, και πιο αδύνατος από τον αδελφό του. «Δεν σας καταλαβαίνω, κύριε Λάιτγουντ».

«Η ρίψη σου», είπε απλώνοντας κομψά το χέρι του. «Τη βαθμολογώ γύρω στο πέντε. Η ικανότητα και η τε-

χνική σου ίσως να χρειάζονται δουλειά, αλλά το έμφυτο ταλέντο είναι σίγουρα εκεί. Αυτό που χρειάζεσαι είναι εξάσκηση».

«Με εκπαιδεύει ο Γουίλ», είπε καθώς εκείνος την πλησίασε περισσότερο.

Η γωνία του στόματός του γύρισε ελαφρώς προς τα πάνω. «Όπως είπα».

«Υποθέτω ότι εσείς θα μπορούσατε να τα πάτε καλύτερα».

Σταμάτησε, και τράβηξε το μαχαίρι από τον τοίχο. Άστραφτε καθώς στροβιλιζόταν ανάμεσα στα δάχτυλά του. «Θα μπορούσα», είπε. «Εκπαιδεύτηκα από τον καλύτερο, και εκπάιδενα και τη δεσποινίδα Κόλινς και τη δεσποινίδα Γκρέι...»

«Το έμαθα. Μέχρι που βαρεθήκατε. Δεν είναι αυτή ακριβώς η αφοσίωση που θα έψαχνε κανείς σε ένα δάσκαλο». Η Σέσιλι διατήρησε τη φωνή της ψύχραιμη· θυμήθηκε το άγγιγμα του Γκέιμπριελ όταν τη σήκωσε όρθια στην Έπαυλη Λάιτγουντ, αλλά ήξερε ότι ο Γουίλ τον αντιπαθούσε, και η αλαζονική απόσταση στη φωνή του την εκνεύριζε.

«Ο Γκέιμπριελ άγγιξε την άκρη του δαχτύλου του στη μύτη του μαχαιριού. Εμφανίστηκε μια κόκκινη χάντρα αίματος. Τα δάχτυλά του ήταν γεμάτα κάλλους, με φακίδες στο πίσω μέρος των χεριών του. «Βγάλατε τον εξοπλισμό σας».

«Ήταν γεμάτος αίμα και ιχώρ». Τον κοίταξε, με τη ματιά της να τον σαρώνει από πάνω μέχρι κάτω. «Βλέπω ότι εσείς δεν τον βγάλατε».

Για μια στιγμή μια παράξενη έκφραση πέρασε από το πρόσωπό του. Ύστερα εξαφανίστηκε, αλλά είχε δει τον αδελφό της να κρύβει συναισθήματα αρκετές φορές ώστε να αναγνωρίζει τα σημάδια. «Δεν έχω καθόλου ρούχα

εδώ» είπε «και δεν ξέρω πού θα μείνω. Θα μπορούσα να επιστρέψω σε μία από τις οικίες της οικογένειάς μου, αλλά...»

«Σκέφτεστε να παραμείνετε στο Ινστιτούτο;» είπε έκπληκτη η Σέσιλι, διαβάζοντάς το στο πρόσωπό του. «Η Σάρλοτ τι λέει;»

«Το επιτρέπει». Το πρόσωπο του Γκέμπριελ άλλαξε για λίγο, υιοθετώντας ξαφνικά μια ευάλωτη έκφραση εκεί που μέχρι πρότινος φαινόταν μόνο μια σκληρή στάση. «Ο αδελφός μου είναι εδώ».

«Ναι», είπε η Σέσιλι. «Και ο δικός μου».

Ο Γκέμπριελ έκανε μια σύντομη παύση, λες και δεν το είχε σκεφτεί καν αυτό. «Ο Γουίλ», είπε. «Όντως του μοιάζετε πολύ. Είναι... αγχωτικό». Μετά κούνησε το κεφάλι του, λες και προσπαθούσε να το καθαρίσει από ιστούς αράχνης. «Μόλις είδα τον αδελφό σας», είπε. «Να κατεβαίνει αποφασιστικός τα μπροστινά σκαλιά του Ινστιτούτου λες και τον κυνηγούσαν οι Τέσσερις Καβαλάρηδες της Αποκάλυψης. Δεν φαντάζομαι να ξέρετε τι συμβαίνει;»

Σκοπός. Η καρδιά της Σέσιλι φτερούγισε. Άρπαξε το μαχαίρι από το χέρι του Γκέμπριελ, αγνοώντας τη μικρή κραυγή έκπληξής του. «Καθόλου» είπε «αλλά σκοπεύω να μάθω».

Την ώρα που η Πόλη του Λονδίνου έμοιαζε να κλείνεται στον εαυτό της μετά το πέρας του ωραρίου εργασίας, το Ιστ Εντ έπαιρνε ζωή. Ο Γουίλ διέσχιζε δρόμους κατά μήκος των οποίων υπήρχαν παραταγμένοι πάγκοι που πουλούσαν μεταχειρισμένα ρούχα και παπούτσια. Παλιατζήδες και τροχιστές μαχαιριών έσπρωχναν τα καρτότσια τους μέσα από τους παράδρομους, φωνάζοντας την πραγματεία τους με τραχιές φωνές. Χασάπηδες τεμπέλιαζαν στις ανοιχτές πόρτες, με τις ποδιές τους λεκιασμένες με

αίμα, και κουφάρια να κρέμονται στα παράθυρά τους. Γυναίκες που άπλωναν τη μπουγάδα τους φώναζαν η μία στην άλλη από τις δυο πλευρές των δρόμων με φωνές τόσο βαριές από την προφορά όλων όσων είχαν γεννηθεί στο Ιστ Εντ, ώστε θα μπορούσαν να μιλάνε ρώσικα, τόσο ακατανόητα ήταν για τον Γουίλ αυτά που έλεγαν.

Είχε αρχίσει ένα ψιλόβροχο, νοτίζοντας τα μαλλιά του Γουίλ καθώς περνούσε μπροστά από ένα καπνοπωλείο που πουλούσε χονδρική, κλειστό τώρα, και έστριψε σε μια γωνία σε έναν πιο στενό δρόμο. Στο βάθος μπορούσε να δει τον οβελό της Εκκλησίας του Γουάιτσαπελ. Εδώ οι σκιές ήταν πιο έντονες, η ομίχλη πυκνή και απαλή ενώ μύριζε σίδηρο και σκουπίδια. Μια στενή υδρορροή διέσχιζε το κέντρο του δρόμου, γεμάτη με βρόμικο νερό. Μπροστά υπήρχε μια είσοδος, με μια λάμπα αερίου να κρέμεται στην κάθε της πλευρά. Καθώς ο Γουίλ περνούσε, κρύφτηκε ξαφνικά μέσα της και άπλωσε το χέρι του προς τα έξω.

Ακούστηκε μια κραυγή, και μετά βρέθηκε να τραβάει μια αδύνατη, μαυροντυμένη φιγούρα προς το μέρος του – η Σέσιλι, με ένα βελούδινο μανδύα ριγμένο βιαστικά πάνω από τον εξοπλισμό της. Σκούρα μαλλιά ξεχύνονταν από τις άκρες της κουκούλας της, και μπλε μάτια όμοια με τα δικά του τού ανταπέδιδαν το βλέμμα, ανοιγοκλείνοντας με οργή. «Άφησέ με!»

«Γιατί με ακολουθείς στους κακόφημους δρόμους του Λονδίνου, μικρή ηλίθια;» Ο Γουίλ τράνταξε ελαφρώς το μπράτσο της.

Τα μάτια της μισόκλεισαν. «Σήμερα το πρωί ήμουν *κάριαντ*, και τώρα είμαι ηλίθια;»

«Αυτοί οι δρόμοι είναι επικίνδυνοι», είπε ο Γουίλ. «Και δεν ξέρεις τίποτα γι' αυτούς. Δεν χρησιμοποιείς καν ένα ρούνο λάμπης. Άλλο είναι να δηλώνεις ότι δεν φοβάσαι

τίποτα όταν ζεις στην επαρχία, αλλά εδώ είναι Λονδίνο».

«Δεν φοβάμαι το Λονδίνο», είπε με απείθεια η Σέσιλι.

Ο Γουίλ έσκυψε από πάνω της, ψιθυρίζοντας σχεδόν στο αφτί της. «*Fyddai 'n wneud unrhyw dda yn ddweud wrthy ch i fynd adref;*»

Εκείνη γέλασε. «Όχι, δεν θα κατάφερνες τίποτα αν μου έλεγες να πάω σπίτι. *Rwyd ti fy mrawd ac rwy eisiau mynd efo chi*».

Ο Γουίλ βλεφάρισε έκπληκτος από τα λόγια της. *Είσαι ο αδελφός μου και θέλω να έρθω μαζί σου.* Ήταν κάτι που είχε συνηθίσει να ακούει τον Τζεμ να λέει, και παρόλο που η Σέσιλι δεν έμοιαζε καθόλου με τον Τζεμ, μοιραζόταν ωστόσο μαζί του μια ιδιότητα: το απόλυτο πείσμα. Όταν η Σέσιλι έλεγε ότι θέλει κάτι, δεν εξέφραζε μια γενική επιθυμία, αλλά μια απόλυτη αποφασιστικότητα.

«Δεν σε νοιάζει καν πού πηγαίνω;» είπε. «Κι αν πήγαινα στην κόλαση;»

«Πάντα ήθελα να δω την κόλαση», είπε ήρεμα η Σέσιλι. «Όλοι δεν θέλουν να τη δουν;»

«Οι περισσότεροι από εμάς περνάμε τη ζωή μας προσπαθώντας να μείνουμε μακριά της», είπε ο Γουίλ. «Πηγαίνω σε ένα καταγώγιο ίφριτ, αν θέλεις να ξέρεις, για να αγοράσω ναρκωτικά από βίαια, ανήθικα στοιχεία. Ίσως να τους γυαλίσεις και να αποφασίσουν να σε πουλήσουν».

«Δεν θα τους σταματούσες;»

«Υποθέτω ότι αυτό εξαρτάται από το πόσα θα μου έδιναν».

Κούνησε το κεφάλι της. «Ο Τζεμ είναι ο παραμπατά σου», είπε. «Είναι ο αδελφός που σου δόθηκε από το Ενκλάβιο. Αλλά εγώ είμαι η αδελφή σου εξ αίματος. Γιατί θα έκανες τα πάντα για κείνον, αλλά εγώ θέλεις να γυρίσω σπίτι;»

«Πώς ξέρεις ότι τα ναρκωτικά είναι για τον Τζεμ;»

«Δεν είμαι ανόητη, Γουίλ».

«Όχι, δυστυχώς», μουρμούρισε ο Γουίλ. «Ο Τζεμ – ο Τζεμ είναι το καλύτερο κομμάτι του εαυτού μου. Δεν περιμένω να καταλάβεις. Του το οφείλω αυτό».

«Τότε εγώ τι είμαι;» ρώτησε η Σέσιλι.

Ο Γουίλ ξεφύσησε, υπερβολικά εξοργισμένος για να συγkraτηθεί. «Εσύ είσαι η αδυναμία μου».

«Και η Τέσα είναι η καρδιά σου», είπε, όχι θυμωμένα αλλά σκεφτικά. «Όπως σου είπα, δεν είμαι ανόητη», πρόσθεσε όταν είδε τη σαστισμένη του έκφραση. «Το ξέρω ότι την αγαπάς».

Ο Γουίλ ακούμπησε το χέρι του στο κεφάλι του, λες και τα λόγια της του είχαν προκαλέσει ένα διαπεραστικό πόνο εκεί. «Το έχεις πει σε κανέναν; Δεν πρέπει, Σέσιλι. Δεν το ξέρει κανείς, και έτσι πρέπει να μείνει».

«Δεν θα το έλεγα σε κανέναν».

«Όχι, υποθέτω ότι δεν θα το έλεγες, έτσι δεν είναι;» Η φωνή του είχε σκληρύνει. «Θα πρέπει να ντρέπεσαι για τον αδελφό σου – που τρέφει παράνομα συναισθήματα για τη μνηστή του παραμπατάι του...»

«Δεν ντρέπομαι για σένα, Γουίλ. Ό,τι κι αν νιώθεις δεν το έχεις κάνει πράξη, και υποθέτω ότι όλοι θέλουμε πράγματα που δεν μπορούμε να έχουμε».

«Μπα;» είπε ο Γουίλ. «Και τι θέλεις εσύ που δεν μπορείς να έχεις;»

«Να γυρίσεις στο σπίτι». Μια τούφα μαύρα μαλλιά είχε κολλήσει στο μάγουλό της από την υγρασία, κάνοντάς τη να δείχνει σαν να ήταν κλαμένη, αν και ο Γουίλ ήξερε ότι δεν είχε κλάψει.

«Το Ινστιτούτο είναι το σπίτι μου». Ο Γουίλ αναστέναξε και έγειρε το κεφάλι του πίσω πάνω στην πέτρινη ασπίδα της εισόδου. «Δεν μπορώ να μείνω εδώ και να τσα-

κώνομαι μαζί σου όλο το απόγευμα, Σέσι. Αν είσαι αποφασισμένη να με ακολουθήσεις στην κόλαση, δεν μπορώ να σε σταματήσω.

«Επιτέλους, μιλάς λογικά. Το ήξερα ότι μπορούσες' συγγενής μου είστε, άλλωστε».

Ο Γουίλ κατέπνιξε την παρόρμηση να την ταρακουνήσει ξανά. «Είσαι έτοιμη;»

Εκείνη ένευσε, και ο Γουίλ σήκωσε το χέρι του για να χτυπήσει την πόρτα.

Η πόρτα άνοιξε απότομα, και ο Γκίντεον στεκόταν στο κατώφλι του δωματίου του, ανοιγοκλείνοντας με μανία τα βλέφαρά του σαν να βρισκόταν σε ένα σκοτεινό μέρος και να βγήκε μόλις στο φως. Το παντελόι και το πουκάμισό του ήταν ζαρωμένα, και η μία τιράντα του είχε γλιστρήσει ως τη μέση του μπράτσου του.

«Κύριε Λάιτγουντ», είπε η Σόφι, διστάζοντας στο κατώφλι. Κουβαλούσε ένα δίσκο στα χέρια της, φορτωμένο με σκονς και τσάι, όχι υπερβολικά βαρύ ώστε να είναι άβολος. «Η Μπρίτζετ μού είπε ότι χτυπήσατε το κουδούνι για ένα δίσκο...»

«Ναι. Φυσικά, ναι. Πέρασε». Λες και ξύπνησε απότομα, ο Γκίντεον ίσιωσε την πλάτη του και της έκανε νόημα να περάσει. Είχε βγάλει τις μπότες του, οι οποίες βρισκόνταν πεταμένες σε μια γωνία. Το δωμάτιο δεν είχε τη συνήθη τακτικότητά του. Εξοπλισμός βρισκόταν πεταμένος πάνω σε μια καρέκλα με ψηλή πλάτη —η Σόφι μόρφασε από μέσα της όταν σκέφτηκε τι θα έκανε αυτό στην ταπετσαρία— ένα μισοφαγωμένο μήλο βρισκόταν στο κομοδίνο, και στη μέση του κρεβατιού ήταν ξαπλωμένος ο Γκέιμπριελ Λάιτγουντ, ο οποίος κοιμόταν βαθιά.

Ήταν προφανές ότι φορούσε τα ρούχα του αδελφού του, γιατί ήταν πάρα πολύ κοντά στους καρπούς και τους

αστράγαλους. Κοιμισμένος έδειχνε πιο νέος, με τη συνήθη ένταση να λείπει από το πρόσωπό του. Το ένα του χέρι έσφιγγε το μαξιλάρι λες και αναζητούσε παρηγοριά.

«Δεν μπορούσα να τον ξυπνήσω», είπε ο Γκίντεον, αγκαλιάζοντας ασυναίσθητα τους αγκώνες του. «Θα έπρεπε να τον πάω στο δωμάτιό του, αλλά...» Αναστέναξε. «Δεν είχα τη δύναμη».

«Θα μείνει;» ρώτησε η Σόφι, αφήνοντας το δίσκο πάνω στο κομοδίνο. «Στο Ινστιτούτο, εννοώ».

«Δεν – δεν ξέρω. Νομίζω. Η Σάρλοτ τού είπε ότι είναι ευπρόσδεκτος. Νομίζω ότι τον τρομοκράτησε». Το στόμα του Γκίντεον τρεμούλιασε λίγο.

«Η κυρία Μπράνγουελ;» Η Σόφι τσιτώθηκε, όπως έκανε πάντα όταν θεωρούσε ότι κάποιες επέκρινε την κυρία της. «Μα είναι ο καλύτερος άνθρωπος!»

«Ναι – νομίζω ότι αυτός είναι ο λόγος που τον τρομοκράτησε. Του άνοιξε την αγκαλιά της και του είπε ότι αν μείνει εδώ, θα άφηγε πίσω της το περιστατικό με τον πατέρα μου. Δεν είμαι σίγουρος σε ποιο περιστατικό με τον πατέρα μου αναφερόταν», πρόσθεσε ανέκφραστα ο Γκίντεον. «Πιθανότατα σε κείνο κατά το οποίο ο Γκέιμπριελ στήριξε την υποψηφιότητά του για να αναλάβει το Ινστιτούτο».

«Δεν πιστεύετε ότι εννοούσε το πιο πρόσφατο;» Η Σόφι έσπρωξε μια τούφα μαλλιών που είχε ελευθερωθεί ξανά κάτω από το σκούφο της. «Με το...»

«Τεράστιο σκουλήκι; Όχι, παραδόξως, δεν πιστεύω ότι εννοούσε αυτό. Δεν είναι στη φύση του αδελφού μου, όμως, να περιμένει να τον συγχωρούν. Για τίποτα. Καταλαβαίνει μονάχα την πιο αυστηρή πειθαρχία. Ίσως να πιστεύει ότι η Σάρλοτ προσπαθεί να τον παγιδεύσει ή ότι είναι τρελή. Του πρόσφερε ένα δωμάτιο, αλλά νομίζω ότι όλο αυτό τον τρόμαξε. Ήρθε να μου μιλήσει γι' αυτό,

και αποκοιμήθηκε». Ο Γκίντεον αναστέναξε, κοιτάζοντας τον αδελφό του με ένα μίγμα στοργής, αγανάκτησης, και θλίψης που έκανε την καρδιά της Σόφι να χτυπήσει με συμπόνια.

«Η αδελφή σας...» άρχισε να λέει.

«Ω, η Τατιάνα δεν ήθελε ούτε καν να σκεφτεί να μείνει εδώ», είπε ο Γκίντεον. «Πήγε στους Μπλάκθορν, στα πεθερικά της, και καλά ξεκουμπίδια. Δεν είναι ανόητο κορίτσι –και μάλιστα, θεωρεί την ευφυΐα της ανώτερη– αλλά είναι εγωίστρια και ματαιόδοξη, και δεν υπάρχει ιδιαίτερη αγάπη ανάμεσα σε κείνη και τον αδελφό μου. Και πρέπει να πω ότι είχε μείνει ξύπνιος για μέρες. Περίμενε σε κείνο το μεγάλο αναθεματισμένο σπίτι, κλειδωμένος έξω από τη βιβλιοθήκη, χτυπώντας την πόρτα χωρίς να παίρνει απάντηση από τον πατέρα μου...»

«Είστε προστατευτικός απέναντί του», παρατήρησε η Σόφι.

«Φυσικά και είμαι· είναι ο μικρός μου αδελφός». Πλησίασε το κρεβάτι και πέρασε το χέρι του πάνω από τα ανακατεμένα καστανά μαλλιά του Γκέιμπριελ· το άλλο αγόρι κουνήθηκε και έβγαλε έναν ανήσυχο ήχο αλλά δεν ξύπνησε.

«Νόμιζα ότι δεν θα σας συγχωρούσε που εναντιωθήκατε στον πατέρα σας», είπε η Σόφι. «Είχατε πει – ότι το φοβόσασταν αυτό. Ότι θα θεωρούσε τις πράξεις σας προδοσία του ονόματος των Λάιτγουντ».

«Νομίζω ότι έχει αρχίσει να αμφισβητεί το όνομα των Λάιτγουντ. Όπως έκανα κι εγώ, στη Μαδρίτη». Ο Γκίντεον απομακρύνθηκε από το κρεβάτι.

Η Σόφι έσχυψε το κεφάλι της. «Λυπάμαι», είπε. «Λυπάμαι για τον πατέρα σας. Ό,τι κι αν έχουν πει γι' αυτόν ή ό,τι κι αν έκανε ο ίδιος, ήταν ο πατέρας σας».

Στράφηκε προς το μέρος της. «Μα, Σόφι...»

Δεν τον διόρθωσε για το γεγονός ότι χρησιμοποίησε το βαφτιστικό της όνομα. «Το ξέρω ότι έκανε αισχρά πράγματα», είπε. «Παρ' όλα αυτά πρέπει να σας επιτραπεί να τον θρηνήσετε. Κανείς δεν μπορεί να σας πάρει τη θλίψη σας' ανήκει σε εσάς, και μόνο σε εσάς».

Άγγιξε το μάγουλό της ελαφρά με τα ακροδάχτυλά του. «Ήξερες ότι το όνομά σου σημαίνει "σοφία"; Σου ταιριάζει».

Η Σόφι κατάπιε με δυσκολία. «Κύριε Λάιτγουντ...»

Αλλά τα δάχτυλά του είχαν ανοίξει για να κρατήσουν το μάγουλό της, και τώρα έσκυβε για να τη φιλήσει. «Σόφι», ψιθύρισε, και μετά ο ένας βρήκε τα χείλη του άλλου, με ένα ελαφρύ άγγιγμα να δίνει τη θέση του σε μια μεγαλύτερη πίεση καθώς ο Γκίντεον έσκυβε. Απλά και διακριτικά τύλιξε τα χέρια της –τόσο σκληρά, φθαρμένα από το πλύσιμο και το κουβάλημα, από το ξύσιμο στις σχάρες και το ξεσκόνισμα και το γνάλισμα, σκέφτηκε με μια ανησυχία, αλλά εκείνος δεν φάνηκε να ενοχλείται ή να το παρατηρεί— γύρω από τους ώμους του.

Μετά ήρθε πιο κοντά του, και το ταχούνι του παπουτσιού της πιάστηκε στο χαλί, και άρχισε να γλιστράει στο πάτωμα, με τον Γκίντεον να την πιάνει. Έπεσαν στο πάτωμα μαζί, με το πρόσωπο της Σόφι να κοκκινίζει από ντροπή – Θεέ μου, θα νομίζει ότι τον παρέσυρε κάτω επίτηδες, ότι ήταν μια ακόλαστη τρελή με στόχο το πάθος. Ο σκούφος της είχε πέσει, και οι σκούρες μπούκλες της έπεφταν στο πρόσωπό της. Το χαλί ήταν απαλό από κάτω της, και ο Γκίντεον, από πάνω της, ψιθύριζε το όνομά της με ενδιαφέρον. Γύρισε το κεφάλι της στο πλάι, με τα μάγουλά της να καίνε ακόμη, και βρέθηκε να κοιτάζει κάτω από το κρεβάτι του.

«Κύριε Λάιτγουντ», είπε, και ανασηκώθηκε στους αγκώνες της. «Σκονς είναι αυτά κάτω από το κρεβάτι σας;»

Ο Γκίντεον πάγωσε, ανοιγοκλείνοντας τις βλεφαρίδες του, σαν ένας λαγός που έχει στριμωχτεί από λαγωνικά. «Τι;»

«Εκεί». Έδειξε τα σκούρα σχήματα που ήταν στοιβαγμένα κάτω από το κρεβάτι. «Υπάρχει ένα πραγματικό βουνό από σκονς κάτω από το κρεβάτι σας. Τι στο καλό;»

Ο Γκίντεον ανακάθισε, περνώντας τα χέρια του μέσα από τα ανακατεμένα του μαλλιά καθώς η Σόφι σύρθηκε προς τα πίσω για να απομακρυνθεί από κοντά του, με τη φούστα της να θροϊζει γύρω της. «Εγώ...»

«Ζητούσατε να σας φέρνω σκονς. Σχεδόν κάθε μέρα. Τα ζητούσατε, κύριε Λάιτγουντ. Γιατί το κάνατε αυτό εφόσον δεν τα θέλατε;»

Τα μάγουλά του σκούρναν. «Ήταν ο μοναδικός τρόπος που μπορούσα να σκεφτώ για να σε βλέπω. Δεν ήθελες να μου μιλήσεις, δεν ήθελες να ακούσεις όταν προσπαθούσα να σου μιλήσω...»

«Κι έτσι είπατε ψέματα;» Παίρνοντας τον πεσμένο της σκούφο, η Σόφι σηκώθηκε όρθια. «Έχετε ιδέα πόση δουλειά έχω να κάνω, κύριε Λάιτγουντ; Να κουβαλήσω κάρβουνα και ζεστό νερό, να ξεσκονίσω, να σφουγγαρίσω, να καθαρίσω τη δική σας ακαταστασία και των άλλων – και δεν με πειράζει ούτε παραπονιέμαι, αλλά πώς τολμάτε να δημιουργείτε επιπλέον δουλειά για μένα, να με κάνετε να κουβαλάω βαρείς δίσκους πάνω κάτω στη σκάλα, απλά και μόνο για να σας φέρω κάτι που ούτε καν θέλετε;»

Ο Γκίντεον σηκώθηκε όρθιος τρεκλίζοντας, με τα ρούχα του ακόμα πιο ζαρωμένα τώρα. «Συγχώρεσέ με», είπε. «Δεν το σκέφτηκα».

«Όχι», είπε η Σόφι, στερεώνοντας με μανία τα μαλλιά της κάτω από το σκούφο της. «Πάρα πολύ συχνά δεν σκέφτεστε, έτσι δεν είναι;»

Και με αυτό, βγήκε από το δωμάτιο, αφήνοντας τον

Γκίντεον να την κοιτάζει να φεύγει απελπισμένος.

«Ωραία τα κατάφερες, αδελφέ», είπε ο Γκέμπριελ από το κρεβάτι, ανοιγοκλείνοντας τα νυσταγμένα πράσινα μάτια του στον Γκίντεον.

Ο Γκίντεον τού πέταξε ένα σκον.

«Χένρι». Η Σάρλοτ διέσχισε το πάτωμα της κρύπτης. Οι δαυλοί του μαγικού φωτός έκαιγαν τόσο δυνατά ώστε έμοιαζε σχεδόν σαν να ήταν μέρα, αν και ήξερε ότι πλησίαζαν μεσάνυχτα. Ο Χένρι ήταν σκυμμένος πάνω από το μεγαλύτερο από τα ξύλινα τραπέζια που βρίσκονταν διάσπαρτα στο κέντρο του δωματίου. Κάτι άγνωστο και απαίσιο έκαιγε μέσα σε ένα κύπελλο πάνω σε ένα άλλο τραπέζι, ελευθερώνοντας μεγάλες τολύπες μοβ καπνού. Ένα τεράστιο κομμάτι χαρτί, από κείνο που χρησιμοποιούν οι χασάπηδες για να τυλίγουν τα προϊόντα τους, ήταν απλωμένο πάνω στο τραπέζι του Χένρι, και το γέμιζε με κάθε είδους μυστηριώδεις κωδικούς και υπολογισμούς, μουρμουρίζοντας χαμηλόφωνα στον εαυτό του καθώς έγραφε. «Χένρι, αγάπη μου, δεν έχεις εξαντληθεί; Είσαι ώρες εδώ κάτω».

Ο Χένρι αιφνιδιάστηκε και σήκωσε το βλέμμα του, σπρώχνοντας τα γυαλιά που φορούσε όταν δούλευε, επάνω στα κόκκινα μαλλιά του. «Σάρλοτ!» Έμοιαζε έκπληκτος, αν και ενθουσιασμένος, που την έβλεπε μόνο ο Χένρι, σκέφτηκε ανέκφραστα η Σάρλοτ, θα ένιωθε έκπληξη που έβλεπε την ίδια του τη γυναίκα μέσα στο ίδιο τους το σπίτι. «Άγγελέ μου. Τι κάνεις εδώ κάτω; Κάνει παγωνιά. Δεν μπορεί να είναι καλό αυτό για το μωρό».

Η Σάρλοτ γέλασε, αλλά δεν έφερε αντίρρηση όταν ο Χένρι έσπευσε κοντά της και την αγκάλιασε ελαφρά. Από τότε που έμαθε ότι θα αποκτούσαν παιδί, την αντιμετώπιζε σαν να ήταν από λεπτή πορσελάνη. Τη φίλησε στην

κορυφή των μαλλιών της και αποτραβήχτηκε για να μελετήσει το πρόσωπό της. «Και μάλιστα, δείχνεις λίγο αδιάθετη. Ίσως αντί για δείπνο να πούμε στη Σόφι να σου φέρει λίγη δυναμωτική σούπα βοδινού στο δωμάτιό σου; Θα πάω και...»

«Χένρι. Αποφασίσαμε να μην πάρουμε δείπνο πριν από ώρες – όλοι έφαγαν σάντουιτς στα δωμάτιά τους. Ο Τζεμ είναι ακόμη πολύ άρρωστος για να φάει, και οι Λάιτγουντ είναι πολύ ταραγμένοι. Και ξέρεις πώς γίνεται ο Γουίλ όταν δεν είναι καλά ο Τζεμ. Το ίδιο και η Τέσα, φυσικά. Πραγματικά, όλο το σπίτι διαλύεται».

«Σάντουιτς;» είπε ο Χένρι, που φάνηκε να θεωρεί αυτό το σημείο ως το πιο σημαντικό κομμάτι της ομιλίας της Σάρλοτ, με μια έκφραση όλο λαχτάρα.

Η Σάρλοτ χαμογέλασε. «Υπάρχουν μερικά για σένα επάνω, Χένρι, αν μπορέσεις να ξεκολλήσεις από δω. Υποθέτω ότι δεν θα έπρεπε να σε επιπλήττω – κοιτούσα κι εγώ τα ημερολόγια του Μπένεντικτ, τα οποία είναι πάρα πολύ ενδιαφέροντα – αλλά εσύ πάνω σε τι δουλεύεις;»

«Μια πύλη», είπε ο Χένρι με ενθουσιασμό. «Μια μορφή μεταφοράς. Κάτι που ίσως να μπορούσε να μεταφέρει έναν Κυνηγό των Σκιών από το ένα σημείο της υδρογείου στο άλλο μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα. Τα δαχτυλίδια του Μόρτμεϊν ήταν εκείνα που μου έδωσαν την ιδέα».

Τα μάτια της Σάρλοτ είχαν γουρλώσει. «Μα τα δαχτυλίδια του Μόρτμεϊν είναι σκοτεινή μαγεία...»

«Αυτό όμως δεν είναι. Ω, και υπάρχει και κάτι άλλο. Έλα. Είναι για τον Μπιούφορντ».

Η Σάρλοτ επέτρεψε στον άντρα της να πάρει τον καρπό της και να την τραβήξει ως την άλλη άκρη του δωματίου. «Σ' το έχω πει εκατό φορές, Χένρι, ο δικός μου γιος δεν θα ονομαστεί Μπιούφορντ – Μα τον Άγγελο, *κούνια* είναι αυτό;»

Ο Χένρι ακτινοβολούσε. «Είναι κάτι καλύτερο από κούνια!» ανακοίνωσε, απλώνοντας το χέρι του για να δείξει το ογκώδες ξύλινο κρεβατάκι, που κρεμόταν ανάμεσα σε δύο στύλους έτσι ώστε να αιωρείται από τη μία άκρη ως την άλλη. Η Σάρλοτ έπρεπε να παραδεχτεί ότι ήταν ένα αρκετά ωραίο έπιπλο. «Είναι μια κούνια που κουνιέται μόνη της!»

«Τι πράγμα;» ρώτησε χαμηλόφωνα η Σάρλοτ.

«Κοίτα». Ο Χένρι προχώρησε περήφανος μπροστά και πίεσε ένα αόρατο κουμπί. Η κούνια άρχισε να κουνιέται απαλά δεξιά αριστερά.

Η Σάρλοτ ελευθέρωσε μια ανάσα. «Είναι πανέμορφο, αγάπη μου».

«Σ' αρέσει;» Ο Χένρι ακτινοβολούσε. «Να, τώρα κινείται λίγο πιο γρήγορα». Όντως κινείτο πιο γρήγορα, με ένα ελαφρύ τίναγμα στην κίνηση το οποίο έδινε στη Σάρλοτ την αίσθηση ότι είχε παρασυρθεί σε μια τρικυμιώδη θάλασσα.

«Χμ», είπε. «Χένρι, θα ήθελα να σου μιλήσω για κάτι. Για κάτι σημαντικό».

«Πιο σημαντικό από το να αποκοιμιέται το παιδί μας με ένα απαλό κούνημα κάθε βράδυ;»

«Το Ενκλάβιο αποφάσισε να απελευθερώσει την Τζέσαμιν», είπε η Σάρλοτ. «Επιστρέφει στο Ινστιτούτο. Σε δύο μέρες».

Ο Χένρι γύρισε να την κοιτάξει με ένα δύσπιστο ύφος. Πίσω του η κούνια κουνιόταν ακόμα πιο γρήγορα, σαν μια άμαξα που τρέχει σαν τρελή. «Θα γυρίσει εδώ;»

«Χένρι, δεν έχει πού αλλού να πάει».

Ο Χένρι άνοιξε το στόμα του να απαντήσει, αλλά πριν προλάβει να βγει κάποια λέξη, ακούστηκε ένας τρομερός ήχος από κάτι να σπάει, και η κούνια ελευθερώθηκε από τους στύλους της και τινάχτηκε ως την άλλη άκρη του

δωματίου για να πέσει πάνω στον απέναντι τοίχο, όπου εξερράγη σε θραύσματα.

Η Σάρλοτ έβγαλε μια πνιχτή κραυγή, με το χέρι της να σηκώνεται για να καλύψει το στόμα της. Το μέτωπο του Χένρι ζάρωσε. «Ίσως με κάποιες βελτιώσεις στο σχέδιο...»

«Όχι, Χένρι», είπε αποφασιστικά η Σάρλοτ.

«Μα...»

«Σε καμία περίπτωση». Η φωνή της Σάρλοτ ήταν κοφτερή σαν μαχαίρι.

Ο Χένρι αναστέναξε. «Πολύ καλά, αγάπη μου».

Οι Δαιμονικές Μηχανές δεν έχουν οίκτο. Οι Δαιμονικές μηχανές δεν έχουν μεταμέλεια. Οι Δαιμονικές Μηχανές δεν έχουν αριθμό. Οι Δαιμονικές Μηχανές δεν θα σταματήσουν ποτέ να έρχονται.

Οι λέξεις που ήταν γραμμές στον τοίχο του γραφείου του Μπένεντικτ αντηχούσαν μέσα στο κεφάλι της Τέσα ενώ καθόταν δίπλα στο κρεβάτι του Τζεμ, παρακολουθώντας τον να κοιμάται. Δεν ήταν σίγουρη τι ώρα ήταν ακριβώς· σίγουρα ήταν “οι μικρές ώρες”, όπως θα έλεγε η Μπρίτζετ, αναμφίβολα περασμένα μεσάνυχτα. Ο Τζεμ ήταν ξύπνιος όταν ήρθε, λίγο αφότου έφυγε ο Γουίλ, ξύπνιος, καθιστός και αρκετά καλά ώστε να πει λίγο τσάι και να φάει μια φρυγανιά, αν και ήταν πιο λαχανιασμένος από όσο θα ήθελε η Τέσα, και πιο χλομός.

Η Σόφι είχε έρθει αργότερα για να πάρει το φαγητό, και είχε χαμογελάσει στην Τέσα. «Χτυπήστε λίγο τα μαξιλάρια του για να φουσκώσουν», της είχε προτείνει ψιθυριστά, και η Τέσα το είχε κάνει, παρόλο που ο Τζεμ έδειχνε να θεωρεί αστεία όλη αυτή τη φασαρία που γινόταν γι' αυτόν. Η Τέσα δεν είχε ποτέ ιδιαίτερη εμπειρία σε δωμάτια ασθενών. Το να φροντίζει τον αδελφό της όταν

μεθούσε ήταν το πιο κοντινό που είχε βρεθεί ποτέ στο να παίξει τη νοσοκόμα. Δεν την πείραζε τώρα που ήταν ο Τζεμ, δεν την πείραζε να κάθεται και να του κρατάει το χέρι ενώ εκείνος ανέπνεε σιγανά, με τα μάτια του μισόκλειστα, τις βλεφαρίδες του να πεταρίζουν πάνω στα ζυγωματικά του.

«Όχι και πολύ ηρωικό», είπε ξαφνικά χωρίς να ανοίξει τα μάτια του, αν και η φωνή του ήταν σταθερή.

Η Τέσα απόμεινε να κοιτάζει, και έγειρε μπροστά. Νωρίτερα είχε γλιστρήσει τα δάχτυλά της ανάμεσα στα δικά του, και τα πλεγμένα τους χέρια ακουμπούσαν δίπλα στο σώμα του πάνω στο κρεβάτι. Τα δάχτυλά του ήταν δροσερά μέσα στα δικά της, ο σφυγμός του αργός. «Τι εννοείς;»

«Το σημερινό», είπε χαμηλόφωνα, και έβηξε. «Που κατέρρευσα και άρχισα να βήχω αίμα παντού στην Οικία των Λάιτγουντ...»

«Απλά βελτίωσε την εμφάνιση του μέρους», είπε η Τέσα.

«Τώρα μιλάς σαν τον Γουίλ». Ο Τζεμ της χάρισε ένα νυσταγμένο χαμόγελο. «Και αλλάζεις θέμα, όπως θα έκανε εκείνος».

«Φυσικά και το κάνω. Δες και θα άλλαζε η γνώμη μου για σένα επειδή είσαι άρρωστος; Ξέρεις ότι δεν αλλάζει. Και ήσουν πολύ ηρωικός σήμερα. Αν και ο Γουίλ έλεγε νωρίτερα» πρόσθεσε «ότι όλοι οι ήρωες γνωρίζουν άσχημο τέλος, και ότι δεν μπορούσε να φανταστεί γιατί μπορεί να θέλει κανείς να γίνει ήρωας».

«Αα». Το χέρι του Τζεμ έσφιξε το δικό της στιγμιαία, και μετά το άφησε. «Λοιπόν, ο Γουίλ το βλέπει από την οπτική του ήρωα, έτσι δεν είναι; Αλλά για εμάς τους υπόλοιπους, η απάντηση είναι εύκολη».

«Είναι;»

«Φυσικά. Οι ήρωες αντέχουν επειδή τους χρειαζόμαστε εμείς. Όχι για τους ίδιους».

«Μιλάς γι' αυτούς λες κι εσύ δεν είσαι ήρωας». Άπλωσε το χέρι της για να παραμερίσει τα μαλλιά του από το μέτωπό του. Εκείνος έγειρε πάνω στο άγγιγμά της, με τα μάτια του να κλείνουν. «Τζεμ – έχεις σκεφτεί ποτέ...» Δίστασε. «Έχεις σκεφτεί ποτέ τρόπους να επεκτείνεις τη ζωή σου οι οποίοι να μην είναι κάποια θεραπεία για το ναρκωτικό;»

Σ' αυτό οι βλεφαρίδες του άνοιξαν απότομα. «Τι εννοείς;»

Σκέφτηκε τον Γουίλ, στο πάτωμα της σοφίτας, να πνίγεται με αγιασμό. «Να γίνεις βρικόλακας. Θα ζούσες για πάντα...»

Ανακάθισε με δυσκολία στα μαξιλάρια. «Τέσα, όχι. Μη – δεν μπορείς να σκέφτεσαι έτσι».

Απέστρεψε τα μάτια της. «Η σκέψη να γίνεις Πλάσμα του Σκότους είναι πραγματικά τόσο απαίσια για σένα;»

«Τέσα...» Ελευθέρωσε μια ανάσα. «Είμαι Κυνηγός των Σκιών. Νεφιλίμ. Όπως οι γονείς μου πριν από μένα. Είναι η κληρονομιά που διεκδικώ, όπως ακριβώς διεκδικώ την κληρονομιά της μητέρας μου ως κομμάτι του εαυτού μου. Αυτό δεν σημαίνει ότι μισώ τον πατέρα μου. Αλλά τιμώ το δώρο που μου έκαναν, το αίμα του Αγγέλου, την εμπιστοσύνη που μου έδειξαν, τους όρκους που έχω δώσει. Επίσης, δεν νομίζω ότι θα γινόμουν πολύ καλός βρικόλακας. Οι βρικόλακες μας μισούν θανάσιμα. Μερικές φορές Μεταμορφώνουν έναν Νεφιλίμ, έτσι για αστείο, αλλά αυτός ο βρικόλακας γίνεται αντικείμενο χλεύης από τους άλλους. Είμαστε όντα της ημέρας και έχουμε τη φωτιά των αγγέλων στις φλέβες μας, όλα όσα μισούν. Θα με απέφευγαν, και το ίδιο θα έκαναν και οι Νεφιλίμ. Δεν θα ήμουν πια ο παραμπατάι του Γουίλ, δεν θα ήμουν πλέον

καλοδεχούμενος στο Ινστιτούτο. Όχι, Τέσα. Θα προτιμούσα να πεθάνω και να ξαναγεννηθώ και να δω ξανά τον ήλιο, παρά να ζήσω μέχρι το τέλος του κόσμου χωρίς το φως της ημέρας».

«Ένας Σιωπηλός Αδελφός, τότε», είπε εκείνη. «Ο Κώδικας λέει ότι οι ρούνιοι που βάζουν επάνω τους είναι αρκετά ισχυροί ώστε να αναστέλλουν τη θνητότητά τους».

«Οι Σιωπηλοί Αδελφοί δεν μπορούν να παντρευτούν, Τέσα». Είχε σηκώσει το πιγούνι του. Η Τέσα είχε καταλάβει εδώ και πολύ καιρό ότι κάτω από την ευγένεια του Τζεμ υπήρχε ένα πείσμα εξίσου ισχυρό με κείνο του Γουίλ. Μπορούσε να το δει τώρα, απσάλι κάτω από μετάξι.

«Ξέρεις ότι θα προτιμούσα να σε έχω ζωντανό και όχι παντρεμένο με μένα από το να...» Η φωνή της έκλεισε πάνω στη λέξη.

Τα μάτια του μαλάκωσαν ελαφρώς. «Το μονοπάτι της Σιωπηλής Αδελφότητας δεν είναι ανοιχτό για μένα. Με το γιν φεν στο αίμα μου, να το μολύνει, δεν μπορώ να επιζήσω από τους ρούνους που πρέπει να σχεδιάζουν επάνω τους. Θα έπρεπε να σταματήσω το φάρμακο μέχρι να καθαρίσει το σώμα μου από αυτό, και πιθανότατα αυτό θα με σκοτώνε». Θα πρέπει να είδε κάτι στην έκφρασή της, γιατί μαλάκωσε τη φωνή του. «Και δεν θα έλεγα ότι αυτό που έχουν οι Σιωπηλοί Αδελφοί είναι ακριβώς ζωή, σκιές και σκοτάδι, σιωπή και – χωρίς μουσική». Κατάπιε. «Και άλλωστε, δεν θέλω να ζήσω για πάντα».

«Εγώ ίσως να ζήσω για πάντα», είπε η Τέσα. Ακόμη δυσκολευόταν να κατανοήσει το μέγεθος αυτής της σκέψης. Ήταν εξίσου δύσκολο να κατανοήσεις ότι η ζωή σου δεν θα τελείωνε ποτέ όσο δύσκολο ήταν να κατανοήσεις ότι θα τελείωνε.

«Το ξέρω», είπε ο Τζεμ. «Και λυπάμαι γι' αυτό, γιατί νομίζω ότι είναι ένα βάρος που δεν θα έπρεπε να το ση-

κώνει κανείς. Το ξέρεις ότι πιστεύω ότι ζούμε ξανά, Τέσα. Θα ξαναγυρίσω, αν και όχι με αυτό το σώμα. Οι ψυχές που αγαπιούνται έλκονται η μία από την άλλη στις επόμενες ζωές τους. Θα δω τον Γουίλ, τους γονείς μου, τους θείους μου, τη Σάρλοτ και τον Χένρι...»

«Αλλά δεν θα δεις εμένα». Δεν ήταν η πρώτη φορά που το σκεφτόταν, αν και συχνά κατέστειλε τη σκέψη όταν γεννιόταν στο μυαλό της. *Αν είμαι αδάνατη, τότε έχω μόνο αυτή τη ζωή. Δεν θα επιστρέψω και δεν θα αλλάξω όπως εσύ, Τζέιμς. Δεν θα σε δω στον παράδεισο, ούτε στις όχθες του μεγάλου ποταμού ή σε οποιαδήποτε ζωή βρίσκεται πέρα από αυτήν.*

«Σε βλέπω τώρα». Ακούμπησε το χέρι του πάνω στο μάγουλό της, με τα καθαρά ασημόγκριζα μάτια του να ψάχνουν τα δικά της.

«Κι εγώ βλέπω εσένα», ψιθύρισε, κι εκείνος χαμογέλασε κουρασμένα, κλείνοντας τα μάτια του. Έβαλε το χέρι του πάνω στο δικό της, και το μάγουλό της ακούμπησε στο κοίλωμα της παλάμης του. Εκείνη απόμεινε να κάθεται εκεί, αμίλητη, νιώθοντας τα δάχτυλά του δροσερά πάνω στο δέρμα της, έως ότου η ανάσα του επιβραδύνθηκε και τα δάχτυλά του χαλάρωσαν μέσα στα δικά της· είχε αποκοιμηθεί. Με ένα μελαγχολικό χαμόγελο κατέβασε το χέρι του για να το ακουμπήσει στο κάλυμμα του κρεβατιού, δίπλα του.

Η πόρτα της κρεβατοκάμαρας άνοιξε· η Τέσα γύρισε πάνω στην καρέκλα της και είδε τον Γουίλ να στέκεται στο κατώφλι, φορώντας ακόμη το παλτό του και τα γάντια του. Το βλέμμα που έριξε στο αναστατωμένο, ταραγμένο πρόσωπό του την έκανε να σηκωθεί όρθια και να ακολουθήσει τον Γουίλ έξω στο διάδρομο.

Ο Γουίλ είχε ήδη βγει έξω και διέσχιζε το διάδρομο με τη βιασύνη ενός άντρα που τον κυνηγούσε ο διάβολος. Η

Τέσα έκλεισε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας προσεκτικά και έτρεξε πίσω του. «Τι είναι, Γουίλ; Τι συνέβη;»

«Μόλις γύρισα από το Ιστ Εντ», είπε ο Γουίλ. Υπήρχε πόνος στη φωνή του, πόνος που όμοιό του η Τέσα δεν είχε ξανακούσει μετά από κείνη τη μέρα στο καθιστικό όταν του είχε πει ότι είχε αρραβωνιαστεί τον Τζεμ. «Πήγα να βρω περισσότερο γιν φεν. Αλλά δεν υπάρχει άλλο».

Η Τέσα παραλίγο να παραπατήσει καθώς έφτασε στα σκαλιά. «Τι εννοείς, δεν υπάρχει άλλο; Ο Τζεμ έχει απόθεμα, έτσι δεν είναι;»

Ο Γουίλ γύρισε να την κοιτάξει, κατεβαίνοντας τα σκαλιά με την πλάτη. «Τελείωσε», είπε κοφτά. «Δεν ήθελε να το μάθεις, αλλά δεν υπάρχει τρόπος να το κρύψει. Τελείωσε, και δεν μπορώ να βρω άλλο. Εγώ ήμουν πάντα εκείνος που το αγόραζε. Είχα προμηθευτές – αλλά είτε εξαφανίστηκαν είτε βρέθηκαν με άδεια χέρια. Πρώτα πήγα σε κείνο το μέρος – εκείνο στο οποίο ήρθατε και με βρήκατε, εσύ και ο Τζεμ, μαζί. Δεν είχαν γιν φεν».

«Κάποιο άλλο μέρος τότε...»

«Πήγα παντού», είπε ο Γουίλ, γυρίζοντας ξανά μπροστά. Βγήκαν στο διάδρομο του δευτέρου επιπέδου του Ινστιτούτου· εδώ ήταν η βιβλιοθήκη και το καθιστικό. Οι πόρτες και των δύο δωματίων ήταν ανοιχτές, αφήνοντας κίτρινο φως να ξεχύνεται στο χολ. «Παντού. Στο τελευταίο μέρος που πήγα, κάποιος μου είπε ότι είχε αγοραστεί όλο σκόπιμα τις τελευταίες δύο βδομάδες. Δεν υπάρχει τίποτα».

«Μα ο Τζεμ», είπε η Τέσα, με το σοκ να καίει τα σωδικά της σαν φωτιά. «Χωρίς το γιν φεν...»

«Θα πεθάνει». Ο Γουίλ σταμάτησε για μια στιγμή μπροστά στην πόρτα της βιβλιοθήκης· τα μάτια του συνάντησαν τα δικά της. «Μόλις σήμερα το απόγευμα μου έδωσε την άδειά του να αναζητήσω μια θεραπεία. Να ψάξω.

Και τώρα θα πεθάνει επειδή δεν μπορώ να τον κρατήσω ζωντανό όσο χρειάζεται μέχρι να τη βρω».

«Όχι», είπε η Τέσα. «Δεν θα πεθάνει· δεν θα τον αφήσουμε».

Ο Γουίλ μπήκε στη βιβλιοθήκη, με την Τέσα δίπλα του, ενώ η ματιά του περιπλανιόταν πάνω στο οικείο δωμάτιο, στα τραπέζια με τις αναμμένες λάμπες, στα ράφια με τους παλιούς τόμους. «Ύπηρχαν βιβλία», είπε, λες κι εκείνη δεν είχε μιλήσει. «Βιβλία που συμβουλευόμουν, τόμοι για σπάνια δηλητήρια». Απομακρύνθηκε από κοντά της, προς ένα κοντινό ράφι, με τα γαντοφορεμένα του χέρια να περνάνε με μανία πάνω από τους τόμους που βρίσκονταν εκεί. «Ήταν πριν από χρόνια, πριν ο Τζεμ απαγορεύσει περαιτέρω έρευνα. Είχα ξεχάσει...»

Η Τέσα πήγε προς το μέρος του, με τη φούστα της να θροΐζει γύρω από τους αστραγάλους της. «Γουίλ, σταμάτα».

«Αλλά πρέπει να θυμηθώ». Πήγε σε ένα άλλο ράφι, και μετά ένα άλλο, με το μακρύ, λυγρό σώμα του να ρίχνει μιαγωνιώδη σκιά στο πάτωμα. «Πρέπει να βρω...»

«Γουίλ, δεν μπορείς να διαβάσεις όλα τα βιβλία στη βιβλιοθήκη έγκαιρα. Σταμάτα». Είχε έρθει πίσω του, αρκετά κοντά για να δει ένα σημείο του γιακά του που είχε βραχεί από τη βροχή. «Αυτό δεν θα βοηθήσει τον Τζεμ».

«Τότε τι θα τον βοηθήσει; Τι;» Πήρε ένα άλλο βιβλίο, το κοίταξε, και το πέταξε στο πάτωμα. Η Τέσα αναπήδησε.

«Σταμάτα», είπε ξανά, και έπιασε το μανίκι του, γυρίζοντάς τον για να την κοιτάξει. Ήταν αναφοκοκκινισμένος, ξέπνοος, και το μπράτσο του σφιγμένο σαν σίδερο κάτω από τη λαβή της. «Όταν έψαχνες για θεραπεία στο παρελθόν, δεν ήξερες αυτά που ξέρεις τώρα. Δεν είχες τους συμμαχούς που έχεις τώρα. Θα πάμε και θα ρωτήσουμε τον Μάγκνους Μπείν. Έχει μάτια και αφτιά στον Κόσμο

του Σκότους· ξέρει κάθε είδος μαγείας. Σε βοήθησε με την κατάρα σου· μπορεί να μας βοηθήσει και με αυτό».

«Δεν υπήρχε κατάρα», είπε ο Γουίλ, λες και απήγγειλε τις ατάκες κάποιου θεατρικού έργου· τα μάτια του ήταν ανέκφραστα.

«Γουίλ – άκουσέ με. Σε παρακαλώ. Ας πάμε στον Μάγκνους. Μπορεί να βοηθήσει».

Έκλεισε τα μάτια του και πήρε μια βαθιά ανάσα. Η Τέσα απόμεινε να κοιτάζει. Δεν μπορούσε να μην τον κοιτάζει όταν ήξερε ότι εκείνος δεν την έβλεπε – τις όμορφες πυκνές σκούρες βλεφαρίδες του πάνω στα ζυγωματικά του, το αμυδρό μπλε χρώμα στα βλέφαρά του. «Ναι», είπε τελικά. «Ναι. Φυσικά. Τέσα – σ' ευχαριστώ. Δεν το σκέφτηκα».

«Ήσουν θλιμμένος», είπε, συνειδητοποιώντας ξαφνικά ότι κρατούσε ακόμη το χέρι του, και ότι ήταν τόσο κοντά ο ένας στον άλλο ώστε θα μπορούσε να του δώσει ένα φιλί στο μάγουλο ή να τυλίξει τα χέρια της γύρω από το λαιμό του για να τον παρηγορήσει. Έκανε ένα βήμα πίσω, αφήνοντάς τον. Τα μάτια του άνοιξαν. «Και πίστευες ότι πάντα θα σου απαγόρευε να ψάξεις για μια θεραπεία. Ξέρεις, εγώ δεν συμφιλιώθηκα ποτέ με αυτό. Έχω ξανασκεφτεί τον Μάγκνους».

Τα μάτια του έψαξαν το πρόσωπό της. «Αλλά δεν τον ρώτησες ποτέ;»

Κούνησε το κεφάλι της. «Ο Τζεμ δεν το ήθελε. Αλλά τώρα – Τώρα έχουν αλλάξει όλα».

«Ναι». Αποτραβήχτηκε από κοντά της, με τα μάτια του να παραμένουν στο πρόσωπό της. «Θα κατέβω να πω στον Σίριλ να φέρει την άμαξα. Έλα να με συναντήσεις στην αυλή».

Προς: Ύπατο Τζοσάια Γουέιλαντ

Από: Τα Μέλη του Συμβουλίου

Αγαπητέ κύριε,

Δεν μπορούμε παρά να εκφράσουμε τη μεγάλη μας θλίψη για την επιστολή σας. Είχαμε σχηματίσει την εντύπωση ότι η Σάρλοτ Μπράνγουελ ήταν μια επιλογή που αποδεχόσασταν ολόκαρδα, και ότι είχε αποδειχθεί ικανή ηγέτιδα του Ινστιτούτου του Λονδίνου. Ο δικός μας Ανακριτής Γουάιτλοου μιλά με ιδιαίτερος θερμά λόγια για κείνη και για τον τρόπο με τον οποίο κατέφερε να αντιμετωπίσει την αμφισβήτηση που έδωσε ο Μπένεντικτ Λάιτγουντ απέναντι στη νομιμότητα της εξουσίας της.

Είναι η άποψή μας ως σύνολο ότι ο Τζορτζ Πένχαλου δεν είναι κατάλληλος διάδοχος για τη θέση του Ύπατου. Σε αντίθεση με την κυρία Μπράνγουελ, δεν έχει αποδείξει τις ικανότητές του ως ηγέτης. Είναι αλήθεια ότι η κυρία Μπράνγουελ είναι νέα και παδιασμένη, αλλά ο ρόλος του Ύπατου είναι ένας ρόλος που απαιτεί πάθος. Σας παροτρύνουμε να αφήσετε κατά μέρος τις σκέψεις σας για τον κύριο Πένχαλου, ο οποίος είναι πολύ νέος και άπειρος για τη θέση, και να αφιερώσετε λίγο χρόνο για να ξανασκεφτείτε την πιθανότητα της κυρίας Μπράνγουελ.

Δικοί σας στο όνομα του Ραζιήλ,

Τα Μέλη του Συμβουλίου

5

μια διχασμενη καρδια

*Επιπλέον, παρόλο που ο Θεός ψάχνει αρκετά επιφυλακτικά,
Δεν υπάρχει ούτε ένα βάσιμο πράγμα
Όσο και να ψάξει όλες μου τις φλέβες,
Δεν θα βρει τίποτα εκεί μέσα παρά μόνο αγάπη.
— Άλγκερνον Τσαρλς Σουίνπερν, "Laus Veneris"*

Προς: Τα Μέλη του Συμβουλίου

Από: Υπατο Τζοσάια Γουέλαντ

Με βαριά καρδιά παίρνω την πένα μου για να σας γράψω, κύριοι. Πολλοί από εσάς με γνωρίζετε πολλά χρόνια, και πολλά από αυτά τα χρόνια σάς έχω καθοδηγήσει από τη θέση του Υπατου. Πιστεύω ότι σας έχω καθοδηγήσει σωστά, και έχω υπηρετήσει τον Άγγελο όσο καλύτερα μπορούσα. Ωστόσο, το λάθος είναι ανθρώπινο, και πιστεύω ότι έσφαλα όταν διόρισα τη Σάρλοτ Μπράνγκευελ επικεφαλής του Ινστιτούτου του Λονδίνου.

Όταν της έδωσα τη θέση, πίστευα ότι θα ακολουθούσε τα βήματα του πατέρα της και θα αποδεικνυόταν μια πιστή ηγέτιδα, υπάκουη στην εξουσία του Ενκλάβιου. Πί-

στευα επίσης ότι ο σύζυγός της θα περιόριζε τις έμφυτες γυναικείες τάσεις της προς την παρορμητικότητα και την απερισκεψία. Δυστυχώς, όπως αποδείχτηκε δεν έγινε έτσι. Ο Χένρι Μπράνγουελ δεν διαθέτει τη δύναμη του χαρακτήρα για να συγκρατήσει τη σύζυγό του, και, απαλλαγμένη από το γυναικείο της καθήκον, άφησε τις αρετές της υπακοής πολύ πίσω. Μόλις πρόσφατα ανακάλυψα ότι η Σάρλοτ έδωσε εντολές να επιστρέψει η κατάσκοπος Τζέσαμιν Λάβλεις στο Ινστιτούτο μετά την απελευθέρωσή της από τη Σιωπηλή Πόλη, παρά τις σαφείς μου επιθυμίες να σταλεί στην Άιντρις. Υποπτεύομαι επίσης ότι ακούει τις συμβουλές ατόμων που δεν είναι φιλικά προσκεείμενοι στο σκοπό των Νεφιλίμ και ίσως μάλιστα να έχουν συμμαχήσει και με τον Μόρτμεϊν, όπως ο λυκάνθρωπος Γούλσει Σκοτ.

Το Συμβούλιο δεν υπηρετεί τον Ύπατο πάντοτε συνέβαινε το αντίθετο. Είμαι ένα σύμβολο της δύναμης του Συμβουλίου και του Ενκλάβιου. Όταν η εξουσία μου υπονομεύεται από την ανυπακοή, αυτό υπονομεύει την εξουσία όλων μας. Καλύτερα ένα ευσυνειδητο αγόρι όπως ο ανιψιός μου, η αξία του οποίου δεν έχει ακόμη δοκιμασθεί, παρά κάποια η αξία της οποίας έχει δοκιμασθεί και έχει αποδειχθεί ανεπαρκής.

Στο όνομα του Αγγέλου,

Ύπατος Τζοσάια Γουέλαντ

Ο Γουίλ θυμήθηκε.

Μια άλλη μέρα, πριν από μήνες, στο δωμάτιο του Τζεμ. Η βροχή σφυροκοπούσε τα παράθυρα του Ινστιτούτου, χαράζοντας καθαρές γραμμές στο τζάμι.

«Και αυτό είναι όλο;» είχε ρωτήσει ο Τζεμ. «Ολόκληρη η αλήθεια;» Καθόταν στο γραφείο του, με το ένα του πόδι κουλουριασμένο στην καρέκλα από κάτω του έδειχνε πολύ νέος. Το βιολί του βρισκόταν ακουμπισμένο στο

πλάι της καρέκλας. Έπαιζε όταν είχε μπει ο Γουίλ για να ανακοινώσει, χωρίς κάποιον πρόλογο, ότι η προσποίηση είχε τελειώσει – είχε να εξομολογηθεί κάτι, και σκόπευε να το κάνει τώρα.

Αυτό είχε βάλει τέλος στον Μπαχ. Ο Τζεμ είχε αφήσει το βιολί στην άκρη, κρατώντας τα μάτια του στο πρόσωπο του Γουίλ καθ' όλη τη διάρκεια, με την αγωνία να ανθίζει πίσω από τα ασημένια του μάτια καθώς ο Γουίλ πηγαινοερχόταν και μιλούσε, πηγαινοερχόταν και μιλούσε, έως ότου του τελείωσαν οι λέξεις.

«Αυτά είναι όλα», είχε πει τελικά ο Γουίλ όταν τελείωσε. «Και δεν σε κατηγορώ αν με μισείς. Θα μπορούσα να το καταλάβω».

Είχε ακολουθήσει μια μεγάλη παύση. Το βλέμμα του Τζεμ ήταν σταθερό πάνω στο πρόσωπό του, σταθερό και ασημένιο στο τρεμάμενο φως από τη φωτιά. «Ποτέ δεν θα μπορούσα να σε μισήσω, Γουίλιαμ».

Τα σωδικά του Γουίλ σφίχτηκαν τώρα καθώς είδε ένα άλλο πρόσωπο, ένα ζευγάρι από σταθερά γκριζογάλανα μάτια να κοιτάζουν τα δικά του. “Προσπάθησα να σε μισήσω, Γουίλ, αλλά δεν τα κατάφερα ποτέ”, είχε πει εκείνη. Εκείνη τη στιγμή ο Γουίλ κατάλαβε με πόνο ότι αυτό που είχε πει στον Τζεμ δεν ήταν “όλη η αλήθεια”. Υπήρχε περισσότερη αλήθεια. Υπήρχε η αγάπη του για την Τέσα. Αλλά αυτό το φορτίο έπρεπε να το σηκώσει ο ίδιος, όχι ο Τζεμ. Ήταν κάτι που έπρεπε να μείνει κρυφό έτσι ώστε να μπορέσει ο Τζεμ να γίνει ευτυχισμένος. «Αξίζω το μίσος σου», είχε πει ο Γουίλ στον Τζεμ, με τη φωνή του να ραγίζει. «Σε έβαλα σε κίνδυνο. Πίστευα ότι ήμουν καταραμένος και ότι όλοι όσοι νοιάζονταν για μένα θα πέδαιναν’ άφησα τον εαυτό μου να νοιαστεί για σένα, και σε άφησα να γίνεις αδελφός μου, βάζοντας σε κίνδυνο τη...»

«Δεν υπήρχε κίνδυνος».

«Όμως εγώ πίστευα ότι υπήρχε. Αν κρατούσα ένα περιστροφικό στο κεφάλι σου, Τζέιμς, και πατούσα τη σκανδάλη, θα είχε πραγματικά σημασία αν δεν ήξερα ότι δεν υπήρχαν σφαίρες στη θαλάμω;»

Τα μάτια του Τζέιμ είχαν γουρλώσει, και μετά είχε γελάσει, με ένα απαλό γέλιο. «Νόμιζες ότι δεν ήξερα ότι είχες κάποιο μυστικό;» είχε πει. «Νόμιζες ότι προχώρησα στη φιλία μου μαζί σου με τα μάτια κλειστά; Δεν ήξερα τη φύση του φορτίου που κουβαλούσες. Αλλά ήξερα ότι υπήρχε ένα φορτίο». Είχε σηκωθεί επάνω. «Ήξερα ότι νόμιζες ότι είσαι δηλητήριο για όλους γύρω σου», είχε προσθέσει. «Ήξερα ότι πίστευες ότι είχες κάποια δύναμη διαφθοράς που θα με έσπαζε. Ήθελα να σου δείξω ότι δεν σπάω, ότι η αγάπη δεν είναι τόσο εύθραυστη. Τα κατάφερα;»

Ο Γουίλ είχε σηκώσει τους ώμους του μία φορά, αβοήθητος. Σχεδόν ευχόταν να είχε θυμώσει μαζί του ο Τζέιμ. Θα ήταν πιο εύκολο. Ποτέ δεν ένιωθε πιο ασήμαντος όσο όταν ερχόταν αντιμέτωπος με τη διάχυτη καλοσύνη του Τζέιμ. Σκέφτηκε τον Σατανά του Μίλτον. Ντροπιασμένος στάθηκε ο Διάβολος, / Και ένιωσε πόσο απαίσιος είναι η καλοσύνη. «Έσωσες τη ζωή μου», είχε πει ο Γουίλ.

Ένα χαμόγελο είχε απλωθεί στο πρόσωπο του Τζέιμ, λαμπερό σαν την ανατολή πάνω από τον Τάμεση. «Αυτό είναι το μόνο που θέλησα ποτέ».

«Γουίλ;» Μια απαλή φωνή τον έβγαλε από την ονειροπόλησή του. Η Τέσα, που καθόταν απέναντί του μέσα στην άμαξα, με τα γκριζα της μάτια να έχουν το χρώμα της βροχής μέσα στο αδύναμο φως. «Τι σκέφτεσαι;»

Άφησε πίσω του τις αναμνήσεις καταβάλλοντας προσπάθεια, και κάρφωσε τα μάτια του στο πρόσωπό της. Στο πρόσωπο της Τέσα. Δεν φορούσε καπέλο, και η κουκούλα του πλεκτού της μανδύα είχε πέσει πίσω. Το πρόσωπό

της ήταν χλομό – πιο πλατύ στο ύψος των ζυγωματικών, ελαφρώς μυτερό στο πιγούνι. Σκέφτηκε ότι δεν είχε ξαναδεί πρόσωπο με τόσο μεγάλη εκφραστική δύναμη: Το κάθε της χαμόγελο μοίραζε την καρδιά του όπως ίσως ένας κεραυνός θα χώριζε στα δύο ένα καμένο δέντρο, όπως έκανε και το κάθε θλιμμένο βλέμμα της. Εκείνη τη στιγμή τον κοιτούσε με ένα νοσταλγικό ενδιαφέρον που έκανε την καρδιά του να μαγκώνει. «Τον Τζεμ», είπε, με απόλυτη ειλικρίνεια. «Σκεφτόμουν την αντίδρασή του όταν του είπα για την κατάρα του Μάρμπας».

«Μόνο θλίψη ένιωσε για σένα», είπε αμέσως. «Το ξέρω μου το είπα».

«Θλίψη αλλά όχι οίκτο», είπε ο Γουίλ. «Ο Τζεμ μού έδινε πάντα αυτό ακριβώς που χρειαζόμουν με τον τρόπο που το χρειαζόμουν, ακόμα και όταν δεν ήξερα ούτε εγώ ο ίδιος τι χρειαζόμουν. Όλοι οι παραμπατάι είναι αφοσιωμένοι. Πρέπει να είμαστε, για να δίνουμε ο ένας στον άλλο τόσο πολλά από τον εαυτό μας, ακόμα κι αν κάνοντάς το κερδίζουμε δύναμη. Αλλά με τον Τζεμ είναι διαφορετικά. Για τόσο πολλά χρόνια είχα ανάγκη να ζήσει, και με κρατούσε κι εκείνος ζωντανό. Νόμιζα ότι δεν ήξερε ότι το έκανε, αλλά ίσως και να ήξερε».

«Ίσως», είπε η Τέσα. «Ποτέ δεν θα θεωρούσε ούτε μια στιγμή αυτής της προσπάθειας χαμένη».

«Δεν σου είπα ποτέ τίποτα γι' αυτό;»

Κούνησε το κεφάλι της. Τα μικρά της χέρια, μέσα στα λευκά της γάντια, ήταν σφιγμένα σε γροθιές στην ποδιά της. «Μιλάει για σένα με μεγάλη περηφάνια. Γουίλ», είπε. «Σε θαυμάζει περισσότερο από όσο θα μπορούσες να φανταστείς. Όταν έμαθε για την κατάρα, ράγισε η καρδιά του για σένα, αλλά επίσης υπήρξε, σχεδόν, κάτι σαν...»

«Δικαίωση;»

Εκείνη ένευσε. «Πάντοτε πίστευε ότι ήσουν καλός»,

είπε. «Και μετά αποδείχτηκε».

«Ω, δεν ξέρω», είπε με πίκρα. «Το να είσαι καλός και το να είσαι καταραμένος, δεν είναι το ίδιο πράγμα».

Έγειρε μπροστά και έπιασε το χέρι του, σφίγγοντάς το ανάμεσα στα δικά της. Το άγγιγμα ήταν σαν λευκή φωτιά μέσα στις φλέβες του. Δεν μπορούσε να νιώσει το δέρμα της, μόνο το ύφασμα των γαντιών, και ωστόσο δεν είχε σημασία. *Με αναζωπύρωσες, εμένα που ήμουν μια στοίβα από στάχτη, σε φωτιά.* Κάποτε είχε αναρωτηθεί γιατί η αγάπη παρομοιαζόταν πάντα με κάτι που έκαιγε. Η πυρκαγιά που ένωθε τώρα στις φλέβες του, έδινε την απάντηση. «Είσαι καλός, Γουίλ», είπε. «Δεν υπάρχει κανένας πιο κατάλληλος από μένα για να μπορεί να πει με απόλυτη σιγουριά πόσο καλός είσαι στην πραγματικότητα».

Ο Γουίλ μίλησε αργά, μη θέλοντας να απομακρύνει τα χέρια της. «Ξέρεις, όταν ήμασταν δεκαπέντε ετών, ο Γιανλούο, ο δαίμονας που δολοφόνησε τους γονείς του Τζεμ, επιτέλους σκοτώθηκε. Ο θεός του Τζεμ αποφάσισε να μετακομίσει από την Κίνα στην Άιντρις και κάλεσε τον Τζεμ να πάει να ζήσει μαζί του. Ο Τζεμ αρνήθηκε – για μένα. Είπε ότι δεν αφήνεις τον παραμπατάί σου. Ότι αυτό ήταν μέρος των λόγων του όρκου. “Οι άνθρωποί σου θα είναι άνθρωποί μου”. Αναρωτιέμαι, αν είχα εγώ την ευκαιρία να επιστρέψω στην οικογένειά μου, θα είχα κάνει το ίδιο γι’ αυτόν;»

«Το κάνεις», είπε η Τέσα. «Μη νομίζεις ότι δεν ξέρω ότι η Σέσιλι θέλει να επιστρέψεις σπίτι μαζί της. Και μη νομίζεις ότι δεν ξέρω ότι μένεις για χάρη του Τζεμ».

«Και για σένα», είπε πριν προλάβει να σταματήσει τον εαυτό του. Τράβηξε τα χέρια της από τα δικά του, κι εκείνος βλαστήμησε άγρια τον εαυτό του από μέσα του: *Πώς μπόρεσες να φανείς τόσο ανόητος; Πώς μπόρεσες, μετά από δύο μήνες; Ήσουν τόσο προσεκτικός. Η αγάπη σου*

γι' αυτήν είναι μονάχα ένα βάρος που εκείνη σηκώνει από ευγένεια και μόνο. Να το θυμάσαι αυτό.

Αλλά η Τέσα απλά έσπρωξε την κουρτίνα στο πλάι καθώς η άμαξα σταματούσε. Έμπαιναν μέσα σε ένα στάβλο, από την είσοδο του οποίου κρεμόταν μια πινακίδα: ΟΛΟΙ ΟΙ ΟΔΗΓΟΙ ΤΩΝ ΟΧΗΜΑΤΩΝ ΝΑ ΟΔΗΓΟΥΝ ΤΑ ΑΛΟΓΑ ΤΟΥΣ ΠΕΖΟΙ ΟΤΑΝ ΠΕΡΝΑΝΕ ΑΠΟ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΕΙΣΟΔΟ. «Φτάσαμε», είπε, λες κι εκείνος δεν είχε πει τίποτα. Ίσως και να μην είχε πει, σκέφτηκε ο Γουίλ. Ίσως να μην είχε μιλήσει δυνατά. Ίσως απλά να έχανε το μυαλό του. Σίγουρα δεν ήταν κάτι αδύνατο, υπό αυτές τις περιστάσεις.

Όταν η πόρτα της άμαξας άνοιξε, έφερε μαζί της μια ριπή από τον δροσερό αέρα του Τσέλσι. Είδε την Τέσα να σηκώνει το κεφάλι της καθώς ο Σίριλ τη βοήθησε να κατέβει. Ύστερα κατέβηκε κι εκείνος στο λιθόστρωτο. Το μέρος είχε τη μυρωδιά του Τάμεση. Πριν χτιστεί η Όχθη, το ποτάμι είχε έρθει πολύ πιο κοντά σ' αυτές τις σειρές των σπιτιών, οι άκρες των οποίων μαλάκωναν από το φως που έριχναν οι λάμπες αερίου μέσα στο σκοτάδι. Τώρα μια μεγάλη απόσταση τα χώριζε από το ποτάμι, αλλά μπορούσε ακόμη να αισθανθεί κανείς την αφάδα του νερού που μύριζε αλάτι, χρώμα και σίδηρο.

Η πρόσοψη του αριθμού 16 ήταν γεωργιανή, φτιαγμένη από απλά κόκκινα τούβλα, με ένα παράθυρο σε σχήμα αψίδας που προεξείχε πάνω από την εξώπορτα. Υπήρχε μια μικρή πλακόστρωτη αυλή και ένας κήπος πίσω από έναν κομψό σιδερένιο φράχτη με πολλά περίτεχνα σχέδια. Η πύλη ήταν ήδη ανοιχτή. Η Τέσα την έσπρωξε και ανέβηκε τα μπροστινά σκαλιά για να χτυπήσει την πόρτα, με τον Γουίλ μερικά μόνο βήματα πίσω της.

Την πόρτα άνοιξε ο Γούλσει Σκοτ, φορώντας μια κατακίτρινη μεταξωτή κεντητή ρόμπα πάνω από το παντελόνι και το πουκάμισό του. Είχε ένα ματογυάλι στερεω-

μένο στο ένα του μάτι, και μέσα από αυτό κοιτούσε και τους δυο με κάποια αποστροφή. «Τι ενόχληση!» είπε. «Θα έστελνα τον υπηρέτη να ανοίξει την πόρτα και να σας διώξει, αλλά νόμιζα ότι ήταν κάποιος άλλος».

«Ποιος;» ρώτησε η Τέσα, κάνοντας τον Γουίλ να σκεφτεί ότι αυτό δεν είχε καμία σχέση με το θέμα τους, αλλά ήταν ο τρόπος της Τέσα – διαρκώς έκανε ερωτήσεις αν την άφηνες μόνη σε ένα δωμάτιο, θα άρχιζε να κάνει ερωτήσεις για τα έπιπλα και τα φυτά.

«Κάποιος με αψέντι».

«Πιες αρκετό από αυτό και θα νομίζεις ότι κι εσύ είσαι κάποιος άλλος», είπε ο Γουίλ. «Θέλουμε τον Μάγκνους Μπέν αν δεν είναι εδώ, απλά πες το μας και δεν θα σε απασχολήσουμε άλλο».

Ο Γούλσεϊ αναστέναξε σαν να νικήθηκε. «Μάγκνους», φώναξε. «Είναι το γαλανομάτικο αγόρι σου».

Ακούστηκαν βήματα στο διάδρομο πίσω από τον Γούλσεϊ, και ο Μάγκνους εμφανίστηκε με βραδινή ένδυση, λες και είχε μόλις γυρίσει από ένα χορό. Κολλαριστό λευκό πουκάμισο και μανικέτια, μαύρο σακάκι με ουρά, και μαλλιά σαν μπερδεμένα κρόσσια από μαύρο μετάξι. Τα μάτια του τινάχτηκαν από τον Γουίλ στην Τέσα. «Και σε τι οφείλω την τιμή, μια τόσο περασμένη ώρα;»

«Μια χάρη», είπε ο Γουίλ, και διόρθωσε τον εαυτό του όταν τα φρύδια του Μάγκνους σηκώθηκαν. «Μια ερώτηση».

Ο Γούλσεϊ αναστέναξε και οπισθοχώρησε από την πόρτα. «Πολύ καλά. Περάστε στο καθιστικό».

Κανείς δεν προσφέρθηκε να πάρει τα καπέλα τους ή τα παλτά τους, και όταν έφτασαν στο καθιστικό, η Τέσα έβγαλε τα γάντια της και στάθηκε με τα χέρια της κοντά στη φωτιά, τρέμοντας ελαφρώς. Τα μαλλιά της ήταν ένα νοτισμένο κουβάρι από μπούκλες στο σβέρκο της, και

ο Γουίλ απέστρεψε το βλέμμα του από πάνω της πριν προλάβει να θυμηθεί πώς ήταν να περνά τα χέρια του μέσα από αυτά τα μαλλιά και να νιώθει τις τούφες να μπλέκονται ανάμεσα στα δάχτυλά του. Στο Ινστιτούτο, με τον Τζεμ και τους άλλους να του αποσπούν την προσοχή, ήταν πιο εύκολο να θυμάται ότι η Τέσα δεν ήταν δική του για να τη σκέφτεται έτσι. Εδώ, νιώθοντας σαν να βρίσκεται αντιμέτωπος με τον κόσμο έχοντας εκείνη στο πλευρό του – νιώθοντας ότι η Τέσα βρίσκεται εδώ για κείνον και όχι, όπως είναι λογικό, για την υγεία του μνηστήρα της – ήταν σχεδόν αδύνατο.

Ο Γούλσει σωριάστηκε σε μια εμπριμέ πολυθρόνα. Είχε βγάλει το ματογυάλι από το μάτι του και το στροβίλιζε ανάμεσα στα δάχτυλά του κρεμασμένο από τη μακριά χρυσή αλυσίδα του. «Ανυπομονώ να ακούσω περί τίνος πρόκειται».

Ο Μάγκνους πλησίασε στο τζάκι και έγειρε πάνω στο πλαίσιο, η προσωποποίηση του άνετου νεαρού άντρα. Το δωμάτιο ήταν βαμμένο γαλάζιο, και διακοσμημένο με πίνακες που αναπαριστούσαν αχανή λιβάδια από γρανίτη, γυαλιστερές μπλε θάλασσες, και άνδρες και γυναίκες με κλασικές ενδυμασίες. Ο Γουίλ είχε την εντύπωση ότι αναγνώρισε ένα αντίγραφο ενός πίνακα του Άλμα-Ταντέμα – ή τουλάχιστον πρέπει να ήταν αντίγραφο, σωστά;

«Μην κοιτάζεις τους τοίχους με το στόμα ανοιχτό, Γουίλ», είπε ο Μάγκνους. «Λείπεις εδώ και μήνες. Τι σε φέρνει εδώ τώρα;»

«Δεν ήθελα να σε ενοχλήσω», μουρμούρισε ο Γουίλ. Αυτό ήταν μονάχα η μισή αλήθεια. Όταν η κατάρα κάτω από την οποία πίστευε ο Γουίλ ότι βρισκόταν αποδείχτηκε, από τον Μάγκνους, ψεύτικη, απέφευγε τον Μάγκνους – όχι επειδή ήταν θυμωμένος με το μάγο ή επειδή δεν τον χρειαζόταν πια, αλλά επειδή η εικόνα του Μά-

γκνους του προκαλούσε πόνο. Του είχε γράψει ένα σύντομο γράμμα στο οποίο του έλεγε τι είχε συμβεί και ότι το μυστικό του δεν ήταν πλέον μυστικό. Είχε μιλήσει για τον αρραβώνα του Τζεμ με την Τέσα, Είχε ζητήσει από τον Μάγκνους να μην απαντήσει. «Αλλά τώρα – τώρα υπάρχει μια κρίση».

Τα γατίσια μάτια του Μάγκνους άνοιξαν διάπλατα. «Τι είδους κρίση;»

«Αφορά το γιν φεν», είπε ο Γουίλ.

«Να πάρει», είπε ο Γούλσεϊ. «Μη μου πεις ότι η αγέλη μου παίρνει ξανά αυτή την ουσία;»

«Όχι», είπε ο Γουίλ. «Δεν υπάρχει καθόλου για να πάρουν». Είδε την κατανόηση να ζωγραφίζεται στο πρόσωπο του Μάγκνους και συνέχισε για να εξηγήσει την κατάσταση, όσο καλύτερα μπορούσε. Η έκφραση του Μάγκνους δεν άλλαξε καθώς ο Γουίλ μιλούσε, όπως ακριβώς δεν άλλαζε και η έκφραση του Τσερτς όταν του μιλούσε κάποιος. Ο Μάγκνους απλά τον κοιτούσε με τα χρυσοπράσινα μάτια του έως ότου ο Γουίλ τελείωσε.

«Και χωρίς το γιν φεν;» είπε τελικά ο Μάγκνους.

«Θα πεθάνει», είπε η Τέσα, γυρίζοντας από το τζάκι. Τα μάγουλά της είχαν πάρει ένα έντονο ροζ χρώμα, είτε από τη θερμότητα της φωτιάς είτε από το άγχος της κατάστασης, ο Γουίλ δεν μπορούσε να ξέρει. «Όχι αμέσως, αλλά μέσα στη βδομάδα. Το σώμα του δεν μπορεί να συντηρηθεί χωρίς τη σκόνη».

«Πώς την παίρνει;» ρώτησε ο Γούλσεϊ.

«Διαλυμένη σε νερό ή την εισπνέει – τι σχέση έχει αυτό;» ρώτησε ο Γουίλ.

«Καμία», είπε ο Γούλσεϊ. «Απλά αναρωτιόμουν. Τα δαιμονικά ναρκωτικά είναι παράξενο πράγμα».

«Για εμάς, που τον αγαπάμε, το θέαμα είναι κάτι παραπάνω από παράξενο», είπε η Τέσα. Το πιγούνι της ήταν

σηκωμένο, και ο Γουίλ θυμήθηκε αυτό που της είχε πει κάποτε, ότι ήταν σαν την Μπουντίκα. Ήταν όντως γενναία, και τη λάτρευε γι' αυτό, ακόμα κι αν χρησιμοποιούσε τη γενναιότητά της για να υπερασπιστεί την αγάπη της για κάποιον άλλο.

«Γιατί ήρθατε σε μένα γι' αυτό;» Η φωνή του Μάγκνους ήταν ήσυχη.

«Μας έχεις βοηθήσει κι άλλη φορά», είπε η Τέσα. «Σκεφτήκαμε ότι ίσως να μπορούσες να βοηθήσεις και τώρα. Βοήθησες με τον ντε Κουίνσι – και τον Γουίλ, με την κατάρα του...»

«Δεν είμαι υπηρέτης σας», είπε ο Μάγκνους. «Βοήθησα με τον ντε Κουίνσι επειδή μου το ζήτησε η Καμίλ, και τον Γουίλ, κάποτε, επειδή μου πρόσφερε μια χάρη ως αντάλλαγμα. Είμαι μάγος. Και δεν υπηρετώ τους Κυνηγούς των Σκιών δωρεάν».

«Κι εγώ δεν είμαι Κυνηγός των Σκιών», είπε η Τέσα.

Ακολούθησε μια σιωπή. Μετά: «Χμμμ», είπε ο Μάγκνους, και γύρισε από τη φωτιά. «Έμαθα, Τέσα, ότι πρέπει να σε συγχαρώ;»

«Εμένα...»

«Για τον αρραβώνα σου με τον Τζέιμς Κάρστερς».

«Ω». Κοκκίνισε, και το χέρι της ανέβηκε στο λαιμό της, όπου φορούσε πάντα το κολιέ της μητέρας του Τζεμ, το δώρο του σε κείνη. «Ναι. Ευχαριστώ».

Ο Γουίλ περισσότερο ένωθε παρά έβλεπε τα μάτια του Γούλσει πάνω και στους τρεις τους – στον Μάγκνους, την Τέσα, και τον ίδιο – να γλιστράνε από τον ένα στον άλλο, με το μυαλό πίσω από τα μάτια να εξετάζει, να βγάζει συμπεράσματα, να απολαμβάνει.

Οι ώμοι του Γουίλ σφίχτηκαν. «Μετά χαράς θα πρόσφερα το οτιδήποτε», είπε. «Αυτή τη φορά. Άλλη μια χάρη ή οτιδήποτε θέλεις, για το γιν φεν. Αν πρόκειται για

χρηματική αμοιβή, θα μπορούσα να κανονίσω – δηλαδή, θα μπορούσα να προσπαθήσω να...»

«Μπορεί να σε βοήθησα κάποτε», είπε ο Μάγκνους. «Αλλά αυτό...» Αναστέναξε. «Σκεφτείτε, και οι δυο σας. Αν κάποιος αγοράζει όλο το γιν φεν στη χώρα, τότε είναι κάποιος που έχει κάποιο λόγο. Και ποιος έχει λόγο να το κάνει αυτό;»

«Ο Μόρτμεϊν», ψιθύρισε η Τέσα πριν προλάβει να το πει ο Γουίλ. Ο Γουίλ μπορούσε ακόμη να θυμηθεί την ίδια του τη φωνή:

«Οι υποτακτικοί του Μόρτμεϊν αγοράζουν όλο το απόδεμα του γιν φεν στο Ιστ Εντ», είπε. «Το επιβεβαίωσα. Αν σου είχε τελειώσει, κι εκείνος ήταν ο μόνος με απόδεμα...»

«Θα βρισκόμασταν στο έλεός του», είπε ο Τζεμ. «Εκτός, φυσικά, κι αν ήσουν πρόθυμος να με αφήσεις να πεθάνω, πράγμα που θα ήταν και το πιο λογικό».

Αλλά με αρκετό γιν φεν για να τους κρατήσει για δώδεκα μήνες, ο Γουίλ είχε σκεφτεί ότι δεν υπήρχε κίνδυνος. Πίστευε ότι ο Μόρτμεϊν θα έβρισκε έναν άλλο τρόπο για να τους βασανίσει, γιατί σίγουρα θα έβλεπε ότι αυτό το σχέδιο δεν θα είχε αποτέλεσμα. Ο Γουίλ δεν περίμενε ότι μια ποσότητα φαρμάκου που έφτανε για ένα χρόνο θα εξαφανιζόταν μέσα σε οχτώ βδομάδες.

«Δεν θέλεις να μας βοηθήσεις», είπε ο Γουίλ. «Δεν θέλεις να γίνεις εχθρός του Μόρτμεϊν».

«Τον αδικείς;» Ο Γούλσεϊ σηκώθηκε σε μια δίνη από κίτρινο μετάξι. «Τι θα είχες να του προσφέρεις εσύ που θα έκανε το ρίσκο να αξίζει;»

«Θα σου δώσω οτιδήποτε», είπε η Τέσα με μια χαμηλή φωνή που ο Γουίλ ένιωσε ως τα κόκαλά του. «Οτιδήποτε, αν μας βοηθήσεις με τον Τζεμ».

Ο Μάγκνους έπιασε μια χούφτα από τα μαύρα του

μαλλιά. «Θεέ μου, εσείς οι δύο. Μπορώ να κάνω κάποιες ερωτήσεις. Να εντοπίσω κάποιες πιο ασυνήθιστες διαδρομές του φορτίου. Η Γριά Μόλι...»

«Πήγα», είπε ο Γουίλ. «Κάτι την τρώμαξε τόσο άσχημα, ώστε δεν βγαίνει καν από τον τάφο της».

Ο Γούλσεϊ ρουθούνησε. «Και αυτό δεν σου λέει τίποτα, μικρέ Κυνηγέ των Σκιών; Αξίζει πραγματικά όλο αυτό, απλά και μόνο για να επιμηκύνεις τη ζωή του φίλου σου για μερικούς μήνες ακόμη ή για ένα χρόνο; Ούτως ή άλλως θα πεθάνει. Και όσο πιο γρήγορα πεθάνει, τόσο πιο γρήγορα μπορείς να πάρεις τη μνηστή του, με την οποία είσαι ερωτευμένος». Έστρεψε το γεμάτο θυμηδία βλέμμα του προς την Τέσα. «Στην πραγματικότητα θα έπρεπε να μετράς τις μέρες με μεγάλη ανυπομονησία μέχρι να πεθάνει».

Ο Γουίλ δεν κατάλαβε τι συνέβη μετά από αυτό ξαφνικά όλα άσπρισαν, και το ματογυάλι του Γούλσεϊ τινάχτηκε στην άλλη άκρη του δωματίου. Το κεφάλι του Γουίλ χτύπησε κάπου με πόνο, και ο λυκάνθρωπος ήταν από κάτω του, κλοτσώντας και βλαστημώντας, και άρχισαν να κυλιούνται πάνω στο χαλί, και ένωσε έναν οξύ πόνο στον καρπό του, εκεί όπου ο Γούλσεϊ τον είχε γρατζουνίσει. Ο πόνος καθάρισε το κεφάλι του, και συνειδητοποίησε ότι ο Γούλσεϊ τον είχε κολλήσει στο έδαφος, με τα μάτια του να έχουν κιτρινίσει και τα δόντια του γυμνά και κοφτερά σαν μαχαίρια, έτοιμα να δαγκώσουν.

«Σταματήστε. Σταματήστε!» Η Τέσα, δίπλα στη φωτιά, είχε πάρει ένα σκαλιστήρι· ο Γουίλ πνιγόταν και έβαλε το χέρι του στο πρόσωπο του Γούλσεϊ, σπρώχνοντάς τον μακριά. Ο Γούλσεϊ φώναξε, και ξαφνικά το βάρος έφυγε πάνω από το στήθος του Γουίλ· ο Μάγκνους είχε σηκώσει το λυκάνθρωπο και τον είχε σπρώξει μακριά. Μετά τα χέρια του Μάγκνους άρπαξαν την πλάτη του σακακιού

του Γουίλ, και ο Γουίλ βρέθηκε να σέρνεται έξω από το δωμάτιο, με τον Γούλσει να τον κοιτάζει, έχοντας το ένα χέρι στο πρόσωπό του εκεί που το ασημένιο δαχτυλίδι του Γουίλ είχε κάψει το ζυγωματικό του.

«Άφησέ με. Άφησέ με!» Ο Γουίλ πάλευε να ξεφύγει, αλλά η λαβή του Μάγκνους ήταν σαν από σίδηρο. Έσυρε τον Γουίλ στο διάδρομο και τον οδήγησε μέσα σε μια μισοφωτισμένη βιβλιοθήκη. Κατάφερε να ελευθερωθεί την ώρα ακριβώς που ο Μάγκνους τον άφησε, πράγμα που κατέληξε σε ένα άκομψο παραπάτημα που τον έστειλε να πέσει πάνω στην πλάτη ενός κόκκινου βελούδινου καναπέ. «Δεν μπορώ να αφήσω την Τέσα μόνη με τον Γούλσει...»

«Η αρετή της δεν κινδυνεύει από αυτόν», είπε ο Μάγκνους ξερά. «Ο Γούλσει θα φερθεί σωστά, αν και δεν μπορώ να πω το ίδιο και για σένα».

Ο Γουίλ γύρισε αργά, σκουπίζοντας αίμα από το πρόσωπό του. «Με αγριοκοιτάζεις», είπε στον Μάγκνους. «Μοιάζεις με τον Τσερτς πριν δαγκώσει κάποιον».

«Ξεκίνησες καθγά με τον επικεφαλής των Πραιτόρων Λύκων», είπε πικρόχολα ο Μάγκνους. «Ξέρεις τι θα σου έκανε η αγέλη του αν είχαν μια δικαιολογία. Θέλεις να πεθάνεις, έτσι δεν είναι;»

«Δεν θέλω», είπε ο Γουίλ, εκπλήσσοντας ακόμα και τον εαυτό του λίγο.

«Δεν ξέρω γιατί σε βοήθησα».

«Σου αρέσουν τα χαλασμένα πράγματα».

Ο Μάγκνους έκανε δύο μεγάλα βήματα και άρπαξε το πρόσωπο του Γουίλ με τα μακριά του δάχτυλα, σηκώνοντας το πιγούνι του. «Δεν είσαι ο Σίντνεϊ Κάρτον», είπε. «Τι θα κερδίσεις αν πεθάνεις για τον Τζέιμς Κάρστερς, τη στιγμή που ούτως ή άλλως πεθαίνεις;»

«Γιατί αν τον σώσω, τότε αξίζει...»

«Θεέ μου!» Τα μάτια του Μάγκνους στένεψαν. «Τι αξί-

ζει; Τι μπορεί να αξίζει;»

«Όλα όσα έχω χάσει!» φώναξε ο Γουίλ. «Την Τέσα!»

Ο Μάγκνους κατέβασε το χέρι του από το πρόσωπο του Γουίλ. Έκανε αρκετά βήματα προς τα πίσω και άρχισε να αναπνέει αργά, σαν να μετρούσε από μέσα του ως το δέκα. «Λυπάμαι», είπε τελικά. «Γι' αυτό που είπε ο Γούλσει».

«Αν πεθάνει ο Τζεμ, δεν μπορώ να είμαι με την Τέσα», είπε ο Γουίλ. «Επειδή θα είναι σαν να περιμέναμε να πεθάνει ή να χαρήκαμε με το θάνατό του, αν με αυτό τον τρόπο κατάφερα να την αποκτήσω. Και δεν θα γίνω αυτό το άτομο. Δεν θα κερδίσω από το θάνατό του. Γι' αυτό πρέπει να ζήσει». Κατέβασε το χέρι του, με το μανίκι του ματωμένο. «Είναι ο μόνος τρόπος για να έχουν όλα αυτά κάποιο νόημα. Διαφορετικά είναι μονάχα...»

«Άσκοπη, περιττή οδύνη και πόνος; Φαντάζομαι ότι δεν θα βοηθούσε αν σου έλεγα ότι έτσι είναι η ζωή. Οι καλοί υποφέρουν, οι κακοί ευημερούν, και οτιδήποτε θνητό πεθαίνει».

«Θέλω περισσότερα από αυτό», είπε ο Γουίλ. «Εσύ με έκανες να θέλω περισσότερα από αυτό. Μου έδειξες ότι ήμουν καταραμένος επειδή επέλεξα να το πιστέψω. Μου είπες ότι υπήρχε πιθανότητα, νόημα. Και τώρα γυρίζεις την πλάτη σ' αυτό που δημιούργησες».

Ο Μάγκνους γέλασε κοφτά. «Είσαι αδιόρθωτος».

«Το έχω ξανακούσει αυτό». Ο Γουίλ απομακρύνθηκε από τον καναπέ, μορφάζοντας. «Θα με βοηθήσεις, λοιπόν;»

«Θα σε βοηθήσω». Ο Μάγκνους έβαλε το χέρι του στην τσέπη του πουκαμίσου του και έβγαλε κάτι που κρεμόταν από μια αλυσίδα, κάτι που έλαμπε με ένα απαλό κόκκινο φως. Μια τετράγωνη κόκκινη πέτρα. «Πάρε αυτό».

Την έκλεισε μέσα στο χέρι του Γουίλ.

Ο Γουίλ τον κοίταξε μπερδεμένος. «Αυτό ήταν της Καμίλ».

«Της το έδωσα σαν δώρο», είπε ο Μάγκνους, με ένα τρεμούλιασμα πίκρας στην άκρη του στόματός του. «Μου επέστρεψε όλα τα δώρα μου τον περασμένο μήνα. Πάρ' το εσύ, λοιπόν. Σε προειδοποιεί όταν πλησιάζουν δαίμονες. Ίσως να λειτουργήσει και με κείνα τα κουρδιστά πράγματα του Μόρτμειν».

«Η αληθινή αγάπη δεν μπορεί να πεθάνει», είπε ο Γουίλ, μεταφράζοντας την αφιέρωση στο πίσω μέρος, στο φως από το διάδρομο. «Δεν μπορώ να το φορέσω αυτό, Μάγκνους. Είναι πολύ χαριτωμένο για έναν άντρα».

«Το ίδιο κι εσύ. Πήγαινε σπίτι σου και πλύσου. Θα σε καλέσω αμέσως όταν θα έχω πληροφορίες». Κοίταξε τον Γουίλ αποφασιστικά. «Εντωμεταξύ βάλε τα δυνατά σου να αποδειχθείς αντάξιος της βοήθειάς μου».

«Αν με πλησιάσεις, θα σε χτυπήσω στο κεφάλι με αυτό το σκαλιστήρι», είπε η Τέσα, κραδαίνοντας το εργαλείο του τζακιού ανάμεσα στην ίδια και τον Γούλσει Σκοτ σαν να ήταν σπαδί.

«Δεν έχω καμία αμφιβολία ότι θα το κάνεις», είπε εκείνος, κοιτάζοντάς τη με ένα είδος απρόθυμου σεβασμού καθώς σφούγγιζε το αίμα από το πιγούνι του με ένα μαντίλι με τα αρχικά του. Και ο Γουίλ είχε ματώσει, τόσο από το δικό του αίμα όσο και από του Γούλσει αναμφίβολα τώρα ήταν σε κάποιο άλλο δωμάτιο με τον Μάγκνους, λεκιάζοντας τον τόπο με αίμα. Τον Γουίλ δεν τον απασχολούσε ποτέ ιδιαίτερα η καθαριότητα, και ακόμα λιγότερο όταν ήταν συναισθηματικά φορτισμένος. «Βλέπω ότι άρχισες να είσαι σαν αυτούς, σαν τους Κυνηγούς των Σκιών που τόσο δείχνεις να λατρεύεις. Τι σε έπιασε να αρραβωνιαστείς έναν από αυτούς; Και μάλιστα ετοιμοθάνατο».

Η οργή πλημμύρισε την Τέσα καθώς σκέφτηκε να χτυ-

πήσει τον Γούλσει με το σκαλιστήριο είτε την πλησίαζε είτε όχι. Είχε κινηθεί πάρα πολύ γρήγορα κατά τη συμπλοκή του με τον Γουίλ, όμως, και δεν θεωρούσε ότι οι πιθανότητές της ήταν καλές. «Δεν ξέρεις τον Τζέιμς Κάρστερς. Μη μιλάς γι' αυτόν».

«Ωστε τον αγαπάς, λοιπόν;» Ο Γούλσει κατάφερε να το κάνει να ακουστεί δυσάρεστο. «Αλλά αγαπάς και τον Γουίλ».

Η Τέσα πάγωσε μέσα της. Ήξερε ότι ο Μάγκνους γνώριζε για τα συναισθήματα που έτρεφε ο Γουίλ για κείνη, αλλά η ιδέα ότι αυτό που έτρεφε η ίδια γι' αυτόν ήταν γραμμένο στο πρόσωπό της ήταν υπερβολικά τρομακτική για να τη σκεφτεί. «Αυτό δεν είναι αλήθεια».

«Ψεύτρα», είπε ο Γούλσει. «Πραγματικά, ποια είναι η διαφορά αν ένας από τους δυο τους πεθάνει; Πάντοτε θα έχεις μια καλή δεύτερη επιλογή».

Η Τέσα σκέφτηκε τον Τζεμ, το σχήμα του προσώπου του, τα μάτια του κλειστά από τη συγκέντρωση καθώς έπαιζε βιολί, την καμπύλη του στόματός του όταν χαμογελούσε, τα δάχτυλά του προσεκτικά μέσα στα δικά της – κάθε γραμμή του απίστευτα αγαπημένα για κείνη. «Αν είχες δύο παιδιά» είπε «θα έλεγες ότι δεν πειράζει αν πεθάνει το ένα, επειδή θα σου έμενε το άλλο;»

«Μπορεί κανείς να αγαπήσει δύο παιδιά. Αλλά η καρδιά μπορεί να δοθεί με ρομαντική αγάπη μόνο σε ένα άτομο», είπε ο Γούλσει. «Αυτή είναι η φύση του Έρωτα, σωστά; Έτσι μας λένε τα μυθιστορήματα, παρόλο που δεν έχω προσωπική εμπειρία».

«Έχω καταλήξει να καταλάβω κάτι για τα μυθιστορήματα», είπε η Τέσα.

«Και τι είναι αυτό;»

«Ότι δεν είναι αληθινά».

Το ένα φρύδι του Γούλσει σηκώθηκε. «Είσαι αστείο

πλάσμα», είπε. «Θα έλεγα ότι μπορώ να δω τι σου βρίσκουν αυτά τα αγόρια, αλλά...» Σήκωσε τους ώμους του. Η κίτρινη ρόμπα του είχε ένα μεγάλο, ματωμένο σκίσιμο τώρα. «Οι γυναίκες είναι κάτι που δεν κατάλαβα ποτέ».

«Τι βρίσκετε μυστηριώδες σ' αυτές, κύριε;»

«Το νόημα της ύπαρξής τους, κατά κύριο λόγο».

«Λοιπόν, θα πρέπει να είχες μητέρα», είπε η Τέσα.

«Κάποια με γέννησε, ναι», είπε ο Γούλσεϊ χωρίς ιδιαίτερο ενθουσιασμό. «Τη θυμάμαι λίγο».

«Ίσως, αλλά χωρίς γυναίκα δεν θα υπήρχες, έτσι δεν είναι; Όσο ελάχιστα χρήσιμες και να μας βρίσκεις, είμαστε πιο έξυπνες, πιο αποφασιστικές και πιο υπομονετικές από τους άντρες. Μπορεί οι άντρες να είναι πιο δυνατοί, αλλά οι γυναίκες είναι εκείνες που αντέχουν».

«Αυτό κάνεις κι εσύ; Αντέχεις; Σίγουρα μια αρραβωνιασμένη γυναίκα θα έπρεπε να είναι πιο ευτυχισμένη». Τα ανοιχτόχρωμα μάτια του τη σάρωσαν. «Μια διχασμένη καρδιά δεν μπορεί να σταθεί, όπως λένε. Τους αγαπάς και τους δυο, και αυτό σε κόβει στη μέση».

«Σπίτι», είπε η Τέσα.

Σήκωσε το ένα του φρύδι. «Τι πράγμα;»

«Ένα διχασμένο σπίτι δεν μπορεί να σταθεί. Όχι μια καρδιά. Ίσως δεν πρέπει να χρησιμοποιείς αποφθέγματα εφόσον δεν τα λες σωστά».

«Και ίσως εσύ πρέπει να σταματήσεις να λυπάσαι τον εαυτό σου», είπε. «Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι τυχεροί αν έχουν έστω και μία μεγάλη αγάπη στη ζωή τους. Εσύ βρήκες δύο».

«Λέει ο άντρας που δεν έχει καμία».

«Ω!» Ο Γούλσεϊ τρέκλισε προς τα πίσω με το χέρι του να ακουμπά πάνω στην καρδιά του, προσποιούμενος ότι λιποθυμά. «Το περιστέρι έχει δόντια. Πολύ καλά, αν δεν επιθυμείς να συζητάς προσωπικά θέματα, τότε ίσως κάτι

πιο γενικό; Τη φύση σου; Ο Μάγκνους φαίνεται πεπεισμένος ότι είσαι μάγισσα, αλλά εγώ δεν είμαι και τόσο σίγουρος. Νομίζω ότι ίσως να έχεις λίγο αίμα ξωτικών, γιατί τι είναι η μαγεία της μεταμόρφωσης αν όχι η μαγεία της ψευδαισθήσης; Και ποιοι είναι οι αυθεντίες της μαγείας και της ψευδαισθήσης αν όχι ο Λαός των Ξωτικών;»

Η Τέσα σκέφτηκε εκείνη τη γυναίκα στη δεξίωση του Μπένεντικτ, τη νεράιδα με τα μπλε μαλλιά που ισχυρίστηκε ότι γνώριζε τη μητέρα της, και η ανάσα της σκάλωσε στο λαιμό της. Πριν, ωστόσο, προλάβει να πει άλλη λέξη στον Γούλσεϊ, ο Μάγκνους και ο Γουίλ μπήκαν από την πόρτα – ο Γουίλ, όπως είχε προβλέψει, εξίσου ματωμένος με πριν, και κατσουφιασμένος. Κοίταξε πρώτα την Τέσα και μετά τον Γούλσεϊ και γέλασε κοφτά. «Υποδέτω ότι είχες δίκιο, Μάγκνους», είπε. «Η Τέσα δεν κινδυνεύει από αυτόν. Μάλλον το αντίθετο, θα έλεγε κανείς».

«Τέσα, αγαπητή μου, άφησε το σκαλιστήρι κάτω», είπε ο Μάγκνους, απλώνοντας το χέρι του. «Ο Γούλσεϊ μπορεί να γίνει ανυπόφορος, αλλά υπάρχουν καλύτεροι τρόποι για να αντιμετωπίσεις την κακή του διάθεση».

Ρίχνοντας μια τελευταία άγρια ματιά στον Γούλσεϊ, η Τέσα έδωσε το σκαλιστήρι στον Μάγκνους. Πήγε να πάρει τα γάντια της, και ο Γουίλ το παλτό του, και ακολούθησε μια δίνη από κίνηση και φωνές, και άκουσε τον Γούλσεϊ να γελάει. Δεν έδινε σχεδόν καθόλου προσοχή ήταν υπερβολικά επικεντρωμένη στον Γουίλ. Μπορούσε ήδη να καταλάβει από την έκφρασή του πως ό,τι κι αν είχαν πει ιδιαιτέρως εκείνος και ο Μάγκνους, δεν είχε λύσει το πρόβλημα των ναρκωτικών του Τζεμ. Έδειχνε τρομαγμένος, και λίγο επικίνδυνος, με το αίμα που λέκιαζε τα ψηλά του ζυγωματικά να κάνει το μπλε των ματιών του ακόμα πιο εντυπωσιακό.

Ο Μάγκνους τους οδήγησε έξω από το καδιστικό ως

την εξώπορτα, όπου ο δροσερός αέρας χτύπησε την Τέσα σαν κύμα. Φόρεσε τα γάντια της και ένευσε έναν αποχαιρετισμό στον Μάγκνους, ο οποίος έσπρωξε την πόρτα, κλείνοντάς τους έξω στη νύχτα.

Ο Τάμεσης λαμπύριζε πέρα από τα δέντρα, το δρόμο και την Όχθη, και οι λάμπες γκαζιού στη Γέφυρα Μπάτερσι φώτιζαν το νερό, σαν ένας πίνακας ζωγραφικής που απεικόνιζε ένα νυχτερινό τοπίο σε μπλε και χρυσο-φί. Η σκιά της άμαξας ήταν ορατή κάτω από τα δέντρα δίπλα στην πύλη. Από πάνω τους το φεγγάρι εμφανιζόταν και εξαφανιζόταν ανάμεσα στις κινούμενες παρυφές των γκριζών σύννεφων.

Ο Γουίλ ήταν απολύτως ακίνητος. «Τέσα», είπε.

Η φωνή του ακουγόταν παράξενη, αλλόκοτη και πνιχτή. Η Τέσα κατέβηκε γρήγορα κάτω για να σταθεί δίπλα του, σηκώνοντας το βλέμμα της για να κοιτάξει το πρόσωπό του. Το πρόσωπο του Γουίλ άλλαζε τόσο συχνά όσο και το ίδιο το φως του φεγγαριού· δεν είχε ξαναδεί την έκφρασή του τόσο ακίνητη.

«Είπε ότι θα βοηθήσει;» ψιθύρισε. «Ο Μάγκνους;»

«Θα προσπαθήσει, αλλά —ο τρόπος που με κοίταξε— με λυπήθηκε, Τες. Αυτό σημαίνει ότι δεν υπάρχει ελπίδα, έτσι δεν είναι; Αν μέχρι και ο Μάγκνους πιστεύει ότι η προσπάθεια είναι καταδικασμένη, δεν μπορώ να κάνω τίποτα περισσότερο, έτσι δεν είναι;»

Ακούμπησε το χέρι της στο μπράτσο του. Εκείνος δεν κουνήθηκε. Ήταν τόσο παράξενο, να βρίσκεται τόσο κοντά του, να νιώθει την οικεία αίσθηση και την παρουσία του, ενώ για μήνες απέφευγαν ο ένας τον άλλο, έχοντας μιλήσει ελάχιστα. Δεν ήθελε ούτε καν να συναντά τα μάτια της. Και τώρα ήταν εδώ, και μύριζε σαπούνη και βροχή και αίμα και Γουίλ... «Έχεις κάνει τόσο πολλά», ψιθύρισε η Τέσα. «Ο Μάγκνους θα προσπαθήσει να βοηθήσει,

και θα συνεχίσουμε να ψάχνουμε, και ίσως κάτι να έρθει στο φως. Δεν μπορείς να εγκαταλείψεις την ελπίδα».

«Το ξέρω. Το ξέρω. Και ωστόσο νιώθω έναν τόσο μεγάλο τρόμο στην καρδιά μου, σαν να είναι η τελευταία ώρα της ζωής μου. Έχω ξανανιώσει απελπισία, Τες, αλλά ποτέ τέτοιο φόβο. Και ωστόσο ήξερα – πάντα το ήξερα...»

Ότι ο Τζεμ θα πεθάνει. Η Τέσα δεν το είπε. Έμεινε ανάμεσά τους, ανείπωτο.

«Ποιος είμαι;» ψιθύρισε. «Για χρόνια προσποιόμουν ότι ήμουν κάποιος άλλος, και μετά ένιωσα ευτυχία πιστεύοντας ότι θα μπορούσα να γυρίσω στην αλήθεια του εαυτού μου, για να ανακαλύψω ότι δεν υπάρχει αλήθεια για να γυρίσω. Ήμουν ένα κανονικό παιδί, και μετά δεν ήμουν ένας ιδιαίτερα καλός άντρας, και τώρα δεν ξέρω πια πώς να είμαι τίποτα από αυτά τα δύο. Δεν ξέρω τι είμαι, και όταν φύγει ο Τζεμ, δεν θα υπάρχει κανείς για να μου δείξει».

«Εγώ ξέρω ακριβώς ποιος είσαι. Είσαι ο Γουίλ Χέροντεϊλ», ήταν το μόνο που είπε, και μετά ξαφνικά τα χέρια του τυλίχτηκαν γύρω της, το κεφάλι του βρέθηκε στον ώμο της. Στην αρχή η Τέσα πάγωσε από καθαρή έκπληξη, και μετά ανταπέδωσε προσεκτικά την αγκαλιά, κρατώντας τον καθώς έτρεμε. Δεν έκλαιγε αυτό ήταν κάτι άλλο, ένα είδος παροξυσμού, σαν να πνιγόταν. Ήξερε ότι δεν θα έπρεπε να τον αγγίζει, ωστόσο δεν μπορούσε να φανταστεί ότι ο Τζεμ θα ήθελε από κείνη να διώξει τον Γουίλ μια τέτοια στιγμή. Δεν μπορούσε να γίνει ο Τζεμ για κείνον, σκέφτηκε, δεν μπορούσε να γίνει η πυξίδα του η οποία έδειχνε πάντα βόρεια, αλλά αν μη τι άλλο θα μπορούσε να κάνει το φορτίο του πιο ελαφρύ.

«Θα ήθελες αυτή τη μάλλον απαίσια ταμπακιέρα που μου έδωσε κάποιος; Είναι ασημένια, κι έτσι δεν μπορώ να

την αγγίξω», είπε ο Γούλσεϊ.

Ο Μάγκνους, που στεκόταν στο παράθυρο του καθιστικού, με την κουρτίνα τραβηγμένη όσο χρειαζόταν για να βλέπει τον Γουίλ και την Τέσα στα μπροστινά σκαλιά, κρεμασμένους ο ένας από τον άλλο σαν να εξαρτιούνταν οι ζωές τους από αυτό, μουρμούρισε κάτι αόριστο ως απάντηση.

Ο Γούλσεϊ γύρισε τα μάτια του προς τα πάνω. «Ακόμη εκεί έξω είναι;»

«Ναι».

«Μεγάλο μπέρδεμα όλο αυτό το πράγμα με τη ρομαντική αγάπη», είπε ο Γούλσεϊ. «Είναι πολύ καλύτερα να κάνεις αυτό που κάνουμε εμείς. Μόνο σωματικά πράγματα».

«Όντως». Ο Γουίλ και η Τέσα είχαν επιτέλους ξεκολλήσει ο ένας από τον άλλο, αν και τα χέρια τους ήταν ακόμη ενωμένα. Η Τέσα έμοιαζε να οδηγεί τον Γουίλ να κατέβει τα σκαλιά. «Πιστεύεις ότι θα είχες παντρευτεί, αν δεν είχες ανίψια για να συνεχίσουν το όνομα της οικογένειας;»

«Υποδέτω ότι θα αναγκαζόμουν. Δόξα τω Θεώ για την Αγγλία, τον Ερρίκο, τον Άγιο Γεώργιο,¹ και τους Πραίτορες Λύκους!» Ο Γούλσεϊ γέλασε. Είχε σερβιριστεί ένα ποτήρι κόκκινο κρασί από την καράφα που βρισκόταν πάνω στον μπουφέ, και τώρα το στροβίλιζε, κοιτάζοντας μέσα στα ευμετάβλητα βάθη του. «Έδωσες στον Γουίλ το κολιέ της Καμίλ», παρατήρησε.

«Πώς το ήξερες;» Το μυαλό του Μάγκνους ήταν μόνο κατά το ήμισυ στη συζήτηση. Το άλλο μισό παρακολουθούσε τον Γουίλ και την Τέσα να περπατάνε προς την άμαξά τους. Με κάποιο τρόπο, παρά τη διαφορά στο

¹ Απόσπασμα από τον *Ερρίκο τον 5ο του Σαίξπηρ*. Στο πρωτότυπο: *God for England, Henry and Saint George* (Σ.τ.Μ)

ύψος και το σωματότυπό τους, εκείνος ήταν που φαινόταν να στηρίζεται επάνω της.

«Το φορούσες όταν βγήκες από το δωμάτιο μαζί του, αλλά όχι όταν επέστρεψες. Φαντάζομαι ότι δεν του είπες πόσο αξίζει; Ότι φοράει ένα ρουμπίνι που θα κόστιζε περισσότερο από το Ινστιτούτο;»

«Δεν το ήθελα», είπε ο Μάγκνους.

«Τραγική υπενθύμιση της χαμένης αγάπης;»

«Δεν ταίριαζε με το δέρμα μου». Ο Γουίλ και η Τέσα βρίσκονταν στην άμαξα τώρα, και ο οδηγός τους τίναζε τα χαλινάρια. «Πιστεύεις ότι έχει κάποια ελπίδα;»

«Ποιος;»

«Ο Γουίλ Χέροντνίλ. Να γίνει ευτυχισμένος».

Ο Γούλσει αναστέναξε και άφησε κάτω το ποτήρι του. «Εσύ έχεις ελπίδα να γίνεις ευτυχισμένος αν δεν είναι εκείνος;»

Ο Μάγκνους δεν είπε τίποτα.

«Είσαι ερωτευμένος μαζί του;» ρώτησε ο Γούλσει – γεμάτος περιέργεια, όχι ζήλια. Ο Μάγκνους αναρωτήθηκε πώς ήταν να έχεις μια τέτοια καρδιά ή, μάλλον, να μην έχεις καθόλου καρδιά.

«Όχι», είπε ο Μάγκνους. «Έχω αναρωτηθεί γι' αυτό, αλλά όχι. Είναι κάτι άλλο. Νιώθω ότι του χρωστάω. Έχω ακούσει ότι όταν σώζεις μια ζωή, είσαι υπεύθυνος γι' αυτήν. Νιώθω ότι είμαι υπεύθυνος γι' αυτό το αγόρι. Αν δεν βρει ποτέ την ευτυχία, θα νιώθω ότι τον απογοήτευσα. Αν δεν μπορεί να έχει το κορίτσι που αγαπάει, θα νιώθω ότι τον απογοήτευσα. Αν δεν μπορεί να κρατήσει τον παραμαπατά του κοντά του, θα νιώθω ότι τον απογοήτευσα».

«Τότε θα τον απογοητεύσεις», είπε ο Γούλσει. «Εντωμεταξύ, όσο κλαίγεις και ψάχνεις για γιν φεν, εγώ σκέφτομαι να ταξιδέψω. Να δω την εξοχή. Η πόλη μού προκαλεί κατάθλιψη τον χειμώνα».

«Κάνε ό,τι θέλεις». Ο Μάγκνους άφησε την κουρτίνα να πέσει ξανά, κλείνοντας έξω την εικόνα της άμαξας του Γουίλ και της Τέσα καθώς χανόταν.

Προς: Υπατο Τζοσία Γουέιλαντ
Από: Ανακριτή Βίκτορ Γουάιτλουου

Τζοσία,

Ανησύχησα βαθιά όταν έμαδα για το γράμμα σου στο Συμβούλιο σχετικά με το θέμα της Σάρλοτ Μπράνγκουελ. Σαν παλιοί γνωστοί, ήλπιζα ότι ίσως θα μπορούσες να μιλήσεις πιο ελεύθερα σε μένα από ό,τι μίλησες σε κείνους. Υπάρχει κάποιο θέμα σχετικά με κείνη που σε προβληματίζει; Ο πατέρας της ήταν καλός φίλος και των δυο μας, και δεν γνωρίζω να έχει κάνει κάτι επαίσχυντο.

Υμέτερος,

Βίκτορ Γουάιτλουου

αφησε το σκοταδι

Αφησε την Αγάπη να σφιχταγκαλιάσει τη Θλίψη

Για να μην πνιγούν και οι δύο,

Αφησε το σκοτάδι να κρατήσει τη μαύρη του λάμψη:

Α, είναι πιο γλυκό να μεθάς με την απώλεια,

Να χορεύεις με το θάνατο, να βγαίνεις νικητής.

— Λόρδος Άλφρεντ Τένισον, "In Memoriam A.H.H."

Προς: Ανακριτή Βίκτορ Γουάιτλουσ

Από: Ύπατο Τζοσάια Γουέλαντ

~~Σου γράφω αυτό το γράμμα με λίγο φόβο, Βίκτορ, ωστόσο γνωρίζομαστε αρκετά χρόνια. Νιώθω λίγο σαν την προφήτισσα Κασσάνδρα, καταδικασμένη να γνωρίζει την αλήθεια και να μην την πιστεύει κανείς. Ίσως η αμαρτία της ύβρεώς μου να είναι εκείνη που έβαλε τη Σάρλοτ Μπράνγουελ στη θέση που κατέχει τώρα και από την οποία με βασανίζει.~~

~~Συνεχώς υπονομεύει την εξουσία μου, και πιστεύω ότι αυτό θα προκαλέσει σοβαρή αστάθεια στο Ενκλάβιο. Αυτό που θα έπρεπε να αποτελεί την καταστροφή της~~

~~—η αποκάλυψη ότι φιλοξενούσε κατασκόπους κάτω από τη στέγη της, η συνεννοχή της μικρής Λάβλεις στα σχέδια του Μάγιστρο— έχει μετατραπεί σε θρίαμβο. Το Ενκλάβιο χαιρετίζει τους ενοίκους του Ινστιτούτου ως εκείνους που ξεσκέπασαν τον Μάγιστρο και τον έδιωξαν από το Λονδίνο. Το γεγονός ότι δεν τον έχει δει και δεν έχει ακούσει κανείς γι' αυτόν τους τελευταίους μήνες αποδίδεται στη σωστή κρίση της Σάρλοτ και δεν αντιμετωπίζεται, όπως υποπτεύομαι ότι είναι, ως μια τακτική υποχώρηση, και αναδιοργάνωση εκ μέρους του. Παρόλο που εγώ είμαι ο Υπάτος και διευθύνω το Ενκλάβιο, αισθάνομαι ότι αυτή η εποχή θα μείνει στην ιστορία ως η εποχή της Σάρλοτ Μπράνγκευελ, και ότι η κληρονομιά μου θα χαθεί—~~

Προς: Ανακριτή Βίκτορ Γουάιτλου

Από: Υπάτο Τζοσάια Γουέιλαντ

Βίκτορ,

Παρόλο που εκτιμώ ιδιαίτερος το ενδιαφέρον σου, δεν έχω κάποια ανησυχία για τη Σάρλοτ Μπράνγκευελ την οποία δεν έδιξα στο γράμμα μου στο Συμβούλιο.

Είδε να παίρνεις δύναμη από τον Άγγελο αυτές τις ταραγμένες εποχές,

Τζοσάια Γουέιλαντ.

Στην αρχή το πρωινό ήταν μια ήσυχη υπόθεση. Ο Γκίντεον και ο Γκέμπριελ κατέβηκαν μαζί, κουμπωμένοι και οι δύο, με τον Γκέμπριελ να μη λέει σχεδόν κουβέντα, πέρα από τη μία φορά που ζήτησε από τον Χένρι να του δώσει το βούτυρο. Η Σέσιλι είχε καθίσει στην άλλη άκρη του τραπεζιού και διάβαζε ένα βιβλίο καθώς έτρωγε· η Τέσα λαχταρούσε να δει τον τίτλο, αλλά η Σέσιλι είχε τοποθε-

τήσει το βιβλίο σε τέτοια γωνία ώστε δεν ήταν ορατός. Ο Γουίλ, απέναντι από την Τέσα, είχε τις σκοτεινές σκιές της αϋπνίας κάτω από τα μάτια του, μια ανάμνηση της περιπετειώδους νύχτας τους· η Τέσα έπαιζε χωρίς καθόλου ενθουσιασμό με το ψάρι της, σιωπηλή έως ότου άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο Τζεμ.

Σήκωσε το βλέμμα της με έκπληξη και ένα τίναγμα χαράς. Δεν έδειχνε ασυνήθιστα άρρωστος, μονάχα κουρασμένος και χλομός. Γλίστρησε με χάρη στην καρέκλα δίπλα της. «Καλημέρα».

«Δείχνεις πολύ καλύτερα, Τζέμι», παρατήρησε η Σάρλοτ με ικανοποίηση.

Τζέμι; Η Τέσα κοίταξε τον Τζέμις με θυμηδία· εκείνος σήκωσε τους ώμους του και της χαμογέλασε συνεσταλμένα.

Η Τέσα κοίταξε στην απέναντι πλευρά του τραπέζιου και βρήκε τον Γουίλ να τους κοιτάζει. Η ματιά της πέρασε ξυστά από τη δική του, για μια στιγμή μόνο, με ένα ερωτηματικό στα μάτια της. Υπήρχε περίπτωση να είχε βρει ο Γουίλ με κάποιο τρόπο κάποιο υποκατάστατο του γιν φεν στο διάστημα ανάμεσα στην επιστροφή τους στο σπίτι και σήμερα το πρωί; Αλλά όχι, έδειχνε κι αυτός το ίδιο έκπληκτος όσο ένιωθε εκείνη.

«Είμαι αρκετά καλύτερα», είπε ο Τζεμ. «Οι Σιωπηλοί Αδελφοί βοήθησαν πολύ». Άπλωσε το χέρι του να σερβιριστεί ένα φλιτζάνι τσάι, και η Τέσα παρακολούθησε τα οστά και τους τένοντες να κινούνται μέσα στον λεπτό του καρπό, ανησυχητικά εμφανή. Όταν άφησε την κανάτα κάτω, η Τέσα έπιασε το χέρι του κάτω από το τραπέζι, κι εκείνος το έσφιξε. Τα λεπτά του δάχτυλα τυλίχτηκαν γύρω από τα δικά της καθησυχαστικά.

Η φωνή της Μπρίτζετ ταξίδεψε από την κουζίνα.

«Κρύος φυσά ο αέρας απόψε, γλυκέ μου,
Κρύες είναι οι σταγόνες της βροχής'
Η πρώτη αγάπη της ζωής μου
Σκοτώθηκε στο Γκρίνγουντ.
Θα κάνω για την αγάπη μου
'Όσα μπορεί να κάνει κάθε κοπέλα'
Θα καδίσω και θα θρηνήσω δίπλα στον τάφο του
Για δώδεκα μήνες και μια μέρα».

«Μα τον Άγγελο είναι καταθλιπτική», είπε ο Χένρι αφήνοντας την εφημερίδα του πάνω ακριβώς στο πιάτο του και κάνοντας τη γωνία της να βουτήξει στον κρόκο του αβγού. Η Σάρλοτ άνοιξε το στόμα της σαν να ήθελε να διαμαρτυρηθεί, και το έκλεισε ξανά. «Όλο για ραγισμένες καρδιές, θάνατο και ανεκπλήρωτη αγάπη τραγουδάει».

«Αυτό είναι το θέμα των περισσότερων τραγουδιών», είπε ο Γουίλ. «Η εκπληρωμένη αγάπη είναι το ιδανικό αλλά δεν φτιάχνει και τόσο καλές μπαλάντες».

Ο Τζεμ σήκωσε το βλέμμα του αλλά πριν προλάβει να πει τίποτα, ένας δυνατός ήχος αντήχησε στο Ινστιτούτο. Η Τέσα γνώριζε πλέον αρκετά καλά το σπίτι της στο Λονδίνο ώστε να αναγνωρίσει τον ήχο ως το κουδούνι της πόρτας. Όλοι τους γύρισαν ταυτόχρονα να κοιτάξουν τη Σάρλοτ, λες και τα κεφάλια τους στηρίζονταν πάνω σε ελατήρια.

Η Σάρλοτ, δείχνοντας σαστισμένη, άφησε κάτω το πιρούνι της. «Ω, Θεέ μου», είπε. «Σκόπευα να σας πω κάτι, αλλά...»

«Κυρία;» Ήταν η Σόφι που γλίστρησε μέσα στο δωμάτιο κρατώντας ένα δίσκο στο ένα χέρι. Η Τέσα δεν μπορούσε να μην προσέξει ότι παρόλο που ο Γκίντεον την κοιτούσε, εκείνη έμοιαζε να αποφεύγει σκόπιμα το βλέμμα του, με τα μάγουλά της να παίρνουν ένα ελαφρύ

ροζ χρώμα. «Ο Ύπατος Γουέιλαντ βρίσκεται κάτω και ζητά να σας μιλήσει».

Η Σάρλοτ πήρε το διπλωμένο χαρτί από το δίσκο, το κοίταξε, αναστέναξε, και είπε: «Πολύ καλά. Στείλ' τον επάνω».

Η Σόφι εξαφανίστηκε σε ένα στρόβιλο από φούστες.

«Σάρλοτ;» Ο Χένρι ακούστηκε απορημένος. «Τι συμβαίνει;»

«Πράγματι». Ο Γουίλ άφησε το μαχαιροπίρουνό του να πέσει με μια κλαγγή στο πιάτο του. «Ο Ύπατος; Διακόπτει το πρωινό μας; Τι άλλο θα δούμε; Τον Ανακριτή να έρχεται για τσάι; Πικνίκ με τους Σιωπηλούς Αδελφούς;»

«Πίτες με πάπια στο πάρκο», είπε ο Τζεμ χαμηλόφωνα, κι εκείνος και ο Γουίλ αντάλλαξαν ένα χαμόγελο, αστραπιαία, πριν η πόρτα ανοίξει και μπει φουριόζος ο Ύπατος.

Ο Ύπατος Γουέιλαντ ήταν ένας μεγαλόσωμος άντρας, με φαρδύ στήθος και παχιά χέρια, και ο μανδύας του αξιωματος του Ύπατου έδειχνε να κρέμεται πάντα λίγο άχαρα από τους φαρδείς του ώμους. Είχε ξανθό μούσι σαν εκείνο των Βίκινγκ, κι εκείνη τη στιγμή η έκφρασή του ήταν τρικυμώδης. «Σάρλοτ», είπε χωρίς κάποιο πρόλογο. «Ήρθα να σου μιλήσω για τον Μπένεντικτ Λάιτγουντ».

Ακούστηκε ένα ελαφρύ θρόισμα τα δάχτυλα του Γκέιμπριελ έσφιγγαν το τραπεζομάντιλο. Ο Γκίντεον έβαλε το χέρι του ελαφριά πάνω στον καρπό του αδελφού του, ηρεμώντας τον, αλλά ο Ύπατος τους κοιτούσε ήδη. «Γκέιμπριελ», είπε. «Πίστευα ότι θα πήγαινες στους Μπλάκθορν με την αδελφή σου».

Τα δάχτυλα του Γκέιμπριελ έσφιξαν το χερούλι του φλιτζανιού του. «Είναι πάρα πολύ αναστατωμένοι εξαιτίας της θλίψης τους για τον Ρούπερτ», είπε. «Θεώρησα ότι δεν ήταν κατάλληλη στιγμή να τους επιβαρύνω».

«Όμως, κι εσύ θρηνείς για τον πατέρα σου, έτσι δεν είναι;» είπε ο Ύπατος. «Λένε ότι η θλίψη που μοιράζεται είναι μικρότερη θλίψη».

«Ύπατε...» άρχισε να λέει ο Γκίντεον, ρίχνοντας ένα ανήσυχο βλέμμα στον αδελφό του.

«Αν και ίσως να ήταν μάλλον αμήχανο να μείνεις με την αδελφή σου, δεδομένου ότι διατύπωσε μια κατηγορία εναντίον σου για φόνο».

Ο Γκέμπριελ έβγαλε έναν ήχο λες και κάποιος του είχε ρίξει βραστό νερό. Ο Γκίντεον πέταξε την πετσέτα του και σηκώθηκε.

«Τι έκανε η Τατιάνα είπατε;» απαίτησε να μάθει.

«Με άκουσες», είπε ο Ύπατος.

«Δεν ήταν φόνος», είπε ο Τζεμ.

«Αυτό το λες εσύ», είπε ο Ύπατος. «Εγώ πληροφορήθηκα ότι ήταν».

«Πληροφορηθήκατε επίσης ότι ο Μπένεντικτ είχε μεταμορφωθεί σε ένα γιγάντιο σκουλήκι;» ρώτησε ο Γουίλ, και ο Γκέμπριελ τον κοίταξε με έκπληξη, σαν να μην περίμενε να τον υπερασπιστεί ο Γουίλ.

«Γουίλ, σε παρακαλώ», είπε η Σάρλοτ. «Ύπατε, σας ενημέρωσα χθες ότι διαπιστώθηκε ότι ο Μπένεντικτ Λάιτγουντ βρισκόταν στα τελευταία στάδια της αστριόλα...»

«Μου είπες ότι έγινε μάχη και ότι σκοτώθηκε», απάντησε ο Ύπατος. «Αλλά οι αναφορές που άκουσα, λένε ότι αρρώστησε με δαιμονοβλογιά, και ότι ως αποτέλεσμα καταδιώχθηκε και δολοφονήθηκε παρόλο που δεν πρόβαλε καμία αντίσταση».

Ο Γουίλ, τα μάτια του οποίου άστραφταν με έναν ύποπτο τρόπο, άνοιξε το στόμα του. Ο Τζεμ άπλωσε το χέρι του και του κάλυψε το στόμα. «Δεν μπορώ να καταλάβω» είπε ο Τζεμ, μιλώντας πάνω από τις πνιχτές διαμαρτυρίες του Γουίλ, «πώς γίνεται να ξέρετε ότι ο

Μπένεντικτ Λάιτγουντ είναι νεκρός αλλά όχι και τον τρόπο του θανάτου του. Αν δεν βρέθηκε πτώμα είναι επειδή είχε γίνει περισσότερο δαίμονας παρά άνθρωπος, και όταν σκοτώθηκε εξαφανίστηκε, όπως κάνουν οι δαίμονες. Αλλά οι υπηρέτες που λείπουν – ο θάνατος του συζύγου της Τατιάνα...»

Ο Ύπατος έδειχνε κουρασμένος. «Η Τατιάνα Μπλάκθορν λέει ότι μια ομάδα από Κυνηγούς των Σκιών από το Ινστιτούτο δολοφόνησαν τον πατέρα της και ότι ο Ρούπερτ σκοτώθηκε στη συμπλοκή».

«Ανέφερε ότι ο πατέρας της έφαγε τον άντρα της;» ρώτησε ο Χένρι, σηκώνοντας επιτέλους το βλέμμα του από την εφημερίδα του. «Ω, ναι. Τον έφαγε. Μας άφησε τη ματωμένη του μπότα στον κήπο για να τη βρούμε. Είχε σημάδια από δόντια. Πολύ θα ήθελα να μάθω πώς μπορεί να ήταν ατύχημα αυτό».

«Νομίζω ότι αυτό μετράει ως προβολή αντίστασης», είπε ο Γουίλ. «Το να τρώει κανείς το γαμπρό του, εννοώ. Αν και υποδέτω ότι όλοι έχουν οικογενειακές διαφορές».

«Δεν μπορεί να ισχυρίζεσαι» είπε η Σάρλοτ «ότι το σκουλήκι – ότι ο Μπένεντικτ θα έπρεπε να περιοριστεί και να συλληφθεί, έτσι δεν είναι, Τζοσάια; Βρισκόταν στα τελευταία στάδια της δαιμονοβλογιάς! Είχε τρελαθεί και είχε γίνει σκουλήκι!»

«Ίσως να έγινε σκουλήκι και μετά να τρελάθηκε», είπε διπλωματικά ο Γουίλ. «Δεν μπορούμε να είμαστε απολύτως σίγουροι».

«Η Τατιάνα είναι πολύ ταραγμένη», είπε ο Ύπατος. «Σκέφτεται να απαιτήσει επανορθώσεις...»

«Τότε θα τις πληρώσω». Ήταν ο Γκέιμπριελ, που είχε σπρώξει την καρέκλα του από το τραπέζι και είχε σηκωθεί όρθιος. «Θα δώσω στη γελοία αδελφή μου το μισθό μου για την υπόλοιπη ζωή μου αν το επιθυμεί, αλλά δεν

θα παραδεχτώ ότι έκανα κάποιο σφάλμα – ούτε για τον εαυτό μου, ούτε για κανέναν από εμάς. Ναι, έριξα ένα βέλος στο μάτι του πατέρα μου. Στο μάτι του πλάσματος. Και θα το έκανα ξανά. Ό,τι κι αν ήταν εκείνο το πράγμα, δεν ήταν πια ο πατέρας μου».

Ακολουθήσε σιωπή. Ούτε καν ο Ύπατος δεν φαινόταν να έχει να πει κάτι. Η Σέσιλι είχε αφήσει το βιβλίο της κάτω και κοιτούσε με ένταση από τον Γκέιμπριελ στον Ύπατο και ξανά πίσω.

«Με συγχωρείτε, Ύπατε, αλλά ό,τι κι αν σας λέει η Τατιάνα, δεν γνωρίζει την πραγματική κατάσταση», είπε ο Γκέιμπριελ. «Μόνο εγώ ήμουν εκεί στο σπίτι με τον πατέρα μου καθώς αρρώσταινε. Ήμουν μόνος μαζί του καθώς βυδιζόταν στην τρέλα το τελευταίο δεκαπενθήμερο. Τελικά ήρθα εδώ· ικέτευσα βοήθεια από τον αδελφό μου», είπε ο Γκέιμπριελ. «Η Σάρλοτ είχε την ευγένεια να μου δανείσει τη βοήθεια των Κυνηγών της. Μέχρι να γυρίσουμε στο σπίτι, το πράγμα που κάποτε ήταν ο πατέρας μου είχε κατασπαράξει το σύζυγο της αδελφής μου. Σας διαβεβαιώνω, Ύπατε, δεν υπήρχε κανένας τρόπος να σωθεί ο πατέρας μου. Πολεμούσαμε για τις ζωές μας».

«Τότε γιατί η Τατιάνα...»

«Επειδή ταπεινώθηκε», είπε η Τέσα. Ήταν τα πρώτα λόγια που έλεγε από τη στιγμή που είχε μπει ο Ύπατος στο δωμάτιο. «Μου το είπε. Πίστευε ότι θα ήταν καταστροφή για το όνομα της οικογένειας αν γινόταν γνωστή η δαιμονοβλογία· υποθέτω ότι προσπαθεί να παρουσιάσει ένα είδος εναλλακτικής ιστορίας με την ελπίδα ότι θα την επαναλάβετε στο Συμβούλιο. Αλλά δεν λέει την αλήθεια».

«Πραγματικά, Ύπατε», είπε ο Γκίντεον. «Τι φαίνεται πιο λογικό; Ότι τρελαθήκαμε όλοι μας και σκοτώσαμε τον πατέρα μου, και οι γιοι του καλύπτουν το έγκλημα ή

«ότι η Τατιάνα λείπει ψέματα; Δεν σκέφτεται ποτέ το ξέρετε αυτό».

Ο Γκέιμπριελ στεκόταν με το χέρι του στην πλάτη της καρέκλας του αδελφού του. «Αν πιστεύετε ότι θα διέπραττα πατροκτονία με ελαφρά τη καρδία, μη διστάσετε να με μεταφέρετε στη Σιωπηλή Πόλη για ανάκριση».

«Πιθανότατα αυτή θα ήταν η πιο λογική πορεία δράσης», είπε ο Ύπατος.

Η Σέσιλι κατέβασε το φλιτζάνι της με έναν απότομο κρότο που έκανε τους πάντες στο τραπέζι να αναπηδήσουν. «Αυτό δεν είναι δίκαιο», είπε. «Λέει την αλήθεια. Όλοι μας λέμε την αλήθεια. Πρέπει να το ξέρετε αυτό».

Ο Ύπατος της έριξε ένα μακρύ, εξεταστικό βλέμμα, και μετά γύρισε ξανά στη Σάρλοτ. «Περιμένεις την εμπιστοσύνη μου;» είπε. «Και ωστόσο μου κρύβεις τις πράξεις σου. Οι πράξεις έχουν συνέπειες, Σάρλοτ».

«Τζοσάια, σε πληροφόρησα για το τι συνέβη στην Έπαυλη Λάιτγουντ αμέσως όταν επέστρεψαν όλοι και σιγουρεύτηκα ότι ήταν καλά...»

«Έπρεπε να μου το έχεις πει από πριν», είπε απότομα ο Ύπατος. «Από τη στιγμή που έφτασε ο Γκέιμπριελ. Αυτή δεν ήταν μια αποστολή ρουτίνας. Αυτή τη στιγμή, έχεις βάλει τον εαυτό σου σε μια θέση στην οποία πρέπει να σε υπερασπιστώ, παρά το γεγονός ότι παράκουσες το πρωτόκολλο και ξεκίνησες αυτή την αποστολή χωρίς την έγκριση του Συμβουλίου».

«Δεν υπήρχε χρόνος —»

«Αρκετά», είπε ο Ύπατος, με μια φωνή που υπονοούσε ότι μόνο αρκετά δεν ήταν. «Γκίντεον και Γκέιμπριελ, θα έρθετε μαζί μου στη Σιωπηλή Πόλη για να ανακριθείτε». Η Σάρλοτ έκανε να διαμαρτυρηθεί, αλλά ο Ύπατος σήκωσε το χέρι του. «Θα ήταν σκόπιμο ο Γκέιμπριελ και ο Γκίντεον να αθωωθούν από τους Αδελφούς με αυτό τον

τρόπο θα γλιτώσουμε από τα μπερδέματα και θα μου επιτρέψει να απορρίψω αμέσως την αίτηση της Τατιάνα για επανορθώσεις. Εσείς οι δύο». Ο Ύπατος Γουέλαντ στράφηκε στους αδελφούς Λάιτγουντ. «Πηγαίνετε κάτω στην άμαξά μου και περιμένετέ με. Θα πάμε και οι τρεις στη Σιωπηλή Πόλη όταν οι Αδελφοί τελειώσουν μαζί σας, αν δεν βρουν τίποτα ενδιαφέρον, θα σας γυρίσουμε εδώ».

«Αν δεν βρουν τίποτα», είπε ο Γκίντεον με ένα τόνο αηδίας. Πήρε τον αδελφό του από τους ώμους και τον οδήγησε έξω από το δωμάτιο. Καθώς ο Γκίντεον έκλεινε την πόρτα πίσω τους, η Τέσα πρόσεξε κάτι να λάμπει στο χέρι του. Φορούσε ξανά το δαχτυλίδι των Λάιτγουντ.

«Εντάξει», είπε ο Ύπατος, γυρίζοντας στη Σάρλοτ. «Γιατί δεν μου το είπες αμέσως όταν επέστρεψαν οι Κυνηγοί σου και σου είπαν ότι ο Μπένεντικτ ήταν νεκρός;»

Η Σάρλοτ κάρφωσε τα μάτια της στο τσάι της. Το στόμα της ήταν σφιγμένο σε μια αποφασιστική γραμμή. «Ήθελα να προστατεύσω τα αγόρια», είπε. «Ήθελα να έχουν μερικές στιγμές γαλήνης και ησυχίας. Μια ανάπαυλα, αφότου είδαν τον πατέρα τους να πεθαίνει μπροστά στα μάτια τους, πριν αρχίσεις να κάνεις ερωτήσεις, Τζοσάια!»

«Δεν είναι μόνο αυτό», συνέχισε ο Ύπατος, αγνοώντας την έκφρασή της. «Τα βιβλία και τα χαρτιά του Μπένεντικτ. Η Τατιάνα μάς είπε γι' αυτά. Ψάξαμε το σπίτι του, αλλά τα ημερολόγιά του έχουν εξαφανιστεί, το γραφείο του είναι άδειο. Αυτή η έρευνα δεν είναι δική σου, Σάρλοτ' εκείνα τα χαρτιά ανήκουν στο Ενκλάβιο».

«Τι ψάχνετε σ' αυτά;» ρώτησε ο Χένρι, σηκώνοντας την εφημερίδα του από το πιάτο του. Ακουγόταν παραπλανητικά αδιάφορος για την απάντηση, αλλά υπήρχε μια έντονη λάμψη στα μάτια του που διέψευδε την υποτιθέμενη αδιαφορία του.

«Πληροφορίες για τη σύνδεσή του με τον Μόρτμειν. Πληροφορίες για κάποιο άλλο μέλος του Ενκλάβιου που ίσως να είχε σύνδεση με τον Μόρτμειν. Στοιχεία για το πού μπορεί να βρίσκεται ο Μόρτμειν...»

«Και για τις μηχανές του;» είπε ο Χένρι.

Ο Ύπατος διέκοψε τη φράση του στη μέση. «Τις μηχανές του;»

«Τις Δαιμονικές Μηχανές. Το στρατό των αυτομάτων του. Είναι ένας στρατός που δημιουργήθηκε με σκοπό να καταστρέψει τους Κυνηγούς των Σκιών, και σκοπεύει να τον εξαπολύσει εναντίον μας», είπε η Σάρлот, που έδειχνε να έχει ανακτήσει την ψυχραιμία της, αφήνοντας την πετσέτα της κάτω. «Και μάλιστα, αν μπορούμε να πιστέψουμε τις όλο και πιο ακατανόητες σημειώσεις του Μπένεντικτ, αυτή η στιγμή δεν θα αργήσει να έρθει».

«Ωστε όντως πήρες τις σημειώσεις και τα ημερολόγιά του. Ο Ανακριτής ήταν σίγουρος». Ο Ύπατος έτριψε τα μάτια του με το πίσω μέρος του χεριού του.

«Φυσικά και τα πήρα. Και φυσικά θα σου τα δώσω. Αυτό σκόπευα να κάνω». Με απόλυτη ψυχραιμία, η Σάρлот σήκωσε το μικρό ασημένιο κουδούνι που βρισκόταν δίπλα στο πιάτο της και το χτύπησε· όταν εμφανίστηκε η Σόφι, ψιθύρισε κάτι σύντομο στο κορίτσι, και η Σόφι, κάνοντας μια κοφτή υπόκλιση στον Ύπατο, βγήκε από το δωμάτιο.

«Έπρεπε να είχες αφήσει τα χαρτιά εκεί που ήταν, Σάρлот. Αυτή είναι η διαδικασία», είπε ο Ύπατος.

«Δεν υπήρχε λόγος να μην τα κοιτάξω...»

«Πρέπει να εμπιστευτείς την κρίση μου, και την κρίση του Νόμου. Η προστασία των αδελφών Λάιτγουντ δεν έχει μεγαλύτερη προτεραιότητα από την ανακάλυψη του Μόρτμειν, Σάρлот. Δεν διευθύνεις το Ενκλάβιο. Είσαι μέρος του Ενκλάβιου, και θα δίνεις αναφορά σε μένα.

Έγινα σαφής;»

«Ναι, Ύπατε», είπε η Σάρλοτ καθώς η Σόφι μπήκε ξανά στο δωμάτιο με ένα πακέτο χαρτιά, τα οποία πρόσφερε σιωπηλά στον Ύπατο. «Την επόμενη φορά που κάποιος από τα σεβαστά μέλη μας μεταμορφωθεί σε σκουλήκι και φάει ένα άλλο σεβαστό μέλος, θα σας ενημερώσουμε αμέσως».

Το σαγόνι του Ύπατου σφίχτηκε. «Ο πατέρας σου ήταν φίλος μου», είπε. «Τον εμπιστευόμουν, και γι' αυτόν το λόγο εμπιστεύτηκα κι εσένα. Μη με κάνεις να μετανιώσω που σε διόρισα ή που σε στήριξα ενάντια στον Μπένεντικτ Λάιτγουντ όταν διεκδίκησε τη θέση σου».

«Συμμάχησες με τον Μπένεντικτ!» φώναξε η Σάρλοτ. «Όταν πρότεινε να μου δοθούν μονάχα δεκαπέντε μέρες για να ολοκληρώσω μια αδύνατη αποστολή, εσύ συμφώνησες! Δεν είπες ούτε λέξη προς υπεράσπισή μου! Αν δεν ήμουν γυναίκα, δεν θα είχες συμπεριφερθεί με αυτό τον τρόπο».

«Αν δεν ήσουν γυναίκα» είπε ο Ύπατος «δεν θα υπήρχε λόγος να το κάνω».

Και με αυτό, έφυγε, σε ένα στρόβιλο από σκούρους μανδύες και ρούνους με αδύναμη λάμψη. Αμέσως όταν έκλεισε η πόρτα πίσω του, ο Γουίλ είπε με ένα συριγμό: «Πώς μπόρεσες να του δώσεις τα χαρτιά; Χρειαζόμαστε τα...»

Η Σάρλοτ, που είχε σωριαστεί ξανά στην καρέκλα της, με τα μάτια της μισόκλειστα, είπε: «Γουίλ, έμεινα ήδη ξάγρυπνη όλη τη νύχτα αντιγράφοντας τα σημαντικά κομμάτια. Τα περισσότερα ήταν...»

«Ακαταλαβίστικα;» είπε ο Τζεμ.

«Πορνογραφικά;» είπε την ίδια στιγμή ο Γουίλ.

«Θα μπορούσαν να είναι και τα δύο», είπε ο Γουίλ. «Δεν έχεις ξανακούσει για πορνογραφικά ακαταλαβίστικα;»

Ο Τζεμ μειδίασε, και η Σάρλοτ ακούμπησε το πρόσωπό της στα χέρια της. «Περισσότερο το πρώτο ήταν παρά

το δεύτερο, αν θέλετε να ξέρετε», είπε. «Αντέγραψα όλα όσα μπόρεσα, με την πολύτιμη βοήθεια της Σόφι». Ύστερα σήκωσε το βλέμμα της. «Γουίλ – πρέπει να θυμάσαι. Αυτό δεν είναι πλέον δική μας ευθύνη. Ο Μόρτμεϊν είναι πρόβλημα του Ενκλάβιου ή τουλάχιστον έτσι το βλέπουν. Υπήρξε μια εποχή που μόνο εμείς ήμασταν υπεύθυνοι για τον Μόρτμεϊν, αλλά...»

«Είμαστε υπεύθυνοι για την προστασία της Τέσα!» είπε ο Γουίλ με έναν απότομο τόνο που σάστισε ακόμα και την ίδια την Τέσα. Ο Γουίλ χλόμιασε ελαφρώς όταν συνειδητοποίησε ότι τον κοιτούσαν όλοι με έκπληξη, ωστόσο συνέχισε: «Ο Μόρτμεϊν θέλει την Τέσα, ακόμη. Δεν μπορούμε να φανταστούμε ότι τα έχει παρατήσει. Ίσως να έρθει με αυτόματα, ίσως να έρθει με μαγεία και φωτιά και προδοσία, αλλά θα έρθει».

«Φυσικά και θα την προστατεύσουμε», είπε η Σάρлот. «Δεν χρειαζόμαστε υπενθύμιση, Γουίλ. Είναι μία από εμάς. Και μιλώντας για μία από εμάς...» Χαμήλωσε το βλέμμα της στο πιάτο της. «Αύριο θα επιστρέψει η Τζέσαμιν».

«Τι;» Ο Γουίλ αναποδογύρισε το φλιτζάνι με το τσάι του, μουλιάζοντας το τραπεζομάντιλο με τα κατακάδια. Ακολούθησε μια αναταραχή σε όλο το τραπέζι, αν και η Σέσιλι απλά κοιτούσε με περιέργεια, και η Τέσα, αφού πήρε μια κοφτή ανάσα, έμεινε σιωπηλή. Θυμήθηκε την τελευταία φορά που είχε δει την Τζέσαμιν, στη Σιωπηλή Πόλη, χλομή, με κόκκινα μάτια, να κλαίει τρομοκρατημένη... «Προσπάθησε να μας προδώσει, Σάρлот. Κι εσύ θα της επιτρέψεις έτσι απλά να γυρίσει;»

«Δεν έχει άλλη οικογένεια, η περιουσία της κατασχέθηκε από το Ενκλάβιο, και άλλωστε δεν είναι σε κατάσταση να ζήσει μόνη της. Δύο μήνες ανάκρισης στην Πόλη των Οστών την άφησαν σχεδόν τρελή. Δεν νομίζω ότι θα αποτελέσει κίνδυνο για κανέναν από εμάς».

«Ούτε πριν νομίζαμε ότι θα αποτελούσε κίνδυνο» είπε ο Τζεμ, με μια πιο σκληρή φωνή από κείνη που θα περίμενε η Τέσα από αυτόν, «και ωστόσο οι πράξεις της παραλίγο να ρίξουν την Τέσα στα χέρια του Μόρτμεϊν, και εμάς τους υπόλοιπους στην ατίμωση».

Η Σάρλοτ κούνησε το κεφάλι της. «Τώρα υπάρχει ανάγκη για οίκτο και έλεος. Η Τζέσαμιν δεν είναι αυτό που ήταν κάποτε – όπως θα ξέρατε όλοι σας αν την είχατε επισκεφθεί στη Σιωπηλή Πόλη».

«Δεν έχω καμία επιθυμία να επισκεφθώ προδότες», είπε ψυχρά ο Γουίλ. «Συνέχιζε το ίδιο παραλήρημα ότι ο Μόρτμεϊν είναι στην Άιντρις;»

«Ναι – αυτός είναι ο λόγος που οι Σιωπηλοί Αδελφοί τελικά τα παράτησαν· δεν μπορούσαν να βγάλουν κανένα νόημα από κείνη. Δεν έχει μυστικά, δεν γνωρίζει κάτι που να αξίζει. Και το καταλαβαίνει αυτό. Νιώθει άχρηστη. Αν μπορούσατε να μπειτε στη θέση της...»

«Ω, δεν έχω αμφιβολία ότι έχει στήσει μια παράσταση για σένα, Σάρλοτ, κλαίγοντας και σκίζοντας τα ρούχα της...»

«Εντάξει, αν σκίζει τα ρούχα της», είπε ο Τζεμ με ένα ελαφρύ χαμόγελο προς τον παραμπατάι του. «Ξέρεις πόσο αγαπάει η Τζέσαμιν τα ρούχα της».

Το χαμόγελο που του ανταπέδωσε ο Γουίλ ήταν απρόθυμο αλλά αληθινό. Η Σάρλοτ είδε το άνοιγμα και το εκμεταλλεύτηκε. «Δεν θα την αναγνωρίσετε καν όταν τη δείτε, σας το υπόσχομαι αυτό», είπε. «Δώστε της μια βδομάδα, μόνο μια βδομάδα, και αν δεν αντέχει κανείς σας να βρίσκεται εδώ, θα κανονίσω να μεταφερθεί στην Άιντρις». Έσπρωξε το πιάτο της. «Και τώρα σχετικά με τη μελέτη των αντίγραφων των χαρτιών του Μπένεντικτ. Ποιος θα με βοηθήσει;»

Προς: Ύπατο Τζοσάια Γουέιλαντ

Από: Συμβούλιο

Αγαπητέ κύριε,

Έως ότου λάβαμε την τελευταία σας επιστολή, είχαμε την εντύπωση ότι οι διαφορετικές σκέψεις μας πάνω στο θέμα της Σάρλοτ Μπράνγκουελ ήταν απλά θέμα άποψης. Παρόλο που μπορεί να μη δώσατε επίσημη έγκριση για τη μεταφορά της Τζέσαμιν Λάβλεις στο Ινστιτούτο, έδωσε την έγκρισή της η Αδελφότητα, η οποία έχει την ευθύνη για τέτοια πράγματα. Θεωρήσαμε ότι ήταν μια πράξη γενναιοδωρης καρδιάς να επιτρέψουμε στο κορίτσι να γυρίσει στο μοναδικό σπίτι που γνώρισε ποτέ, παρά τα σφάλματά της. Όσο για τον Γούλσει Σκοτ, ηγείται των Πραιτόρων Λύκων, μιας οργάνωσης που θεωρούμε από παλιά σύμμαχό μας.

Ο ισχυρισμός σας ότι η κυρία Μπράνγκουελ μπορεί να συμβουλευτεί άτομα που δεν ενδιαφέρονται για τα συμφέροντα του Ενκλάβιου είναι βαθιά ανησυχητικός. Χωρίς απόδειξη, ωστόσο, διστάζουμε να προχωρήσουμε με αυτό ως μια βάση πληροφόρησης.

Στο όνομα του Ραζιήλ

Τα μέλη του Συμβουλίου των Νεφιλίμ

Η άμαξα του Ύπατου ήταν ένα γυαλιστερό κόκκινο όχημα με πέντε τζάμια και τα τέσσερα C του Ενκλάβιου στο πλάι, την οποία έσερναν δύο άψογοι γκρι επιβήτορες. Ήταν μια υγρή μέρα, και έπεφτε ένα ψιλόβροχο` ο οδηγός του καθόταν καμπουριασμένος στην μπροστινή θέση, σχεδόν τελείως κρυμμένος κάτω από ένα αδιάβροχο καπέλο και ένα μανδύα. Βλοσυρός, ο Ύπατος, ο οποίος δεν είχε πει λέξη από τότε που βγήκαν από την αίθουσα

του πρωινού του Ινστιτούτου, οδήγησε τον Γκίντεον και τον Γκέμπριελ στην άμαξα, μπήκε μέσα μετά από κείνους, και έκλεισε την πόρτα πίσω τους.

Καθώς η άμαξα απομακρυνόταν με ένα τίναγμα από την εκκλησία, ο Γκέμπριελ γύρισε για να κοιτάξει από το παράθυρο. Ύπήρχε μια αμυδρή καυτή πίεση πίσω από τα μάτια του και στο στομάχι του. Ερχόταν και έφευγε από την προηγούμενη μέρα, ανακατεύοντάς τον μερικές φορές τόσο έντονα ώστε νόμιζε ότι θα κάνει εμετό.

Ένα γιγάντιο σκουλήχι... τα τελευταία στάδια της αστριόλα... η δαιμονοβλογία.

Όταν η Σάρλοτ και οι υπόλοιποι διατύπωσαν αρχικά τις κατηγορίες τους εναντίον του πατέρα του, δεν ήθελε να τις πιστέψει. Η αποστασία του Γκίντεον τού είχε φανεί σαν τρέλα, μια τόσο τερατώδης προδοσία ώστε μόνο ως παραφροσύνη θα μπορούσε να εξηγηθεί. Ο πατέρας τού είχε υποσχεθεί ότι ο Γκίντεον θα ξανασκεφτόταν τις πράξεις του, ότι θα γύριζε για να βοηθήσει στη διοίκηση του σπιτιού τους και θα αναλάμβανε ξανά τις υποχρεώσεις που συνόδευαν το όνομα των Λάιτγουντ. Αλλά δεν είχε επιστρέψει, και καθώς οι μέρες γίνονταν πιο σύντομες και πιο σκοτεινές, και ο Γκέμπριελ έβλεπε όλο και λιγότερο τον πατέρα του, αρχικά είχε αρχίσει να αναρωτιέται και μετά να φοβάται.

Ο Μπένεντικτ καταδιώχθηκε και δολοφονήθηκε.

Καταδιώχθηκε και δολοφονήθηκε. Ο Γκέμπριελ στριφογύρισε τις λέξεις στο μυαλό του, αλλά δεν έβγαζε νόημα. Είχε σκοτώσει ένα τέρας, όπως είχε εκπαιδευτεί να κάνει από μικρός, αλλά αυτό το τέρας δεν ήταν ο πατέρας του. Ο πατέρας του ήταν ακόμη ζωντανός κάπου, και από στιγμή σε στιγμή ο Γκέμπριελ θα κοιτούσε από το παράθυρο του σπιτιού και θα τον έβλεπε να στέκεται στο δρομάκι, με το μακρύ γκρι παλτό του να ανεμίζει

από τον αέρα, τις καθαρές απότομες γραμμές του προφίλ του να σκιαγραφούνται με φόντο τον ουρανό.

«Γκέιμπριελ». Ήταν η φωνή του αδελφού του, που διέλυσε την ομίχλη της ανάμνησης και της ονειροπόλησης. «Γκέιμπριελ, ο Ύπατος σου έκανε μια ερώτηση».

Ο Γκέιμπριελ σήκωσε το βλέμμα του. Ο Ύπατος τον κοιτούσε, με τα σκούρα μάτια του να περιμένουν. Η άμαξα διέσχιζε την Οδό Φλιτ, με δημοσιογράφους, δικηγόρους και μικροπωλητές να πηγαινοέρχονται βιαστικοί μέσα στην κίνηση.

«Σε ρώτησα» είπε ο Ύπατος «αν απολαμβάνεις τη φιλοξενία του Ινστιτούτου».

Ο Γκέιμπριελ τον κοίταξε βλεφαρίζοντας. Ελάχιστα πράγματα ξεχώριζαν στο μυαλό του μέσα στην ομίχλη των τελευταίων ημερών. Η Σάρλοτ, να τον αγκαλιάζει. Ο Γκίντεον, να πλένει το αίμα από τα χέρια του. Το πρόσωπο της Σέσιλι, σαν ένα φωτεινό, θυμωμένο λουλούδι. «Καλά είναι, υποθέτω», είπε με σκουριασμένη φωνή. «Δεν είναι το σπίτι μου».

«Ναι, η Έπαυλη Λάιτγουντ είναι εξαίσια», είπε ο Ύπατος. «Χτισμένη από αίμα και λάφυρα, φυσικά».

Ο Γκέιμπριελ τον κοίταξε, αδυνατώντας να καταλάβει. Ο Γκίντεον κοιτούσε από το παράθυρο, με μια ελαφριά αηδία στην έκφρασή του. «Νόμιζα ότι θέλατε να μας μιλήσετε για την Τατιάνα», είπε.

«Την ξέρω την Τατιάνα», είπε ο Ύπατος. «Δεν πήρε τίποτα από τη σύνεση του πατέρα σας και τίποτα από την καλοσύνη της μητέρας σας. Φοβάμαι ότι διαθέτει ελάχιστα πλεονεκτήματα. Η αίτησή της για επανορθώσεις θα απορριφθεί, φυσικά».

Ο Γκίντεον γύρισε απότομα στη θέση του και κοίταξε τον Ύπατο δύσπιστα. «Αφού δεν πιστεύετε την ιστορία της, γιατί είμαστε εδώ;»

«Για να σας μιλήσω ιδιαίτέρως», είπε ο Ύπατος. «Καταλαβαίνετε, όταν παρέδωσα αρχικά το Ινστιτούτο στη Σάρλοτ, πίστευα ότι ένα γυναικείο άγγιγμα θα έκανε καλό στο μέρος. Ο Γκράνβιλ Φέρτσαϊλντ ήταν ένας από τους πιο αυστηρούς ανθρώπους που έχω γνωρίσει, και παρόλο που διηύθυνε το Ινστιτούτο σύμφωνα με το Νόμο, ήταν ένα μέρος ψυχρό, καθόλου φιλικό. Εδώ, στο Λονδίνο, στη σπουδαιότερη πόλη του κόσμου, και ένας Κυνηγός των Σκιών να μην μπορεί να νιώσει ότι βρίσκεται στο σπίτι του». Σήκωσε τους ώμους του με χάρη. «Σκέφτηκα ότι θα βοηθούσε αν έδινα τη διεύθυνση στη Σάρλοτ».

«Στη Σάρλοτ και τον Χένρι», διόρθωσε ο Γκίντεον.

«Ο Χένρι δεν είχε καμία επιρροή», είπε ο Ύπατος. «Όλοι ξέρουμε, όπως λέει το ρητό, ότι η γκρίζα φοράδα είναι το καλύτερο άλογο σ' αυτόν το γάμο. Ο σκοπός δεν ήταν ποτέ να παρεμβαίνει ο Χένρι, και όντως δεν το κάνει. Αλλά ούτε και η Σάρλοτ θα έπρεπε να παρεμβαίνει. Υποτίθεται ότι θα ήταν πειθήνια και θα υπάκουε τις επιθυμίες μου. Σ' αυτό με απογοήτευσε βαθιά».

«Τη στηρίξατε ενάντια στον πατέρα μας», είπε απότομα ο Γκέιμπριελ, και το μετάνιωσε αμέσως. Ο Γκίντεον τον αγριοκοίταξε θέλοντας να του δείξει ότι έπρεπε να συγκρατηθεί, και ο Γκέιμπριελ έδωσε τα γαντοφορεμένα του χέρια σφιχτά μπροστά του, σφίγγοντας τα χείλη του.

Τα φρύδια του Ύπατου σηκώθηκαν. «Επειδή ο πατέρας σας θα ήταν πειθήνιος;» είπε. «Υπήρχαν δύο κακές επιλογές, και επέλεξα την καλύτερη από τις δύο. Εξακολουθούσα να διατηρώ ελπίδες ότι θα μπορούσα να την ελέγξω. Αλλά τώρα...»

«Κύριε», τον διέκοψε ο Γκίντεον, με την πιο ευγενική φωνή του. «Γιατί μας τα λέτε όλα αυτά;»

«Αα», είπε ο Ύπατος, κοιτάζοντας από το παράθυρο στο οποίο η βροχή είχε χαράξει γραμμές. «Φτάσαμε».

Χτύπησε το παράθυρο της άμαξας. «Ρίτσαρντ! Σταμάτα την άμαξα στα Ασημένια Δωμάτια».

«Ο Γκέιμπριελ έριξε ένα γρήγορο βλέμμα προς τον αδελφό του, ο οποίος σήκωσε τους ώμους του μπερδεμένος. Τα Ασημένια Δωμάτια ήταν ένα διαβόητο μιούζικχολ και λέσχη κυριών στο Πικαντίλι Σέρκους. Κυρίες κακής φήμης σύχναζαν σ' αυτό το μέρος, και λεγόταν ότι οι ιδιοκτήτες της επιχείρησης ήταν Πλάσματα του Σκότους, και ότι κάποια βράδια στις "μαγικές παραστάσεις" παρουσιαζόταν πραγματική μαγεία.

«Ερχόμουν εδώ με τον πατέρα σας», είπε ο Ύπατος, όταν κατέβηκαν και οι δύο στο δρόμο. Ο Γκίντεον και ο Γκέιμπριελ κοιτούσαν προς τα πάνω μέσα στο ψιλόβροχο τη μάλλον κακόγουστη πρόσοψη που θύμιζε ιταλικό θέατρο, η οποία προφανώς είχε σχεδιαστεί πάνω στα ταπεινά κτίρια που βρίσκονταν εδώ παλιότερα. Είχε μια τριπλή αψιδωτή στοά και ένα μάλλον έντονο μπλε χρώμα. «Κάποτε η αστυνομία είχε αναστείλει την άδεια του Αλάμπρα επειδή η διεύθυνση είχε επιτρέψει να χορεύεται το καν-κάν στους χώρους του. Αλλά βέβαια, το Αλάμπρα διευθύνεται από θνητούς. Αυτό είναι πολύ πιο ικανοποιητικό. Μπαίνουμε;»

Ο τόνος του δεν άφηνε περιθώρια διαφωνίας. Ο Γκέιμπριελ ακολούθησε τον Ύπατο μέσα στη στοά της εισόδου, όπου μερικά χρήματα άλλαξαν χέρια και αγοράστηκε από ένα εισιτήριο για τον καθένα τους. Ο Γκέιμπριελ κοίταξε το εισιτήριό του με κάποια απορία. Έμοιαζε με διαφημιστικό φυλλάδιο, καθώς υποσχόταν την ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ!

«Άθλοι δύναμης», διάβασε στον Γκίντεον καθώς διέσχιζαν τον μακρύ διάδρομο. «Εκπαιδευμένα ζώα, δυνατές γυναίκες, ακροβάτες, ζογκλερικά και αστείοι τραγουδιστές».

Ο Γκίντεον μουρμούριζε χαμηλόφωνα.

«Και γυναίκες-λάστιχα», πρόσθεσε με ενθουσιασμό ο Γκέιμπριελ. «Απ' ό,τι φαίνεται εδώ υπάρχει κάποια που μπορεί να βάλει το πόδι της πάνω στο...»

«Μα τον Άγγελο, αυτό το μέρος δεν είναι καλύτερο από ένα χαμαιτυπείο», είπε ο Γκίντεον. «Γκέιμπριελ, μην κοιτάξεις τίποτα αν δεν σου πω εγώ ότι μπορείς να κοιτάξεις».

Ο Γκέιμπριελ ύψωσε τα μάτια του προς τα πάνω καθώς ο αδελφός του έπιασε σφιχτά τον αγκώνα του και τον οδήγησε σε αυτό που προφανώς ήταν η μεγάλη αίθουσα – ένα τεράστιο δωμάτιο στο ταβάνι του οποίου υπήρχαν ζωγραφισμένες αναπαραστάσεις των Μεγάλων Ιταλών Δασκάλων, όπως η *Γέννηση της Αφροδίτης* του Μποτιτσέλι, η οποία τώρα ήταν λεκιασμένη με καπνό και γεμάτη φθορές. Πολυέλαιοι κρέμονταν από επιχρυσωμένες γύψινες κατασκευές, πλημμυρίζοντας την αίθουσα με ένα κιτρινωπό φως.

Κατά μήκος των τοίχων υπήρχαν βελούδινοι πάγκοι, πάνω στους οποίους στριμώχνονταν σκοτεινές φιγούρες – κύριοι, περικυκλωμένοι από κυρίες τα φορέματα των οποίων ήταν υπερβολικά χρωματιστά και το γέλιο τους υπερβολικά δυνατό. Μουσική ξεχυνόταν από τη σκηνή στο μπροστινό μέρος της αίθουσας. Ο Ύπατος κατευθύνθηκε προς εκείνη, μειδιώντας. Μια γυναίκα με ημίψηλο καπέλο και σακάκι με ουρά γλιστρούσε πάνω κάτω στη σκηνή, τραγουδώντας ένα τραγούδι με τίτλο «Είναι Άτακτο, αλλά είναι Ωραίο». Καθώς γύρισε, τα μάτια της άστραψαν πράσινα κάτω από το φως του πολυελαίου.

Λυκάνθρωπος, σκέφτηκε ο Γκέιμπριελ.

«Περιμένετε με εδώ ένα λεπτό, παιδιά», είπε ο Ύπατος, και εξαφανίστηκε στο πλήθος.

«Ύπεροχα», μουρμούρισε ο Γκίντεον, και τράβηξε τον

Γκέιμπριελ πιο κοντά του καθώς μια γυναίκα με ένα σατέν φόρεμα με στενό κορσέ πέρασε νωχελικά από δίπλα τους. Μύριζε τζιν και κάτι άλλο, κάτι σκοτεινό και γλυκό, που έμοιαζε λίγο με τη μυρωδιά της καμένης ζάχαρης του Τζέιμς Κάρστερς.

«Ποιος να το φανταζόταν ότι ο Ύπατος ήταν τόσο έκλυτος», είπε ο Γκέιμπριελ. «Δεν μπορούσε να περιμένει μέχρι να μας πάει στη Σιωπηλή Πόλη;»

«Δεν θα μας πάει στη Σιωπηλή Πόλη». Το στόμα του Γκίντεον ήταν σφιγμένο.

«Δεν θα μας πάει;»

«Μην είσαι χαζός, Γκέιμπριελ. Φυσικά και δεν θα μας πάει. Κάτι άλλο θέλει από εμάς. Δεν ξέρω τι ακόμη. Μας έφερε εδώ για να μας ταράξει – και δεν θα το είχε κάνει αν δεν ήταν απόλυτα σίγουρος ότι μας κρατάει με κάτι που θα μας εμποδίσει να πούμε στη Σάρлот ή σε κάποιον άλλο πού ήμασταν».

«Ίσως όντως να ερχόταν εδώ με τον πατέρα».

«Ίσως, αλλά δεν είναι αυτός ο λόγος που είμαστε τώρα εδώ», είπε ο Γκίντεον με σιγουριά. Έσφιξε το μπράτσο του αδελφού του ακόμα πιο δυνατά καθώς εμφανίστηκε ξανά ο Ύπατος, κρατώντας ένα μικρό μπουκάλι με κάτι που έμοιαζε με σόδα αλλά ο Γκέιμπριελ μάντευε ότι περιείχε μια γερή δόση αλκοόλ.

«Τι, για εμάς τίποτα;» ρώτησε ο Γκέιμπριελ, και δέχτηκε ένα άγριο βλέμμα από τον αδελφό του και ένα ξινισμένο χαμόγελο από τον Ύπατο. Ο Γκέιμπριελ συνειδητοποίησε ότι δεν είχε ιδέα αν ο Ύπατος είχε οικογένεια ή παιδιά. Ήταν απλά ο Ύπατος. «Έχετε ιδέα» είπε «σε τι κίνδυνο βρίσκεστε;»

«Κίνδυνο; Από ποιον, από τη Σάρлот;» Ο Γκίντεον ακουγόταν δύσπιστος.

«Όχι από τη Σάρлот». Ο Ύπατος τους ανταπέδωσε το

βλέμμα. «Ο πατέρας σας δεν παραβίασε απλά το Νόμο· βλασφήμησε εναντίον του. Δεν είχε απλές δοσοληψίες με δαίμονες. Πλάγιαζε μαζί τους. Εσείς είστε οι Λάιτγουντ – είστε το μόνο που έχει απομείνει από τους Λάιτγουντ. Δεν έχετε ξαδέλφια, δεν έχετε θείες και θείους. Θα μπορούσα να διαγράψω όλη την οικογένειά σας από τα αρχεία των Νεφιλίμ και να πετάξω εσάς και την αδελφή σας στους δρόμους να πεθάνετε από την πείνα ή να ζητιανεύετε ανάμεσα στους θνητούς, και θα ήταν εντός των δικαιωμάτων του Ενκλάβιου και του Συμβουλίου να το κάνω. Και ποιος πιστεύετε ότι θα σας υποστήριζε; Ποιος θα μιλούσε υπέρ σας;»

Ο Γκίντεον είχε χλομιάσει, και οι αρθρώσεις του, στο σημείο που έσφιγγε το χέρι του Γκέιμπριελ είχαν ασπρίσει. «Αυτό δεν είναι δίκαιο», είπε. «Δεν ξέραμε. Ο αδελφός μου εμπιστευόταν τον πατέρα μου. Δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνος...»

«Τον εμπιστευόταν; Του έδωσε το θανατηφόρο χτύπημα, έτσι δεν είναι;» είπε ο Ύπατος. «Ω, όλοι συμβάλατε, αλλά το δικό του ήταν το τελειωτικό χτύπημα που σκότωσε τον πατέρα σας – πράγμα που δείχνει ότι ήξερε ακριβώς τι ήταν ο πατέρας σας».

Ο Γκέιμπριελ αισθανόταν τον Γκίντεον να τον κοιτάζει με ανησυχία. Η ατμόσφαιρα στις Ασημένιες Αίδουσες ήταν ζεστή και αποπνικτική, κλέβοντας την ανάσα του. Η γυναίκα στη σκηνή τραγουδούσε τώρα ένα τραγούδι με τίτλο “Για την Εξυπηρέτηση μιας Κυρίας” και πηγαινοερχόταν, χτυπώντας επανειλημμένα τη σκηνή με την άκρη ενός μπαστουνιού, πράγμα που έκανε το πάτωμα να σείεται.

«Αμαρτίες γονέων, παιδιά. Μπορείτε να τιμωρηθείτε και θα τιμωρηθείτε για τα εγκλήματά του αν το επιθυμώ. Τι θα κάνεις, Γκίντεον, όταν θα σβήσουμε τους ρούνους

τους αδελφού σου και της Τατιάνα με φωτιά; Θα καθίσεις να κοιτάζεις;»

Το δεξί χέρι του Γκέιμπριελ τρεμούλιασε· ήταν σίγουρος ότι θα είχε αρπάξει τον Ύπατο από το λαιμό αν δεν είχε προλάβει να τον πιάσει ο Γκίντεον συγκρατώντας τον καρπό του. «Τι θέλεις από εμάς;» ρώτησε ο Γκίντεον, με τη φωνή του ελεγχόμενη. «Δεν μας έφερες εδώ απλά και μόνο για να μας απειλήσεις, όχι εκτός κι αν θέλεις κάτι ως αντάλλαγμα. Και αν ήταν κάτι που μπορούσες να ζητήσεις εύκολα και νόμιμα, θα το είχες κάνει στη Σιωπηλή Πόλη».

«Έξυπνο αγόρι», είπε ο Ύπατος. «Θέλω να κάνετε κάτι για μένα. Κάντε το και, παρόλο που η Έπαυλη Λάιτγουντ ίσως να κατασχεθεί, θα φροντίσω να διατηρήσετε την τιμή σας και το όνομά σας, τη γη σας στην Άιντρις, και τη θέση σας ως Κυνηγοί των Σκιών».

«Τι θέλεις να κάνουμε;»

«Θέλω να παρακολουθείτε τη Σάρλοτ. Και πιο συγκεκριμένα την αλληλογραφία της. Να μου λέτε τι γράμματα λαμβάνει και τι γράμματα στέλνει, ειδικότερα προς και από την Άιντρις».

«Θέλεις να την κατασκοπεύσουμε». Η φωνή του Γκίντεον ήταν ψυχρή.

«Δεν θέλω άλλες εκπλήξεις όπως εκείνη με τον πατέρα σας», είπε ο Ύπατος. «Η Σάρλοτ δεν έπρεπε να μου κρατήσει την ασθένειά του κρυφή».

«Αναγκάστηκε», είπε ο Γκίντεον. «Ήταν όρος της συμφωνίας που έκαναν...»

Τα χείλη του Ύπατου σφίχτηκαν. «Η Σάρλοτ Μπράνγουελ δεν έχει δικαίωμα να κάνει συμφωνίες τέτοιας βαρύτητας χωρίς να με συμβουλευτεί. Είμαι ανώτερός της. Δεν πρέπει και δεν μπορεί να με παρακάμπτει με αυτό τον τρόπο. Αυτή και η ομάδα της στο Ινστιτούτο συμπε-

ριφέρονται σαν να είναι μια ξεχωριστή χώρα που υπάρχει με τους δικούς της νόμους. Κοιτάξτε τι συνέβη με την Τζέσαμιν Λάβλεϊς. Μας πρόδωσε όλους, παραλίγο να μας οδηγήσει στην καταστροφή. Ο Τζέιμς Κάρστερς είναι ένας ετοιμοθάνατος ναρκομανής. Εκείνη η νεαρή Γκρέι είναι μια μεταμορφίστρια ή μάγισσα και δεν έχει θέση σε ένα Ινστιτούτο, ανεξάρτητα από κείνο τον γελοίο αρραβώνα. Και ο Γουίλ Χέροντεϊλ – ο Γουίλ Χέροντεϊλ είναι ένας ψεύτης και ένα κακομαθημένο παλιόπαιδο που όταν μεγαλώσει θα γίνει εγκληματίας, αν μεγαλώσει ποτέ». Ο Ύπατος έκανε μια παύση, λαχανιασμένος. «Μπορεί η Σάρλοτ να διευθύνει εκείνο το μέρος σαν φέουδο, αλλά δεν είναι. Είναι ένα Ινστιτούτο και δίνει αναφορά στον Ύπατο. Και το ίδιο θα κάνετε κι εσείς».

«Η Σάρλοτ δεν έχει κάνει τίποτα για να αξίζει μια τέτοια προδοσία από μένα», είπε ο Γκίντεον.

Ο Ύπατος τον κέντρισε με το δάχτυλό του. «Αυτό ακριβώς εννοώ. Δεν οφείλεις αφοσίωση σε κείνη· δεν μπορεί να είναι σε κείνη. Είναι σε μένα. Πρέπει να είναι σε μένα. Το καταλαβαίνεις αυτό;»

«Κι αν αρνηθώ;»

«Τότε θα χάσετε τα πάντα. Σπίτι, γη, όνομα, γενεαλογικό δέντρο, σκοπό».

«Θα το κάνουμε», είπε ο Γκέιμπριελ, πριν ο Γκίντεον προλάβει να μιλήσει ξανά. «Θα την παρακολουθούμε για εσάς».

«Γκέιμπριελ...» άρχισε να λέει ο Γκίντεον.

Ο Γκέιμπριελ στράφηκε στον αδελφό του. «Όχι», είπε. «Όλο αυτό είναι πάρα πολύ. Δεν θέλεις να γίνεις ψεύτης, το καταλαβαίνω αυτό. Αλλά πρώτα απ' όλα οφείλουμε πίστη στην οικογένεια. Οι Μπλάκθορν θα πετούσαν την Τάτι στους δρόμους, και δεν θα άντεχε ούτε μια στιγμή εκεί, εκείνη και το παιδί...»

Ο Γκίντεον άσπρισε. «Η Τατιάνα περιμένει παιδί;»

Παρά τον τρόμο της κατάστασης, ο Γκέιμπριελ ένωσε μια στιγμιαία ικανοποίηση για το γεγονός ότι ήξερε κάτι που ο αδελφός του δεν γνώριζε. «Ναι», είπε. «Θα το ήξερες, αν ήσουν ακόμη μέλος της οικογένειάς μας».

Ο Γκίντεον κοίταξε γύρω του στην αίθουσα σαν να έψαχνε κάποιο οικείο πρόσωπο, και μετά κοίταξε απελπισμένα ξανά τον αδελφό του και τον Ύπατο. «Εγώ...»

Ο Ύπατος Γουέιλαντ χαμογέλασε ψυχρά στον Γκέιμπριελ, και μετά στον αδελφό του. «Είμαστε σύμφωνοι, κύριοι;»

«Μετά από μια μακρά παύση ο Γκίντεον ένευσε. «Θα το κάνουμε».

Ο Γκέιμπριελ δεν θα ξεχνούσε γρήγορα την έκφραση που απλώθηκε στο πρόσωπο του Ύπατου. Ύπήρχε ικανοποίηση μέσα της, αλλά ελάχιστη έκπληξη. Ήταν σαφές ότι δεν περίμενε τίποτα άλλο, και τίποτα καλύτερο, από τους νεαρούς Λάιτγουντ.

«Σκονς;» είπε δύσπιστα η Τέσα.

Το στόμα της Σόφι τρεμούλιασε σε ένα χαμόγελο. Ήταν γονατισμένη μπροστά στο τζάκι με ένα πανί και έναν κουβά με σαπουνάδα. «Ένωσα λες και με χτύπησε κάποιος στο κεφάλι, τόσο πολύ αιφνιδιάστηκα», επιβεβαίωσε. «Δεκάδες σκονς. Κάτω από το κρεβάτι του, και είχαν γίνει όλα τους σκληρά σαν πέτρες».

«Θεούλη μου», είπε η Τέσα, γλιστρώντας στην άκρη του κρεβατιού και ακουμπώντας πίσω στα χέρια της. Όποτε η Σόφι ερχόταν στο δωμάτιό της για να καθαρίσει, η Τέσα έπρεπε πάντα να συγκρατεί τον εαυτό της για να μην τρέξει να βοηθήσει το κορίτσι με το τσακμάκι ή με το ξεσκόνισμα. Το είχε προσπαθήσει μερικές φορές, αλλά όταν η Σόφι έβαλε την Τέσα να καθίσει κάτω ευγενικά

αλλά αποφασιστικά για τέταρτη φορά, εγκατέλειψε την προσπάθεια.

«Και θύμωσες;» είπε η Τέσα.

«Φυσικά και θύμωσα! Με έβαζε να κάνω τόση επιπλέον δουλειά, να ανεβοκατεβαίνω σκάλες κουβαλώντας σκονς, και μετά να τα κρύβει έτσι – δεν θα εκπλαγώ αν μέχρι να τελειώσει το φθινόπωρο έχουμε γεμίσει ποντίκια».

Η Τέσα ένευσε, αναγνωρίζοντας με απόλυτη σοβαρότητα το πιθανό πρόβλημα των τρωκτικών. «Αλλά δεν είναι λίγο κολακευτικό το ότι μπήκε σε τόσο κόπο απλά για να σε δει;»

Η Σόφι ίσιωσε την πλάτη της. «Δεν είναι κολακευτικό. Δεν σκέφτεται. Είναι Κυνηγός των Σκιών, κι εγώ είμαι θνητή. Δεν μπορώ να περιμένω τίποτα από αυτόν. Στην καλύτερη των περιπτώσεων ίσως να μου προτείνει να με πάρει ως ερωμένη ενώ θα παντρευτεί κάποια Κυνηγό των Σκιών».

Ο λαιμός της Τέσα σφίχτηκε, καθώς θυμήθηκε τον Γουίλ στη στέγη, να της προτείνει αυτό ακριβώς, να της προτείνει ντροπή και ατίμωση, και θυμήθηκε πόσο ασήμαντη ένωσε, πόσο άχρηστη. Ήταν ένα ψέμα, αλλά η ανάμνηση εξακολουθούσε να την πονάει.

«Όχι», είπε η Σόφι, κοιτάζοντας ξανά κάτω τα κόκκινα, σκληρά από τη δουλειά, χέρια της. «Είναι καλύτερα να μη σκέφτομαι καθόλου αυτή την ιδέα. Έτσι δεν θα απογοητευτώ».

«Νομίζω ότι οι Λάιτγουντ είναι καλύτεροι άντρες από αυτό», υποστήριξε η Τέσα.

Η Σόφι έδωσε τα μαλλιά της από το πρόσωπό της, με τα δάχτυλά της να αγγίζουν ελαφρά την ουλή που διχοτομούσε το μάγουλό της. «Μερικές φορές δεν νομίζω ότι υπάρχουν καλύτεροι άντρες από αυτό».

Ούτε ο Γκίντεον ούτε ο Γκέιμπριελ μιλούσαν καθώς η άμαξά τους διέσχιζε κροταλίζοντας τους δρόμους του Γουέστ Εντ προς το Ινστιτούτο. Τώρα η βροχή ήταν δυνατή, σφυροκοπώντας με τόσο θόρυβο την άμαξα ώστε ο Γκέιμπριελ αμφέβαλλε ότι θα τον άκουγε κανείς αν είχε μιλήσει.

Ο Γκίντεον παρατηρούσε τα παπούτσια του, και δεν σήκωσε το βλέμμα του όταν η άμαξα έφτασε στο Ινστιτούτο. Καθώς δέσποζε από πάνω τους μέσα στη βροχή, ο Ύπατος άπλωσε το χέρι του μπροστά από τον Γκέιμπριελ και τους άνοιξε την πόρτα για να βγουν.

«Σας εμπιστεύομαι, παιδιά», είπε. «Τώρα πηγαίνετε να κάνετε και τη Σάρλοτ να σας εμπιστευθεί. Και μην πείτε σε κανένα για τη συζήτησή μας. Αυτό το απόγευμα το περάσατε με τους Αδελφούς».

Ο Γκίντεον κατέβηκε από την άμαξα χωρίς να πει λέξη, και ο Γκέιμπριελ τον ακολούθησε. Το όχημα έκανε ένα κύκλο και απομακρύνθηκε μέσα στο γκριζό απόγευμα του Λονδίνου. Ο ουρανός ήταν μαύρος και κίτρινος, οι σταγόνες της βροχής βαριές σαν σβόλοι από μόλυβδο, η ομίχλη τόσο παχιά ώστε ο Γκέιμπριελ με το ζόρι μπορούσε να δει την πύλη του Ινστιτούτου καθώς έκλεινε πίσω από την άμαξα. Και σίγουρα δεν είδε τα χέρια του αδελφού του καθώς τινάχτηκαν μπροστά, τον άρπαξαν από το γιακά του σακακιού του, και τον έσυραν στο πλάι του Ινστιτούτου.

Παραλίγο να πέσει καθώς ο Γκίντεον τον έσπρωξε πάνω στον πέτρινο τοίχο της παλιάς εκκλησίας. Βρίσκονταν κοντά στους στάβλους, μισοκρυμμένοι πίσω από ένα αντέρεισμα, χωρίς όμως να προστατεύονται από τη βροχή. Κρύες σταγόνες επιτίθεντο στο κεφάλι και το λαιμό του Γκέιμπριελ και γλιστρούσαν μέσα στο πουκάμισό του. «Γκίντεον...» διαμαρτυρήθηκε, γλιστρώντας πάνω

στο λασπωμένο λιθόστρωτο.

«Μη μιλάς». Τα μάτια του Γκίντεον ήταν τεράστια και γκριζα μέσα στο αδύναμο φως, με το πράσινό τους να φαίνεται ελάχιστα.

«Έχεις δίκιο». Ο Γκέιμπριελ χαμήλωσε τη φωνή του. «Πρέπει να οργανώσουμε την ιστορία μας. Όταν μας ρωτήσουν τι κάναμε αυτό το απόγευμα, πρέπει να δώσουμε την ίδια απάντηση, διαφορετικά δεν θα γίνει πιστευτή...»

«Είπα μη μιλάς». Ο Γκίντεον χτύπησε ξανά τους ώμους του αδελφού του πάνω στον τοίχο, αρκετά δυνατά ώστε ο Γκέιμπριελ να βγάλει μια πνιχτή κραυγή πόνου. «Δεν θα πούμε στη Σάρλοτ για τη συζήτησή μας με τον Ύπατο. Αλλά ούτε και θα την κατασκοπεύσουμε. Γκέιμπριελ, είσαι ο αδελφός μου, και σ' αγαπώ. Θα έκανα τα πάντα για να σε προστατεύσω. Αλλά δεν θα πουλήσω τη δική σου και τη δική μου ψυχή».

Ο Γκέιμπριελ κοίταξε τον αδελφό του. Η βροχή μούλιαζε τα μαλλιά του Γκίντεον και έσταζε στο γιακά του παλτού του. «Μπορεί να πεθάνουμε στους δρόμους αν αρνηθούμε να κάνουμε αυτό που λέει ο Ύπατος».

«Δεν θα πω ψέματα στη Σάρλοτ», είπε ο Γκίντεον.

«Γκίντεον...»

«Είδες το ύφος στο πρόσωπο του Ύπατου;» τον διέκοψε ο Γκίντεον. «Όταν συμφωνήσαμε να κατασκοπεύσουμε γι' αυτόν, να προδώσουμε τη γενναιοδωρία του σπιτιού που μας φιλοξενεί; Δεν ένιωσε καμία έκπληξη. Δεν αμφέβαλε ούτε στιγμή για εμάς. Δεν περιμένει τίποτα λιγότερο από προδοσία από τους Λάιτγουντ. Αυτή είναι η κληρονομιά μας». Τα χέρια του σφίχτηκαν στα μπράτσα του Γκέιμπριελ. «Υπάρχει κάτι περισσότερο στη ζωή από την επιβίωση», είπε. «Έχουμε τιμή, είμαστε Νεφιλίμ. Αν μας το πάρει αυτό, τότε πραγματικά δεν θα έχουμε τίποτα».

«Γιατί;» ρώτησε ο Γκέιμπριελ. «Γιατί είσαι τόσο σίγουρος ότι η πλευρά της Σάρλοτ είναι η σωστή;»

«Επειδή του πατέρα μας δεν ήταν», είπε ο Γκίντεον. «Επειδή ξέρω τη Σάρλοτ. Επειδή έζησα με αυτούς τους ανθρώπους για μήνες και είναι καλοί άνθρωποι. Επειδή η Σάρλοτ Μπράνγουελ μόνο καλή ήταν μαζί μου. Και η Σόφι την αγαπάει».

«Κι εσύ αγαπάς τη Σόφι».

Το στόμα του Γκίντεον σφίχτηκε.

«Είναι θνητή και υπηρέτρια», είπε ο Γκέιμπριελ. «Δεν ξέρω τι περιμένεις να βγει από αυτό, Γκίντεον».

«Τίποτα», είπε τραχιά ο Γκίντεον. «Δεν περιμένω τίποτα. Αλλά το γεγονός ότι πιστεύεις ότι πρέπει να περιμένω κάτι δείχνει ότι ο πατέρας μας μάς μεγάλωσε έτσι ώστε να πιστεύουμε ότι πρέπει να κάνουμε το σωστό μόνο αν έχουμε να κερδίσουμε κάτι. Δεν θα προδώσω την υπόσχεση που έδωσα στη Σάρλοτ· αυτή είναι η κατάσταση, Γκέιμπριελ. Αν δεν θέλεις να έχεις ανάμιξη, θα σε στείλω να ζήσεις με την Τατιάνα και τους Μπλάκθορν. Είμαι σίγουρος ότι θα σε δεχτούν. Αλλά δεν θα πω ψέματα στη Σάρλοτ».

«Ναι, θα της πεις», είπε ο Γκέιμπριελ. «Και οι δυο θα πούμε ψέματα στη Σάρλοτ. Αλλά θα πούμε ψέματα και στον Ύπατο».

Ο Γκίντεον μισόκλεισε τα μάτια του καχύποπτα. Σταγόνες βροχής έσταζαν από τις βλεφαρίδες του. «Τι εννοείς;»

«Θα κάνουμε αυτό που λέει ο Ύπατος και θα διαβάζουμε την αλληλογραφία της Σάρλοτ. Μετά θα του δίνουμε αναφορά, αλλά οι αναφορές μας θα είναι ψευδείς».

«Αν πρόκειται να του δίνουμε ψευδείς αναφορές, τότε γιατί πρέπει να διαβάζουμε την αλληλογραφία της;»

«Για να ξέρουμε τι να μην πούμε», είπε ο Γκέιμπριελ,

και γεύτηκε την υγρασία στο στόμα του. Η γεύση της έμοιαζε με βροχή που είχε στάξει από την οροφή του Ινστιτούτου, πικρή και βρόμικη. «Για να αποφύγουμε να του πούμε κατά λάθος την αλήθεια».

«Αν μας ανακαλύψουν, ίσως έρθουμε αντιμέτωποι με εξαιρετικά σοβαρές συνέπειες».

Ο Γκέμπριελ έφτυσε βρόχινο νερό. «Τότε πες μου εσύ. Θα ρίσκαρες να αντιμετωπίσεις σοβαρές συνέπειες για τους ενοίκους του Ινστιτούτου ή όχι; Επειδή εγώ – εγώ αυτό το κάνω για σένα, και επειδή...»

«Επειδή;»

«Επειδή έκανα ένα λάθος. Έσφαλα για τον πατέρα μας. Πίστεψα σ' αυτόν, και δεν έπρεπε». Ο Γκέμπριελ πήρε μια βαθιά ανάσα. «Έκανα λάθος, και θέλω να το διορθώσω, και αν πρέπει να πληρώσω ένα τίμημα, τότε θα το πληρώσω».

Ο Γκίντεον τον κοίταξε για πολλή ώρα. «Αυτό ήταν το σχέδιό σου εξ αρχής; Όταν συμφώνησες με τις απαιτήσεις του Ύπατου, στα Ασημένια Δωμάτια, αυτό ήταν το σχέδιό σου;»

Ο Γκέμπριελ απέστρεψε το βλέμμα του από τον αδελφό του, και το έστρεψε προς τη βρεγμένη αυλή. Στο μυαλό του μπορούσε να δει τους δυο τους, πολύ μικρότερους, να στέκονται εκεί που ο Τάμεσης περνούσε μπροστά από την παρυφή του οικοπέδου του σπιτιού, και τον Γκίντεον να του δείχνει τα ασφαλή μονοπάτια μέσα από το βαλτώδες έδαφος. Ο αδελφός του ήταν πάντα εκείνος που του έδειχνε τα ασφαλή μονοπάτια. Κάποτε ο ένας εμπιστευόταν τον άλλο ανεπιφύλακτα, και δεν ήξερε πότε τελείωσε αυτό, αλλά η καρδιά του πονούσε γι' αυτό περισσότερο από όσο πονούσε για το χαμό του πατέρα του.

«Θα με πίστευες αν σου έλεγα ότι αυτό ήταν; Επειδή

είναι η αλήθεια».

Ο Γκίντεον έμεινε ακίνητος για μια ατελείωτη στιγμή. Μετά ο Γκέιμπριελ ένωσε να τον τραβάει μπροστά, και βρέθηκε με το πρόσωπό του βουτηγμένο στην υγρή λακκούβα του παλτού του Γκίντεον ενώ ο αδελφός του τον αγκάλιαζε σφιχτά, μουρμουρίζοντας: «Έντάξει, μικρέ αδελφέ. Όλα θα πάνε καλά», καθώς λίκνιζε και τους δυο τους δεξιά αριστερά μέσα στη βροχή.

Προς: Τα Μέλη του Συμβουλίου

Από: Έπατο Τζοσία Γουέιλαντ

Πολύ καλά, κύριοι. Σ' αυτή την περίπτωση ζητώ μόνο την υπομονή σας και να μην ενεργήσετε βιαστικά. Αν αυτό που θέλετε είναι αποδείξεις, θα σας τις παράσχω.

Θα σας γράψω ξανά πάνω σε αυτό το θέμα σύντομα.

Στο όνομα του Ραζιήλ και προς υπεράσπιση της τιμής του,

Έπατος Τζοσία Γουέιλαντ

7

τολμήσε να ευχηθείς

*Αν ο περασμένος χρόνος μού προσφερόταν ξανά,
Και μου χάριζαν την επιλογή ανάμεσα στο καλό και το κακό
Θα δεχόμουν την ευχαρίστηση μαζί με τον πόνο
Ή θα τολμούσα να ευχηθώ να μην είχαμε συναντηθεί ποτέ;
— Αυγούστα, Λαίδη Γκρέγκορι,
“Αν ο Περρασμένος Χρόνος Μου Προσφερόταν Ξανά”*

Προς: Ύπατο Γουέλαντ

Από: Γκέμπριελ και Γκίντεον Λάιτγουντ

Αγαπητέ κύριε,

Είμαστε ευγνώμονες που μας αναθέσατε το καθήκον να παρακολουθούμε τη συμπεριφορά της κυρίας Μπράνγουελ. Οι γυναίκες, όπως ξέρουμε, πρέπει να παρακολουθούνται στενά για να μην παρεκτρέπονται. Με μεγάλη μας θλίψη σάς ανακοινώνουμε ότι έχουμε να αναφέρουμε σοκαριστικά γεγονότα.

Η διεύθυνση του νοικοκυριού είναι το πιο σημαντικό καθήκον μας γυναικάς, και μία από τις πιο σημαντικές γυναικείες αρετές είναι η οικονομία. Η κυρία Μπράνγου-

ελ, ωστόσο, μοιάζει εδισμένη στις σπατάλες και δεν νοιάζεται για τίποτα πέρα από τη σκανδαλώδη επίδειξη.

Παρόλο που ίσως να είναι ντυμένη απλά όταν πραγματοποιείτε εσείς επίσκεψη, με θλίψη μας σας αναφέρουμε ότι τις ελεύθερες ώρες της στολίζεται με τα πιο φίνα μετάξια και τα πιο ακριβά κοσμήματα που μπορείτε να φανταστείτε. Μας το ζητήσατε, και παρόλο που ήμασταν απρόθυμοι να εισβάλουμε στην ιδιωτική ζωή μιας κυρίας, το κάναμε. Θα αναφέραμε τις ακριβείς λεπτομέρειες της επιστολής της στη μοδίστρα της, αλλά φοβόμαστε ότι θα σας κουράζαμε. Αρκεί να πούμε ότι τα χρήματα που ξοδεύει για καπέλα μπορούν να συγκριθούν με το ετήσιο εισόδημα ενός μεγάλου υποστατικού ή μιας μικρής χώρας. Αδυνατούμε να καταλάβουμε γιατί μια μικρόσωμη γυναίκα χρειάζεται τόσο πολλά καπέλα. Είναι μάλλον απίδανο να έχει επιπλέον κεφάλια που να θέλει να καλύψει.

Θα ήμασταν υπερβολικά ευγενείς για να σχολιάσουμε τα ρούχα μιας κυρίας, αν δεν ήταν η επιβλαβής επίπτωση που έχουν στα καθήκοντά μας. Τσιγκουνεύεται σε τρομακτικό βαθμό σε ό,τι αφορά τις ανάγκες του σπιτιού. Κάθε βράδυ καθόμαστε να φάμε ένα δείπνο που αποτελείται από χυλό ενώ εκείνη κάθεται στο τραπέζι φορτωμένη με κοσμήματα και μπιζού. Όπως μπορείτε να φανταστείτε, αυτή δεν είναι σε καμία περίπτωση κατάλληλη τροφή για τους γενναίους Κνηηγούς των Σκιών. Είμαστε τόσο αδύναμοι ώστε την περασμένη Τρίτη παραλίγο να νικηθούμε από ένα Μεγαθήριο δαίμονα, και φυσικά, αυτά τα πλάσματα αποτελούνται κατά κύριο λόγο από μια παχύρρευστη ουσία. Στην καλύτερη κατάσταση μας, και καλά χορτασμένοι, ο καθένας από τους δυο μας θα ήταν ικανός να συντρίψει κάτω από τη μπότα του μια ντουζίνα Μεγαθήριους δαίμονες τη φορά.

Ελπίζουμε ότι θα μπορέσετε να μας προσφέρετε τη βοήθειά σας σε αυτό το θέμα, και ότι οι σπατάλες της κυρίας

Μπράνγκουελ σε καπέλα –και άλλα γυναικεία αξεσουάρ που διστάζουμε να κατονομάσουμε χάριν ευπρέπειας– θα τεθούν υπό έλεγχο.

Με εκτίμηση,

Γκίντεον και Γκέμπριελ Λάιτγουντ

«Τι είναι τα μπιζού;» ρώτησε ο Γκέμπριελ, κοιτάζοντας συνοφρωμένος την επιστολή στη σύνταξη της οποίας είχε βοηθήσει. Στην πραγματικότητα, ο Γκίντεον είχε υπαγορεύσει το μεγαλύτερο μέρος της· ο Γκέμπριελ απλά κινούσε την πένα πάνω στη σελίδα. Είχε αρχίσει να υποπτεύεται ότι πίσω από το αυστηρό προσωπίο του αδελφού του κρυβόταν μια αφανής κωμική ιδιοφυΐα.

Ο Γκίντεον ανέμισε αδιάφορα το χέρι του. «Δεν έχει σημασία. Σφράγισε το φάκελο και ας τον δώσουμε στον Σίριλ για να φύγει με το πρωινό ταχυδρομείο».

Είχαν περάσει αρκετές μέρες από τη μάχη με το μεγάλο σκουλήκι, και η Σέσιλι βρισκόταν ξανά στην αίθουσα εκπαίδευσης. Είχε αρχίσει να αναρωτιέται αν μπορούσε να μεταφέρει το κρεβάτι της και τα άλλα έπιπλα σ' αυτόν το χώρο, καθώς φαινόταν να περνά τον περισσότερο χρόνο της εδώ. Το υπνοδωμάτιο που της είχε δώσει η Σάρλοτ ήταν σχεδόν γυμνό από διακόσμηση ή οτιδήποτε θα μπορούσε να της θυμίζει το σπίτι της. Δεν είχε φέρει σχεδόν τίποτα προσωπικό μαζί της από την Ουαλία, καθώς δεν περίμενε ότι θα έμενε για πολύ καιρό.

Τουλάχιστον εδώ στην αίθουσα των όπλων ένωθε ασφαλής. Ίσως επειδή δεν υπήρχε δωμάτιο σαν αυτό εκεί που είχε μεγαλώσει· ήταν καθαρά ένα μέρος για τους Κυνηγούς των Σκιών. Τίποτα μέσα του δεν μπορούσε να της ξυπνήσει τη νοσταλγία για το σπίτι. Στους τοίχους κρέμονταν δεκάδες όπλα. Στο πρώτο της μάθημα με τον Γουίλ,

όταν εκείνος έβραζε ακόμη από οργή για το γεγονός ότι η Σέσιλι είχε έρθει εδώ, έπρεπε να απομνημονεύσει όλα τους τα ονόματα και αυτό που έκαναν. Ξίφη κατάνα από την Ιαπωνία, σπάδες με διπλή λαβή, εγχειρίδια με λεπτή λεπίδα, ρόπαλα με καρφιά και ράβδοι, κυρτές τούρκικες χαντζάρες, τόξα και σφεντόνες και μικροσκοπικές σωλήνες από τις οποίες φυσούσες δηλητηριώδεις βελόνες. Τον θυμόταν να φτύνει τις λέξεις σαν να ήταν δηλητήριο.

Θύμωσε όσο θέλεις, μεγάλε αδελφέ, είχε σκεφτεί. Μπορεί να προσποιούμαι ότι θέλω να γίνω Κυνηγός των Σκιών τώρα, επειδή έτσι δεν έχεις άλλη επιλογή παρά να με κρατήσεις εδώ. Αλλά θα σου δείξω ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν είναι η οικογένειά σου. Θα σε φέρω σπίτι.

Σήκωσε ένα σπαδί από τον τοίχο τώρα και το ισορρόπησε προσεκτικά στα χέρια της. Ο Γουίλ τής είχε εξηγήσει ότι ο σωστός τρόπος για να κρατάς ένα σπαδί με διπλή λαβή είναι λίγο κάτω από τα πλευρά, στραμμένο προς τα έξω. Το βάρος πρέπει να είναι μοιρασμένο στο πόδια, και το σπαδί πρέπει να κινείται από τους ώμους, όχι τα χέρια, έτσι ώστε να δώσεις όσο το δυνατόν μεγαλύτερη δύναμη στο θανατηφόρο χτύπημα.

Το θανατηφόρο χτύπημα. Για τόσο πολλά χρόνια ήταν θυμωμένη με τον αδελφό της επειδή τους άφησε όλους για να ζήσει με τους Κυνηγούς των Σκιών στο Λονδίνο, επειδή παραδόθηκε σε αυτό που η μητέρα της είχε χαρακτηρίσει μια ζωή άσκοπων φόνων, όπλων, αίματος και θανάτου. Γιατί δεν του αρκούσαν τα πράσινα βουνά της Ουαλίας; Τι έλειπε από την οικογένειά τους; Γιατί να στρέψεις την πλάτη σου στις πιο γαλάζιες θάλασσες, για κάτι τόσο κενό όσο όλα αυτά;

Και ωστόσο ήταν και η ίδια εδώ, επιλέγοντας να περνάει το χρόνο της μόνη της στην αίθουσα εκπαίδευσης με τη σιωπηλή συλλογή όπλων. Το βάρος του σπαδιού

στο χέρι της ήταν παρηγορητικό, σχεδόν σαν ένα εμπόδιο ανάμεσα σε κείνη και τα συναισθήματά της.

Εκείνη και ο Γουίλ είχαν περιπλανηθεί σε όλη την πόλη πριν από μερικές νύχτες, από καταγώγια οπίου μέχρι λέσχες τζόγου και στέκια ίφριτ, μια θολούρα από χρώματα και μυρωδιές και φως. Δεν ήταν ακριβώς φιλικός, αλλά η Σέσιλι ήξερε ότι, για τον Γουίλ, το ότι της επέτρεψε να τον συνοδεύσει σε μια τόσο ευαίσθητη αποστολή ήταν μια πραγματικά σημαντική κίνηση.

Είχε απολαύσει τη συντροφιά του εκείνο το βράδυ. Ήταν λες και είχε ξανά τον αδελφό της. Αλλά καθώς το βράδυ προχωρούσε, ο Γουίλ γινόταν όλο και πιο σιωπηλός, και όταν επέστρεψαν στο Ινστιτούτο, έσπευσε να εξαφανιστεί, θέλοντας εμφανώς να μείνει μόνος του, και αφήνοντας τη Σέσιλι χωρίς να έχει να κάνει τίποτα άλλο παρά να επιστρέψει στο δωμάτιό της και να μείνει ξύπνια κοιτάζοντας το ταβάνι έως ότου ήρθε η αυγή.

Όταν σχεδίαζε να έρθει εδώ είχε σκεφτεί ότι με κάποιο τρόπο οι δεσμοί που τον κρατούσαν εδώ δεν μπορεί να ήταν τόσο ισχυροί. Η σύνδεσή του με αυτούς τους ανθρώπους δεν θα μπορούσε να είναι σαν τη σύνδεσή του με την οικογένειά του. Αλλά καθώς η νύχτα προχωρούσε κι εκείνη έβλεπε την ελπίδα του, και μετά την απογοήτευσή του, σε κάθε νέο στέκι στο οποίο πήγαιναν να ψάξουν για γιν φεν και δεν υπήρχε καθόλου, είχε καταλάβει—ω, της το είχαν ξαναπεί, το ήξερε, αλλά δεν ήταν το ίδιο με το να το καταλαβαίνει—ότι οι δεσμοί που τον κρατάνε εδώ ήταν εξίσου ισχυροί με τους δεσμούς αίματος.

Ήταν κουρασμένη τώρα, και παρόλο που κρατούσε το σπαθί όπως της είχε μάθει ο Γουίλ—με το δεξί χέρι στο πάνω μέρος της λαβής και το αριστερό ακριβώς από κάτω του—της γλίστρησε και αναποδογύρισε μπροστά, για να καρφωθεί με τη μύτη στο πάτωμα.

«Ω, Θεέ μου», είπε μια φωνή από την είσοδο. «Φοβάμαι ότι σε αυτή την προσπάθεια θα έδινα μονάχα ένα τρία. Τέσσερα ίσως, αν είχα τη διάθεση να σου δώσω έναν επιπλέον βαθμό επειδή εξασκείσαι στην ξιφομαχία με απογευματινή ενδυμασία».

Η Σέσιλι, που όντως δεν είχε μπει στον κόπο να φορέσει τον εξοπλισμό της, τίναξε το κεφάλι της προς τα πίσω και αγριοκοίταξε τον Γκέιμπριελ Λάιτγουντ, ο οποίος είχε εμφανιστεί στην πόρτα σαν ένα διαβολάκι έτοιμο να κάνει μια σκανταλιά. «Ίσως να μη με ενδιαφέρει η άποψή σας, κύριε».

«Ίσως». Έκανε ένα βήμα μπροστά μέσα στο δωμάτιο. «Ο Άγγελος ξέρει ότι τον αδελφό σου πάντως δεν τον ενδιέφερε ποτέ».

«Σ' αυτό μοιάζουμε», σχολίασε η Σέσιλι, ελευθερώνοντας το σπαδί από το πάτωμα.

«Αλλά όχι και σε πολλά άλλα». Ο Γκέιμπριελ ήρθε να σταθεί δίπλα της. Αντικατοπτρίζονταν και οι δύο σε έναν από τους καθρέφτες εκπαίδευσης: ο Γκέιμπριελ ήταν ένα κεφάλι ψηλότερός της, και μπορούσε να δει το πρόσωπό του καθαρά πάνω από τον ώμο της. Είχε ένα παράξενα γωνιώδες πρόσωπο: όμορφο από κάποιες γωνίες, και παράξενα ενδιαφέρον από άλλες. Υπήρχε μια μικρή λευκή ουλή στο πιγούνι του, σαν να κόπηκε εκεί από μια λεπτή λεπίδα. «Θέλεις να σου δείξω πώς να κρατάς σωστά το σπαδί;»

«Αν πρέπει».

Δεν απάντησε παρά μόνο πέρασε το χέρι του γύρω της, προσαρμόζοντας την παλάμη της πάνω στη λαβή. «Δεν πρέπει να κρατάς ποτέ το σπαδί σου με τη μύτη στραμμένη προς τα κάτω», είπε. «Κράτησέ το έτσι –στραμμένο προς τα έξω– έτσι ώστε αν σου επιτεθεί ο αντίπαλός σου, να πέσει πάνω στη λεπίδα σου».

Η Σέσιλι προσάρμοσε τη λαβή της αναλόγως. Το μυαλό

της στριφογύριζε. Για τόσο πολύ καιρό θεωρούσε τους Κυνηγούς των Σκιών τέρατα. Τέρατα που είχαν απαγάγει τον αδελφό της, κι εκείνη μια ηρωίδα, που είχε έρθει με το άλογό της για να τον σώσει ακόμα κι αν εκείνος δεν συνειδητοποιούσε ότι χρειαζόταν διάσωση. Ήταν παράξενο και σταδιακό, να συνειδητοποιεί πόσο ανθρώπινοι ήταν. Μπορούσε να αισθανθεί τη θερμότητα να υψώνεται από το σώμα του Γκέμπριελ, την ανάσα του να ανακατεύει τα μαλλιά της, και ω, ήταν παράξενο, να έχει συναίσθηση τόσων πραγμάτων για κάποιον: την αίσθησή του, τον τρόπο που το δέρμα του χάιδευε το δικό της, τον τρόπο που μύριζε –

«Είδα τον τρόπο που πολέμησες στην Έπαυλη Λάιτγουντ», μουρμούρισε ο Γκέμπριελ Λάιτγουντ. Το γεμάτο κάλλους χέρι του πέρασε ξυστά πάνω από τα δάχτυλά της, και η Σέσιλι πάλεψε να καταστείλει ένα μικρό ρίγος.

«Άσχημα;» είπε, προσπαθώντας να κάνει τον τόνο της πειρακτικό.

«Με πάθος. Υπάρχουν εκείνοι που πολεμούν επειδή αυτό είναι το καθήκον τους κι εκείνοι που πολεμούν επειδή το αγαπούν. Εσύ το αγαπάς».

«Εγώ δεν...» άρχισε να λέει η Σέσιλι, αλλά η φράση της διακόπηκε όταν η πόρτα της αίθουσας εκπαίδευσης άνοιξε απότομα με ένα δυνατό κρότο.

Ήταν ο Γουίλ, γεμίζοντας το κατώφλι με το λυγρό του σώμα και τους φαρδιούς του ώμου. Τα γαλάζια του μάτια ήταν οργισμένα. «Τι κάνεις εδώ;» απαίτησε να μάθει.

Πάει η σύντομη ειρήνη που είχαν επιτύχει το προηγούμενο βράδυ. «Εξασκούμει», είπε η Σέσιλι. «Μου είπες ότι δεν θα βελτιωθώ χωρίς εξάσκηση».

«Όχι εσύ. Ο Γκέμπριελ Λάιτγουορμ¹ από δω». Ο Γουίλ

¹ Ο Γουίλ κάνει λογοπαίγνιο με το επίθετο του Γκέμπριελ αντικαθιστώντας το "γουντ" με τη λέξη "γουόρμ" (worm) που σημαίνει σκουλήκι (Σ.τ.Μ)

τίναξε το πιγούνι του προς το άλλο αγόρι. «Συγγνώμη. Λάιτγουντ».

Ο Γκέιμπριελ τράβηξε αργά τα χέρια του γύρω από τη Σέσιλι. «Όποιος διδάσκει στην αδελφή σου ξιφομαχία τής έχει μεταδώσει πολλές κακές συνήθειες. Προσπαθούσα απλά να βοηθήσω».

«Του είπα ότι δεν υπάρχει πρόβλημα», είπε η Σέσιλι, μη έχοντας ιδέα γιατί υπερασπιζόταν τον Γκέιμπριελ, πέρα από το ότι υποπτευόταν ότι αυτό θα ενοχλούσε τον Γουίλ.

Και όντως τον ενόχλησε. Τα μάτια του στένεψαν. «Και μήπως εκείνος σου είπε ότι ψάχνει εδώ και χρόνια ένα τρόπο να με εκδικηθεί γι' αυτό που θεωρεί ως μια προσβολή εκ μέρους μου απέναντι στην αδελφή του; Και ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος να το κάνει παρά μέσα από σένα;»

Η Σέσιλι έστρεψε απότομα το κεφάλι της για να κοιτάξει τον Γκέιμπριελ, ο οποίος είχε μια έκφραση ενόχλησης και απείθειας. «Είναι αλήθεια;»

Δεν απάντησε σε κείνη αλλά στον Γουίλ. «Αν είναι να ζήσουμε στο ίδιο σπίτι, Χέροντεϊλ, τότε πρέπει να μάθουμε να φερόμαστε ο ένας στον άλλο με ευγένεια. Δεν συμφωνείς;»

«Όσο μπορώ ακόμη να σου σπάσω το χέρι με την παραμικρή ευκολία, δεν συμφωνώ καθόλου». Ο Γουίλ κατέβασε ένα σπαθί από τον τοίχο. «Και τώρα φύγε, Γκέιμπριελ. Και άφησε την αδελφή μου ήσυχη».

Με ένα περιφρονητικό βλέμμα, ο Γκέιμπριελ πέρασε δίπλα από τον Γουίλ και βγήκε από το δωμάτιο. «Ήταν απολύτως απαραίτητο αυτό, Γουίλ;» ρώτησε η Σέσιλι αμέσως όταν η πόρτα έκλεισε πίσω του.

«Εγώ ξέρω τον Γκέιμπριελ Λάιτγουντ ενώ εσύ όχι. Προτείνω να αφήσεις εμένα να κρίνω καλύτερα το χαρα-

κτῆρα του. Θέλει να σε χρησιμοποιήσει για να πληγώσει εμένα...».

«Πραγματικά, δεν μπορείς να φανταστείς ότι το κίνητρό του μπορεί να μην έχει σχέση με σένα;»

«Τον ξέρω», είπε ξανά ο Γουίλ. «Έχει αποδειχτεί ψεύτης και προδότης...»

«Οι άνθρωποι αλλάζουν».

«Όχι τόσο πολύ».

«Εσύ άλλαξες», είπε η Σέσιλι, διασχίζοντας με μεγάλα βήματα το δωμάτιο και αφήνοντας το σπαδί της πάνω σε ένα πάγκο με μια κλαγγή.

«Το ίδιο κι εσύ», είπε ο Γουίλ, εκπλήσσοντάς την. Γύρισε να τον κοιτάξει.

«Έχω αλλάξει; Πώς έχω αλλάξει;»

«Όταν ήρθες εδώ» είπε «έλεγες συνεχώς ότι ήθελες να με πάρεις μαζί σου στο σπίτι. Δεν σου άρεσε η εκπαίδευσή σου. Υποκρινόσουν ότι σου άρεσε, αλλά εγώ το καταλάβαινα. Μετά σταμάτησες τα “Γουίλ, πρέπει να γυρίσεις σπίτι”, και άρχισες τα “Γράψε ένα γράμμα, Γουίλ”. Και άρχισες να απολαμβάνεις την εκπαίδευσή σου. Ο Γκέμπριελ Λάιτγουντ είναι ανήθικος αλλά έχει δίκιο για ένα πράγμα: Όντως το απόλαυσες που αντιμετώπισες το μεγάλο σκουλήκι στην Έπαυλη Λάιτγουντ. Το αίμα των Κυνηγών των Σκιών είναι σαν μπαρούτι στις φλέβες σου, Σέσι. Όταν ανάψει, δεν είναι εύκολο να σβήσει. Αν μείνεις κι άλλο εδώ, υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να γίνεις σαν εμένα – θα είσαι υπερβολικά μπλεγμένα για να φύγεις».

Η Σέσιλι μισόκλεισε τα μάτια της για να κοιτάξει καλά τον αδελφό της. Το πουκάμισό του ήταν ανοιχτό στο γιακά, αποκαλύπτοντας κάτι κόκκινο να λαμπυρίζει στο κόιλωμα του λαιμού του. «Φοράς γυναικείο κολιέ, Γουίλ;»

Ο Γουίλ σήκωσε το χέρι του στο λαιμό του με ένα ξαφνιασμένο ύφος, αλλά πριν προλάβει να απαντήσει,

η πόρτα της αίθουσας εκπαίδευσης άνοιξε για άλλη μια φορά και εμφανίστηκε η Σόφι, με μια ανήσυχη έκφραση στο σηματοδεδυμένο της πρόσωπο.

«Αφέντη Γουίλ, δεσποινίς Χέροντεϊλ», είπε. «Σας έψαχνα. Η Σάρλοτ ζήτησε να πάτε όλοι στο καθιστικό αμέσως· πρόκειται για ένα επείγον θέμα».

Η Σέσιλι ήταν πάντα ένα μοναχικό παιδί. Ήταν δύσκολο να μην είσαι μοναχικός όταν τα μεγαλύτερα αδέρφια σου ήταν νεκρά ή αγνοούμενα και εκεί κοντά δεν υπήρχαν νεαρά άτομα στην ηλικία σου τα οποία οι γονείς σου να θεωρούσαν κατάλληλη παρέα. Είχε μάθει από νωρίς να ψυχαγωγεί τον εαυτό της παρατηρώντας τους ανθρώπους, παρατηρήσεις τις οποίες δεν μοιραζόταν με τους άλλους αλλά τις κατέγραφε προσεκτικά έτσι ώστε να τις μελετήσει αργότερα όταν ήταν μόνη της.

Οι συνήθειες μιας ζωής δεν ξεπερνιούνται γρήγορα, και παρόλο που η Σέσιλι δεν ήταν πλέον μοναχική, εφόσον είχε έρθει στο Ινστιτούτο πριν από δύο βδομάδες, είχε κάνει τους κατοίκους του αντικείμενο της μελέτης της. Κυνηγοί των Σκιών ήταν άλλωστε – ο εχθρός στην αρχή, και μετά, καθώς άρχισε να αλλάζει σταδιακά γνώμη, απλά το αντικείμενο του ενδιαφέροντός της.

Τους παρατηρούσε τώρα καθώς έμπαινε στο καθιστικό δίπλα στον Γουίλ. Πρώτα ήταν η Σάρλοτ, καθισμένη πίσω από το γραφείο της. Η Σέσιλι δεν γνώριζε πολύ καιρό τη Σάρλοτ, και ωστόσο ήξερε ότι ήταν το είδος της γυναίκας που παρέμενε ήρεμη ακόμα και κάτω από πίεση. Ήταν μικροσκοπική αλλά δυνατή, κάπως σαν τη μητέρα της Σέσιλι, αλλά χωρίς την τάση να μουρμουρίζει στα ουαλικά.

Μετά ήταν ο Χένρι. Ίσως να ήταν ο πρώτος από όλους τους που έπεισε τη Σέσιλι ότι παρόλο που οι Κυνηγοί

των Σκιών ήταν διαφορετικοί, δεν ήταν επικίνδυνα αλλόκοτοι. Ο Χένρι δεν είχε τίποτα το τρομακτικό, με τα κοκαλιάρικα πόδια του και το γωνιώδες σώμα του καθώς έγερνε πάνω στο γραφείο της Σάρλοτ.

Ύστερα τα μάτια της γλίστρησαν πάνω στον Γκίντεον Λάιτγουντ, πιο κοντός και πιο γεροδεμένος από τον αδελφό του – ο Γκίντεον, τα γκριζοπράσινα μάτια του οποίου συνήθως ακολουθούσαν τη Σόφι σε όλο το Ινστιτούτο όπως εκείνα ενός παιχνιδιάρικου κουταβιού. Αναρωτήθηκε αν οι άλλοι στο Ινστιτούτο είχαν προσέξει τη συμπάθεια που έτρεφε για την υπηρέτρια, και πώς να φαινόταν αυτό και στην ίδια τη Σόφι.

Και υπήρχε και ο Γκέμπριελ. Οι σκέψεις της Σέσιλι γι' αυτόν ήταν ανακατεμένες και μπερδεμένες. Τα μάτια του ήταν φωτεινά, το σώμα του σφιγμένο σαν ελατήριο έτσι όπως έγερνε πάνω στην πολυθρόνα του αδελφού του. Στον καναπέ από σκούρο βελούδο απέναντι ακριβώς από τους Λάιτγουντ καθόταν ο Τζεμ, με την Τέσα δίπλα του. Είχε σηκώσει το βλέμμα του όταν άνοιξε η πόρτα και, όπως πάντα, φάνηκε να λάμπει λίγο περισσότερο όταν είδε τον Γουίλ. Ήταν μια παράξενη ιδιότητα και των δυο τους, και η Σέσιλι αναρωτήθηκε αν συνέβαινε έτσι με όλους τους παραμπατά ή αν αυτή η περίπτωση ήταν μοναδική. Όπως και να 'χει, θα πρέπει να είναι τρομακτικό να είσαι τόσο στενά συνδεδεμένος με ένα άλλο άτομο, ειδικότερα όταν ο ένας από αυτούς ήταν τόσο ευάλωτος όσο ο Τζεμ.

Καθώς τους κοιτούσε, η Τέσα ακούμπησε το χέρι της πάνω στο χέρι του Τζεμ και του είπε κάτι χαμηλόφωνα που τον έκανε να χαμογελάσει. Η Τέσα κοίταξε γρήγορα τον Γουίλ, αλλά εκείνος απλά διέσχισε το δωμάτιο όπως έκανε πάντα για να γείρει επάνω στο πλαίσιο του τζακιού. Η Σέσιλι δεν μπόρεσε να καταλάβει ποτέ αν αυτό το έκανε επειδή συνεχώς κρύωνε ή επειδή θεωρούσε ότι

έδειχνε επιβλητικός μπροστά στις φλόγες.

Θα πρέπει να ντρέπεσαι για τον αδελφό σου – που τρέφει παράνομα συναισθήματα για τη μνηστή του παραμπατάι του, της είχε πει ο Γουίλ. Αν ήταν κάποιος άλλος, θα του είχε πει ότι δεν έχει νόημα να κρατά μυστικά. Η αλήθεια τελικά θα αποκαλυπτόταν. Αλλά στην περίπτωση του Γουίλ, δεν ήταν και τόσο σίγουρη. Είχε εξασκήσει για χρόνια τις ικανότητές του στο να κρύβεται και να προσποιείται. Ήταν εξαιρετικός ηθοποιός. Αν δεν ήταν αδελφή του, αν δεν έβλεπε πώς ήταν το πρόσωπό του όταν ο Τζεμ δεν κοιτούσε, πίστευε ότι ούτε εκείνη θα το είχε μαντέψει.

Και μετά υπήρχε και η απαίσια αλήθεια ότι δεν θα χρειαζόταν να κρύβει το μυστικό του για πάντα. Έπρεπε να το κρύβει μόνο για όσο ζούσε ο Τζεμ. Αν ο Τζέιμς Κάρστερς δεν ήταν τόσο απίστευτα καλός και καλοπροαίρετος, σκέφτηκε η Σέσιλι, ίσως να τον είχε μισήσει εκ μέρους του αδελφού της. Όχι μόνο παντρευόταν το κορίτσι που αγαπούσε ο αδελφός της, αλλά όταν θα πέθαινε, η Σέσιλι φοβόταν ότι ο Γουίλ δεν θα κατάφερνε να συνέλθει ποτέ. Αλλά δεν μπορούσες να κατηγορήσεις κάποιον επειδή πεθαίνει. Επειδή φεύγει σκόπιμα, ίσως, όπως είχε εγκαταλείψει ο αδελφός της την ίδια και τους γονείς της, αλλά όχι επειδή πεθαίνει, καθώς η δύναμη πάνω σε κάτι τέτοιο υπερβαίνει τις ικανότητες κάθε θνητού ανθρώπου.

«Χαίρομαι που είστε όλοι εδώ», είπε η Σάρлот με κουρασμένη φωνή η οποία έκανε τη Σέσιλι να αφήσει τη μελέτη της κατά μέρος. Η Σάρлот κοιτούσε βλοσυρά κάτω, έναν στιλβωμένο δίσκο πάνω στο γραφείο της, όπου υπήρχε ένα ανοιχτό γράμμα και ένα μικρό πακέτο τυλιγμένο με κερωμένο χαρτί. «Έλαβα ένα ανησυχητικό γράμμα. Από τον Μάγιστρο».

«Από τον Μόρτμεϊν;» Η Τέσα έγειρε μπροστά, και ο κουρδιστός άγγελος που φορούσε πάντα γύρω από το λαιμό της ελευθερώθηκε, λαμποκοπώντας στο φως της φωτιάς. «Σου έγγραψε;»

«Όχι για να ρωτήσει για την υγεία σου, υποδέτω», είπε ο Γουίλ. «Τι θέλει;»

Η Σάρλοτ πήρε μια βαθιά ανάσα. «Θα σας διαβάσω το γράμμα».

Αγαπητή μου κυρία Μπράνγουελ,

Συγχωρήστε με που σας ενοχλώ σε μια δύσκολη όπως φαντάζομαι περίοδο για το σπίτι σας. Ένωσα θλίψη, αν και όχι έκπληξη πρέπει να ομολογήσω, όταν έμαδα για την άσχημη κατάσταση της υγείας του κυρίου Κάρστερς.

Πιστεύω ότι γνωρίζετε ότι είμαι ο ευτυχής κάτοχος μιας μεγάλης –εξαιρετικά μεγάλης μπορώ να πω– ποσότητας του φαρμάκου που χρειάζεται ο κύριος Κάρστερς για την ευημερία του. Έτσι βρισκόμαστε σε μια πολύ ενδιαφέρουσα κατάσταση, για την οποία ανυπομονώ να βρεθεί μια λύση που θα ικανοποιήσει και τους δυο μας. Θα χαρόμουν πολύ να κάνουμε μια ανταλλαγή: Αν είστε πρόθυμη να μου εμπιστευτείτε τη δεσποινίδα Γκρέι, θα σας παραχωρήσω μια μεγάλη ποσότητα γιν φεν.

Έστειλα ένα σύμβολο της καλής μου θέλησης. Παρακαλώ, γράψτε μου για να μου γνωστοποιήσετε την απόφασή σας. Αν πείτε στο αυτόματό μου τη σωστή σειρά των αριθμών που είναι τυπωμένοι στο κάτω μέρος αυτής της επιστολής, να είστε σίγουρη ότι θα τη λάβω.

Με εκτίμηση,

Άξελ Μόρτμεϊν

«Αυτό είναι όλο», είπε η Σάρλοτ, διπλώνοντας το γράμμα της στα δύο και αφήνοντάς το ξανά πάνω στο δίσκο.

«Υπάρχουν οδηγίες για το πώς να καλέσουμε το αυτόματο στο οποίο θέλει να δώσουμε την απάντησή μας, και υπάρχουν και οι αριθμοί που ανέφερε, αλλά δεν δίνουν κανένα στοιχείο για το πού μπορεί να βρίσκεται».

Ακολούθησε μια σοκαρισμένη σιωπή. Η Σέσιλι, που είχε καθίσει σε μια μικρή εμπριμέ πολυθρόνα, κοίταξε τον Γουίλ και τον είδε να αποστρέφει γρήγορα το βλέμμα του σαν να ήθελε να κρύψει την έκφρασή του. Ο Τζεμ χλόμιασε, με το πρόσωπό του να παίρνει το χρώμα της στάχτης, και η Τέσα – η Τέσα καθόταν απολύτως ακίνητη, με το φως από τη φωτιά να κυνηγάει τις σκιές στο πρόσωπό της.

«Ο Μόρτμεϊν θέλει εμένα», είπε τελικά, σπάζοντας τη σιωπή. «Με αντάλλαγμα το γιν φεν του Τζεμ».

«Είναι γελοίο», είπε ο Τζεμ. «Αδύνατον. Πρέπει να δώσουμε αυτό το γράμμα στο Ενκλάβιο μήπως μπορέσουν να εντοπίσουν μέσα κάτι για το πού μπορεί να βρίσκεται, αλλά αυτό είναι όλο».

«Δεν πρόκειται να μπορέσουν να εντοπίσουν τίποτα για το πού μπορεί να βρίσκεται», είπε σιγανά ο Γουίλ. «Ο Μάγιστρος έχει αποδειχθεί επανειλημμένως πολύ έξυπνος για κάτι τέτοιο».

«Αυτό δεν είναι εξυπνάδα», είπε ο Τζεμ. «Αυτό είναι η πιο χονδροειδής μορφή εκβιασμού...»

«Δεν διαφωνώ», είπε ο Γουίλ. «Εγώ λέω να δεχτούμε το πακέτο ως ευλογία, μια χούφτα παραπάνω γιν φεν που θα σε βοηθήσει, και ας αγνοήσουμε τα υπόλοιπα».

«Ο Μόρτμεϊν έγραψε το γράμμα για μένα», είπε η Τέσα, διακόπτοντάς τους και τους δύο. «Η απόφαση πρέπει να είναι δική μου». Έσκυψε προς τη Σάρлот. «Θα πάω».

Ακολούθησε κι άλλη νεκρική σιωπή. Το πρόσωπο της Σάρлот ήταν γκριζό. Η Σέσιλι αισθανόταν και τα δικά της χέρια να γλιστράνε από τον ιδρώτα εκεί που σφίγγο-

νταν στην ποδιά της. Οι αδελφοί Λάιτγουντ έδειχναν να νιώθουν απελπιστικά άβολα. Ο Γκέμπριελ έμοιαζε να εύχεται να βρισκόταν οπουδήποτε αλλού εκτός από κει. Η Σέσιλι δεν τους αδικούσε. Η ένταση ανάμεσα στον Γουίλ, τον Τζεμ και την Τέσα έμοιαζε με ένα βαρέλι με μπαρούτι που χρειαζόταν μονάχα ένα σπύρτο για να ανατιναχτεί.

«Όχι», είπε τελικά ο Τζεμ, και σηκώθηκε όρθιος. «Τέσα, δεν μπορείς».

Μιμήθηκε την κίνησή του, και σηκώθηκε κι εκείνη. «Μπορώ. Είσαι ο μνηστήρας μου. Δεν μπορώ να σου επιτρέψω να πεθάνεις ενώ μπορώ να σε βοηθήσω, και ο Μόρτμεϊν δεν σκοπεύει να μου κάνει κακό...»

«Δεν ξέρουμε τι σκοπεύει να κάνει! Δεν μπορούμε να τον εμπιστευτούμε!» είπε ξαφνικά ο Γουίλ, και μετά κατέβασε το κεφάλι του, με το χέρι του να σφίγγει το πλαίσιο του τζακιού τόσο δυνατά ώστε τα δάχτυλά του άσπρισαν. Η Σέσιλι καταλάβαινε ότι πίεζε τον εαυτό του να παραμείνει σιωπηλός.

«Αν ο Μόρτμεϊν ήθελε εσένα, Γουίλ, θα πήγαινες», είπε η Τέσα, κοιτάζοντας τον αδελφό της Σέσιλι με ένα νόημα στα μάτια της που δεν άφηνε περιθώρια αντίκρουσης. Ο Γουίλ ζάρωσε στα λόγια της.

«Όχι», είπε ο Τζεμ. «Θα το απαγόρευα και σε κείνον».

Η Τέσα στράφηκε στον Τζεμ με την πρώτη έκφραση θυμού απέναντί του που έβλεπε ποτέ η Σέσιλι στο πρόσωπό της. Δεν μπορείς να μου το απαγορεύσεις – όπως δεν θα μπορούσες και στον Γουίλ...»

«Μπορώ», είπε ο Τζεμ. «Για έναν πολύ απλό λόγο. Το ναρκωτικό δεν είναι η θεραπεία, Τέσα. Απλά επεκτείνει τη ζωή μου. Δεν θα σου επιτρέψω να χαραμίσεις τη δική σου ζωή για ένα απομεινάρι της δικής μου. Αν πας στον Μόρτμεϊν, θα είναι άδικο. Και δεν θα πάρω το φάρμακο».

Ο Γουίλ σήκωσε το κεφάλι του. «Τζέιμς...»

Αλλά η Τέσα και ο Τζεμ κοιτάζονταν, με τα μάτια τους καρφωμένα. «Δεν θα το έκανες», είπε ξέπνοα η Τέσα. «Δεν θα με προσέβαλες πετώντας μου στα μούτρα μια θυσία που θα έκανα για σένα».

Ο Τζεμ διέσχισε το δωμάτιο και πήρε το πακέτο –και το γράμμα– από το γραφείο της Σάρλοτ. «Προτιμώ να σε προσβάλω παρά να σε χάσω», είπε, και πριν προλάβει να τον σταματήσει κανείς, τα πέταξε και τα δύο στη φωτιά.

Το δωμάτιο ξέσπασε σε φωνές. Ο Χένρι όρμησε μπροστά, αλλά ο Γουίλ είχε πέσει ήδη στα γόνατα μπροστά στο τζάκι και βούτηξε και τα δυο του χέρια μέσα στις φλόγες.

Η Σέσιλι τινάχτηκε από την καρέκλα της. «Γουίλ!» φώναξε, και όρμησε στον αδελφό της. Τον άρπαξε από τους ώμους του σακακιού του και τον τράβηξε μακριά από τη φωτιά. Ο Γουίλ έπεσε προς τα πίσω, με το καιγόμενο πακέτο να πέφτει από τα χέρια του. Ο Γκίντεον βρέθηκε εκεί μετά από μια στιγμή, σβήνοντας τις μικρές φλόγες με τα πόδια του, και αφήνοντας ένα χάος από καμένο χαρτί και ασημί σκόνη πάνω στο χαλί.

Η Σέσιλι κοίταξε μέσα στο τζάκι. Το γράμμα με τις οδηγίες για το πώς να καλέσουν το αυτόματο του Μόρτμεϊν είχε χαθεί, είχε γίνει στάχτη.

«Γουίλ», είπε ο Τζεμ. Έδειχνε έτοιμος να κάνει εμετό. Έπεσε στα γόνατα δίπλα στη Σέσιλι, η οποία εξακολούθωσε να κρατάει τους ώμους του αδελφού της, και έβγαλε ένα ραβδί από το σακάκι του. Τα χέρια του Γουίλ ήταν κόκκινα, με άσπρα σημεία εκεί που είχαν αρχίσει ήδη να σχηματίζονται φουσκάλες πάνω στο δέρμα, και με μαύρα μπαλώματα από τη στάχτη. Η ανάσα του ακουγόταν κοφτή και τραχιά στο αφτί της Σέσιλι – κοφτές ανάσες πόνου, όπως ακουγόταν όταν είχε πέσει από τη στέγη του σπιτιού τους όταν ήταν εννιά ετών και είχε διαλύσει τα

κόκαλα του αριστερού του χεριού. «*Byddwch yn iawon, Γουίλ*», είπε καθώς ο Τζεμ ακούμπησε το ραβδί του στο βραχίονα του αδελφού της και άρχισε να σχεδιάζει γρήγορα. «Θα γίνεις καλά».

«Γουίλ», είπε ο Τζεμ, μισοψιθυρίζοντας. «Γουίλ, λυπάμαι πολύ, λυπάμαι τόσο πολύ. Γουίλ...»

Οι κοφτές ανάσες του Γουίλ είχαν αρχίσει να επιβραδύνονται καθώς ο ιράτζε επιδρούσε, με το δέρμα του να παίρνει πάλι το φυσιολογικό του χρώμα. «*Υπάρχει ακόμη λίγο γιν φεν που μπορεί να σωθεί*», είπε ο Γουίλ, ακουμπώντας την πλάτη του πάνω στη Σέσιλι. Μύριζε καπνό και σίδηρο. Η Σέσιλι μπορούσε να νιώσει την καρδιά του να χτυπάει από την πλάτη του. «Καλύτερα να το μαζέψουμε πριν...»

«Να». Ήταν η Τέσα, που γονάτισε κάτω η Σέσιλι είχε μια αμυδρή επίγνωση ότι όλοι οι άλλοι στέκονταν όρθιοι, με τη Σάρλοτ να καλύπτει το στόμα της με το ένα χέρι σοκαρισμένη. Στο δεξί χέρι της Τέσα βρισκόταν ένα μαντίλι, στο οποίο υπήρχε ίσως μισή χούφτα γιν φεν, το μόνο που είχε σώσει ο Γουίλ από τη φωτιά. «Πάρε αυτό», είπε, και το έβαλε στο ελεύθερο χέρι του Τζεμ, εκείνο που δεν κρατούσε το ραβδί. Έμοιαζε έτοιμος να της μιλήσει, αλλά εκείνη είχε ήδη σηκωθεί επάνω. Δείχνοντας απόλυτα συντετριμμένος, ο Τζεμ την παρακολούθησε να βγαίνει από το δωμάτιο.

«Ω, Γουίλ. Τι θα κάνουμε με σένα;»

Ο Γουίλ καθόταν, νιώθοντας μάλλον αμήχανος στην εμπριμέ πολυθρόνα στο καθιστικό, αφήνοντας τη Σάρλοτ, που ήταν κουρνιασμένη σε ένα μικρό σκαμνί μπροστά του, να του βάλει αλοιφή στα χέρια. Δεν πονούσαν πολύ πλέον, μετά από τρεις ιράτζε, και είχαν επιστρέψει στο φυσιολογικό τους χρώμα, ωστόσο η Σάρλοτ επέμεινε

να τα φροντίσει.

Οι άλλοι είχαν φύγει, εκτός από τη Σέσιλι και τον Τζεμ· η Σέσιλι καθόταν δίπλα του, κουρνιασμένη στο μπράτσο της πολυθρόνας του, και ο Τζεμ ήταν γονατισμένος πάνω στο καμένο χαλί, κρατώντας ακόμη στα χέρια του το ραβδί του, χωρίς να αγγίζει τον Γουίλ, ωστόσο πολύ κοντά του. Είχαν αρνηθεί να φύγουν, ακόμα και αφότου οι άλλοι είχαν αποχωρήσει και η Σάρλοτ είχε στείλει τον Χένρι πίσω στο κελάρι για να δουλέψει. Δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα άλλο, άλλωστε. Οι οδηγίες για το πώς να έρθουν σε επαφή με τον Μόρτμεϊν είχαν χαθεί, είχαν γίνει στάχτη, και δεν χρειαζόταν πλέον να πάρουν κάποια απόφαση.

Η Σάρλοτ είχε επιμείνει να μείνει ο Γουίλ για να του βάλει αλοιφή στα χέρια, και η Σέσιλι και ο Τζεμ είχαν αρνηθεί να τον αφήσουν. Και ο Γουίλ έπρεπε να παραδεχτεί ότι του άρεσε, του άρεσε να έχει την αδερφή του στο μπράτσο της πολυθρόνας του, του άρεσαν τα υπερπροστατευτικά άγρια βλέμματα που έριχνε σε οποιονδήποτε τον πλησίαζε, ακόμα και στη Σάρλοτ, γλυκιά και ακίνδυνη με τη αλοιφή της και το μητρικό της ύφος. Και τον Τζεμ, στα πόδια του, να γέρνει λίγο πάνω στην πολυθρόνα του, όπως είχε κάνει τόσες φορές όταν τύλιγε τον Γουίλ με επιδέσμους μετά από καβγάδες ή όταν του σχεδίαζε ιράτζε λόγω των τραυμάτων του στη μάχη.

«Θυμάσαι όταν ο Μέλιορν προσπάθησε να σου σπάσει τα δόντια επειδή τον αποκάλεσες τεμπέλη με μυτερά αφτιά;» είπε ο Τζεμ. Είχε πάρει λίγο από το γιν φεν που είχε στείλει ο Μόρτμεϊν, και τα μάγουλά του είχαν ξανά χρώμα.

Ο Γουίλ χαμογέλασε, παρά τα όσα είχαν γίνει· δεν μπορούσε να κρατηθεί. Ήταν το μοναδικό πράγμα τα τελευταία χρόνια που τον είχε κάνει να νιώθει τυχερός: ότι είχε κάποιον στη ζωή του που τον ήξερε, ήξερε τι

σκεφτόταν πριν το εκφράσει. «Θα του έσπαγα κι εγώ τα δόντια» είπε «αλλά όταν πήγα να τον βρω ξανά, είχε μεταναστεύσει στην Αμερική. Για να αποφύγει την οργή μου, αναμφίβολα».

«Πφφ», είπε η Σάρλοτ, όπως έκανε πάντα όταν πίστευε ότι ο Γουίλ γινόταν αλαζονικός. «Είχε πολλούς εχθρούς στο Λονδίνο, από ό,τι ξέρω».

«*Dydw I ddim yn gwybod rwy gw unrhwyg yn o'r bobl yr ydych yn siarad amdano*», είπε η Σέσιλι μελαγχολικά.

«Μπορεί να μην ξέρεις για ποιον μιλάμε, αλλά και κανείς άλλος δεν ξέρει τι λες εσύ», είπε ο Γουίλ, παρόλο που ο τόνος του δεν έκρυβε πραγματική επίπληξη. Μπορούσε και ο ίδιος να ακούσει την εξάντληση στη φωνή του. Η έλλειψη ύπνου την προηγούμενη νύχτα είχε αρχίσει να τον επηρεάζει. «Μίλα αγγλικά, Σέσι».

Η Σάρλοτ σηκώθηκε, επέστρεψε στο γραφείο της, και άφησε το βάζο με την αλοιφή κάτω. Η Σέσιλι τράβηξε μια τούφα από τα μαλλιά του Γουίλ. «Για να δω τα χέρια σου».

Εκείνος τα σήκωσε. Θυμήθηκε τη φωτιά, τον καυτό πόνο, και περισσότερο από όλα το σοκαρισμένο πρόσωπο της Τέσα. Ήξερε ότι εκείνη θα καταλάβαινε γιατί έκανε αυτό που έκανε, γιατί δεν το σκέφτηκε δεύτερη φορά, αλλά το βλέμμα στα μάτια της – λες και η καρδιά της είχε ραγίσει για κείνον.

Ευχόταν μονάχα να ήταν ακόμη εδώ. Ήταν ωραία να βρίσκεται εδώ με τον Τζεμ και τη Σέσιλι και τη Σάρλοτ, να περιβάλλεται από τη στοργή τους, αλλά χωρίς εκείνη, πάντοτε θα έλειπε κάτι, ένα μέρος της καρδιάς του στο σχήμα της Τέσα το οποίο δεν θα έπαιρνε ποτέ πίσω.

Η Σέσιλι άγγιξε τα δάχτυλά του που τώρα έδειχναν αρχετά φυσιολογικά, εκτός από τη στάχτη κάτω από τα νύ-

χια του. «Είναι εκπληκτικό», είπε, και χτύπησε ελαφριά τα χέρια του, προσέχοντας να μην απλώσει την αλοιφή. «Ο Γουίλ είχε πάντα την τάση να κάνει κακό στον εαυτό του», πρόσθεσε, με στοργή στον τόνο της. «Δεν μπορώ να μετρήσω πόσες φορές έσπασε τα άκρα του όταν ήμασταν παιδιά – τις γρατζουνιές, τις ουλές».

Ο Τζεμ έγειρε πιο κοντά πάνω στην πολυθρόνα, κοιτάζοντας τη φωτιά. «Καλύτερα να ήταν τα δικά μου χέρια», είπε.

Ο Γουίλ κούνησε το κεφάλι του. Η εξάντληση είχε αρχίσει να αμβλύνει τα πάντα μέσα στο δωμάτιο, θολώνοντας το μοτίβο της ταπετσαρίας και κάνοντάς το να μοιάζει με μια άμορφη μάζα σκούρου χρώματος. «Όχι. Όχι τα δικά σου χέρια. Τα χρειάζεσαι τα χέρια σου για το βιολί. Εγώ τι τα χρειάζομαι τα δικά μου;»

«Έπρεπε να το ξέρω ότι θα το έκανες αυτό», είπε ο Τζεμ χαμηλόφωνα. «Πάντοτε ξέρω τι θα κάνεις. Έπρεπε να το ξέρω ότι θα έβαζες τα χέρια σου στη φωτιά».

«Κι εγώ έπρεπε να ξέρω ότι θα πετούσες το πακέτο», είπε ο Γουίλ, χωρίς επίκριση στη φωνή του. «Ήταν – ήταν κάτι παράφρονα ευγενές. Καταλαβαίνω γιατί το έκανες».

«Σκεφτόμουν την Τέσα». Ο Τζεμ τράβηξε τα γόνατά του επάνω και ακούμπησε επάνω τους το πιγούνι του, μετά γέλασε απαλά. «Παράφρονα ευγενές. Αυτός δεν είναι ο τομέας της δικής ειδικότητας; Ξαφνικά εγώ είμαι εκείνος που κάνει γελοία πράγματα κι εσύ μου λες να σταματήσω;»

«Θεέ μου», είπε ο Γουίλ. «Πότε αλλάξαμε θέσεις;»

Το φως της φωτιάς έριχνε παιχνιδιάρικες σκιές πάνω στο πρόσωπο και τα μαλλιά του Τζεμ καθώς κουνούσε το κεφάλι του. «Είναι πολύ παράξενο πράγμα να είσαι ερωτευμένος», είπε. «Σε αλλάζει».

Ο Γουίλ χαμήλωσε το βλέμμα του στον Τζεμ, και αυτό που ένιωσε, περισσότερο από ζήλια, περισσότερο από οτι-

δήποτε άλλο, ήταν μια επιθυμία να εκμυστηρευτεί στον καλύτερό του φίλο, να του μιλήσει για τα συναισθήματα που έκρυβε στην καρδιά του. Τα ίδια συναισθήματα δεν ήταν άλλωστε; Δεν αγαπούσαν με τον ίδιο τρόπο, το ίδιο άτομο; Αλλά: «Εύχομαι να μην έβαζες σε κίνδυνο τον εαυτό σου», ήταν το μόνο που είπε.

Ο Τζεμ σηκώθηκε. «Πάντοτε ευχόμουν κι εγώ το ίδιο για σένα».

Ο Γουίλ σήκωσε τα μάτια του, τόσο γλαρωμένα από τη νύστα και την κούραση που προκαλούσαν οι θεραπευτικοί ρούννοι ώστε μπορούσε να δει τον Τζεμ μόνο σαν μια σκοτεινή φιγούρα με φωτεινό περίγραμμα. «Φεύγεις;»

«Ναι, πάω για ύπνο». Ο Τζεμ ακούμπησε τα δάχτυλά του απαλά στα σχεδόν θεραπευμένα χέρια του Γουίλ. «Άφησε τον εαυτό σου να ξεκουραστεί. Γουίλ».

Τα μάτια του Γουίλ είχαν ήδη αρχίσει να κλείνουν, καθώς ο Τζεμ γύρισε για να φύγει. Δεν άκουσε την πόρτα να κλείνει πίσω από τον Τζεμ. Κάπου στο βάθος του διαδρόμου η Μπρίτζετ τραγουδούσε, με τη φωνή της να ακούγεται πάνω από τριζοβόλημα της φωτιάς. Ο Γουίλ δεν το βρήκε τόσο ενοχλητικό όσο συνήθως, αντίθετα του φάνηκε περισσότερο σαν ένα νανούρισμα που θα του τραγουδούσε κάποτε η μητέρα του, για να τον αποκοιμίσει.

*«Ω, τι είναι πιο φωτεινό από το φως;
Τι είναι πιο σκοτεινό από τη νύχτα;
Τι είναι πιο κοφτερό από ένα τσεκούρι;
Τι είναι πιο απαλό από το κερί που λιώνει;*

*Η αλήθεια είναι πιο φωτεινή από το φως,
Το ψέμα πιο σκοτεινό από τη νύχτα.
Η εκδίκηση είναι πιο κοφτερή από ένα τσεκούρι,
Και η αγάπη πιο απαλή από το κερί που λιώνει».*

«Ένα τραγούδι-γρίφος», είπε η Σέσιλι, με τη φωνή της νυσταγμένη και μισοκοιμισμένη. «Πάντοτε μου άρεσαν αυτά. Θυμάσαι όταν μας τα τραγουδούσε η μαμά;»

«Λίγο», παραδέχτηκε ο Γουίλ. Αν δεν ήταν τόσο κουρασμένος, ίσως να μην το είχε παραδεχτεί καθόλου. Η μητέρα του τραγουδούσε πάντα, με τη μουσική να γεμίζει τις γωνίες της έπαυλης, τραγουδούσε καθώς περπατούσε δίπλα στα νερά της εκβολής του Μόνταχ ή ανάμεσα στους ασφόделους στους κήπους. *Llawh yw'r coed o ddail a blode, llawh o gorïad merch wyf inne.*

«Θυμάσαι τη θάλασσα;» είπε, με την εξάντληση να κάνει τη φωνή του βαριά. «Τη λίμνη στο Ταλ-ι-Λύν; Εδώ στο Λονδίνο δεν υπάρχει τίποτα τόσο μπλε όσο αυτά τα δύο».

Άκουσε τη Σέσιλι να παίρνει μια κοφτή ανάσα. «Φυσικά θυμάμαι. Νόμιζα ότι εσύ δεν θυμόσουν».

Εικόνες από όνειρα ζωγραφίζονταν στο εσωτερικό μέρος των βλεφάρων του Γουίλ, με τον ύπνο να θέλει να τον αρπάξει σαν ένα ρεύμα, για να τον παρασύρει μακριά από τη φωτισμένη ακτή. «Δεν νομίζω ότι μπορώ να σηκωθώ από αυτή την πολυθρόνα, Σέσι», μουρμούρισε. «Θα κοιμηθώ εδώ απόψε».

Το χέρι της σηκώθηκε, έπιασε το δικό του, και το έκλεισε σε μια χαλαρή λαβή. «Τότε θα μείνω μαζί σου», είπε, και η φωνή της έγινε μέρος του ρεύματος των ονείρων και του ύπνου που τελικά τον άρπαξε και τον τράβηξε στα βαθιά νερά του.

Προς: Γκέμπριελ και Γκίντεον Λάιτγουντ

Από: Ύπατο Τζοσία Γουέιλαντ

Εξεπλάγην ιδιαίτερα όταν έλαβα την επιστολή σας. Δεν μπορώ να φανταστώ με ποιο τρόπο θα μπορούσα να γίνω

πιο σαφής. Θέλω να μου αναφέρετε τις λεπτομέρειες της αλληλογραφίας της κυρίας Μπράνγκουελ με τους συγγενείς της και τους φιλικά προσκείμενους προς εκείνη στην Άιντρις. Δεν ζήτησα κουτσομπολιά για τον καπελά της. Δεν με ενδιαφέρει ούτε το ντύσιμό της ούτε το καθημερινό σας μενού.

Γράψτε μου παρακαλώ ένα γράμμα που να περιέχει σχετικές με το θέμα πληροφορίες. Ελπίζω ολόψυχα ότι αυτό το γράμμα θα είναι περισσότερο ταιριαστό σε Κινηγούς των Σκιών και λιγότερο σε καδυστερημένους.

Στο όνομα του Ραζιήλ,

Υπατος Γουέιλαντ

8

αυτη η φωτια της φωτιας

Την αποκαλείς ελπίδα – αυτή τη φωτιά της φωτιάς!

Αλλά είναι ο πόνος της επιθυμίας.

– Έντγκαρ Άλαν Πόε, “Ταμερλάνος”

Η Τέσα καθόταν μπροστά στην τουαλέτα της βουρτσίζοντας μεθοδικά τα μαλλιά της. Ο αέρας έξω ήταν δροσερός αλλά υγρός, δείχνοντας να παγιδεύει το νερό του Τάμεση, το οποίο μύριζε σίδηρο και βρόμα από την πόλη. Αυτός ο καιρός έκανε τα συνήθως πυκνά, κυματιστά μαλλιά της να μπερδεύονται στις άκρες. Όχι ότι το μυαλό της βρισκόταν στα μαλλιά της ήταν απλά μια επαναληπτική κίνηση, η οποία της επέτρεπε να διατηρεί έστω και με το ζόρι την ηρεμία της.

Στο μυαλό της έβλεπε ξανά και ξανά το σοκ του Τζεμ καθώς η Σάρλοτ διάβαζε το γράμμα του Μόρτμείν, και τα καμένα χέρια του Γουίλ, και τη μικροσκοπική ποσότητα του γιν φεν που είχε καταφέρει να μαζέψει από το πάτωμα. Έβλεπε τα χέρια της Σέσιλι γύρω από τον Γουίλ, και την οδύνη του Τζεμ καθώς ζητούσε συγγνώμη από τον Γουίλ, *Λυπάμαι πολύ, λυπάμαι πάρα πολύ.*

Δεν είχε καταφέρει να το αντέξει. Υπέφεραν, και οι δύο τους, και τους αγαπούσε και τους δύο. Ο πόνος τους ήταν εξαιτίας της – εκείνη ήθελε ο Μόρτμεϊν. Εκείνη ήταν η αιτία που είχε εξαφανιστεί το γιν φεν του Τζεμ, και η αιτία της δυστυχίας του Γουίλ. Όταν είχε γυρίσει και είχε φύγει από το δωμάτιο, ήταν επειδή δεν άντεχε άλλο. Πώς μπορούσαν τρεις άνθρωποι που νοιάζονταν τόσο πολύ ο ένας για τον άλλο να προκαλούν ο ένας στον άλλο τόσο πολύ πόνο;

Άφησε τη βούρτσα κάτω και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Έδειχνε κουρασμένη, με σκιές κάτω από τα μάτια, όπως έδειχνε ο Γουίλ όλη τη μέρα όταν είχε καθίσει μαζί της στη βιβλιοθήκη για να βοηθήσουν τη Σάρλοτ με τα χαρτιά του Μπένεντικτ, μεταφράζοντας κάποια από τα αποσπάσματα που ήταν στα ελληνικά, ή τα λατινικά, ή τα πουργκατικά, με την πένα του να κινείται γρήγορα πάνω στο χαρτί, και με το σκούρο του κεφάλι σκυμμένο. Ήταν παράξενο να κοιτάζει τον Γουίλ στο φως της ημέρας και να θυμάται το αγόρι που την είχε κρατήσει στην αγκαλιά του στα σκαλιά του σπιτιού του Γούλσειλες και ήταν μια σχεδία καταμεσής μιας καταιγίδας. Το πρόσωπο του Γουίλ στο φως της ημέρας, δεν ήταν δίχως ανησυχία, αλλά ούτε ανοιχτό ήταν. Δεν ήταν αγενής ή ψυχρός, αλλά ούτε είχε σηκώσει το βλέμμα του, ούτε της είχε χαμογελάσει από την απέναντι πλευρά του τραπεζιού της βιβλιοθήκης, ούτε είχε θίξει με κάποιο τρόπο τα γεγονότα της προηγούμενης νύχτας.

Ήθελε να τον πάρει στην άκρη και να τον ρωτήσει αν είχε νέα από τον Μάγκνους, να του πει: *Κανείς δεν καταλαβαίνει τι νιώθεις εκτός από μένα, και κανείς δεν καταλαβαίνει τι νιώθω εγώ εκτός από σένα, επομένως δεν μπορούμε να νιώσουμε μαζί;* Αλλά αν ο Μάγκνους είχε έρθει σε επαφή μαζί του, ο Γουίλ θα της το είχε πει.

Ήταν έντιμος. Όλοι τους ήταν έντιμοι. Αν δεν ήταν, σκέφτηκε, κοιτάζοντας τα χέρια της, ίσως να μην ήταν όλα τόσο απαίσια.

Ήταν ανόητο εκ μέρους της να προσφερθεί να πάει στον Μόρτμείν –το ήξερε τώρα– αλλά αυτή η σκέψη την είχε καταλάβει τόσο άγρια όσο ένα πάθος. Δεν μπορούσε να είναι εκείνη η αιτία όλης αυτής της δυστυχίας και να μην κάνει κάτι για να την ανακουφίσει. Αν παραδινόταν στον Μόρτμείν, ο Τζεμ θα ζούσε περισσότερο, και ο Τζεμ και ο Γουίλ θα είχαν ο ένας τον άλλο, και θα ήταν σαν να μην είχε έρθει ποτέ εκείνη στο Ινστιτούτο.

Αλλά τώρα, τις κρύες ώρες του απογεύματος, ήξερε ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να γυρίσει το χρόνο πίσω ή να εξαφανίσει τα συναισθήματα που υπήρχαν ανάμεσα σε όλους τους. Ένιωθε κενή μέσα της, λες και έλειπε κάποιο κομμάτι της, και ωστόσο είχε παραλύσει. Ένα κομμάτι του εαυτού της ήθελε να τρέξει στον Γουίλ, να δει αν τα χέρια του είχαν θεραπευτεί και να του πει ότι καταλάβαινε. Ο υπόλοιπος εαυτός της ήθελε να διασχίσει τρέχοντας το διάδρομο ως το δωμάτιο του Τζεμ και να τον ικετεύσει να τη συγχωρήσει. Ποτέ δεν είχαν θυμώσει ξανά ο ένας με τον άλλο, και δεν ήξερε πώς να χειριστεί έναν εξαγριωμένο Τζεμ. Θα ήθελε άραγε να δώσει τέλος στον αρραβώνα τους; Θα ήταν απογοητευμένος μαζί της; Με κάποιο τρόπο, η σκέψη ότι ο Τζεμ μπορεί να ήταν απογοητευμένος μαζί της, ήταν πολύ δύσκολη για να την αντέξει.

Σκριτς. Σήκωσε το βλέμμα της και κοίταξε τριγύρω στο δωμάτιο – ένας αμυδρός ήχος. Μήπως τον είχε φανταστεί; Ήταν κουρασμένη ίσως ήταν ώρα να φωνάξει τη Σόφι για να τη βοηθήσει με το φόρεμά της, και μετά να ξαπλώσει με ένα βιβλίο. Βρισκόταν στη μέση του Κάστρου του Οτράντο και το έβρισκε έναν εξαιρετικό περισπασμό.

Είχε σηκωθεί από την καρέκλα της και είχε πάει να χτυπήσει το κουδούνι των υπηρετών όταν ο θόρυβος ακούστηκε ξανά, πιο αποφασιστικός. Ένα σκριτς, σκριτς, στην πόρτα του δωματίου της. Με έναν ελαφρύ δισταγμό, διέσχισε το δωμάτιο και άνοιξε την πόρτα.

Στην άλλη πλευρά ο Τσερτς καθόταν στα πίσω του πόδια, με την γκριζογάλανη γούνα του ανακατεμένη, την έκφρασή του εξοργισμένη. Γύρω από το λαιμό του υπήρχε δεμένη μια κορδέλα από ασημί δαντέλα, και ένα μικρό χαρτί τυλιγμένο ρολό, σαν ένας μικροσκοπικός πάπυρος, ήταν στερεωμένο στην κορδέλα. Η Τέσα έπεσε στα γόνατα, έπιασε την κορδέλα και την έλυσε. Η κορδέλα έπεσε, και η γάτα εξαφανίστηκε αμέσως στο διάδρομο.

Το χαρτί ελευθερώθηκε από τη δαντέλα, και η Τέσα το σήκωσε και το άνοιξε. Στη σελίδα υπήρχαν οικεία καλλιγραφικά γράμματα.

Έλα να με συναντήσεις στο δωμάτιο μουσικής.

-Τζ

«Δεν υπάρχει τίποτα εδώ», είπε ο Γκέιμπριελ.

Εκείνος και ο Γκίντεον βρισκόνταν στο καθιστικό. Με τις κουρτίνες τραβηγμένες, ήταν αρκετά σκοτεινά αν δεν είχαν τα μαγικά φώτα τους, θα ήταν πίσσα σκοτάδι. Ο Γκέιμπριελ κοιτούσε βιαστικά την αλληλογραφία πάνω στο γραφείο της Σάρλοτ, για δεύτερη φορά.

«Τι εννοείς, τίποτα;» είπε ο Γκίντεον, δίπλα από την πόρτα όπου στεκόταν. «Βλέπω μια στοίβα γράμματα εκεί. Σίγουρα κάποιο από αυτά πρέπει να είναι...»

«Τίποτα σκανδαλώδες», είπε ο Γκέιμπριελ, κλείνοντας ένα συρτάρι με δύναμη. «Ούτε καν ενδιαφέρον. Μια αλληλογραφία με έναν θείο στην Άιντρις. Έχει ποδάγρα απ'ό,τι φαίνεται».

«Συναρπαστικό», μουρμούρισε ο Γκίντεον.

«Δεν μπορώ να μην αναρωτηθώ σε τι ακριβώς πιστεύει ο Ύπατος ότι είναι αναμεμιγμένη η Σάρλοτ. Σε κάποια προδοσία απέναντι στο Συμβούλιο;» Ο Γκέιμπριελ σήκωσε τον πάκο με τα γράμματά της και έκανε μια γκριμάτσα. «Θα μπορούσαμε να τον καθησυχάσουμε για την αθωότητά της αρκεί να ξέραμε τι είναι αυτό που υποψιάζεται».

«Ναι, αν πίστευα ότι θα ήθελε να καθησυχαστεί για την αθωότητά της», είπε ο Γκίντεον. «Μου φαίνεται πιο πιθανό ότι ελπίζει να τη συλλάβει να κάνει κάποιο απόπημα». Άπλωσε το χέρι του. «Δώσε μου το γράμμα».

«Εκείνο στον θείο της;» Ο Γκέιμπριελ ήταν δύσπιστος, αλλά έκανε αυτό που του είπε. Κράτησε το μαγικό φως ψηλά, ρίχνοντας τις ακτίνες του στο γραφείο καθώς ο Γκίντεον έσκυβε από πάνω και, έχοντας οικειοποιηθεί μία από τις πένες της Σάρλοτ, άρχισε να γράφει ένα γράμμα στον Ύπατο.

Ο Γκίντεον φυσούσε το μελάνι για να στεγνώσει όταν η πόρτα του καδιστικού άνοιξε απότομα. Ο Γκίντεον σηκώθηκε με ένα τίναγμα. Μια κίτρινη λάμψη εισέβαλε στο δωμάτιο, πολύ πιο δυνατή από το αμυδρό μαγικό φως' ο Γκέιμπριελ σήκωσε το χέρι του για να καλύψει τα μάτια του, βλεφαρίζοντας. Έπρεπε να είχε σχεδιάσει ένα ρούνο Νυχτερινής Όρασης, σκέφτηκε, αλλά αργούσαν να ξεθωριάσουν, και ανησυχούσε ότι ίσως να προκαλούσε υποψίες. Στο χρόνο που χρειάστηκε για να προσαρμοστεί η όρασή του, άκουσε τον αδελφό του να αναφωνεί, εμβρόντητος:

«Σόφι;»

«Σας έχω πει να μη με αποκαλείτε έτσι, κύριε Λάιτγουντ». Ο τόνος της ήταν ψυχρός. Η όραση του Γκέιμπριελ καθάρισε, και είδε την υπηρέτρια να στέκεται στο κατώφλι της πόρτας, με μια αναμμένη λάμπα στο ένα

της χέρι. Είχε τα μάτια της μισόκλειστα προσπαθώντας να δει μέσα στο σκοτάδι. Τα μάτια της στένεψαν ακόμα περισσότερο καθώς καρφώθηκαν στον Γκέμπριελ, ο οποίος κρατούσε ακόμη στο χέρι του τα γράμματα της Σάρлот. «Εσείς... Η αλληλογραφία της κυρίας Μπράνγουελ είναι αυτή;»

Ο Γκέμπριελ πέταξε βιαστικά τα γράμματα πάνω στο γραφείο. «Εγώ... Εμείς...»

«Διαβάζατε τα γράμματά της;» Η Σόφι ακουγόταν έξαλλη, σαν ένα είδος εκδικητικού αγγέλου, με μια λάμπα στο χέρι. Ο Γκέμπριελ έριξε μια γρήγορη ματιά στον αδελφό του, αλλά ο Γκίντεον έμοιαζε να έχει μείνει άναυδος.

Σε όλη του τη ζωή ο Γκέμπριελ δεν μπορούσε να θυμηθεί τον αδελφό του να ρίχνει ακόμα και στα πιο όμορφα κορίτσια Κυνηγούς των Σκιών δεύτερη ματιά. Ωστόσο κοιτούσε αυτή τη σημαδεμένη θνητή υπηρέτρια σαν να ήταν ο ήλιος που ανέτειλε. Ήταν ανεξήγητο, αλλά επίσης ήταν και αδιαμφισβήτητο. Μπορούσε να δει τον τρόπο στο πρόσωπο του αδελφού του καθώς η καλή άποψη της Σόφι για κείνον γκρεμιζόταν μπροστά στα μάτια του.

«Ναι», είπε ο Γκέμπριελ. «Ναι, πράγματι κοιτάζουμε την αλληλογραφία της.»

Η Σόφι έκανε ένα βήμα πίσω. «Θα φωνάξω την κυρία Μπράνγουελ αμέσως...»

«Όχι...» Ο Γκέμπριελ άπλωσε το χέρι του. «Δεν είναι αυτό που νομίζεις. Περίμενε». Περιέγραψε στα γρήγορα τι είχε συμβεί: τις απειλές του Ύπατου, την απαίτησή του να κατασκοπεύσουν τη Σάρлот, και τη λύση που είχαν βρει στο πρόβλημα. «Ποτέ δεν σκοπεύαμε να αποκαλύψουμε ούτε λέξη από αυτά που είχε γράψει», ολοκλήρωσε. «Η πρόθεσή μας ήταν να την προστατεύσουμε.»

Η καχύποπτη έκφραση της Σόφι δεν άλλαξε. «Και γιατί να πιστέψω έστω και μία λέξη από όλα αυτά, κύριε

Λάιτγουντ;»

Επιτέλους ο Γκίντεον μίλησε. «Δεσποινίς Κόλινς», είπε. «Σας παρακαλώ. Ξέρω ότι μετά το -ατυχές περιστατικό- με τα σκονς δεν με έχετε σε εκτίμηση, αλλά σας παρακαλώ να πιστέψετε ότι δεν θα πρόδιδα την εμπιστοσύνη που μου έχει δείξει η Σάρλοτ, ούτε θα αντάμειβα την καλοσύνη της με προδοσία».

Η Σόφι δίστασε για μια στιγμή, μετά χαμήλωσε το βλέμμα της. «Λυπάμαι, κύριε Λάιτγουντ. Θέλω να σας πιστέψω, αλλά η αφοσίωσή μου πρέπει να βρίσκεται πρώτα απ' όλα στην κυρία Μπράνγουελ».

Ο Γκέιμπριελ άρπαξε από το γραφείο το γράμμα που είχε μόλις γράψει ο αδελφός του. «Δεσποινίς Κόλινς», είπε. «Σας παρακαλώ διαβάστε αυτό το γράμμα. Ήταν αυτό που σκοπεύαμε να στείλουμε στον Ύπατο. Αν, αφού το διαβάσετε, εξακολουθείτε να είστε αποφασισμένη στην καρδιά σας να απευθυνθείτε στην κυρία Μπράνγουελ, τότε δεν θα προσπαθήσουμε να σας σταματήσουμε».

Η Σόφι κοίταξε από κείνον στον Γκίντεον. Μετά, με μια μικρή κλίση του κεφαλιού της, προχώρησε μπροστά και άφησε τη λάμπα στο γραφείο. Παίρνοντας το γράμμα από τον Γκίντεον, το ξεδίπλωσε και το διάβασε δυνατά:

«Προς: Ύπατο Τζοσία Γουέλαντ

Από: Γκίντεον και Γκέιμπριελ Λάιτγουντ

Αγαπητέ κύριε,

Αποδείξατε τη συνήδη σπουδαία σοφία σας όταν μας ζητήσατε να διαβάζουμε τα γράμματα της κυρίας Μπράνγουελ προς την Αιντρις. Καταφέραμε να ριξουμε μια ματιά στην εν λόγω αλληλογραφία και παρατηρήσαμε ότι έχει σχεδόν καθημερινή επαφή με τον δείο της Ρόντερικ Φέρτσαϊλντ.

Τα περιεχόμενα αυτών των επιστολών, κύριε, θα σας σόκαραν και θα σας απογοήτευαν. Έχουν γκρεμίσει ένα μεγάλο μέρος της δικής μας πίστης στο ωραίο φύλο.

Η κυρία Μπράνγουελ κρατά μια εξαιρετικά άσπλαχνη, απάνθρωπη και καθόλου θηλυκή στάση απέναντι στις πολλές σοβαρές ασθένειές του. Συστήνει την εφαρμογή λιγότερου αλκοόλ για τη θεραπεία της ποδάγρας του, εμφανίζει αδιαμφισβήτητα σημάδια ότι τα σοβαρά οιδήματά του τη διασκεδάζουν, και αγνοεί τελείως την αναφορά του σε μια ύποπτη ουσία που γεμίζει τα αφτιά του και άλλες εσοχές του.

Οι ενδείξεις της τρυφερής γυναικείας φροντίδας που θα περίμενε κανείς από μια γυναίκα προς τους άρρηνες συγγενείς της, και ο σεβασμός που θα έπρεπε να δείχνει η κάθε νεαρή γυναίκα στους μεγαλύτερους της – δεν υπάρχουν! Φοβόμαστε ότι η εξουσία έχει τρελάνει την κυρία Μπράνγουελ. Πρέπει να τη σταματήσει κάποιος πριν να είναι πολύ αργά και πολλοί γενναίοι Κινηγοί των Σκιών καταλήξουν στον κάλαδο των αχρήστων εξαιτίας της έλλειψης γυναικείας φροντίδας.

Με εκτίμηση

Γκίντεον και Γκέμπριελ Λάιτγουντ».

Όταν η Σόφι τελείωσε ακολουούθησε σιωπή. Απόμεινε να στέκεται για μια αιωνιότητα, όπως τους φάνηκε, και να κοιτάζει με μάτια γουρλωμένα το χαρτί. Τελικά είπε: «Ποιος από τους δυο σας το έγραψε αυτό;»

Ο Γκίντεον καθάρισε το λαιμό του. «Εγώ».

Σήκωσε το βλέμμα της. Είχε σφίξει τα χείλη της, ωστόσο έτρεμαν. Για μια τρομερή στιγμή ο Γκέμπριελ νόμιζε ότι ήταν έτοιμη να κλάψει. «Ω, Θεέ μου», είπε. «Και αυτό είναι το πρώτο;»

«Όχι, έχουμε γράψει άλλο ένα», παραδέχτηκε ο Γκέι-

μπριελ. «Αφορούσε τα καπέλα της Σάρλοτ».

«Τα καπέλα της;» Ένα κοφτό γέλιο ξέφυγε από τα χείλη της Σόφι, και ο Γκίντεον την κοίταξε λες και πρώτη φορά έβλεπε κάτι τόσο εξαίσιο. Ο Γκείμπριελ έπρεπε να παραδεχτεί ότι όντως έδειχνε όμορφη όταν γελούσε, με ή χωρίς ουλή. «Και ο Ύπατος έγινε έξαλλος;»

«Δολοφονικά έξαλλος», είπε ο Γκίντεον.

«Θα το πείτε στην κυρία Μπράνγουελ;» ρώτησε ο Γκείμπριελ, ο οποίος δεν άντεχε άλλο την αγωνία.

Η Σόφι είχε σταματήσει να γελάει. «Δεν θα της το πω» είπε «επειδή δεν θέλω να σας εκδέσω στα μάτια του Ύπατου, και επίσης, πιστεύω ότι αυτά τα νέα θα την πλήγωναν, και δεν θα έβγαινε τίποτα καλό. Να την κατασκοπεύει έτσι, αυτός ο απαίσιος άνθρωπος!» Το βλέμμα της πετούσε φλόγες. «Αν θέλετε βοήθεια στο σχέδιό σας να καταστρέψετε τα σχέδια του Ύπατου, θα σας την προσφέρω με μεγάλη μου χαρά. Δώστε μου το γράμμα, και θα φροντίσω να ταχυδρομηθεί αύριο».

Το δωμάτιο της μουσικής δεν ήταν τόσο σκονισμένο όσο το θυμόταν η Τέσα – έδειχνε σαν να είχε δεχτεί ένα καλό καθάρισμα πρόσφατα: το λείο ξύλο στα περβάζια των παραθύρων και στα πατώματα γυάλιζε, όπως και το μεγάλο πιάνο στη γωνία. Το τζάκι ήταν αναμμένο, με τη φωτιά να φωτίζει το περίγραμμα του Τζεμ καθώς γύριζε και, βλέποντάς την, χαμογέλασε νευρικά.

Όλα στο δωμάτιο έμοιαζαν απαλά, άτονα σαν να ήταν ζωγραφισμένα με νερομπογιά – το φως της φωτιάς που ζωντάνευε τα καλυμμένα με σεντόνια όργανα σαν φαντάσματα, η σκούρα γυαλάδα του πιάνου, οι φλόγες που αντικατοπτρίζονταν στα τζάμια των παραθύρων με ένα μουντό χρυσαφένιο φως. Η Τέσα μπορούσε να δει ότι αντικατοπτρίζονταν και οι δυο τους εκεί, ο ένας απέ-

ναντι στον άλλο: ένα κορίτσι με σκούρο βραδινό φόρεμα, και ένα λεπτό κοκαλιάρικο αγόρι με πυκνά ασημένια μαλλιά, και με το μαύρο του σακάκι να κρέμεται κάπως χαλαρό πάνω στο αδύνατο σώμα του.

Μέσα στις σκιές το πρόσωπό του ήταν εύθραυστο, με την ανησυχία να ζωγραφίζεται στην απαλή καμπύλη του στόματός του. «Δεν ήμουν σίγουρος ότι θα ερχόσουν».

Σε αυτό, έκανε ένα βήμα μπροστά, θέλοντας να τυλίξει τα χέρια της γύρω του, αλλά συγκρατήθηκε. Έπρεπε να μιλήσει πρώτα. «Φυσικά και ήρθα», είπε. «Τζεμ, συγγνώμη. Λυπάμαι πάρα πολύ. Δεν μπορώ να εξηγήσω – ήταν κάτι σαν τρέλα. Δεν μπορούσα να αντέξω τη σκέψη ότι θα πάθαινες κακό εξαιτίας μου, επειδή με κάποιιο τρόπο είμαι συνδεδεμένη με τον Μόρτμεϊν, κι εκείνος μαζί μου».

«Δεν φταις εσύ γι' αυτό. Ποτέ δεν ήταν επιλογή σου...»

«Δεν σκεφτόμουν λογικά. Ο Γουίλ είχε δίκιο· δεν μπορούμε να εμπιστευτούμε τον Μόρτμεϊν. Ακόμα κι αν πήγαινα σε κείνον, δεν υπάρχει εγγύηση ότι θα τιμούσε τη συμφωνία. Και θα έβαζα ένα όπλο στα χέρια του εχθρού σας. Δεν ξέρω για ποιο λόγο θέλει να με χρησιμοποιήσει, αλλά δεν είναι για το καλό των Κυνηγών των Σκιών· γι' αυτό μπορούμε να είμαστε σίγουροι. Και τελικά ίσως να κατέληγα να ήμουν εγώ εκείνη που θα σας έκανε κακό». Τα δάκρυα έτσουζαν τα μάτια της, αλλά τα συγκρατούσε με προσπάθεια. «Συγχώρεσέ με, Τζεμ. Δεν μπορούμε να σπαταλήσουμε το χρόνο που έχουμε μαζί θυμωμένοι. Καταλαβαίνω γιατί έκανες αυτό που έκανες – κι εγώ θα το είχα κάνει για σένα».

Τα ασημένια μάτια του είχαν μαλακώσει καθώς μιλούσε εκείνη. «Ζε σι ζιε σανγκ, γο σι ζούι αϊ νε ντε», ψιθύρισε.

Η Τέσα κατάλαβε. Σε όλο τον κόσμο, εσύ είσαι αυτό που αγαπώ περισσότερο.

«Τζεμ...»

«Το ξέρεις αυτό; πρέπει να το ξέρεις. Δεν θα μπορούσα ποτέ να σε αφήσω να φύγεις από κοντά μου, να σε αφήσω να κινδυνεύσεις, όχι όσο αναπνέω». Σήκωσε το χέρι του, πριν εκείνη προλάβει να κάνει ένα βήμα προς το μέρος του. «Περίμενε». Έσκυψε κάτω, και όταν σηκώθηκε, κρατούσε τη θήκη του βιολιού του και το δοξάρι του. «Εγώ – ήθελα να σου δώσω κάτι. Ένα γαμήλιο δώρο, όταν θα παντρευόμασταν. Αλλά θα ήθελα να σου το δώσω τώρα, αν μου το επιτρέψεις».

«Ένα δώρο;» είπε, με δέος. «Μετά από – μα τσακωθήκαμε!»

Εκείνος της χαμογέλασε, με κείνο το όμορφο χαμόγελο που φώτιζε το πρόσωπό του και σε έκανε να ξεχνάς πόσο αδύνατος και εξασθενημένος έδειχνε. «Ένα αναπόσπαστο κομμάτι της έγγαμης ζωής, όπως έχω πληροφορηθεί. Θα είναι μια καλή εξάσκηση».

«Μα...»

«Τέσα, πίστευες ότι υπάρχει κάποιος τσακωμός, μεγάλος ή μικρός, που θα μπορούσε να με κάνει να πάψω να σ' αγαπώ;» Ακουγόταν έκπληκτος, κι εκείνη σκέφτηκε ξαφνικά τον Γουίλ, όλα εκείνα τα χρόνια που ο Γουίλ έθετε σε δοκιμασία την αφοσίωση του Τζεμ, τον οδηγούσε στην τρέλα με ψέματα και υπεκφυγές και προσπάθειες να κάνει κακό στον εαυτό του, και μέσα σε όλα αυτά η αγάπη του Τζεμ για τον αδελφό του δεν ξεθώριασε ποτέ, πόσω μάλλον να χαθεί».

«Φοβόμουν», είπε απαλά. «Κι εγώ... Εγώ δεν έχω δώρο για σένα».

«Έχεις». Το είπε χαμηλόφωνα αλλά αποφασιστικά. «Κάθισε, Τέσα, σε παρακαλώ. Θυμάσαι πώς γνωριστήκαμε;»

Η Τέσα κάθισε σε μια χαμηλή πολυθρόνα με επιχρυσωμένα μπράτσα, και με τη φούστα της να ζαρώνει γύρω της. «Εισέβαλα στο δωμάτιό σου μέσα στη νύχτα σαν

τρελή».

Ο Τζεμ μειδίασε. «Γλίστρησες όλο χάρη μέσα στο δωμάτιό μου και με βρήκες να παίζω βιολί». Έσφιγγε τη βίδα στο δοξάρι τελείωσε, την άφησε κάτω, και έβγαλε με στοργή το βιολί από τη θήκη του. «Θα σε πείραζε να σου παίξω τώρα;»

«Το ξέρεις ότι μου αρέσει πολύ να σε ακούω να παίζεις». Ήταν αλήθεια. Της άρεσε ακόμα και να τον ακούει να μιλάει για το βιολί, αν και δεν καταλάβαινε και πολλά. Μπορούσε να τον ακούει να φλυαρεί παδιασμένα για ρητίνη, κλειδιά, κοχλίες, δοξάρια, τις θέσεις των δαχτύλων, και την τάση των χορδών Α να σπάνε – χωρίς να βαριέται.

«Γο γουέι νι ζιε τε», είπε καθώς σήκωσε το βιολί στον αριστερό του ώμο και το στερέωσε κάτω από το πιγούνι του. Της είχε πει ότι πολλοί βιολονίστες χρησιμοποιούσαν μια βάση για τον ώμο, εκείνος όμως όχι. Υπήρχε ένα ελαφρύ σημάδι στο πλάι του λαιμού του, σαν μια μόνιμη μελανιά, εκεί όπου ακουμπούσε το βιολί.

«Εσύ – έφτιαξες κάτι για μένα;»

«Έγραψα κάτι για σένα», τη διόρθωσε με ένα χαμόγελο, και άρχισε να παίζει.

Απόμεινε να παρακολουθεί με δέος. Εκείνος άρχισε απλά, απαλά, πιάνοντας ελαφριά το δοξάρι, και παράγοντας έναν απαλό, αρμονικό ήχο. Η μελωδία την τύλιξε, δροσερή και γλυκιά σαν νερό, ελπιδοφόρα και όμορφη σαν την ανατολή του ηλίου. Παρακολούθησε τα δάχτυλά του συνεπαρμένη καθώς κινούνταν και μια εξαίσια νότα έβγαινε από το βιολί. Ο ήχος έγινε πιο βαθύς καθώς το δοξάρι κινείτο πιο γρήγορα, με το βραχίονα του Τζεμ να κουνιέται μπρος πίσω, τον ώμο του να κινεί ολόκληρο το αδύνατο σώμα του. Τα δάχτυλά του γλιστρούσαν πάνω κάτω ελαφριά, και ο τόνος της μουσικής έγινε πιο βαθύς,

σαν τα σύννεφα της καταιγίδας που συγκεντρώνονται σε έναν καθαρό ορίζοντα, σαν ένα ποτάμι που έχει γίνει χείμαρρος. Οι νότες συντρίβονταν στα πόδια της, σηκώνονταν για να την κυκλώσουν· ολόκληρο το σώμα του Τζεμ έμοιαζε να κινείται σε συντονισμό με τους ήχους που αποσπούσε από το όργανο, παρόλο που η Τέσα ήξερε ότι τα πόδια του πατούσαν στέρεα στο πάτωμα.

Η καρδιά της χτυπούσε σαν τρελή προσπαθώντας να προλάβει τη μουσική· τα μάτια του Τζεμ ήταν κλειστά, οι γωνίες του στόματός του γυρισμένες προς τα κάτω και πονούσε. Ένα κομμάτι του εαυτού της ήθελε να σηκωθεί όρθια και να τον αγκαλιάσει· το άλλο κομμάτι της ήθελε να μην κάνει τίποτα για να σταματήσει τη μουσική, τον υπέροχο ήχο της. Ήταν λες και είχε πάρει το δοξάρι του και το χρησιμοποιούσε σαν ένα πινέλο, δημιουργώντας έναν καμβά πάνω στον οποίο παρουσιάζόταν ξεκάθαρα η ψυχή του. Καθώς οι τελευταίες νότες έφταναν όλο και πιο ψηλά στον αέρα, σαρκραλώνοντας στον ουρανό, η Τέσα συνειδητοποίησε ότι το πρόσωπό της ήταν υγρό, αλλά μόνο όταν έσβησε και η τελευταία νότα της μουσικής κι εκείνος είχε κατεβάσει το βιολί του συνειδητοποίησε ότι έκλαιγε.

Ο Τζεμ έβαλε αργά το βιολί πίσω στη θήκη του και ακούμπησε δίπλα το δοξάρι. Ίσιωσε την πλάτη του και στράφηκε προς το μέρος της. Η έκφρασή του ήταν σνεσταλμένη, αν και το λευκό του πουκάμισο ήταν μούσκεμα από τον ιδρώτα και ο σφυγμός στο λαιμό του βροντούσε δυνατά.

Η Τέσα είχε μείνει άφωνη.

«Σου άρεσε;» είπε. «Θα μπορούσα να σου είχα δώσει... κοσμήματα, αλλά ήθελα να είναι κάτι ολοκληρωτικά δικό σου. Κάτι που δεν θα μπορούσε να φορέσει ή να έχει στην κατοχή της καμία άλλη. Και δεν είμαι καλός με τις

λέξεις, γι' αυτό έγραφα πώς ένιωθα για σένα με μουσική». Έκανε μια παύση. «Σου άρεσε;» είπτε ξανά, και ο τρόπος που η φωνή του χαμήλωσε στο τέλος της ερώτησης έδειχνε ότι περίμενε μια αρνητική απάντηση.

Η Τέσα σήκωσε το πρόσωπό της έτσι ώστε να μπορέσει να δει τα δάκρυά της. «Τζεμ».

Έπεσε στα γόνατά μπροστά της, με το πρόσωπό του γεμάτο ανησυχία. «*Νι ζούε ντε τονγκ μαν, κιν αϊ ντε;*»

«Όχι – όχι», είπτε η Τέσα, μισοκλαιίγοντας και μισογελώντας. «Δεν είμαι πληγωμένη. Δεν είμαι δυστυχισμένη. Καθόλου».

Ένα χαμόγελο χαράχτηκε στο πρόσωπό του, φωτίζοντας τα μάτια του από χαρά. «Σου άρεσε λοιπόν».

«Ήταν σαν να είδα την ψυχή σου στις νότες της μουσικής. Και ήταν όμορφη». Έγειρε μπροστά και άγγιξε το πρόσωπό του απαλά, το λείο δέρμα του πάνω από το σκληρό ζυγωματικό του, τα μαλλιά του σαν πούπουλα πάνω στο πίσω μέρος της παλάμης της. «Είδα ποτάμια, βάρκες σαν λουλούδια, όλα τα χρώματα του νυχτερινού ουρανού».

Ο Τζεμ απελευθέρωσε μια ανάσα, και βυθίστηκε στο πάτωμα δίπλα στην πολυθρόνα της λες και είχε χάσει όλη του τη δύναμη. «Αυτή είναι μια σπάνια μαγεία», είπτε. Έγειρε το κεφάλι του επάνω της, με τον κρόταφό του πάνω στο γόνατό της, ενώ εκείνη συνέχιζε να χαϊδεύει τα μαλλιά του, περνώντας τα δάχτυλά της μέσα από την απαλότητά τους. «Και οι δύο γονείς μου αγαπούσαν τη μουσική», είπτε ξαφνικά ο Τζεμ. «Ο πατέρας μου έπαιζε βιολί, η μητέρα μου κιν. Εγώ επέλεξα το βιολί, παρόλο που θα μπορούσα να μάθω οποιοδήποτε από τα δύο. Το μετανιώνω μερικές φορές, επειδή υπάρχουν μελωδίες της Κίνας που δεν μπορώ να παίξω στο βιολί, τις οποίες η μητέρα μου θα ήθελε να ξέρω. Συχνά μου έλεγε

την ιστορία του Γιου Μπόγια, ο οποίος ήταν σπουδαίος μουσικός του κιν. Είχε έναν καλό φίλο, έναν ξυλοκόπο που ονομαζόταν Ζονγκ Ζικί, και έπαιζε για κείνον. Λένε ότι όταν ο Γιου Μπόγια έπαιζε ένα τραγούδι του νερού, ο φίλος του καταλάβαινε αμέσως ότι περιέγραφε ορμητικά ποτάμια, και όταν έπαιζε για βουνά, ο Ζικί έβλεπε τις κορυφές τους. Και ο Γιου Μπόγια έλεγε: «Είναι επειδή καταλαβαίνεις τη μουσική μου». Ο Τζεμ χαμήλωσε το βλέμμα του στο χέρι του, που ήταν κλεισμένο χαλαρά πάνω στο γόνατό του. «Οι άνθρωποι εξακολουθούν να χρησιμοποιούν την έκφραση “ζι γιν” για να χαρακτηρίσουν αυτούς που είναι “καλοί φίλοι” ή “αδελφές ψυχές”, αλλά αυτό που πραγματικά σημαίνει είναι “κατανόηση της μουσικής”». Σήκωσε το χέρι του και πήρε το δικό της. «Όταν έπαιζα, είδες αυτό που είδα. Καταλαβαίνεις τη μουσική μου».

«Δεν ξέρω τίποτα από μουσική, Τζεμ. Δεν μπορώ να ξεχωρίσω μια σονάτα από μια παρτίτα...»

«Όχι». Γύρισε, και σηκώθηκε στα γόνατα, στηρίζοντας το σώμα του στα μπράτσα της πολυθρόνας. Τώρα βρίσκονταν αρκετά κοντά ώστε να μπορεί η Τέσα να δει ότι τα μαλλιά του ήταν υγρά από τον ιδρώτα στους κροτάφους του και στο σβέροχο του, να μυρίσει ρητίνη και καμένη ζάχαρη επάνω του. «Δεν εννοώ αυτού του είδους τη μουσική. Εννοώ...» Έβγαλε έναν ήχο απογοήτευσης, έπιασε το χέρι της, το έφερε στο στήθος του, και το πίεσε πάνω στην καρδιά του. Ο σταθερός παλμός σφυροκοπούσε πάνω την παλάμη της. «Κάθε καρδιά έχει τη δική της μελωδία», είπε. «Εσύ ξέρεις τη δική μου».

«Τι απέγιναν;» ψιθύρισε η Τέσα. «Ο ξυλοκόπος και ο μουσικός;»

Το χαμόγελο του Τζεμ ήταν θλιμμένο. «Ο Ζονγκ Ζικί πέθανε, και ο Γιου Μπόγια έπαιξε το τελευταίο του τρα-

γούδι πάνω από τον τάφο του φίλου του. Μετά έσπασε το κιν του και δεν έπαιξε ποτέ ξανά».

Η Τέσα ένιωσε την καυτή πίεσή των δακρύων κάτω από τις βλεφαρίδες της, καθώς προσπαθούσαν να ξεχυθούν. «Τι φρικτή ιστορία».

«Είναι;» Η καρδιά του Τζεμ φτερούγιζε και τρεμούλιαζε κάτω από τα δάχτυλά της. «Όσο ζούσε και ήταν φίλοι, ο Γιου Μπόγια έγραψε κάποια από τη σπουδαιότερη μουσική που ξέρουμε. Θα είχε καταφέρει να το κάνει αυτό μόνος; Οι καρδιές μας χρειάζονται έναν καθρέφτη, Τέσα. Βλέπουμε τα καλύτερα κομμάτια του εαυτού μας στα μάτια εκείνων που μας αγαπάνε. Και υπάρχει μια ομορφιά που μόνο η βραχύτητα μπορεί να προσφέρει». Χαμήλωσε το βλέμμα του, και μετά το σήκωσε στο δικό της. «Θα σου έδινα τα πάντα από τον εαυτό μου», είπε. «Θα σου έδινα περισσότερα σε δύο βδομάδες από όσα θα σου έδιναν οι περισσότεροι άντρες σε μια ζωή».

«Δεν υπάρχει τίποτα που δεν μου έχεις δώσει, τίποτα με το οποίο να μην είμαι ικανοποιημένη...»

«Εγώ δεν είμαι», είπε. «Θέλω να σε παντρευτώ. Θα σε περίμενα για πάντα, αλλά...»

Αλλά δεν έχουμε για πάντα. «Δεν έχω οικογένεια», είπε η Τέσα αργά, με τα μάτια του στα δικά της. «Δεν έχω κηδεμόνα. Κανέναν που ίσως να... θιγόταν... από έναν πιο άμεσο γάμο».

Τα μάτια του Τζεμ γούρλωσαν ελαφρώς. «Εγώ... Το εννοείς αυτό; Δεν θα ήθελα να μην έχεις όλο το χρόνο που χρειάζεσαι για να προετοιμαστείς».

«Τι είδους προετοιμασία φαντάζεσαι ότι μπορεί να χρειάζομαι;» είπε η Τέσα, και για κείνη μονάχα τη στιγμή οι σκέψεις της επέστρεψαν στον Γουίλ, στον τρόπο που είχε βάλει τα χέρια του στη φωτιά για να σώσει τα ναρκωτικά του Τζεμ, και καθώς τον παρακολουθούσε, δεν μπορούσε

να μη θυμηθεί εκείνη τη μέρα στο καθιστικό όταν της είχε πει ότι την αγαπάει, και όταν είχε φύγει, εκείνη είχε κλείσει το χέρι της γύρω από ένα σκαλιστήριο, έτσι ώστε ο καυτός πόνος στο δέρμα της να καλύψει, έστω και για μια στιγμή, τον πόνο στην καρδιά της.

Ο Γουίλ. Του είχε πει ψέματα τότε – ίσως όχι με ακριβείς λέξεις, αλλά με υπαινιγμούς. Τον είχε αφήσει να νομίζει ότι δεν τον αγαπούσε. Η σκέψη εξακολουθούσε να της προκαλεί πόνο, αλλά δεν το μετάνιωνε. Δεν υπήρχε άλλος τρόπος. Γνώριζε αρκετά καλά τον Γουίλ για να ξέρει ότι ακόμα κι αν διέλυε τη σχέση της με τον Τζεμ, εκείνος δεν θα ήταν μαζί της. Δεν θα μπορούσε να αντέξει μια αγάπη που θα είχε αγοραστεί με τίμημα την ευτυχία του παραμπατάι του. Και ακόμα κι αν υπήρχε κάποιο κομμάτι της καρδιάς της που ανήκε στον Γουίλ και μόνο στον Γουίλ, και πάντοτε θα του ανήκε, δεν θα εξυπηρετούσε κανέναν αν το αποκάλυπτε. Αγαπούσε και τον Τζεμ – τον αγαπούσε ακόμα περισσότερο τώρα από ό,τι τον αγαπούσε όταν είχε συμφωνήσει να τον παντρευτεί.

Μερικές φορές ένας άνθρωπος πρέπει να επιλέγει αν θα είναι καλός ή έντιμος, της είχε πει ο Γουίλ. Μερικές φορές δεν μπορείς να είσαι και τα δύο.

Ίσως να ήταν ανάλογα με το βιβλίο, σκέφτηκε. Αλλά σ' αυτό, στο βιβλίο της δικής της ζωής, ατιμία ήταν μονάχα η έλλειψη καλοσύνης. Ακόμα κι αν είχε πληγώσει τον Γουίλ στο καθιστικό, καθώς με το πέρασμα του χρόνου τα αισθήματά του γι' αυτήν θα ξεθώριαζαν, κάποια μέρα θα την ευχαριστούσε που τον κράτησε ελεύθερο. Το πίστευε αυτό. Δεν μπορούσε να την αγαπάει για πάντα.

Είχε μπει σε αυτό το μονοπάτι πριν από καιρό. Αν σκόπευε να το ακολουθήσει τον επόμενο μήνα, τότε μπορούσε να το ακολουθήσει και την επόμενη μέρα. Ήξερε

ότι αγαπούσε τον Τζεμ, και παρόλο που ένα κομμάτι του εαυτού της αγαπούσε και τον Γουίλ, αυτό ήταν το καλύτερο δώρο που μπορούσε να κάνει και στους δυο τους χωρίς να το μάθει ποτέ ούτε ο Γουίλ ούτε ο Τζεμ.

«Δεν ξέρω», είπε ο Τζεμ, κοιτάζοντάς την από το πάτωμα, με την έκφρασή του ένα μίγμα ελπίδας και δυσπιστίας. «Το Συμβούλιο δεν έχει εγκρίνει ακόμη την αίτησή μας... και δεν έχεις νυφικό...»

«Δεν με νοιάζει για το Συμβούλιο. Και δεν με νοιάζει τι θα φορέσω, αν δεν νοιάζει κι εσένα. Αν το εννοείς, Τζεμ, θα σε παντρευτώ όποτε θέλεις».

«Τέσα», είπε με μια ανάσα. Αρπάχτηκε από πάνω της λες και πνιγόταν, κι εκείνη έσκυψε το κεφάλι της για να αγγίξει τα χείλη της πάνω στα δικά του. Ο Τζεμ σηκώθηκε στα γόνατά του. Τα χείλη του κινήθηκαν πάνω στα δικά της, μία φορά, δύο φορές, έως ότου τα χείλη της άνοιξαν και μπόρεσε να γευτεί τη γλύκα της καμένης ζάχαρης στο στόμα του. «Είσαι πολύ μακριά», ψιθύρισε ο Τζεμ, και μετά τα χέρια του την αγκάλιασαν, και δεν υπήρχε χώρος ανάμεσά τους, και την τράβηξε από την καρέκλα, και βρέθηκαν και οι δύο γονατισμένοι στο πάτωμα, αγκαλιασμένοι.

Την κράτησε επάνω του, και τα χέρια της ακολούθησαν το σχήμα του προσώπου του, τα αιχμηρά ζυγωματικά του. *Τόσο αιχμηρά, υπερβολικά αιχμηρά, τα οστά του προσώπου του, ο σφυγμός του αίματός του υπερβολικά κοντά στην επιφάνεια του δέρματός του, τα οστά της κλείδας του σκληρά σαν ένα μεταλλικό κολιέ.*

Τα χέρια του γλίστρησαν από τη μέση της στους ώμους της· τα χείλη του χάιδεψαν την κλείδα της, το κοίλωμα του λαιμού της, καθώς τα δικά της δάχτυλα μπλέχτηκαν στο πουκάμισό του, τραβώντας το επάνω έτσι ώστε οι παλάμες της να αγγίζουν το γυμνό του δέρμα. Ήταν

τόσο λεπτός, η ραχοκοκαλιά του μυτερή κάτω από το άγγιγμά της. Στο φως του τζακιού μπορούσε να τον δει να βάφεται από τις σκιές και τη φωτιά, με το κινούμενο χρυσαφένιο μονοπάτι από τις φλόγες να μετατρέπει τα λευκά του μαλλιά σε επίχρυσα.

Σ' αγαπώ, της είχε πει. Σε όλο τον κόσμο, εσύ είσαι αυτό που αγαπώ περισσότερο.

Ένωσε ξανά την καυτή πίεση του στόματός του στο κοίλωμα του λαιμού της, μετά πιο χαμηλά. Τα φιλιά του τελείωσαν εκεί που ξεκινούσε το φόρεμά της. Ένωθε την καρδιά της να χτυπάει κάτω από το στόμα του, λες και προσπαθούσε να τον φτάσει, προσπαθούσε να χτυπήσει για κείνον. Ένωσε το ντροπαλό του χέρι να γλιστρά γύρω από το σώμα της, ως εκεί που τα κορδόνια κρατούσαν το φόρεμά της κλειστό...

Η πόρτα άνοιξε με ένα τριξίμο, και χωρίστηκαν απότομα, λαχανιασμένοι και οι δύο σαν να έτρεχαν σε έναν αγώνα δρόμου. Η Τέσα άκουγε το αίμα της να βροντά δυνατά στα αφτιά της καθώς κοιτούσε το άδειο κατώφλι της πόρτας, δίπλα της, το λαχάνιασμα του Τζεμ μετατράπηκε σε γέλιο.

«Τι...» έκανε να ρωτήσει η Τέσα.

«Ο Τσερτς», είπε εκείνος, και η Τέσα χαμήλωσε το βλέμμα της για να δει το γάτο να διασχίζει νωχελικά το πάτωμα του δωματίου μουσικής, έχοντας ανοίξει την πόρτα με ένα σπρώξιμο, και δείχνοντας πολύ ευχαριστημένος με τον εαυτό του.

«Δεν έχω ξαναδεί γάτα να δείχνει τόσο αυτάρεσκη», είπε καθώς ο Τσερτς –αγνοώντας την, όπως πάντα– πλησίασε αλαφροπατώντας τον Τζεμ και έτριψε το κεφάλι του επάνω του.

«Όταν είπα ότι ίσως να χρειαζόμασταν επιτηρητή, δεν είχα αυτό στο μυαλό μου», είπε ο Τζεμ, ωστόσο χάιδε-

ψε το κεφάλι της γάτας, και χαμογέλασε στην Τέσα με τη γωνία του στόματός του. «Τέσα», είπε. «Το εννοούσες αυτό που είπες; Ότι θα με παντρευόσουν αύριο;»

Σήκωσε το πιγούνι της και τον κοίταξε κατάματα. Δεν άντεχε στη σκέψη να περιμένει, και να χάσει έστω και άλλη μία στιγμή της ζωής του. Ξαφνικά και σφοδρά ήθελε να δεθεί μαζί του –στην αρρώστια, και στην υγεία, στα καλά και στα άσχημα– να δεθεί μαζί του με μια υπόσχεση και να μπορέσει να του δώσει το λόγο της και την αγάπη της χωρίς να τη συγκρατεί τίποτα.

«Το εννοούσα», είπε.

Η τραπεζαρία δεν ήταν τελείως γεμάτη, καθώς δεν είχαν φτάσει ακόμη όλοι για το πρωινό, όταν ο Τζεμ έκανε την ανακοίνωση.

«Η Τέσα κι εγώ θα παντρευτούμε», είπε, πολύ ήρεμα, διπλώνοντας την πετσέτα του στα πόδια του.

«Αυτό μας το λες για να μας κάνεις έκπληξη;» ρώτησε ο Γκέιμπριελ, ο οποίος φορούσε τον εξοπλισμό του σαν να σκόπευε να πάει για εκπαίδευση μετά το πρωινό. Είχε ήδη πάρει όλο το μπέικον από τον ασημένιο δίσκο, και ο Χένρι τον κοιτούσε μελαγχολικά. «Δεν είστε ήδη αρραβωνιασμένοι;»

«Η ημερομηνία του γάμου είχε οριστεί για τον Δεκέμβριο», είπε ο Τζεμ, πιάνοντας το χέρι της Τέσα κάτω από το τραπέζι για να το σφίξει καθησυχαστικά. «Αλλά αλλάξαμε γνώμη. Σκοπεύουμε να παντρευτούμε αύριο».

Τα λόγια του προκάλεσαν τεράστιο σοκ. Ο Χένρι πνίγηκε με το τσάι του και έπρεπε να τον χτυπήσει στην πλάτη η Σάρλοτ, η οποία έδειχνε να έχει μείνει άναυδη. Ο Γκίντεον άφησε με μια κλαγγή το φλιτζάνι του στο πιατάκι του, και ακόμα και ο Γκέιμπριελ έμεινε ακίνητος με το πιρούνι του μπροστά στο στόμα του. Η Σόφι, η οποία

είχε μόλις έρθει από την κουζίνα κουβαλώντας ένα δίσκο με φρυγανιές, πήρε μια κοφτή ανάσα. «Μα δεν μπορεί-τε!» είπε. «Το νυφικό της δεσποινίδος Γκρέι καταστράφηκε, και το καινούριο δεν έχει καν ξεκινήσει ακόμη!»

«Μπορεί να φορέσει οποιοδήποτε φόρεμα», είπε ο Τζεμ. «Δεν χρειάζεται να φορέσει το χρυσό των Κυνηγών των Σκιών, επειδή δεν είναι Κυνηγός των Σκιών. Έχει αρκετές βραδινές τουαλέτες. Μπορεί να διαλέξει την αγαπημένη της». Έσκυψε το κεφάλι του συνεσταλμένα προς την Τέσα. «Δηλαδή, αν δεν έχεις αντίρρηση».

Η Τέσα δεν απάντησε, γιατί εκείνη τη στιγμή ο Γουίλ και η Σέσιλι εμφανίστηκαν στην πόρτα. «Έχω ένα πολύ άσχημο νευροκαβαλίκεμα στο λαιμό μου», έλεγε η Σέσιλι με ένα χαμόγελο. «Δεν μπορώ να πιστέψω πώς τα κατάφερα να κοιμηθώ σε μια τέτοια θέση...»

Διέκοψε τη φράση της καθώς και οι δυο τους έδειξαν να αντιλαμβάνονται τη διάθεση στο δωμάτιο και σταμάτησαν, κοιτάζοντας γύρω τους. Ο Γουίλ έδειχνε πιο ξεκούραστος από την προηγούμενη μέρα, και χαρούμενος που είχε τη Σέσιλι δίπλα του, αν και ήταν προφανές ότι αυτή η επιφυλακτικά καλή διάθεση διαλυόταν καθώς κοιτούσε γύρω του τις εκφράσεις των άλλων στο δωμάτιο. «Τι συμβαίνει;» είπε. «Έγινε κάτι;»

«Η Τέσα κι εγώ αποφασίσαμε να επισπεύσουμε την τελετή του γάμου μας», είπε ο Τζεμ. «Θα γίνει τις επόμενες μέρες».

Ο Γουίλ δεν είπε τίποτα, και η έκφρασή του δεν άλλαξε, αλλά έγινε κατάσπρος. Δεν κοίταξε την Τέσα.

«Τζεμ, το Ενκλάβιο», είπε η Σάρλοτ καθώς σταμάτησε να χτυπά την πλάτη του Χένρι και σηκώθηκε με μια έκφραση αναστάτωσης. «Δεν έχουν εγκρίνει ακόμη το γάμο σας. Δεν μπορείς να πας εναντίον τους...»

«Ούτε να τους περιμένουμε μπορούμε», είπε ο Τζεμ.

«Μπορεί να περάσουν μήνες, ένας χρόνος – το ξέρεις ότι προτιμούν να κωλυσιεργούν παρά να δώσουν μια απάντηση που φοβούνται ότι ίσως δεν σου αρέσει».

«Και σίγουρα ο γάμος μας δεν θα είναι το βασικό τους μέλημα τώρα», είπε η Τέσα. «Τα χαρτιά του Μπένεντικτ Λάιτγουντ, η αναζήτηση του Μόρτμειν – όλα αυτά θα πρέπει να έχουν προτεραιότητα. Αλλά αυτό είναι ένα προσωπικό θέμα».

«Δεν υπάρχουν προσωπικά θέματα στο Ενκλάβιο», είπε ο Γουίλ. Η φωνή του ακουγόταν κενή και παράξενη, σαν να βρισκόταν πολύ μακριά. Στο λαιμό του ο σφυγμός του χτυπούσε δυνατά. Η Τέσα σκέφτηκε την εύθραυστη σχέση που είχαν αρχίσει να χτίζουν μεταξύ τους τις τελευταίες μέρες και αναρωτήθηκε αν αυτό θα την κατέστρεφε, αν θα τη διέλυε σε κομμάτια σαν ένα εύθραυστο τεχνούργημα που πέφτει πάνω στα βράχια. «Η μητέρα μου και ο πατέρας μου...»

«Υπάρχουν νόμοι για το γάμο με θνητούς. Δεν υπάρχουν Νόμοι για το γάμο ανάμεσα σε ένα Νεφιλίμ και σ' αυτό που είναι η Τέσα. Και αν πρέπει θα εγκαταλείψω τους Κυνηγούς των Σκιών γι' αυτό, όπως έκανε ο πατέρας σου».

«Τζέιμς...»

«Θα πίστευα ότι από όλους, εσύ θα το καταλάβαινες αυτό», είπε ο Τζεμ, ρίχνοντας ένα έκπληκτο και πληγωμένο βλέμμα στον Γουίλ.

«Δεν λέω ότι δεν το καταλαβαίνω. Απλά σε παροτρύνω να σκεφτείς...»

«Το έχω σκεφτεί». Ο Τζεμ ακούμπησε την πλάτη του πίσω. «Έχω μια άδεια γάμου θνητών, νόμιμη και υπογεγραμμένη. Θα μπορούσαμε να πάμε σε μια εκκλησία και να παντρευτούμε σήμερα. Θα προτιμούσα να είστε όλοι εκεί, αλλά αν δεν μπορείτε, θα το κάνουμε και χωρίς εσάς».

«Να παντρευτείς μια κοπέλα απλά και μόνο για να την αφήσεις χήρα», είπε ο Γκέιμπριελ Λάιτγουντ. «Πολλοί θα έλεγαν ότι αυτό δεν είναι μεγάλη καλοσύνη».

Ο Τζεμ κοκάλωσε δίπλα στην Τέσα, με το χέρι του άκαμπτο μέσα στο δικό της. Ο Γουίλ είχε αρχίσει να προχωράει μπροστά, αλλά η Τέσα είχε ήδη σηκωθεί όρθια, κεραινοβολώντας τον Γκέιμπριελ Λάιτγουντ με το βλέμμα της.

«Πως τολμάς να μιλάς λες και ο Τζεμ έχει επιλογή πάνω σε αυτό ενώ εγώ όχι», είπε, χωρίς να παίρνει τα μάτια της από το πρόσωπό του. «Δεν μου επέβαλε κανείς αυτό τον αρραβώνα, ούτε έχω αυταπάτες για την υγεία του Τζεμ. Επέλεξα να είμαι μαζί του για όσες μέρες ή λεπτά έχουμε, και θεωρώ τον εαυτό μου ευλογημένο που τα έχω».

Τα μάτια του Γκέιμπριελ ήταν ψυχρά σαν τη θάλασσα της ακτής του Νιούφαουντλαντ. «Απλά ανησυχούσα για την ευημερία σας, δεσποινίς Γκρέι».

«Καλύτερα να ασχολείσαι με τη δική σου», είπε απότομα η Τέσα.

Και τώρα εκείνα τα πράσινα μάτια στένεψαν. «Που σημαίνει;»

«Νομίζω ότι η κυρία εννοεί», είπε συρτά ο Γουίλ, «ότι εκείνη δεν σκότωσε τον πατέρα της. Ή μήπως συνήλδες τόσο γρήγορα από αυτό ώστε δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας για τις δικές σου ευαισθησίες, Γκέιμπριελ;»

Η Σέσιλι πήρε μια κοφτή ανάσα. Ο Γκέιμπριελ σηκώθηκε όρθιος, και στην έκφρασή του η Τέσα είδε ξανά το αγόρι που είχε προκαλέσει τον Γουίλ σε μονομαχία την πρώτη φορά που τον γνώρισε – άκαμπτος γεμάτος αλαζονεία και μίσος. «Αν τολμήσεις ποτέ να...» άρχισε να λέει.

«Σταματήστε», είπε η Σάρλοτ – και μετά διέκοψε τη φράση της, καθώς έξω από τα παράθυρα ακούστηκε ο ήχος της σκουριασμένης πύλης του Ινστιτούτου καθώς

άνοιγε με ένα τριξίμο, και ποδοβολητό από οπλές αλόγων πάνω στο οδόστρωμα. «Ω, μα τον Άγγελο. Η Τζέσαιμιν». Η Σάρλοτ σηκώθηκε όρδια, πετώντας την πετσέτα της στο πιάτο της. «Ελάτε - πρέπει να πάμε κάτω να την υποδεχτούμε».

Παρόλο που από κάποιες απόψεις η άφιξη δεν θα μπορούσε να έρθει σε πιο άσχημη στιγμή, αποδείχτηκε καλός περισπασμός. Υπήρξε μια μικρή αναστάτωση, και αρκετή απορία από τον Γκέιμπριελ και τη Σέσιλι, καθώς κανείς από τους δυο τους δεν καταλάβαινε ποια ακριβώς ήταν η Τζέσαιμιν ή τι ρόλο έπαιζε στη ζωή του Ινστιτούτου. Διέσχισαν όλοι μαζί το διάδρομο, με την Τέσα να καθυστερεί λίγο· ένιωθε ότι δεν μπορούσε να αναπνεύσει, λες και ο κορσές της ήταν υπερβολικά σφιχτός. Σκέφτηκε την προηγούμενη νύχτα, όταν είχε στην αγκαλιά της τον Τζεμ στο δωμάτιο της μουσικής ενώ αντάλλαζαν φιλιά και ψιδύριζαν ο ένας στον άλλο για ώρες για τη γαμήλια τελετή που θα έκαναν, το γάμο που θα ακολουθούσε - σαν να είχαν άπλετο χρόνο στη διάθεσή τους. Λες και ο γάμος τους θα του χάριζε αθανασία, παρόλο που εκείνη ήξερε ότι αυτό δεν θα γινόταν.

Καθώς άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα προς την είσοδο, παραπάτησε, αφηρημένη. Ένα χέρι στο μπράτσο της τη σταθεροποίησε. Σήκωσε το βλέμμα, και είδε τον Γουίλ.

Στάθηκαν εκεί για μια στιγμή, ακίνητοι μαζί σαν ένα άγαλμα. Οι άλλοι κατέβαιναν ήδη τις σκάλες, με τις φωνές τους να υψώνονται στον αέρα σαν καπνός. Το χέρι του Γουίλ έσφιγγε μαλακά το μπράτσο της Τέσα, αν και το πρόσωπό του ήταν σχεδόν ανέκφραστο, λες και ήταν σκαλισμένο πάνω σε γρανίτη. «Δεν συμφωνείς με τους υπόλοιπους, έτσι δεν είναι;» είπε η Τέσα, με έναν πιο απότομο τόνο από ό,τι σκόπευε. «Ότι δεν πρέπει να παντρευτώ τον Τζεμ σήμερα. Με ρώτησες αν τον αγαπώ

αρχετά ώστε να τον παντρευτώ και να τον κάνω ευτυχισμένο, και σου είπα ναι. Δεν ξέρω αν μπορώ να τον κάνω απόλυτα ευτυχισμένο, αλλά μπορώ να προσπαθήσω».

«Αν μπορεί κάποιος, αυτή είσαι εσύ», είπε, με τα μάτια του να καρφώνονται στα δικά της.

«Οι άλλοι νομίζουν ότι έχω αυταπάτες για την υγεία του».

«Η ελπίδα δεν είναι αυταπάτη».

Τα λόγια ήταν ενθαρρυντικά, αλλά υπήρχε κάτι στη φωνή του, κάτι νεκρό που τη φόβιζε.

«Γουίλ». Έπιασε τον καρπό του. «Δεν θα με εγκατέλειπες τώρα – δεν θα με άφηνες να ψάξω μόνη μου για μια θεραπεία; Δεν μπορώ να το κάνω χωρίς εσένα».

Εκείνος πήρε μια βαθιά ανάσα, μισοκλείνοντας τα σκοτεινιασμένα γαλάζια μάτια του. «Όχι βέβαια. Δεν θα εγκαταλείψω ούτε εκείνον ούτε εσένα. Θα βοηθήσω. Θα συνεχίσω. Μονάχα που...»

Διέκοψε τη φράση του, αποστρέφοντας το πρόσωπό του. Το φως που έμπαινε από το παράθυρο ψηλά φώτιζε το μάγουλο, το πιγούνι και την καμπύλη του σαγονιού του.

«Μονάχα που τι;»

«Θυμάσαι τι άλλο σου είπα εκείνη τη μέρα στο καδιστικό», είπε. «Θέλω να είσαι ευτυχισμένη, και να είναι κι εκείνος ευτυχισμένος. Και ωστόσο, όταν θα κατευθύνεσαι προς το ιερό για να σταθείς δίπλα του και να ενωθείτε για πάντα θα περπατάς πάνω σε ένα αόρατο μονοπάτι στρωμένο με τα θραύσματα της καρδιάς μου, Τέσα. Θα έδινα τη ζωή μου και για τους δυο σας. Θα έδινα τη ζωή μου για την ευτυχία σας. Σκέφτηκα ότι ίσως, όταν μου είπες ότι δεν με αγαπούσες, τα δικά μου αισθήματα θα ξεθωριαζαν και θα ατροφούσαν, αλλά δεν έγινε έτσι. Κάθε μέρα γίνονταν και πιο έντονα. Τώρα, αυτή τη στιγμή, σ' αγαπώ πιο απελπισμένα από ό,τι σε αγαπούσα πριν, και

σε μία ώρα θα σε αγαπώ ακόμα περισσότερο. Είναι άδικο να σου το λέω αυτό, το ξέρω, τη στιγμή που δεν μπορείς να κάνεις τίποτα γι' αυτό». Πήρε μια τρεμάμενη ανάσα. «Πόσο πρέπει να με περιφρονείς».

Η Τέσα ένιωθε σαν να είχε χάσει το έδαφος κάτω από τα πόδια της. Θυμήθηκε τι είχε πει στον εαυτό της την προηγούμενη νύχτα: ότι σίγουρα τα αισθήματα του Γουίλ για κείνη είχαν σβήσει. Ότι με το πέρασμα των χρόνων ο πόνος του θα γινόταν λιγότερος από τον δικό της. Το είχε πιστέψει. Αλλά τώρα... «Δεν σε περιφρονώ, Γουίλ. Πάντοτε ήσουν έντιμος – πιο έντιμος από όσο θα μπορούσα να σου ζητήσω να είσαι...»

«Όχι», είπε πικρόχολα. «Δεν περίμενες τίποτα από μένα, νομίζω».

«Περίμενα τα πάντα από σένα, Γουίλ», ψιθύρισε. «Περισσότερα από όσα περίμενες ποτέ εσύ από τον εαυτό σου. Αλλά έχεις δώσει ακόμα περισσότερα». Η φωνή της κόμπιασε. «Λένε ότι δεν μπορείς να χωρίσεις την καρδιά σου στα δύο, κι όμως...»

«Γουίλ! Τέσα!» Ήταν η φωνή της Σάρλοτ, η οποία τους καλούσε από την είσοδο. «Σταματήστε να χασομεράτε! Και μπορεί κάποιος από τους δυο σας να φωνάξει τον Σίριλ; Ίσως να χρειαστούμε βοήθεια με την άμαξα αν οι Σιωπηλοί Αδελφοί έχουν σκοπό να μείνουν».

Η Τέσα κοίταξε απελπισμένα τον Γουίλ, αλλά η στιγμή ανάμεσά τους είχε χαθεί· η έκφρασή του είχε κλείσει· η απελπισία που τον τροφοδοτούσε μέχρι πριν από μια στιγμή είχε διαλυθεί. Είχε κλειστεί στον εαυτό του λες και ανάμεσά τους βρισκονταν χίλιες κλειδωμένες πόρτες. «Πήγαινε κάτω. Θα έρθω κι εγώ σε λίγο». Το είπε χωρίς κάποια διακύμανση στον τόνο του, γύρισε, και ανέβηκε τρέχοντας τα σκαλιά.

Η Τέσα ακούμπησε το χέρι της στον τοίχο καθώς κα-

τέβαινε μουνδιασμένη τα σκαλιά. Τι κόντεψε να κάνει; Τι κόντεψε να πει στον Γουίλ;

Κι όμως σ' αγαπώ.

Αλλά για όνομα του Θεού, τι θα έβγαινε από αυτό; Θα ωφελούσε κανέναν αν έλεγε αυτές τις λέξεις; Απλά θα του φόρτωνε το πιο απαίσιο βάρος, επειδή θα μάθαινε πώς ένιωθε η Τέσα αλλά δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτα γι' αυτό. Και θα τον έδενε μαζί της, δεν θα τον άφηνε ελεύθερο να αναζητήσει να αγαπήσει κάποια άλλη – κάποια που δεν θα είναι αρραβωνιασμένη με τον καλύτερό του φίλο.

Να αγαπήσει κάποια άλλη. Βγήκε στα μπροστινά σκαλιά του Ινστιτούτου, νιώθοντας τον άνεμο να τρυπώνει μέσα στο φόρεμά της σαν μαχαίρι. Οι άλλοι ήταν εκεί, συγκεντρωμένοι κάπως αμήχανα στα σκαλιά, ειδικότερα ο Γκέμπριελ και η Σέσιλι, οι οποίοι έδειχναν σαν να αναρωτιούνταν τι στο καλό έκαναν εκεί. Η Τέσα ίσα που τους πρόσεξε. Η καρδιά της πονούσε και ήξερε ότι δεν έφταιγε το κρύο. Έφταιγε η ιδέα να ερωτευτεί ο Γουίλ κάποια άλλη.

Αλλά αυτό ήταν καθαρός εγωισμός. Αν ο Γουίλ έβρισκε κάποια άλλη να αγαπήσει, θα το υπέμενε, θα δάγκωνε τα χείλη της σιωπηλά, όπως είχε υπομείνει κι εκείνος τον αρραβώνα της με τον Τζεμ. Του το όφειλε αυτό, σκέφτηκε, καθώς μια σκούρα άμαξα την οποία οδηγούσε ένας άντρας με το μανδύα στο χρώμα της περγαμηνής που φορούσαν οι Σιωπηλοί Αδελφοί πέρασε κροταλίζοντας από την ανοιχτή πύλη. Όφειλε στον Γουίλ μια συμπεριφορά εξίσου έντιμη με τη δική του.

Η άμαξα έφτασε στη βάση της σκάλας και σταμάτησε. Η Τέσα αισθάνθηκε τη Σάρλοτ να κινείται αμήχανα πίσω της. «Κι άλλη άμαξα;» είπε, και η Τέσα ακολούθησε τη ματιά της για να δει ότι πράγματι μια δεύτερη άμαξα, κατάμαυρη χωρίς οικόσημο, κυλούσε αθόρυβα πίσω από

την πρώτη.

«Μια συνοδεία», είπε ο Γκέιμπριελ. «Ίσως οι Σιωπηλοί Αδελφοί ανησυχούσαν ότι θα προσπαθήσει να αποδράσει».

«Όχι», είπε η Σάρλοτ, με τη σύγχυση να χρωματίζει τη φωνή της. «Δεν θα...»

Ο Σιωπηλός Αδελφός που οδηγούσε την πρώτη άμαξα άφησε τα χαλινάρια του και κατέβηκε, πηγαίνοντας στην πόρτα της άμαξας. Εκείνη τη στιγμή η δεύτερη άμαξα σταμάτησε πίσω του, κι εκείνος γύρισε. Η Τέσα δεν μπορούσε να δει την έκφρασή του, καθώς η κουκούλα του έκρυβε το πρόσωπό του, αλλά κάτι στη στάση του σώματός του μαρτυρούσε ότι είχε εκπλαγεί. Στένεψε τα μάτια της – υπήρχε κάτι περίεργο στα άλογα που έσερναν τη δεύτερη άμαξα: τα σώματά τους γυάλιζαν όχι σαν τα τομάρια των ζώων αλλά σαν μέταλλο, και οι κινήσεις τους ήταν αφύσικα γρήγορες.

Ο οδηγός της δεύτερης άμαξας πήδηξε από τη θέση του και προσγειώθηκε με ένα δυνατό γδούπο, και η Τέσα είδε τη λάμψη του μετάλλου καθώς το χέρι του σηκώθηκε στο λαιμό του μανδύα του – και τον έσπρωξε πίσω.

Από κάτω υπήρχε ένα αστραφτερό μεταλλικό σώμα με ένα ωοειδές κεφάλι, χωρίς μάτια, και με χάλκινες βίδες να συγκρατούν τους συνδέσμους των αγκώνων, των γονάτων και των ώμων. Το δεξί του μπράτσο, αν μπορούσες να το αποκαλέσεις έτσι, κατέληγε σε ένα χοντροκομμένο μπρούτζινο τόξο. Τώρα σήκωσε αυτό το χέρι και το τέντωσε. Ένα ατσάλινο βέλος, με μαύρη μεταλλική μύτη, έσκισε τον αέρα και βυθίστηκε στο στήθος του πρώτου Σιωπηλού Αδελφού, σηκώνοντάς τον από το έδαφος και πετώντας τον αρκετά μέτρα μακριά μέσα στην αυλή, πριν χτυπήσει στο έδαφος, με το αίμα να μουλιάζει το στήθος του χαρακτηριστικού του μανδύα.

9

καταγμένο σε μεταλλο

Αδειασε το υγρό μέταλλο

Σε καλούπια που είχε ετοιμάσει

Από τα οποία δημιούργησε πρώτα τα δικά του εργαλεία

Μετά ό,τι άλλο μπορούσε να σφυρηλατηθεί

Μουσκέτα ή γλυπτά από μέταλλο.

– Τζον Μίλτον, Χαμένος Παράδεισος

Η Τέσα είδε σοκαρισμένη ότι οι Σιωπηλοί Αδελφοί αιμορραγούσαν με το ίδιο κόκκινο αίμα όπως κάθε θνητός.

Άκουσε τη Σάρλοτ να φωνάζει εντολές, και μετά ο Χένρι κατέβηκε πετώντας τα σκαλιά, τρέχοντας προς την πρώτη άμαξα. Άνοιξε την πόρτα, και η Τζέσαμιν κατέρρευσε στην αγκαλιά του. Το σώμα της ήταν άτονο, τα μάτια της μισόκλειστα. Φορούσε το κουρελιασμένο λευκό φόρεμα με το οποίο την είχε δει η Τέσα όταν την είχε επισκεφθεί στη Σιωπηλή Πόλη, και τα όμορφα ξανθά μαλλιά της ήταν ξυρισμένα όπως εκείνα ενός ασθενή με πυρετό. «Χένρι», είπε με ένα λυγμό, σφίγγοντας τα πέτα του σακακιού του. «Βοήθησέ με, Χένρι. Πάρε με μέσα στο

Ινστιτούτο, σε παρακαλώ...»

Ο Χένρι σηκώθηκε, γυρίζοντας, με την Τζέσαμιν στην αγκαλιά του, τη στιγμή ακριβώς που οι πόρτες της δεύτερης άμαξας άνοιξαν και από μέσα ξεχύθηκαν αυτόματα, για να έρθουν να σταθούν δίπλα στο πρώτο. Έμοιαζαν να ξεδιπλώνονται καθώς έβγαιναν, σαν χάρτινα παιδικά παιχνίδια – ένα, δύο, τρία, και μετά η Τέσα έχασε το λογαριασμό καθώς οι Κυνηγοί των Σκιών γύρω της έβγαλαν όπλα από τις ζώνες τους. Είδε τη λάμψη του μετάλλου στην άκρη του σπαδιού-μπαστουνιού τού Τζεμ, άκουσε να απαγγέλλονται λατινικά, χαμηλόφωνα, καθώς τα σεράφ σπαδιά φωτίστηκαν γύρω της σαν ένας κύκλος από ιερή φωτιά.

Και τα αυτόματα επιτέθηκαν. Ένα από αυτά έτρεξε προς τον Χένρι και την Τζέσαμιν, ενώ τα άλλα όρμησαν προς τα σκαλιά. Άκουσε τον Τζεμ να φωνάζει το όνομά της, και συνειδητοποίησε ότι δεν είχε όπλο. Δεν σκόπευε να προπονηθεί σήμερα. Κοίταξε τριγύρω της μανιασμένα, ψάχνοντας για οτιδήποτε, μια βαριά πέτρα ή ακόμα και ένα κλαδί. Στην εσωτερική πλευρά της εισόδου υπήρχαν όπλα κρεμασμένα στους τοίχους – για διακοσμητικούς σκοπούς, αλλά ένα όπλο ήταν ένα όπλο. Έτρεξε μέσα και άρπαξε ένα σπαδί από το καρφί του στον τοίχο πριν γυρίσει και τρέξει ξανά έξω.

Η σκηνή που αντίκρισαν τα μάτια της ήταν ένα χάος. Η Τζέσαμιν ήταν πεσμένη στο έδαφος, συσπειρωμένη μπροστά στη ρόδα της άμαξάς της, με τα χέρια της πάνω από το πρόσωπό της. Ο Χένρι στεκόταν μπροστά της, με ένα σεράφ σπαδί να κινείται δεξιά αριστερά στα χέρια του καθώς απωθούσε το αυτόματο που προσπαθούσε να του ορμήσει, με τα γεμάτα καρφιά χέρια του να προσπαθούν να αρπάξουν τη Τζέσαμιν. Τα υπόλοιπα κουρδιστά πλάσματα ήταν διάσπαρτα παντού στα σκαλιά και έδι-

ναν ξεχωριστές μάχες με τον καθένα από τους Κυνηγούς των Σκιών.

Καθώς η Τέσα σήκωσε το σπαθί στα χέρια της, τα μάτια της τινάχτηκαν τριγύρω στην αυλή. Αυτά τα αυτόματα ήταν διαφορετικά από κείνα που είχε δει ως τώρα. Κινούνταν πιο γρήγορα, με λιγότερο απότομες κινήσεις στα βήματά τους, και με τους χάλκινους συνδέσμους τους να διπλώνονται και να ξεδιπλώνονται ομαλά.

Στο χαμηλότερο σκαλί ο Γκίντεον και ο Γκέιμπριελ μάχονταν μανιωδώς με ένα μηχανικό τέρας τριών μέτρων, τα γεμάτα καρφιά χέρια του οποίου κατέβαιναν προς το μέρος τους σαν ρόπαλα. Ο Γκέιμπριελ είχε ήδη ένα πλατύ κόψιμο στον ώμο του από το οποίο έτρεχε αίμα, αλλά εκείνος και ο αδελφός του σφυροκοπούσαν το πλάσμα, ο ένας από μπροστά και ο άλλος από πίσω. Ο Τζεμ σηκώθηκε από το σημείο που βρισκόταν συσπειρωμένος για να βυθίσει το μπαστούνι-σπαθί μέσα στο κεφάλι ενός άλλου αυτόματου. Τα χέρια του άρχισαν να συσπώνται και προσπάθησε να τιναχτεί πίσω, αλλά το σπαθί είχε θαφτεί στο μεταλλικό του κρανίο. Ο Τζεμ ελευθέρωσε τη λεπίδα του, και όταν το αυτόματο του όρμησε πάλι, έκοψε τα πόδια του, γκρεμίζοντας το ένα πόδι μετά το άλλο από κάτω από το πλάσμα. Εκείνο έγειρε στο πλάι, και κατέρρευσε στο λιθόστρωτο.

Πιο κοντά στην Τέσα, το μαστίγιο της Σάρλοτ άστραφτε στον αέρα σαν αστραπή, διαλύοντας το τόξο που είχε το πρώτο αυτόματο για χέρι. Αυτό ούτε καν επιβράδυνε το πλάσμα. Καθώς έκανε να την πιάσει με το δεύτερο χέρι του το οποίο θύμιζε αρπάγη ζώου, η Τέσα όρμησε ανάμεσά τους και ανέμισε το σπαθί της όπως της είχε δείξει ο Γκίντεον, χρησιμοποιώντας όλο της το σώμα για να δώσει ισχύ στο χτύπημα και χτυπώντας από πάνω για να προσθέσει και τη δύναμη της βαρύτητας στο χτύπημά της.

Το σπαδί κατέβηκε, κόβοντας το δεύτερο χέρι του πλάσματος. Αυτή τη φορά ένα μαυριδερό υγρό ανέβλυσε από την πληγή. Το αυτόματο διατήρησε την πορεία του, σκύβοντας για να χτυπήσει τη Σάρλοτ με την κορυφή του κεφαλιού του, από την οποία προεξείχε μια κοντή, κοφτερή λεπίδα. Εκείνη έβγαλε μια κραυγή καθώς πέτυχε το πάνω μέρος του μπράτσου της. Μετά τίναξε το μαστίγιό της, το οποίο ήταν ένα κράμα από ασήμι και χρυσό, και αφού τυλίχτηκε γύρω από το λαιμό του πλάσματος, η Σάρλοτ το τράβηξε δυνατά. Τίναξε τον καρπό της προς τα πίσω, και το κεφάλι, έχοντας αποκοπεί, έπεσε στο πλάι επιτέλους το πλάσμα κατέρρευσε, με σκούρο υγρό να ρέει νωθρά από τις πληγές στο μεταλλικό του σκελετό.

Η Τέσα πήρε μια κοφτή ανάσα και τίναξε το κεφάλι της προς τα πίσω· ο ιδρώτας κολλούσε τα μαλλιά της στο μέτωπό της και στους κροτάφους της, αλλά δεν μπορούσε να τα διώξει επειδή χρειαζόταν και τα δυο της χέρια για το βαρύ σπαδί. Με μάτια που έτσουζαν είδε ότι ο Γκέμπριελ και ο Γκίντεον είχαν ρίξει το αυτόματό τους στο έδαφος και το κομματιαζαν· πίσω τους, ο Χένρι έσκυψε έγκαιρα για να αποφύγει ένα χτύπημα από το πλάσμα που τον είχε στριμώξει στην άμαξα. Το χέρι του που είχε το σχήμα ροπάλου έσπασε το παράθυρο της άμαξας, και τα γυαλιά έπεσαν σαν βροχή πάνω στη Τζέσαμιν, η οποία ούρλιαξε και κάλυψε το κεφάλι της. Ο Χένρι έσπρωξε το σεράφ σπαδί του προς τα πάνω, θάβοντάς το στον κορμό του αυτόματου. Η Τέσα είχε συνηθίσει να βλέπει σεράφ σπαδιά να καίνε τους δαίμονες όταν τους διαπερνούσαν, κάνοντάς τους σκόνη, αλλά το αυτόματο απλά τρέκλισε προς τα πίσω και μετά επιτέθηκε ξανά, με τη λεπίδα που είχε βυθιστεί στο στήθος του να καίει σαν δαυλός.

Με μια κραυγή, η Σάρλοτ άρχισε να κατεβαίνει τα σκα-

λιά προς το σύζυγό της. Η Τέσα κοίταξε γύρω της – και δεν είδε τον Τζεμ. Η καρδιά της άρχισε να χτυπάει άγρια. Έκανε ένα βήμα μπροστά...

Και μια σκούρα φιγούρα υψώθηκε μπροστά της, ντυμένη τελείως στα μαύρα. Μαύρα γάντια κάλυπταν τα χέρια της και μαύρες μπότες τα πόδια της. Η Τέσα δεν μπορούσε να δει τίποτα άλλο παρά μόνο ένα ολόλευκο πρόσωπο το οποίο περιέβαλλαν οι πτυχές μιας μαύρης κουκούλας, οικείο και φρικτό σαν ένας επαναλαμβανόμενος εφιάλτης.

«Γεια σας, δεσποινίς Γκρέι», είπε η κυρία Μπλακ.

Παρόλο που είχε κοιτάξει σε όποιο δωμάτιο μπορούσε να σκεφτεί, ο Γουίλ δεν είχε καταφέρει να βρει τον Σίριλ. Είχε εκνευριστεί, και η κακή του διάθεση δεν είχε βελτιωθεί από τη συνάντησή του με την Τέσα στα σκαλιά. Μετά από δύο μήνες κατά τους οποίους ήταν τόσο προσεκτικός κοντά της ώστε ένιωθε σαν να περπατούσε στην κόψη ενός μαχαιριού, τα αισθήματά του γι' αυτήν είχαν ξεχυθεί από το στόμα του σαν αίμα από ανοιχτή πληγή, και μονάχα η διακοπή από τη Σάρλοτ είχε εμποδίσει την ανοησία του να μετατραπεί σε καταστροφή.

Και ωστόσο, η απάντησή της τον βασάνιζε καθώς διέσχιζε το διάδρομο και περνούσε την κουζίνα. Λένε ότι δεν μπορεί να χωρίσεις την καρδιά σου στα δύο, κι όμως...

Κι όμως τι; Τι ήταν έτοιμη να πει;

Η φωνή της Μπρίτζετ ερχόταν τρεμουλιαστή από την τραπεζαρία, όπου εκείνη και η Σόφι μάζευαν τα πιάτα.

«Ω, μητέρα, μητέρα, στρώσε το κρεβάτι μου

Κάν' το απαλό και στενό.

Ο Γουίλιαμ μου πέθανε από την αγάπη του για μένα,

Κι εγώ θα πεθάνω από θλίψη'.

«Την έθαψαν στο παλιό προαύλιο της εκκλησίας.
Ο τάφος του γλυκού Γουίλιαμ ήταν δίπλα στον δικό της
Και από τον τάφο του φύτρωσε ένα κόκκινο, κόκκινο
τριαντάφυλλο
Και από τον δικό της τάφο ένα ρείκι.

«Ψήλωσαν και ξεπέρασαν τον οβελό της εκκλησίας
Έως ότου δεν μπορούσαν να ψηλώσουν άλλο
Και εκεί το ένα τυλίχτηκε γύρω από το άλλο,
Σε έναν αληθινό αγάπης κόμπο,
Το κόκκινο, κόκκινο τριαντάφυλλο και το ρείκι».

Ο Γουίλ αναρωτιόταν αφηρημένα πώς κρατιόταν η Σόφι και δεν κοπανούσε την Μπρίτζετ στο κεφάλι με ένα πιάτο, όταν τον διαπέρασε ένα σοκ λες και είχε δεχτεί ένα χτύπημα στο στήθος. Τρέκλισε προς τα πίσω και ακούμπησε στον τοίχο με κομμένη την ανάσα, και με το χέρι του να ανεβαίνει στο λαιμό του. Μπορούσε να νιώσει κάτι να χτυπάει εκεί, σαν μια δεύτερη καρδιά πάνω στη δική του. Η αλυσίδα του μενταγιόν που του είχε δώσει ο Μάγκνους ήταν κρύα όταν την άγγιξε, και την τράβηξε βιαστικά μέσα από το πουκάμισό του και απόμεινε να κοιτάζει καθώς αποκαλύφθηκε το μενταγιόν που κρεμόταν εκεί – ήταν βαθύ κόκκινο και μέσα του παλλόταν ένα άλιχο φως σαν το κέντρο μιας φλόγας.

Συνειδητοποίησε αμυδρά ότι η Μπρίτζετ είχε σταματήσει να τραγουδά, και ότι και τα δύο κορίτσια είχαν συγκεντρωθεί στην πόρτα της τραπεζαρίας, και τον κοιτούσαν σαστισμένα. Ελευθέρωσε το μενταγιόν, αφήνοντάς το να πέσει ξανά στο στήθος του.

«Τι είναι, αφέντη Γουίλ;» είπε η Σόφι. Είχε πάψει να τον αποκαλεί κύριο Χέροντεϊλ από τότε που είχε αποκαλυφθεί η αλήθεια για την κατάρα του, αν και ο Γουίλ

ακόμη αναρωτιόταν μερικές φορές αν τον συμπαθούσε. «Είστε καλά;»

«Δεν είμαι εγώ το πρόβλημα», είπε. «Πρέπει να κατέβουμε κάτω, γρήγορα. Κάτι έχει πάει τρομερά στραβά».

«Μα είσαι νεκρή», είπε με κομμένη την ανάσα η Τέσα, κάνοντας ένα βήμα προς τα πίσω. «Σε είδα να πεθαίνεις...»

Διέκοψε τη φράση της με μια στριγκλιά καθώς μακριά μεταλλικά χέρια τυλίχτηκαν γύρω της από πίσω, σηκώνοντάς τη στον αέρα. Το σπαθί της έπεσε στο έδαφος καθώς η λαβή ενός αυτόματου σφίχτηκε γύρω της, και η κυρία Μπλακ τής χαμογέλασε με κείνο το τρομερό παγωμένο χαμόγελό της.

«Ελάτε τώρα, δεσποινίς Γκρέι. Δεν χαίρεστε ούτε στο ελάχιστο που με βλέπετε; Άλλωστε, εγώ ήμουν η πρώτη που σας καλωσόρισε στην Αγγλία. Αν και βολευτήκατε μια χαρά από τότε, τολμώ να πω».

«Άφησέ με!» Η Τέσα κλοτσούσε δυνατά, αλλά το αυτόματο χτύπησε το κεφάλι του στο δικό της, κάνοντάς τη να δαγκώσει δυνατά το κάτω χείλος της. Πνίγηκε και έφτυσε: σάλιο και αίμα ψέκασαν το λευκό ανέκφραστο πρόσωπο της κυρίας Μπλακ. «Θα προτιμούσα να πεθάνω παρά να έρθω μαζί σου...»

Η Σκοτεινή Αδελφή σκούπισε το υγρό με το ένα της γάντι και συνοφρυώθηκε με αποστροφή. «Δυστυχώς, αυτό δεν μπορεί να κανονιστεί. Ο Μόρτμείν σε θέλει ζωντανή». Κροτάλισε τα δάχτυλά της στο αυτόματο. «Πήγαινε τη στην άμαξα».

Το αυτόματο έκανε ένα βήμα μπροστά, με την Τέσα στα χέρια του – και κατέρρευσε μπροστά. Η Τέσα μετά βίας πρόλαβε να απλώσει τα χέρια της για να ανακόψει την πτώση της καθώς έπεσαν στο έδαφος, με το κουρδι-

στό πλάσμα από πάνω της. Ένας πόνος διαπέρασε τον δεξί της καρπό, και ωστόσο στηρίχτηκε επάνω του, με μια κραυγή να ελευθερώνεται από το λαιμό της καθώς τραβήχτηκε στο πλάι και κύλησε αρκετά σκαλιά προς τα κάτω, με το ουρλιαχτό οργής της κυρίας Μπλακ να αντηχεί στα αφτιά της.

Σήκωσε το βλέμμα της ζαλισμένη. Η κυρία Μπλακ είχε εξαφανιστεί. Το αυτόματο που κρατούσε την Τέσα κύλησε πλαγίως στα σκαλιά, με ένα μέρος του μεταλλικού του σώματος να έχει αποκοπεί. Η Τέσα είδε φευγαλέα αυτό που βρισκόταν μέσα του καθώς γύριζε: γρανάζια και μηχανισμοί και διάφανα σωληνάκια μέσα στα οποία έρρεε ένα μαυριδερό υγρό. Ο Τζεμ στεκόταν από πίσω και πάνω του, λαχανιασμένος και πιτσιλισμένος με το λιπαρό μαύρο αίμα του αυτόματου. Το πρόσωπό του ήταν άσπρο και σφιγμένο. Την κοίταξε στα γρήγορα, μια γρήγορη ματιά για να ελέγξει ότι ήταν καλά, και κατέβηκε τρέχοντας τα σκαλιά, κατεβάζοντας ξανά το σπαδί του στο αυτόματο, και κόβοντας το ένα του πόδι από τον κορμό του. Αυτό άρχισε να σφαδάζει σαν ένα ετοιμοθάνατο φίδι, και το εναπομείναν χέρι του τινάχτηκε και άρπαξε τον Τζεμ από τον αστράγαλο και τον τράβηξε δυνατά.

Τα πόδια του Τζεμ κατέρρευσαν, και έπεσε στο έδαφος, κυλώντας στα σκαλιά, πιασμένος σε έναν απαίσιο εναγκαλισμό με το μεταλλικό τέρας. Ο θόρυβος καθώς το αυτόματο γλιστρούσε στα σκαλιά, ο ήχος του μετάλλου που σέρνεται πάνω στην πέτρα, ήταν απαίσιος. Καθώς χτύπησαν στο έδαφος μαζί, η δύναμη της πτώσης τούς χώρισε. Η Τέσα κοιτούσε με τρόμο τον Τζεμ να σηκώνεται ζαλισμένος όρθιος, με το κόκκινο αίμα του να αναμιγνύεται με το μαύρο υγρό που λέκιαζε τα ρούχα του. Το μπαστούνι-σπαδί του είχε εξαφανιστεί – κειτόταν σε ένα από τα πέτρινα σκαλιά εκεί όπου του είχε γλιστρήσει από

το χέρι όταν έπεσε.

«Τζεμ», ψιθύρισε, και σηκώθηκε με δυσκολία στα γόνατά της. Προσπάθησε να μπουσουλήσει προς τα εμπρός, αλλά ο καρπός της υποχώρησε· έπεσε στους αγκώνες της και έκανε να πιάσει το μπαστούνι...

Την ίδια στιγμή ένιωσε χέρια να τυλίγονται γύρω της, και να τη σηκώνουν όρθια, και άκουσε τη συριστική φωνή της κυρίας Μπλακ στο αφτί της. «Μην αντιστέκεστε, δεσποινίς Γκρέι, αλλιώς τα πράγματα θα πάρουν άσχημη τροπή για εσάς, πολύ άσχημη τροπή». Η Τέσα προσπάθησε να ξεφύγει, αλλά κάτι απαλό κάλυψε το στόμα και τη μύτη της. Μύρισε μια αηδιαστικά γλυκερή μυρωδιά, και μετά ένα σκοτάδι κάλυψε την όρασή της και τη βύθισε στη λιποθυμία.

Με το σεράφ σπαδί στο χέρι, ο Γουίλ όρμησε από την ανοιχτή πόρτα του Ινστιτούτου και αντίκρισε μια σκηνή χάους.

Πρώτα έψαξε αυτομάτως για την Τέσα, αλλά δεν την είδε πουθενά – δόξα τω Θεώ. Θα πρέπει να είχε τη λογική να κρυφτεί. Μια μαύρη άμαξα ήταν σταματημένη στη βάση της σκάλας. Μπροστά στη μία ρόδα, ανάμεσα σε ένα σωρό από σπασμένα γυαλιά ήταν κουρνιασμένη η Τζέσαμιν. Δεξιά και αριστερά της βρίσκονταν ο Χένρι και η Σάρлот: Ο Χένρι με το σπαδί του και η Σάρлот με το μαστίγιό της, προσπαθώντας να απωθήσουν τρία μεταλλικά αυτόματα με μακριά πόδια, λεπίδες στα χέρια και λεία, κενά κεφάλια. Το μπαστούνι-σπαδί του Τζεμ ήταν πεταμένο στα σκαλιά, τα οποία γλιστρούσαν παντού από το λιπαρό μαύρο υγρό. Κοντά στις πόρτες ο Γκέιμπριελ και ο Γκίντεον Λάιτγουντ αντιμετώπιζαν άλλα δύο αυτόματα επιδεικνύοντας την έμπειρη ικανότητα δύο πολεμιστών που είχαν εξασκηθεί μαζί για χρόνια. Η Σέσιλι ήταν

γονατισμένη δίπλα στο πτώμα ενός Σιωπηλού Αδελφού, ο μανδύας του οποίου είχε κόκκινους λεκέδες από αίμα.

Οι πύλες του Ινστιτούτου ήταν ανοιχτές, και από μέσα τους περνούσε μια δεύτερη μαύρη άμαξα, η οποία απομακρυνόταν από το Ινστιτούτο με ταχύτητα. Αλλά ο Γουίλ δεν της έριξε δεύτερη ματιά, γιατί στη βάση της σκάλας βρισκόταν ο Τζεμ. Άσπρος σαν χαρτί αλλά όρδιος, οπισθοχωρούσε καθώς ένα αυτόματο προχωρούσε προς το μέρος του. Περπατούσε τρεκλίζοντας, σχεδόν σαν να ήταν μεθυσμένο, με τη μισή του πλευρά και το ένα του χέρι να έχουν αποκοπεί, αλλά ο Τζεμ ήταν άοπλος.

Η ψυχρή διαύγεια της μάχης κατέλαβε τον Γουίλ, και όλα γύρω του έμοιαζαν να επιβραδύνονται. Αντιλήφθηκε τη Σόφι και την Μπρίτζετ, οπλισμένες και τις δύο τους, να ξεχύνονται από τις δυο πλευρές του – ότι η Σόφι είχε τρέξει στο πλευρό της Σέσιλι, και ότι η Μπρίτζετ, μια δίνη από κόκκινα μαλλιά και κοφτερές λεπίδες, διέλυε ένα αναπάντεχα τεράστιο αυτόματο σε μεταλλικά κομμάτια με μια αγριότητα που υπό άλλες περιστάσεις θα του προκαλούσε έκπληξη. Αλλά ο δικός του κόσμος είχε επικεντρωθεί στο αυτόματο και στον Τζεμ, ο οποίος, σηκώνοντας το βλέμμα του, τον είδε και άπλωσε το χέρι του.

Πηδώντας τέσσερα σκαλιά και γλιστρώντας πλαγίως, ο Γουίλ σήκωσε το μπαστούνι-σπαθί τού Τζεμ και το πέταξε. Ο Τζεμ το έπιασε στον αέρα τη στιγμή ακριβώς που το αυτόματο του ορμούσε, και ο Τζεμ το έκοψε στα δύο. Το πάνω μισό έπεσε, αν και τα πόδια και το κάτω μέρος του κορμού, από το οποίο τώρα ανέβλυζε μια τεράστια ποσότητα μαυριδερών και πρασινωπών υγρών, συνέχιζαν να κατευθύνονται προς το μέρος του. Ο Τζεμ στριφογύρισε στο πλάι και κατέβασε ξανά το σπαθί του, κόβοντας το πλάσμα στο ύψος των γονάτων. Επιτέλους έπεσε, με τα διάφορα τμήματά του να εξακολουθούν να συσπώνται.

Ο Τζεμ γύρισε το κεφάλι του και κοίταξε τον Γουίλ. Τα μάτια τους συναντήθηκαν για μια στιγμή, και ο Γουίλ τού χαμογέλασε – αλλά ο Τζεμ δεν του ανταπέδωσε το χαμόγελο· ήταν άσπρος σαν αλάτι, και ο Γουίλ δεν μπορούσε να διαβάσει τα μάτια του. Μήπως ήταν τραυματισμένος; Ήταν καλυμμένος με τόσο πολύ λιπαρό υγρό ώστε ο Γουίλ δεν μπορούσε να δει αν αιμορραγούσε. Με την ανησυχία να τον διαπερνά σαν βέλος, ο Γουίλ άρχισε να κατεβαίνει τα σκαλιά προς τον Τζεμ – αλλά πριν προλάβει να κάνει μερικά βήματα, ο Τζεμ γύρισε απότομα και άρχισε να τρέχει προς την πύλη. Καθώς ο Γουίλ παρακολουθούσε, ο Τζεμ χάθηκε πίσω από την πύλη και μέσα στους δρόμους του Λονδίνου.

Ο Γουίλ άρχισε να τρέχει και σταμάτησε στη βάση της σκάλας όταν ένα αυτόματο γλίστρησε μπροστά του για να του κλείσει το δρόμο έχοντας κινηθεί γρήγορα και όλο χάρη σαν νερό. Τα χέρια του κατέληξαν σε μακριά ψαλίδια· ο Γουίλ έσκυψε καθώς το ένα έκλεισε λίγο πιο μπροστά από το πρόσωπό του, και βύθισε το σεράφ σπαθί του στο στήθος του.

Ακούστηκε ένα τσιτσίρισμα από το μέταλλο που έλιωνε, αλλά το πλάσμα απλά τρέκλισε προς τα πίσω μερικά εκατοστά και μετά όρμησε ξανά. Ο Γουίλ έσκυψε κάτω από τα κοφτερά του χέρια, αρπάζοντας ένα μαχαίρι από τη ζώνη του. Γύρισε, κατεβάζοντας με δύναμη το μαχαίρι του – για να δει το αυτόματο να διαλύεται ξαφνικά σε λωρίδες μπροστά του, με μεγάλες φέτες μετάλλου να ξεφλουδίζονται σαν τη φλούδα ενός πορτοκαλιού. Μαύρο υγρό ανέβλυσε και πιτσίλισε το πρόσωπό του καθώς το πράγμα κατέρρευσε σε κομμάτια.

Απόμεινε να κοιτάζει. Η Μπρίτζετ τον κοιτούσε ήρεμα από την άλλη πλευρά του κατεστραμμένου σώματος. Τα μαλλιά της στέκονταν όρθια γύρω από το κεφάλι της σε

ένα στεφάνι από κόκκινες μπούκλες, και η λευκή ποδιά της ήταν καλυμμένη με μαύρο αίμα, αλλά ήταν ανέκφραστη. «Θα έπρεπε να είστε πιο προσεκτικός», είπε. «Δεν νομίζετε;»

Ο Γουίλ είχε μείνει άφωνος· ευτυχώς, η Μπρίτζετ δεν έδειχνε να περιμένει απάντηση. Τίναξε τα μαλλιά της και κατευθύνθηκε προς τον Χένρι, ο οποίος αντιμετώπιζε ένα ιδιαίτερος τρομακτικό αυτόματο, ύψους τουλάχιστον τεσσάρων μέτρων. Ο Χένρι τού είχε κόψει το ένα του χέρι, αλλά το άλλο, ένα μακρύ, τερατώδες κατασκεύασμα με πολλούς συνδέσμους που κατέληγε σε μια χαντζάρα σαν ένα κιντζάλ, εξακολουθούσε να προσπαθεί να τον καρφώσει. Η Μπρίτζετ το πλησίασε από πίσω ήρεμα και το χτύπησε στο σύνδεσμο του κορμού με το σπαθί της. Πετάχτηκαν σπίδες, και το πλάσμα άρχισε να παραπαίει προς τα εμπρός. Η Τζέσαμιν, που ήταν ακόμη συσπειρωμένη μπροστά στη ρόδα της άμαξας, έβγαλε μια κραυγή και άρχισε να απομακρύνεται μπουσουλώντας, προς τον Γουίλ.

Ο Γουίλ την παρακολούθησε έκπληκτος για μια στιγμή να ματώνει τα χέρια και τα γόνατά της πάνω στα θραύσματα γυαλιού από το σπασμένο παράθυρο της άμαξας και ωστόσο να συνεχίζει να μπουσουλάει. Μετά, λες και συνήλθε απότομα, ο Γουίλ προχώρησε μπροστά, πέρασε δίπλα από την Μπρίτζετ έως ότου έφτασε την Τζέσι, και πέρασε τα χέρια του από κάτω της, σηκώνοντάς την από το έδαφος. Εκείνη έβγαλε μια πνιχτή κραυγή – του φάνηκε ότι είπε το όνομά του – και μετά το σώμα της χαλάρωσε επάνω του, με τα χέρια της να πιάνουν σφιχτά τα πέτα του.

Τη μετέφερε μακριά από την άμαξα, έχοντας τα μάτια του καρφωμένα σε αυτά που συνέβαιναν στην αυλή. Η Σάρлот είχε απωθήσει το αυτόματό της, και η Μπρίτζετ

και ο Χένρι έκοβαν ένα άλλο κομμάτια. Η Σόφι, ο Γκίντεον, ο Γκέιμπριελ και η Σέσιλι είχαν πετάξει δύο αυτόματα στο έδαφος ανάμεσά τους, και τα έκοβαν φέτες σαν να ήταν χριστουγεννιάτικο ψητό. Ο Τζεμ δεν είχε επιστρέψει.

«Γουίλ», είπε η Τζέσι, με αδύναμη φωνή. «Γουίλ, σε παρακαλώ άφησέ με κάτω».

«Πρέπει να σε πάω μέσα, Τζέσαμιν».

«Όχι». Έβηξε, και ο Γουίλ είδε με τρόμο ότι από τις γωνίες του στόματός της έτρεχε αίμα. «Δεν θα επιζήσω τόσο. Γουίλ – αν νοιάστηκες ποτέ για μένα, έστω και λίγο, άφησέ με κάτω».

Ο Γουίλ βυθίστηκε στη βάση της σκάλας με την Τζέσι στην αγκαλιά του, προσπαθώντας όσο μπορούσε να έχει το κεφάλι της στον ώμο του. Το αίμα είχε λεκιάσει το λαιμό της και το μπροστινό μέρος του λευκού της φορέματος, κολλώντας το ύφασμα στο σώμα της. Ήταν τρομερά αδύνατη, με τα οστά της κλείδας της να προεξέχουν σαν τα φτερά ενός πουλιού, τα μάγουλά της βαδουλωμένα. Έμοιαζε περισσότερο με ασθενή ενός φρενοκομείου παρά με το όμορφο κορίτσι που τους είχε αφήσει πριν από μόλις οχτώ εβδομάδες.

«Τζες», είπε απαλά. «Τζέσι. Πού πληγώθηκες;»

Χαμογέλασε με ένα αποτρόπαιο χαμόγελο. Κόκκινο λέκιαζε τις παρυφές των δοντιών της. «Μία από τις αρπάγες του πλάσματος διαπέρασε την πλάτη μου», ψιθύρισε, και πράγματι, καθώς ο Γουίλ χαμήλωσε το βλέμμα του, είδε ότι η πλάτη του φορέματός της ήταν μουλιασμένη από το αίμα. Αίμα λέκιαζε τα χέρια του, το παντελόني του, το πουκάμισό του, και γέμιζε το λαιμό του με την αποπνικτική χάλκινη μυρωδιά του. «Τρύπησε την καρδιά μου. Το αισθάνομαι».

«Ένας ιράτζε...» Ο Γουίλ άρχισε να ψαχουλεύει στη

ζώνη του για το ραβδί του.

«Κανένας ιράτζε δεν θα με βοηθήσει τώρα». Η φωνή της ήταν γεμάτη σιγουριά.

«Οι Σιωπηλοί Αδελφοί τότε...»

«Ούτε καν οι δικές τους δυνάμεις δεν μπορούν να με σώσουν. Άλλωστε, δεν αντέχω να με αγγίξουν ξανά. Θα προτιμούσα να πεθάνω. Πράγματι πεθαίνω, και χαίρομαι γι' αυτό».

Ο Γουίλ την κοιτούσε, αποσβολωμένος. Θυμόταν όταν είχε έρθει η Τζέσι στο Ινστιτούτο, δεκατεσσάρων ετών και διαβολική σαν αγριόγατα, με τα νύχια της έτοιμα να γρατζουνίσουν. Ποτέ δεν ήταν καλός μαζί της, ούτε εκείνη μαζί του –ο Γουίλ δεν ήταν καλός με κανέναν εκτός από τον Τζεμ– αλλά η Τζέσι τον είχε απαλλάξει από τον κόπο να νιώθει τύψεις γι' αυτό. Ωστόσο, τη θαύμαζε με έναν παράξενο τρόπο, θαύμαζε τη δύναμη του μίσους της και την ισχύ της βούλησής της.

«Τζέσι». Άγγιξε το μάγουλό της, πασαλείφοντας το αίμα.

«Δεν χρειάζεται». Έβηξε ξανά. «Να είσαι ευγενικός μαζί μου, εννοώ. Το ξέρω ότι με μισείς».

«Δεν σε μισώ».

«Δεν με επισκέφθηκαν ποτέ στη Σιωπηλή Πόλη. Όλοι οι άλλοι ήρθαν. Η Τέσα και ο Τζεμ, ο Χένρι και η Σάρλοτ. Αλλά εσύ όχι. Δεν συγχωρείς, Γουίλ».

«Όχι». Το είπε επειδή ήταν η αλήθεια, και επειδή ένας λόγος που δεν συμπάθησε ποτέ τη Τζέσαμιν ήταν ότι κατά κάποιο τρόπο του θύμιζε τον εαυτό του. «Εκείνος που συγχωρεί είναι ο Τζεμ».

«Και ωστόσο πάντοτε συμπαθούσα εσένα περισσότερο». Τα μάτια της σάρωσαν όλο του το πρόσωπο σκεπτικά. «Ω, όχι, όχι έτσι. Μην το σκέφτεσαι έτσι. Αλλά ο τρόπος που μισούσες τον εαυτό σου... το καταλάβαινα αυτό. Ο

Τζεμ ήθελε πάντα να μου δώσει μια ευκαιρία, όπως και η Σάρλοτ. Αλλά εγώ δεν θέλω τα δώρα των γενναιόδωρων καρδιών. Θέλω να είμαι όπως είμαι. Και επειδή εσύ δεν με λυπάσαι, ξέρω ότι αν σου ζητήσω να κάνεις κάτι, θα το κάνεις».

Πήρε μια κοφτή ανάσα. Το αίμα είχε σχηματίσει μπουρμπουλήθρες γύρω από το στόμα της. Ο Γουίλ ήξερε τι σήμαινε αυτό: Οι πνεύμονές της είχαν τρυπηθεί ή διαλύονταν, και πνιγόταν με το ίδιο της το αίμα. «Τι είναι;» είπε με αγωνία. «Τι θέλεις να κάνω;»

«Φρόντισέ τις», ψιθύρισε. «Τη μικρή Τζέσι και τις άλλες».

Ο Γουίλ χρειάστηκε ένα λεπτό για να συνειδητοποιήσει ότι εννοούσε τις κούκλες της. Θεέ μου. «Δεν θα τους αφήσω να καταστρέψουν τα πράγματά σου, Τζέσαμιν».

Χαμογέλασε αδύναμα. «Νόμιζα ότι ίσως – δεν θα ήθελαν τίποτα που να με θυμίζει».

«Κανείς δεν σε μισεί, Τζέσαμιν. Όποιος κόσμος και αν βρίσκεται μετά από αυτόν, μην πας εκεί πιστεύοντας κάτι τέτοιο».

«Ω, όχι;» Τα μάτια της πετάριζαν κλειστά. «Αν και σίγουρα όλοι σας θα με συμπαθούσατε λίγο περισσότερο αν σας είχα πει πού ήταν ο Μόρτμεϊν. Ίσως τότε να μην είχα χάσει την αγάπη σας».

«Πες μου τώρα», την παρότρυνε ο Γουίλ. «Πες μου, αν μπορείς, και κέρδισε ξανά αυτή την αγάπη...»

«Στην Άιντρις», ψιθύρισε εκείνη.

«Τζέσαμιν, ξέρουμε ότι αυτό δεν είναι αλήθεια...»

Τα μάτια της Τζέσαμιν άνοιξαν απότομα. Τα ασπράδια τους είχαν πάρει τώρα ένα κοκκινωπό χρώμα, σαν αίμα διαλυμένο σε νερό. «Εσύ», είπε. «Εσύ θα έπρεπε να είχες καταλάβει καλύτερα από όλους». Ξαφνικά, σπασμωδικά, τα δάχτυλά της σφίχτηκαν στα πέτα του σακακιού

του. «Είσαι απαίσιος Ουαλός», είπε με πνιχτή φωνή, και μετά το στήθος της τινάχτηκε, και δεν τινάχτηκε δεύτερη φορά. Ήταν νεκρή.

Τα μάτια της ήταν ανοιχτά, καρφωμένα στο πρόσωπό του. Τα άγγιξε απαλά, κλείνοντας τις βλεφαρίδες της, και αφήνοντας επάνω τους τα ματωμένα αποτυπώματα του αντίχειρα και του δείκτη του. «*Ave atque vale, Τζέσαμιν Λάβλεις*».

«Οχι!» Ήταν η Σάρλοτ. Ο Γουίλ σήκωσε το θολό από το σοκ βλέμμα του για να κοιτάξει τους άλλους συγκεντρωμένους γύρω του – τη Σάρλοτ, να έχει καταρρεύσει στην αγκαλιά του Χένρι· τη Σέσιλι με τα μάτια της γουρλωμένα· και την Μπρίτζετ, να κρατά δύο λεκιασμένα με μαύρο υγρό σπαδιά, αρκετά ανέκφραστη. Πίσω τους ο Γκίντεον ήταν καθισμένος στα σκαλιά του Ινστιτούτου με τον αδελφό του και τη Σόφι, δεξιά και αριστερά του αντίστοιχα. Είχε την πλάτη του ακουμπισμένη πίσω, ήταν πολύ χλομός και είχε βγάλει το σακάκι του· γύρω από το πόδι του ήταν δεμένη μια σκισμένη λωρίδα υφάσματος, και ο Γκέμπριελ έμοιαζε να σχεδιάζει έναν θεραπευτικό ρούνο στο μπράτσο του.

Ο Χένρι είχε το πρόσωπό του βυθισμένο στο λαιμό της Σάρλοτ και ψιθύριζε καθησυχαστικά λόγια καθώς τα δάκρυα κυλούσαν στο πρόσωπο της γυναίκας του. Ο Γουίλ τούς κοίταξε, και μετά κοίταξε την αδελφή του.

«Ο Τζεμ», είπε, και το όνομα ήταν μια ερώτηση.

«Πήγε να βρει την Τέσα», είπε η Σέσιλι. Κοιτούσε την Τζέσαμιν, με ένα μίγμα οίκτου και τρόμου στην έκφρασή της.

Ένα λευκό φως φάνηκε να αστράφτει μπροστά στα μάτια του Γουίλ. «Πήγε να βρει την Τέσα; Τι εννοείς;»

«Ένα – ένα από τα αυτόματα την άρπαξε και την έριξε μέσα σε μια άμαξα». Η Σέσιλι κόμπιασε από την

αγριότητα του τόνου του. «Κανείς μας δεν μπόρεσε να ακολουθήσει. Μας εμπόδιζαν τα πλάσματα. Μετά ο Τζεμ πέρασε τρέχοντας την πύλη. Υπέθεσα...»

Ο Γουίλ διαπίστωσε ότι τα χέρια του έσφιγγαν, ασυναίσθητα, τα μπράτσα της Τζέσαμιν, αφήνοντας μπλάβα σημάδια πάνω στο δέρμα. «Ας πάρει κάποιος την Τζέσαμιν», είπε τραχιά. «Πρέπει να τρέξω πίσω τους».

«Γουίλ, όχι...» άρχισε να λέει η Σάρλοτ.

«Σάρλοτ». Η λέξη ξεκόλλησε από το λαιμό του. «Πρέπει να πάω...»

Ακούστηκε μια κλαγγή – ο ήχος από τις πύλες του Ινστιτούτου που έκλεισαν με δύναμη. Το κεφάλι του Γουίλ τινάχτηκε επάνω, και είδε τον Τζεμ.

Οι πύλες είχαν μόλις κλείσει πίσω του, και περπατούσε προς το μέρος τους. Κινείτο αργά, σαν να ήταν μεθυσμένος ή τραυματισμένος, και καθώς πλησίασε περισσότερο, ο Γουίλ είδε ότι ήταν καλυμμένος με αίμα. Το μαύρο αίμα των αυτόματων, αλλά και πολύ κόκκινο αίμα – στο πουκάμισό του, στο πρόσωπο και τα χέρια του, στα μαλλιά του.

Τους πλησίασε, και σταμάτησε παγωμένος. Έδειχνε όπως έδειχνε ο Τόμας όταν ο Γουίλ τον είχε βρει στα σκαλιά του Ινστιτούτου, να αιμορραγεί ετοιμοθάνατος.

«Τζέιμς;» είπε ο Γουίλ.

Υπήρχαν χίλιες ερωτήσεις σε αυτή τη μία λέξη.

«Χάθηκε», είπε ο Τζεμ με επίπεδη, άτονη φωνή. «Έτρεξα πίσω από την άμαξα – αλλά απομακρυνόταν με ταχύτητα και δεν μπορούσα να τρέξω αρκετά γρήγορα. Τους έχασα κοντά στο Τεμπλ Μπαρ». Τα μάτια του τινάχτηκαν προς την Τζέσαμιν, αλλά έμοιαζε να μη βλέπει το πτώμα της, ή τον Γουίλ να την κρατάει, ή οτιδήποτε άλλο. «Αν μπορούσα να τρέξω πιο γρήγορα...», είπε, και μετά διπλώθηκε σαν να δέχτηκε ένα χτύπημα, με το βήχα να

τραντάζει το σώμα του. Έπεσε στο έδαφος στα τέσσερα, με το αίμα να πιτσιλίζει το έδαφος στα πόδια του. Τα νύχια του γρατζούνισαν την πέτρα. Μετά κύλησε ανάσκελα και έμεινε ακίνητος.

10

σαν νερο πανω σε αμμο

Γιατί αναρωτήθηκα πώς οι άλλοι, που ήταν υποκείμενοι στο θάνατο, έζησαν, ενώ εκείνος τον οποίο αγαπούσα, λες και δεν θα έπρεπε να πεδάνει ποτέ, ήταν νεκρός και περισσότερο αναρωτήθηκα πώς εγώ, που ήμουν δεύτερος εαυτός για κείνον, μπόρεσα να ζήσω, ενώ εκείνος ήταν νεκρός. Σωστά είπε ένας από τους φίλους του: «Είσαι το μυσό της ψυχής μου» γιατί ένιωσα ότι η ψυχή μου και η ψυχή του ήταν "μία ψυχή σε δύο σώματα": και επομένως η ζωή μου ήταν φρικτή για μένα, επειδή δεν ήθελα να ζήσω μυσός. Και επομένως ίσως να φοβόμουν να πεδάνω, για να μην πεδάνει ολοκληρωτικά εκείνος που τόσο είχα αγαπήσει.

— Άγιος Αυγουστίνος, Εξομολογήσεις, Βιβλίο IV

Η Σέσιλι άνοιξε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας του Τζεμ σπρώχνοντάς τη με τα ακροδάχτυλά της, και κοίταξε μέσα.

Το δωμάτιο ήταν ήσυχο αλλά γεμάτο κίνηση. Δύο Σι-ωπηλοί Αδελφοί στέκονταν δίπλα από το κρεβάτι του Τζεμ, με τη Σάρλοτ ανάμεσά τους. Το πρόσωπό της ήταν σκοτεινό και λεκιασμένο από τα δάκρυα. Ο Γουίλ ήταν γονατισμένος στο πλάι του κρεβατιού, φορώντας ακόμη τα ματωμένα ρούχα του από τη μάχη στην αυλή. Το κε-

φάλι του ακουμπούσε πάνω στα σταυρωμένα του χέρια, και έμοιαζε σαν να προσευχόταν. Έδειχνε πολύ νέος και ευάλωτος και απελπισμένος, και παρά τα συγκρουόμενα συναισθήματά της, ένα μέρος της Σέσιλι ήθελε να μπει στο δωμάτιο και να τον παρηγορήσει.

Ο υπόλοιπος εαυτός της έβλεπε την ακίνητη, λευκή φιγούρα που ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι, και δείλιασε. Βρισκόταν πολύ λίγο καιρό εδώ δεν μπορούσε παρά να νιώθει παρείσακτη σ' αυτή την ιδιωτική στιγμή των ενοίκων του Ινστιτούτου – στη θλίψη τους, στον πόνο τους.

Αλλά έπρεπε να μιλήσει στον Γουίλ. Έπρεπε. Προχώρησε μπροστά...

Και αισθάνθηκε ένα χέρι στον ώμο της, να την τραβάει προς τα πίσω. Η πλάτη της χτύπησε στον τοίχο του διαδρόμου, και ο Γκέιμπριελ Λάιτγουντ την ελευθέρωσε αμέσως.

Τον κοίταξε έκπληκτη. Έδειχνε εξαντλημένος, τα πράσινα μάτια του είχαν μαύρους κύκλους, και είχε πιτσιλιές από αίμα στα μαλλιά του και στα μανικέτια του πουκαμίσου του. Ο γιακάς του ήταν υγρός. Ήταν προφανές ότι είχε έρθει από το δωμάτιο του αδελφού του. Ο Γκίντεον είχε τραυματιστεί άσχημα στο πόδι από τη λεπίδα ενός αυτόματου, και παρόλο που οι ιράτζε είχαν βοηθήσει, απ' ό,τι φαινόταν υπήρχαν όρια σ' αυτά που μπορούσαν να θεραπεύσουν. Τόσο η Σόφι όσο και ο Γκέιμπριελ τον είχαν βοηθήσει να πάει στο δωμάτιό του, αν και σε όλη τη διαδρομή παραπονιόταν ότι όλη η προσοχή έπρεπε να στραφεί στον Τζεμ.

«Μην μπεις εκεί μέσα», είπε ο Γκέιμπριελ χαμηλόφωνα. «Προσπαθούν να σώσουν τον Τζεμ. Ο αδελφός σου πρέπει να είναι δίπλα του».

«Να είναι δίπλα του; Τι μπορεί να κάνει; Ο Γουίλ δεν είναι γιατρός».

«Ακόμα και αναισθητός, ο Τζέιμς θα αντλήσει δύναμη από τον παραμπατάι του».

«Πρέπει να μιλήσω στον Γουίλ για λίγο».

Ο Γκέιμπριελ πέρασε τα χέρια του μέσα από τα ανακατεμένα μαλλιά του. «Δεν ζεις πολύ καιρό με τους Κυνηγούς των Σκιών», είπε. «Ίσως να μην καταλαβαίνεις. Το να χάσεις τον παραμπατάι σου – δεν είναι μικρό πράγμα. Το αντιμετωπίζουμε τόσο σοβαρά όσο το να χάνει κανείς ένα σύζυγο ή μια σύζυγο, έναν αδελφό ή μια αδελφή. Είναι σαν να ήσουν εσύ ξαπλωμένη σε κείνο το κρεβάτι».

«Ο Γουίλ δεν θα νοιαζόταν τόσο αν ήμουν εγώ ξαπλωμένη σε κείνο το κρεβάτι».

Ο Γκέιμπριελ ρουθούνησε. «Ο αδελφός σας δεν θα έμπαινε σε τόσο κόπο να με προειδοποιήσει να μείνω μακριά σας αν δεν νοιαζόταν για εσάς, δεσποινίς Χέροντεϊλ».

«Όχι, δεν σε συμπαθεί πολύ. Γιατί; Και γιατί μου δίνεις συμβουλές τώρα γι' αυτόν; Ούτε εσύ τον συμπαθείς».

«Όχι», είπε ο Γκέιμπριελ. «Δεν είναι ακριβώς έτσι. Δεν συμπαδώ τον Γουίλ Χέροντεϊλ. Αντιπαδούμε χρόνια ο ένας τον άλλο. Και μάλιστα, κάποτε μου έσπασε το χέρι».

«Αλήθεια;» Η Σέσιλι δεν μπόρεσε να εμποδίσει τα φρύδια της να υψωθούν από την έκπληξη.

«Και ωστόσο έχω αρχίσει να βλέπω ότι πολλά πράγματα που πάντοτε θεωρούσα σίγουρα, δεν είναι σίγουρα. Και ο Γουίλ είναι ένα από αυτά τα πράγματα. Ήμουν σίγουρος ότι ήταν ένα κάθαρο, αλλά ο Γκίντεον μού έχει πει περισσότερα γι' αυτόν, και αρχίζω να καταλαβαίνω ότι έχει μια πολύ παράξενη αίσθηση τιμής».

«Και το σέβεται αυτό».

«Επιθυμώ να το σεβαστώ. Επιθυμώ να το καταλάβω. Και ο Τζέιμς Κάρστερς είναι ένας από τους καλύτερους που έχουμε ακόμα κι αν μισούσα τον Γουίλ, τώρα θα ευχόμουν καλά πράγματα γι' αυτόν, για χάρη του Τζεμ».

«Αυτό που πρέπει να πω στον αδελφό μου», είπε η Σέσιλι. «Ο Τζεμ θα ήθελε να του το πω. Είναι αρκετά σημαντικό. Και θα πάρει μονάχα μια στιγμή».

Ο Γκέιμπριελ έτριψε το δέρμα στους κροτάφους του. Ήταν πολύ ψηλός – έμοιαζε να δεσπόζει πάνω από τη Σέσιλι, αν και ήταν πολύ αδύνατος. Είχε ένα πρόσωπο γεμάτο γωνίες, όχι ακριβώς όμορφο, αλλά κομψό, ενώ το κάτω χείλος του είχε το σχήμα ενός τόξου. «Εντάξει», είπε. «Θα μπω μέσα και θα του πω να βγει».

«Γιατί εσύ; Κι όχι εγώ;»

«Αν είναι θυμωμένος, αν είναι τσακισμένος από τη θλίψη, καλύτερα να το δω εγώ, και είναι καλύτερα να εξοργιστεί μαζί μου παρά μαζί σας», είπε με απόλυτη φυσικότητα ο Γκέιμπριελ. «Σας εμπιστεύομαι, δεσποινίς Χέροντεϊλ, ότι πρόκειται για κάτι σημαντικό. Ελπίζω να μη με απογοητεύσετε».

Η Σέσιλι δεν είπε τίποτα, απλά παρακολούθησε τον Γκέιμπριελ να σπρώχνει την πόρτα του δωματίου του ασθενή και να μπαίνει μέσα. Έγειρε πάνω σε έναν τοίχο, με την καρδιά της να χτυπάει, καθώς από μέσα ακούστηκε το μουρμουρητό φωνών. Μπορούσε να ακούσει τη Σάρλοτ να λέει κάτι για ρούνους αντικατάστασης αίματος, οι οποίοι προφανώς ήταν επικίνδυνοι – και μετά η πόρτα άνοιξε και βγήκε ο Γκέιμπριελ.

Η Σέσιλι ξεκόλλησε από το τοίχο. «Ο Γουίλ...»

Τα μάτια του Γκέιμπριελ στράφηκαν επάνω της και μετά από μια στιγμή εμφανίστηκε ο Γουίλ, πίσω από τον Γκέιμπριελ, κλείνοντας την πόρτα καλά πίσω του. Ο Γκέιμπριελ ένευσε στη Σέσιλι και εξαφανίστηκε στο διάδρομο, αφήνοντάς τη μόνη με τον αδελφό της.

Πάντοτε αναρωτιόταν πώς μπορούσε να είναι κανείς μόνος με κάποιον άλλο. Αν ήσουν μαζί του, αυτό δεν σημαίνει εξ' ορισμού ότι δεν είσαι μόνος; Αλλά τώρα ένιωθε

ολοκληρωτικά μόνη, γιατί ο Γουίλ έμοιαζε να είναι τελείως αλλού. Δεν έδειχνε καν να είναι θυμωμένος. Έγειρε στον τοίχο δίπλα στην πόρτα, δίπλα της, και ωστόσο έμοιαζε άυλος σαν φάντασμα.

«Γουίλ», είπε.

Δεν φάνηκε να την ακούει. Έτρεμε, τα χέρια του τρεμούλιαζαν από την πίεση και την ένταση.

«Gwilym Owain», είπε ξανά, πιο απαλά.

Τουλάχιστον έστριψε το κεφάλι του για να την κοιτάξει, αν και τα μάτια του ήταν εξίσου μπλε και ψυχρά με τα νερά της Λυν Μουίνγκιλ στη βουνοπλαγιά. «Πρωτοήρθα εδώ όταν ήμουν δώδεκα χρονών», είπε.

«Το ξέρω», είπε η Σέσιλι, σαστισμένη. Πίστευε ότι θα μπορούσε να το έχει ξεχάσει; Το ότι έχασε την Έλλα, και μετά τον Γουίλ της, τον αγαπημένο της μεγάλο αδελφό, μέσα σε μερικές μόλις μέρες; Αλλά ο Γουίλ δεν έδειχνε να την ακούει καν.

«Για να είμαι ακριβής, ήταν η δεκάτη Νοεμβρίου εκείνου του χρόνου. Και κάθε χρόνο μετά, στην επέτειο αυτής της μέρας, βυθιζόμουν σε μια μελαγχολική διάθεση απελπισίας. Εκείνη τη μέρα –εκείνη και στα γενέθλιά μου– θυμόμουν πάντα πιο έντονα τη μαμά και τον μπαμπά, κι εσένα. Το ήξερα ότι ήσουν ζωντανή, ότι ήσουν εκεί κάπου, ότι ήθελες να γυρίσω πίσω, και δεν μπορούσα να έρθω, δεν μπορούσα να σου στείλω καν ένα γράμμα. Έγραφα ντουζίνες, φυσικά, και τα έκαψα. Σίγουρα με μισούσατε και με κατηγορούσατε για το θάνατο της Έλλα...»

«Ποτέ δεν σε κατηγορήσαμε...»

«Μετά τον πρώτο χρόνο, παρόλο που εξακολουθούσα να τρέμω τον ερχομό εκείνης της μέρας, άρχισα να διαπιστώνω ότι ο Τζεμ είχε πάντα κάτι να κάνει κάθε δεκάτη Νοεμβρίου, κάποια άσκηση στην εκπαίδευση ή κάποια έρευνα που μας οδηγούσε στην άλλη άκρη της πόλης μέσα

στον κρύο, υγρό χειμωνιάτικο καιρό. Και τον επέπληττα άσχημα γι' αυτό, φυσικά. Μερικές φορές η παγωμένη υγρασία τον αρρώσταινε ή ξεχνούσε τα φάρμακά του και αρρώσταινε εκείνη τη μέρα, βήχοντας αίμα και μένοντας στο κρεβάτι, και ήταν και αυτό κάτι που μου αποσπούσε την προσοχή. Και μόνο αφού συνέβη τρεις φορές –γιατί είμαι πολύ ανόητος, Σέσι, και σκέφτομαι μόνο τον εαυτό μου– συνειδητοποίησα ότι φυσικά το έκανε για μένα. Είχε προσέξει την ημερομηνία και έκανε ό,τι μπορούσε για να με βγάλει από τη μελαγχολία μου».

Η Σέσιλι στεκόταν σοκαρισμένη, και τον κοιτούσε. Παρά τις λέξεις που βροντούσαν μέσα στο κεφάλι της ζητώντας της να τις εκφράσει, δεν μπορούσε να πει τίποτα, επειδή αισθανόταν σαν να είχε πέσει ένα πέπλο χρόνων και επιτέλους έβλεπε τον αδελφό της, όπως ήταν ως παιδί, να τη χαϊδεύει αδέξια όταν χτυπούσε, να τον παίρνει ο ύπνος στο χαλί μπροστά στο τζάκι με ένα βιβλίο ανοιχτό στο στήθος του, να βγαίνει από τη λιμνούλα γελώντας και τινάζοντας το νερό από τα μαύρα μαλλιά του. Ο Γουίλ, χωρίς κάποιο τοίχο ανάμεσα στον εαυτό του και τον κόσμο.

Τύλιξε τα χέρια του γύρω του σαν να κρύωνε. «Δεν ξέρω ποιος να είμαι χωρίς αυτόν», είπε. «Η Τέσα χάθηκε, και η κάθε στιγμή που λείπει είναι μια μαχαιριά που με ξεσκίζει από μέσα. Χάθηκε, και δεν μπορούν να τη βρουν, και δεν έχω ιδέα πού να πάω ή τι να κάνω, και το μοναδικό άτομο στο οποίο θέλω να μιλήσω για τον πόνο μου είναι το μοναδικό άτομο που δεν πρέπει να τον μάθει. Ακόμα κι αν δεν πέθαινε».

«Γουίλ. Γουίλ». Έβαλε το χέρι της στο μπράτσο του. «Σε παρακαλώ, άκουσέ με. Πρόκειται για την Τέσα. Νομίζω ότι ξέρω πού είναι ο Μόρτμείν».

Τα μάτια του γούρλωσαν όταν το άκουσε. «Πώς μπορεί

να ξέρεις εσύ;»

«Βρισκόμουν αρκετά κοντά σου ώστε να ακούσω τι σου είπε η Τζέσαμιν πριν πεθάνει», είπε η Σέσιλι, νιώθοντας το αίμα να βροντάει κάτω από το δέρμα του. Η καρδιά του σφυροκοπούσε. «Είπε ότι ήσουν απαίσιος Ουαλός».

«Η Τζέσαμιν;» Ακούστηκε σαστισμένος, αλλά είδε τα μάτια του να στενεύουν ελαφρώς. Ίσως, υποσυνείδητα, να είχε αρχίσει να ακολουθεί την ίδια γραμμή σκέψης με κείνη.

«Διαρκώς έλεγε ότι ο Μόρτμεϊν είναι στην Άιντρις. Αλλά το Ενκλάβιο ξέρει ότι δεν είναι εκεί», είπε γρήγορα η Σέσιλι. «Εσύ δεν ήξερες τον Μόρτμεϊν όταν ζούσε στην Ουαλία, εγώ όμως τον ήξερα. Την ξέρει πολύ καλά. Και κάποτε την ήξερες κι εσύ. Μεγαλώσαμε στη σκιά του βουνού, Γουίλ. Σκέψου».

Την κοιτούσε. «Δεν φαντάζεσαι – στο Κάντερ Άιντρις;»

«Τα ξέρει εκείνα τα βουνά, Γουίλ», είπε εκείνη. «Και θα το έβρισκε αστείο, ένα μεγάλο ανέκδοτο εις βάρος σου και εις βάρος όλων των Νεφιλίμ. Την πήγε εκεί ακριβώς από όπου το έσκασες. Την πήγε στο σπίτι μας».

«Πόσες;»¹ είπε ο Γκίντεον, παίρνοντας την αχνιστή κούπα από τη Σόφι. «Νιώθω σαν παιδί ξανά».

«Έχει μπαχαρικά και κρασί. Θα σας κάνει καλό. Θα δυναμώσει το αίμα σας». Η Σόφι δεν κοίταζε στα μάτια τον Γκίντεον καθώς άφηγε το δίσκο που κουβαλούσε στο κομοδίνο δίπλα στο κρεβάτι του. Εκείνος είχε ανακαθίσει, με το μπατζάκι του παντελονιού του κομμένο κάτω από το γόνατο και το πόδι του τυλιγμένο με επιδέσμους. Τα μαλλιά του ήταν ακόμη ανακατεμένα από τη συμπλοκή, και παρόλο που του είχαν φέρει καθαρά ρούχα να φορέσει, μύριζε ακόμη ελαφρώς αίμα και ιδρώτα.

¹ Το πόσες είναι αγγλικό ρόφημα από ζεστό γάλα, μπαχαρικά και κρασί. (Σ.τ.Μ)

«Αυτοί δυναμώνουν το αίμα μου», είπε, τεντώνοντας το χέρι του, πάνω στο οποίο ήταν σχεδιασμένοι δύο ρούνοι αντικατάστασης αίματος που ονομάζονταν *σάνγκλιερ*.

«Αυτό σημαίνει ότι δεν σας αρέσει ούτε το πόσεν;» ρώτησε, με τα χέρια της στους γοφούς της. Ακόμη θυμόταν πόσο είχε ενοχληθεί μαζί του για το θέμα των σκονς, αλλά τον είχε συγχωρήσει τελείως την προηγούμενη νύχτα, καθώς διάβαζε το γράμμα του στον Ίπατο (το οποίο δεν είχε βρει ακόμη την ευκαιρία να ταχυδρομήσει – βρισκόταν ακόμη στην τσέπη της αιματοβαμμένης ποδιάς της). Και σήμερα, όταν το αυτόματο είχε τραυματίσει το πόδι του στα σκαλιά του Ινστιτούτου κι εκείνος είχε πέσει, με το αίμα να ρέει από την ανοιχτή πληγή, η καρδιά της είχε καταληφθεί από έναν τρόμο που της είχε προκαλέσει έκπληξη.

«Σε κανένα δεν αρέσει το πόσεν», είπε με ένα αμυδρό αλλά γοητευτικό χαμόγελο.

«Πρέπει να μείνω για να σιγουρευτώ ότι θα το πιείτε ή θα το ρίξετε κάτω από το κρεβάτι σας; Γιατί τότε θα γεμίσουμε ποντίκια».

Είχε την ευπρέπεια να δείχνει συνεσταλμένος· η Σόφι θα ήθελε να ήταν εκεί όταν είχε εισβάλει στο δωμάτιο του η Μπρίτζετ ανακοινώνοντας ότι είχε έρθει για να καθαρίσει τα σκονς κάτω από το κρεβάτι. «Σόφι», είπε, και όταν του έριξε ένα αυστηρό βλέμμα, έσπευσε να πει μια γουλιά από το πόσεν. «Δεσποινίς Κόλινς. Δεν μου δόθηκε ακόμη η ευκαιρία να σας ζητήσω επισήμως συγγνώμη, επιτρέψτε μου λοιπόν να το κάνω τώρα. Σας παρακαλώ συγχωρήστε με για το κόλπο που σας έκανα με τα σκονς. Δεν ήθελα να φανώ ασεβής απέναντί σας. Ελπίζω να μη φαντάζεστε ότι δεν υπολογίζω τη θέση σας στο σπίτι, γιατί είστε μία από τις καλύτερες και πιο γενναίες κυρίες που είχα ποτέ την ευχαρίστηση να γνωρίσω».

Η Σόφι κατέβασε τα χέρια της από τους γοφούς της. «Λοιπόν», είπε. Δεν είναι πολλοί οι κύριοι που θα ζητούσαν συγγνώμη από μια υπηρέτρια. «Αυτή είναι μια πολύ όμορφη συγγνώμη».

«Και είμαι σίγουρος ότι τα σκονς είναι πολύ ωραία», έσπευσε να προσθέσει. «Απλά δεν μου αρέσουν τα σκονς. Ποτέ δεν μου άρεσαν τα σκονς. Δεν είναι ότι δεν μου αρέσουν τα δικά σας σκονς».

«Σας παρακαλώ σταματήστε να λέτε τη λέξη “σκονς”, κύριε Λάιτγουντ».

«Εντάξει».

«Και δεν είναι δικά μου σκονς. Η Μπρίτζετ τα έφτιαξε».

«Εντάξει».

«Και δεν πίνετε το πόσεν σας».

Άνοιξε το στόμα του, και μετά το έκλεισε βιαστικά και σήκωσε την κούπα. Καθώς την κοιτούσε πάνω από το χείλος της κούπας, εκείνη υποχώρησε και χαμογέλασε. Τα μάτια του φωτίστηκαν.

«Πολύ καλά», είπε η Σόφι. «Δεν σας αρέσουν τα σκονς. Το χέικ πώς σας φαίνεται;»

Ήταν τα μέσα του απογεύματος και ο αδύναμος ήλιος βρισκόταν ψηλά στον ουρανό. Μια ντουζίνα περίπου από Κυνηγούς των Σκιών του Ενκλάβιου, και αρκετοί Σιωπηλοί Αδελφοί, ήταν διάσπαρτοι σε όλη την έκταση του Ινστιτούτου. Νωρίτερα είχαν πάρει την Τζέσαμιν, καθώς και το πτώμα του νεκρού Σιωπηλού Αδελφού, το όνομα του οποίου η Σέσιλι δεν γνώριζε. Μπορούσε να ακούσει φωνές να έρχονται από την αυλή, και τον ήχο μετάλλου, καθώς το Ενκλάβιο απομάκρυνε τα απομεινάρια της επίθεσης των αυτόματων.

Στο καθιστικό, ωστόσο, ο πιο δυνατός θόρυβος ήταν ο χτύπος του επιδαπέδιου ρολογιού στη γωνία. Οι κουρτί-

νες ήταν ανοιχτές, και στο ωχρό φως του ηλίου ο Ύπατος στεκόταν συνοφρυσμένος, με τα χοντρά χέρια του σταυρωμένα μπροστά στο στήθος του. «Αυτό είναι τρέλα, Σάρλοτ», είπε. «Απόλυτη τρέλα, και βασιζείται στη φαντασία ενός παιδιού».

«Δεν είμαι παιδί», είπε απότομα η Σέσιλι. Καθόταν σε μια πολυθρόνα δίπλα στο τζάκι, στην ίδια όπου είχε αποκοιμηθεί ο Γουίλ το προηγούμενο βράδυ – μόνο τόσες λίγες ώρες είχαν περάσει; Ο Γουίλ στεκόταν δίπλα της, βλοσυρός. Δεν είχε αλλάξει ρούχα. Ο Χένρι βρισκόταν στο δωμάτιο του Τζεμ με τους Σιωπηλούς Αδελφούς· ο Τζεμ δεν είχε ανακτήσει ακόμη τις αισθήσεις του, και μόνο η άφιξη του Ύπατου είχε κάνει τη Σάρλοτ και τον Γουίλ να ξεκολλήσουν από το πλευρό του. «Και οι γονείς μου ήξεραν τον Μόρτμεϊν, όπως ξέρετε πολύ καλά. Έγινε φίλος με την οικογένειά μου, με τον πατέρα μου. Μας έδωσε την Έπαυλη Ράβενσκαρ όταν ο πατέρας μου – όταν χάσαμε το σπίτι μας κοντά στο Ντόλγκελαου».

«Είναι αλήθεια», είπε η Σάρλοτ, η οποία στεκόταν πίσω από το γραφείο της, με διάφορα χαρτιά απλωμένα μπροστά της στην επιφάνειά του. «Σου μίλησα γι' αυτό το θέμα το καλοκαίρι, για όσα μου είχε αναφέρει ο Ρέινορ Φελ για τους Χέροντεϊλ».

Ο Γουίλ έβγαλε τις γροθιές του από τις τσέπες του παντελονιού του και στράφηκε στον Ύπατο οργισμένος. «Ήταν ένα αστείο για τον Μόρτμεϊν, να δώσει στην οικογένειά μου εκείνο το σπίτι! Έπαιξε μαζί μας. Γιατί να μην επεκτείνει το αστείο με αυτό τον τρόπο;»

«Να, Τζοσάια», είπε η Σάρλοτ, δείχνοντας ένα από τα χαρτιά στο γραφείο μπροστά της. Ένας χάρτης της Ουαλίας. «Υπάρχει κάποια Λίμνη Λυν στην Άιντρις – και εδώ, η λίμνη Ταλ-ι-Λύν, στους πρόποδες του Κάντερ Άιντρις...»

«Λυν» σημαίνει «λίμνη», είπε η Σέσιλι με έναν αγανακτισμένο τόνο. «Κι εμείς την αποκαλούμε Λυν Μουίνγκιλ, ενώ κάποιοι την αποκαλούν Ταλ-ι-Λύν...»

«Και πιθανότατα υπάρχουν κι άλλες τοποθεσίες στον κόσμο με το όνομα Άιντρις», είπε απότομα ο Ύπατος, πριν συνειδητοποιήσει ότι τσακωνόταν με ένα δεκαπεντάχρονο κορίτσι, και υποχωρήσει.

«Αλλά αυτό σημαίνει κάτι», είπε ο Γουίλ. «Λένε ότι οι λίμνες γύρω από το βουνό δεν έχουν πυθμένα – ότι το ίδιο το βουνό είναι κούφιο, και μέσα του κοιμούνται τα Cŵn Anghw, οι Σκύλοι του Κάτω Κόσμου».

«Το Άγριο Κυνήγι», είπε η Σάρлот.

«Ναι». Ο Γουίλ έσπρωξε τα σκούρα μαλλιά του πίσω. «Είμαστε Νεφιλίμ. Πιστεύουμε σε θρύλους, σε μύθους. Όλες οι ιστορίες είναι αληθινές. Υπάρχει καλύτερο μέρος από ένα κούφιο βουνό που συνδέεται ήδη με σκοτεινή μαγεία και αιωνούς θανάτου για να κρυφτεί ο ίδιος και τα κατασκευάσματά του; Κανείς δεν θα το έβρισκε παράξενο αν ακούγονταν παράξενοι ήχοι από το βουνό, και κανένας από τους ντόπιους δεν θα πήγαινε να ερευνήσει. Για ποιον άλλο λόγο να βρίσκεται στην περιοχή; Πάντοτε αναρωτιόμουν γιατί έδειξε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την οικογένειά μου. Ίσως ήταν απλά λόγω εγγύτητας – η ευκαιρία να παρενοχλήσει μια οικογένεια Νεφιλίμ. Θα του ήταν αδύνατο να αντισταθεί».

Ο Ύπατος έγερνε πάνω στο γραφείο, με τα μάτια του στραμμένα στο χάρτη κάτω από τα χέρια της Σάρлот. «Δεν είναι αρκετό».

«Δεν είναι αρκετό; Δεν είναι αρκετό για ποιο πράγμα;» φώναξε η Σέσιλι.

«Για να πειστεί το Ενκλάβιο». Ο Ύπατος σηκώθηκε. «Σάρлот, εσύ θα καταλάβεις. Για να εξαπολύσουμε μια δύναμη εναντίον του Μόρτμεϊν βασιζόμενοι στην εικα-

σία ότι βρίσκεται στην Ουαλία, θα πρέπει να συγκαλέσουμε μια συνάντηση του Συμβουλίου. Δεν μπορούμε να πάρουμε μια μικρή δύναμη και να ρισκάρουμε να μειονεκτούμε αριθμητικά, ειδικότερα αν έχουμε να αντιμετωπίσουμε εκείνα τα πλάσματα – πόσα από αυτά ήταν εδώ σήμερα το πρωί όταν δεχτήκατε επίθεση;»

«Έξι ή επτά, χωρίς να υπολογίζω το πλάσμα που άρπαξε την Τέσα», είπε η Σάρλοτ. «Πιστεύουμε ότι μπορούν να διπλώνονται και επομένως ήταν σε θέση να χωρέσουν στον μικρό χώρο μιας άμαξας».

«Κι εγώ πιστεύω ότι ο Μόρτμεϊν δεν φαντάστηκε ότι θα ήταν μαζί σας ο Γκέιμπριελ και ο Γκίντεον Λάιτγουντ, κι έτσι υποτίμησε τον αριθμό που θα χρειαζόταν. Διαφορετικά υποπτεύομαι ότι θα ήσασταν όλοι σας νεκροί».

«Ξέχνα τους Λάιτγουντ», μουρμούρισε ο Γουίλ. «Εγώ πιστεύω ότι υποτίμησε την Μπρίτζετ. Έκοψε εκείνα τα πλάσματα φέτες σαν να ήταν χριστουγεννιάτικη γαλοπούλα».

Ο Ύπατος σήκωσε τα χέρια του ψηλά. «Διαβάσαμε τα χαρτιά του Μπένεντικτ Λάιτγουντ. Σ' αυτά δηλώνει ότι το οχυρό του Μόρτμεϊν βρίσκεται λίγο έξω από το Λονδίνο, και ότι ο Μόρτμεϊν σκοπεύει να στείλει μια δύναμη ενάντια στο Ενκλάβιο του Λονδίνου...»

«Ο Μπένεντικτ Λάιτγουντ είχε αρχίσει να τρελαίνεται με γοργούς ρυθμούς όταν το έγραψε αυτό», τον διέκοψε η Σάρλοτ. «Σου φαίνεται πιθανό να μοιράστηκε ο Μόρτμεϊν μαζί του τα πραγματικά του σχέδια;»

«Όλο εικασίες είσαι». Η φωνή του Ύπατου ήταν απότομη, αλλά και τελείως ψυχρή. «Ο Μπένεντικτ δεν είχε λόγο να γράψει ψέματα στα ίδια του τα ημερολόγια, Σάρλοτ, τα οποία εσύ δεν θα έπρεπε να διαβάσεις. Αν δεν ήσουν τόσο πεπεισμένη ότι πρέπει να γνωρίζεις περισσότερα από το Συμβούλιο, θα τα είχες παραδώσει άμεσα.

Μια τέτοια επίδειξη ανυπακοής δεν με εμπνέει να σε εμπιστευτώ. Αν το θεωρείς απαραίτητο, μπορείς να φέρεις το θέμα της Ουαλίας ενώπιον του Συμβουλίου όταν θα συνεδριάσουμε σε δεκαπέντε μέρες...»

«Σε δεκαπέντε μέρες;» Η φωνή του Γουίλ υψώθηκε ήταν χλομός, με κόκκινες κηλίδες να ξεχωρίζουν στα ζυγωματικά του. «Η Τέσα απήχθη σήμερα. Δεν έχει δεκαπέντε μέρες».

«Ο Μάγιστρος την ήθελε σώα. Το ξέρεις αυτό, Γουίλ», είπε η Σάρλοτ με απαλή φωνή.

«Επίσης θέλει να την παντρευτεί! Πιστεύετε ότι δεν θα προτιμούσε να πεθάνει παρά να γίνει το παιχνιδάκι του; Μπορεί μέχρι αύριο να είναι παντρεμένη...»

«Ας πάει στο διάβολο αν είναι!» είπε ο Ύπατος. «Ένα κορίτσι, που δεν είναι Νεφιλίμ, δεν είναι, δεν μπορεί να είναι, προτεραιότητά μας!»

«Είναι δική μου προτεραιότητα!» φώναξε ο Γουίλ.

Ακολούθησε σιωπή. Η Σέσιλι μπορούσε να ακούσει τον ήχο του νωπού ξύλου να σκάει στη σχάρα. Η ομίχλη που κάλυπτε τα παράθυρα ήταν σκούρα κίτρινη, και το πρόσωπο του Ύπατου ήταν βυθισμένο στη σκιά. Τελικά: «Νόμιζα ότι ήταν μνηστή του παραμπατά σου», είπε σφιγμένα. «Όχι δική σου».

Ο Γουίλ σήκωσε το πιγούνι του. «Αν είναι μνηστή του Τζεμ, τότε το καθήκον μου με υποχρεώνει να την προστατεύσω σαν να ήταν δική μου μνηστή. Αυτό σημαίνει να είσαι παραμπατά».

«Ω, ναι». Η φωνή του Ύπατου έσταζε σαρκασμό. «Μια τέτοια αφοσίωση είναι αξιέπαινη». Κούνησε το κεφάλι του. «Χέροντεϊλ. Ξεροκέφαλοι σαν πέτρες. Θυμάμαι όταν ο πατέρας σου ήθελε να παντρευτεί τη μητέρα σου. Τίποτα δεν μπορούσε να του αλλάξει γνώμη, παρόλο που εκείνη δεν ήταν υποψήφια για Ανύψωση. Ήλπιζα σε πε-

ρισσότερη υπακοή από τα παιδιά του».

«Θα συγχωρήσετε την αδελφή μου κι εμένα αν δεν συμφωνούμε» είπε ο Γουίλ «δεδομένου ότι αν ο πατέρας μου ήταν περισσότερο υπάκουος, όπως λέτε, δεν θα υπήρχαμε».

Ο Ύπατος κούνησε το κεφάλι του. «Αυτό είναι πόλεμος», είπε. «Όχι διάσωση».

«Και αυτή δεν είναι ένα απλό κορίτσι», είπε η Σάρλοτ. «Είναι ένα όπλο στα χέρια του εχθρού. Σου το λέω, ο Μόρτμείν σκοπεύει να τη χρησιμοποιήσει εναντίον μας».

«Αρχετά». Ο Ύπατος πήρε το πανωφόρι του από την πλάτη μιας καρέκλας και το φόρεσε τινάζοντας τους ώμους του. «Αυτή η συζήτηση δεν έχει νόημα. Σάρλοτ, συγκράτησε τους Κυνηγούς σου». Η ματιά του στράφηκε στον Γουίλ και τη Σέσιλι. «Δείχνουν... ενθουσιώδεις υπέρ του δέοντος».

«Βλέπω ότι δεν μπορούμε να σε αναγκάσουμε να συνεργαστείς, Ύπατε». Το πρόσωπο της Σάρλοτ ήταν σαν κεραυνός. «Αλλά να θυμάσαι ότι θα καταγράψω στα αρχεία ότι σε προειδοποιήσαμε γι' αυτή την κατάσταση. Αν στο τέλος είχαμε δίκιο και επέλθει καταστροφή λόγω αυτής της καθυστέρησης, εσύ θα υποστείς τις συνέπειες».

Η Σέσιλι περίμενε να δει τον Ύπατο οργισμένο, αλλά εκείνος σήκωσε απλά την κουκούλα του, κρύβοντας τα χαρακτηριστικά του. «Αυτό σημαίνει να είσαι Ύπατος, Σάρλοτ».

Αίμα. Αίμα στο λιθόστρωτο της αυλής. Αίμα να λεκιάζει τις σκάλες του σπιτιού. Αίμα στα φύλλα του κήπου, τα απομεινάρια εκείνου που κάποτε ήταν ο γαμπρός του Γκέιμπριελ να κείτονται σε λιμνούλες ξεραμένου αίματος, ζεστοί πίδακες αίματος να πιτσιλίζουν τον εξοπλισμό του Γκέιμπριελ καθώς το βέλος που είχε ελευθερώσει βυθί-

στηκε στο μάτι του πατέρα του...

«Μετανιώνεις για την απόφασή σου να παραμείνεις στο Ινστιτούτο, Γκέιμπριελ;» Η ήρεμη, οικεία φωνή διέκοψε τις πυρετώδεις σκέψεις του Γκέιμπριελ, και σήκωσε το βλέμμα του ξαφνιασμένος.

Ο Ύπατος στεκόταν από πάνω του, με το αδύναμο φως του ηλίου να τονίζει το περίγραμμά του. Φορούσε ένα βαρύ πανωφόρι, γάντια, και μια έκφραση που έμοιαζε λες και ο Γκέιμπριελ είχε κάνει κάτι που τον διασκέδαζε.

«Εγώ...» Ο Γκέιμπριελ κράτησε την ανάσα του, αναγκάζοντας τις λέξεις να βγουν ομαλά. «Όχι. Φυσικά και όχι».

Ο Ύπατος ύψωσε το ένα του φρύδι. «Γι' αυτό προφανώς κάδεσαι εδώ στο πλάι της εκκλησίας, με τα ρούχα σου λεκιασμένα με αίμα, δείχνοντας σαν να τρέμεις μήπως σε βρει κάποιος».

Ο Γκέιμπριελ σηκώθηκε όρθιος με λίγη προσπάθεια, ευγνώμων που είχε τον σκληρό πέτρινο τοίχο πίσω του να τον σταθεροποιεί. Αγριοκοίταξε τον Ύπατο. «Υπονοείτε ότι δεν πάλεψα; Ότι το έσκασα;»

«Δεν υπονοώ τέτοιο πράγμα», είπε ο Ύπατος μειλίχια. «Το ξέρω ότι έμεινες. Το ξέρω ότι ο αδελφός σου τραυματίστηκε...»

Ο Γκέιμπριελ πήρε μια κοφτή τραχιά ανάσα, και τα μάτια του Ύπατου στένεψαν.

«Αα», είπε. «Ωστε αυτό είναι, έτσι; Είδες τον πατέρα σου να πεθαίνει, και νόμιζες ότι θα δεις να πεθαίνει και ο αδελφός σου;»

Ο Γκέιμπριελ ήθελε να σκάψει με τα νύχια του τον τοίχο πίσω του. Ήθελε να χτυπήσει τον Ύπατο στο υποκριντικό του πρόσωπο στο οποίο ήταν ζωγραφισμένη μια ψεύτικη συμπόνια. Ήθελε να τρέξει επάνω και να ριχτεί δίπλα στο προσκεφάλι του αδελφού του, να αρνηθεί να

φύγει, όπως είχε αρνηθεί ο Γουίλ να αφήσει τον Τζεμ έως ότου τον ανάγκασε ο Γκέιμπριελ. Ο Γουίλ ήταν καλύτερος αδελφός για τον Τζεμ από ό,τι ήταν εκείνος για τον Γκίντεον, είχε σκεφτεί πικρόχολα, και δεν μοιράζονταν το ίδιο αίμα. Εν μέρει αυτό ήταν που τον είχε κάνει να βγει ξανά από το Ινστιτούτο και να έρθει σ' αυτή την κρυψώνα πίσω από τους στάβλους. Σίγουρα δεν θα τον έφαχνε κανείς εδώ, είχε πει στον εαυτό του.

Είχε κάνει λάθος. Αλλά έκανε τόσο συχνά λάθος, τι ήταν άλλη μία φορά;

«Είδες τον αδελφό σου να αιμορραγεί», είπε ο Ύπατος, με την ίδια μειλίχια φωνή. «Και θυμήθηκες...»

«Σκότωσα τον πατέρα μου», είπε ο Γκέιμπριελ. «Του έριξα ένα βέλος στο μάτι – έχυσα το αίμα του. Νομίζετε ότι δεν ξέρω τι σημαίνει αυτό; Το αίμα του θα μου φωνάζει από το έδαφος, όπως το αίμα του Άβελ καλούσε τον Κάιν. Όλοι λένε ότι δεν ήταν πια ο πατέρας μου, ωστόσο ήταν ό,τι είχε απομείνει από κείνον. Κάποτε ήταν ένας Λάιτγουντ. Και ο Γκίντεον θα μπορούσε να είχε σκοτωθεί σήμερα. Το να χάσω κι εκείνον...»

«Καταλαβαίνεις τι εννοώ», είπε ο Ύπατος. «Όταν μίλησα για τη Σάρλοτ και την άρνησή της να υπακούσει στο Νόμο. Για τις ζωές που μπορεί να θέτει σε κίνδυνο κάτι τέτοιο. Η ζωή του αδελφού σου θα μπορούσε να είχε θυσιαστεί στο βωμό της υπερβολικής της περηφάνιας».

«Δεν φαίνεται περήφανη».

«Γι' αυτό το έγραψες αυτό;» Ο Ύπατος έβγαλε από την τσέπη του πανωφοριού του το πρώτο γράμμα που του έστειλαν ο Γκέιμπριελ και ο Γκίντεον. Το κοίταξε με περιφρόνηση και το άφησε να πέσει στο έδαφος. «Αυτό το γελοίο γράμμα, ο σκοπός του οποίου ήταν να με ενοχλήσει;»

«Πέτυχε;»

Για μια στιγμή ο Γκέιμπριελ νόμιζε ότι ο Ύπατος θα τον χτυπούσε. Αλλά η έκφραση θυμού πέρασε γρήγορα από τα μάτια του μεγαλύτερου άντρα. Όταν μίλησε ξανά, ήταν ήρεμος. «Φαντάζομαι ότι δεν θα έπρεπε να περιμένω από έναν Λάιτγουντ να αντιδράσει καλά σε έναν εκβιασμό. Ο πατέρας σου δεν θα το είχε κάνει. Ομολογώ ότι εσάς σας θεωρούσα πιο αδύναμους».

«Αν σκοπεύετε να ακολουθήσετε κάποιο άλλο μονοπάτι για να με πείσετε, μην κάνετε τον κόπο», είπε ο Γκέιμπριελ. «Δεν έχει νόημα».

«Αλήθεια; Είμαι τόσο αφοσιωμένος στη Σάρλοτ Μπράνγουελ, ύστερα από όλα όσα έκανε η οικογένειά της στη δική σου; Ίσως να περίμενα κάτι τέτοιο από τον Γκίντεον – έχει μοιάσει στη μητέρα σας. Είναι από τη φύση του υπερβολικά ευκολόπιστος. Αλλά όχι εσύ, Γκέιμπριελ. Από σένα περίμενα περισσότερη περηφάνια στο αίμα σου».

Ο Γκέιμπριελ άφησε το κεφάλι του να ακουμπήσει πίσω στον τοίχο. «Δεν υπήρχε τίποτα», είπε. «Καταλαβαίνετε; Δεν υπήρχε τίποτα στην αλληλογραφία της Σάρλοτ που θα σας ενδιέφερε, που θα ενδιέφερε τον οποιονδήποτε. Μας είπατε ότι θα μας καταστρέφατε ολοκληρωτικά αν δεν σας δίναμε αναφορά για τις δραστηριότητές της, αλλά δεν υπήρχε τίποτα για να αναφέρουμε. Δεν μας αφήσατε άλλη επιλογή».

«Θα μπορούσατε να μου πείτε την αλήθεια».

«Δεν θέλατε να την ακούσετε», είπε ο Γκέιμπριελ. «Δεν είμαι χαζός, και ούτε και ο αδελφός μου. Θέλετε να απομακρυνθεί η Σάρλοτ από τη θέση της επικεφαλής του Ινστιτούτου, αλλά δεν θέλετε να δείξετε ότι ήταν το χέρι σας εκείνο που την απομάκρυνε. Θέλετε να ανακαλύψετε ότι ήταν μπλεγμένη σε κάποιο είδος παράνομης δοσοληψίας. Αλλά η αλήθεια είναι ότι δεν υπάρχει τίποτα για να ανακαλύψετε».

«Η αλήθεια είναι εύπλαστη. Η αλήθεια μπορεί να αποκαλυφθεί, σίγουρα, αλλά μπορεί και να δημιουργηθεί».

Το βλέμμα του Γκέιμπριελ στράφηκε απότομα στο πρόσωπο του Ύπατου. «Θα προτιμούσατε να σας πω ψέματα;»

«Ω, όχι», είπε ο Ύπατος. «Όχι σε μένα». Ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του Γκέιμπριελ. «Οι Λάιτγουντ είχαν πάντοτε τιμή. Ο πατέρας σου έκανε λάθη. Δεν χρειάζεται να πληρώσεις εσύ γι' αυτά. Άφησέ με να σου δώσω πίσω αυτά που έχασες. Άφησέ με να σου επιστρέψω την Οικία Λάιτγουντ, το καλό όνομα της οικογένειάς σου. Θα μπορούσες να ζήσεις στο σπίτι με τον αδελφό και την αδελφή σου. Δεν χρειάζεται να εξαρτάσαι από την ελεημοσύνη του Ενκλάβιου».

Ελεημοσύνη. Η λέξη ήταν πικρή. Ο Γκέιμπριελ σκέφτηκε το αίμα του αδελφού του πάνω στις πέτρες της αυλής του Ινστιτούτου. Αν η Σάρλοτ δεν ήταν τόσο ανόητη, τόσο αποφασισμένη να δεχτεί τη μεταμορφίστρια στο Ινστιτούτο παρά τις αντιρρήσεις του Ενκλάβιου και του Ύπατου, ο Μάγιστρος δεν θα είχε στείλει τις δυνάμεις του ενάντια στο Ινστιτούτο. Το αίμα του Γκίντεον δεν θα είχε χυθεί.

Και μάλιστα, ψιθύρισε μια μικρή φωνή στο πίσω μέρος του μυαλού του, *αν δεν ήταν η Σάρλοτ, το μυστικό του πατέρα μου θα είχε παραμείνει μυστικό.* Ο Μπένεντικτ δεν θα είχε αναγκαστεί να προδώσει τον Μάγιστρο. Δεν θα είχε χάσει την πηγή του ναρκωτικού που κρατούσε την αστριόλα του υπό έλεγχο. Ίσως να μην είχε μεταμορφωθεί ποτέ. Ίσως οι γιοι του να διδάσκονταν από τις αμαρτίες του. Οι Λάιτγουντ θα μπορούσαν να είχαν συνεχίσει μέσα σε μια ευτυχή άγνοια.

«Γκέιμπριελ», είπε ο Ύπατος. «Αυτή η προσφορά είναι μονάχα για σένα. Θα πρέπει να την κρατήσεις μυστική

από τον αδελφό σου. Είναι σαν τη μητέρα σας, υπερβολικά πιστός. Πιστός στη Σάρλοτ. Μπορεί η λανθασμένη πίστη του να τον τιμά, αλλά δεν πρόκειται να μας βοηθήσει εδώ. Πες του ότι κουράστηκα με τα κόλπα σας· πες του ότι δεν επιθυμώ πλέον κάποια ενέργεια από εσάς. Είσαι καλός ψεύτης» –εδώ χαμογέλασε με ένα ξινό χαμόγελο– «και είμαι σίγουρος ότι μπορείς να τον πείσεις. Τι λες;»

Ο Γκέμπριελ έσφιξε το σαγόνι του. «Τι θέλετε να κάνω;»

Ο Γουίλ μετακινήθηκε στην πολυθρόνα δίπλα στο κρεβάτι του Τζεμ. Βρισκόταν ώρες εδώ, και η πλάτη του είχε αρχίσει να πιάνεται, αλλά αρνιόταν να κουνηθεί. Υπήρχε πάντα η πιθανότητα να ξυπνούσε ο Τζεμ, και να περίμενε να τον βρει εκεί.

Τουλάχιστον δεν έκανε κρύο. Η Μπρίτζετ είχε ανάψει τη φωτιά στο τζάκι. Το νωπό ξύλο έσκαγε και τριζοβόλούσε, εκτοξεύοντας περιστασιακά μερικές σπίδες. Η νύχτα έξω από τα παράθυρα ήταν σκοτεινή χωρίς ίχνος γαλάζιου ή σύννεφων, μόνο ένα επίπεδο μαύρο σαν να είχε βαφτεί πάνω στο τζάμι.

Το βιολί του Τζεμ ήταν ακουμπισμένο στο πόδι του κρεβατιού του, και το μπαστούνι του, που ήταν ακόμη καλυμμένο με αίμα από τη συμπλοκή στην αυλή, βρισκόταν δίπλα του. Ο Τζεμ ήταν ακίνητος, λίγο ανασηκωμένος πάνω στα μαξιλάρια, χωρίς καθόλου χρώμα στο χλομό πρόσωπό του. Ο Γουίλ ένιωθε σαν να τον έβλεπε για πρώτη φορά μετά από μια μακρά απουσία, εκείνη τη σύντομη στιγμή κατά την οποία παρατηρείς αλλαγές σε οικεία πρόσωπα πριν γίνουν ξανά μέρος του σκηνικού της ζωής σου. Ο Τζεμ έδειχνε πολύ αδύνατος –πώς και δεν τον είχε προσέξει ο Γουίλ;– με όλη τη σάρκα να έχει εξαφανιστεί από τα οστά των ζυγωματικών του, του σαγονιού και του μετώπου του, κι έτσι ήταν γεμάτος κοιλώ-

ματα και γωνίες. Υπήρχε μια αμυδρή γαλαζωπή γυαλάδα στα κλειστά του βλέφαρα και το στόμα του. Οι κλειδες του είχαν το σχήμα της πλήρης ενός πλοίου.

Ο Γουίλ επέπληξε τον εαυτό του. Πώς και δεν είχε συνειδητοποιήσει όλους αυτούς τους μήνες ότι ο Τζεμ πέθαινε – τόσο γρήγορα, τόσο σύντομα; Πώς και δεν είχε δει το δρεπάνι και τη σκιά;

«Γουίλ». Ήταν ένας ψίδυρος στην πόρτα. Σήκωσε το βλέμμα του αδύναμα και είδε τη Σάρλοτ, που είχε βάλει το κεφάλι της μέσα από την πόρτα. «Έχει έρθει... να σε δει κάποιος».

Ο Γουίλ βλεφάρισε καθώς η Σάρλοτ έκανε στην άκρη και πίσω της εμφανίστηκε ο Μάγκνους ο οποίος μπήκε στο δωμάτιο. Για μια στιγμή ο Γουίλ δεν μπορούσε να σκεφτεί να πει τίποτα.

«Λέει ότι τον κάλεσες», είπε η Σάρλοτ, και ακούστηκε λίγο δύσπιστη. Ο Μάγκνους περίμενε, δείχνοντας αδιάφορος, με ένα γκριζο-ανδρακί κοστούμι. Τραβούσε αργά τα γάντια του, φτιαγμένα από σκούρο γκρι δέρμα κατσικιού, από τα λεπτά καφέ χέρια του.

«Όντως τον κάλεσα», είπε ο Γουίλ, νιώθοντας να ξυπνάει. «Σ' ευχαριστώ, Σάρλοτ».

Η Σάρλοτ τού έριξε ένα βλέμμα που συνδύαζε τη συμπόνια με το βουβό μήνυμα που έλεγε *Δική σου ευθύνη, Γουίλ Χέροντεϊλ*, και βγήκε από το δωμάτιο κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

«Ήρθες», είπε ο Γουίλ, έχοντας συναίσθηση ότι ακουγόταν ανόητος. Ποτέ δεν του άρεσε όταν οι άνθρωποι σχολίαζαν κάτι ολοφάνερο, και τώρα έκανε ακριβώς αυτό. Δεν μπορούσε να απαλλαγεί από το συναίσθημα της σύγχυσης. Το να βλέπει τον Μάγκνους εδώ, μέσα στο υπνοδωμάτιο του Τζεμ, ήταν σαν να βλέπει μια νεράιδα να κάθεται ανάμεσα στους δικηγόρους με τις λευκές πε-

ρούκες του Ανώτατου Δικαστηρίου.

Ο Μάγκνους άφησε τα γάντια του πάνω σε ένα τραπέζι και προχώρησε προς το κρεβάτι. Ακούμπησε το ένα του χέρι σε έναν από τους στύλους του κρεβατιού καθώς κοιτούσε τον Τζεμ, τόσο ακίνητο και άσπρο ώστε έμοιαζε σαν να ήταν άγαλμα σκαλισμένο πάνω σε ένα τάφο. «Τζέιμς Κάρστερς», είπε, μουρμουρίζοντας τις λέξεις χαμηλόφωνα λες και είχαν κάποια μαγική δύναμη.

«Πεθαίνει», είπε ο Γουίλ.

«Αυτό είναι εμφανές». Θα μπορούσε να είχε ακουστεί ψυχρό, αλλά υπήρχε τεράστια θλίψη στη φωνή του Μάγκνους, μια θλίψη την οποία ο Γουίλ αισθάνθηκε απολύτως οικεία. «Νόμιζα ότι πίστευες ότι έχει ακόμη μερικές μέρες, μια βδομάδα ίσως».

«Δεν είναι μόνο η έλλειψη του φαρμάκου». Η φωνή του Γουίλ ακουγόταν σκουριασμένη· καθάρισε το λαιμό του. «Και μάλιστα, έχουμε λίγο από αυτό, και του το χορηγήσαμε. Αλλά έγινε μια συμπλοκή σήμερα το απόγευμα, και έχασε αίμα και αποδυναμώθηκε. Φοβόμαστε ότι δεν είναι αρκετά δυνατός για να αναρρώσει».

Ο Μάγκνους σήκωσε πολύ απαλά το χέρι του Τζεμ. Υπήρχαν μώλωπες στα χλομά του δάχτυλα, και οι μπλε φλέβες απλώνονταν σαν χάρτης από ποτάμια κάτω από το δέρμα του καρπού του. «Υποφέρει;»

«Δεν ξέρω».

«Ίσως να ήταν καλύτερα να τον αφήσετε να πεθαίνει». Ο Μάγκνους κοίταξε τον Γουίλ, με τα μάτια του ένα σκούρο χρυσοπράσινο χρώμα. «Κάθε ζωή είναι πεπερασμένη, Γουίλ. Και το ήξερες, όταν τον επέλεξες, ότι θα πέθαινε πριν από σένα».

Ο Γουίλ κοιτούσε ίσια μπροστά. Ένιωθε σαν να γλιστρούσε μέσα σε ένα σκοτεινό τούνελ, ένα τούνελ χωρίς τέλος, χωρίς πλευρές από τις οποίες να μπορέσει να πια-

στεί για να επιβραδύνει την πτώση του. «Αν πιστεύεις ότι αυτό θα ήταν το καλύτερο για κείνον».

«Γουίλ». Η φωνή του Μάγκνους ήταν απαλή αλλά είχε ένταση. «Με έφερες εδώ επειδή ήλπιζες ότι θα μπορούσα να τον βοηθήσω;»

Ο Γουίλ σήκωσε το τυφλό βλέμμα του. «Δεν ξέρω γιατί σε κάλεσα», είπε. «Δεν νομίζω ότι το έκανα επειδή πίστευα ότι μπορούσες να κάνεις κάτι. Μάλλον πίστευα ότι είσαι ο μόνος που θα μπορούσε να καταλάβει».

Ο Μάγκνους έδειχνε έκπληκτος. «Ο μόνος που θα μπορούσε να καταλάβει;»

«Έχεις ζήσει τόσο πολύ καιρό», είπε ο Γουίλ. «Θα πρέπει να έχεις δει να πεθαίνουν πολλοί, τόσο πολλοί αγαπημένοι σου. Και ωστόσο επιβιώνεις και συνεχίζεις».

Ο Μάγκνους εξακολουθούσε να δείχνει άναυδος. «Με κάλεσες εδώ –ένα μάγο στο Ινστιτούτο, αμέσως μετά από μία μάχη στην οποία παραλίγο να σκοτωθείτε όλοι– για να μιλήσουμε;»

«Το βρίσκω πολύ εύκολο να σου μιλάω», είπε ο Γουίλ. «Δεν ξέρω γιατί».

Ο Μάγκνους κούνησε το κεφάλι του αργά, και έγειρε πάνω στο στύλο του κρεβατιού. «Είσαι τόσο νέος», μουρμούρισε. «Αλλά πάλι, δεν νομίζω ότι με έχει ξανακαλέσει ποτέ ένας Κυνηγός των Σκιών για να περάσω μαζί του τις νυχτερινές ώρες».

«Δεν ξέρω τι να κάνω», είπε ο Γουίλ. «Ο Μόρτμεϊν πήρε την Τέσα, και νομίζω ότι τώρα ξέρω πού μπορεί να είναι. Ένα μέρος του εαυτού μου δεν θέλει τίποτα περισσότερο από το να τρέξω να τη βρω. Αλλά δεν μπορώ να αφήσω τον Τζεμ. Έχω δώσει έναν όρκο. Κι αν ξυπνήσει μέσα στη νύχτα και ανακαλύψει ότι δεν είμαι εδώ;» Έδειχνε εξίσου χαμένος με ένα παιδί. «Θα νομίζει ότι τον άφησα ηθελημένα, ότι δεν με ένοιαζε που πέθαινε. Δεν θα ξέρει.

Και ωστόσο αν μπορούσε να μιλήσει, δεν θα μου έλεγε να πάω να βρω την Τέσα; Αυτό δεν θα ήθελε;» Ο Γουίλ έκρυψε το πρόσωπό του στα χέρια του. «Δεν ξέρω, και αυτό με διαλύει».

Ο Μάγκνους τον κοίταξε σιωπηλά για μια ατελείωτη στιγμή. «Ξέρει ότι είσαι ερωτευμένος με την Τέσα;»

«Όχι». Ο Γουίλ σήκωσε το πρόσωπό του, σοκαρισμένος. «Όχι. Δεν έχω πει ποτέ λέξη. Δεν ήταν δικό του αυτό το φορτίο για να το σηκώσει».

Ο Μάγκνους πήρε μια βαθιά ανάσα και μίλησε ήρεμα. «Γουίλ. Μου ζήτησες τη σοφία μου, ως κάποιος που έχει ζήσει πολλές ζωές και έχει θάψει πολλές αγάπες. Μπορώ να σου πω ότι το τέλος μιας ζωής είναι το σύνολο της αγάπης που έλαβε χώρα μέσα της, πως ό,τι κι αν νομίζεις ότι έχεις ορκιστεί, το σημαντικό δεν είναι να είσαι εδώ στο τέλος της ζωής του Τζεμ. Το σημαντικό ήταν που βρισκόσουν εδώ όλες τις άλλες στιγμές. Από τότε που τον γνώρισες, δεν τον άφησες ποτέ και δεν πέρασε στιγμή που να μην τον αγαπούσες. Αυτό είναι που μετράει πραγματικά».

«Το εννοείς πραγματικά», είπε με δέος ο Γουίλ, και μετά: «Γιατί είσαι τόσο καλός μαζί μου; Σου χρωστάω ακόμα μια χάρη, έτσι δεν είναι; Το θυμάμαι, ξέρεις, παρόλο που δεν το ανέφερες ποτέ».

«Δεν το ανέφερα;» είπε ο Μάγκνους, και μετά του χαμογέλασε. «Γουίλ, μου φέρεις σαν ανθρώπινο ον, σαν να είμαι ένα άτομο όπως εσύ' σπάνια ένας Κυνηγός των Σκιών φέρεται έτσι σε ένα μάγο. Δεν είμαι τόσο άκαρδος ώστε να απαιτήσω από ένα αγόρι με ραγισμένη καρδιά να μου ανταποδώσει κάποια χάρη. Ένα αγόρι που, επί τη ευκαιρία, πιστεύω ότι κάποια μέρα θα γίνει ένας πολύ καλός άντρας. Γι' αυτό θα σου πω το εξής. Θα μείνω εδώ όταν φύγεις, και θα προσέχω τον Τζεμ σου για σένα, και

αν ξυπνήσει, θα του πω πού πήγες, και ότι το έκανες για κείνον. Και θα κάνω ό,τι μπορώ για να τον κρατήσω στη ζωή: δεν έχω γιν φεν, αλλά έχω μαγεία, και ίσως να μπορώ να βρω κάτι σε κάποιο παλιό βιβλίο με ξόρκια που να μπορεί να τον βοηθήσει».

«Θα το θεωρούσα μεγάλη χάρη αυτό», είπε ο Γουίλ.

Ο Μάγκνους απόμεινε να κοιτάζει τον Τζεμ. Στο πρόσωπό του ήταν χαραγμένη η θλίψη, σε κείνο το πρόσωπο το οποίο συνήθως ήταν τόσο κεφάτο ή σαρδόνιο ή άσπλαχνο, μια θλίψη που εξέπληξε τον Γουίλ. «“Γιατί από πού εισέβαλε τόσο εύκολα αυτή η πρώτη θλίψη μέσα μου, παρά από το γεγονός ότι σκόρπισα την ψυχή μου πάνω στην άμμο, αγαπώντας κάποιον που πρέπει να πεθάνει;”» είπε ο Μάγκνους.

Ο Γουίλ σήκωσε το βλέμμα του και τον κοίταξε. «Τι ήταν αυτό;»

«Οι Εξομολογήσεις του Αγίου Αυγουστίνου», είπε ο Μάγκνους. «Με ρώτησες πώς, όντας αθάνατος, επιβιώνω από τόσους θανάτους. Δεν υπάρχει κάποιο μεγάλο μυστικό. Υπομένεις αυτό που είναι αβάσταχτο, και το αντέχεις. Αυτό είναι όλο». Αποτραβήχτηκε από το κρεβάτι. «Θα σε αφήσω ένα λεπτό μόνο μαζί του, για να τον αποχαιρετήσεις όπως πρέπει. Μπορείς να με βρεις στη βιβλιοθήκη».

Ο Γουίλ ένευσε, άφωνος, καθώς ο Μάγκνους πήγε να πάρει τα γάντια του και μετά γύρισε και βγήκε από το δωμάτιο. Το μυαλό του Γουίλ στριφογύριζε.

Κοίταξε ξανά τον Τζεμ, ακίνητο στο κρεβάτι. Πρέπει να δεχτώ ότι αυτό είναι το τέλος, σκέφτηκε, και ακόμα και οι σκέψεις του τού φαίνονταν κενές και μακρινές. Πρέπει να δεχτώ ότι ο Τζεμ δεν θα με κοιτάξει ποτέ, δεν θα μου μιλήσει ποτέ ξανά. Υπομένεις αυτό που είναι αβάσταχτο, και το αντέχεις. Αυτό είναι όλο.

Και ωστόσο ακόμη δεν του φαινόταν πραγματικό, σαν

να ήταν ένα όνειρο. Σηκώθηκε και έγειρε πάνω από την αδύνατη μορφή του Τζεμ. Άγγιξε το μάγουλο του παραμπατά του ελαφριά. Ήταν κρύο.

«*Atque in perpetuum, frater, ave atque vale*», ψιθύρισε. Ποτέ τα λόγια του ποιήματος δεν του είχαν φανεί περισσότερο ταιριαστά: *Για πάντα, αδελφέ μου, χαίρε και αντίο.*

Ο Γουίλ έκανε να ανασηκωθεί, να γυρίσει από το κρεβάτι. Και καθώς το έκανε, ένιωσε κάτι να τυλίγεται σφιχτά γύρω από τον καρπό του. Χαμήλωσε το βλέμμα του και είδε το χέρι του Τζεμ γύρω από το δικό του. Προς στιγμή ήταν υπερβολικά σοκαρισμένος για να κάνει κάτι περισσότερο από το να κοιτάζει.

«Δεν πέθανα ακόμη, Γουίλ», είπε ο Τζεμ με απαλή φωνή, λεπτή αλλά δυνατή. «Τι εννοούσε ο Μάγκνους όταν σε ρώτησε αν ξέρω ότι είσαι ερωτευμένος με την Τέσα;»

11

φοβος για τη νυχτα

*Παρόλο που η ψυχή μου μπορεί να βρίσκεται στο σκοτάδι,
θα αναδυθεί στο απόλυτο φως.
Έχω αγαπήσει πάρα πολύ τα αστέρια για να φοβηθώ τη νύχτα.
— Σάρα Γουίλιαμς, "Ο Γέρος Αστρονόμος"*

«Γουίλ;»

Μετά από τόση ώρα σιωπής, τόση ώρα που άκουγε μόνο τις τραχιές ανάσες του Τζεμ, προς στιγμή ο Γουίλ νόμιζε ότι το φαντάστηκε, ότι η φωνή του καλύτερού του φίλου να του μιλάει από το μισοσκοτάδο ήταν αποκύημα της φαντασίας του. Καθώς ο Τζεμ τράβηξε το χέρι του από τον καρπό του Γουίλ, ο Γουίλ βυθίστηκε στην πολυθρόνα δίπλα στο κρεβάτι. Η καρδιά του βροντούσε, τόσο από ανακούφιση όσο και από έναν αρρωστημένο τρόμο.

Ο Τζεμ έστρεψε το κεφάλι του προς το μέρος του, πάνω στο μαξιλάρι. Τα μάτια του ήταν σκοτεινά, το μαύρο είχε καταπιεί το ασημί. Για μια στιγμή οι δύο νεαροί άντρες απόμειναν να κοιτάζονται. Έμοιαζε με την ηρεμία τη στιγμή που κάποιος ετοιμαζόταν να ριχτεί σε μια

μάχη, σκέφτηκε ο Γουίλ, όταν η σκέψη διαλυόταν και ο αναπόφευκτο έπαιρνε τα ηνία.

«Γουίλ», είπε ξανά ο Τζεμ, και έβηξε, καλύπτοντας το στόμα του με το χέρι του. Όταν το κατέβασε, υπήρχε αίμα στα δάχτυλά του. «Έβλεπα... Ονειρευόμουν;»

Ο Γουίλ τινάχτηκε. Ο Τζεμ είχε ακουστεί τόσο ξεκάθαρος, τόσο σίγουρος –*Τι εννοούσε ο Μάγκνους όταν σε ρώτησε αν ξέρω ότι είσαι ερωτευμένος με την Τέσα;*– αλλά ήταν λες και αυτή η έκρηξη δύναμης είχε χαθεί από μέσα του, και τώρα ακουγόταν ζαλισμένος και μπερδεμένος.

Στ' αλήθεια είχε ακούσει ο Τζεμ αυτό που του είχε πει ο Μάγκνους; Και αν το είχε ακούσει, υπήρχε περίπτωση να καταφέρει να τον πείσει ότι ήταν ένα όνειρο; Μια παραίσθηση από τον πυρετό; Η σκέψη πλημμύρισε τον Γουίλ με ένα μίγμα ανακούφισης και απογοήτευσης. «Αν ονειρευόσουν τι;»

Ο Τζεμ κοίταξε το ματωμένο του χέρι, και το έκλεισε αργά σε μια γροδιά. «Τη συμπλοκή στην αυλή. Το θάνατο της Τζέσαμιν. Και την πήραν, έτσι δεν είναι; Την Τέσα;»

«Ναι», ψιθύρισε ο Γουίλ, και επανέλαβε τα λόγια που του είχε πει η Σάρλοτ νωρίτερα. Δεν του είχαν προσφέρει παρηγοριά, αλλά ίσως να την προσέφεραν στον Τζεμ. «Ναι, αλλά δεν νομίζω να της κάνουν κακό. Μην ξεχνάς, ο Μόρτμειν την ήθελε σώα».

«Πρέπει να τη βρούμε. Το ξέρεις αυτό, Γουίλ. Πρέπει...» Ο Τζεμ προσπάθησε να ανακαθίσει, και άρχισε αμέσως να βήχει ξανά. Αίμα πιτσίλισε το λευκό κάλυμμα του κρεβατιού. Ο Γουίλ έπιασε τους εύθραυστους και τρεμάμενους ώμους του Τζεμ έως ότου ο βήχας έπαψε να βασανίζει το σώμα του, και πήρε ένα από τα βρεγμένα πανιά από το κομοδίνο του και άρχισε να καθαρίζει τα χέρια του Τζεμ. Όταν προσπάθησε να σκουπίσει το αίμα από το πρόσωπο του παραμπατάι του, ο Τζεμ πήρε το πανί απαλά από το

χέρι του και τον κοίταξε με την έκφρασή του σοβαρή.
«Δεν είμαι παιδί, Γουίλ».

«Το ξέρω». Ο Γουίλ τράβηξε τα χέρια του. Δεν τα είχε καθαρίσει μετά τη συμπλοκή στην αυλή, και το ξεραμένο αίμα της Τζέσαμιν αναμιγνυόταν με το φρέσκο αίμα του Τζεμ στα δάχτυλά του.

Ο Τζεμ πήρε μια ανάσα. Τόσο εκείνος όσο και ο Γουίλ περίμεναν να δουν αν θα ακολουθούσε κι άλλο ξέσπασμα βήχα, και όταν δεν έγινε τίποτα, ο Τζεμ μίλησε. «Ο Μάγκνους είπε ότι είσαι ερωτευμένος με την Τέσα. Είναι αλήθεια;»

«Ναι», είπε ο Γουίλ, νιώθοντας σαν να έπεφτε από ένα γκρεμό. «Ναι, είναι αλήθεια».

Τα μάτια του Τζεμ ήταν ορθάνοιχτα και φωτεινά μέσα στο σκοτάδι. «Εκείνη σ' αγαπάει;»

«Όχι». Η φωνή του Γουίλ έσπασε. «Της είπα ότι την αγαπώ, και η πίστη της σε σένα δεν κλονίστηκε ποτέ. Εσένα αγαπάει».

Τα χέρια του Τζεμ που έσφιγγαν με δύναμη το ύφασμα χαλάρωσαν ελαφρώς. «Της το είπες», είπε. «Ότι ήσουν ερωτευμένος μαζί της».

«Τζεμ...»

«Πότε έγινε αυτό, και ποια απελπισία μπορεί να σε οδήγησε σε κάτι τέτοιο;»

«Πριν μάθω ότι αρραβωνιαστήκατε. Ήταν τη μέρα που ανακάλυψα ότι δεν είχε πέσει κάποια κατάρα επάνω μου». Ο Γουίλ μιλούσε διστακτικά. «Πήγα στην Τέσα και της είπα ότι την αγαπούσα. Με όσο μεγαλύτερη ευγένεια μπορούσε μου είπε ότι αγαπούσε εσένα και όχι εμένα, και ότι εσείς οι δύο είχατε αρραβωνιαστεί». Ο Γουίλ χαμήλωσε το βλέμμα του. «Δεν ξέρω αν έχει κάποια σημασία αυτό για σένα, Τζέμς. Αλλά πραγματικά δεν είχα ιδέα ότι την αγαπούσες. Ήμουν απόλυτα προσηλωμένος στα δικά

μου αισθήματα».

Ο Τζεμ δάγκωσε το κάτω χείλος του, δίνοντας χρώμα στο λευκό του δέρμα. «Και –συγχώρεσέ με που ρωτάω– μήπως πρόκειται για κάποιο περαστικό καπρίτσιο, ένα μεταβατικό ενδιαφέρον...» Διέκοψε τη φράση του, κοιτάζοντας το πρόσωπο του Γουίλ. «Όχι», μουρμούρισε. «Μπορώ να δω ότι δεν είναι».

«Την αγαπώ αρκετά ώστε όταν με διαβεβαίωσε ότι θα ήταν ευτυχισμένη μαζί σου, έδωσα όρκο στον εαυτό μου ότι δεν θα μιλούσα ποτέ ξανά για τις επιθυμίες μου, δεν θα έδειχνα ποτέ το ενδιαφέρον μου με κάποια λέξη ή κάποια κίνηση, δεν θα παραβίαζα ποτέ την ευτυχία της με πράξεις ή λόγια. Τα αισθήματά μου δεν έχουν αλλάξει, και ωστόσο νοιάζομαι αρκετά για κείνη και για σένα ώστε να μην πω ούτε λέξη που θα απειλήσει αυτό που έχετε βρει». Τα λόγια ξεχύνονταν από τα χείλη του Γουίλ· δεν φαινόταν να υπάρχει κάποιος λόγος για να τα κρατήσει μέσα του. Αν ο Τζεμ επρόκειτο να τον μισήσει, θα τον μισούσε για την αλήθεια και όχι για ένα ψέμα.

Ο Τζεμ έδειχνε σοκαρισμένος. «Λυπάμαι τόσο πολύ, Γουίλ. Λυπάμαι πάρα πολύ. Μακάρι να το ήξερα...»

Ο Γουίλ έγριψε πίσω στην πολυθρόνα. «Τι θα μπορούσες να είχες κάνει;»

«Θα μπορούσα να είχα ακυρώσει τον αρραβώνα...»

«Και να ραγίσεις τις καρδιές και των δυο σας; Πώς θα με ωφελούσε αυτό; Για μένα είσαι σαν το άλλο μισό της ψυχής μου, Τζεμ. Δεν θα μπορούσα να είμαι ευτυχισμένος όσο εσύ είσαι δυστυχισμένος. Και η Τέσα – εσένα αγαπάει. Τι απαίσιο τέρας θα ήμουν, αν χαιρόμουν που έχω προκαλέσει πόνο στα δύο άτομα που αγαπώ περισσότερο στον κόσμο απλά και μόνο για να έχω την ικανοποίηση να ξέρω ότι αν η Τέσα δεν μπορούσε να είναι δική μου δεν θα μπορούσε να είναι και κανενός άλλου;»

«Μα είσαι ο παραμπατάι μου. Αν πονάς, θέλω να λιγοστέψω τον πόνο σου...»

«Αυτό» είπε ο Γουίλ «είναι το μοναδικό πράγμα για το οποίο δεν μπορείς να μου προσφέρεις ανακούφιση».

Ο Τζεμ κούνησε το κεφάλι του. «Πώς γίνεται όμως να μην το πρόσεξα; Σ' το είπα, έβλεπα ότι τα τείχη γύρω από την καρδιά σου έπεφταν. Νόμιζα... Νόμιζα ότι ήξερα το γιατί σου είπα ότι πάντα ήξερα ότι κουβαλούσες ένα βάρος, και ήξερα ότι είχες πάει να δεις τον Μάγκνους. Νόμιζα ότι ίσως να είχες χρησιμοποιήσει τη μαγεία του, για να ελευθερωθείς από κάποια φανταστική ενοχή. Αν ήξερα ότι ήταν εξαιτίας της Τέσα, πρέπει να ξέρεις, Γουίλ, δεν θα της αποκάλυπτα ποτέ τα αισθήματά μου.

«Πώς θα μπορούσες να το μαντέψεις;» Όσο δυστυχημένος κι αν ήταν ο Γουίλ, ένιωθε ελεύθερος, σαν να είχε απαλλαγεί από ένα βαρύ φορτίο. «Έκανα ό,τι μπορούσα για να το κρύψω και να το αρνηθώ. Εσύ – εσύ δεν έκρυψες ποτέ τα αισθήματά σου. Τώρα που το σκέφτομαι, ήταν ξεκάθαρο και σαφές, κι ωστόσο δεν το είδα ποτέ. Έμεινα έκπληκτος όταν η Τέσα μού είπε ότι αρραβωνιαστήκατε. Πάντα ήσουν η πηγή τόσων καλών πραγμάτων στη ζωή μου, Τζέιμς. Ποτέ δεν σκέφτηκα ότι θα γινόσουν η πηγή πόνου, κι έτσι, έκανα το λάθος να μη σκεφτώ καθόλου τα αισθήματά σου. Και γι' αυτό ήμουν τόσο τυφλός».

Ο Τζεμ έκλεισε τα μάτια του. Τα βλέφαρά του είχαν γαλάζιες σκιές, και έμοιαζαν με περγαμηνή. «Θλίβομαι για τον πόνο σου», είπε. «Αλλά χαίρομαι που την αγαπάς».

«Χαίρεσαι;»

«Το κάνει πιο εύκολο», είπε ο Τζεμ. «Να σου ζητήσω αυτό που θέλω να κάνεις: να με αφήσεις, και να πας να βρεις την Τέσα».

«Τώρα; Έτσι;»

Κατά έναν απίστευτο τρόπο, ο Τζεμ χαμογέλασε. «Αυτό δεν έκανες όταν σου έπιασα το χέρι;»

«Μα... Δεν πίστευα ότι θα ανακτούσες τις αισθήσεις σου. Αυτό είναι διαφορετικό. Δεν μπορώ να σε αφήσω έτσι, να αντιμετωπίσεις μόνος σου ό,τι είναι αυτό που πρέπει να αντιμετωπίσεις...»

Το χέρι του Τζεμ σηκώθηκε, και για μια στιγμή ο Γουίλ νόμιζε ότι θα πιάσει το δικό του χέρι, αλλά εκείνος τύλιξε τα δάχτυλά του γύρω από το ύφασμα του μανικιού του φίλου του. «Είσαι ο παραμπατάι μου», είπε. «Είχες πει ότι μπορώ να σου ζητήσω το οτιδήποτε».

«Μα ορκίστηκα να μείνω μαζί σου. “Αν από θάνατο χωρίσουμε εσύ κι εγώ...”»

«“Ο θάνατος πράγματι θα μας χωρίσει”».

«Ξέρεις ότι τα λόγια του όρκου προέρχονται από ένα μεγαλύτερο απόσπασμα», είπε ο Γουίλ. «“Μη με ικετεύσεις να σε αφήσω ή να μη σε ακολουθήσω: όπου κι αν πας, θα πάω”».

Ο Τζεμ φώναξε με όλη τη δύναμη που του είχε απομείνει. «Δεν μπορείς να πας εκεί που πηγαίνω! Ούτε θα το ήθελα αυτό για σένα!»

«Ούτε μπορώ να φύγω και να σε αφήσω να πεθάνεις!»

Να 'το. Ο Γουίλ το είπε, είπε τη λέξη, παραδέχτηκε την πιθανότητα. *Να πεθάνεις.*

«Δεν μπορώ να εμπιστευτώ σε κανέναν άλλο αυτή την αποστολή». Τα μάτια του Τζεμ ήταν φωτεινά, πυρετώδη, σχεδόν άγρια. «Νομίζεις ότι δεν ξέρω ότι αν δεν πας εσύ να τη βρεις, δεν θα πάει κανείς; Νομίζεις ότι δεν με σκοτώνει που δεν μπορώ να πάω εγώ ή τουλάχιστον να έρθω μαζί σου;» Έγειρε προς τον Γουίλ. Το δέρμα του ήταν χλομό σαν το αδιαφανές γυαλί του σκίαστρου μιας

λάμπας, και όπως μια τέτοια λάμπα, το φως έμοιαζε να λάμπει από μέσα του από κάποια εσωτερική πηγή. Γλίστρησε το χέρι του πάνω στο κάλυμμα του κρεβατιού. «Πάρε τα χέρια μου, Γουίλ».

Μουδιασμένα, ο Γουίλ έκλεισε τα χέρια του γύρω από του Τζεμ. Νόμιζε ότι μπορούσε να νιώσει ένα τρεμούλιασμα πόνου στο ρούνο του παραμπατάι στο στήθος του, λες και ο ρούνος ήξερε αυτό που δεν ήξερε ο ίδιος και τον προειδοποιούσε για τον επερχόμενο πόνο, έναν πόνο τόσο μεγάλο ώστε δεν φανταζόταν ότι μπορούσε να τον υπομείνει και να επιβιώσει. Ο Τζεμ είναι η μεγάλη μου αμαρτία, είχε πει στον Μάγκνους, και αυτό, τώρα, ήταν η τιμωρία για την αμαρτία αυτή. Νόμιζε ότι η ποινή του ήταν το ότι έχασε την Τέσα· δεν είχε σκεφτεί πώς θα ήταν όταν θα έχανε και τους δυο τους.

«Γουίλ», είπε ο Τζεμ. «Όλα αυτά τα χρόνια προσπάδησα να σου δώσω αυτό που δεν μπορούσες να δώσεις στον εαυτό σου».

Τα χέρια του Γουίλ έσφιξαν εκείνα του Τζεμ, τα οποία ήταν λεπτά σαν ένα δεμάτι από κλαδάκια. «Και τι είναι αυτό;»

«Πίστη», είπε ο Τζεμ. «Ότι ήσουν καλύτερος από ό,τι πίστευες. Συγχώρεση, ότι δεν χρειάζεται να τιμωρείς πάντα τον εαυτό σου. Πάντοτε σ' αγαπούσα, Γουίλ, ό,τι κι αν έκανες. Και τώρα θέλω να κάνεις για μένα αυτό που δεν μπορώ να κάνω εγώ για τον εαυτό μου. Να γίνεις τα μάτια μου όταν δεν τα έχω. Να γίνεις τα χέρια μου όταν δεν μπορώ να χρησιμοποιήσω τα δικά μου. Να γίνεις η καρδιά μου όταν η δική μου πάψει να χτυπάει».

«Όχι», είπε άγρια ο Γουίλ. «Όχι, όχι, όχι. Δεν θα γίνω αυτά τα πράγματα. Τα μάτια σου θα βλέπουν, τα χέρια σου θα αισθάνονται, η καρδιά σου θα συνεχίσει να χτυπά».

«Αλλά αν δεν γίνει, Γουίλ...»

«Αν μπορούσα να χωρίσω τον εαυτό μου στα δύο, θα το έκανα – το ένα μισό θα έμενε μαζί σου και το άλλο μισό θα ακολουθούσε την Τέσα...»

«Ο μισός εαυτός σου δεν θα φαινόταν χρήσιμος σε κανέναν από τους δυο μας», είπε ο Τζεμ. «Δεν μπορώ να εμπιστευτώ κανέναν άλλο για να πάει να τη βρει, κανένας άλλος δεν θα έδινε τη ζωή του για κείνη, όπως θα έκανα εγώ, για να σώσω τη δική της. Θα σου ζητούσα να αναλάβεις αυτή την αποστολή ακόμα κι αν δεν γνώριζα τα αισθήματά σου, αλλά τώρα που έχω βεβαιωθεί ότι την αγαπάς όσο κι εγώ... Γουίλ, σε εμπιστεύομαι περισσότερο από όλους, και πιστεύω σε σένα περισσότερο από όλους, γνωρίζοντας ότι όπως πάντα η καρδιά σου είναι ενωμένη με τη δική μου πάνω σε αυτό το θέμα. *Γο μεν σι ζίε μπάι ζιονγκ ντι* – είμαστε κάτι παραπάνω από αδέρφια, Γουίλ. Κάνε αυτό το ταξίδι, και θα το κάνεις όχι μόνο για τον εαυτό σου αλλά και για τους δυο μας».

«Δεν μπορώ να σε αφήσω να αντιμετωπίσεις το θάνατο μόνος σου», ψιθύρισε ο Γουίλ, αλλά ήξερε ότι είχε νικηθεί· η άμμος της βούλησής του είχε τελειώσει.

Ο Τζεμ άγγιξε το ρούνο του *παραμπατάι* στον ώμο του, πάνω από το λεπτό ύφασμα της πιτζάμας του. «Δεν είμαι μόνος», είπε. «Όπου είμαστε, είμαστε ένα».

Ο Γουίλ σηκώθηκε αργά όρθιος. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι έκανε αυτό που έκανε, αλλά ήταν ξεκάθαρο ότι το έκανε, τόσο ξεκάθαρο όσο ο ασημένιος δακτύλιος γύρω από το μαύρο των ματιών του Τζεμ. «Αν υπάρχει κάποια ζωή μετά από αυτή» είπε «θα σε συναντήσω εκεί, Τζέιμς Κάρστερς».

«Θα υπάρξουν κι άλλες ζωές». Ο Τζεμ άπλωσε το χέρι του, και για μια στιγμή ένωσαν τα χέρια τους, όπως είχαν κάνει κατά την τελετή των *παραμπατάι*, απλώνοντας τα

χέρια τους πάνω από δύο δίδυμους δακτυλίους φωτιάς για να μπλέξουν τα δάχτυλά τους. «Ο κόσμος είναι ένας τροχός», είπε. «Όταν υψωνόμαστε ή πέφτουμε, το κάνουμε μαζί».

Ο Γουίλ έσφιξε το χέρι του Τζεμ πιο δυνατά. «Λοιπόν» είπε, με σφιγμένο λαιμό, «εφόσον λες ότι θα υπάρξει κι άλλη ζωή για μένα, ας προσευχηθούμε και οι δύο να μην την κάνω μαντάρα όπως έκανα αυτή».

Ο Τζεμ τού χαμογέλασε, εκείνο το χαμόγελο που πάντα τον ηρεμούσε, ακόμα και κατά τις πιο άσχημες μέρες του Γουίλ. «Νομίζω ότι έχεις ακόμη ελπίδα, Γουίλ Χέροντεϊλ».

«Θα προσπαθήσω να μάθω πώς να την έχω, χωρίς εσένα να μου δείχνεις».

«Η Τέσα», είπε ο Τζεμ. «Ξέρει από απελπισία αλλά και από ελπίδα. Μπορείτε να διδάξετε ο ένας τον άλλο. Βρες την, Γουίλ, και πες της ότι πάντα την αγαπούσα. Η ευλογία μου, αν αξίζει κάτι, είναι και με τους δυο σας».

Τα μάτια τους συναντήθηκαν και έμειναν εκεί. Ο Γουίλ δεν άντεχε να πει αντίο ή να πει το οτιδήποτε. Απλά έσφιξε το χέρι του Τζεμ για τελευταία φορά και το άφησε, και μετά γύρισε και βγήκε από την πόρτα.

Τα άλογα βρισκόνταν στο στάβλο πίσω από το Ινστιτούτο – η περιοχή του Σίριλ κατά τη διάρκεια της ημέρας, εκεί που οι υπόλοιποι σπανίως πήγαιναν. Κάποτε ο στάβλος ήταν ένα παλιό γραφείο της ενορίας, και το πάτωμα ήταν από ακανόνιστη πέτρα, η οποία είχε σκουπιστεί με προσοχή. Κατά μήκος των τοίχων υπήρχαν κουβούκλια για τα άλογα, αν και μόνο δύο ήταν κατειλημμένα: το ένα από τον Μπάλιο και το άλλο από τον Ξάνθο, οι οποίοι κοιμούνταν με τις ουρές του να τινάζονται ελαφρώς, σαν να έβλεπαν όνειρα. Οι ταϊστρες τους ήταν γεμάτες με

φρέσκο άχυρο, και στους τοίχους υπήρχαν στερεωμένες καλογουαλισμένες σέλες. Ο Γουίλ αποφάσισε ότι αν επέστρεφε από την αποστολή του ζωντανός, θα φρόντιζε να πει στη Σάρλοτ ότι ο Σίριλ έκανε εξαιρετική δουλειά.

Ο Γουίλ ξύπνησε τον Μπάλιο με απαλά μουρμουρητά και τον έβγαλε από το κουβούκλιό του. Όταν ήταν μικρός, πριν ακόμα έρθει στο Ινστιτούτο, είχε μάθει να δένει τη σέλα και τα χαλινάρια σε ένα άλογο, κι έτσι άφησε το μυαλό του να περιπλανηθεί καθώς το έκανε τώρα, περνώντας τους αναβολείς από τα λουριά, ελέγχοντας και τις δύο πλευρές της σέλας, περνώντας προσεκτικά το χέρι του κάτω από τον Μπάλιο για να δέσει την πόρπη.

Δεν είχε αφήσει σημειώματα πίσω του, δεν είχε αφήσει μηνύματα για κανένα στο Ινστιτούτο. Θα τους έλεγε ο Τζεμ πού είχε πάει, και ο Γουίλ είχε ανακαλύψει ότι τώρα, αυτή την ώρα που χρειαζόταν περισσότερο από κάθε άλλη φορά τις λέξεις που τόσο εύκολα έβρισκε συνήθως, δεν του έβγαινε καμία. Δεν μπορούσε να συνειδητοποιήσει ότι ίσως να έλεγε αντίο, κι έτσι απαριθμούσε ξανά και ξανά στο μυαλό του αυτά που είχε βάλει στις τσάντες της σέλας: εξοπλισμό, ένα καθαρό κολλαριστό πουκάμισο (ποιος ξέρει, ίσως να παρουσιαζόταν η ανάγκη να δείχνει σαν κύριος), δύο ραβδιά, όλα τα όπλα που χωρούσαν, ψωμί, τυρί, αποξηραμένα φρούτα, και χρήματα θνητών.

Καθώς ο Γουίλ έδενε την πόρπη, ο Μπάλιος σήκωσε το κεφάλι του και χλιμίντρισε. Το κεφάλι του Γουίλ τινάχτηκε στο πλάι. Μια αδύνατη γυναικεία φιγούρα στεκόταν στην πόρτα του στάβλου. Καθώς ο Γουίλ κοιτούσε, σήκωσε το δεξί της χέρι, και το μαγικό φως που κρατούσε άναψε, φωτίζοντας το πρόσωπό της.

Ήταν η Σέσιλι, με έναν μπλε βελούδινο μανδύα τυλιγμένο γύρω της, και με τα σκούρα της μαλλιά λυτά και ελεύθερα γύρω από το πρόσωπό της. Τα γυμνά της πόδια

προεξείχαν κάτω από το στρίφωμα του μανδύα της. Εκείνος ίσιωσε το σώμα του. «Σέσι, τι κάνεις εδώ;»

Έκανε ένα βήμα μπροστά, και μετά σταμάτησε στο κατώφλι, χαμηλώνοντας το βλέμμα της στα γυμνά της πόδια. «Θα μπορούσα να σε ρωτήσω το ίδιο».

«Μου αρέσει να μιλάω στα άλογα τη νύχτα. Είναι καλή παρέα. Και δεν πρέπει να τριγυρνάς με το νυχτικό σου. Κυκλοφορούν Λάιτγουντ σ' αυτούς τους διαδρόμους».

«Πολύ αστείο. Πού πηγαίνεις, Γουίλ; Αν πηγαίνεις να βρεις κι άλλο γιν φεν, πάρε με μαζί σου».

«Δεν πηγαίνω να βρω κι άλλο γιν φεν».

Στα μπλε μάτια της ζωγραφίστηκε η κατανόηση. «Πηγαίνεις να βρεις την Τέσα. Πηγαίνεις στο Κάντερ Άιντρις».

Ο Γουίλ ένευσε.

«Πάρε με», είπε. «Πάρε με μαζί σου, Γουίλ».

Ο Γουίλ δεν μπορούσε να την κοιτάξει· πήγε να πάρει τη στομίδα και τα χαλινάρια, αν και τα χέρια του έτρεμαν καθώς τα κατέβασε και γύρισε ξανά στον Μπάλιο. «Δεν μπορώ να σε πάρω μαζί μου. Δεν μπορείς να ιππεύσεις τον Ξάνθο –δεν έχεις την εκπαίδευση– και ένα συνηθισμένο άλογο θα καθυστερούσε το ταξίδι μας».

«Τα άλογα της άμαξας είναι αυτόματα. Δεν μπορεί να ελπίζεις να τα προλάβεις...»

«Δεν περιμένω κάτι τέτοιο. Μπορεί ο Μπάλιος να είναι το πιο γρήγορο άλογο στην Αγγλία, αλλά πρέπει να ξεκουράζεται και να κοιμάται. Έχω παραιτηθεί ήδη. Δεν θα προλάβω την Τέσα στο δρόμο. Μπορώ μονάχα να ελπίζω ότι θα φτάσω στο Κάντερ Άιντρις πριν να είναι πολύ αργά».

«Τότε άφησέ με να ιππεύσω μαζί σου και μην ανησυχείς αν μείνω πίσω...»

«Φέρσου λογικά, Σέσι!»

«Λογικά;» Ξέσπασε εκείνη. «Το μόνο που βλέπω είναι

τον αδελφό μου να φεύγει και πάλι μακριά μου! Έχουν περάσει χρόνια, Γουίλ! Χρόνια, και ήρθα στο Λονδίνο για να σε βρω, και τώρα που είμαστε και πάλι μαζί, φεύγεις!»

Ο Μπάλιος αναδύτηκε ανήσυχος καθώς ο Γουίλ πέρασε τη στομίδα στο στόμα του και γλίστρησε το χαλινάρι πάνω από το κεφάλι του. Στον Μπάλιο δεν άρεσαν οι φωνές. Ο Γουίλ τον ηρέμησε ακουμπώντας το χέρι του στο λαιμό του.

«Γουίλ», Η Σέσιλι ακούστηκε απειλητική. «Κοίταξέ με, αλλιώς θα πάω να ξυπνήσω όλο το σπίτι και θα σε σταματήσουν, το ορκίζομαι».

Ο Γουίλ ακούμπησε το κεφάλι του πάνω στο λαιμό του αλόγου και έκλεισε τα μάτια του. Μπορούσε να μυρίσει άχυρα και άλογα, ύφασμα και ιδρώτα και λίγη από τη γλυκιά μυρωδιά καπνού που είχε μείνει ακόμη πάνω στα ρούχα του, από το τζάκι στο δωμάτιο του Τζεμ. «Σέσιλι», είπε. «Πρέπει να ξέρω ότι είσαι εδώ και όσο πιο ασφαλής γίνεται, αλλιώς δεν μπορώ να φύγω. Δεν μπορώ να φοβάμαι για την Τέσα μπροστά μου στο δρόμο, και για σένα πίσω μου, αλλιώς ο φόβος θα με λυγίσει. Ήδη κινδυνεύουν τόσο πολλοί άνθρωποι που αγαπώ».

Ακολούθησε μια μακρά σιωπή. Ο Γουίλ μπορούσε να ακούσει το χτύπο της καρδιάς του Μπάλιου κάτω από το αφτί του, αλλά τίποτα άλλο. Αναρωτήθηκε αν η Σέσιλι είχε φύγει, αν είχε βγει από το στάβλο όσο εκείνος μιλούσε, ίσως για να πάει να ξυπνήσει το σπίτι. Σήκωσε το κεφάλι του.

Αλλά όχι, η Σέσιλι στεκόταν ακόμη στο ίδιο σημείο, με το μαγικό φως αναμμένο στο χέρι της. «Η Τέσα είπε ότι φώναξες το όνομά μου κάποια φορά», είπε. «Όταν ήσουν άρρωστος. Γιατί εμένα, Γουίλ;»

«Σέσιλι». Η λέξη ήταν μια απαλή εκπνοή. «Για χρόνια

ήσουν – ήσουν το φυλαχτό μου. Νόμιζα ότι είχα σκοτώσει την Έλλα. Έφυγα από την Ουαλία για να σε κρατήσω ασφαλή. Όσο σε σκεφτόμουν καλά και ευτυχισμένη, ο πόνος που μου προκαλούσε η νοσταλγία μου για σένα, τη μητέρα και τον πατέρα άξιζε».

«Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί έφυγες», είπε η Σέσιλι. «Και νόμιζα ότι οι Κυνηγοί των Σκιών ήταν τέρατα. Δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί ήρθες εδώ, και νόμιζα – πάντοτε νόμιζα – ότι όταν θα ήμουν αρκετά μεγάλη, θα ερχόμουν, και θα υποκρινόμουν ότι ήθελα να γίνω κι εγώ Κυνηγός των Σκιών, έως ότου θα κατάφερνα να σε πείσω να έρθεις σπίτι. Όταν έμαθα για την κατάρα, δεν ήξερα τι να σκεφτώ πια. Καταλάβαινα γιατί είχες έρθει αλλά όχι γιατί έμεινες».

«Ο Τζεμ...»

«Αλλά ακόμα κι αν πεθάνει» είπε, κι εκείνος ζάρωσε, «δεν θα γυρίσεις σπίτι στη μαμά και τον μπαμπά, έτσι δεν είναι; Είσαι Κυνηγός των Σκιών, μέχρι το κόκαλο. Όπως δεν ήταν ποτέ ο πατέρας. Γι' αυτό αρνείσαι τόσο ξεροκέφαλα να τους γράψεις. Δεν ξέρεις πώς να ζητήσεις συγχώρεση και ταυτόχρονα να τους πεις ότι δεν πρόκειται να γυρίσεις σπίτι».

«Δεν μπορώ να γυρίσω σπίτι, Σέσιλι ή τουλάχιστον δεν είναι πια το σπίτι μου. Είμαι Κυνηγός των Σκιών. Είναι στο αίμα μου».

«Το ξέρεις ότι είμαι αδελφή σου, έτσι;» είπε. «Είναι και στο δικό μου αίμα».

«Είπες ότι υποκρινόσουν». Έψαξε το πρόσωπό της για λίγο και είπε αργά: «Αλλά δεν υποκρίνεσαι, έτσι δεν είναι; Σε έχω δει στην εκπαίδευση, στη μάχη. Το νιώθεις όπως το ένιωθα κι εγώ. Νιώθεις ότι το πάτωμα του Ινστιτούτου είναι το πρώτο πραγματικά στέρεο έδαφος κάτω από τα πόδια σου. Ότι βρήκες το μέρος όπου ανήκεις.

Είσαι Κυνηγός των Σκιών».

Η Σέσιλι δεν είπε τίποτα.

Ο Γουίλ ένωσε το στόμα του να τραβιέται σε ένα στραβό χαμόγελο. «Χαίρομαι», είπε. «Χαίρομαι που θα υπάρχει μία Χέροντεϊλ στο Ινστιτούτο, ακόμα κι αν εγώ...»

«Ακόμα κι αν δεν γυρίσεις; Γουίλ, άφησέ με να έρθω μαζί σου, άφησέ με να σε βοηθήσω...»

«Όχι, Σέσιλι. Δεν σου είναι αρκετό που δέχομαι ότι θα επιλέξεις αυτή τη ζωή, μια ζωή γεμάτη μάχες και κίνδυνο, παρόλο που πάντοτε ήθελα μεγαλύτερη ασφάλεια για σένα; Όχι, δεν μπορώ να σε αφήσω να έρθεις μαζί μου, ακόμα κι αν με μισήσεις γι' αυτό».

Η Σέσιλι αναστέναξε. «Μη γίνεσαι τόσο μελοδραματικός, Γουίλ. Πρέπει πάντα να επιμένεις ότι οι άλλοι σε μισούν ενώ είναι προφανές ότι αυτό δεν ισχύει;»

«Είμαι μελοδραματικός», είπε ο Γουίλ. «Αν δεν ήμουν Κυνηγός των Σκιών, θα είχα λαμπρό μέλλον στη σκηνή. Δεν αμφιβάλλω ότι θα με περίμεναν διθυραμβικές κριτικές».

Η Σέσιλι δεν φάνηκε να το βρίσκει αστείο. Ο Γουίλ σκέφτηκε ότι δεν την αδικούσε. «Δεν με ενδιαφέρει η ερμηνεία σου στον Άμλετ», είπε. «Αν δεν με αφήσεις να έρθω μαζί σου, τότε υποσχέσου μου ότι αν φύγεις τώρα - υποσχέσου μου ότι θα ξαναγυρίσεις».

«Δεν μπορώ να το υποσχεθώ αυτό», είπε ο Γουίλ. «Αλλά αν μπορέσω να γυρίσω πίσω σε σένα, θα το κάνω. Και αν όντως γυρίσω, θα γράψω στη μητέρα και τον πατέρα, αυτό μπορώ να το υποσχεθώ».

«Όχι», είπε η Σέσιλι. «Όχι γράμματα. Υποσχέσου μου ότι αν γυρίσεις, θα επιστρέψεις στη μητέρα και τον πατέρα μαζί μου, και θα τους πεις γιατί έφυγες, και ότι δεν τους κατηγορείς, και ότι τους αγαπάς ακόμη. Δεν ζητάω να γυρίσεις σπίτι για να μείνεις. Ούτε εσύ ούτε εγώ

μπορούμε να γυρίσουμε σπίτι για να μείνουμε, αλλά δεν είναι υπερβολικό να σου ζητήσω να τους προσφέρεις λίγη ανακούφιση. Μη μου πεις ότι πηγαίνει ενάντια στους κανόνες, Γουίλ, γιατί ξέρω πολύ καλά ότι σου αρέσει πολύ να τους παραβιάζεις».

«Βλέπεις;» ρώτησε ο Γουίλ. «Τελικά τον ξέρεις αρκετά καλά τον αδελφό σου. Σου δίνω το λόγο μου, ότι αν εκπληρωθούν όλες αυτές οι προϋποθέσεις, θα κάνω αυτό που ζητάς».

Οι ώμοι της και το πρόσωπό της χαλάρωσαν. Έδειχνε μικρόσωμη και ανυπεράσπιστη τώρα που ο θυμός της είχε φύγει, παρόλο που ο Γουίλ ήξερε ότι δεν ήταν τίποτε από αυτά. «Και Σέσι», είπε απαλά, «πριν φύγω, θέλω να σου δώσω και κάτι άλλο».

Έβαλε το χέρι του μέσα στο πουκάμισό του και πέρασε πάνω από το κεφάλι του το κολιέ που του είχε δώσει ο Μάγκνους. Έμεινε να κρέμεται στο χέρι του, με το κόκκινο ρουμπίνι του να λάμπει, στα αδύναμα φώτα των στάβλων.

«Το γυναικείο κολιέ σου;» είπε η Σέσιλι. «Εντάξει, πρέπει να ομολογήσω ότι δεν σου πηγαίνει».

Πλησίασε τη Σέσιλι και πέρασε την αστραφτερή αλυσίδα πάνω από το σκούρο κεφάλι της. Το ρουμπίνι έπεσε πάνω στο λαιμό της σαν να είχε φτιαχτεί για κείνη. Τον κοίταξε, με τα μάτια της σοβαρά. «Να το φοράς πάντα. Θα σε προειδοποιεί όταν έρχονται δαίμονες», είπε ο Γουίλ. «Θα σε κρατά ασφαλή, που είναι αυτό που θέλω να είσαι, και θα σε βοηθήσει να γίνεις πολεμίστρια, που είναι αυτό που θέλεις εσύ».

Ακούμπησε το χέρι της πάνω στο μάγουλό του. «*Da bo ti, Gwilym. Byddaf yn dy gollí di*».

«Κι εγώ εσένα», είπε. Χωρίς να την ξανακοιτάξει, γύρισε στον Μπάλιο και ανέβηκε στη σέλα. Εκείνη έκανε

πίσω καθώς ο Γουίλ οδήγησε το άλογο προς τις πόρτες του στάβλου και, σκύβοντας το κεφάλι του για να προστατευτεί από τον άνεμο, έφυγε καλπάζοντας μέσα στη νύχτα.

Μέσα από όνειρα γεμάτα αίμα και μεταλλικά τέρατα, η Τέσα ξύπνησε τρομαγμένη και με κομμένη την ανάσα.

Ήταν κουλουριασμένη σαν ένα παιδί πάνω στο κάθισμα μιας μεγάλης άμαξας, τα παράθυρα της οποίας ήταν τελείως καλυμμένα με βαριές βελούδινες κουρτίνες. Το κάθισμα ήταν σκληρό και άβολο, με τα ελατήρια να πιέζουν τα πλευρά της μέσα από το ύφασμα του φορέματός της, το οποίο ήταν σκισμένο και λεκιασμένο. Τα μαλλιά της είχαν λυθεί και κρέμονταν σε άτονες τούφες γύρω από το πρόσωπό της. Απέναντί της, στριμωγμένη στη γωνία της άμαξας, καθόταν μια ακίνητη φιγούρα, τελείως καλυμμένη με έναν παχύ μαύρο γούνινο ταξιδιωτικό μανδύα, με την κουκούλα του κατεβασμένη χαμηλά. Δεν υπήρχε κανείς άλλος στην άμαξα.

Η Τέσα ανακάθισε με δυσκολία, προσπαθώντας να καταστείλει τη ζαλάδα και τη ναυτία της. Έβαλε τα χέρια της πάνω στο στομάχι της και προσπάθησε να πάρει μια βαθιά ανάσα, αν και ο δύσσομος αέρας μέσα στην άμαξα δεν κατάφερε να ηρεμήσει το στομάχι της ιδιαίτερα. Έβαλε τα χέρια της πάνω στο στήθος της, νιώθοντας τον ιδρώτα να τρέχει μέσα στον κορσέ του φορέματός της.

«Μη μου πεις ότι θα κάνεις εμετό;» είπε μια τραχιά φωνή. «Το χλωροφόρμιο έχει μερικές φορές αυτή την παρενέργεια».

Το καλυμμένο με κουκούλα πρόσωπο υψώθηκε με ένα τριξίμο προς το μέρος της, και η Τέσα είδε το πρόσωπο της κυρίας Μπλακ. Ήταν πάρα πολύ σοκαρισμένη στα σκαλιά της εκκλησίας για να παρατηρήσει προσεκτικά το

πρόσωπο της γυναίκας που κάποτε έγινε η δεσμοφύλακός της, αλλά τώρα που μπορούσε να το δει από κοντά, αναρίγησε. Το δέρμα είχε ένα πρασινωπό χρώμα, τα μάτια της είχαν μαύρες γραμμές, και τα χείλη της κρέμονταν, αποκαλύπτοντας ένα μέρος της γκρι γλώσσας της.

«Πού με πηγαίνεις;» απαίτησε να μάθει η Τέσα. Αυτό ήταν το πρώτο πράγμα που ρωτούσαν πάντα οι ηρωίδες στα γοτθικά μυθιστορήματα όταν έπεφταν θύματα απαγωγής, και ήταν κάτι που την ενοχλούσε πάντα, αλλά τώρα συνειδητοποιούσε ότι ήταν λογικό. Σε μια τέτοια κατάσταση το πρώτο πράγμα που θα ήθελες να μάθεις είναι πού πηγαίνεις.

«Στον Μόρτμειν», είπε η κυρία Μπλακ. «Και αυτή είναι η μόνη πληροφορία που θα πάρεις από μένα, μικρή. Έχω λάβει πολύ αυστηρές οδηγίες».

Δεν ήταν κάτι που η Τέσα δεν περίμενε, κι όμως έκανε το στήθος της να σφιχτεί και την ανάσα της να κοπεί. Έγειρε ενστικτωδώς μακριά από την κυρία Μπλακ και άνοιξε την κουρτίνα του παραθύρου της.

Έξω ήταν σκοτεινά, το φεγγάρι μισοκρυμμένο. Η ύπαιθρος ήταν γεμάτη λόφους και απότομα βράχια, χωρίς κανένα σημείο φωτός που θα υποδήλωνε κατοικία. Μαύροι σωροί από πέτρες ήταν διάσπαρτοι στη γη. Η Τέσα έπιασε όσο πιο διακριτικά μπορούσε το χερούλι της πόρτας και δοκίμασε να την ανοίξει: ήταν κλειδωμένη.

«Μην κάνεις τον κόπο», είπε η Σκοτεινή Αδελφή. «Δεν μπορείς να ξεκλειδώσεις την πόρτα, και ακόμα κι αν κατάφερνες να το σκάσεις, θα σε έπιανα. Είμαι πολύ πιο γρήγορη τώρα από όσο θυμάσαι».

«Έτσι εξαφανίστηκες στα σκαλιά;» ρώτησε η Τέσα. «Πίσω στο Ινστιτούτο;»

Η κυρία Μπλακ χαμογέλασε υπεροπτικά. «Εξαφανίστηκες στα δικά σου μάτια. Απλά απομακρύνθηκα γρή-

γορα, και μετά επέστρεψα. Ο Μόρτμεϊν μού έδωσε αυτό το χάρισμα».

«Γι' αυτό το κάνεις αυτό;» έφτυσε η Τέσα. «Από ευγνωμοσύνη στον Μόρτμεϊν; Δεν σε είχε σε μεγάλη υπόληψη. Έστειλε τον Τζεμ και τον Γουίλ να σε σκοτώσουν όταν θεώρησε ότι θα του σταθείς εμπόδιο».

Την ίδια στιγμή που είπε τα ονόματα του Τζεμ και του Γουίλ, χλόμιασε από τις αναμνήσεις. Την άρπαξαν ενώ οι Κυνηγοί των Σκιών μάχονταν απελπισμένα για τις ζωές τους στα σκαλιά του Ινστιτούτου. Είχαν καταφέρει να αντιμετωπίσουν τα αυτόματα; Μήπως κάποιος από αυτούς τραυματίστηκε ή, Θεός φυλάξοι, σκοτώθηκε; Αλλά σίγουρα δεν θα το ήξερε, δεν θα μπορούσε να το νιώσει, αν είχε συμβεί κάτι τέτοιο στον Τζεμ ή τον Γουίλ; Για κείνη αυτοί οι δύο ήταν κομμάτια της καρδιάς της.

«Όχι», είπε η κυρία Μπλακ. «Για να απαντήσω στην ερώτηση που βλέπω στα μάτια σου, δεν θα το καταλάβαινες αν είχε σκοτωθεί ένας από τους δυο τους, κάποιος από κείνους τους όμορφους Κυνηγούς των Σκιών που τόσο συμπαθείς. Έτσι φαντάζονται πάντα οι άνθρωποι, αλλά αν δεν υπάρχει κάποιος δυνατός δεσμός, όπως εκείνος των παραμπατάι, δεν είναι παρά μια ανυπόστατη φαντασία. Όταν έφυγα, μάχονταν για τις ζωές τους». Μειδίασε, και τα δόντια της άστραψαν, μεταλλικά μέσα στο μισοσκόταδο. «Αν δεν είχα εντολές από τον Μόρτμεϊν να σε πάω σε κείνον σώα και αβλαβή, θα σε είχα αφήσει εκεί να σε κάνουν κομμάτια».

«Γιατί θέλει να με πας σε κείνον σώα και αβλαβή;»

«Εσύ και οι ερωτήσεις σου. Είχα σχεδόν ξεχάσει πόσο ενοχλητικό ήταν αυτό. Θέλει κάποιες πληροφορίες που μόνο εσύ μπορείς να του δώσεις. Και εξακολουθεί να θέλει να σε παντρευτεί. Ανοησία του. Ας σε αφήσει να τον ενοχλείς για την υπόλοιπη ζωή του, δικό του πρόβλημα»

εγώ θα πάρω αυτό που θέλω από κείνον, και μετά θα φύγω».

«Δεν ξέρω τίποτα που θα μπορούσε να ενδιαφέρει τον Μόρτμεϊν!»

Η κυρία Μπλακ ρουθούνησε. «Είσαι τόσο νέα και ανόητη. Δεν είστε άνθρωπος, δεσποινίς Γκρέι, και δεν καταλαβαίνετε πολλά γι' αυτά που μπορείτε να κάνετε. Ίσως να σας διδάσκαμε περισσότερα, αλλά δεν ήσασταν συνεργάσιμη. Θα διαπιστώσετε ότι ο Μόρτμεϊν είναι λιγότερο επιεικής δάσκαλος».

«Επιεικής;» είπε απότομα η Τέσα. «Με χτυπούσατε ανηλεώς».

«Υπάρχουν χειρότερα πράγματα από τον σωματικό πόνο, δεσποινίς Γκρέι. Ο Μόρτμεϊν δεν έχει έλεος».

«Ακριβώς». Η Τέσα έγειρε μπροστά, με τον κουρδιστό της άγγελο να χτυπάει δύο φορές πιο γρήγορα κάτω από τον κορσέ του φορέματός της. «Γιατί κάνεις αυτό που σου ζητάει; Ξέρεις ότι δεν μπορείς να τον εμπιστευτείς, ξέρεις ότι με μεγάλη του χαρά θα σε κατέστρεφε...»

«Χρειάζομαι αυτό που μπορεί να μου δώσει», είπε η κυρία Μπλακ. «Και θα κάνω αυτό που πρέπει για να το αποκτήσω».

«Και τι είναι αυτό;» ρώτησε η Τέσα.

Άκουσε την κυρία Μπλακ να γελάει, και μετά η Σκοτεινή Αδελφή κατέβασε την κουκούλα της και έλυσε το γιακά του μανδύα της.

Η Τέσα είχε διαβάσει σε βιβλία ιστορίας για κεφάλια πάνω σε πασσάλους στη Γέφυρα του Λονδίνου, αλλά δεν είχε φανταστεί ποτέ πόσο φρικτό θα έδειχνε. Προφανώς η όποια αποσύνθεση είχε υποστεί η κυρία Μπλακ αφότου είχε κοπεί το κεφάλι της δεν είχε αποκατασταθεί, κι έτσι το κουρελιασμένο γκριζό δέρμα κρεμόταν γύρω από ένα μεταλλικό πάσσαλο πάνω στον οποίο ήταν καρφω-

μένο το κρανίο της. Δεν είχε σώμα, μόνο μια λεία στήλη μετάλλου από την οποία προεξείχαν δύο μπράτσα που έμοιαζαν με ραβδιά. Τα γκριζα δερμάτινα γάντια που κάλυπταν τα όποια χέρια ήταν συνδεδεμένα στις άκρες των βραχιόνων έδιναν την τελική μακάβρια πινελιά.

Η Τέσα ούρλιαξε.

12

φαντασματα στο δρομο

*Ω, πανέμορφη, και πολυαγαπημένη! Πες,
Είναι, για τω Θεώ, έγκλημα να αγαπάς τόσο πολύ;
Να έχεις μια καρδιά τόσο τρυφερή ή τόσο αποφασισμένη.
Να παίζεις το ρόλο ενός εραστή ή ενός Ρωμαίου;
Δεν υπάρχει φως στον ουρανό,
Για εκείνους που σκέφτονται βαδιά ή πεθαίνουν γενναία;
— Αλεξάντερ Πόουπ.*

“Ελεγεία στη Μνήμη μιας Ατυχούς Κυράς”

Ο Γουίλ στεκόταν στην κορυφή ενός χαμηλού λόφου, με τα χέρια του χωμένα στις τσέπες του, κοιτάζοντας ανυπόμονα την ήρεμη ύπαιθρο του Μπέντφορντσαϊρ.

Είχε φύγει από το Λονδίνο με όλη την ταχύτητα που μπόρεσαν να επιστρατεύσουν εκείνος και ο Μπάλιος προς τον Μεγάλο Βόρειο Δρόμο. Επειδή έφυγε λίγο πριν τα χαράματα οι δρόμοι ήταν αρκετά άδειοι καθώς διέσχιζε το Ίσλινγκτον, το Χόλογουεϊ και τη Χάιγκεϊτ είχε περάσει μπροστά από μερικά καρότσια μανάβηδων και είχε συναντήσει ένα δύο πεζούς, αλλά κατά τ' άλλα δεν είχε συναντήσει κάτι άλλο που να τον καθυστερήσει, και καθώς ο

Μπάλιος δεν κουραζόταν όπως ένα φυσιολογικό άλογο, ο Γουίλ είχε βγει γρήγορα από το Μπάρνερτ και κάλπαζε μέσα από το Νότιο Μιμς και το Λάντον Κόλνβει.

Ο Γουίλ λάτρευε να καλπάζει – σκυμμένος χαμηλά στη ράχη του αλόγου, με τον άνεμο στα μαλλιά του, και τις οπλές του Μπάλιου να σκάβουν το δρόμο από κάτω του. Τώρα που είχε φύγει από το Λονδίνο, ένιωθε από τη μία έναν πόνο να τον ξεσκίζει και από την άλλη μια παράξενη ελευθερία. Ήταν παράξενο να νιώθει αυτά τα δυο πράγματα ταυτόχρονα, αλλά δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά. Κοντά στο Κόλνβει υπήρχαν δύο λιμνούλες είχε σταματήσει εκεί για να ποτίσει τον Μπάλιο πριν συνεχίσουν το ταξίδι τους.

Τώρα, σχεδόν πενήντα χιλιόμετρα βόρεια του Λονδίνου, δεν μπόρεσε να μη θυμηθεί ότι πέρασε πριν από χρόνια από αυτόν το δρόμο για να έρθει στο Ινστιτούτο. Είχε κάνει ένα κομμάτι της διαδρομής από την Ουαλία με ένα από τα άλογα του πατέρα του, αλλά το είχε πουλήσει στο Στάφορντσαϊρ όταν συνειδητοποίησε ότι δεν είχε χρήματα για τα διόδια. Τώρα ήξερε ότι το είχε πουλήσει πολύ φτηνά, και δυσκολεύτηκε να αποχαιρετήσει τον Χένγκροεν, το άλογο που ίππευε από μικρός, και είχε δυσκολευτεί ακόμα περισσότερο να περπατήσει τα εναπομείναντα χιλιόμετρα μέχρι το Λονδίνο. Μέχρι να φτάσει στο Ινστιτούτο, τα πόδια του αιμορραγούσαν, το ίδιο και τα χέρια του, καθώς είχε πέσει στο δρόμο και τα είχε γδάρει.

Τώρα χαμήλωσε το βλέμμα του στα χέρια του, με την ανάμνηση εκείνων των χεριών απλωμένη πάνω τους. Λεπτά χέρια με μακριά δάχτυλα – όλοι οι Χέροντεϊλ τα είχαν. Ο Τζεμ έλεγε πάντα ότι ήταν κρίμα που δεν είχε έφεση στη μουσική, καθώς τα χέρια του ήταν φτιαγμένα για να παίζουν πιάνο. Η σκέψη του Τζεμ ήταν σαν το

τρύπημα μιας βελόνας· ο Γουίλ έδωξε την ανάμνηση και στράφηκε ξανά στον Μπάλιο. Είχε σταματήσει εδώ όχι μόνο για να τον ποτίσει αλλά και για να τον ταΐσει μια χούφτα βρώμη –η οποία έκανε καλό στην ταχύτητα και την αντοχή– και να τον αφήσει να ξεκουραστεί. Συχνά άκουγε ότι τα μέλη του ιππικού ίππευαν τα άλογά τους μέχρι που πέθαιναν, αλλά όσο απελπισμένος κι αν ήταν να φτάσει στην Τέσα, δεν μπορούσε να φανταστεί να κάνει κάτι τόσο σκληρό.

Υπήρχε αρκετή κίνηση· κάρα στο δρόμο, τεράστια άλογα που έσερναν άμαξες με βαρέλια μπίρας ή με γαλακτοκομικά, ακόμα και κανένα μόνιππο. Πραγματικά, ήταν ανάγκη να κυκλοφορούν όλοι αυτοί οι άνθρωποι μέρα Τετάρτη, προκαλώντας συμφόρηση στους δρόμους; Τουλάχιστον δεν υπήρχαν ληστές· οι σιδηρόδρομοι, τα διόδια και η σωστή αστυνομική επιτήρηση είχαν βάλει τέλος στους ληστές των δρόμων πριν από δεκαετίες. Ο Γουίλ δεν είχε καμία όρεξη να χάσει χρόνο σκοτώνοντας.

Είχε περάσει από το Σεντ Όλμπανς, χωρίς να κάνει τον κόπο να σταματήσει για να φάει καθώς βιαζόταν να βγει στην Οδό Γουάτλινγκ –τον αρχαίο ρωμαϊκό δρόμο που τώρα χωριζόταν στα δύο στο Ρόξετερ, με το ένα του τμήμα να κατευθύνεται προς τη Σκοτία και το άλλο να διασχίζει την Αγγλία μέχρι το λιμάνι του Χόλιχεντ στην Ουαλία. Υπήρχαν φαντάσματα στο δρόμο – ο Γουίλ έπιασε ψιθύρους στον άνεμο να μιλάνε αρχαία αγγλοσαξονικά, αποκαλώντας το δρόμο *Wæcelinga Stræt* και μιλώντας για την τελευταία στάση των στρατευμάτων της Μπουντίκα, η οποία είχε ηττηθεί από τους Ρωμαίους σ' αυτόν το δρόμο πριν από τόσο πολλά χρόνια.

Τώρα, με τα χέρια στις τσέπες του, κοιτάζοντας την ύπαιθρο –η ώρα ήταν τρεις και ο ουρανός είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει, πράγμα που σήμαινε ότι σύντομα ο Γουίλ

θα έπρεπε να αντιμετωπίσει τη νύχτα, και να βρει ένα πανδοχείο για να ξεκουράσει το άλογό του, και να κοιμηθεί— δεν μπορούσε παρά να θυμηθεί όταν είχε πει στην Τέσα ότι η Μπουντίκα απέδειξε ότι και οι γυναίκες μπορούσαν να είναι πολεμιστές. Τότε δεν της είχε πει ότι είχε διαβάσει τα γράμματά της, ότι αγαπούσε ήδη την καρδιά του πολεμιστή μέσα της, κρυμμένη πίσω από κείνα τα ήσυχια γκριζα μάτια.

Θυμήθηκε ένα όνειρο που είχε δει, γαλάζιους ουραμούς και την Τέσα να κάθεται δίπλα του σε έναν πράσινο λόφο. Πάντοτε θα έρχεσαι πρώτη στην καρδιά μου. Μια άγρια οργή άνδισε στην ψυχή του. Πώς τολμούσε ο Μόρτμεϊν να την αγγίξει. Ήταν μία από κείνους. Δεν ανήκε στον Γουίλ —ήταν υπερβολικά ανεξάρτητη για να ανήκει σε κάποιον, ακόμα και στον Τζεμ— αλλά ανήκε μαζί τους, και βλαστήμησε από μέσα του τον Ύπατο που δεν το έβλεπε.

Θα την έβρισκε. Θα την έβρισκε και θα τη γυρνούσε σπίτι, και παρόλο που δεν τον αγάπησε ποτέ, δεν είχε σημασία, θα το έκανε για κείνη, και για τον ίδιο. Γύρισε προς τον Μπάλιο, ο οποίος τον κοιτούσε απειλητικά. Ο Γουίλ ανέβηκε με ένα σάλτο στη σέλα.

«Έλα, παλιόφιλε», είπε. «Ο ήλιος δύει, και πρέπει να είμαστε στο Χόκλιφ μέχρι να νυχτώσει, γιατί απ' ό,τι φαίνεται θα βρέξει». Βύθισε τις φτέρνες του στα πλευρά του αλόγου, και ο Μπάλιος, σαν να κατάλαβε τα λόγια του αναβάτη του, έφυγε σαν σφαίρα.

«Έφυγε για την Ουαλία μόνος του;» ρώτησε η Σάρλοτ.
 «Πώς τον άφησες να κάνει κάτι τόσο — τόσο ανόητο;»

Ο Μάγκνους σήκωσε τους ώμους του. «Δεν είναι δική μου ευθύνη τώρα, ούτε θα γίνει ποτέ δική μου ευθύνη, να διαχειρίζομαι ξεροκέφαλος Κυνηγούς των Σκιών.

Και μάλιστα, δεν είμαι σίγουρος γιατί με κατηγορείς. Πέρασα τη νύχτα στη βιβλιοθήκη περιμένοντας τον Γουίλ να έρθει να μου μιλήσει, πράγμα που δεν έκανε ποτέ. Τελικά με πήρε ο ύπνος στο τμήμα για τη Λύσσα και τη Λυκανθρωπία. Ο Γούλσεϊ δαγκώνει μερικές φορές, και ανησυχώ».

Κανείς δεν αντέδρασε σ' αυτή την πληροφορία, αν και η Σάρλοτ έδειχνε πιο ταραγμένη από ποτέ. Ήταν ούτως ή άλλως ένα αρκετά ήσυχο πρωινό γεύμα, με τόσο πολλά άτομα να λείπουν από το τραπέζι. Η απουσία του Γουίλ δεν αποτελούσε έκπληξη. Είχαν υποθέσει ότι ο Γουίλ βρισκόταν στο πλευρό του παραμπατάι του. Έτσι, μόνο όταν όρμησε μέσα ο Σίριλ, λαχανιασμένος και ταραγμένος, για να αναφέρει ότι ο Μπάλιος έλειπε από το κουβούκλιό του, χτύπησε ο συναγερμός.

Μια έρευνα στο Ινστιτούτο αποκάλυψε τον Μάγκνους Μπείν να κοιμάται σε μια γωνία της βιβλιοθήκης. Η Σάρλοτ τον είχε ξυπνήσει ταρακουνώντας τον. Όταν ρωτήθηκε που πίστευε ότι ήταν ο Γουίλ, ο Μάγκνους είχε απαντήσει με ειλικρίνεια ότι υπέθετε ότι ο Γουίλ είχε ήδη φύγει για την Ουαλία, με σκοπό να βρει την Τέσα και να τη φέρει πίσω στο Ινστιτούτο, είτε κρυφά είτε δίνοντας μάχη. Αυτή η πληροφορία, προς μεγάλη του έκπληξη, είχε προκαλέσει πανικό στη Σάρλοτ, και είχε κανονίσει μια συγκέντρωση στη βιβλιοθήκη, στην οποία διατάχθηκαν να παρευρεθούν όλοι οι Κυνηγοί των Σκιών του Ινστιτούτου, εκτός από τον Τζεμ – ακόμα και ο Γκίντεον, ο οποίος είχε φτάσει κουτσαίνοντας και στηρίζοντας το βάρος του πάνω σε ένα μπαστούνι.

«Ξέρει κανείς πότε έφυγε ο Γουίλ;» ρώτησε η Σάρλοτ, ενώ στεκόταν όρθια στην κορυφή του μεγάλου τραπεζιού γύρω από το οποίο ήταν καθισμένοι οι υπόλοιποι.

Η Σέσιλι, με τα χέρια της διπλωμένα συνεσταλμένα

μπροστά της, ξαφνικά άρχισε να δείχνει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για το χαλί.

«Πολύ ωραίο κόσμημα αυτό που φοράς, Σέσιλι», παρατήρησε η Σάρλοτ κοιτώντας με μισόκλειστα μάτια το ρουμπίνι γύρω από το λαιμό του κοριτσιού. «Δεν θυμάμαι να είχες αυτό το κολιέ χθες. Και μάλιστα, θυμάμαι ότι το φορούσε ο Γουίλ. Πότε σου το έδωσε;»

Η Σέσιλι σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος της. «Δεν θα πω τίποτα. Οι αποφάσεις του Γουίλ είναι δικές του, και προσπαθήσαμε ήδη να εξηγήσουμε στον Ύπατο τι έπρεπε να γίνει. Εφόσον το Ενκλάβιο δεν θα βοηθήσει, ο Γουίλ πήρε τα πράγματα στα χέρια του. Δεν ξέρω γιατί περιμένατε κάτι διαφορετικό».

«Δεν περίμενα να αφήσει τον Τζεμ», είπε η Σάρλοτ, και μετά φάνηκε σοκαρισμένη από αυτό που είπε. «Δεν... δεν μπορώ ούτε να φανταστώ πώς θα του το πούμε όταν ξυπνήσει».

«Ο Τζεμ το ξέρει...» ξεκίνησε να λέει η Σέσιλι με αγανάκτηση, αλλά προς μεγάλη της έκπληξη τη διέκοψε ο Γκέιμπριελ.

«Φυσικά και το ξέρει», είπε. «Ο Γουίλ κάνει απλά το καθήκον του ως παραμπατάι. Κάνει αυτό που θα έκανε ο Τζεμ αν μπορούσε. Πήγε στη θέση του Τζεμ. Είναι αυτό που πρέπει να κάνει ένας παραμπατάι».

«Εσύ υπερασπίζεσαι τον Γουίλ;» είπε ο Γκίντεον. «Ύστερα από τον τρόπο που του φερόσουν πάντα; Ύστερα από τόσες φορές που είπες στον Τζεμ ότι έχει απαίσιο γούστο στους παραμπατάι;»

«Μπορεί ο Γουίλ να είναι αξιοκατάκριτο άτομο, αλλά τουλάχιστον αυτό αποδεικνύει ότι δεν είναι αξιοκατάκριτος Κυνηγός των Σκιών», είπε ο Γκέιμπριελ, και μετά πιάνοντας το βλέμμα της Σέσιλι πρόσθεσε: «Ίσως να μην είναι αξιοκατάκριτος ούτε και σαν άτομο. Όχι τελείως».

«Πολύ μεγαλόψυχη δήλωση, Γκίντεον», είπε ο Μάγκνους.

«Ο Γκέιμπριελ είμαι».

Ο Μάγκνους ανέμιση το χέρι του. «Όλοι οι Λάιτγουντ μου φαίνονται ίδιοι...»

«Χμ», τον διέκοψε ο Γκίντεον, πριν προλάβει ο Γκέιμπριελ να αρπάξει τίποτα και να το πετάξει στον Μάγκνους. «Ανεξάρτητα από τα προσωπικά προτερήματα και ελαττώματα του Γουίλ ή την αδυναμία κάποιου να ξεχωρίσει τον έναν Λάιτγουντ από τον άλλο, το ερώτημα παραμένει: Θα ακολουθήσουμε τον Γουίλ;»

«Αν ο Γουίλ ήθελε βοήθεια, δεν θα είχε φύγει μέσα στη νύχτα χωρίς να το πει σε κανέναν», είπε η Σέσιλι.

«Ναι», είπε ο Γκίντεον, «επειδή ο Γουίλ διακρίνεται για την ικανότητά του να παίρνει αποφάσεις μετά από συνετή και προσεκτική σκέψη».

«Η αλήθεια είναι ότι έκλεψε το πιο γρήγορο άλογό μας», επεσήμανε ο Χένρι. «Κατά κάποιο τρόπο αυτό μαρτυρά προσεκτική σκέψη».

«Δεν μπορούμε να επιτρέψουμε στον Γουίλ να ριχτεί στη μάχη με τον Μόρτμεϊν μόνος του. Θα σφαγιαστεί», είπε ο Γκίντεον. «Αν όντως έφυγε μέσα στη νύχτα, ίσως να μπορούμε ακόμη να τον προλάβουμε στο δρόμο...»

«Το πιο γρήγορο άλογο», του υπενθύμισε ο Χένρι, και ο Μάγκνους ρουθούνησε σιγανά.

«Στην πραγματικότητα, δεν είναι μια αναπόφευκτη σφαγή», είπε ο Γκέιμπριελ. «Θα μπορούσαμε να ακολουθήσουμε όλοι τον Γουίλ, σίγουρα, αλλά είναι γεγονός ότι αν επιστρατεύσουμε μια τέτοια δύναμη ενάντια στον Μόρτμεϊν, δεν θα περάσει και τόσο απαρατήρητη όσο ένα και μόνο έφιππο αγόρι. Η καλύτερη ελπίδα του Γουίλ είναι να μην εντοπιστεί. Άλλωστε, δεν πηγαίνει στον πόλεμο. Πηγαίνει να σώσει την Τέσα. Η μυστικότητα και

η διακριτικότητα είναι απαραίτητες σε μια τέτοια αποστολή...»

Η Σάρλοτ χτύπησε το χέρι της στο τραπέζι με τέτοια δύναμη ώστε ο θόρυβος αντήχησε σε όλο το δωμάτιο. «Σωπάστε όλοι σας», είπε, με έναν τόσο επιβλητικό τόνο ώστε ακόμα και ο Μάγκνους έδειχνε τρομαγμένος. «Γκέιμπριελ, Γκίντεον, έχετε και οι δύο δίκιο. Είναι καλύτερα για τον Γουίλ να μην τον ακολουθήσουμε, και δεν μπορούμε να επιτρέψουμε να χαθεί ένας δικός μας. Είναι επίσης αλήθεια ότι δεν μπορούμε να αγγίξουμε τον Μάγιστρο· το Συμβούλιο θα συγκληθεί για να αποφασίσει πάνω σε αυτό το θέμα. Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα γι' αυτό τώρα. Επομένως πρέπει να επικεντρώσουμε όλες μας τις ενέργειες στη διάσωση του Τζεμ. Πεθαίνει, αλλά δεν είναι νεκρός ακόμη. Ένα μέρος της δύναμης του Γουίλ βασίζεται σε κείνον, και είναι ένας από εμάς. Μας έδωσε επιτέλους την άδειά του να αναζητήσουμε μια θεραπεία γι' αυτόν, και επομένως αυτό πρέπει να κάνουμε».

«Μα...», ξεκίνησε να λέει ο Γκέιμπριελ.

«Σιωπή», είπε η Σάρλοτ. «Εγώ είμαι επικεφαλής του Ινστιτούτου· θα θυμηθείς ποιος σε έσωσε από τον πατέρα σου και θα μου δείξεις σεβασμό».

«Αυτό κι αν βάζει τον Γκίντεον στη θέση του», είπε ο Μάγκνους με ικανοποίηση.

Η Σάρλοτ έστρεψε σε κείνον τα γεμάτα φωτιά μάτια της. «Κι εσύ, μάγε· μπορεί να σε κάλεσε ο Γουίλ εδώ, αλλά παραμένεις επειδή το επιτρέπω εγώ. Όπως μου είπες σήμερα το πρωί, υποσχέθηκες στον Γουίλ ότι θα κάνεις ό,τι μπορείς για να βοηθήσεις να βρεθεί μια θεραπεία για τον Τζεμ όσο θα λείπει ο Γουίλ. Θα πεις στον Γκέιμπριελ και τη Σέσιλι που βρίσκεται το κατάστημα στο οποίο θα μπορέσουν να προμηθευτούν τα συστατικά που χρειάζεσαι. Γκίντεον, εφόσον είσαι τραυματισμένος θα παραμείνεις

στη βιβλιοθήκη και θα ψάξεις τα βιβλία που χρειάζεται ο Μάγκνους; αν χρειαστείς βοήθεια, θα σου την προσφέρω εγώ ή η Σόφι. Χένρι, ίσως ο Μάγκνους να μπορεί να χρησιμοποιήσει την κρύπτη σου ως εργαστήριο, εκτός κι αν διεξάγει κάποια εργασία η οποία θα απαγόρευε κάτι τέτοιο;» Κοίταξε τον Χένρι με τα φρύδια της σηκωμένα.

«Υπάρχει μια τέτοια εργασία», είπε ο Χένρι λίγο διστακτικά, «αλλά θα μπορούσε επίσης να χρησιμοποιηθεί και προς όφελος του Τζεμ, και θα θεωρούσα τη βοήθεια του κυρίου Μπέν καλοδεχούμενη. Ως αντάλλαγμα μπορεί φυσικά να χρησιμοποιήσει οποιαδήποτε από τις επιστημονικές μου εφαρμογές».

Ο Μάγκνους τον κοίταξε με περιέργεια. «Πάνω σε τι πράγμα δουλεύετε ακριβώς;»

«Ξέρετε ότι δεν πραγματοποιούμε μαγεία, κύριε Μπέν;» είπε ο Χένρι, εμφανώς ικανοποιημένος που κάποιος έδειχνε ενδιαφέρον για τα πειράματά του, «αλλά δουλεύω πάνω σε μια συσκευή που μοιάζει λίγο με την επιστημονική εκδοχή ενός ξορκιού μεταφοράς. Θα ανοίγει μια πύλη σε όποιο μέρος θέλεις...»

«Συμπεριλαμβανομένης ίσως και μιας αποθήκης γεμάτης γιν φεν στην Κίνα;» είπε ο Μάγκνους, με τα μάτια του να λάμπουν. «Αυτό ακούγεται πολύ ενδιαφέρον, πάρα πολύ ενδιαφέρον».

«Όχι, δεν ακούγεται καθόλου ενδιαφέρον», μουρμούρισε ο Γκέιμπριελ.

Η Σάρλοτ τον κάρφωσε με ένα απότομο βλέμμα. «Κύριε Λάιτγουντ, αρκετά. Νομίζω ότι γνωρίζετε όλοι τα καθήκοντά σας. Πηγαίνετε να τα εκτελέσετε. Δεν θέλω να ακούσω τίποτα από κανένα σας έως ότου μου αναφέρετε ότι έχει γίνει κάποια πρόοδος. Θα είμαι με τον Τζεμ». Και με αυτό, βγήκε από το δωμάτιο.

«Τι ικανοποιητική αντίδραση», είπε η κυρία Μπλακ.

Η Τέσα την αγριοκοίταξε. Ήταν συσπειρωμένη στη γωνία της άμαξας, όσο πιο μακριά μπορούσε να φτάσει από τη φρικτή εικόνα του πλάσματος που κάποτε ήταν η κυρία Μπλακ. Είχε ουρλιάξει όταν την αντίκρισε, και είχε κλείσει αμέσως το στόμα της με το χέρι της· αλλά ήταν πολύ αργά. Η κυρία Μπλακ ήταν εμφανώς ικανοποιημένη από την τρομαγμένη της αντίδραση.

«Αποκεφαλίστηκες», είπε η Τέσα. «Πώς γίνεται να ζεις; Με αυτό τον τρόπο;»

«Μαγεία», είπε η κυρία Μπλακ. «Ο αδελφός σου ήταν εκείνος που πρότεινε στον Μόρτμεϊν ότι στην τωρινή μορφή μου θα μπορούσα να του φανώ χρήσιμη. Ο αδελφός σου ήταν εκείνος που έχυσε το αίμα που κατέστησε τη συνέχιση της ύπαρξής μου δυνατή. Ζωές για τη ζωή μου».

Είχε ένα φρικτό μειδίαμα, και η Τέσα σκέφτηκε τον αδελφό της, να πεθαίνει στην αγκαλιά της. Δεν ξέρεις όλα όσα έχω κάνει, Τέσι. Κατάπιε χολή. Όταν πέθανε ο αδελφός της, η Τέσα είχε προσπαθήσει να Αλλάξει στη δική του μορφή, για να αποσπάσει από τις αναμνήσεις του όποιες πληροφορίες μπορούσε για τον Μόρτμεϊν, αλλά δεν ήταν παρά μια γκριζα δίνη από οργή και πίκρα και φιλοδοξία: δεν είχε βρει τίποτα απτό μέσα τους. Ένα καινούριο κύμα μίσους φούσκωσε μέσα της για τον Μόρτμεϊν, ο οποίος είχε βρει τις αδυναμίες του αδελφού της και τις είχε εκμεταλλευτεί. Ο Μόρτμεϊν, ο οποίος κρατούσε το γιν φεν του Τζεμ σε μια άσπλαχνη προσπάθεια να κάνει τους Κυνηγούς των Σκιών να χορέψουν στο ρυθμό του. Ακόμα και η κυρία Μπλακ, κατά κάποιο τρόπο, ήταν αιχμάλωτη των χειραγωγήσεών του.

«Κάνεις το θέλημα του Μόρτμεϊν επειδή νομίζεις ότι θα σου δώσει ένα σώμα», είπε τώρα η Τέσα. «Όχι αυτό

– αυτό το πράγμα που έχεις, αλλά κάποιο αληθινό, ανθρώπινο σώμα».

«Ανθρώπινο». Η κυρία Μπλακ ρουθούνησε. «Περιμένω κάτι καλύτερο από ανθρώπινο. Αλλά καλύτερο και από αυτό, κάτι που θα μου επιτρέψει να περνάω απαρατήρητη ανάμεσα στους θνητούς και να εξασκήσω και πάλι την τέχνη μου. Όσο για τον Μάγιστρο, ξέρω ότι θα έχει τη δύναμη να το κάνει, εξαιτίας σου. Σύντομα θα είναι παντοδύναμος, κι εσύ θα τον βοηθήσεις να το καταφέρει».

«Είσαι ανόητη αν τον εμπιστεύεσαι ότι θα σε ανταμείψει».

Τα γκρίζα χείλη της κυρίας Μπλακ τρεμούλιασαν από θυμηδία. «Ω, μα θα το κάνει. Το έχει ορκιστεί, κι εγώ έκανα όλα όσα υποσχέθηκα. Του παραδίδω την τέλεια νύφη του – η οποία εκπαιδεύτηκε από μένα! Μα τον Αζαζήλ, θυμάμαι όταν κατέβηκες από το πλοίο από την Αμερική. Έμοιαζες τόσο αγνά θνητή, τόσο ολοκληρωτικά άχρηστη, ώστε είχα απελπιστεί ότι δεν θα κατάφερνα να σε εκπαιδεύσω ποτέ ώστε να φανείς χρήσιμη. Αλλά με αρκετή βαναυσότητα όλα γίνονται. Θα υπηρετείς καλά τώρα».

«Δεν είναι κάθε τι θνητό άχρηστο».

Ρουθούνησε. «Αυτό το λες εξαιτίας της σύνδεσής σου με τους Νεφιλίμ. Βρίσκεσαι μαζί τους παρά με το δικό σου είδος για υπερβολικά μεγάλο διάστημα».

«Ποιο είδος; Δεν έχω είδος. Η Τζέσαμιν είπε ότι η μητέρα μου ήταν Κυνηγός των Σκιών...»

«Εκείνη ήταν Κυνηγός των Σκιών», είπε η κυρία Μπλακ. «Ο πατέρας σου όμως δεν ήταν».

Η καρδιά της Τέσα σταμάτησε για μια στιγμή. «Ήταν δαίμονας;»

«Δεν ήταν άγγελος». Η κυρία Μπλακ χαμογέλασε αυτάρεσκα. «Θα σου τα εξηγήσει όλα ο Μάγιστρος όταν έρθει η ώρα – τι είσαι, και γιατί ζεις, και γιατί δημιουργήθη-

κες». Ακούμπησε πίσω στο κάθισμα με τους τεχνητούς συνδέσμους της να βγάζουν ένα τρίξιμο. «Πρέπει να πω ότι εντυπωσιάστηκα πολύ όταν το έσκασες με κείνον τον νεαρό Κυνηγό των Σκιών, Ξέρεις. Έδειξε ότι είχες ψυχή. Και μάλιστα, αποδείχτηκε ότι ήταν προς όφελος του Μάγιστρου το ότι πέρασες τόσο καιρό με τους Νεφιλίμ. Έχεις γνώση του Κόσμου του Σκότους τώρα, και έχεις αποδειχτεί ισάξιά του. Αναγκάστηκες να χρησιμοποιήσεις το χάρισμά σου σε δύσκολες περιστάσεις. Οι δοκιμασίες που ίσως να είχα δημιουργήσει για σένα δεν θα ήταν το ίδιο δύσκολες και δεν θα είχαν επιφέρει την ίδια μάθηση και αυτοπεποίθηση. Μπορώ να δω τη διαφορά μέσα σου. Θα γίνεις εξάισια νύφη για τον Μάγιστρο».

Η Τέσα έβγαλε ένα επιφώνημα δυσπιστίας. «Γιατί; Εξαναγκάζομαι να τον παντρευτώ. Τι σημασία έχει αν έχω ψυχή ή αν έχω μάθει; Γιατί να τον νοιάζει αυτό;»

«Ω, θα γίνετε κάτι περισσότερο από μια νύφη για κείνον, δεσποινίς Γκρέι. Θα γίνετε η καταστροφή των Νεφιλίμ. Γι' αυτό δημιουργηθήκατε. Και όσο μεγαλύτερη γνώση έχετε γι' αυτούς, όσο μεγαλύτερη αφοσίωση τους έχετε, τόσο πιο αποτελεσματικό όπλο θα γίνετε για την καταστροφή τους».

Η Τέσα ένιωσε σαν να είχε βγει όλος ο αέρας από μέσα της. «Δεν με μοιάζει τι θα κάνει ο Μόρτμεϊν. Δεν θα συνεργαστώ μαζί του για να βλάψει τους Κυνηγούς των Σκιών. Προτιμώ να πεθάνω ή να υποστώ βασανιστήρια».

«Δεν έχει σημασία τι προτιμάς. Θα ανακαλύψεις ότι δεν υπάρχει αποτελεσματική αντίσταση που να μπορείς να προβάλεις ενάντια στη θέλησή του. Άλλωστε, δεν χρειάζεται να κάνεις τίποτα για την καταστροφή των Νεφιλίμ παρά να είσαι αυτό που είσαι. Και να παντρευτείς τον Μόρτμεϊν, γεγονός που δεν απαιτεί κάποια ενέργεια εκ μέρους σου».

«Είμαι αρραβωνιασμένη με κάποιον άλλο», έφτυσε η Τέσα. «Με τον Τζέιμς Κάρστερς».

«Ω, Θεέ μου», είπε η κυρία Μπλακ. «Φοβάμαι ότι η διεκδίκηση του Μάγιστρου προηγείται της δικής του. Άλλωστε, ο Τζέιμς Κάρστερς θα είναι νεκρός μέχρι την Τρίτη. Ο Μόρτμείν αγόρασε όλο το γιν φεν στην Αγγλία και μπλόκαρε κάθε νέο φορτίο. Ίσως θα έπρεπε να το είχες σκεφτεί αυτό πριν ερωτευτείς ένα ναρκομανή. Αν και νόμιζα ότι θα ήταν ο γαλανομάτης», είπε στοχαστικά. «Τα κορίτσια δεν ερωτεύονται τους διασώστες τους συνήθως;»

Η Τέσα ένιωσε να αρχίζει να κατεβαίνει ένα πέπλο σουρεαλισμού. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι βρισκόταν εδώ, παγιδευμένη σε αυτή την άμαξα με την κυρία Μπλακ, και ότι η μάγισσα έδειχνε να ενδιαφέρεται να συζητήσει για τα προσωπικά θέματα της Τέσα. Στράφηκε προς το παράθυρο. Το φεγγάρι βρισκόταν ψηλά, και μπορούσε να δει ότι διέσχιζαν έναν στενό δρόμο – υπήρχαν σκιές γύρω από την άμαξα, και από κάτω ένα βραχώδες φαράγγι κατηφόριζε στο σκοτάδι. «Υπάρχουν διάφοροι τρόποι για να διασωθείς».

«Λοιπόν», είπε η κυρία Μπλακ, με ένα χαμόγελο που αποκάλυψε τη γυαλάδα των δοντιών της. «Να είσαι σίγουρη ότι δεν πρόκειται να έρθει κανείς να σε σώσει τώρα».

Θα γίνεις η καταστροφή των Νεφιλίμ.

«Τότε θα πρέπει να σώσω μόνη μου τον εαυτό μου», είπε η Τέσα. Τα φρύδια της κυρίας Μπλακ έσμιξαν από απορία καθώς έστρεψε το κεφάλι της προς την Τέσα με ένα βόμβο και μια κλαγγή. Αλλά η Τέσα προετοιμαζόταν ήδη, συγκέντρωνε όλη της την ενέργεια στα πόδια της και το σώμα της όπως είχε διδαχτεί, κι έτσι όταν ρίχτηκε πάνω στην πόρτα της άμαξας, το έκανε με όλη τη δύναμη που διέθετε.

Άκουσε την κλειδαριά στην πόρτα να σπάει και την κυρία Μπλακ να ουρλιάζει, με μια στριγκλιά οργής. Ένα μεταλλικό χέρι τράβηξε την Τέσα πίσω, αρπάζοντας το γιακά του φορέματός της, ο οποίος σκίστηκε, και η Τέσα έπεσε, χτυπώντας πάνω στις πέτρες στην άκρη του δρόμου, πέφτοντας και γλιστρώντας και κυλώντας στο φαράγγι καθώς η άμαξα απομακρυνόταν στο δρόμο, με την κυρία Μπλακ να ουρλιάζει στον οδηγό να σταματήσει. Ο άνεμος περνούσε σφυρίζοντας από τα αφτιά της Τέσα καθώς έπεφτε, με τα μπράτσα και τα χέρια της να ανεμίζουν άγρια στον κενό χώρο γύρω της, και κάθε ελπίδα ότι το φαράγγι ήταν ρηχό ή ότι θα κατάφερνε να επιζήσει από την πτώση της χάθηκε. Καθώς έπεφτε, είδε ένα στενό ρυάκι να λαμποκοπά στο βάθος από κάτω της, και να εκτείνεται φιδογυριστό ανάμεσα σε μυτερά βράχια και ήξερε ότι όταν θα χτυπούσε στο έδαφος θα διαλυόταν σαν εύθραυστη πορσελάνη.

Έκλεισε τα μάτια της και προσευχήθηκε το τέλος να είναι γρήγορο.

Ο Γουίλ στεκόταν στην κορυφή ενός ψηλού πράσινου λόφου και κοίταζε τη θάλασσα. Ο ουρανός και η θάλασσα είχαν ένα τόσο έντονο μπλε χρώμα ώστε έμοιαζαν να συγχωνεύονται το ένα με το άλλο, κι έτσι δεν υπήρχε κάποιο σταθερό σημείο στον ορίζοντα. Γλάροι και θαλασσοπούλια πετούσαν σε κύκλους και στρίγκλιζαν από πάνω του, και ο θαλασσινός αέρας ανέμιζε τα μαλλιά του. Έκανε ζέστη σαν να ήταν καλοκαίρι, και το σακάκι του ήταν πεταμένο στο γρασίδι· φορούσε μόνο πουκάμισο και τιράντες και τα χέρια του ήταν καφετιά και μαυρισμένα από τον ήλιο.

«Γουίλ!» Γύρισε όταν άκουσε την οικεία φωνή και είδε την Τέσα να ανεβαίνει το λόφο προς το μέρος του. Υπήρ-

χε ένα μικρό μονοπάτι στο πλάι του λόφου, κατά μήκος του οποίου φύτρωναν άγνωστα λευκά λουλούδια, και η Τέσα έμοιαζε και η ίδια με λουλούδι, ντυμένη με ένα λευκό φόρεμα σαν εκείνο που είχε φορέσει στο χορό τη νύχτα που την είχε φιλήσει στο μπαλκόνι του Μπένεντικτ Λάιτγουντ. Τα μακριά καστανά μαλλιά της ανέμιζαν από τον αέρα. Είχε βγάλει το μπονέ της και το κρατούσε στο χέρι της, ανεμίζοντάς το προς το μέρος του και χαμογελώντας σαν να χαιρόταν που τον έβλεπε. Όχι απλά σαν να χαιρόταν. Έμοιαζε λες και η εικόνα του γέμιζε την καρδιά της με τη μεγαλύτερη χαρά.

Και η δική του καρδιά άρχισε να φτερουγίζει όταν την είδε. «Τες», φώναξε, και άπλωσε το χέρι του λες και μπορούσε να την τραβήξει κοντά του. Αλλά βρισκόταν ακόμη πολύ μακριά – ξαφνικά έμοιαζε να βρίσκεται πολύ κοντά και πολύ μακριά ταυτόχρονα. Μπορούσε να δει κάθε λεπτομέρεια του όμορφου προσώπου της που ήταν στραμμένο προς τα επάνω αλλά δεν μπορούσε να την αγγίξει, κι έτσι στεκόταν εκεί, περιμένοντας και επιθυμώντας, και η καρδιά του χτυπούσε σαν δυο φτερά μέσα στο στήθος του.

Επιτέλους έφτασε, αρκετά κοντά ώστε να μπορεί ο Γουίλ να δει το γρασίδι και τα λουλούδια να τσακίζονται κάτω από τα παπούτσια της. Άπλωσε τα χέρια του για να την πιάσει κι έκανε κι εκείνη το ίδιο. Τα χέρια τους ενώθηκαν, και για μια στιγμή απόμειναν να χαμογελούν, και τα δάχτυλά της ήταν ζεστά μέσα στα δικά του.

«Σε περίμενα», είπε ο Γουίλ, κι εκείνη σήκωσε το βλέμμα της και τον κοίταξε με ένα χαμόγελο που εξαφανίστηκε από το πρόσωπό της καθώς τα πόδια της γλίστρησαν και έγειρε προς την άκρη του γκρεμού. Τα χέρια της έφυγαν από τα δικά του, και ξαφνικά εκείνος έπιανε το κενό καθώς η Τέσα γλίστρησε μακριά του, και έπεσε σιωπηλά,

μια θολή λευκή μορφή με φόντο τον μπλε ορίζοντα.

Ο Γουίλ τινάχτηκε στο κρεβάτι, με την καρδιά του να βροντάει πάνω στα πλευρά του. Το δωμάτιό του στο Λευκό Άλογο ήταν μισολουσμένο με το φεγγαρόφωτο, το οποίο φώτιζε ξεκάθαρα το περίγραμμα των άγνωστων σχημάτων των επίπλων: το νιπτήρα και το κομοδίνο πάνω στο οποίο βρισκόταν ένα αντίτυπο του βιβλίου *Κηρύγματα σε Νεαρές Γυναίκες* του Φόρνταϊς, την παραφουσκωμένη πολυθρόνα δίπλα στο τζάκι, στο οποίο είχε απομείνει μόνο η θράκα. Τα σεντόνια του κρεβατιού του ήταν κρύα, αλλά εκείνος ίδρωνε· κατέβασε τα πόδια του στο πλάι και πήγε στο παράθυρο.

Υπήρχε ένα άκαμπτο μάτσο από ξεραμένα λουλούδια σε ένα βάζο στο περβάζι. Τα έκανε στην άκρη και γύρισε το μάνταλο με δάχτυλα που πονούσαν. Ολόκληρο το σώμα του πονούσε. Ποτέ πριν δεν είχε ιππεύσει τόσο πολύ και τόσο γρήγορα, και ήταν κουρασμένος και πονούσε από τη σέλα. Θα χρειαζόταν ιράτζε πριν συνεχίσει το δρόμο του την επόμενη μέρα.

Το παράθυρο άνοιξε προς τα έξω, και κρύος αέρας φύσηξε στο πρόσωπό του και τα μαλλιά του, δροσίζοντας το δέρμα του. Υπήρχε ένας πόνος μέσα του, κάτω από τα πλευρά του, που δεν είχε καμία σχέση με την ιππασία. Δεν ήξερε αν ήταν από τον αποχωρισμό από τον Τζεμ ή από την αγωνία του για την Τέσα. Συνεχώς την έβλεπε να πέφτει μακριά του, με τα χέρια τους να γλιστράνε. Ποτέ δεν ήταν από κείνους που πίστευαν στο προφητικό νόημα των ονείρων, και ωστόσο δεν μπορούσε να λύσει τον σφιχτό, παγωμένο κόμπο μέσα στο στομάχι του ή να ηρεμήσει την τραχιά ανάσα του.

Στο σκοτεινό τζάμι του παραθύρου μπορούσε να δει την αντανάκλαση του προσώπου του. Άγγιξε το παράθυρο απαλά, με τα ακροδάχτυλά του να αφήνουν σημάδια

στην υγρασία πάνω στο τζάμι. Αναρωτήθηκε τι θα έλεγε στην Τέσα όταν θα την έβρισκε, πώς θα της έλεγε για ποιο λόγο είχε έρθει εκείνος να τη βρει, και όχι ο Τζεμ. Αν υπήρχε έλεος στον κόσμο ίσως να μπορούσαν τουλάχιστον να θρηνηθούν μαζί. Ακόμα κι αν εκείνη δεν πίστευε ποτέ πραγματικά ότι την αγαπούσε, ακόμα κι αν δεν του ανταπέδωσε ποτέ τα αισθήματά του, ίσως να μπορούσαν τουλάχιστον να μοιραστούν τη θλίψη τους. Αδυνατώντας σχεδόν να αντέξει τη σκέψη τού πόσο πολύ χρειαζόταν την ήρεμη δύναμή της, έκλεισε τα μάτια του και ακούμπησε το μέτωπό του πάνω στο κρύο τζάμι.

Καθώς διέσχιζαν τις φιδογυριστές λεωφόρους του Ιστ Εντ από τον Σταθμό Λάιμχαουζ προς την Οδό Γκιλ, ο Γκέιμπριελ ένιωθε έντονα την παρουσία της Σέσιλι δίπλα του. Είχαν εφαρμόσει μια λάμψη, πράγμα που ήταν χρήσιμο, καθώς η εμφάνισή τους σ' αυτό το φτωχό μέρος του Λονδίνου αναμφίβολα θα ξεσήκωνε σχόλια, και ίσως να κατέληγαν στο κατάστημα κάποιου ενεχυροδανειστή είτε το ήθελαν είτε όχι για να δουν τηνπραμάτεια του. Ωστόσο, η Σέσιλι ένιωθε έντονη περιέργεια, και σταματούσε συχνά για να κοιτάξει τις βιτρίνες – όχι μόνο τα καταστήματα καπέλων και μπονέ, αλλά και διάφορα άλλα που πουλούσαν από βερνίκια για μπότες μέχρι βιβλία και τσίγκινα στρατιωτάκια. Ο Γκέιμπριελ έπρεπε να υπενθυμίζει στον εαυτό του ότι είχε έρθει από την επαρχία και πιθανότατα δεν είχε δει ποτέ μια ακμάζουσα αγορά, πόσω μάλλον κάτι σαν το Λονδίνο. Ευχόταν να μπορούσε να την πάει κάπου που να ταίριαζε περισσότερο σε μια κυρία της τάξης της – στα καταστήματα του Μπέρλινγκτον Αρχέιντ ή στο Πικαντίλι, όχι σε αυτούς τους σκοτεινούς, στενούς δρόμους.

Δεν ήξερε τι περίμενε από την αδελφή του Γουίλ Χέρο-

ντεϊλ. 'Ότι θα ήταν εξίσου δυσάρεστη με τον Γουίλ; 'Ότι δεν θα του έμοιαζε σε τόσο ενοχλητικό βαθμό, και ταυτόχρονα θα ήταν εξαιρετικά όμορφη; Σπάνια κοιτούσε το πρόσωπο του Γουίλ χωρίς να θέλει να το χτυπήσει, αλλά το πρόσωπο της Σέσιλι ήταν απίστευτα συναρπαστικό. Έπιασε τον εαυτό του να θέλει να γράψει ποίηση για το ότι τα γαλάζια της μάτια ήταν σαν μαχαίρια, και τα μαλλιά της έλαμπαν σαν αστέρια, επειδή οι λέξεις "αστέρια" και "μαχαίρια" έκαναν ομοιοκαταληξία, αλλά κάτι του έλεγε ότι το ποίημα δεν θα έβγαινε ιδιαίτερα καλό, και η Τατιάνα τον είχε τρομάξει πάνω στο θέμα της ποίησης και την απέφευγε. Άλλωστε, υπήρχαν πράγματα που δεν μπορούσες να εκφράσεις με την ποίηση, όπως τον τρόπο που καμπύλωνε το στόμα ενός κοριτσιού, και εσύ ήθελες να σκύψεις μπροστά και να...

«Κύριε Λάιτγουντ», είπε η Σέσιλι με έναν ανυπόμονο τόνο που έδειχνε ότι δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε προσπαθήσει να τραβήξει την προσοχή του Γκέιμπριελ. «Νομίζω ότι περάσαμε το κατάστημα».

Ο Γκέιμπριελ βλαστήμησε από μέσα του και γύρισε. 'Όντως είχαν περάσει το νούμερο που τους είχε δώσει ο Μάγκνους; γύρισαν πίσω έως ότου βρέθηκαν να στέκονται μπροστά από ένα σκοτεινό, παραμελημένο μαγαζί με βρόμικα παράθυρα. Μέσα από το λιγδιασμένο τζάμι μπορούσε να δει ράφια στα οποία υπήρχαν διάφορα παράξενα αντικείμενα – βάζα μέσα στα οποία αιωρούνταν νεκρά ερπετά, με τα μάτια τους λευκά και ανοιχτά; κούκλες, τα κεφάλια των οποίων είχαν αφαιρεθεί και είχαν αντικατασταθεί με μικρά χρυσά κλουβιά πουλιών. Και στοίβες με βραχιόλια φτιαγμένα από ανθρώπινα δόντια.

«Ω, Θεέ μου», είπε η Σέσιλι. «Τι δυσάρεστο».

«Δεν θέλετε να μπειτε;» Ο Γκέιμπριελ γύρισε προς το μέρος της. «Μπορώ να πάω εγώ...»

«Και να με αφήσετε να περιμένω στο παγωμένο πεζοδρόμιο; Καθόλου ευγενές. Φυσικά και όχι». Έπιασε το πόμολο και άνοιξε την πόρτα, κάνοντας ένα μικρό κουδούνι κάπου μέσα στο κατάστημα να χτυπήσει. «Μετά από μένα, παρακαλώ, κύριε Λάιτγουντ».

Ο Γκέιμπριελ την ακολούθησε βλεφαρίζοντας μέσα στο αδύναμο φως του μαγαζιού. Το εσωτερικό δεν ήταν περισσότερο ευχάριστο από το εξωτερικό. Μακριές σειρές από σκονισμένα ράφια οδηγούσαν προς έναν σκοτεινό πάγκο. Τα παράθυρα έμοιαζαν να έχουν αλειφτεί με κάποια σκούρα αλοιφή, εμποδίζοντας ένα μεγάλο μέρος του ηλιακού φωτός. Πάνω στα ράφια υπήρχαν στοιβαγμένα διάφορα πράγματα – μπρούντζινα κουδούνια με χερούλια στο σχήμα οστών, κεριά από λίπος παραγεμισμένα με έντομα και λουλούδια, ένα όμορφο χρυσό στέμμα με τόσο παράξενο σχήμα και διάμετρο ώστε δεν θα ταίριαζε σε κανένα ανθρώπινο κεφάλι. Υπήρχαν ράφια φορτωμένα με μαχαίρια, και χάλκινες και πέτρινες γαβάδες ο πυθμένας των οποίων ήταν γεμάτος με παράξενους καφετί λεκέδες. Υπήρχαν στοίβες με γάντια όλων των μεγεθών, κάποια από τα οποία είχαν περισσότερα από πέντε δάχτυλα στο κάθε χέρι. Ένας ολόκληρος ανθρώπινος σκελετός κρεμόταν από ένα λεπτό σχοινί προς το μπροστινό μέρος του καταστήματος, και στριφογύριζε στον αέρα, παρόλο που δεν φυσούσε καθόλου.

Ο Γκέιμπριελ κοίταξε γρήγορα προς τη Σέσιλι για να δει αν ήταν τρομαγμένη, αλλά δεν ήταν. Αν μη τι άλλο, έδειχνε εκνευρισμένη. «Εδώ μέσα χρειάζεται ένα καλό ξεσκόνισμα», ανακοίνωσε, και κατευθύνθηκε προς το πίσω μέρος του μαγαζιού, με τα μικρά λουλούδια στο καπέλο της να αναπηδούν. Ο Γκέιμπριελ κούνησε το κεφάλι του.

Πρόλαβε τη Σέσιλι τη στιγμή ακριβώς που κατέβαζε το γαντοφορεμένο της χέρι πάνω το μπρούτζινο κουδούνι

στον πάγκο, κάνοντάς το να βγάλει ένα ανυπόμονο κουνούρισμα. «Συγγνώμη;» φώναξε. «Είναι κανείς εδώ;»

«Ακριβώς μπροστά σας, δεσποινίς», είπε μια εκνευρισμένη φωνή, προς τα κάτω και αριστερά. Τόσο η Σέσιλι όσο και ο Γκέιμπριελ έσκυψαν πάνω από τον πάγκο. Ακριβώς κάτω από την άκρη του υπήρχε η κορυφή του κεφαλιού ενός μικρόσωμου άντρα. Όχι, δεν ήταν ακριβώς άντρας, σκέφτηκε ο Γκέιμπριελ καθώς η λάμψη ξεθώριαζε – ένας σάτυρος. Φορούσε ένα γιλέκο και παντελόνι, αλλά όχι πουκάμισο, και είχε τις οπλές και τα ελαφρώς στριφογυριστά κέρατα μιας κατσίκας. Επίσης είχε ένα καλοκουρεμένο γένι, μυτερό πιγούνι, και τα κίτρινα μάτια με τις ορθογώνιες κόρες μιας κατσίκας, μισοκρυμμένα πίσω από γυαλιά.

«Θεούλη μου», είπε η Σέσιλι. «Πρέπει να είστε ο κύριος Σάλους».

«Νεφιλίμ», παρατήρησε ο ιδιοκτήτης του μαγαζιού βλοσυρά. «Σιχαίνομαι τους Νεφιλίμ».

«Χμ», είπε η Σέσιλι. «Γοητευμένη».

Ο Γκέιμπριελ αισθάνθηκε ότι ήταν ώρα να επέμβει. «Πώς ξέρατε ότι είμαστε Κυνηγοί των Σκιών;» είπε απότομα.

Ο Σάλους ύψωσε τα φρύδια του. «Τα Σημάδια σας, κύριε, είναι εμφανή στα χέρια σας και το λαιμό σας» είπε, λες και μιλούσε σε ένα παιδί, «και όσο για το κορίτσι, είναι ίδια ο αδελφός της».

«Πώς ξέρετε τον αδελφό μου;» ρώτησε η Σέσιλι, με τη φωνή της να υψώνεται.

«Δεν έρχονται πολλοί του είδους σας εδώ», είπε ο Σάλους. «Όταν λοιπόν έρχονται, δεν περνάνε απαρατήρητοι. Ο αδελφός σας ο Γουίλ μπαινόβγαινε συχνά εδώ πριν από περίπου δύο μήνες, κάνοντας διάφορα θελήματα για κείνον το μάγο, τον Μάγκνους Μπείν. Είχε πάει και στο Κρος

Μπόουνς, για να ενοχλήσει τη Γριά Μολ. Ο Γουίλ Χέροντνείλ είναι γνωστός στον Κόσμο του Σκότους, αν και κατά κύριο λόγο φροντίζει να μένει μακριά από μπλεξίματα».

«Αυτά είναι όντως απίστευτα νέα», είπε ο Γκέιμπριελ.

Η Σέσιλι έριξε στον Γκέιμπριελ ένα βλοσυρό βλέμμα. «Είμαστε εδώ με εντολή της Σάρλοτ Μπράνγουελ», είπε. «Της επικεφαλής του Ινστιτούτου του Λονδίνου».

Ο σάτυρος ανέμιση το χέρι του. «Δεν με ενδιαφέρουν ιδιαίτερα οι ιεραρχίες των Κυνηγών των Σκιών, ξέρετε; δεν ενδιαφέρουν κανέναν από το Λαό των Ξωτικών. Απλά πείτε μου τι θέλετε, και θα σας κάνω μια δίκαιη τιμή».

Ο Γκέιμπριελ ξετύλιξε το χαρτί που του είχε δώσει ο Μάγκνους. «Είδι κλεφτών, ρίζα νυχτερίδας, μπελαντόνα, αντζέλικα, φύλλο νταμιάνας, λέπια γοργόνας σε σκόνη, και έξι καρφιά από φέρετρο παρθένας».

«Λοιπόν», είπε ο Σάλους. «Δεν μας τα ζητάνε συχνά αυτά τα πράγματα. Θα πρέπει να κοιτάξω στην αποθήκη».

«Αν δεν σας ζητάνε συχνά αυτά τα πράγματα, τι σας ζητάνε;» ρώτησε ο Γκέιμπριελ, χάνοντας την υπομονή του. «Δεν έχετε ανθοπωλείο».

«Κύριε Λάιτγουντ», τον επέπληξε η Σέσιλι χαμηλόφωνα – αλλά όχι αρκετά χαμηλόφωνα, καθώς ο Σάλους την άκουσε, και τα γυαλιά του αναπήδησαν πάνω στη μύτη του.

«Κύριε Λάιτγουντ;» είπε. «Ο γιος του Μπένεντικτ Λάιτγουντ;»

Ο Γκέιμπριελ μπορούσε να νιώσει το αίμα να θερμαίνει τα μάγουλά του. Δεν είχε μιλήσει σχεδόν σε κανένα για τον πατέρα του μετά το θάνατο του Μπένεντικτ – αν μπορούσε να χαρακτηρίσει κανείς εκείνο το πράγμα που πέθανε στον ιταλικό κήπο ως τον πατέρα του. Κάποτε ήταν εκείνος και η οικογένειά του ενάντια στον κόσμο,

οι Λάιτγουντ πάνω από οποιονδήποτε άλλο, αλλά τώρα – τώρα υπήρχε ντροπή στο όνομα των Λάιτγουντ όπως κάποτε υπήρχε περηφάνια, και ο Γκέιμπριελ δεν ήξερε πώς να μιλήσει γι' αυτό.

«Ναι», είπε τελικά. «Είμαι γιος του Μπένεντικτ Λάιτγουντ».

«Υπέροχα. Έχω κάποιες από τις παραγγελίες του πατέρα σας εδώ. Είχα αρχίσει να αναρωτιέμαι αν θα ερχόταν ποτέ να τις πάρει». Ο σάτυρος εξαφανίστηκε στο πίσω μέρος και ο Γκέιμπριελ απόμεινε να παρατηρεί τον τοίχο. Εκεί υπήρχαν κρεμασμένα σκίτσα με τοπία και χάρτες, αλλά καθώς κοιτούσε πιο προσεκτικά, είδε ότι δεν ήταν σκίτσα ή χάρτες από κάποιο μέρος που γνώριζε. Υπήρχε η Άιντρις, φυσικά, με το δάσος Μπρόσελιντ και το Αλικάντε στο λόφο του, αλλά ένας άλλος χάρτης έδειχνε ηπειρούς που δεν είχε ξαναδεί – και τι ήταν η Ασημένια Θάλασσα; Τα Ακανθώδη Βουνά; Τι είδους χώρα είχε ένα μοβ ουρανό;

«Γκέιμπριελ», είπε η Σέσιλι δίπλα του χαμηλόφωνα. Ήταν η πρώτη φορά που χρησιμοποιούσε το μικρό του όνομα, κι εκείνος έκανε να στραφεί προς το μέρος της, όταν ο Σάλουος εμφανίστηκε από το πίσω μέρος του καταστήματος. Στο ένα χέρι κρατούσε ένα δέμα, το οποίο έδωσε στον Γκέιμπριελ. Η επιφάνειά του ήταν αρκετά ανώμαλη – προφανώς ήταν τα μπουκάλια με τα συστατικά του Μάγκνους. Στο άλλο χέρι ο Σάλουος κρατούσε μια στοίβα με χαρτιά, τα οποία άφησε στον πάγκο.

«Η παραγγελία του πατέρα σας», είπε με ένα μειδίαμα.

Ο Γκέιμπριελ χαμήλωσε το βλέμμα του στα χαρτιά – και το σαγόνι του κρεμάστηκε από τη φρίκη.

«Θεούλη μου», είπε η Σέσιλι. «Είναι δυνατόν κάτι τέτοιο;»

Ο σάτυρος έστριψε το κεφάλι του για να δει τι κοι-

τούσε. «Με ένα άτομο όχι, αλλά με ένα δαίμονα Βήτις και μια κατσίκα, είναι πολύ πιθανόν». Στράφηκε στον Γκέιμπριελ. «Λοιπόν, έχετε τα χρήματα γι' αυτά ή όχι; Ο πατέρας σας έχει μείνει πίσω στις πληρωμές του, και δεν μπορεί να αγοράζει βερεσέ για πάντα. Τι θα γίνει, κύριε Λάιτγουντ;»

«Σας έχει ρωτήσει ποτέ η Σάρλοτ αν θέλετε να γίνετε Κυνηγός των Σκιών;» ρώτησε ο Γκίντεον.

Καθώς κατέβαινε τη φορητή σκάλα με ένα βιβλίο στο χέρι της, η Σόφι πάγωσε. Ο Γκίντεον καθόταν σε ένα από τα μεγάλα τραπέζια της βιβλιοθήκης, κοντά σε ένα αφιδωτό παράθυρο που κοιτούσε προς την αυλή. Βιβλία και χαρτιά ήταν απλωμένα μπροστά του, κι εκείνος και η Σόφι είχαν περάσει πολλές ευχάριστες ώρες ψάχνοντας για λίστες και ιστορίες ξορκιών, για λεπτομέρειες σχετικά με το *γιν φεν*, και αναφορές στην παράδοση των βοτάνων. Παρόλο που το πόδι του Γκίντεον θεραπευόταν γρήγορα, ήταν ακουμπισμένο πάνω σε δύο καρέκλες μπροστά του, και η Σόφι είχε προθυμοποιηθεί με χαρά να ανεβοκατεβαίνει εκείνη τις σκάλες για να φτάσει τους τόμους που βρίσκονταν στα ψηλότερα σημεία. Τώρα κρατούσε έναν που ονομαζόταν *Pseudomonarchia Daemonum*, το οποίο είχε ένα λιγδιασμένο εξώφυλλο που ανυπομονούσε να αφήσει από τα χέρια της, αν και η ερώτηση του Γκίντεον την είχε αιφνιδιάσει αρκετά ώστε να διακόψει την κάθοδό της. «Τι εννοείτε;» είπε, συνεχίζοντας τώρα να κατεβαίνει τη σκάλα. «Γιατί να με ρωτήσει κάτι τέτοιο η Σάρλοτ;»

Ο Γκίντεον έδειχνε χλομός ή ίσως να έφταιγε απλά το μαγικό φως που έπεφτε στο πρόσωπο του. «Δεσποινίς Κόλινς», είπε. «Είστε μία από τις καλύτερες μαχήτριες που έχω εκπαιδεύσει ποτέ, συμπεριλαμβανομένων και

των Νεφιλίμ. Γι' αυτό ρωτάω. Είναι κρίμα να πάει χαμένο τέτοιο ταλέντο. Αν και ίσως να μην είναι κάτι που θα θέλατε;»

Η Σόφι άφησε το βιβλίο στο τραπέζι, και κάθισε απέναντι από τον Γκίντεον. Ήξερε ότι θα έπρεπε να διστάσει, να δείξει ότι συλλογίζεται την ερώτηση, αλλά η απάντηση βρέθηκε στα χείλη της πριν προλάβει να τη σταματήσει. «Το μόνο που ήθελα πάντα ήταν να γίνω Κυνηγός των Σκιών».

Εκείνος έγερσε μπροστά, και το μαγικό φως έλαμψε στα μάτια του, ξεπλέοντας το χρώμα τους. «Δεν ανησυχείτε για τον κίνδυνο; Όσο πιο μεγάλος είναι κανείς όταν Ανυψώνεται, τόσο πιο επικίνδυνη είναι η διαδικασία. Έχω ακούσει να αναφέρουν ότι σκέφτονται να χαμηλώσουν την ηλικία της συμφωνίας για Ανύψωση στα δεκατέσσερα ή ακόμα και στα δώδεκα».

Η Σόφι κούνησε το κεφάλι της. «Ποτέ δεν φοβήθηκα τον κίνδυνο. Θα το ρίσκαρα με χαρά. Φοβάμαι μόνο... Φοβάμαι ότι αν έκανα αίτηση για κάτι τέτοιο, η κυρία Μπράνγκουελ θα σκεφτόταν ότι δεν εκτιμώ όλα αυτά που έχει κάνει για μένα. Μου έσωσε τη ζωή και με μεγάλωσε. Μου πρόσφερε ασφάλεια και ένα σπίτι. Δεν θα την ξεπλήρωνα για όλα αυτά φεύγοντας από την υπηρεσία της».

«Όχι». Ο Γκίντεον κούνησε το κεφάλι του. «Σόφι –Δεσποινίς Κόλινς– είστε μια ελεύθερη υπηρέτρια σε ένα σπίτι Κυνηγών των Σκιών. Έχετε την Ενόραση. Ξέρετε ήδη όλα όσα υπάρχουν για τα Πλάσματα του Σκότους και τους Νεφιλίμ. Είστε η τέλεια υποψήφια για την Ανύψωση». Ακούμπησε το χέρι του πάνω στο βιβλίο δαιμονολογίας. «Ο λόγος μου περνάει στο Συμβούλιο. Θα μπορούσα να μιλήσω για εσάς».

«Δεν μπορώ», είπε η Σόφι με αδύναμη φωνή. Δεν καταλάβαινε αυτό που της πρόσφερε; Τον πειρασμό; «Και

σίγουρα όχι τώρα».

«Όχι, όχι τώρα, φυσικά, με τον Τζέιμς τόσο άρρωστο», έσπευσε να πει ο Γκίντεον. «Αλλά στο μέλλον; Ίσως;» Τα μάτια του έψαξαν το πρόσωπό της, κι εκείνη ένιωσε ένα κοκκίνισμα να ξεκινά από το γιακά της και να απλώνεται στο πρόσωπό της. Ο πιο προφανής και συνήθης τρόπος για να Ανυψωθεί ένας θνητός στην ιδιότητα ενός Κυνηγού των Σκιών ήταν μέσω γάμου με έναν Κυνηγό των Σκιών. Αναρωτήθηκε τι σήμαινε το γεγονός ότι έδειχνε τόσο αποφασισμένος να μην το αναφέρει αυτό. «Αλλά όταν σας ρώτησα, μιλήσατε τόσο αποφασιστικά. Είπατε ότι το μόνο που θέλατε πάντα ήταν να γίνετε Κυνηγός των Σκιών. Γιατί; Μπορεί να είναι μια πολύ σκληρή ζωή».

«Κάθε ζωή μπορεί να είναι σκληρή», είπε η Σόφι. «Η ζωή μου πριν έρθω στο Ινστιτούτο μόνο γλυκιά δεν ήταν. Υποθέτω ότι ένας λόγος που θέλω να γίνω Κυνηγός των Σκιών είναι έτσι ώστε αν με πλησιάσει ποτέ ξανά ένας άντρας κρατώντας μαχαίρι, όπως έκανε ο πρώην εργοδότης μου, να μπορώ να τον σκοτώσω στη στιγμή». Άγγιζε το μάγουλό της καθώς μιλούσε, μια ασυναίσθητη κίνηση που έκανε χωρίς να το καταλαβαίνει, νιώθοντας την τραχιά ουλή κάτω από τα ακροδάχτυλά της.

Είδε την έκφραση του Γκίντεον –σοx αναμεμιγμένο με δυσφορία– και κατέβασε το χέρι της. «Δεν ήξερα ότι έτσι αποκτήσατε την ουλή σας», είπε.

Απέστρεψε το βλέμμα της. «Τώρα θα πείτε ότι δεν είναι και τόσο άσχημη, ή ότι δεν τη βλέπετε καν, ή κάτι παρόμοιο».

«Τη βλέπω», είπε ο Γκίντεον χαμηλόφωνα. «Δεν είμαι τυφλός, κι εμείς είμαστε άνθρωποι με πολλές ουλές. Τη βλέπω, αλλά δεν είναι άσχημη. Είναι απλά άλλο ένα όμορφο κομμάτι του πιο όμορφου κοριτσιού που έχω δει ποτέ».

Τώρα η Σόφι κοκκίνισε πραγματικά –μπορούσε να νιώσει τα μάγουλά της να καίνε– και καθώς ο Γκίντεον έγειρε μπροστά πάνω από το τραπέζι, με τα πράσινα μάτια του γεμάτα με την ένταση μιας καταιγίδας, η Σόφι πήρε μια βαθιά αποφασιστική ανάσα. Δεν ήταν σαν τον πρώην εργοδότη της. Ήταν ο Γκίντεον. Δεν θα τον απόδιωχνε αυτή τη φορά.

Η πόρτα της βιβλιοθήκης άνοιξε απότομα. Στο κατώφλι στεκόταν η Σάρλοτ, δείχνοντας εξαντλημένη· υπήρχαν λεκέδες από υγρασία στο γαλάζιο φόρεμά της, και υπήρχαν μαύροι κύκλοι γύρω από τα μάτια της. Η Σόφι πετάχτηκε αμέσως όρθια. «Κυρία Μπράνγουελ;»

«Ω, Σόφι», αναστέναξε η Σάρλοτ. «Ήλπιζα να μπορούσες να καθίσεις με τον Τζεμ για λίγο. Δεν έχει ξυπνήσει ακόμη, αλλά η Μπρίτζετ πρέπει να ετοιμάσει το δείπνο, και νομίζω ότι το φρικτό τραγούδι της του προκαλεί εφιάλτες».

«Φυσικά». Η Σόφι κατευθύνθηκε βιαστικά προς την πόρτα, χωρίς να κοιτάζει τον Γκίντεον καθώς το έκανε – αν και καθώς έκλεινε η πόρτα πίσω της, ήταν σίγουρη ότι τον άκουσε να βλαστημά χαμηλόφωνα και με μεγάλη αγανάκτηση στα ισπανικά.

«Ξέρετε» είπε η Σέσιλι «στ' αλήθεια δεν χρειαζόταν να πετάξετε εκείνο τον άνθρωπο από το παράθυρο».

«Δεν ήταν άνθρωπος», είπε ο Γκέμπριελ, κοιτάζοντας βλοσυρά τη στοίβα με τα αντικείμενα στην αγκαλιά του. Είχε πάρει το πακέτο με τα συστατικά του Μάγκνους που είχε ετοιμάσει γι' αυτούς ο Σάλουος, και επίσης είχε πάρει από τα ράφια και μερικά ακόμα αντικείμενα που έδειχναν χρήσιμα. Είχε αφήσει επιδεικτικά τα χαρτιά που είχε παραγγείλει ο πατέρας σου πάνω στον πάγκο εκεί που τα είχε βάλει ο Σάλουος – αφότου ο Γκέμπριελ είχε

πετάξει το σάτυρο μέσα από ένα από τα λιγδιασμένα πα-
ράθυρα. Ήταν κάτι πολύ ικανοποιητικό, με όλα εκείνα
τα σπασμένα τζάμια παντού. Η δύναμη της εκτόξευσης
είχε αποκολλήσει ακόμα και τον κρεμασμένο σκελετό, ο
οποίος είχε διαλυθεί και είχε καταλήξει με θόρυβο σε μια
στοίβα οστών στο πάτωμα. «Ήταν ένα Κακόβουλο ξωτι-
κό. Από τα πιο αηδιαστικά του είδους του».

«Γι' αυτό τον κυνηγήσατε στο δρόμο;»

«Δεν είχε καμία δουλειά να δείχνει τέτοιες εικόνες σε
μια κυρία», μουρμούρισε ο Γκέιμπριελ, αν και έπρεπε
να παραδεχτεί ότι η εν λόγω κυρία δεν είχε πεταρίσει
ούτε βλέφαρο, και περισσότερο έδειχνε ενοχλημένη με
την αντίδραση του Γκέιμπριελ παρά εντυπωσιασμένη
από τον ιπποτισμό του.

«Και νομίζω ότι ήταν υπερβολικό να τον ρίξετε στο
κανάλι».

«Θα επιπλεύσει».

Οι γωνίες του στόματος της Σέσιλι τρεμούλιασαν.
«Ήταν πολύ λάθος».

«Γελάτε», είπε με έκπληξη ο Γκέιμπριελ.

«Δεν γελάω». Η Σέσιλι σήκωσε το πιγούνι της, απο-
στρέφοντας το πρόσωπό της, αλλά όχι πριν προλάβει ο
Γκέιμπριελ να δει το μειδίαμα να απλώνεται στο πρόσω-
πό της. Ο Γκέιμπριελ είχε σαστίσει. Μετά την εμφανή
περιφρόνηση που έδειχνε για κείνον, την αυθάδεια και
την αντιδραστικότητά της, ήταν μάλλον σίγουρος ότι το
τελευταίο του ξέσπασμα θα την οδηγούσε να τον σχολιά-
σει αρνητικά στη Σάρλοτ όταν θα επέστρεφαν στο Ινστι-
τούτο, αλλά αντίθετα έδειχνε να το διασκεδάζει. Κούνησε
το κεφάλι του καθώς έστριβαν στην Οδό Γκάρνερ. Δεν θα
καταλάβαινε ποτέ τους Χέροντεϊλ.

«Μου δίνετε εκείνο το φιαλίδιο από το ράφι, κύριε Μπέ-

ιν;» ρώτησε ο Χένρι.

Ο Μάγκνους το έκανε. Στεκόταν στο κέντρο του εργαστηρίου του Χένρι, κοιτάζοντας τα γυαλιστερά σχήματα πάνω στα τραπέζια γύρω του. «Τι είναι όλα αυτά τα μαραφέτια, αν μου επιτρέπετε;»

Ο Χένρι, ο οποίος φορούσε δύο ζευγάρια γυαλιά ταυτόχρονα –ένα στο κεφάλι του και ένα στα μάτια του– έδειχνε ικανοποιημένος και ταυτόχρονα νευρικός γι' αυτή την ερώτηση. (Ο Μάγκνους υπέθεσε ότι τα δύο ζευγάρια γυαλιά ήταν μια ένδειξη αφηρημάδας, αλλά σε περίπτωση που ήταν μια δήλωση μόδας, αποφάσισε να μη ρωτήσει). Ο Χένρι σήκωσε ένα τετράγωνο μπρούτζινο αντικείμενο με πολλά κουμπιά. «Λοιπόν, αυτό εδώ είναι ένας Αισθητήρας. Αισθάνεται τότε πλησιάζουν δαίμονες». Προχώρησε προς τον Μάγκνους, και ο Αισθητήρας έβγαλε ένα δυνατό τσιριχτό ήχο.

«Εντυπωσιακό!» αναφώνησε ο Μάγκνους, ικανοποιημένος. Σήκωσε μια κατασκευή από ύφασμα με ένα μεγάλο νεκρό πουλί κουρνιασμένο επάνω της. «Και αυτό τι είναι;»

«Το Φονικό Μπονέ», διακήρυξε ο Χένρι.

«Αα», είπε ο Μάγκνους. «Σε μια έκτακτη ανάγκη μια κυρία μπορεί να βγάλει από μέσα του όπλα με τα οποία θα σκοτώσει τους εχθρούς της».

«Όχι ακριβώς», παραδέχτηκε ο Χένρι. «Αν και αυτή η ιδέα ακούγεται καλύτερη. Μακάρι να ήσασταν εδώ όταν συνέλαβα την έννοια. Δυστυχώς αυτό το μπονέ τυλίγεται γύρω από το κεφάλι του εχθρού και του προκαλεί ασφυξία, υπό την προϋπόθεση ότι θα το φοράει εκείνη τη στιγμή».

«Φαντάζομαι ότι δεν θα είναι εύκολο να πείσετε τον Μόρτμεϊν να φορέσει ένα μπονέ», παρατήρησε ο Μάγκνους. «Αν και το χρώμα θα του πήγαινε».

Ο Χένρι ξέσπασε σε γέλια. «Πολύ αστείο, κύριε Μπέν». «Σας παρακαλώ, λέγετέ με Μάγκνους».

«Θα το κάνω!» Ο Χένρι πέταξε το μπονέ πάνω από τον ώμο του και σήκωσε ένα στρογγυλό βάζο μέσα στο οποίο υπήρχε μια γυαλιστερή ουσία. «Αυτή είναι μια σκόνη που όταν σκορπίζεται στον αέρα κάνει τα φαντάσματα να γίνονται ορατά», είπε ο Χένρι.

Ο Μάγκνους σήκωσε με θαυμασμό το βάζο με τους γυαλιστερούς κόκκους και το κράτησε κυρτό κοντά στη λάμπα, και καθώς ο Χένρι ακτινοβολούσε με έναν ενθαρρυντικό τρόπο, ο Μάγκνους αφαίρεσε το φελλό. «Μου φαίνεται πολύ ψιλή», είπε, και την έριξε στο χέρι του. Σκέπασε το καφετί του δέρμα, καλύπτοντας το ένα χέρι με μια αστραφτερή λάμψη. «Και πέρα από τις πρακτικές του χρήσεις, φαίνεται ότι έχει και κοσμητικά αποτελέσματα. Αυτή η σκόνη θα έκανε το δέρμα μου να λάμπει για πάντα».

Ο Χένρι συνοφρυώθηκε. «Όχι για πάντα», είπε, αλλά μετά το πρόσωπό του έλαμψε. «Αλλά θα μπορούσα να σας φτιάξω μια νέα φουρνιά όποτε το επιθυμείτε!»

«Θα λαμπυρίζω όποτε θέλω!» Ο Μάγκνους μειδίασε στον Χένρι. «Αυτά είναι συναρπαστικά αντικείμενα, κύριε Μπράνγουελ. Βλέπετε τον κόσμο διαφορετικά από οποιονδήποτε άλλο Νεφιλίμ έχω συναντήσει ποτέ. Ομολογώ ότι πίστευα ότι ο λαός σας έπασχε από έλλειψη φαντασίας, αν και διαθέτει πληθώρα προσωπικών δραμάτων, αλλά με έχετε κάνει να σχηματίσω μια τελείως διαφορετική άποψη! Σίγουρα η κοινότητα των Κυνηγών των Σκιών θα πρέπει να σας τιμά και να σας έχει σε μεγάλη εκτίμηση ως άτομο που έχει φέρει μεγάλη πρόοδο στη φυλή τους».

«Όχι», είπε θλιμμένος ο Χένρι. «Κατά κύριο λόγο επιθυμούν να πάψω να προτείνω νέες εφευρέσεις και να

σταματήσω να βάζω φωτιά σε διάφορα πράγματα».

«Μα κάθε εφεύρεση έχει τα ρίσκα της!» φώναξε ο Μάγκνους. Έχω δει τη μεταμόρφωση που έφερε στον κόσμο η εφεύρεση της ατμομηχανής, και η εξάπλωση των τυπογραφικών υλικών, των εργοστασίων και των μύλων που άλλαξαν το πρόσωπο της Αγγλίας. Οι θνητοί πήραν τον κόσμο στα χέρια τους και τον μετέτρεψαν σε κάτι θαυμαστό. Οι μάγοι καθ' όλη τη διάρκεια των αιώνων ονειρεύονταν και τελειοποιούσαν διάφορα ξόρκια για να φτιάξουν ένα διαφορετικό κόσμο. Οι Κυνηγοί των Σκιών θα ήταν οι μόνοι που θα παρέμεναν βαλτωμένοι και αναλλοίωτοι, και επομένως καταδικασμένοι; Πώς μπορούν να σνομπάρουν την ευφυΐα που έχετε παρουσιάσει; Είναι σαν να στρέφονται προς τις σκιές και να απομακρύνονται από το φως».

Ο Χένρι έγινε κατακόκκινος. Ήταν σαφές ότι κανείς δεν είχε επαινέσει ποτέ τις εφευρέσεις του, εκτός ίσως από τη Σάρлот. «Με κάνετε και ντρέπομαι, κύριε Μπείν».

«Μάγκνους», του υπενθύμισε ο μάγος. «Τώρα, θα μπορούσα να δω τη δουλειά σας πάνω σε κείνη την πύλη που περιγράψατε; Την εφεύρεση που μεταφέρει ένα ζωντανό ον από ένα σημείο σε ένα άλλο;»

«Φυσικά». Ο Χένρι τράβηξε μια βαριά στοίβα με σημειώσεις από τη γωνία του φορτωμένου του τραπεζιού, και την έσπρωξε προς τον Μάγκνους. Ο μάγος την πήρε και ξεφύλλισε τις σελίδες με ενδιαφέρον. Η κάθε σελίδα ήταν καλυμμένη με μια πυκνογραμμένη, αραχνοειδή γραφή, και με δεκάδες εξισώσεις που αναμίγνυαν τα μαθηματικά και τους ρούνους με μια αναπάντεχη αρμονία. Ο Μάγκνους ένιωθε την καρδιά του να χτυπάει πιο γρήγορα καθώς ξεφύλλιζε τις σελίδες – αυτό ήταν ευφυές, πραγματικά ευφυές. Υπήρχε μόνο ένα πρόβλημα.

«Βλέπω τι προσπαθείτε να κάνετε», είπε. «Και είναι

σχεδόν τέλειο, αλλά...»

«Ναι, σχεδόν». Ο Χένρι πέρασε τα χέρια του μέσα από τα κόκκινα μαλλιά του, διαταράζοντας τα γυαλιά του. «Η πύλη μπορεί να ανοίξει, αλλά δεν υπάρχει τρόπος να την κατευθύνεις. Δεν υπάρχει τρόπος να ξέρεις αν θα καταλήξεις στον προορισμό που επιθυμείς σ' αυτό τον κόσμο, ή σε έναν τελείως διαφορετικό κόσμο, ή ακόμα και στην κόλαση. Είναι πάρα πολύ επικίνδυνο, και επομένως άχρηστο».

«Δεν μπορείτε να το κάνετε με αυτούς τους ρούνους», είπε ο Μάγκνους. «Χρειάζεστε διαφορετικούς ρούνους από αυτούς που χρησιμοποιείτε».

Ο Χένρι κούνησε το κεφάλι του. «Μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε μόνο τους ρούνους από το Γκρι Βιβλίο. Οτιδήποτε άλλο είναι μαγεία. Η μαγεία δεν είναι ο τρόπος των Νεφιλίμ. Είναι κάτι που δεν μπορούμε να κάνουμε».

Ο Μάγκνους κοίταξε τον Χένρι σκεπτικός για μια μακρά στιγμή. «Είναι κάτι που μπορώ να κάνω εγώ», δήλωσε, και τράβηξε τη στοίβα των χαρτιών προς το μέρος του.

Στα ξωτικά της Αυλής των Ασιίλι δεν άρεσε το πολύ φως. Το πρώτο πράγμα που έκανε ο Σάλοους –το πραγματικό όνομα του οποίου δεν ήταν αυτό– όταν γύρισε στο μαγαζί του ήταν να βάλει ένα κηρόχαρτο στο παράθυρο που τόσο αλόγιστα είχε σπάσει ο νεαρός Νεφιλίμ. Είχαν χαθεί και τα γυαλιά του, είχαν εξαφανιστεί στα νερά του Λάμχαουζ Κατ. Και από ό,τι φαίνεται δεν θα τον πλήρωνε κανείς για τα πολύ ακριβά χαρτιά που είχε παραγγείλει για τον Μπένεντικτ Λάιτγουντ. Γενικώς ήταν μια πολύ άσχημη μέρα.

Σήκωσε το βλέμμα του εκνευρισμένα καθώς το κουδούνι του καταστήματος χτύπησε, προειδοποιώντας για το

άνοιγμα της πόρτας, και συνοφρυώθηκε. Νόμιζε ότι την είχε κλειδώσει. «Ξαναγύρισες, Νεφιλίμ;» είπε απότομα. «Αποφάσισες να με πετάξεις στο ποτάμι όχι μία φορά αλλά δύο; Πρέπει να μάθεις ότι έχω ισχυρούς φίλους...»

«Δεν αμφιβάλλω γι' αυτό, απατεώνα». Η ψηλή, καλυμμένη με κουκούλα φιγούρα στην είσοδο μπήκε μέσα και έκλεισε την πόρτα πίσω της. «Με ενδιαφέρει ιδιαίτερα να μάθω περισσότερα γι' αυτούς». Μια κρύα σιδερένια λεπίδα άστραψε μέσα στο μισοσκόταδο, και τα μάτια του σάτυρου γούρλωσαν από φόβο. «Έχω να σου κάνω μερικές ερωτήσεις», είπε ο άντρας στην είσοδο. «Και αν ήμουν στη θέση σου δεν θα δοκίμαζα να το βάλω στα πόδια. Όχι αν θέλεις να κρατήσεις τα δάχτυλά σου ενωμένα με το υπόλοιπο σώμα σου...»

13

Ο ΝΟΥΣ ΕΧΕΙ ΒΟΥΝΑ

*Ω, ο νους, ο νους έχει βουνά τρομακτικούς γκρεμούς,
Που κανένας άνθρωπος δεν έχει φανταστεί.
Όποιος δεν έχει βρεθεί να κρέμεται από κείνους
Δεν μπορεί να το καταλάβει.
Ούτε η μικρή μας αντοχή μπορεί
Να αντιμετωπίσει τέτοιους απόκρημνους γκρεμούς ή βάδη.
Να! Κρατήσου, δύστυχε από τη μόνη παρήγορη σκέψη:
Κάθε ζωή τελειώνει με το θάνατο
Και κάθε μέρα πεθαίνει με τον ύπνο.
– Τζέραρντ Μάνλεϊ Χόπκινς, "Χειρότερο, Δεν Υπάρχει"*

Η Τέσα δεν μπορούσε να θυμηθεί αργότερα αν είχε ουρλιάξει καθώς έπεφτε. Θυμόταν μόνο μια μακρά και σιωπηλή πτώση, το ρυάκι και τα βράχια να ορμάνε προς το μέρος της, τον ουρανό στα πόδια της. Ο άνεμος μαστίγωνε το πρόσωπό της και τα μαλλιά της καθώς στροβιλιζόταν στον αέρα, και ένωσε ένα απότομο τίναγμα στο λαιμό της.

Τα χέρια της σηκώθηκαν προς τα πάνω. Το κολιέ με τον άγγελο υψωνόταν πάνω από το κεφάλι της, λες και

ένα τεράστιο χέρι είχε κατέβει από τον ουρανό για να το βγάλει. Την περιέβαλλε μια μεταλλική θολούρα, ένα ζευγάρι μεγάλες φτερούγες να ανοίγουν σαν πύλες, και κάτι την έπιασε, σταματώντας την πτώση της. Τα μάτια της γούρλωσαν –ήταν αδύνατο, αδιανόητο– αλλά ο άγγελός της, ο κουρδιστός της άγγελος, είχε με κάποιο τρόπο μεγαλώσει φτάνοντας στο μέγεθος ενός ζωντανού ανθρωπίνου όντος και πετούσε από πάνω της, με τις μεγάλες μηχανικές φτερούγες του να χτυπάνε στον άνεμο. Η Τέσα κοίταξε το κενό, όμορφο πρόσωπο, το πρόσωπο ενός μεταλλικού αγάλματος, ανέκφραστο όπως πάντα – αλλά ο άγγελος είχε χέρια, εξίσου ζωντανά με τα δικά της, και την κρατούσαν, την κρατούσαν ψηλά καθώς οι φτερούγες χτυπούσαν και χτυπούσαν και χτυπούσαν και τώρα η Τέσα κατέβαινε αργά, μαλακά, σαν ένα χνούδι από μια λεύκα το οποίο έχει παρασύρει ο άνεμος.

Ίσως πεθαίνω, σκέφτηκε η Τέσα. Και, Δεν μπορεί να συμβαίνει αυτό. Αλλά καθώς ο άγγελος την κρατούσε στην αγκαλιά του, και γλιστρούσαν μαζί προς τη γη, το έδαφος άρχισε να διακρίνεται όλο και πιο καθαρά. Τώρα μπορούσε να δει τον κάθε βράχο δίπλα από το ρυάκι, τα ρεύματα του νερού καθώς κυλούσε, την αντανάκλαση του ηλίου στο νερό. Η σκιά των φτερούγων εμφανίστηκε πάνω στη γη και άρχισε να πλαταίνει όλο και περισσότερο έως ότου η Τέσα έπεφτε μέσα της, έπεφτε μέσα στη σκιά, κι εκείνη και ο άγγελος βυθίστηκαν μαζί στο έδαφος και προσγειώθηκαν στο μαλακό χώμα και στις σκόρπιες πέτρες στην άκρη του ρυακιού.

Η Τέσα πήρε μια κοφτή ανάσα καθώς προσγειώθηκε, περισσότερο από το σοκ παρά από την πρόσκρουση, και σήκωσε τα χέρια της ψηλά, λες και θα κατάφερνε να ανακόψει την πτώση του αγγέλου με το σώμα της – αλλά αυτός ήδη συρρικνωνόταν, γινόταν όλο και πιο μικρός,

οι φτερούγες του διπλώνονταν, έως ότου έπεσε στο έδαφος δίπλα της, έχοντας για άλλη μια φορά το μέγεθος παιχνιδιού. Άπλωσε το τρεμάμενο χέρι της και τον σήκωσε. Ήταν πεσμένη πάνω στις πέτρες, με το μισό της σώμα μέσα στο κρύο νερό· η φούστα της είχε ήδη μουλιάσει. Άρπαξε το μενταγιόν και σύρθηκε έξω από το ρυάκι με όση δύναμη της είχε απομείνει, και κατέρρευσε επιτέλους σε στεγνό έδαφος σφίγγοντας στο στήθος της τον άγγελο, και νιώθοντας πάνω στην καρδιά της τον οικείο του χτύπο.

Η Σόφι καθόταν στην πολυθρόνα δίπλα στο κρεβάτι του Τζεμ, όπου ήταν πάντα η θέση του Γουίλ, και παρακολουθούσε τον Τζεμ να κοιμάται.

Σκέφτηκε ότι κάποτε υπήρξε μια εποχή που θα ήταν σχεδόν ευγνώμων γι' αυτή την ευκαιρία, για τη δυνατότητα να βρεθεί τόσο κοντά του, να βάζει κρύα πανιά στο μέτωπό του όταν αναδευόταν και μουρμούριζε και καιγόταν από τον πυρετό. Και παρόλο που πλέον δεν τον αγαπούσε όπως έκανε κάποτε – με τον τρόπο που, συνειδητοποιούσε τώρα, αγαπούσε κάποιος έναν άνθρωπο όταν δεν τον ήξερε καθόλου, με θαυμασμό και απόσταση– εξακολουθούσε να ραγίζει η καρδιά της να τον βλέπει έτσι.

Ένα κορίτσι στην πόλη όπου είχε μεγαλώσει η Σόφι είχε πεθάνει από φυματίωση, και η Σόφι θυμόταν τον κόσμο να λέει ότι η ασθένεια την είχε κάνει πιο όμορφη πριν τη σκοτώσει – την είχε κάνει χλομή και πιο αδύνατη, και είχε χρωματίσει το πρόσωπό της με τη ροδαλή λάμψη του πυρετού. Ο Τζεμ είχε τώρα αυτό τον πυρετό στα μάγουλά του καθώς τινάζοταν πάνω στα μαξιλάρια του· τα ασημόλευκα μαλλιά του έμοιαζαν σαν να είχαν καλυφθεί με πάγο, και τα ανήσυχα δάχτυλά του συσπώ-

νταν πάνω στην κουβέρτα. Που και που μιλούσε, αλλά οι λέξεις ήταν στα μανδαρινικά, κι εκείνη δεν τις καταλάβαινε. Φώναζε την Τέσα. *Γο αϊ νι, Τέσα. Μπου λου ρουν, χε κινγκ κουάνγκ φα σενγκ, γο μεν ντου χούι ζαϊ γι κι.* Και φώναζε και τον Γουίλ, *σενγκ σι ζι ζιάο*, με έναν τρόπο που έκανε τη Σόφι να θέλει να πάρει το χέρι του στα δικά της, αν και όταν τον άγγιξε, έκαιγε από τον πυρετό και άφησε το χέρι του με μια κραυγή.

Η Σόφι ζάρωσε πίσω στην καρέκλα της, και αναρωτήθηκε αν έπρεπε να καλέσει τη Σάρлот. Η Σάρлот θα ήθελε να το ξέρει αν η κατάσταση του Τζεμ είχε επιδεινωθεί. Ήταν έτοιμη να σηκωθεί όρθια, όταν ο Τζεμ πήρε ξαφνικά μια κοφτή ανάσα και τα μάτια του άνοιξαν απότομα. Η Σόφι βυθίστηκε ξανά στην πολυθρόνα, απομένοντας να κοιτάζει. Οι ιριδές του είχαν ένα τόσο ξεθωριασμένο ασημί χρώμα ώστε ήταν σχεδόν άσπρες. «Γουίλ;» είπε. «Γουίλ, εσύ είσαι;»

«Όχι», είπε εκείνη, και σχεδόν φοβόταν να κουνηθεί. «Η Σόφι είμαι».

Ο Τζεμ απελευθέρωσε αργά μια ανάσα και έστρεψε το κεφάλι του προς το μέρος της πάνω στο μαξιλάρι. Τον είδε να εστιάζει το βλέμμα του στο πρόσωπό της με προσπάθεια – και μετά, κατά έναν απίστευτο τρόπο, χαμογέλασε, με κείνο το γεμάτο γλύκα χαμόγελο που είχε κερδίσει από την αρχή την καρδιά της. «Φυσικά», είπε. «Η Σόφι. Ο Γουίλ δεν είναι – τον έδιωξα».

«Πήγε να βρει την Τέσα», είπε η Σόφι.

«Ωραία». Τα μακριά χέρια του Τζεμ μαδούσαν την κουβέρτα, σφίχτηκαν σε γροθιές – και μετά χαλάρωσαν. «Χαίρομαι».

«Σας λείπει», είπε η Σόφι.

Ο Τζεμ ένευσε αργά. «Μπορώ να τη νιώσω – την απόστασή του, σαν ένα σχοινί μέσα μου πολύ τεντωμένο.

Δεν το περίμενα αυτό. Δεν έχουμε χωρίσει από τότε που γίναμε παραμπατάι».

«Η Σέσιλι είπτε ότι εσείς τον διώξατε».

«Ναι», είπτε ο Τζεμ. «Ήταν δύσκολο να τον πείσω. Νομίζω ότι αν δεν ήταν και ο ίδιος ερωτευμένος με την Τέσα, δεν θα είχα καταφέρει να τον αναγκάσω να φύγει».

Η Σόφι έμεινε με το στόμα ανοιχτό. «Το ξέρατε;»

«Όχι πολύ καιρό», είπτε ο Τζεμ. «Όχι, δεν θα ήμουν τόσο σκληρός. Αν το ήξερα, δεν θα της είχα κάνει ποτέ πρόταση γάμου. Θα είχα κάνει πίσω. Δεν το ήξερα. Και ωστόσο, τώρα, καθώς χάνονται όλα για μένα, βλέπω τα πάντα με ένα τόσο καθαρό φως ώστε νομίζω ότι στο τέλος θα το καταλάβαινα, ακόμα κι αν δεν μου το είχε πει. Στο τέλος, θα το ήξερα». Χαμογέλασε λίγο όταν είδε τη σαστισμένη έκφραση της Σόφι. «Χαίρομαι που δεν χρειάστηκε να περιμένω μέχρι το τέλος».

«Δεν θυμώσατε;»

«Χαίρομαι», είπτε. «Θα μπορούν να φροντίσουν ο ένας τον άλλο όταν εγώ θα φύγω ή, τουλάχιστον, έτσι ελπίζω. Λέει ότι δεν τον αγαπάει, αλλά – σίγουρα με τον καιρό θα τον αγαπήσει. Είναι εύκολο να αγαπήσεις τον Γουίλ, και της έχει δώσει όλη του την καρδιά. Μπορώ να το δω. Ελπίζω εκείνη να μην τη ραγίσει».

Η Σόφι δεν ήξερε τι να πει. Δεν ήξερε τι θα μπορούσε να πει κανείς μπροστά σε μια τέτοια αγάπη – τόση μακροθυμία, τόσο ανθεκτικότητα, τόση ελπίδα. Ύπήρξαν πολλές φορές αυτούς τους τελευταίους μήνες που μετάνιωνε που είχε κάνει κακές σκέψεις για τον Γουίλ Χέροντεϊλ στο παρελθόν, αφότου είδε ότι έκανε πίσω και άφησε την Τέσα και τον Τζεμ να είναι ευτυχισμένοι μαζί, και ήξερε τον πόνο που συνόδευε αυτή την ευτυχία για την Τέσα, επειδή ήξερε ότι πλήγωνε τον Γουίλ. Η Σόφι νόμιζε ότι μόνο εκείνη ήξερε ότι η Τέσα φώναζε το όνο-

μα του Γουίλ μερικές φορές όταν κοιμόταν· μόνο εκείνη ήξερε ότι η ουλή στην παλάμη της Τέσα δεν έγινε από μια κατά λάθος επαφή με ένα σκαλιστήριο αλλά ήταν μια σκόπιμη πληγή, την οποία προκάλεσε η ίδια στον εαυτό της για να μπορέσει να αντιμετωπίσει με αυτό τον τρόπο τον συναισθηματικό πόνο που ένιωσε όταν αρνήθηκε τον Γουίλ. Η Σόφι είχε κρατήσει στην αγκαλιά της την Τέσα όταν έκλαιγε και μαδούσε από τα μαλλιά της τα λουλούδια που είχαν το χρώμα των ματιών του Γουίλ, και η Σόφι είχε καλύψει με πούδρα τα σημάδια από τα δάκρυα και τις άυπνες νύχτες.

Μήπως έπρεπε να του το πει; Η Σόφι αναρωτιόταν. Θα ήταν στ' αλήθεια καλοσύνη να πει, *Ναι, και η Τέσα τον αγαπάει· προσπάθησε να μην το κάνει, αλλά τον αγαπάει*. Είναι δυνατόν να θέλει ένας άντρας να ακούσει κάτι τέτοιο για το κορίτσι που σκοπεύει να παντρευτεί; «Η δεσποινίς Γκρέι εκτιμά πολύ τον κύριο Χέροντεϊλ, και δεν θα ράγιζε καμία καρδιά ασυλλόγιστα, νομίζω», είπε η Σόφι. «Αλλά εύχομαι να μη μιλούσατε λες και ο θάνατός σας είναι κάτι αναπόφευκτο, κύριε Κάρστερς. Ακόμα και τώρα η κυρία Μπράνγουελ και οι άλλοι ελπίζουν ότι θα βρουν μια θεραπεία. Νομίζω ότι θα γεράσετε μαζί με τη δεσποινίδα Γκρέι, και οι δυο σας θα γίνετε πολύ ευτυχημένοι».

Ο Τζεμ χαμογέλασε λες και ήξερε κάτι που εκείνη δεν ήξερε. «Είναι πολύ ευγενικό αυτό που λες, Σόφι. Το ξέρω ότι είμαι Κυνηγός των Σκιών, και δεν φεύγουμε εύκολα από αυτή τη ζωή. Πολεμάμε ως το τέλος. Προερχόμαστε από το βασίλειο των αγγέλων, και ωστόσο το φοβόμαστε. Νομίζω, όμως, ότι μπορεί κανείς να αντιμετωπίσει το τέλος και να μη φοβάται χωρίς να έχει υποταχθεί στο θάνατο. Ο θάνατος δεν θα με κυριεύσει ποτέ».

Η Σόφι τον κοίταξε, λίγο ανήσυχη· έδειχνε σαν να ήταν μισοβυθισμένος σε ντελίριο. «Κύριε Κάρστερς; Να φέρω

τη Σάρλοτ;»

«Σε ένα λεπτό, αλλά, Σόφι – στην έκφρασή σου, εκεί, όταν μιλούσα...» Έγειρε μπροστά. «Είναι αλήθεια, λοιπόν;»

«Αν είναι τι πράγμα αλήθεια;» τον ρώτησε χαμηλόφωνα, αλλά ήξερε ποια θα ήταν η ερώτηση, και δεν μπορούσε να του πει ψέματα.

Ο Γουίλ ήταν κακόκεφος. Η μέρα είχε ξημερώσει απάισια, με ομίχλη και υγρασία. Είχε ξυπνήσει νιώθοντας να ανακατεύεται, και με το ζόρι κατάφερε να κατεβάσει τα παραβρασμένα αβγά και το κρύο μπέικον που του είχε σερβίρει η γυναίκα του πανδοχέα μέσα στην αποπνικτική τραπεζαρία· κάθε σημείο του σώματός του ανυπομονούσε να επιστρέψει στο δρόμο και να συνεχίσει το ταξίδι του.

Οι μπόρες τον είχαν αφήσει να τρέμει ως το κόκαλο παρά την άφθονη χρήση ρούνων θερμότητας, και στον Μπάλιο δεν άρεσε καθόλου η λάσπη μέσα στην οποία βυθίζονταν οι οπλές του καθώς προσπαθούσαν να τρέξουν στο δρόμο, ενώ ο Γουίλ αναρωτιόταν κακόκεφα πώς γίνεται να καταφέρνει η ομίχλη να υγροποιείται μέσα από τα ρούχα ενός ατόμου. Τουλάχιστον είχε φτάσει στο Νορθάμπτονσαϊρ, πράγμα που ήταν αρκετά σημαντική πρόοδος, αλλά δεν είχε καλύψει πάνω από τριάντα χιλιόμετρα και αρνιόταν κατηγορηματικά να σταματήσει, αν και ο Μπάλιος τον κοίταξε ικετευτικά καθώς περνούσαν από το Τόουσεστερ, σαν να τον παρακαλούσε για ένα ζεστό χώρο σε ένα στάβλο και λίγη βρώμη, και ο Γουίλ κόντευε να υποκύψει και να του τα δώσει. Μια αίσθηση απελπισίας είχε εισβάλει στα κόκαλά του, παγωμένη και αναπόφευκτη σαν τη βροχή. Τι νόμιζε ότι έκανε; Πίστευε στ' αλήθεια ότι θα έβρισκε με αυτό τον τρόπο την Τέσα; Ήταν ανόητος;

Τώρα περνούσαν και από ένα δύσκολο κομμάτι της υπαίθρου, όπου η λάσπη έκανε το γεμάτο πέτρες μονοπάτι επικίνδυνο. Στη μία πλευρά του δρόμου υψωνόταν ένας μεγάλος πέτρινος τοίχος, μπλοκάροντας τον ήλιο. Στην άλλη πλευρά του μονοπατιού, ο δρόμος έπεφτε απότομα σε ένα φαράγγι γεμάτο με μυτερά βράχια. Βαδιά κάτω, το νερό ενός λασπωμένου ρυακιού λαμπύριζε αμυδρά στον πυθμένα του φαραγγιού. Ο Γουίλ κρατούσε το κεφάλι του Μπάλιο στραμμένο μακριά από τον γκρεμό, αλλά το άλογο έμοιαζε να φοβάται ήδη το απότομο φαράγγι. Ο Γουίλ κρατούσε και το δικό του κεφάλι κατεβασμένο, χωμένο μέσα στο γιακά του για να αποφεύγει την κρύα βροχή· ήταν μονάχα από τύχη που, κοιτάζοντας προς στιγμή στο πλάι, έπιασε μια χρυσοπράσινη λάμψη ανάμεσα στα βράχια στην άκρη του δρόμου.

Σταμάτησε τον Μπάλιο αμέσως και κατέβηκε από το άλογο τόσο γρήγορα ώστε παραλίγο να γλιστρήσει στη λάσπη. Η βροχή έπεφτε πιο δυνατά τώρα καθώς πλησίαζε και γονάτισε για να εξετάσει τη χρυσή αλυσίδα που είχε πιαστεί στη μυτερή άκρη ενός βράχου. Τη σήκωσε προσεκτικά. Ήταν ένα μενταγιόν από νεφρίτη, στρογγυλό, με χαρακτηριστές χαραγμένους στο πίσω μέρος. Ήξερε πολύ καλά τι σήμαιναν.

Όταν δύο άνθρωποι είναι ένα στα βάδη της καρδιάς τους, τσακίζουν ακόμα και τη δύναμη του σίδηρου ή του μπρούτζου.

Το γαμήλιο δώρο του Τζεμ στην Τέσα. Το χέρι του Γουίλ σφίχτηκε γύρω του καθώς σηκώθηκε. Θυμήθηκε όταν τη συνάντησε στη σκάλα – την αλυσίδα του μενταγιόν από νεφρίτη στο λαιμό της να του κλείνει το μάτι σαν μια σκληρή υπενθύμιση του Τζεμ καθώς η Τέσα είπε, *Λένε ότι δεν μπορείς να χωρίσεις την καρδιά σου στα δύο, κι όμως...*

«Τέσα!» φώναξε ξαφνικά, με τη φωνή του να αντηχεί στα βράχια. «Τέσα!»

Απόμεινε εκεί για λίγο στην άκρη του δρόμου, τρέμοντας. Δεν ήξερε τι περίμενε – μια απάντηση; Ήταν μάλλον απίθανο να βρισκόταν εκεί, κρυμμένη ανάμεσα στα διάσπαρτα βράχια. Υπήρχε μόνο σιωπή και ο ήχος του ανέμου και της βροχής. Ωστόσο, ήξερε χωρίς καμία αμφιβολία ότι αυτό ήταν το κολιέ της Τέσα. Ίσως να το είχε τραβήξει από το λαιμό της και να το είχε πετάξει από το παράθυρο της άμαξας για να του αφήσει ένα σημάδι, σαν το μονοπάτι από ψίχουλα της Χάνσελ και του Γκρέτελ. Αυτό θα έκανε η ηρωίδα ενός μυθιστορήματος, και επομένως αυτό θα έκανε και η Τέσα του. Ίσως να υπήρχαν κι άλλα σημάδια, αν συνέχιζε το δρόμο του. Για πρώτη φορά, η ελπίδα πλημμύρισε τις φλέβες του.

Με μια νέα αποφασιστικότητα πλησίασε τον Μπάλιο και ανέβηκε στη σέλα. Δεν θα καθυστερούσε καθόλου· θα έφταναν στο Στάφορντσαϊρ ως το βράδυ. Καθώς γύριζε το κεφάλι του αλόγου προς το δρόμο, γλίστρησε το μενταγιόν στην τσέπη του, όπου ένιωσε τις χαραγμένες του λέξεις που μιλούσαν για αγάπη και δέσμευση να τον καίνε σαν πύρινη σφραγίδα.

Ποτέ ξανά η Σάρλοτ δεν είχε νιώσει τόσο κουρασμένη. Το παιδί που περίμενε την είχε εξαντλήσει περισσότερο από ό,τι φανταζόταν στην αρχή, και είχε μείνει ξύπνια όλη τη νύχτα ενώ όλη τη μέρα έτρεχε. Υπήρχαν λεκέδες στο φόρεμά της από την κρύπτη του Χένρι, και οι αστράγαλοι της πονούσαν επειδή ανεβοκατέβαινε τη σκάλα του σπιτιού και τις φορητές σκάλες της βιβλιοθήκης. Παρ' όλα αυτά, όταν άνοιξε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας του Τζεμ και τον είδε όχι μόνο ξύπνιο αλλά και να έχει ανακαθίσει και να μιλάει στη Σόφι, ξέχασε την κούρασή

της και ένιωσε ένα χαμόγελο ανακούφισης να χαράζεται στο πρόσωπό της. «Τζέιμς!» αναφώνησε. «Αναρωτιόμουν – θέλω να πω, χαίρομαι που ξύπνησες».

Η Σόφι, που έδειχνε παράξενα αναψοκοκκινισμένη, σηκώθηκε όρθια. «Να φύγω, κυρία Μπράνγουελ;»

«Ω, ναι, σε παρακαλώ, Σόφι. Η Μπρίτζετ βρίσκεται στη γνωστή της κακή διάθεση· λέει ότι δεν βρίσκει το Μπανγκ Μαίρη και δεν έχω την παραμικρή ιδέα για ποιο πράγμα μιλάει».

Η Σόφι παραλίγο να χαμογελάσει – θα το είχε κάνει, αν η καρδιά της δεν βροντούσε από τη γνώση ότι ίσως μόλις να έκανε κάτι τρομερό. «Το μπεν μαρί», είπε. «Θα της το βρω εγώ». Κατευθύνθηκε προς την πόρτα, σταμάτησε, και έριξε μια παράξενη ματιά πάνω από τον ώμο της στον Τζεμ, ο οποίος ακουμπούσε πάνω στα μαξιλάρια του, δείχνοντας πολύ χλομός αλλά συγκροτημένος. Πριν προλάβει η Σάρлот να πει τίποτα, η Σόφι είχε φύγει, και ο Τζεμ έκανε νόημα στη Σάρлот να πλησιάσει με ένα κουρασμένο χαμόγελο.

«Σάρлот, αν δεν σε πειράζει – θα μπορούσες να μου φέρεις το βιολί μου;»

«Φυσικά». Η Σάρлот πήγε στο τραπέζι δίπλα στο παρράθυρο όπου βρισκόταν το βιολί μέσα στη θήκη του από ροδόξυλο, με το δοξάρι του και το μικρό στρογγυλό κουτί με ρητίνη. Σήκωσε το βιολί και το πήγε στο κρεβάτι, όπου ο Τζεμ το πήρε προσεκτικά από τα χέρια της, και η Σάρлот κάθισε με ευγνωμοσύνη στην πολυθρόνα δίπλα του. «Ω...» είπε μετά από ένα λεπτό. «Συγγνώμη. Ξέχασα το δοξάρι. Ήθελες να παίξεις;»

«Δεν πειράζει». Τράβηξε απαλά τις χορδές με τα ακροδάχτυλά του, οι οποίες παρήγαγαν έναν απαλό, ζωηρό ήχο. «Αυτό είναι το πιτσικάτο – το πρώτο πράγμα που μου έμαθε ο πατέρας μου όταν μου έδειξε το βιολί. Μου

θυμίζει όταν ήμουν παιδί».

Ακόμη είσαι παιδί, ήθελε να πει η Σάρλοτ, αλλά δεν το έκανε. Άλλωστε, μερικές βδομάδες απέμεναν μόνο μέχρι τα δέκατα όγδοα γενέθλιά του, οπότε και οι Κυνηγοί των Σκιών ενηλικιώνονταν, και το γεγονός ότι εκείνη τον κοιτούσε και έβλεπε ακόμη το αγόρι με τα σκούρα μαλλιά που είχε καταφτάσει από τη Σαγκάη κρατώντας σφιχτά το βιολί του, με τα μάτια του τεράστια στο χλομό του πρόσωπο, δεν σήμαινε ότι δεν είχε μεγαλώσει.

Πήρε το κουτί με το γιν φεν από το κομοδίνο του. Υπήρχαν μόνο μερικοί διάσπαρτοι κόκκοι στον πυθμένα, ούτε καν μια κουταλιά του τσαγιού. Ξεροκατάπιε, και άδειασε τη σκόνη σε ένα ποτήρι, μετά έριξε νερό από την καράφα, αφήνοντας το γιν φεν να διαλυθεί σαν ζάχαρη. Όταν το έδωσε στον Τζεμ, εκείνος άφησε το βιολί στην άκρη και πήρε το ποτήρι από το χέρι της. Το κοίταξε, με τα χλομά του μάτια σκεπτικά.

«Αυτό είναι το τελευταίο;» ρώτησε.

«Ο Μάγκνους ψάχνει μια θεραπεία», είπε η Σάρλοτ. «Όλοι μας ψάχνουμε. Ο Γκέιμπριελ και η Σέσιλι έχουν πάει να αγοράσουν ιατρικά συστατικά για να σε κρατήσουν δυνατό, και η Σόφι, ο Γκίντεον κι εγώ πραγματοποιούμε έρευνα. Κάνουμε τα πάντα. Τα πάντα».

Ο Τζεμ έδειχνε λίγο έκπληκτος. «Δεν το είχα συνειδητοποιήσει».

«Φυσικά και τα κάνουμε», είπε η Σάρλοτ. «Είμαστε η οικογένειά σου' θα κάναμε τα πάντα για σένα. Σε παρακαλώ, μη χάνεις την ελπίδα, Τζεμ. Θέλω να διατηρήσεις τη δύναμή σου».

«Η όποια δύναμη έχω είναι δική σας», είπε αινιγματικά. Ήπια το διάλυμα με το γιν φεν, δίνοντάς της πίσω το άδειο ποτήρι. «Σάρλοτ;»

«Ναι;»

«Κέρδισες τη διαφωνία για το όνομα του παιδιού ή όχι ακόμη;»

Η Σάρλοτ γέλασε ξαφνιασμένη. Της φαινόταν παράξενο να σκέφτεται το παιδί της τώρα, αλλά γιατί όχι; Στο θάνατο, είμαστε στη ζωή. Είχε να σκέφτεται κάτι διαφορετικό από μια ασθένεια, ή από την εξαφάνιση της Τέσα, ή την επικίνδυνη αποστολή του Γουίλ. «Όχι ακόμη», είπε. «Ο Χένρι επιμένει ακόμη στο Μπιούφορντ».

«Θα νικήσεις», είπε ο Τζεμ. «Πάντα νικάς. Θα γινόσουν εξαιρετική Ύπατος, Σάρλοτ».

Η Σάρλοτ ζάρωσε τη μύτη της. «Μια γυναίκα Ύπατος; Μετά από τόσους μπελάδες που βρήκα απλά και μόνο διευθύνοντας το Ινστιτούτο!»

«Πάντα πρέπει να υπάρχει η πρώτη φορά», είπε ο Τζεμ. «Δεν είναι εύκολο να είσαι ο πρώτος, και δεν είναι πάντοτε ανταποδοτικό, αλλά είναι σημαντικό». Έσχυψε το κεφάλι του. «Κουβαλάς μαζί σου ένα από τα λίγα πράγματα που με κάνουν να μετανιώνω».

Η Σάρλοτ τον κοίταξε, μπερδεμένη.

«Θα ήθελα να δω το μωρό».

Αυτό που είπε ήταν μια απλή ευχή, αλλά καρφώθηκε στην καρδιά της Σάρλοτ σαν ένα κομμάτι γυαλί. Άρχισε να κλαίει, με τα δάκρυα να κυλάνε σιωπηλά στο πρόσωπό της.

«Σάρλοτ», είπε ο Τζεμ, σαν να προσπαθούσε να την παρηγορήσει. «Πάντοτε με φρόντιζες. Θα φροντίσεις και αυτό το μωρό. Θα γίνεις υπέροχη μητέρα».

«Δεν μπορείς να τα παρατήσεις, Τζεμ», είπε με πνιγμένη φωνή. «Όταν σε έφεραν σε μένα, στην αρχή είπαν ότι θα ζούσες μόνο ένα δυο χρόνια. Έζησες σχεδόν έξι. Σε παρακαλώ, ζήσε μερικές μέρες ακόμη. Μερικές ακόμη μέρες για μένα».

Ο Τζεμ τής έριξε ένα απαλό μετρημένο βλέμμα. «Έζη-

σα για σένα», είπε. «Και έζησα για τον Γουίλ, και μετά έζησα για την Τέσα – και για μένα, επειδή ήθελα να ζήσω μαζί της. Αλλά δεν μπορώ να ζω για πάντα για τους άλλους. Κανείς δεν μπορεί να πει ότι ο θάνατος βρήκε σε μένα έναν πρόθυμο σύντροφο ή ότι έφυγα εύκολα. Αν λες ότι με χρειάζεσαι, θα μείνω όσο περισσότερο μπορώ για σένα. Θα ζήσω για σένα και για τους δικούς σου, και θα πέσω πολεμώντας το θάνατο έως ότου δεν θα έχει απομείνει πια τίποτα από μένα. Αλλά δεν θα ήταν αυτή η επιλογή μου».

«Τότε...» Η Σάρλοτ τον κοίταξε διστακτικά. «Ποια θα ήταν η επιλογή σου;»

Εκείνος ξεροκατάπие, και το χέρι του κατέβηκε για να αγγίξει το βιολί δίπλα του. «Πήρα μια απόφαση», είπε. «Την πήρα όταν είπα στον Γουίλ να φύγει». Έσχυσε το κεφάλι του, και μετά σήκωσε το βλέμμα του στη Σάρλοτ, με τα ανοιχτόχρωμα μάτια του με τις γαλάζιες σκιές καρφωμένα στο πρόσωπό της σαν να προσπαθούσε να την κάνει να καταλάβει. «Θέλω να σταματήσει», είπε. «Η Σόφι λέει ότι όλοι ψάχνουν ακόμη για θεραπεία για μένα. Ξέρω ότι έδωσα στον Γουίλ την άδειά μου, αλλά θέλω να σταματήσουν όλοι να ψάχνουν, Σάρλοτ. Τελείωσε».

Είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει όταν η Σέσιλι και ο Γκέιμπριελ επέστρεψαν στο Ινστιτούτο. Το να κυκλοφορεί στην πόλη με κάποιον άλλο εκτός από τη Σάρλοτ ή τον αδελφό της ήταν μοναδική εμπειρία για τη Σέσιλι, και είχε εκπλαγεί από το πόσο καλή παρέα ήταν ο Γκέιμπριελ Λάιτγουντ. Την έκανε να γελάσει, αν κι εκείνη είχε βάλει τα δυνατά της για να το κρύψει, και είχε προσφερθεί να κουβαλήσει όλα τα πακέτα, αν και η Σέσιλι περίμενε ότι θα διαμαρτυρόταν ότι τον αντιμετώπιζε σαν υπηρέτη.

Ήταν αλήθεια ότι μάλλον δεν έπρεπε να πετάξει εκεί-

νο το ξωτικό από τη βιτρίνα – ή στο κανάλι Λάιμχαουζ. Αλλά δεν μπορούσε και να τον κατηγορήσει. Ήξερε πολύ καλά ότι αυτό που τον είχε κάνει να ξεσπάσει δεν ήταν το γεγονός ότι ο σάτυρος της είχε δείξει απρεπείς εικόνες, αλλά το ότι του θύμιζε τον πατέρα του.

Ήταν παράξενο, σκέφτηκε καθώς ανέβαιναν τα σκαλιά του Ινστιτούτου, πόσο διαφορετικός ήταν από τον αδελφό του. Είχε συμπαθήσει πολύ τον Γκίντεον όταν έφτασε στο Λονδίνο, αλλά τον έβρισκε ήσυχο και συγκρατημένο. Δεν μιλούσε πολύ, και παρόλο που μερικές φορές βοηθούσε τον Γουίλ με την εκπαίδευσή της, ήταν απόμακρος και σκεπτικός με όλους εκτός από τη Σόφι. Όταν ήταν κοντά της μπορούσες σαν διακρίνεις αναλαμπές χιούμορ μέσα του. Μπορούσε να γίνει αρκετά αστείος όταν το ήθελε, και μαζί με την ήρεμη ψυχή του είχε και μια παρατηρητική φύση.

Από διάφορα κομμάτια που είχε σταχυολογήσει από την Τέσα, τον Γουίλ και τη Σάρλοτ, η Σέσιλι είχε φτιάξει το παζλ της ιστορίας των Λάιτγουντ και είχε αρχίσει να καταλαβαίνει γιατί ο Γκίντεον ήταν τόσο ήσυχος. Κατά κάποιο τρόπο όπως ο Γουίλ και η ίδια, είχε γυρίσει σκόπιμα την πλάτη του στην οικογένειά του, και κουβαλούσε τις πληγές αυτής της απώλειας. Η επιλογή του Γκέιμπριελ ήταν διαφορετική. Είχε μείνει στο πλευρό του πατέρα του και είχε παρακολουθήσει την αργή επιδείνωση του σώματος και του μυαλού του. Τι να σκεφτόταν, ενώ συνέβαινε αυτό; Σε ποιο σημείο είχε συνειδητοποιήσει ότι η επιλογή που είχε κάνει ήταν λανθασμένη;

Ο Γκέιμπριελ άνοιξε την πόρτα του Ινστιτούτου, και η Σέσιλι πέρασε. Τους υποδέχτηκε η φωνή της Μπρίτζετ που ταξίδευε ως τη βάση της σκάλας.

«Βλέπεις εκείνον εκεί τον στενό δρόμο,
Γεμάτο με αγκάδια και βάτα;
Αυτό είναι το μονοπάτι της αρετής,
Αν και λίγους ανθρώπους θα συναντήσεις εκεί.

«Και βλέπεις εκείνο τον πλατύ δρόμο
Που απλώνεται στην κοιλάδα με τους κρίνους;
Αυτό είναι το μονοπάτι της μοχθηρίας,
Που κάποιοι αποκαλούν το δρόμο προς τον Παράδεισο».

«Τραγουδάει», είπε η Σέσιλι, αρχίζοντας να ανεβαίνει τα σκαλιά. «Πάλι».

Ο Γκέιμπριελ, ισορροπώντας τα πακέτα με ευκινησία, έβγαλε ένα χαμηλόφωνο επιφώνημα. «Πεθαίνω της πείνας. Δες να μου ετοιμάσει λίγο κρύο κοτόπουλο και ψωμί στην κουζίνα αν της πω ότι δεν με ενοχλούν τα τραγούδια;»

«Όλοι ενοχλούνται με τα τραγούδια». Η Σέσιλι τον κοίταξε πλαγίως· είχε ένα απίστευτα όμορφο προφίλ. Και ο Γκίντεον ήταν όμορφος, αλλά ο Γκέιμπριελ ήταν γεμάτος απότομες γωνίες, με έντονο πιγούνι και ζυγωματικά, τα οποία έβρισκε γενικώς πιο κομψά. «Δεν φταις εσύ, ξέρεις», είπε ξαφνικά.

«Δεν φταίω για ποιο πράγμα;» Έστριψαν από τη σκάλα και βγήκαν στο διάδρομο του δευτέρου ορόφου. Φαινόταν σκοτεινά στη Σέσιλι, με το μαγικό φως να καίει χαμηλά. Μπορούσε να ακούσει την Μπρίτζετ να συνεχίζει να τραγουδάει:

«Ήταν μια σκοτεινή, σκοτεινή νύχτα,
χωρίς το φως των αστεριών,
Και περπάτησαν μέσα στο κόκκινο αίμα
που έφτανε ως το γόνατο»

Γιατί όλο το αίμα που χύνεται στη γη
Περνάει μέσα από τις πηγές εκείνης της χώρας».

«Για τον πατέρα σου», είπε η Σέσιλι.

Το πρόσωπο του Γκέιμπριελ σφίχτηκε. Για μια στιγμή η Σέσιλι σκέφτηκε ότι θα της έδινε κάποια οργισμένη απάντηση, αλλά εκείνος είπε απλά: «Μπορεί να φταίω εγώ ή μπορεί και όχι, αλλά επέλεξα να κλείσω τα μάτια μου στα εγκλήματά του. Πίστεψα σε κείνον ενώ δεν θα έπρεπε, κι εκείνος ατίμασε το όνομα των Λάιτγουντ».

Η Σέσιλι έμεινε σιωπηλή για μια στιγμή. «Ήρθα εδώ επειδή πίστευα ότι οι Κυνηγοί των Σκιών ήταν τέρατα που είχαν πάρει τον αδελφό μου. Το πίστευα επειδή το πίστευαν οι γονείς μου. Αλλά έκαναν λάθος. Δεν είμαστε οι γονείς μας, Γκέιμπριελ. Δεν χρειάζεται να κουβαλάμε το βάρος των επιλογών τους ή των αμαρτιών τους. Μπορείς να κάνεις το όνομα των Λάιτγουντ να λάμψει ξανά».

«Αυτή είναι η διαφορά ανάμεσα σε σένα κι εμένα», είπε με πίκρα. «Εσύ επέλεξες να έρθεις εδώ. Εγώ εκδιώχθηκα από το σπίτι μου – κυνηγημένος μέχρι εδώ από ένα τέρας που κάποτε ήταν ο πατέρας μου».

«Εντάξει», είπε ευγενικά η Σέσιλι, «δεν σε κυνήγησε και μέχρι εδώ. Νόμιζα ότι σε κυνήγησε μόνο μέχρι το Τσίζγουικ».

«Τι...»

Του χαμογέλασε. «Είμαι η αδελφή του Γουίλ Χέροντεϊλ. Δεν είναι δυνατόν να περιμένεις από μένα να είμαι συνέχεια σοβαρή».

Η έκφρασή του ήταν τόσο αστεία ώστε η Σέσιλι ξέσπασε σε χαχανητά· εξακολούθησε να γελάει όταν άνοιξαν την πόρτα της βιβλιοθήκης και μπήκαν, για να σταματήσουν και οι δύο παγωμένοι.

Η Σάρλοτ, ο Χένρι και ο Γκίντεον κάθονταν σε ένα από τα μακριά τραπέζια. Ο Μάγκνους στεκόταν λίγο πιο πέρα, δίπλα στο παράθυρο, με τα χέρια του ενωμένα πίσω του. Η πλάτη του ήταν άκαμπτη και στητή. Ο Χένρι έδειχνε χλομός και κουρασμένος, τα μάγουλα της Σάρλοτ ήταν αυλακωμένα από τα δάκρυα. Το πρόσωπο του Γκίντεον ήταν μια μάσκα.

Το γέλιο έσβησε στα χείλη της Σέσιλι. «Τι είναι; Έχουμε νέα; Ο Γουίλ...»

«Δεν είναι ο Γουίλ», είπε η Σάρλοτ. «Ο Τζεμ είναι». Η Σέσιλι δάγκωσε το χείλος της, ενώ το καρδιοχτύπι της ηρέμησε κάπως με μια ένοχη ανακούφιση. Είχε σκεφτεί πρώτα τον αδελφό της, αλλά φυσικά ο παραμπατάι του ήταν εκείνος που αντιμετώπιζε τον πιο άμεσο κίνδυνο.

«Ο Τζεμ;» είπε με μια πνοή.

«Είναι ακόμη ζωντανός», είπε ο Χένρι, απαντώντας στη σιωπηλή ερώτησή της.

«Εντάξει, λοιπόν. Τα φέραμε όλα», είπε ο Γκέιμπριελ, αφήνοντας τα πακέτα στο τραπέζι. «Όλα όσα ζήτησε ο Μάγκνους – την νταμιάνα, τη ρίζα “κεφάλι νυχτερίδας”...»

«Ευχαριστώ», είπε ο Μάγκνους από το παράθυρο, χωρίς να γυρίσει.

«Ναι, σας ευχαριστούμε», είπε η Σάρλοτ. «Κάνατε όλα όσα ζήτησα, και είμαι ευγνώμων. Αλλά φοβάμαι ότι η προσπάθειά σας ήταν μάταιη». Χαμήλωσε το βλέμμα στο πακέτο, και μετά το σήκωσε ξανά. Ήταν σαφές ότι κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια για να μιλήσει. «Ο Τζεμ έχει πάρει μια απόφαση», είπε. «Επιθυμεί να πάψουμε να ψάχνουμε για μια θεραπεία. Πήρε το τελευταίο γιν φεν' δεν υπάρχει άλλο, και πλέον είναι ζήτημα ωρών. Ειδοποίησα τους Σιωπηλούς Αδελφούς. Είναι ώρα να πούμε αντίο».

Ήταν σκοτεινά στην αίθουσα εκπαίδευσης. Οι σκιές έπεφταν μακριές πάνω στο πάτωμα, και το φεγγαρόφωτο έμπαινε μέσα από τα ψηλά αψιδωτά παράθυρα. Η Σέσιλι καθόταν σε έναν από τους φθαρμένους πάγκους και κοιτούσε τα μοτίβα που σχημάτιζε το φεγγαρόφωτο στο γεμάτο φθορές ξύλινο πάτωμα.

Το δεξί της χέρι έπαιζε αφηρημένα με το κόκκινο μενταγιόν γύρω από το λαιμό της. Δεν μπορούσε παρά να σκέφτεται τον αδελφό της. Ένα μέρος του μυαλού της ήταν εκεί στο Ινστιτούτο, αλλά το υπόλοιπο ήταν με τον Γουίλ: στη ράχη ενός αλόγου, να γέρνει μπροστά για να προφυλαχθεί από τον άνεμο, ιππεύοντας όσο πιο γρήγορα μπορούσε στους δρόμους που χώριζαν το Λονδίνο από το Ντόλγκελαου. Αναρωτήθηκε αν φοβόταν. Αναρωτήθηκε αν θα τον ξανάβλεπε.

Ήταν τόσο βυθισμένη στις σκέψεις της ώστε τρόμαξε όταν άκουσε το τριξιμο της πόρτας που άνοιγε. Μια μακριά σκιά έπεσε πάνω στο πάτωμα, και σήκωσε το βλέμμα της για να δει τον Γκέιμπριελ Λάιτγουντ να την κοιτάζει με έκπληξη.

«Κρύβεσαι εδώ, λοιπόν;» είπε. «Πόσο... αμήχανο».

«Γιατί;» Εξεπλάγη από το πόσο συνηθισμένη ακουγόταν η φωνή της, ακόμα και ήρεμη.

«Γιατί σκόπευα να κρυφτώ εγώ εδώ».

Η Σέσιλι έμεινε σιωπηλή για ένα λεπτό. Ο Γκέιμπριελ έδειχνε όντως λίγο αβέβαιος – ήταν μια παράξενη εικόνα συνήθως ήταν γεμάτος αυτοπεποίθηση. Αν και ήταν μια πιο εύθραυστη αυτοπεποίθηση από κείνη του αδελφού του. Ήταν πολύ σκοτεινά για να δει το χρώμα των ματιών του ή των μαλλιών του, και για πρώτη φορά μπορούσε να δει στ' αλήθεια την ομοιότητα ανάμεσα σε κείνον και τον Γκίντεον. Είχαν το ίδιο αποφασιστικό

σφίξιμο στο σαγόνι τους, την ίδια απόσταση ανάμεσα στα μάτια τους και την ίδια προσεκτική στάση. «Μπορείς να κρυφτείς εδώ μαζί μου» είπε «αν θέλεις».

Εκείνος ένευσε, και διέσχισε το δωμάτιο ως το σημείο που καθόταν, αλλά αντί να καθίσει μαζί της, πήγε στο παράθυρο και κοίταξε έξω. «Η άμαξα των Σιωπηλών Αδελφών ήρθε», είπε.

«Ναι», είπε η Σέσιλι. Ήξερε από τον Κώδικα ότι οι Σιωπηλοί Αδελφοί ήταν και γιατροί και ιερείς του κόσμου των Κυνηγών των Σκιών' επομένως θα τους έβρισκε κανείς και στα νεκροκρέβατα, και στα κρεβάτια των ασθενών και σε μια γέννα. «Σκέφτηκα ότι θα έπρεπε να πάω να δω τον Τζεμ. Για χάρη του Γουίλ. Αλλά δεν μπορούσα – δεν μπορούσα να βρω τη δύναμη. Είμαι δειλή», πρόσθεσε στο τέλος. Αυτό ήταν κάτι που δεν είχε ξανασκεφτεί για τον εαυτό της.

«Τότε κι εγώ είμαι», απάντησε εκείνος. Το φεγγαρόφωτο έπεσε στη μία πλευρά του προσώπου του, κάνοντάς τον να δείχνει σαν να φορούσε μισή μάσκα. «Ήρθα εδώ για να μείνω μόνος και, για να πω την αλήθεια, για να μείνω μακριά από τους Σιωπηλούς Αδελφούς, γιατί με τρομάζουν. Σκέφτηκα να παίξω πασιέντζα. Θα μπορούσαμε, αν ήθελες, να παίξουμε μια παρτίδα Ζήτα Απ' τον Γείτονα».¹

«Σαν τον Πιπ και την Εστέλα στις *Μεγάλες Προσδοκίες*», είπε η Σέσιλι, με μια ξαφνική θυμηδία. «Αλλά, όχι – δεν ξέρω να παίζω χαρτιά. Η μητέρα μου προσπαθούσε να κρατάει τα χαρτιά έξω από το σπίτι, επειδή ο πατέρας μου... είχε μια αδυναμία σε αυτά». Σήκωσε το βλέμμα της στον Γκέιμπριελ. «Ξέρεις, με κάποιους τρόπους είμαστε το ίδιο. Τα αδέρφια μας έφυγαν και μείναμε μόνοι χωρίς αδελφό ή αδελφή, με έναν πατέρα που επιδεινω-

¹ Παιχνίδι της τράπουλας (Σ.τ.Μ.)

νόταν. Ο δικός μου τρελάθηκε λίγο για ένα διάστημα αφότου έφυγε ο Γουίλ και πέθανε η Έλλα. Χρειάστηκε χρόνια για να συνέλθει, και εντωμεταξύ χάσαμε το σπίτι μας. Όπως χάσατε εσείς το Τσίζγουικ».

«Μας το πήραν το Τσίζγουικ», είπε ο Γκέμπριελ με μια απότομη έκρηξη πίκρας. «Και για να είμαι απόλυτα ειλικρινής, από τη μία λυπάμαι και από την άλλη όχι. Οι αναμνήσεις μου από κείνο το μέρος...» Αναρίγησε. «Ο πατέρας μου κλειδώθηκε στο γραφείο του για δεκαπέντε μέρες πριν έρθω εδώ για να ζητήσω βοήθεια. Θα έπρεπε να είχα έρθει ωρρίτερα, αλλά ήμουν υπερβολικά περήφανος. Δεν ήθελα να παραδεχτώ ότι είχα κάνει λάθος για τον πατέρα. Εκείνες τις δύο βδομάδες κοιμόμουν ελάχιστα. Χτυπούσα την πόρτα του γραφείου και ικέτευα τον πατέρα μου να βγει έξω, να μου μιλήσει, αλλά άκουγα μόνο φωνές που δεν έμοιαζαν ανθρώπινες. Τη νύχτα κλείδωνα την πόρτα μου και το πρωί έβρισκα αίμα στη σκάλα. Έλεγα στον εαυτό μου ότι οι υπηρέτες είχαν φύγει. Ήξερα, όμως. Επομένως όχι, δεν είμαστε το ίδιο, Σέσιλι, επειδή εσύ έφυγες. Εσύ ήσουν γενναία. Εγώ έμεινα έως ότου δεν είχα άλλη επιλογή παρά να φύγω. Έμεινα παρόλο που ήξερα ότι έκανα λάθος».

«Είσαι ένας Λάιτγουντ», είπε η Σέσιλι. «Έμεινες επειδή ήσουν πιστός στο όνομα της οικογένειάς σου. Δεν είναι δειλία».

«Δεν ήταν; Η πίστη είναι μια αξιοθαύμαστη ιδιότητα ακόμα και όταν είναι λανθασμένη;»

Η Σέσιλι άνοιξε το στόμα της, και μετά το έκλεισε ξανά. Ο Γκέμπριελ την κοιτούσε, με τα μάτια του να λάμπουν στο φεγγαρόφωτο. Έμοιαζε να θέλει απελπισμένα να ακούσει την απάντησή της. Η Σέσιλι αναρωτήθηκε αν είχε κάποιον άλλο για να μιλήσει. Καταλάβαινε ότι θα ήταν δύσκολο να μιλήσει κανείς για τις ηθικές του

αναστολές στον Γκίντεον' έμοιαζε τόσο αμετακίνητος, λες και δεν είχε αμφισβητήσει ποτέ τον εαυτό του σε όλη του τη ζωή και δεν θα μπορούσε να καταλάβει εκείνους που το έκαναν.

«Νομίζω» είπε, επιλέγοντας τις λέξεις της με προσοχή, «ότι κάθε καλή παρόρμηση μπορεί να μετατραπεί σε κάτι κακό. Κοίτα τον Μάγιστρο. Κάνει όσα κάνει επειδή μισεί τους Κυνηγούς των Σκιών, από αφοσίωση στους γονείς του, οι οποίοι νοιάζονταν για κείνον, και σκοτώθηκαν. Δεν είναι κάτι ακατανόητο. Και ωστόσο τίποτα δεν δικαιολογεί το αποτέλεσμα. Νομίζω ότι όταν κάνουμε επιλογές –επειδή η κάθε επιλογή είναι ανεξάρτητη από τις επιλογές που κάναμε πριν– πρέπει να εξετάζουμε όχι μόνο τους λόγους που μας οδήγησαν να τις κάνουμε, αλλά και τα αποτελέσματά τους, και το αν από τις αποφάσεις μας πληγωθούν καλοί άνθρωποι».

Ακολούθησε μια παύση. Μετά: «Είσαι πολύ σοφή, Σέσιλι Χέροντεϊλ», είπε.

«Μη μετανιώνεις ιδιαίτερα για τις επιλογές που έκανες στο παρελθόν, Γκέιμπριελ», είπε, έχοντας επίγνωση ότι χρησιμοποιούσε το μικρό του όνομα, χωρίς ωστόσο να μπορεί να κρατηθεί. «Απλά στο μέλλον κάνε τις σωστές. Πάντα είμαστε ικανοί για αλλαγή και πάντα είμαστε ικανοί να βελτιώσουμε τον εαυτό μας».

«Αυτός» είπε ο Γκέιμπριελ «δεν είναι ο εαυτός που θα ήθελε ο πατέρας μου για μένα, και παρά τα όσα έγινα, διστάζω να απορρίψω την ελπίδα της έγκρισής του».

Η Σέσιλι αναστέναξε. «Μπορούμε να βάλουμε τα δυνατά μας, Γκέιμπριελ. Προσπάθησα να γίνω το παιδί που ήθελαν οι γονείς μου, η κυρία που επιθυμούσαν να γίνω. Έφυγα για να τους φέρω τον Γουίλ επειδή πίστευα ότι αυτό ήταν το σωστό. Ήξερα ότι πονούσαν επειδή είχε διαλέξει ένα διαφορετικό μονοπάτι – και είναι το σωστό

για κείνον, ανεξάρτητα από τον παράξενο τρόπο με τον οποίο κατέληξε σε αυτό. Είναι το δικό του μονοπάτι. Μη διαλέγεις το μονοπάτι που θα είχε διαλέξει ο πατέρας σου ή το μονοπάτι που θα διάλεγε ο αδελφός σου. Γίνε ο Κυνηγός των Σκιών που θέλεις εσύ να γίνεις».

Ακούστηκε σαν ένα μικρό παιδί όταν απάντησε. «Πώς ξέρεις ότι θα κάνω τη σωστή επιλογή;»

Έξω από το παράθυρο ακούστηκαν οπλές αλόγων πάνω στο λιθόστρωτο της αυλής. Οι Σιωπηλοί Αδελφοί, έφευγαν. Ο Τζεμ, σκέφτηκε η Σέσιλι, με έναν πόνο στην καρδιά της. Ο αδελφός της τον έβλεπε πάντα σαν ένα είδος Πολικού Αστέρα, μια πυξίδα που του έδειχνε πάντα προς τη σωστή απόφαση. Δεν είχε θεωρήσει ποτέ ως τώρα τον αδελφό της τυχερό, και σίγουρα δεν περίμενε να το κάνει σήμερα, και ωστόσο – και ωστόσο κατά κάποιον τρόπο ήταν. Το να έχεις πάντα κάποιον στον οποίο να μπορείς να στραφείς, και να μην ανησυχείς διαρκώς μήπως κοιτάξεις τα λάθος αστέρια.

Προσπάθησε να κάνει τη φωνή της όσο πιο αποφασιστική και σταθερή μπορούσε, τόσο για τον εαυτό της όσο και για το αγόρι στο παράθυρο. «Ίσως, Γκέιμπριελ Λάιτγουντ, να πιστεύω σε σένα».

14

παραμπαταϊ

Γαλήνη, γαλήνη! Δεν είναι νεκρός, δεν κοιμάται,
Δεν έχει ξυπνήσει από το όνειρο της ζωής
Εμείς είμαστε που, χαμένοι σε θολά οράματα,
Κρατάμε με φαντάσματα μια άσκοπη διαμάχη,
Και σε μια τρελή έκσταση, χτυπάμε
με το μαχαίρι του πνεύματός μας ένα άτρωτο τίποτα.
Σαπίζουμε σαν πτώματα σε ένα νεκροταφείο
Ο φόβος και η θλίψη μάς συνταράσσουν
Και μας κατατρώνε μέρα με τη μέρα.
Και οι κρύες ελπίδες συρρέουν σαν σκουλήκια
Μέσα στον ζωντανό πηλό μας.

— Πέρσι Μπις Σέλεϊ,

“Αδωναϊς: Μια Ελεγεία πάνω στο Θάνατο του Τζον Κιτς”

Η αυλή του πανδοχείου Ο Πράσινος Άντρας ήταν ένα λασπωμένο χάλι όταν ο Γουίλ σταμάτησε το εξουθενωμένο του άλογο και γλίστρησε από τη ράχη του Μπάλιου. Ήταν κουρασμένος, πιασμένος, και πονούσε από τη σέλα, και εξαιτίας της κακής κατάστασης των δρόμων και της δικής του κούρασης αλλά και του αλόγου του, είχε κά-

νει τα τελευταία χιλιόμετρα σε πολύ κακό χρόνο. Είχε ήδη σκοτεινιάσει, και ανακουφίστηκε όταν είδε ένα νεαρό σταβλίτη να τρέχει προς το μέρος του, με τις μπότες του πιτσιλισμένες με λάσπη ως το γόνατο και κρατώντας ένα φανάρι που έβγαζε μια ζεστή κίτρινη λάμψη.

«Οι, πολύ υγρό βράδυ, κύριε», είπε το αγόρι χαρούμενα καθώς πλησίαζε. Έμοιαζε με ένα αρκετά συνηθισμένο ανθρώπινο αγόρι, αλλά είχε κάτι το σκανταλιάρικο που τον έκανε να μοιάζει λίγο με ξωτικό – μερικές φορές, το αίμα των ξωτικών το οποίο περνάει από γενιά σε γενιά, μπορεί να εκφραστεί στους ανθρώπους και ακόμα και σε Κυνηγούς των Σκιών με την καμπύλη ενός ματιού ή με τη λάμψη μιας κόρης. Φυσικά το αγόρι είχε την Ενόραση. Ο Πράσινος Άντρας ήταν ένας πολύ γνωστός σταθμός του Κόσμου του Σκότους. Ο Γουίλ ήλπιζε ότι θα έφτανε πριν πέσει η νύχτα. Είχε κουραστεί να προσποιείται μπροστά στους θνητούς, είχε κουραστεί να καλύπτει τον εαυτό του με τη λάμψη, είχε κουραστεί να κρύβεται.

«Υγρό; Έτσι λες;» μουρμούρισε ο Γουίλ καθώς το νερό έτρεχε από τα μαλλιά του και κυλούσε στις βλεφαρίδες του. Είχε τα μάτια του καρφωμένα στην εξώπορτα του πανδοχείου, από την οποία ξεχυνόταν ένα φιλόξενο κίτρινο φως. Από πάνω του σχεδόν όλο το φως είχε αποστραγγιστεί από τον ουρανό. Βαριά μαύρα σύννεφα δέσποζαν ψηλά, φορτωμένα με την υπόσχεση περισσότερης βροχής.

Το αγόρι πήρε τον Μπάλιο από το χαλινάρι. «Έχετε ένα από αυτά τα μαγικά άλογα», αναφώνησε.

«Ναι». Ο Γουίλ χτύπησε ελαφριά το πλευρό του αλόγου. «Χρειάζεται ένα τρίψιμο, και ειδική φροντίδα».

Το αγόρι ένευσε. «Είστε Κυνηγός των Σκιών, λοιπόν; Δεν βλέπουμε πολλούς τέτοιους σ' αυτά τα μέρη. Έναν πριν από λίγο καιρό, αλλά ήταν γέρος και αντιπαθητικός...»

«Άκου» ρώτησε ο Γουίλ «υπάρχουν ελεύθερα δωμάτια;»

«Δεν είμαι σίγουρος αν υπάρχουν μονόκλινα, κύριε».

«Λοιπόν, εγώ θέλω μονόκλινο, γι' αυτό καλά θα κάνουν να υπάρχουν. Και ένα στάβλο για το άλογο για τη νύχτα, και ένα μπάνιο και ένα γεύμα. Πήγαινε να τακτοποιήσεις το άλογο κι εγώ θα πάω να δω τι λέει ο πανδοχέας».

Ο πανδοχέας ήταν πολύ εξυπηρετικός και, σε αντίθεση με το αγόρι, δεν έκανε κανένα σχόλιο για τα Σημάδια στα χέρια και το λαιμό του Γουίλ, παρά έκανε μονάχα τις πολύ συνηθισμένες ερωτήσεις: «Θέλετε το γεύμα σας σε ιδιωτική τραπεζαρία ή στην κοινή αίθουσα, κύριε; Και θέλετε να πάρετε το μπάνιο σας πριν το δείπνο ή μετά;»

Ο Γουίλ που ένιωθε ότι ήταν καλυμμένος από πάνω μέχρι κάτω με λάσπη, προτίμησε να κάνει πρώτα μπάνιο, αν και συμφώνησε να πάρει το γεύμα του στην κοινή αίθουσα. Είχε φέρει αρκετά χρήματα θνητών μαζί του, αλλά μια ιδιωτική τραπεζαρία ήταν ένα περιττό έξοδο, ειδικότερα τη στιγμή που δεν νοιαζόταν για το τι έτρωγε. Το φαγητό ήταν απλά καύσιμο για το ταξίδι, και τίποτα άλλο.

Παρόλο που ο πανδοχέας δεν έδειξε ιδιαίτερη προσοχή στο γεγονός ότι ο Γουίλ ήταν Νεφιλίμ, υπήρχαν άλλοι στην κοινή αίθουσα του πανδοχείου που το πρόσεξαν. Καθώς ο Γουίλ έγερνε πάνω στον πάγκο, μια ομάδα από νεαρούς λυκάνθρωπους δίπλα στο μεγάλο τζάκι, οι οποίοι είχαν περάσει το μεγαλύτερο κομμάτι της μέρας πίνοντας φτηνή μπίρα, άρχισαν να ψιθυρίζουν μεταξύ τους. Όπως θα έκανε κάθε νεαρός κύριος της υψηλής κοινωνίας, ο Γουίλ προσπάθησε να μη τους δώσει σημασία καθώς παρήγγειλε μπουκάλια με ζεστό νερό για τον εαυτό του και πίτουρα για το άλογό του, αλλά τα κοφτερά τους μάτια επάνω του ήταν αχόρταγα, καταγράφοντας κάθε λεπτομέρεια από τα βρεγμένα του μαλλιά που έσταζαν και τις λασπωμένες του μπότες μέχρι το βαρύ του πανωφόρι

που δεν έδινε καμία ένδειξη για το αν από κάτω φορούσε τη χαρακτηριστική ζώνη των Νεφιλίμ με τα όπλα.

«Ήρεμα, αγόρια», είπε ο ψηλότερος της ομάδας. Καθόταν πολύ πίσω κοντά στη φωτιά, έχοντας το πρόσωπό του στη σκιά, αν και η φωτιά τόνιζε το περίγραμμα των μακριών δαχτύλων του καθώς έβγαλε ένα κομψό κεραμικό κουτί πούρων και άρχισε να χτυπάει σκεπτικά το δάχτυλό του στην κλειδαριά. «Τον ξέρω».

«Τον ξέρεις;» ρώτησε με δυσπιστία ένας από τους νεαρότερους λύκους. «Αυτό τον Νεφιλίμ; Είναι φίλος σου, Σκοτ;»

«Όχι, όχι φίλος. Όχι ακριβώς». Ο Γούλσει Σκοτ άναψε την άκρη του πούρου του με ένα σπύρτο και κοίταξε το αγόρι στην άλλη άκρη της αίθουσας πάνω από τη μικρή φλόγα, με ένα χαμόγελο να παίζει στο στόμα του. «Αλλά είναι πολύ ενδιαφέρον που είναι εδώ. Πάρα πολύ ενδιαφέρον».

«Τέσα!» Η φωνή αντήχησε στο αφτί της, μια τραχιά κραυγή. Τινάχτηκε καδισθή στην όχθη του ρυακιού, με το σώμα της να τρέμει.

«Γουίλ;» Σηκώθηκε με δυσκολία όρθια και κοίταξε γύρω της. Το φεγγάρι είχε κρυφτεί πίσω από ένα σύννεφο. Ο ουρανός ψηλά ήταν σαν σκούρο μάρμαρο, με μαύρες φλέβες. Μπροστά της κυλούσε το ποτάμι, σκούρο γκρι στο λιγιστό φως, και κοιτάζοντας τριγύρω, είδε μόνο ροζιασμένα δέντρα, τον απότομο γκρεμό από τον οποίο είχε πέσει, μια πλατιά έκταση υπαίθρου να απλώνεται στην αντίθετη κατεύθυνση – αγροκτήματα και πέτρινους φράχτες, μερικά διάσπαρτα αγροτόσπιτα. Δεν μπορούσε να δει τίποτα που να μοιάζει με πόλη ή κωμόπολη, ούτε καν μια συστάδα φώτων που να υποδεικνύει κάποιο χωριουδάκι.

«Γουίλ», ψιθύρισε ξανά, τυλίγοντας τα χέρια της γύρω

από το σώμα της. Ήταν σίγουρη ότι άκουσε τη φωνή του να καλεί το όνομά της. Κανενός άλλου η φωνή δεν ακουγόταν σαν τη δική του. Αλλά ήταν γελοίο. Δεν ήταν εδώ. Δεν θα μπορούσε να είναι. Ίσως, όπως η Τζέιν Έιρ, που είχε ακούσει τη φωνή του Ρότσεστερ να την καλεί από τους βαλτότοπους, να μισο-ονειρευόταν.

Τουλάχιστον ήταν ένα όνειρο που την έκανε να συνέλθει από την κατάσταση αναισθησίας. Ο άνεμος ήταν σαν ένα παγωμένο μαχαίρι που διαπερνούσε τα ρούχα της —φορούσε μόνο ένα λεπτό φόρεμα, που είχε φτιαχτεί για μέσα στο σπίτι, και δεν φορούσε πανωφόρι ή καπέλο— και έφτανε στο δέρμα της. Η φούστα της ήταν ακόμη βρεγμένη από το νερό του ποταμού, το φόρεμά της και οι κάλτσες της ήταν σκισμένα και λεκιασμένα με αίμα. Απ' ό,τι φαινόταν ο άγγελος είχε σώσει τη ζωή της, αλλά δεν την είχε προστατεύσει από τον τραυματισμό.

Τον άγγιξε τώρα, ελπίζοντας για κάποια καθοδήγηση, αλλά ήταν ακίνητος και βουβός όπως πάντα. Καθώς κατέβαζε το χέρι της από το λαιμό της, όμως, άκουσε τη φωνή του Γουίλ στο κεφάλι της: *Μερικές φορές, όταν πρέπει να κάνω κάτι που δεν θέλω, προσποιούμαι ότι είμαι ο ήρωας από κάποιο βιβλίο. Είναι πιο εύκολο να ξέρω τι θα έκανε εκείνος.*

Ο ήρωας από κάποιο βιβλίο, σκέφτηκε η Τέσα, ένας καλός, λογικός ήρωας, θα ακολουθούσε το ρυάκι. Ο ήρωας από κάποιο βιβλίο θα ήξερε ότι οι οικισμοί και οι πόλεις των ανθρώπων συχνά χτίζονται κοντά στο νερό, και θα ζητούσε βοήθεια αντί να χαθεί μέσα στο δάσος. Τύλιξε με αποφασιστικότητα τα χέρια της γύρω από το σώμα της και άρχισε να περπατάει κατά μήκος του ρυακιού.

Όταν ο Γουίλ επέστρεψε στην κοινή αίθουσα για το δείπνο —πλυμένος, ξυρισμένος, και ντυμένος με ένα καθαρό

κολλαριστό πουκάμισο– το δωμάτιο ήταν μισογεμάτο με ανθρώπους.

Δηλαδή, όχι ακριβώς ανθρώπους. Καθώς τον οδηγούσαν σε ένα τραπέζι, πέρασε μπροστά από τραπέζια στα οποία στριμώχνονταν τρολ με ποτήρια μπύρας, μοιάζοντας με ροζιασμένους γέρους εκτός από τους χαυλιόδοντες που προεξείχαν από τα κάτω σαγόνια τους. Ένας αδύνατος μάγος με πυκνά καστανά μαλλιά και ένα τρίτο μάτι στο κέντρο του μετώπου του έκοβε μια μοσχαρίσια κοιτολέτα. Μια παρέα καθόταν στριμωγμένη σε ένα τραπέζι δίπλα στη φωτιά – λυκάνθρωποι, διαισθάνθηκε ο Γουίλ, από τη συμπεριφορά τους η οποία θύμιζε αγέλη. Το δωμάτιο μύριζε υγρασία και αποκαΐδια και μαγειρεμένο φαγητό, και το στομάχι του Γουίλ γουργούριζε. Δεν είχε συνειδητοποιήσει πόσο πολύ πεινούσε.

Ο Γουίλ μελετούσε ένα χάρτη της Ουαλίας καθώς έπινε το κρασί του (ξινό, σαν ξίδι) και έτρωγε το φαγητό που του έφεραν (ένα σκληρό κρέας ελαφιού με πατάτες) και έβαλε τα δυνατά του να αγνοήσει τα βλέμματα των άλλων πελατών. Σκέφτηκε ότι ο μικρός σταβλίτης είχε δίκιο· δεν έβλεπαν πολλούς Νεφιλίμ σε αυτά τα μέρη. Ένιωθε λες και τα Σημάδια του έλαμπαν σαν να ήταν πύρινα. Όταν πήραν από μπροστά του τα πιάτα, έβγαλε ένα χαρτί και έγραψε ένα γράμμα:

Σάρλοτ:

Λυπάμαι που έφυγα από το Ινστιτούτο χωρίς την έγκρισή σου. Σου ζητώ να με συγχωρέσεις· ένιωθα ότι δεν είχα άλλη επιλογή.

Αυτός, ωστόσο, δεν είναι ο λόγος για τον οποίο σου στέλνω αυτό το γράμμα. Στην άκρη του δρόμου βρήκα ενδείξεις ότι η Τέσα πέρασε από δω. Με κάποιο τρόπο κατάφερε να ρίξει το μενταγιόν από νεφρίτη που φορούσε από

το παράθυρο της άμαξας, πιστεύω για να μας οδηγήσει να τη βρούμε. Το έχω μαζί μου τώρα. Είναι αδιάφυστη απόδειξη ότι είχαμε δίκιο στην εικασία μας για το πού βρίσκεται ο Μόρτμεϊν. Θα πρέπει να βρίσκεται στο Κάντερ Αιντρις. Πρέπει να γράψεις στον Ύπατο και να απαιτήσεις να στείλει μια μεγάλη δύναμη στο βουνό.

Γουίλ Χέροντεϊλ

Αφού σφράγισε το γράμμα, ο Γουίλ φώναξε τον πανδοχέα και επιβεβαίωσε ότι για μισή κορόνα, το αγόρι θα το πήγαινε στη νυχτερινή ταχυδρομική άμαξα. Αφού πλήρωσε, ο Γουίλ απόμεινε να συλλογίζεται αν πρέπει να πιει με το ζόρι άλλο ένα ποτήρι κρασί για να τον βοηθήσει να κοιμηθεί – όταν ένας οξύς, απότομος πόνος διαπέρασε το στήθος του. Ένωθε σαν να τον είχαν χτυπήσει με ένα βέλος, και ο Γουίλ τινάχτηκε προς τα πίσω. Το ποτήρι του έπεσε στο πάτωμα και έσπασε. Σηκώθηκε τρεκλίζοντας όρθιος, στηρίζοντας και τα δυο του χέρια πάνω στο τραπέζι. Είχε μια αμυδρή συναίσθηση των βλεμμάτων επάνω του, και την ανήσυχη φωνή του πανδοχέα στο αφτί του, αλλά ο πόνος ήταν πολύ έντονος για να μπορέσει να σκεφτεί, σχεδόν πολύ έντονος για να μπορέσει να ανασάνει.

Το σφίξιμο στο στήθος του, εκείνο που φανταζόταν ως τη μία άκρη ενός σχοινιού που τον έδενε με τον Τζεμ, είχε τεντωθεί τόσο πολύ ώστε στραγγάλιζε την καρδιά του. Απομακρύνθηκε τρεκλίζοντας από το τραπέζι, παραμερίζοντας μια παρέα πελατών κοντά στο μπαρ, και πλησίασε την εξώπορτα του πανδοχείου. Το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί ήταν ο αέρας, να βάλει αέρα στα πνευμόνια του και να αναπνεύσει.

Άνοιξε τις πόρτες με ένα σπρώξιμο και παραλίγο να πέσει κάτω όταν βγήκε έξω στη νύχτα. Για μια στιγμή ο πόνος στο στήθος του μειώθηκε, και ακούμπησε στον

τοίχο του πανδοχείου. Η βροχή ήταν καταρρακτώδης, μουλιάζοντας τα μαλλιά και τα ρούχα του. Ήταν λαχνασμένος, η καρδιά του βροντούσε με ένα μίγμα τρόμου και απελπισίας. Μήπως ήταν η απόσταση από τον Τζεμ που τον επηρέαζε; Δεν είχε νιώσει ποτέ ξανά κάτι τέτοιο, ακόμα και όταν ο Τζεμ βρισκόταν στη χειρότερή του κατάσταση, ακόμα και όταν είχε τραυματιστεί, και ο Γουίλ πονούσε κι εκείνος, συμπάσχοντας μαζί του.

Το σχοινί έσπασε.

Για μια στιγμή όλα έγιναν άσπρα, η αυλή ξεθώριασε λες και είχε πέσει επάνω της οξύ. Ο Γουίλ έπεσε στα γόνατα, κάνοντας εμετό το δείπνο του πάνω στη λάσπη. Όταν οι σπασμοί πέρασαν, σηκώθηκε παραπατώντας όρθιος και απομακρύνθηκε στα τυφλά από το πανδοχείο, λες και προσπαθούσε να ξεφύγει από τον ίδιο του τον πόνο. Σταμάτησε στον τοίχο του στάβλου, δίπλα στην ποτίστρα των αλόγων. Έπεσε στα γόνατα για να βυθίσει τα χέρια του στο παγωμένο νερό – και είδε την αντανάκλασή του. Είδε το πρόσωπό του, κάτασπρο σαν το θάνατο, και το πουκάμισό του, και έναν κόκκινο λεκέ να απλώνεται στο μπροστινό μέρος.

Με βρεγμένα χέρια άρπαξε τα πέτα και έσκισε τα κουμπιά του πουκαμίσου. Στο αδύναμο φως που ερχόταν από το πανδοχείο, μπορούσε να δει ότι ο ρούνος του παραμπατά, πάνω ακριβώς από την καρδιά του, αιμορραγούσε.

Τα χέρια του ήταν γεμάτα με αίμα, αίμα ανακατεμένο με βροχή, η ίδια βροχή που ξέπλενε το αίμα από το στήθος του, αποκαλύπτοντας το ρούνο καθώς άρχιζε να ξεθωριάζει από μαύρος σε ασημί, και να μετατρέπει κάθε τι ουσιώδες στη ζωή του Γουίλ σε ανούσιο.

Ο Τζεμ ήταν νεκρός.

Η Τέσα περπατούσε για ώρες, και τα λεπτά της παπούτσια είχαν σκιστεί από τις μυτερές πέτρες στην όχθη του ποταμού. Είχε ξεκινήσει σχεδόν τρέχοντας, αλλά η εξάντληση και το κρύο την είχαν καταβάλλει, και τώρα ακολουθούσε αργά, αλλά αποφασιστικά, τη ροή του ποταμού κουτσαίνοντας. Το βρεγμένο ύφασμα της φούστας της την έσπρωχνε προς τα κάτω, σαν μια άγκυρα που ήθελε να την τραβήξει στον πυθμένα μιας τρομερής θάλασσας.

Δεν είχε δει κάποιο σημάδι ανθρώπινης κατοίκησης εδώ και χιλιόμετρα, και είχε αρχίσει να απελπίζεται ότι το σχέδιό της είχε αποτύχει, όταν είδε ένα ξέφωτο. Είχε αρχίσει να ψιχαλίζει, αλλά ακόμα και μέσα στο ψιλόβροχο μπόρεσε να δει το περίγραμμα ενός χαμηλού πέτρινου κτιρίου. Καθώς πλησίασε πιο κοντά, είδε ότι έμοιαζε με ένα μικρό σπίτι, με αχυρένια σκεπή και ένα χορταριασμένο μονοπάτι που οδηγούσε στην εξώπορτα.

Άνοιξε το βήμα της, βιαστική τώρα, καθώς φανταζόταν έναν ευγενικό αγρότη και τη γυναίκα του, όπως εκείνους στα βιβλία που θα άνοιγαν την πόρτα τους σε ένα νεαρό κορίτσι και θα τη βοηθούσαν να έρθει σε επαφή με την οικογένειά της, όπως είχαν κάνει οι Ρίβερ για την Τζέιν στο *Τζέιν Έιρ*. Καθώς πλησίασε πιο κοντά, όμως, παρατήρησε τα βρόμικα και σπασμένα παράθυρα και το χορτάρι που είχε φυτρώσει στην αχυρένια στέγη. Η καρδιά της κόντεψε να σταματήσει. Το σπίτι ήταν έρημο.

Η πόρτα ήταν ήδημισάνοιχτη, το ξύλο φουσκωμένο από τη βροχή. Υπήρχε κάτι τρομακτικό στον άδειο χώρο του σπιτιού, αλλά η Τέσα αναζητούσε απελπισμένα καταφύγιο τόσο από τη βροχή όσο και από τυχόν διώκτες που ίσως να είχε στείλει ο Μόρτμεϊν για να τη βρουν. Διατηρούσε την ελπίδα ότι η κυρία Μπλακ θα νόμιζε ότι είχε πεθάνει από την πτώση, αλλά αμφέβαλλε ότι ο Μόρτμεϊν θα το έβαζε τόσο εύκολα κάτω και δεν θα την έψαχνε.

Άλλωστε, αν υπήρχε κάποιος που γνώριζε τι μπορούσε να κάνει ο κουρδιστός της άγγελος, θα ήταν αυτός.

Ανάμεσα στις πέτρες του λιθόστρωτου πατώματος μέσα στο σπίτι είχε φυτρώσει χορτάρι, και το τζάκι ήταν βρόμικο, με ένα μαυρισμένο τσουκάλι να κρέμεται ακόμη πάνω από τα απομεινάρια της φωτιάς και οι ασβεστωμένοι τοίχοι κολλούσαν από την καπνιά και το πέρασμα του χρόνου. Κοντά στην πόρτα υπήρχε μια μπλεγμένη μάζα από πράγματα που έμοιαζαν με αγροτικά εργαλεία. Ένα από αυτά έμοιαζε με ένα μακρύ μεταλλικό ραβδί με μια κυρτή διχαλωτή άκρη, με τις μύτες του ακόμη κοφτερές. Γνωρίζοντας ότι ίσως να χρειαζόταν κάποιο μέσο άμυνας, το πήρε, και μετά προχώρησε από το χολ για να μπει στο μοναδικό άλλο δωμάτιο του σπιτιού: μια μικρή κρεβατοκάμαρα όπου με ανακούφιση βρήκε μια μουχλιασμένη κουβέρτα πάνω στο κρεβάτι.

Χαμήλωσε το βλέμμα της απελπισμένη στο βρεγμένο φόρεμά της. Θα της έπαιρνε μια αιωνιότητα για να το βγάλει χωρίς τη βοήθεια της Σόφι, και αναζητούσε απελπισμένα λίγη ζεστασιά. Τύλιξε την κουβέρτα γύρω της, φορώντας ακόμη τα βρεγμένα της ρούχα, και κουλουριάστηκε στο γεμισμένο με άχυρα αγκαθωτό στρώμα. Μύριζε μούχλα και πιθανότατα μέσα του υπήρχαν ποντίκια, αλλά εκείνη τη στιγμή της φαινόταν σαν το πιο πολυτελές κρεβάτι στο οποίο είχε ξαπλώσει.

Η Τέσα ήξερε ότι ήταν πιο συνετό να μείνει ξύπνια. Παρ' όλα αυτά, δεν μπορούσε πλέον να αντισταθεί στις απαιτήσεις του ταλαιπωρημένου και εξαντλημένου σώματός της. Σφίγγοντας το μεταλλικό όπλο στο στήθος της, βυθίστηκε στον ύπνο.

«Αυτός είναι λοιπόν; Ο Νεφιλίμ;»

Ο Γουίλ δεν ήξερε πόση ώρα είχε καθίσει με την πλάτη

ακουμπισμένη στον τοίχο του στάβλου, και με τη βροχή να τον κάνει όλο και πιο μούσκεμα, όταν από το σκοτάδι ακούστηκε μια φωνή που θύμιζε γρύλισμα. Σήκωσε το κεφάλι του, αλλά πολύ αργά για να προλάβει να διώξει το χέρι που απλωνόταν προς το μέρος του. Ύστερα από μια στιγμή αυτό το χέρι είχε αρπάξει το γιακά του και τον τραβούσε όρθιο.

Κοιτούσε με μάτια θολά από τη βροχή και τον πόνο μια ομάδα από λυκάνθρωπους που στέκονταν σε ημικύκλιο γύρω του. Ήταν γύρω στους πέντε, συμπεριλαμβανομένου κι εκείνου που τον κρατούσε πάνω στον τοίχο του στάβλου, με το χέρι του να σφίγγει το ματωμένο του πουκάμισο. Ήταν όλοι τους ντυμένοι παρόμοια, με μαύρα ρούχα τόσο βρεγμένα από τη βροχή, ώστε γυάλιζαν σαν αδιάβροχα. Κανείς τους δεν φορούσε καπέλο, και τα μαλλιά τους –μακριά, όπως συνήθιζαν να τα έχουν οι λυκάνθρωποι– ήταν κολλημένα στα κεφάλια τους.

«Πάρε τα χέρια σου από πάνω μου», είπε ο Γουίλ. «Οι Συνθήκες απαγορεύουν να αγγίξεις ένα Νεφιλίμ απρόκλητα...»

«Απρόκλητα;» Ο λυκάνθρωπος μπροστά του τον τράβηξε προς το μέρος του και μετά τον χτύπησε ξανά πάνω στον τοίχο. Υπό φυσιολογικές περιστάσεις αυτό πιθανότατα θα είχε πονέσει, αλλά αυτές δεν ήταν φυσιολογικές περιστάσεις. Ο σωματικός πόνος του ρούνου του παραμπατάι του Γουίλ είχε ξεθωριάσει, αλλά ένιωθε ολόκληρο το σώμα του στεγνό και άδειο, λες και κάτι είχε ρουφήξει όλο το νόημα από μέσα του. «Εγώ θα έλεγα ότι με προκάλεσες. Αν δεν ήσασταν εσείς οι Νεφιλίμ, ο Μάγιστρος δεν θα στόχευε ποτέ εμάς με τα βρομερά ναρκωτικά του και τα βρόμικα ψέματά του...»

Ο Γουίλ κοίταξε τους λυκάνθρωπους με ένα συναίσθημα που έφτανε στα όρια της ιλαρότητας. Πίστευαν στ' αλή-

θεια ότι μπορούσαν να του κάνουν κακό, μετά από αυτό που είχε χάσει; Για πέντε χρόνια ήταν η απόλυτη αλήθεια του. Ο Τζεμ και ο Γουίλ. Ο Γουίλ και ο Τζεμ. Ο Γουίλ Χέροντεϊλ ζει, επομένως ζει και ο Τζεμ Κάρστερς. *Quod erat demonstrandum*. Το να χάνεις ένα χέρι ή ένα πόδι θα είναι επώδυνο, φανταζόταν, αλλά το να χάνεις την αλήθεια που αποτελεί το κέντρο της ζωής σου – θανάσιμο.

«Βρομερά ναρκωτικά και βρόμικα ψέματα», είπε αργά ο Γουίλ. «Αυτό ακούγεται όντως ανθυγιεινό. Πες μου, όμως, είναι αλήθεια ότι αντί να κάνουν μπάνιο, οι λυκάνθρωποι απλά γλείφονται μια φορά το χρόνο; Ή γλείφετε ο ένας τον άλλο; Γιατί αυτό έχω ακούσει».

Το χέρι στο πουκάμισό του σφίχτηκε. «Νομίζω ότι θα ήθελες να δείξεις περισσότερο σεβασμό, Κυνηγέ των Σχιών».

«Μπα», είπε ο Γουίλ. «Δεν θα το ήθελα».

«Έχουμε ακούσει για σένα, Γουίλ Χέροντεϊλ», είπε ένας από τους άλλους λυκάνθρωπους. «Διαρκώς σέρνεσαι στα Πλάσματα του Σκότους για να ζητήσεις βοήθεια. Θα θέλαμε να σε δούμε να σέρνεσαι τώρα».

«Θα πρέπει να μου κόψετε τα γόνατα, τότε».

«Αυτό», είπε ο λυκάνθρωπος που κρατούσε τον Γουίλ, «μπορεί να κανονιστεί».

Ο Γουίλ εξερράγη. Χτύπησε με το κεφάλι του το πρόσωπο του λυκάνθρωπου μπροστά του. Άκουσε αλλά και ένιωσε τον αηδιαστικό κρότο της μύτης του λυκάνθρωπου καθώς έσπαγε, με το ζεστό αίμα να εκτινάσσεται από το πρόσωπο του άντρα ο οποίος τρέκλισε προς τα πίσω και έπεσε στα γόνατα πάνω στο λιθόστρωτο. Τα χέρια του κρατούσαν το πρόσωπό του, προσπαθώντας να σταματήσουν τη ροή του αίματος.

Ένα χέρι άρπαξε τον ώμο του Γουίλ, με τα νύχια να διαπερνάνε το βρεγμένο του πουκάμισο. Γύρισε απότομα

για να αντιμετωπίσει τους λύκους και στο χέρι του δεύτερου αυτού λυκάνθρωπου είδε να αστράφτει ένα κοφτερό μαχαίρι, ασημί στο φεγγαρόφωτο. Τα μάτια του επιτιθέμενού του γυάλιζαν μέσα στη βροχή, χρυσοπράσινα και απειλητικά.

Δεν ήρθαν εδώ για να με περιπαίξουν ή να με τραυματίσουν, συνειδητοποίησε ο Γουίλ. Ήρθαν για να με σκοτώσουν.

Για μια σκοτεινή στιγμή ο Γουίλ μπήκε στον πειρασμό να τους αφήσει. Η σκέψη αυτή έμοιαζε με μια τεράστια ανακούφιση – όλος ο πόνος θα εξαφανιζόταν, όλη η ευθύνη θα εξαφανιζόταν, μια απλή βουτιά στο θάνατο και τη λήθη. Στάθηκε εκεί χωρίς να κινείται καθώς το μαχαίρι ορμούσε προς το μέρος του. Τα πάντα έμοιαζαν να γίνονται πολύ αργά – η σιδερένια μύτη του μαχαιριού να τον πλησιάζει, το χοροϊδευτικό πρόσωπο του λυκάνθρωπου να φαίνεται θολό από τη βροχή.

Μπροστά στα μάτια του εμφανίστηκε η εικόνα που είχε ονειρευτεί το προηγούμενο βράδυ: Η Τέσα, να ανεβαίνει τρέχοντας ένα πράσινο μονοπάτι προς το μέρος του. Η Τέσα. Το χέρι του σηκώθηκε αυτόματα και άρπαξε τον καρπό του λυκάνθρωπου με το ένα χέρι καθώς έσκυβε για να αποφύγει το χτύπημα, στρίβοντας κάτω από το χέρι του λυκάνθρωπου. Κατέβασε το χέρι με δύναμη, θρυμματίζοντας το κόκαλο από το οποίο ακούστηκε ένας άγριος ήχος σπασίματος. Ο λυκάνθρωπος ούρλιαξε, και μια σκοτεινή χαρά διαπέρασε τον Γουίλ. Το μαχαίρι έπεσε πάνω στο λιθόστρωτο καθώς ο Γουίλ κλότσησε τα πόδια του λυκάνθρωπου από κάτω του, και μετά βύθισε τον αγκώνα του στον κρόταφο του άντρα. Ο λύκος κατέρρευσε και δεν ξανακουνήθηκε.

Ο Γουίλ σήκωσε το μαχαίρι και γύρισε για να αντιμετωπίσει τους άλλους. Μόνο τρεις είχαν απομείνει όρδιои, και

έδειχναν πολύ λιγότερο σίγουροι από ό,τι πριν. Μειδίασε, ψυχρά και απειλητικά, και γεύτηκε το μέταλλο της βροχής και του αίματος στο στόμα του. «Ελάτε να με σκοτώσετε», είπε. «Ελάτε να με σκοτώσετε αν νομίζετε ότι μπορείτε». Κλότσησε τον αναισθητο λυκάνθρωπο στα πόδια. «Θα πρέπει να τα πάτε καλύτερα από τους φίλους σας».

Του όρμησαν, έχοντας βγάλει τα νύχια τους, και ο Γουίλ έπεσε με δύναμη πάνω στο λιθόστρωτο, με το κεφάλι του να χτυπάει πάνω στην πέτρα. Νύχια γρατζούνισαν τον ώμο του· κύλησε στο πλάι κάτω από μια βροχή από χτυπήματα και τινάχτηκε επάνω με το μαχαίρι του. Ακούστηκε μια στριγκλιά πόνου που κατέληξε σε ένα κλαψούρισμα και το βάρος πάνω στον Γουίλ, που κινείτο και πάλευε, έμεινε άψυχο. Ο Γουίλ κύλησε στο πλάι και τινάχτηκε όρδιος, στριφογυρίζοντας.

Ο λύκος που είχε μαχαιρώσει χειτόταν με τα μάτια ανοιχτά, νεκρός σε μια λίμνη αίματος και βροχής που διαρκώς μεγάλωνε. Οι δύο εναπομείναντες λυκάνθρωποι πάσχιζαν να σηκωθούν όρδιοι, καλυμμένοι με λάσπη και μουσκεμένοι. Ο Γουίλ αιμορραγούσε στον ώμο εκεί όπου ο ένας τους είχε σκάψει βαθιά αυλάκια με τα νύχια του· ο πόνος ήταν μεγαλοπρεπής. Γελούσε καλυμμένος με αίμα και λάσπη καθώς η βροχή ξέπλενε το αίμα από τη λεπίδα του μαχαίριού του. «Ξανά», είπε, και παραλίγο να μην αναγνωρίσει την ίδια του τη φωνή, σφιγμένη και σπασμένη και θανάσιμη. «Ξανά».

Ο ένας από τους λυκάνθρωπους γύρισε και το έβαλε στα πόδια. Ο Γουίλ γέλασε ξανά και προχώρησε προς τον τελευταίο, ο οποίος στεκόταν, παγωμένος, με τα χέρια του απλωμένα μπροστά του και τα νύχια του έξω – με γενναιότητα ή τρόμο, ο Γουίλ δεν ήταν σίγουρος, και δεν τον ένοιαζε. Ένιωθε το μαχαίρι του σαν μια προέκταση του καρπού του, σαν ένα μέρος του χεριού του. Ένα

καλό χτύπημα και ένα τίναγμα προς τα επάνω, και θα έσκιζε κόκαλα και χόνδρους, θα βύθιζε το μαχαίρι προς την καρδιά...

«Σταματήστε!» Η φωνή ήταν δυνατή, επιτακτική, οικεία. Ο Γουίλ έστρεψε απότομα το βλέμμα του στο πλάι. Ο Γούλσει Σκοτ διέσχιζε την αυλή, με τους ώμους του καμπουριασμένους για να προστατευτεί από τη βροχή, και με μια έκφραση οργής. «Σας διατάζω και τους δύο, σταματήστε αυτή τη στιγμή!»

Ο λυκάνθρωπος κατέβασε τα χέρια του στα πλευρά του αμέσως, με τα νύχια του να εξαφανίζονται. Έσκυψε το κεφάλι, στην κλασική κίνηση υποταγής. «Αρχηγέ...»

Ένα κύμα οργής πλημμύρισε τον Γουίλ, εξαλείφοντας τη λογική, τη σύνεση, τα πάντα εκτός από την οργή. Άπλωσε το χέρι του και τράβηξε το λυκάνθρωπο προς το μέρος του, με το χέρι του να τυλίγεται γύρω από το λαιμό του άντρα, τη λεπίδα πάνω στο λάρυγγά του. Ο Γούλσει, μερικά μόλις μέτρα μακριά, σταμάτησε απότομα, με τα πράσινα μάτια του να πετάνε σπίδες.

«Αν πλησιάσεις άλλο» είπε ο Γουίλ «θα κόψω το λαιμό του λυκόπουλού σου».

«Σας είπα να σταματήσετε», είπε ο Γούλσει με συγκρατημένο τόνο. Όπως πάντα, φορούσε ένα καλοραμμένο κοστούμι, και από πάνω ένα πανωφόρι ιππασίας με περιτέχνα κεντήματα, όλα μούσκεμα τώρα από τη βροχή. Τα ανοιχτόχρωμα μαλλιά του, κολλημένα στο πρόσωπό του και το λαιμό του, ήταν άχρωμα από το νερό. «Και οι δυο σας».

«Εγώ όμως δεν είμαι υποχρεωμένος να σε ακούσω!» φώναξε ο Γουίλ. «Κέρδιζα. Κέρδιζα!» Κοίταξε γύρω του στην αυλή τα τρία σκόρπια σώματα των λύκων που είχε αντιμετωπίσει – δύο αναίσθητοι, ένας νεκρός. «Η αγέλη σου μου επιτέθηκε απρόκλητα. Παραβίασαν τις Συνθή-

κες. Εγώ υπερασπιζόμουν τον εαυτό μου. Παραβίασαν το Νόμο!» Η φωνή του υψώθηκε, σκληρή και αγνώριστη. «Το αίμα τους μου ανήκει, και θα το πάρω!»

«Ναι, ναι, κουβάδες με αίμα», είπε ο Γούλσεϊ. «Και τι θα το κάνεις αν το πάρεις; Δεν σε νοιάζει αυτός ο λυκάνθρωπος. Άφησέ τον».

«Όχι».

«Τουλάχιστον ελευθέρωσε τον για να σε αντιμετωπίσει», είπε ο Γούλσεϊ.

Ο Γουίλ δίστασε, και μετά χαλάρωσε τη λαβή του στο λυκάνθρωπο που κρατούσε, ο οποίος κοιτούσε τον αρχηγό του, τρομοκρατημένος. Ο Γούλσεϊ κροτάλισε τα δάχτυλά του προς το μέρος του λύκου. «Τρέξε, Κόνραντ», είπε. «Γρήγορα. Τώρα».

Ο λύκος δεν περίμενε να το ακούσει δεύτερη φορά· γύρισε απότομα και έφυγε σαν σφαίρα, για να εξαφανιστεί πίσω από τους στάβλους. Ο Γουίλ στράφηκε στον Γούλσεϊ με έναν περιφρονητικό μορφασμό.

«Ωστε η αγέλη σου αποτελείται από δειλούς», είπε. «Πέντε εναντίον ενός Κυνηγού των Σκιών; Έτσι πηγαίνει;»

«Δεν τους είπα να σε κυνηγήσουν. Είναι νέοι. Και ανόητοι. Και παρορμητικοί. Και η μισή αγέλη τους σκοτώθηκε από τον Μόρτμεϊν. Κατηγορούν τη φυλή σου». Ο Γούλσεϊ ήρθε λίγο πιο κοντά, με τα μάτια του να χτενίζουν τον Γουίλ από πάνω μέχρι κάτω, παγωμένα σαν πράσινος πάγος. «Υποθέτω ότι ο παραμπατάι σου είναι νεκρός, λοιπόν», πρόσθεσε με σοκαριστική φυσικότητα.

Ο Γουίλ δεν ήταν έτοιμος να ακούσει αυτά τα λόγια, ποτέ δεν θα ήταν έτοιμος. Η μάχη είχε καθαρίσει προς στιγμή το μυαλό του από τον πόνο. Τώρα απειλούσε να ξαναγυρίσει, ακατανίκητος και τρομακτικός. Πήρε μια κοφτή ανάσα λες και ο Γούλσεϊ του είχε δώσει μπουνιά, και έκανε ασυναίσθητα ένα βήμα πίσω.

«Και προσπαθούσες να σκοτωθείς γι' αυτόν το λόγο, μικρέ Νεφιλίμ; Αυτό συμβαίνει;»

Ο Γουίλ έδωξε τα βρεγμένα του μαλλιά από το πρόσωπό του και κοίταξε τον Γούλσεϊ με μίσος. «Ίσως».

«Έτσι δείχνεις σεβασμό στη μνήμη του;»

«Τι σημασία έχει;» είπε ο Γουίλ. «Είναι νεκρός. Δεν θα μάθει ποτέ τι κάνω ή τι δεν κάνω».

«Ο αδελφός μου είναι νεκρός», είπε ο Γούλσεϊ. «Ακόμη προσπαδώ να ικανοποιήσω τις επιθυμίες του, να συνεχίσω τους Πραιότερες Λύκους στη μνήμη του, και να ζήσω όπως θα ήθελε εκείνος. Πιστεύεις ότι είμαι τύπος που θα βρισκόταν ποτέ σε ένα τέτοιο μέρος, τρώγοντας χοιροτροφή και πίνοντας ξίδι, βουτηγμένος μέχρι τα γόνατα στη λάσπη, και κοιτάζοντας έναν κουραστικό και κακομαθημένο Κυνηγό των Σκιών να καταστρέφει ακόμα περισσότερους από την ήδη αποδεκατισμένη αγέλη μου, αν δεν εξυπηρετούσα ένα σκοπό ανώτερο από τις προσωπικές μου επιθυμίες και οδύνες; Και το ίδιο κι εσύ, Κυνηγέ των Σκιών. Το ίδιο κι εσύ».

«Ω, Θεέ μου». Το μαχαίρι έπεσε από το χέρι του Γουίλ και προσγειώθηκε στη λάσπη στα πόδια του. «Τι να κάνω τώρα;» ψιθύρισε.

Δεν είχε ιδέα γιατί ρωτούσε τον Γούλσεϊ, παρά μόνο επειδή δεν υπήρχε κανένας άλλος στον κόσμο για να ρωτήσει. Ποτέ δεν είχε νιώσει περισσότερο μόνος, ούτε όταν νόμιζε ότι ήταν καταραμένος.

Ο Γούλσεϊ τον κοίταξε ήρεμα. «Κάνε αυτό που θα ήθελε ο αδελφός σου», είπε, και μετά γύρισε και κατευθύνθηκε προς το πανδοχείο.

15

αστερια, κρυψτε τις φωτιες σας

*Αστέρια, κρύψτε τις φωτιές σας
Μην αφήσετε το φως να δει τις μαύρες
Και βαδιές επιθυμίες μου.
— Σαίξπηρ, Μάκβεθ*

Ύπατε Γουέιλαντ,

Σας γράφω για ένα ζήτημα υψίστης σημασίας. Ένας από τους Κυνηγούς των Σκιών του Ινστιτούτου μου, ο Γουίλιαμ Χέροντεϊλ, κατευθύνεται προς το Κάντερ Άιντρις αυτή τη στιγμή που σας γράφω. Στη διαδρομή ανακάλυψε μια αδι-αμφισβήτητη ένδειξη ότι η δεσποινίς Γκρέι πέρασε από κει. Εσωκλείω το γράμμα του για να το μελετήσετε, αλλά είμαι σίγουρη ότι θα συμφωνήσετε ότι έχει πλέον επιβεβαιωθεί το πού βρίσκεται ο Μόρτμεϊν και ότι πρέπει να συγκεντρώσου-με ταχύτατα όσες δυνάμεις μπορούμε και να προελάσουμε αμέσως στο Κάντερ Άιντρις. Ο Μόρτμεϊν έχει επιδείξει στο παρελθόν μια εκπληκτική ικανότητα να ξεφεύγει από τα δίχτυα που του ρίχνουμε. Πρέπει να εκμεταλλευτούμε αυτή τη στιγμή και να χτυπήσουμε με κάθε δυνατή βιασύνη και ισχύ. Περιμένω τη γρήγορη απάντησή σας.

Σάρλοτ Μπράνγουελ

Το δωμάτιο ήταν κρύο, η φωτιά είχε σβήσει εδώ και ώρα στο τζάκι, και ο άνεμος έξω σφύριζε στις γωνίες του Ινστιτούτου, κάνοντας τα τζάμα των παραθύρων να κροταλίζουν. Το φως της λάμπας στο κομοδίνο ήταν χαμηλό, και η Τέσα αναρίγησε στην πολυθρόνα δίπλα στο κρεβάτι, παρόλο που είχε ένα σάλι τυλιγμένο γύρω από τους ώμους της.

Στο κρεβάτι ο Τζεμ κοιμόταν, έχοντας το χέρι του κάτω από το κεφάλι του σαν μαξιλάρι. Η ελαφριά του ανάσα ίσα που έκανε τις κουβέρτες να κινούνται, αν και το πρόσωπό του ήταν χλομό σαν τα μαξιλάρια.

Η Τέσα σηκώθηκε, αφήνοντας το σάλι να γλιστρήσει από τους ώμους της. Φορούσε το νυχτικό της, όπως την πρώτη φορά που είχε συναντήσει τον Τζεμ, εισβάλλοντας στο δωμάτιό του για να τον βρει να παίζει βιολί δίπλα στο παράθυρο. Γουίλ; είχε πει. Γουίλ, εσύ είσαι;

Τώρα ο Τζεμ αναδεύτηκε και μουρμούρισε καθώς η Τέσα ξάπλωσε στο κρεβάτι μαζί του, τραβώντας τις κουβέρτες πάνω κι απ' τους δυο τους. Έκλεισε τα χέρια της γύρω από τα δικά του και κράτησε τα ενωμένα τους χέρια ανάμεσά τους. Έμπλεξε τις πατούσες τους και φίλησε το κρύο του μάγουλο, θερμαίνοντας το δέρμα του με την ανάσα της. Τον ένωσε να αναδεύεται αργά δίπλα της, λες και η παρουσία της τον έφερνε στη ζωή.

Τα μάτια του άνοιξαν και κοίταξαν τα δικά της. Ήταν μπλε, επώδυνα γαλάζια, σαν το μπλε του ουρανού εκεί που συναντά τη θάλασσα.

«Τέσα;» είπε ο Γουίλ, και συνειδητοποίησε ότι αυτός που κρατούσε στην αγκαλιά της ήταν ο Γουίλ, ο Γουίλ ήταν εκείνος που πέθαινε, ο Γουίλ ήταν που έπαιρνε την τελευταία του ανάσα –και υπήρχε αίμα στο πουκάμισό του, πάνω ακριβώς από την καρδιά του, ένας κόκκινος

λεκές που απλωνόταν—

Η Τέσα ανακάθισε λαχανιασμένη. Για μια στιγμή κοίταξε γύρω της, αποπροσανατολισμένη. Το μικροσκοπικό, σκοτεινό δωμάτιο, η μουχλιασμένη κουβέρτα που ήταν τυλιγμένη γύρω της, ακόμα και τα μουσκεμένα ρούχα της και το μελανιασμένο της σώμα, της έμοιαζαν ξένα. Ύστερα η μνήμη της επανήλθε σαν πλημμύρα, και μαζί της και ένα κύμα ναυτίας.

Της έλειπε το Ινστιτούτο επώδυνα, με έναν τρόπο που δεν της είχε λείψει ποτέ το σπίτι της στη Νέα Υόρκη. Της έλειπε η αυταρχική αλλά στοργική φωνή της Σάρλοτ, το γεμάτο κατανόηση άγγιγμα της Σόφι, τα μαστορέματα του Χένρι, και φυσικά —δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς— της έλειπε ο Τζεμ και ο Γουίλ. Έτρεμε για τον Τζεμ, για την υγεία του, αλλά φοβόταν και για τον Γουίλ. Η μάχη στην αυλή ήταν αιματηρή, άγρια. Ο οποιοσδήποτε από αυτούς μπορεί να τραυματίστηκε ή να σκοτώθηκε. Άραγε αυτό να ήταν το νόημα του ονείρου της, όταν ο Τζεμ μεταμορφώθηκε στον Γουίλ; Μήπως ο Γουίλ ήταν άρρωστος, μήπως κινδύνευε; Κανένας από τους δυο τους, προσευχήθηκε σιωπηλά. Σε παρακαλώ, καλύτερα να πεθάνω παρά να πάθει κακό κάποιος από τους δυο τους.

Ένας θόρυβος την έβγαλε από την ονειροπόλησή της — ένα ξαφνικός ξερός ήχος από γδάρσιμο που προκάλεσε μια ανατριχίλα στη ραχοκοκαλιά της. Πάγωσε. Σίγουρα θα ήταν απλά κάποιο κλαδί πάνω σε ένα παράθυρο. Αλλά, όχι — ακούστηκε ξανά. Ένας θόρυβος σαν γδάρσιμο, σαν σύρσιμο.

Η Τέσα τινάχτηκε αμέσως όρθια, με την κουβέρτα ακόμη τυλιγμένη γύρω της. Ο τρόμος ήταν σαν ένα ζωντανό πράγμα μέσα της. Όλες οι ιστορίες που είχε ακούσει για τέρατα μέσα στα σκοτεινά δάση έμοιαζαν να παλεύουν για λίγο χώρο στο μυαλό της. Έκλεισε τα μάτια της,

παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, και είδε τα κοκαλιάρικα αυτόματα στα μπροστινά σκαλιά του Ινστιτούτου, τις σκιές τους μακριές και τρομακτικές, σαν παραμορφωμένα ανθρώπινα όντα.

Τύλιξε την κουβέρτα πιο σφιχτά γύρω της, με τα δάχτυλά της να κλείνουν σπασμωδικά πάνω στο ύφασμα. Τα αυτόματα είχαν έρθει για κείνη στα σκαλιά του Ινστιτούτου. Αλλά δεν ήταν πολύ έξυπνα – ήταν ικανά να ακολουθούν απλές εντολές, να αναγνωρίζουν συγκεκριμένα ανθρώπινα όντα. Ωστόσο, δεν μπορούσαν να σκεφτούν από μόνα τους. Ήταν μηχανές, και τις μηχανές μπορούσες να τις κοροϊδέψεις.

Η κουβέρτα ήταν φτιαγμένη από διάφορα υφάσματα, το είδος της κουβέρτας που θα είχε ραφτεί από μια γυναίκα, μια γυναίκα που είχε ζήσει σε αυτό το σπίτι. Η Τέσα πήρε μια ανάσα και έψαξε – έψαξε μέσα στην κουβέρτα, αναζητώντας κάποιο στοιχείο της ιδιοκτήτριάς του, την υπογραφή του όποιου πνεύματος είχε δημιουργήσει αυτή την κουβέρτα, και στο οποίο ανήκε αυτή η κουβέρτα. Ήταν σαν να βύδιζε το χέρι της μέσα σε σκοτεινό νερό ψαχουλεύοντας μέσα του για κάποιο αντικείμενο. Μετά από μια ατελείωτη, όπως της φάνηκε, έρευνα, την εντόπισε – μια σπίδα μέσα στο σκοτάδι, η μοναξιά μιας ψυχής.

Συγκεντρώθηκε σε αυτή, τυλίγοντάς τη γύρω της σαν την κουβέρτα που έσφιγγε. Η Αλλαγή ήταν ευκολότερη τώρα, λιγότερο επώδυνη. Είδε τα δάχτυλά της να συστρέφονται και να αλλάζουν, να γίνονται τα πρησμένα, γεμάτα αρθριτικά χέρια μιας ηλικιωμένης γυναίκα. Μπλάβες κηλίδες εμφανίστηκαν στο δέρμα της, η πλάτη της καμπούριασε, και το φόρεμά της άρχισε να κρέμεται πάνω στο ταλαιπωρημένο της σώμα. Όταν τα μαλλιά της έπεσαν μπροστά στα μάτια της, ήταν άσπρα.

Ο ήχος του ξυσίματος ακούστηκε ξανά. Μια φωνή

αντήχησε στο πίσω μέρος του μυαλού της Τέσα, η εκνευρισμένη φωνή μιας ηλικιωμένης γυναίκας που απαιτούσε να μάθει ποιος ήταν στο σπίτι της. Η Τέσα τρέκλισε προς την πόρτα, με την ανάσα της να βγαίνει κοφτή, την καρδιά της να φτερουγίζει στο στήθος της, και κατευθύνθηκε προς το κυρίως δωμάτιο του σπιτιού.

Προς στιγμή δεν είδε τίποτα. Τα μάτια της ήταν θολά· τα σχήματα φαίνονταν παραμορφωμένα και μακρινά. Μετά κάτι σηκώθηκε δίπλα στη φωτιά, και η Τέσα κατέπνιξε μια κραυγή.

Ήταν ένα αυτόματο. Αυτό είχε φτιαχτεί για να δείχνει σχεδόν ανθρώπινο. Είχε ένα χοντρό σώμα, φορούσε σκούρο γκρι κοστούμι, αλλά οι καρποί του που προεξείχαν από τα μανικέτια ήταν λεπτοί σαν κλαριά, και κατέληγαν σε χέρια που έμοιαζαν με σπάτουλες, και το κεφάλι που υψωνόταν πάνω από το γιακά ήταν λείο και είχε το σχήμα αβγού. Δύο ολοστρόγγυλα μάτια ήταν τοποθετημένα στο κεφάλι, αλλά η μηχανή δεν είχε άλλα χαρακτηριστικά.

«Ποιος είσαι εσύ;» ρώτησε η Τέσα με τη φωνή της ηλικιωμένης γυναίκας, κραδαινοντας το μυτερό σκαλιστήρι που είχε πάρει νωρίτερα. «Τι κάνεις στο σπίτι μου, πλάσμα;»

Το πράγμα έβγαλε ένα βόμβο και ένα κροτάλισμα, προφανώς μπερδεμένο. Ύστερα από μια στιγμή η εξώπορτα άνοιξε και μπήκε μέσα η κυρία Μπλακ. Ήταν τυλιγμένη με τον σκούρο μανδύα της, ενώ το λευκό της πρόσωπο έλαμπε κάτω από την κουκούλα. «Τι συμβαίνει εδώ;» ρώτησε. «Βρήκες...» Διέκοψε τη φράση της, κοιτάζοντας την Τέσα.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Τέσα, με τη στριγκιά φωνή της ηλικιωμένης γυναίκας. «Εγώ θα έπρεπε να το ρωτάω αυτό – εισβάλλετε στα σπίτια αξιοπρεπών ανθρώπων...»

βλεφάρισε, σαν να ήθελε να δείξει ότι δεν έβλεπε πολύ καλά. «Φύγε από δω, και πάρε και το φίλο σου» –κάρφωσε τον αέρα με το αντικείμενο που κρατούσε (Ένα σκαλιστήρι, είπε η φωνή της ηλικιωμένης γυναίκας στο μυαλό της· το χρησιμοποιείς για να καθαρίζεις τις οπλές των αλόγων, ανόητο κορίτσι)– «μαζί σου. Δεν θα βρείτε τίποτα να κλέψετε εδώ».

Προς στιγμή νόμιζε ότι το κόλπο πέτυχε. Το πρόσωπο της κυρίας Μπλακ ήταν ανέκφραστο. Έκανε ένα βήμα μπροστά. «Μήπως είδες μια κοπέλα εδώ γύρω;» ρώτησε. «Πολύ κομψά ντυμένη, με καστανά μαλλιά, γκρι μάτια. Θα πρέπει να έδειχνε σαν χαμένη. Οι δικοί της την ψάχνουν και προσφέρουν γενναιόδωρη αμοιβή».

«Πολύ συνηθισμένη ιστορία, να ψάχνετε για ένα χαμένο κορίτσι». Η Τέσα ακουγόταν όσο πιο κακότροπη μπορούσε· δεν ήταν δύσκολο. Κάτι της έλεγε ότι η ηλικιωμένη γυναίκα το πρόσωπο της οποίας φορούσε πρέπει να ήταν από τη φύση της κακότροπη. «Βγείτε έξω είπα!»

Ένας βόμβος ακούστηκε από το αυτόματο. Τα χείλη της κυρίας Μπλακ ξαφνικά σφίχτηκαν, σαν να προσπαθούσε να συγκρατήσει το γέλιο της. «Καταλαβαίνω», είπε. «Μου επιτρέπεις να παρατηρήσω, γιαγιά, ότι το κολιέ που φοράς είναι πολύ κομψό;»

Το χέρι της Τέσα τινάχτηκε στο στήθος της, αλλά ήταν ήδη πολύ αργά. Ο κουρδιστός άγγελος ήταν εκεί, εμφανέστατος, με τον απαλό του χτύπο.

«Πάρ' την», είπε η κυρία Μπλακ με βαριεστημένη φωνή, και το αυτόματο όρμησε να πιάσει την Τέσα. Εκείνη πέταξε την κουβέρτα και οπισθοχώρησε, κραδαινοντας το σκαλιστήρι της. Κατάφερε να ανοίξει μια αρκετά μακριά σχισμή στο μπροστινό μέρος του αυτόματου καθώς έκανε να την πιάσει και χτύπησε το χέρι της στο πλάι. Το σκαλιστήρι έπεσε στο πάτωμα με μια κλαγγή, και η

Τέσα έβγαλε μια κραυγή πόνου τη στιγμή ακριβώς που η μπροστινή πόρτα άνοιξε και ένα ποτάμι από αυτόματα πλημμύρισε το δωμάτιο, με τα χέρια τους να απλώνονται να την πιάσουν, τα μηχανικά τους δάχτυλα να κλείνουν πάνω στη σάρκα της. Γνωρίζοντας ότι βρισκόταν σε μειονεκτική θέση, γνωρίζοντας ότι δεν θα τη βοηθούσε καθόλου, τελικά επέτρεψε στον εαυτό της να ουρλιάξει.

Ο Γουίλ ξύπνησε από τον ήλιο στο πρόσωπό του. Βλεφάρισε, ανοίγοντας αργά τα μάτια του.

Γαλάζιος ουρανός.

Γύρισε στο πλάι και τεντώθηκε άκαμπτα καδιστός. Βρισκόταν στην πλαγιά ενός πράσινου λόφου, λίγο πιο έξω από το δρόμο που οδηγούσε από το Σρούσμπερι στο Γουέλσπουλ. Γύρω του δεν μπορούσε να δει τίποτα παρά μόνο διάσπαρτα αγροτόσπιτα στο βάθος· είχε περάσει μόνο μερικά μικροσκοπικά χωριουδάκια κατά τη μανιώδη αποχώρησή του από τον Πράσινο Άντρα, ιππεύοντας έως ότου κυριολεκτικά γλίστρησε από τη ράχη του Μπάλιου από εξάντληση και έπεσε στο χώμα με δύναμη. Πότε περπατώντας και πότε μπουσουλώντας, είχε αφήσει το εξαντλημένο του άλογο να τον σπρώξει έξω από το δρόμο και να τον οδηγήσει μέσα σε ένα ελαφρύ βαδούλωμα στο έδαφος, όπου είχε κουλουριαστεί και είχε αποκοιμηθεί, αδιαφορώντας για το ψιλόβροχο που εξακολουθούσε να πέφτει.

Κάποια στιγμή από τότε μέχρι τώρα ο ήλιος είχε σκαρφλώσει στον ουρανό, στεγνώνοντας τα ρούχα του και τα μαλλιά του, αν και ήταν ακόμη βρόμικος, το πουκάμισό του καλυμμένο με λάσπη και αίμα. Σηκώθηκε όρθιος, ενώ ολόκληρο το σώμα του πονούσε. Δεν είχε μπει στον κόπο να σχεδιάσει θεραπευτικούς ρούνους το προηγούμενο βράδυ. Είχε μπει στο πανδοχείο –σέρνοντας βροχή και λάσπη πίσω του– για να πάρει τα πράγματά του, πριν

επιστρέψει στους στάβλους για να ελευθερώσει τον Μπάλιο και να ξεχυθούν μέσα στη νύχτα. Τα τραύματά του από τη μάχη ενάντια στην αγέλη του Γούλσει πονούσαν ακόμη, όπως και οι μώλωπες που απέκτησε από την πτώση του από το άλογο. Κατευθύνθηκε κουτσαίνοντας προς το σημείο όπου βοσκούσε ο Μπάλιος κοντά στη σκιά μιας μεγάλης βελανιδιάς. Μια αναζήτηση μέσα στους σάκους της σέλας απέφερε ένα ραβδί και μια χούφτα αποξηραμένα φρούτα. Χρησιμοποίησε το ένα για να σχεδιάσει επάνω του παυσίπονους και θεραπευτικούς ρούνους δαγκώνοντας εντωμεταξύ μπουκιές από το άλλο.

Τα γεγονότα της προηγούμενης μέρας έμοιαζαν χίλια χιλιόμετρα μακριά. Θυμήθηκε τη μάχη με τους λύκους, το σπάσιμο κόκαλων και τη γεύση του ίδιου του τού αίματος, της λάσπης και της βροχής. Θυμήθηκε τον πόνο του διαχωρισμού από τον Τζεμ, αν και δεν μπορούσε να τον νιώσει πλέον. Αντί για πόνο ένιωθε κενό. Λες και ένα μεγάλο χέρι είχε κατέβει και είχε κόψει από μέσα του όλα όσα τον έκαναν ανθρώπινο, αφήνοντάς τον ένα κουφάρι.

Όταν τελείωσε με το πρωινό του, έβαλε ξανά το ραβδί του στο σάκο της σέλας, έβγαλε το κατεστραμμένο του πουκάμισο, και φόρεσε ένα καθαρό. Καθώς το έκανε, δεν μπόρεσε να μη χαμηλώσει το βλέμμα στο ρούνιο του παραμπατάι στο στήθος του.

Δεν ήταν μαύρος, αλλά ασημόλευκος, σαν ένα σημάδι που είχε πλέον ξεθωριάσει. Ο Γουίλ μπορούσε να ακούσει τη φωνή του Τζεμ στο κεφάλι του, σταθερή και σοβαρή και οικεία. «Και έγινε έτσι ώστε... η ψυχή του Τζόναθαν έγινε ένα με κείνη του Ντέιβιντ, και ο Τζόναθαν τον αγάπησε σαν να ήταν η δική του ψυχή... Μετά ο Τζόναθαν και ο Ντέιβιντ έκαναν μια διαθήκη, επειδή τον αγαπούσε σαν να ήταν η δική του ψυχή”. Ήταν δυο πολεμιστές, και οι ψυχές τους έγιναν ένα από τον Ουρανό, και από αυτό

πήρε την ιδέα των παραμπατάι ο Κυνηγός των Σκιών Τζόναθαν, και εισήγαγε την τελετουργία στο Νόμο».

Για χρόνια αυτό το Σημάδι και η παρουσία του Τζεμ ήταν τα μόνα που είχε ο Γουίλ στη ζωή του για να τον διαβεβαιώνουν ότι κάποιος τον αγαπούσε. Και για να του δείχνουν ότι ήταν αληθινός και ότι υπήρχε. Πέρασε τα δάχτυλά του πάνω από τις άκρες του ξεθωριασμένου ρούνου του παραμπατάι. Νόμιζε ότι θα τον σιχαινόταν, θα σιχαινόταν την όψη του στο φως της ημέρας, αλλά προς μεγάλη του έκπληξη ανακάλυψε ότι δεν ήταν έτσι. Χαιρόταν που ο ρούνος του παραμπατάι δεν είχε εξαφανιστεί τελείως από το δέρμα του. Ένα Σημάδι που μιλούσε για απώλεια εξακολουθούσε να είναι ένα Σημάδι, μια θύμηση. Δεν μπορούσες να χάσεις κάτι που δεν είχες ποτέ.

Από το σάκο της σέλας έβγαλε το μαχαίρι που του είχε δώσει ο Τζεμ: μια στενή λεπίδα με μια περίτεχνη ασημένια λαβή. Στη σκιά της βελανιδιάς, έκοψε την παλάμη του και παρακολούθησε το αίμα να ρέει στο έδαφος, μουσκεύοντας τη γη. Μετά γονάτισε και βύθισε τη λεπίδα στο ματωμένο χώμα. Γονατίζοντας, δίστασε, με το ένα χέρι στη λαβή.

«Τζέιμς Κάρστερς», είπε, και ξεροκατάπιε. Έτσι ήταν πάντα όταν χρειαζόταν τις λέξεις περισσότερο, δεν μπορούσε να τις βρει. Στο μυαλό του ήρθαν τα λόγια του βιβλικού όρκου του παραμπατάι: *Μη με ικετεύσεις να σε αφήσω ή να μη σε ακολουθήσω – γιατί όπου κι αν πας, θα πάω, και το κατάλυμά σου θα γίνει και δικό μου. Οι άνθρωποί σου θα είναι άνθρωποί μου, και ο Θεός σου δικός μου Θεός. Όπου πεθάνεις, θα πεθάνω, και εκεί θα θαφτώ. Αυτό να μου κάνει ο Άγγελος και ακόμα περισσότερο, αν κάτι άλλο πέρα από το θάνατο χωρίσει εσένα κι εμένα.*

Αλλά όχι. Αυτό το έλεγαν όταν σας ένωναν, όχι όταν ο

δεσμός κοβόταν. Ο Ντέιβιντ και ο Τζόναθαν είχαν αποκοπεί κι εκείνοι, από το θάνατο. Είχαν αποκοπεί αλλά δεν είχαν χωριστεί.

«Σ' το έχω ξαναπεί, Τζεμ, ότι δεν θα με αφήσεις», είπε ο Γουίλ, με το ματωμένο του χέρι στη λαβή του μαχαίριού. «Και είσαι ακόμη μαζί μου. Όταν ανασαίνω, θα σε σκέφτομαι, γιατί χωρίς εσένα θα ήμουν νεκρός εδώ και χρόνια. Όταν ξυπνάω και όταν κοιμάμαι, όταν σηκώνω τα χέρια μου για να υπερασπιστώ τον εαυτό μου ή όταν θα πέσω κάτω να πεθάνω, θα είσαι μαζί μου. Λες ότι γεννιόμαστε πολλές φορές. Εγώ λέω ότι υπάρχει ένα ποτάμι που χωρίζει τους νεκρούς από τους ζωντανούς. Αυτό που ξέρω είναι ότι αν γεννιόμαστε ξανά, θα σε συναντήσω σε μια άλλη ζωή, και αν υπάρχει ποτάμι, θα με περιμένεις στην όχθη να έρθω κοντά σου, για να το διασχίσουμε μαζί». Ο Γουίλ πήρε μια βαθιά ανάσα και άφησε το μαχαίρι. Πήρε το χέρι του. Το κόψιμο στην παλάμη του επουλωνόταν ήδη – το αποτέλεσμα μισής ντουζίνας ιράτζε πάνω στο δέρμα του. «Το ακούς αυτό, Τζέιμς Κάρστερς; Είμαστε δεμένοι, εσύ κι εγώ, πέρα από το χωρισμό του θανάτου, και ως τις μελλοντικές γενιές που μπορεί να έρθουν. Για πάντα».

Σηκώθηκε όρθιος και χαμήλωσε το βλέμμα του στο μαχαίρι. Το μαχαίρι ήταν του Τζεμ, το αίμα ήταν δικό του. Αυτό το σημείο στο έδαφος, είτε κατάφερνε ποτέ να το ξαναβρεί, είτε ζούσε για να προσπαθήσει, θα ήταν δικό τους.

Γύρισε για να κατευθυνθεί προς τον Μπάλιο, προς την Ουαλία και την Τέσα. Δεν κοίταξε πίσω του.

Προς: Σάρλοτ Μπράνγκελ

Από: Υπατο Τζοσάια Γουίλαντ

Μέσω υπηρέτη

Αγαπητή κυρία Μπράνγουελ,

Δεν είμαι σίγουρος ότι κατανόησα πλήρως την επιστολή σας. Μου φαίνεται απίστευτο ότι μια λογική γυναίκα σαν εσάς θα στηριζόταν σε τέτοιο βαθμό στα λόγια ενός διαβόητα απερίσκεπτου και αναξιόπιστου αγοριού όπως έχει αποδείξει ξανά και ξανά ότι είναι ο Γουίλιαμ Χέροντεϊλ. Εγώ πάντως δεν θα το κάνω. Ο κύριος Χέροντεϊλ, όπως φαίνεται από το ίδιο του το γράμμα, ξεκίνησε ένα άσκοπο κινήγι χωρίς να το γνωρίζετε. Είναι απολύτως ικανός να επιδοθεί σε ψέματα προκειμένου να εξυπηρετήσει το σκοπό του. Δεν θα στείλω κάποια μεγάλη δύναμη αποτελούμενη από τους Κυνηγούς μου με βάση το καπρίτσιο και τα απερίσκεπτα λόγια ενός αγοριού.

Σας παρακαλώ σταματήστε τις προσταγές για συσπείρωση δυνάμεων και προέλαση στο Κάντερ Άιντρις. Προσπαθήστε να θυμάστε ότι εγώ είμαι ο Ύπατος. Εγώ διοικώ τα στρατεύματα των Κυνηγών των Σκιών, κυρία, όχι εσείς. Επικεντρωθείτε αντίθετα στην προσπάθεια να κρατάτε τους Κυνηγούς σας υπό καλύτερο έλεγχο.

Με εκτίμηση

Τζοσία Γουέιλαντ, Ύπατος

«Έχει έρθει να σας δει κάποιος, κυρία Μπράνγουελ».

Η Σάρλοτ σήκωσε το βλέμμα της κουρασμένα για να δει τη Σόφι να στέκεται στην πόρτα. Έδειχνε εξουθενωμένη όπως όλοι τους' κάτω από τα μάτια της υπήρχαν εμφανή ίχνη δακρύων. Η Σάρλοτ γνώριζε τα σημάδια – τα είχε δει και στον δικό της καθρέφτη εκείνο το πρωί.

Καθόταν πίσω από το γραφείο της στο καθιστικό, κοιτάζοντας το γράμμα στο χέρι της. Δεν περίμενε ότι ο Ύπατος Γουέιλαντ θα χαιρόταν από τα νέα της, αλλά δεν περίμενε ούτε αυτή την κατάφωρη περιφρόνηση και άρνηση. Εγώ διοικώ τα στρατεύματα των Κυνηγών των

Σκιών, κυρία, όχι εσείς. Επικεντρωθείτε αντίθετα στην προσπάθεια να κρατάτε τους Κυνηγούς σας υπό καλύτερο έλεγχο.

Να τους κρατάω υπό έλεγχο. Ήταν εξοργισμένη. Λες και ήταν όλοι τους παιδιά κι εκείνη δεν ήταν τίποτα περισσότερο από την γκουβερνάντα ή την παραμάνα τους, και η δουλειά της ήταν να τα παρελαύνει μπροστά από τον Ύπατο όταν ήταν πλυμένα και ντυμένα, και να τα κρύβει στο δωμάτιο των παιχνιδιών την υπόλοιπη ώρα έτσι ώστε να μην τον ενοχλούν. Ήταν *Κυνηγοί των Σκιών*, το ίδιο κι εκείνη. Και αν ο Ύπατος δεν πίστευε ότι ο Γουίλ ήταν αξιόπιστος, ήταν ανόητος. Γνώριζε για την κατάρα του το είχε πει η ίδια. Η τρέλα του Γουίλ ήταν πάντα σαν του Άμλετ, κατά το ήμισυ παιχνίδι και κατά το ήμισυ αγριότητα, και οδηγούσε προς ένα βέβαιο τέλος.

Η φωτιά τριζοβολούσε στο τζάκι έξω, η βροχή έπεφτε καταρρακτώδης, βάφοντας τα τζάμια με ασημί γραμμές. Εκείνο το πρωί είχε περάσει από το υπνοδωμάτιο του Τζεμ και είχε βρει την πόρτα ανοιχτή, το κρεβάτι γυμνό από τα σεντόνια του, τα προσωπικά του αντικείμενα να λείπουν. Όλες οι ενδείξεις των χρόνων που είχε περάσει μαζί τους είχαν εξαφανιστεί, σαν να τις είχε σαρώσει ένα χέρι. Είχε γείρει πάνω στον τοίχο του διαδρόμου, με τον ιδρώτα να σχηματίζει στάλες στο μέτωπό της, τα μάτια της να κλαίνει. *Ραζιήλ, έκανα το σωστό;*

Τώρα πέρασε το χέρι της πάνω από τα μάτια της. «Τώρα βρήκε; Δεν είναι ο Ύπατος Γουείλαντ, έτσι;»

«Όχι, κυρία». Η Σόφι κούνησε το σκούρο κεφάλι της. «Είναι ο Αλοΐσιους Στάρκγουεδερ. Λέει ότι είναι ζήτημα υψίστης σημασίας».

«Ο Αλοΐσιους Στάρκγουεδερ;» Η Σάρλοτ αναστέναξε. Κάποιες μέρες ο τρόμος απλά δεν έλεγε να σταματήσει. «Καλά, πες του να περάσει».

Δίπλωσε το γράμμα που είχε γράψει ως απάντηση στον Ύπατο, και το είχε μόλις σφραγίσει όταν η Σόφι επέστρεψε οδηγώντας τον Αλοΐσιους Στάρκγουεδερ στο δωμάτιο, και αποχώρησε. Η Σάρλοτ δεν σηκώθηκε από το γραφείο της. Ο Στάρκγουεδερ δεν είχε αλλάξει ιδιαίτερα από την τελευταία φορά που τον είχε δει. Έμοιαζε σαν να έχει πετρώσει, λες και παρόλο που δεν γινόταν πιο νέος, ούτε και γερνούσε. Το πρόσωπό του ήταν ένας χάρτης από ρυτίδες, πλαισιωμένο από ένα λευκό μούσι και λευκά μαλλιά. Τα ρούχα του ήταν στεγνά· η Σόφι θα πρέπει να κρέμασε το πανωφόρι του κάτω. Το κοστούμι που φορούσε είχε φύγει από τη μόδα πριν από τουλάχιστον δέκα χρόνια, και είχε την αμυδρή μυρωδιά παλιάς ναφθαλίνης.

«Παρακαλώ καθίστε, κύριε Στάρκγουεδερ», είπε η Σάρλοτ όσο πιο ευγενικά μπορούσε σε κάποιον που ήξερε ότι την αντιπαθούσε, και μισούσε τον πατέρα της.

Αλλά εκείνος δεν κάθισε. Τα χέρια του ήταν ενωμένα πίσω από την πλάτη του, και καθώς γύρισε, επιθεωρώντας το δωμάτιο γύρω του, η Σάρλοτ είδε με πανικό ότι ένα από τα μανικέτια του σακακιού του ήταν λεκιασμένο με αίμα.

«Κύριε Στάρκγουεδερ», είπε, και τώρα σηκώθηκε. «Είστε τραυματισμένος; Να καλέσω τους Αδελφούς;»

«Τραυματισμένος;» γάβγισε εκείνος. «Γιατί να είμαι τραυματισμένος;»

«Το μανίκι σας». Έδειξε.

Σήκωσε το χέρι του και το κοίταξε πριν γελάσει κοφτά. «Δεν είναι δικό μου αίμα», είπε. «Έλαβα μέρος σε μια μάχη, νωρίτερα. Εκείνος είχε αντίρρηση...»

«Είχε αντίρρηση σε τι πράγμα;»

«Στο να του κόψω όλα του τα δάχτυλα και μετά να του κόψω το λαιμό», είπε ο Στάρκγουεδερ, συναντώντας τα μάτια της. Τα δικά του ήταν γκριζομαύρα, στο χρώμα

της πέτρας.

«Αλοΐσιους». Η Σάρλοτ ξέχασε να είναι ευγενική. «Οι Συνθήκες απαγορεύουν απρόκλητες επιθέσεις σε Πλάσματα του Σκότους».

«Απρόκλητες; Εγώ θα έλεγα ότι προκλήθηκα. Το είδος του δολοφόνησε την εγγονή μου. Η κόρη μου κόντεψε να πεθάνει από τη θλίψη. Ο οίκος των Στάρκγουεδερ καταστράφηκε...»

«Αλοΐσιους!» Η Σάρλοτ είχε πανικοβληθεί στ' αλήθεια τώρα. «Ο οίκος σου δεν καταστράφηκε. Ακόμη υπάρχουν Στάρκγουεδερ στην Άιντρις. Δεν το λέω αυτό για να υποτιμήσω τη θλίψη σου, γιατί κάποιες απώλειες μένουν μαζί μας για πάντα». Τζεμ, σκέφτηκε, ξαφνικά και ο πόνος της σκέψης την έσπρωξε ξανά στην καρέκλα. Ακούμπησε τους αγκώνες της πάνω στο τραπέζι, με το πρόσωπό της στα χέρια της. «Δεν ξέρω γιατί ήρθες να μου το πεις τώρα αυτό», μουρμούρισε. «Δεν είδες τους ρούνους στην πόρτα του Ινστιτούτου; Είναι μια στιγμή μεγάλης θλίψης για εμάς...»

«Ήρθα να σου το πω επειδή είναι σημαντικό!» είπε ο Αλοΐσιους με θυμό. «Αφορά τον Μόρτμεϊν, και την Τέσα Γκρέι».

Η Σάρλοτ κατέβασε τα χέρια της. «Τι ξέρεις για την Τέσα Γκρέι;»

Ο Αλοΐσιους είχε γυρίσει από την άλλη. Στεκόταν κοιτάζοντας τη φωτιά, με τη μακριά σκιά του να πέφτει πάνω στο περσικό χαλί στο πάτωμα. «Δεν είμαι άνθρωπος που δίνει ιδιαίτερη σημασία στις Συνθήκες», είπε. «Το ξέρεις; έχεις βρεθεί σε Συμβούλια μαζί μου. Με μεγάλωσαν να πιστεύω ότι οτιδήποτε έχουν αγγίξει οι δαίμονες είναι βρομερό και διεφθαρμένο. Ότι ήταν δικαίωμα αίματος ενός Κυνηγού των Σκιών να σκοτώνει αυτά τα πλάσματα και να παίρνει όλα όσα είχαν ως λάφυρα. Η αίδουσα των

λαφύρων στο Ινστιτούτο του Γιορκ αφέθηκε στην ευθύνη μου, και τη διατηρούσα γεμάτη μέχρι τη μέρα που ψηφίστηκαν οι νέοι Νόμοι». Συνοφρυώθηκε.

«Άσε με να μαντέψω», είπε η Σάρλοτ. «Δεν σταμάτησες εκεί».

«Όχι βέβαια», είπε ο ηλικιωμένος άντρας. «Τι είναι οι Νόμοι του Ανθρώπου μπροστά σε κείνους του Αγγέλου; Ξέρω τον σωστό τρόπο για να κάνω κάτι. Κρατούσα χαμηλό προφίλ, αλλά δεν έπαψα να παίρνω λάφυρα ή να καταστρέφω τα Πλάσματα του Σκότους που έμπαιναν στο δρόμο μου. Ένα από αυτά ήταν ο Τζον Σέιντ».

«Ο πατέρας του Μόρτμεϊν».

«Οι μάγοι δεν μπορούν να κάνουν παιδιά», γρύλισε ο Στάρκγουεδερ. «Κάποιο ανθρώπινο αγόρι που βρήκαν και μεγάλωσαν. Ο Σέιντ τού έμαθε τα ανίερα μηχανικά κόλπα του. Κέρδισε την εμπιστοσύνη του».

«Είναι απίθανο να έκλεψαν οι Σέιντ τον Μόρτμεϊν από τους γονείς του», είπε η Σάρλοτ. «Ήταν ένα αγόρι που πιθανότατα θα είχε πεθάνει σε ένα φτωχοκομείο αν δεν τον είχαν βρει».

«Ήταν αφύσικο. Οι μάγοι δεν θα έπρεπε να μεγαλώνουν ανθρώπινα παιδιά». Ο Αλοΐσιους κοίταζε βαθιά μέσα στα κόκκινα κάρβουνα της φωτιάς. «Γι' αυτό κάναμε επιδρομή στο σπίτι των Σέιντ. Σκοτώσαμε εκείνον και τη γυναίκα του. Το αγόρι το έσκασε. Ο κουρδιστός πρίγκιπας του Σέιντ. Ρουθούνισε. «Πήραμε πολλά από τα αντικείμενά του μαζί μας στο Ινστιτούτο, αλλά κανείς μας δεν μπορούσε καταλάβει πώς δούλευαν. Μια επιδρομή ρουτίνας ήταν, τίποτα περισσότερο. Όλα είχαν πάει σύμφωνα με το σχέδιο. Δηλαδή, έως ότου γεννήθηκε η εγγονή μου. Η Αντέλ».

«Ξέρω ότι πέθανε στην τελετή του πρώτου της ρούνου», είπε η Σάρλοτ, με το χέρι της να πηγαίνει ασυναί-

σθητα στην κοιλιά της. «Αυπάμαι. Είναι μεγάλη θλίψη να έχεις ένα φιλάσθενο παιδί...»

«Δεν γεννήθηκε φιλάσθενη!» γάβγισε εκείνος. «Ήταν ένα υγιές μωρό. Όμορφο, με τα μάτια του γιου μου. Τη λάτρευαν όλοι έως ότου ένα πρωί η νύφη μου μας ξύπνησε με μια κραυγή. Υποστήριξε ότι το παιδί στην κούνια της δεν ήταν η κόρη της, παρόλο που ήταν ακριβώς οι ίδιες. Ορκιζόταν ότι ήξερε το παιδί της και ότι δεν ήταν εκείνο. Νομίζαμε ότι τρελάθηκε. Ακόμα και όταν τα μάτια του μωρού άλλαξαν από γκρι σε μπλε – εντάξει, αυτό συμβαίνει συχνά με τα μωρά. Μόνο όταν προσπαθήσαμε να της εφαρμόσουμε τα πρώτα της Σημάδια άρχισα να συνειδητοποιώ ότι η νύφη μου είχε δίκιο. Η Αντέλ – ο πόνος ήταν βασανιστικός για κείνη. Ούρλιαζε ασταμάτητα και χτυπιόταν. Το δέρμα της κάηκε εκεί που το άγγιξε το ραβδί. Οι Σιωπηλοί Αδελφοί έκαναν ό,τι μπορούσαν, αλλά το επόμενο πρωί ήταν νεκρή».

Ο Αλοΐσιους έκανε μια παύση και έμεινε σιωπηλός για πολλή ώρα, κοιτάζοντας τη φωτιά, λες και οι φλόγες τον είχαν συνεπάρει.

Η νύφη μου κόντεψε να τρελαθεί. Δεν άντεχε να μείνει στο Ινστιτούτο. Εγώ έμεινα. Ήξερα ότι είχε δίκιο – η Αντέλ δεν ήταν η εγγονή μου. Είχα ακούσει φήμες για ξωτικά και άλλα Πλάσματα του Σκότους που καυχόντουσαν ότι είχαν πάρει εκδίκηση από τους Στάρκγουετερ, ότι τους είχαν πάρει ένα από τα παιδιά τους και το είχαν αντικαταστήσει με ένα φιλάσθενο ανθρώπινο παιδί. Καμία από τις έρευνές μου δεν απέφερε κάτι συγκεκριμένο, αλλά ήμουν αποφασισμένος να μάθω πού είχε πάει η εγγονή μου». Έγειρε πάνω στο πλαίσιο του τζακιού. Ήμουν έτοιμος να τα παρατήσω όταν η Τέσα Γκρέι ήρθε στο Ινστιτούτο μου μαζί με τους δύο Κυνηγούς σου. Θα μπορούσε να ήταν το φάντασμα της νύφης

μου, τόσο πολύ έμοιαζαν. Αλλά δεν έδειχνε να έχει το αίμα των Κυνηγών των Σκιών. Ήταν ένα μυστήριο, αλλά βάλθηκα να το λύσω.

»Το ξωτικό που ανέκρινα σήμερα μου έδωσε τα τελευταία κομμάτια του παζλ. Όταν ήταν βρέφος η εγγονή μου αντικαταστάθηκε με ένα ανθρώπινο παιδί που είχε απαχθεί, ένα φιλάσθενο πλάσμα που πέθανε όταν εφαρμόστηκαν τα Σημάδια, επειδή δεν ήταν Νεφιλίμ». Τώρα υπήρχε ένα ράγισμα στη φωνή του, μια ρωγμή στην πέτρα. «Η εγγονή μου δόθηκε σε μια θνητή οικογένεια για να τη μεγαλώσει, και η δική τους φιλάσθενη Ελίζαμπεθ – η οποία επιλέχθηκε εξαιτίας της επιφανειακής ομοιότητάς της με την Αντέλ – πήρε τη θέση του υγιούς μας κοριτσιού. Αυτή ήταν η εκδίκηση των Ξωτικών εναντίον μου. Πίστευαν ότι είχα σκοτώσει έναν δικό τους, κι έτσι θα σκότωναν έναν δικό μου». Τα μάτια του ήταν ψυχρά καθώς έπεσαν πάνω στη Σάρλοτ. «Η Αντέλ – η Ελίζαμπεθ – μεγάλωσε και έγινε γυναίκα σε κείνη τη θνητή οικογένεια, χωρίς να μάθει ποτέ τι ήταν. Και μετά παντρεύτηκε. Έναν θνητό άντρα. Το όνομά του ήταν Ρίτσαρντ. Ρίτσαρντ Γκρέι».

«Η εγγονή σου» είπε αργά η Σάρλοτ «ήταν η μητέρα της Τέσα; Η Ελίζαμπεθ Γκρέι; Η μητέρα της Τέσα ήταν Κυνηγός των Σκιών;»

«Ναι».

«Αυτά είναι εγκλήματα, Αλοΐσιους. Πρέπει να πας να τα πεις στο Συμβούλιο...»

«Δεν τους νοιάζει η Τέσα Γκρέι», είπε τραχιά ο Στάρκγουεδερ. «Εσένα όμως σε νοιάζει. Θα ακούσεις την ιστορία μου γι' αυτόν το λόγο, και ίσως να με βοηθήσεις γι' αυτόν το λόγο».

«Ίσως» είπε η Σάρλοτ «αν είναι το σωστό. Ακόμη δεν καταλαβαίνω πώς μπαίνει ο Μόρτμεϊν στην ιστορία».

Ο Αλοΐσιους αναδεύτηκε ανήσυχα. «Ο Μόρτμεϊν έμαθε γι' αυτό που συνέβη και αποφάσισε να εκμεταλλευτεί την Ελίζαμπεθ Γκρέι, μια Κυνηγό των Σκιών που δεν ήξερε ότι ήταν Κυνηγός των Σκιών. Πιστεύω ότι ο Μόρτμεϊν προσέγγισε τον Ρίτσαρντ Γκρέι κάνοντάς τον υπάλληλο του για να αποκτήσει πρόσβαση στην Ελίζαμπεθ. Πιστεύω ότι εξαπέλυσε ένα δαίμονα Είδωλον εναντίον της -εναντίον της εγγονής μου- με τη μορφή του συζύγου της, και το έκανε για να την αφήσει έγκυο με την Τέσα. Η Τέσα ήταν πάντα ο στόχος. Το παιδί ενός Κυνηγού των Σκιών και ενός δαίμονα».

«Μα τα παιδιά των δαιμόνων και των Κυνηγών των Σκιών γεννιούνται νεκρά», είπε αυτόματα η Σάρλοτ.

«Ακόμα κι αν ο Κυνηγός των Σκιών δεν ξέρει ότι είναι Κυνηγός των Σκιών;» είπε ο Στάρκγουεδερ. «Ακόμα κι αν δεν έχει ρούνους;»

«Εγώ...» Η Σάρλοτ έκλεισε το στόμα της. Δεν είχε ιδέα ποια ήταν η απάντησή απ' ό,τι ήξερε, αυτή η περίπτωση δεν είχε συμβεί ποτέ. Οι Κυνηγοί των Σκιών σημαδεύονταν από παιδιά, αγόρια και κορίτσια, όλοι τους.

Η Ελίζαμπεθ Γκρέι όμως δεν είχε σημαδευτεί.

«Το ξέρω ότι το κορίτσι είναι μεταμορφίστρια», είπε ο Στάρκγουεδερ. «Αλλά δεν πιστεύω ότι αυτός είναι ο λόγος που τη θέλει. Θέλει κάτι άλλο από κείνη. Κάτι που μόνο εκείνη μπορεί να κάνει. Είναι το κλειδί».

«Το κλειδί για ποιο πράγμα;»

«Ήταν τα τελευταία λόγια που μου είπε το ξωτικό σήμερα το απόγευμα». Ο Στάρκγουεδερ κοίταξε το αίμα στο μανίκι του. «Είπε: "Αυτή θα γίνει η εκδίκησή μας για όλους τους άσκοπους θανάτους που έχετε προκαλέσει. Θα φέρει καταστροφή στους Νεφιλίμ, και το Λονδίνο θα καεί, και όταν ο Μάγιστρος κυριεύσει τους πάντες, δεν θα είστε τίποτα περισσότερο για κείνον από πρόβατα

μέσα σε ένα μαντρί». Ακόμα κι αν ο Ύπατος δεν επιθυμεί να βρει την Τέσα για χάρη της ίδιας, οφείλουν να τη βρουν για να εμποδίσουν κάτι τέτοιο».

«Αν το πιστέψουν», είπε η Σάρлот.

«Αν το ακούσουν από τα χείλη σου, πρέπει», είπε ο Στάρκγουεδερ. «Αν το άκουγαν από μένα, θα γελούσαν και θα με απέρριπταν ως ένα γέρο, όπως κάνουν εδώ και χρόνια».

«Ω, Αλοϊσιους. Υπερεκτιμάς την εμπιστοσύνη που μου δείχνει ο Ύπατος. Θα πει ότι είμαι μια ανόητη, εύπιστη γυναίκα. Θα πει ότι το ξωτικό σου είπε ψέματα – εντάξει, δεν μπορούν να πουν ψέματα, αλλά ότι μπορεί να παραποιήσει την αλήθεια ή να επανέλαβε την αλήθεια όπως πίστευε εκείνος ότι ήταν».

Ο ηλικιωμένος άντρας απέστρεψε το βλέμμα του με το στόμα του να κινείται νευρικά. «Η Τέσα Γκρέι είναι το κλειδί για το σχέδιο του Μόρτμεϊν», είπε. «Δεν ξέρω πώς, αλλά είναι. Ήρθα σε σένα επειδή δεν εμπιστεύομαι το Συμβούλιο σε ό,τι αφορά την Τέσα. Είναι εν μέρει δαίμονας. Θυμάμαι τι έχω κάνει εγώ στο παρελθόν σε πράγματα που ήταν εν μέρει δαίμονες ή υπερφυσικά».

«Η Τέσα δεν είναι πράγμα», είπε η Σάρлот. «Είναι ένα κορίτσι, και την έχουν απαγάγει και πιθανότατα είναι τρομοκρατημένη. Νομίζεις ότι αν μπορούσα να σκεφτώ ένα τρόπο να τη σώσω, δεν θα το είχα κάνει;»

«Έχω κάνει λάθη», είπε ο Αλοϊσιους. «Τώρα θέλω να κάνω το σωστό. Στις φλέβες εκείνου του κοριτσιού κυλάει το αίμα μου, παρόλο που κυλάει και δαιμονικό αίμα. Είναι η δισέγγονή μου». Σήκωσε το πιγούνι του, με τα υγρά, ξεθωριασμένα μάτια του κόκκινα. «Μόνο ένα πράγμα ζητάω από σένα, Σάρлот. Όταν βρεις την Τέσα Γκρέι, και θα τη βρεις, πες της ότι είναι καλοδεχούμενη στο όνομα των Στάρκγουεδερ».

Μη με κάνεις να μετανιώσω που σε εμπιστεύτηκα, Γκέιμπριελ Λάιτγουντ.

Ο Γκέιμπριελ καθόταν στο γραφείο του δωματίου του, γράφοντας σε ένα χαρτί που ήταν απλωμένο μπροστά του με την πένα στο χέρι. Οι λάμπες στο δωμάτιο δεν ήταν αναμμένες, και οι σκιές ήταν σκοτεινές στις γωνίες, και μακριές πάνω στο πάτωμα.

Προς: Ύπατο Τζοσία Γουέιλαντ

Από: Γκέιμπριελ Λάιτγουντ

Αξιότιμε Ύπατε,

Σας γράφω σήμερα επιτέλους με τα νέα που μου ζητήσατε. Περίμενα ότι θα έρχονταν από την Αιντρις, αλλά όπως τα έφερε η τύχη, η πηγή τους βρίσκεται πολύ πιο κοντά. Σήμερα ο Αλοϊσίους Στάρκγουεδερ, επικεφαλής του Ινστιτούτου του Γιορκ, ήρθε να επισκεφθεί την κυρία Μπράνγκουελ.

Άφησε την πένα κάτω και πήρε μια βαθιά ανάσα. Είχε ακούσει το κουδούνι του Ινστιτούτου να χτυπάει νωρίτερα, είχε παρακολουθήσει από τη σκάλα τη Σόφι να οδηγεί τον Στάρκγουεδερ μέσα στο σπίτι και επάνω στο καθιστικό. Μετά από αυτό ήταν αρκετά εύκολο να στηθεί έξω από την πόρτα και να ακούσει όλα όσα συνέβησαν μέσα στο δωμάτιο.

Άλλωστε, η Σάρλοτ δεν περίμενε ότι θα την κατασκόπευε κάποιος.

Είναι ένας γέρος που έχει τρελαθεί από τη θλίψη, και έτσι έχει δημιουργήσει έναν περίπλοκο ιστό ψεμάτων με τα οποία εξηγεί στον εαυτό του τη μεγάλη του απώλεια.

Σίγουρα αξίζει τον οίκτο μας, αλλά δεν πρέπει να λάβουμε σοβαρά υπόψη αυτά που λέει, ούτε πρέπει η πολιτική του Συμβουλίου να βασίζεται στα λόγια ενός αναξιόπιστου και τρελού.

Οι σανίδες του πατώματος έτριξαν το κεφάλι του Γκέμπριελ τινάχτηκε επάνω. Η καρδιά του βροντούσε. Αν ήταν ο Γκίντεον – ο Γκίντεον θα ένιωθε φρίκη αν ανακάλυπτε τι έκανε. Όλοι τους το ίδιο θα ένιωθαν. Σκέφτηκε το ύφος της προδοσίας που θα ζωγραφιζόταν στο μικρό πρόσωπο της Σάρλοτ αν το μάθαινε. Τη σαστισμένη οργή του Χένρι. Πάνω από όλα σκέφτηκε ένα ζευγάρι γαλάζια μάτια σε ένα πρόσωπο σε σχήμα καρδιάς, να τον κοιτάζουν με απογοήτευση. Ίσως να πιστεύω σε σένα, Γκέμπριελ Λάιτγουντ.

Όταν επέστρεψε στο γράψιμο, το έκανε με τέτοια αγριότητα ώστε η πένα παραλίγο να σκίσει το χαρτί.

Λυπάμαι που το αναφέρω, αλλά μίλησαν μαζί τόσο για το Συμβούλιο όσο και για τον Ύπατο με μεγάλη ασέβεια. Είναι σαφές ότι η κυρία Μπράνγουελ αγανακτεί γι' αυτό που θεωρεί ως μια περιττή επέμβαση στα σχέδιά της. Πίστεψε απόλυτα τους τρελούς ισχυρισμούς του κύριου Στάρκγουεδερ, ότι ο Μόρτμεϊν ζευγάρωσε δαίμονες και Κινηγούς των Σκιών, κάτι που προφανώς είναι αδύνατον. Φαίνεται ότι είχατε δίκιο, και ότι είναι πάρα πολύ ξεροκέφαλη και εύπιστη για να ηγηθεί του Ινστιτούτου σωστά.

Ο Γκέμπριελ δάγκωσε το χείλος του και πίεσε τον εαυτό του να μη σκέφτεται τη Σέσιλι. Αντίθετα, σκέφτηκε την Έπαυλη Λάιτγουντ, την κληρονομιά του το καλό όνομα των Λάιτγουντ να έχει αποκατασταθεί την ασφάλεια του αδελφού και της αδελφής του. Δεν έκανε στ'

αλήθεια κακό στη Σάρλοτ. Το ζήτημα αφορούσε μονάχα τη θέση της, όχι την ασφάλειά της. Ο Ύπατος δεν είχε σκοτεινά σχέδια για κείνη. Σίγουρα θα ήταν πιο ευτυχισμένη στην Άιντρις ή σε κάποιο αγρόκτημα, κοιτάζοντας τα παιδιά της να τρέχουν πάνω στο πράσινο γρασίδι χωρίς να χρειάζεται να ανησυχεί διαρκώς για τη μοίρα όλων των Κυνηγών των Σκιών.

Παρόλο που η κυρία Μπράνγουελ σας εκλιπαρεί να στείλετε μια δύναμη Κυνηγών των Σκιών στο Κάντερ Άιντρις, όποιος κάνει τις απόψεις τρελών και υστερικών απόμων τον ακρογωνιαίό λίθο της πολιτικής του δεν διαθέτει αξιόπιστη αντικειμενικότητα.

Αν είναι απαραίτητο θα ορκιστώ στο Θανάσιμο Ξίφος ότι όλα είναι αλήθεια.

Στο όνομα του Ραζιήλ,

Γκέμπριελ Λάιτγουντ

16

η κουρδιστη πριγκιπισσα

Ω, Αγάπη! που θρηνείς

Για την αδυναμία όλων των πραγμάτων εδώ,

Γιατί επιλέγεις τους πιο αδύναμους

Για το λίκνο σου, το σπίτι σου, και το φέρετρό σου;

– Πέρσι Μπις Σέλεϊ.

“Στίχοι: ‘Όταν η Λάμπα Σπάσει”

Προς: Ύπατο Τζοσάια Γουέιλαντ

Από: Σάρλοτ Μπράνγουελ

Αγαπητέ Ύπατε Γουέιλαντ,

Μόλις έλαβα πληροφορίες υψίστης σημασίας, τις οποίες σπεύδω να σας μεταφέρω. Ένας πληροφοριοδότης, το όνομα του οποίου δεν μπορώ προς το παρόν να σας αποκαλύψω αλλά για την αξιοπιστία του οποίου εγγυώμαι, μου ανέφερε λεπτομέρειες που με κάνουν να πιστεύω ότι η δεσποινίς Γκρέι δεν είναι απλά ένα περαστικό καπρίτσιο του Μόρτμεϊν αλλά ένα κλειδί στον βασικό του σκοπό: να επιφέρει την ολοκληρωτική καταστροφή όλων μας.

Συνωμοτεί για να κατασκευάσει συσκευές μεγαλύτερης

δύναμης απ' ό,τι έχουμε δει ως τώρα, και φοβάμαι ότι οι μοναδικές ικανότητες της δεσποινίδος Γκρέι θα τον βοηθήσουν σε αυτή την προσπάθεια. Εκείνη δεν θα μας έκανε ποτέ κακό σκόπιμα, αλλά δεν ξέρουμε τι απειλές ή απρόπειες θα εξαπολύσει εναντίον της ο Μόρτμεϊν. Είναι επιτακτική ανάγκη να διασωθεί αμέσως, τόσο για να σωθούμε όλοι μας όσο και για να βοηθήσουμε εκείνη.

Υπό το φως αυτών των νέων πληροφοριών, σας ικετεύω για άλλη μια φορά να συγκεντρώσετε όσες δυνάμεις μπορείτε και να προελάσετε στο Κάντερ Άιντρις.

Με εκτίμηση, και ειλικρινή ανησυχία,
Σάρλοτ Μπράνγουελ

Η Τέσα ξύπνησε αργά, λες και οι αισθήσεις της βρίσκονταν στην άκρη ενός μεγάλου, σκοτεινού διαδρόμου κι εκείνη περπατούσε προς το μέρος τους με το ρυθμό σαλιγκαριού, έχοντας το χέρι της τεντωμένο. Τελικά τις έφτασε, και άνοιξε την πόρτα για να αποκαλύψει...

Εκτυφλωτικό φως. Ήταν ένα χρυσαφένιο φως, όχι χλωμό σαν το μαγικό φως. Ανακάθισε και κοίταξε γύρω της.

Βρισκόταν σε ένα απλό μπρούτζινο κρεβάτι, με ένα βαθύ πουπουλένιο κάλυμμα απλωμένο πάνω σε ένα δεύτερο στρώμα, και ένα βαρύ πάπλωμα από πάνω. Το δωμάτιο στο οποίο βρισκόταν έμοιαζε σαν να είχε σκαφτεί μέσα σε κάποια σπηλιά. Υπήρχε μια ψηλή συρταριέρα, και ένας νιπτήρας με μια μπλε κανάτα επάνω του' επίσης υπήρχε μια ντουλάπα, με την πόρτα της ανοιχτή κατά μερικά εκατοστά, αρκετά για να μπορέσει η Τέσα να δει ότι μέσα κρέμονταν ρούχα. Δεν υπήρχαν παράθυρα στο δωμάτιο, παρόλο που υπήρχε ένα τζάκι στο οποίο έκαιγε μια ζωηρή φωτιά. Στις δύο πλευρές του τζακιού υπήρχαν κρεμασμένα πορτρέτα.

Γλίστρησε από το κρεβάτι και μόρφασε καθώς τα γυ-

μνά της πόδια συνάντησαν κρύα πέτρα. Δεν ήταν τόσο επώδυνο όσο θα περίμενε, ωστόσο, δεδομένης της ταλαιπωρημένης της κατάστασης. Κοιτάζοντας κάτω, την περίμεναν δύο γρήγορα σοκ: το πρώτο ήταν ότι δεν φορούσε τίποτα εκτός από μια υπερμεγέθη μαύρη μεταξωτή ρόμπα. Το δεύτερο ότι οι γρατζουνιές και οι μώλωπές της έδειχναν να έχουν ως επί το πλείστον εξαφανιστεί. Εξακολουθούσε να πονάει λίγο, αλλά το δέρμα της, χλομό σε σύγκριση με το μαύρο μετάξι, δεν είχε σημάδια. Αγγίζοντας τα μαλλιά της, τα αισθάνθηκε καθαρά και λυτά γύρω από τους ώμους της, και δεν κολλούσαν πλέον από λάσπη και αίμα.

Αυτό δημιουργούσε το ερώτημα του ποιος την καθάρισε, τη θεράπευσε, και την έβαλε σε αυτό το κρεβάτι. Η Τέσα δεν θυμόταν τίποτα πέρα από την προσπάθειά της να ξεφύγει από τα αυτόματα στο μικρό αγροτόσπιτο ενώ η κυρία Μπλακ γελούσε. Τελικά ένα από αυτά της είχε σφίξει το λαιμό έως ότου την έριξε αναίσθητη και την τύλιξε ένα ελεήμον σκοτάδι. Ωστόσο, η ιδέα να τη γδύνει και να την κάνει μπάνιο η κυρία Μπλακ ήταν φρικτή, αν και ίσως όχι τόσο φρικτή όσο η ιδέα να το κάνει ο Μόρτμειν.

Τα περισσότερα έπιπλα στο δωμάτιο ήταν συγκεντρωμένα στη μία πλευρά της σπηλιάς. Η άλλη πλευρά ήταν ως επί το πλείστον γυμνή, αν και μπορούσε να δει το μαύρο ορθογώνιο σχήμα μιας πόρτας στον απέναντι τοίχο. Μετά από μια γρήγορη ματιά τριγύρω άρχισε να κατευθύνεται προς το μέρος της...

Για να καταλήξει να σταματήσει με ένα απότομο χτύπημα στα μισά τουωματίου. Τρέκλισε προς τα πίσω, τυλίγοντας τη ρόμπα της πιο σφιχτά γύρω της, ενώ το μέτωπό της πονούσε εκεί που είχε χτυπήσει πάνω σε κάτι. Άπλωσε το χέρι της επιφυλακτικά, ψαχουλεύοντας τον αέρα μπροστά της.

Και ένιωσε κάτι στέρεο και σκληρό μπροστά της, λες και ανάμεσα σε κείνη και την άλλη πλευρά του δωματίου υπήρχε ένας τελείως διάφανος γυάλινος τοίχος. Ακούμπησε τις παλάμες της επάνω του. Μπορεί να ήταν αόρατος, αλλά ήταν σκληρός λες και είχε φτιαχτεί από διαμάντι. Σήκωσε τα χέρια της ψηλά ακολουθώντας το γυαλί, ενώ αναρωτιόταν πόσο ψηλά μπορεί να έφτανε...

«Εγώ δεν θα έκανα τον κόπο», είπε μια ψυχρή, οικεία φωνή από την πόρτα. «Η κατασκευή απλώνεται σε όλη τη σπηλιά, από τοίχο σε τοίχο, από στέγη σε ταβάνι. Είσαι τελείως εντοιχισμένη πίσω του».

Η Τέσα είχε τεντώσει το σώμα της προς τα πάνω όταν το άκουσε αυτό, χαμήλωσε ξανά κάτω και έκανε ένα βήμα προς τα πίσω.

Ο Μόρτμεϊν.

Ήταν όπως ακριβώς τον θυμόταν. Ένας μυώδης άντρας, όχι ψηλός, με ηλιοκαμένο πρόσωπο και καλοκουρεμένο μούσι. Εξαιρετικά συνηθισμένος, εκτός από τα μάτια του, ψυχρά και γκριζα σαν χειμωνιάτικη χιονοθύελλα. Φορούσε ένα εκρού κοστουμί, όχι υπερβολικά επίσημο, το είδος του κοστουμιού που θα φορούσε ένας κύριος κάποιο απόγευμα σε μια λέσχη. Τα παπούτσια του ήταν εξαιρετικά καλογυαλισμένα.

Η Τέσα δεν είπε τίποτα, απλά τύλιξε τη μαύρη ρόμπα της πιο σφιχτά γύρω της. Ήταν ογκώδης, και έκρυβε όλο της το σώμα, αλλά χωρίς νυχτικό και κορσέ, κάλτσες και μαξιλαράκι για τη φούστα, ένιωθε γυμνή και εκτεθειμένη.

«Μην πανικοβάλλεσαι», συνέχισε ο Μόρτμεϊν. «Δεν μπορείς να με φτάσεις μέσα από τον τοίχο, αλλά ούτε κι εγώ μπορώ. Όχι χωρίς να λύσω το ξόρκι, και αυτό θα έπαιρνε χρόνο». Έκανε μια παύση. «Ήθελα να νιώθεις ασφαλής».

«Αν ήθελες να νιώθω ασφαλής, θα με είχες αφήσει στο Ινστιτούτο». Ο τόνος της Τέσα ήταν απολύτως ψυχρός.

Ο Μόρτμεϊν δεν είπε τίποτα σε αυτό, απλά έγειρε το κεφάλι του στο πλάι και την κοίταξε με μισόκλειστα μάτια, όπως κοιτάζει ένας ναύτης τον ορίζοντα. «Τα συλλυπητήριά μου για το θάνατο του αδελφού σου. Δεν είχα πρόθεση να συμβεί κάτι τέτοιο».

Η Τέσα ένιωσε το στόμα της να παραμορφώνεται σε ένα απαίσιο σχήμα. Είχαν περάσει δύο μήνες από τότε που ο Νέιτ πέθανε στην αγκαλιά της, αλλά δεν είχε ξεχάσει, ούτε είχε συγχωρήσει. «Δεν θέλω τον οίκτο σου. Ή τις ευχές σου. Τον έκανες εργαλείο σου και μετά πέθανε. Εσύ έφταιγες, όπως θα έφταιγες αν τον είχες πυροβολήσει στο δρόμο».

«Υποδέτω ότι δεν θα είχε ιδιαίτερο νόημα να σου πω ότι εκείνος ήταν που ήρθε σε μένα».

«Ένα αγόρι ήταν μόνο», είπε η Τέσα. Ήθελε να πέσει στα γόνατα, ήθελε να χτυπήσει το αόρατο εμπόδιο με τις γροδιές της, αλλά κρατήθηκε στητή και ψυχρή. «Δεν ήταν ούτε είκοσι».

Ο Μόρτμεϊν γλίστρησε τα χέρια του στις τσέπες του. «Ξέρεις πώς ήταν για μένα όταν ήμουν εγώ αγόρι;» είπε, με έναν τόσο ήρεμο τόνο όσο εκείνον που θα είχε αν καθόταν δίπλα της σε κάποιο δείπνο, υποχρεωμένος να πιάσει κουβέντα.

Η Τέσα σκέφτηκε τις εικόνες που είχε δει στο μυαλό του Αλοϊσιους Στάρκγουεδερ.

Ο άντρας ήταν ψηλός, με φαρδείς ώμους – και το δέρμα του ήταν πράσινο σαν το δέρμα σαύρας. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα. Αντίθετα, το παιδί που κρατούσε από το χέρι, έμοιαζε απολύτως φυσιολογικό – μικρό, με παχουλά χεράκια, και ροζ δέρμα.

Η Τέσα ήξερε το όνομα του άντρα, επειδή το ήξερε ο

Στάρκγουεδερ.

Τζον Σέιντ.

Ο Σέιντ ανέβασε το παιδί στους ώμους του καθώς από την πόρτα του σπιτιού ξεχύθηκαν μερικά παράξενα μεταλλικά πλάσματα, σαν παιδικές κούκλες, αλλά σε ανθρώπινο μέγεθος, και με δέρμα φτιαγμένο από γυαλιστερό μέταλλο. Τα πλάσματα δεν είχαν χαρακτηριστικά. Αν και, περιέργως, φορούσαν ρούχα – κάποια ήταν ντυμένα με τη στολή ενός αγρότη του Γιόρκσαϊρ, και άλλα με απλά φορέματα από μουσελίνα. Τα αυτόματα ένωσαν τα χέρια τους και άρχισαν να κουνιούνται λες και χόρευαν έναν επαρχιώτικο χορό. Το παιδί γέλασε και χτύπησε παλαμάκια.

«Κοίταξε καλά, γιε μου», είπε ο άντρας με το πράσινο δέρμα, «γιατί μια μέρα θα κυβερνήσω ένα κουρδιστό βασίλειο τέτοιων πλασμάτων, κι εσύ θα είσαι ο πρίγκιπας του».

«Το ξέρω ότι οι θετοί γονείς σου ήταν μάγοι», είπε η Τέσα. «Ήξερα ότι νοιάζονταν για σένα. Ξέρω ότι ο πατέρας σου εφηύρε τα κουρδιστά πλάσματα τα οποία έχεις ερωτευτεί τόσο».

«Και ξέρεις τι τους συνέβη».

–μα ρημαγμένη αίδουσα, με γρανάζια και άξονες και ανταλλακτικά και τσακισμένο μέταλλο παντού, με υγρό να ρέει μαύρο σαν αίμα, και τον άντρα με το πράσινο δέρμα και τη γυναίκα με τα μπλε μαλλιά να κείτονται νεκροί ανάμεσα στα χαλάσματα–

Η Τέσα απέστρεψε το βλέμμα της.

«Επίτρεψέ μου να σου πω για την παιδική μου ηλικία», είπε ο Μόρτμειν. «Εσύ τους αποκαλείς θετούς γονείς, αλλά καμία ποσότητα αίματος δεν θα μπορούσε να τους κάνει περισσότερο γονείς για μένα. Με μεγάλωσαν με φροντίδα και αγάπη, όπως έκαναν οι δικοί σου εσένα». Έδειξε προς το τζάκι, και η Τέσα συνειδητοποίησε με ένα

βουβό σοκ ότι τα πορτρέτα που κρέμονταν δεξιά και αριστερά του ήταν πορτρέτα των γονιών της: η μητέρα της με τα ξανθά μαλλιά, και ο σκεπτικός πατέρας της με τα καστανά του μάτια και τη στραβή γραβάτα. «Και μετά σκοτώθηκαν από Κυνηγούς των Σκιών. Ο πατέρας μου ήθελε να δημιουργήσει αυτά τα όμορφα αυτόματα, αυτά τα *κουρδιστά πλάσματα*, όπως τα αποκαλείς. Ονειρευόταν ότι θα ήταν οι σπουδαιότερες μηχανές που εφευρέθηκαν ποτέ, και θα προστάτευαν τα Πλάσματα του Σκότους από τους Κυνηγούς των Σκιών οι οποίοι τα δολοφονούσαν και τα λήστευαν αδιάκοπα. Είδες τα λάφυρα στο Ινστιτούτο του Στάρκχουεδερ». Έφτυσε τις τελευταίες λέξεις. «Είδες τα κομμάτια των γονιών μου. Κράτησε το αίμα της μητέρας μου σε ένα βάζο».

Και τα λείψανα μάγων. Μουμιοποιημένα χέρια με μακριά νύχια, όπως της κυρίας Μπλακ. Ένα γυμνό κρανίο, χωρίς ίχνος σάρκας, που έμοιαζε ανθρώπινο εκτός από το γεγονός ότι αντί για δόντια είχε χαυλιόδοντες. Φιαλίδια με ημιπηγμένο αίμα.

Η Τέσα ξεροκατάπιε. Το αίμα της μητέρας μου σε ένα βάζο. Δεν μπορούσε να πει ότι δεν κατανοούσε την οργή του. Και ωστόσο – σκέφτηκε τον Τζεμ, τους γονείς του να πεθαίνουν μπροστά του, τη ίδια του τη ζωή να καταστρέφεται, και ωστόσο δεν ζήτησε ποτέ εκδίκηση. «Ναι, ήταν απαίσιο», είπε η Τέσα. «Αλλά δεν δικαιολογεί τα πράγματα που έχεις κάνει εσύ».

Κάτι τρεμόπαιξε βαθιά μέσα στα μάτια του: οργή, την οποία κατέστειλε γρήγορα. «Θα σου πω τι έχω κάνει», είπε. «Δημιούργησα ένα στρατό. Ένα στρατό που, όταν μπει στη θέση του και το τελευταίο κομμάτι του παζλ, θα είναι ανίκητος».

«Και το τελευταίο κομμάτι του παζλ...»

«Είσαι εσύ», είπε ο Μόρτμεϊν.

«Αυτό το λες συνεχώς, και ωστόσο αρνείσαι να το εξηγήσεις», είπε η Τέσα. «Απαιτείς τη συνεργασία μου και ωστόσο δεν μου λες τίποτα. Με φυλακίσατε εδώ, κύριε, αλλά δεν μπορείτε να με αναγκάσετε να σας μιλήσω, ούτε μπορείτε να με υποχρεώσετε να συνεργαστώ μαζί σας αν δεν το επιλέξω εγώ...»

«Είσαι μισή Κυνηγός των Σκιών, μισή δαίμονας», είπε ο Μόρτμεϊν. «Αυτό είναι το πρώτο πράγμα που πρέπει να ξέρεις».

Η Τέσα που είχε αρχίσει να του γυρίζει την πλάτη, πάγωσε. «Αυτό δεν είναι δυνατόν. Τα παιδιά των Κυνηγών των Σκιών και των δαιμόνων γεννιούνται νεκρά».

«Ναι, έτσι είναι», είπε. «Έτσι είναι. Το αίμα ενός Κυνηγού των Σκιών, οι ρούνοι στο σώμα ενός Κυνηγού των Σκιών, είναι θάνατος για ένα παιδί μάγο στη μήτρα. Αλλά η μητέρα σου δεν είχε Σημάδια».

«Η μητέρα μου δεν ήταν Κυνηγός των Σκιών!» Η Τέσα κοίταξε άγρια το πορτρέτο της Ελίζαμπεθ Γκρέι πάνω από το τζάκι. «Ή λες ότι είπε ψέματα στον πατέρα μου, είπε ψέματα σε όλους στη ζωή της...»

«Δεν το ήξερε», είπε ο Μόρτμεϊν. «Οι Κυνηγοί των Σκιών δεν το ήξεραν. Δεν υπήρχε κανείς για να της το πει. Ο πατέρας μου έφτιαξε τον κουρδιστό σου άγγελο, ξέρεις. Φτιάχτηκε ως δώρο για τη μητέρα μου. Περιέχει μέρος του πνεύματος ενός αγγέλου, σπάνιο πράγμα, κάτι που κουβαλούσε μαζί του από τις Σταυροφορίες. Ο σκοπός ήταν να συντονιστεί ο μηχανισμός με τη ζωή της, έτσι ώστε κάθε φορά που η ζωή της απειλείτο ο άγγελος θα επενέβαινε για να την προστατεύσει. Ωστόσο, ο πατέρας μου δεν πρόλαβε να το τελειώσει. Δολοφονήθηκε». Ο Μόρτμεϊν άρχισε να πηγαινοέρχεται. «Οι γονείς μου, φυσικά, δεν είχαν επιλεγεί συγκεκριμένα ως στόχος δολοφονίας. Ο Στάρκγουεδερ και το είδος του απολάμβαναν να

σφάζουν Πλάσματα του Σκότους – γίνονταν όλο και πιο πλούσιοι από τα λάφυρα– και θα εκμεταλλεύονταν και την παραμικρή δικαιολογία για να ασκήσουν βία εναντίον τους. Γι' αυτόν το λόγο ήταν μισητός από την κοινότητα των Πλασμάτων του Σκότους. Τα ξωτικά της υπαίθρου ήταν εκείνα που με βοήθησαν να δραπετεύσω όταν σκοτώθηκαν οι γονείς μου, και που με έκρυψαν έως ότου οι Κυνηγοί των Σκιών έπαιψαν να με ψάχνουν». Πήρε μια τρεμάμενη ανάσα. «Μετά από χρόνια, όταν αποφάσισαν να πάρουν την εκδίκησή τους, τους βοήθησα. Τα Ινστιτούτα προστατεύονται από την εισβολή Πλασμάτων του Σκότους, αλλά όχι και από τους θνητούς, και όχι, φυσικά, από τα αυτόματα».

Χαμογέλασε με ένα απαίσιο χαμόγελο.

«Εγώ ήμουν, με τη βοήθεια μιας από τις εφευρέσεις του πατέρα μου, που τρύπωσα μέσα στο Ινστιτούτο του Γιορκ και άλλαξα το μωρό στην κούνια με ένα θνητό. Την εγγονή του Στάρκγουεδερ. Την Αντέλ».

«Την Αντέλ», ψιθύρισε η Τέσα. «Είδα ένα πορτρέτο της». Ένα πολύ νεαρό κορίτσι με μακριά, ξανθά μαλλιά, ντυμένο με ένα παλιομοδίτικο παιδικό φόρεμα, και ένα μεγάλο φιόγκο να στολίζει το μικρό της κεφάλι. Το πρόσωπό της ήταν λεπτό, γλομό και αρρωστιάριχο, αλλά τα μάτια της ήταν φωτεινά.

«Πέθανε όταν της σχεδίασαν τους πρώτους της ρούλους», είπε ο Μόρτμεϊν με ικανοποίηση. «Πέθανε ουρλιάζοντας, όπως είχαν κάνει τόσο πολλά Πλάσματα του Σκότους στα χέρια Κυνηγών των Σκιών. Τώρα είχαν σκοτώσει ένα παιδί που είχαν αγαπήσει. Ταιριαστή τιμωρία».

Η Τέσα τον κοιτούσε με τρόμο. Πώς μπορούσε να πιστεύει κάποιος ότι το να πεθαίνει ένα παιδί ουρλιάζοντας είναι ταιριαστή τιμωρία; Σκέφτηκε ξανά τον Τζεμ, τα χέρια του καθώς κρατούσαν απαλά το βιολί.

«Η Ελιζαμπεθ, η μητέρα σου, μεγάλωσε χωρίς να ξέρει ότι ήταν Κυνηγός των Σκιών. Δεν σχεδιάστηκαν ρούνι επάνω της. Παρακολουθούσα την πρόοδό της, φυσικά, και όταν παντρεύτηκε τον Ρίτσαρντ Γκρέι, φρόντισα να τον προσλάβω. Πίστευα ότι η έλλειψη ρούνων πάνω στη μητέρα σου σήμαινε ότι μπορούσε να συλλάβει ένα παιδί που ήταν μισός δαίμονας, και για να επαληθεύσω αυτή τη θεωρία, της έστειλα ένα δαίμονα με τη μορφή του πατέρα σου. Δεν κατάλαβε ποτέ τη διαφορά».

Το μόνο που εμπόδισε την Τέσα να κάνει εμετό ήταν το άδειο της στομάχι. «Έκανες –τι– στη μητέρα μου; Ένα δαίμονα; Είμαι μισή δαίμονας;»

«Ήταν Υψηλότερος Δαίμονας, αν σε παρηγορεί αυτό. Οι περισσότεροι από αυτούς ήταν άγγελοι κάποτε. Και ήταν αρκετά όμορφος στην πραγματική του όψη». Ο Μόρτμεϊν μειδίασε. «Πριν μείνει έγκυος η μητέρα σου, δούλευα για χρόνια για να τελειώσω τον κουρδιστό άγγελο του πατέρα μου. Τον τελείωσα, και όταν έγινε η σύλληψή σου, τον συντόνισα με τη δική σου ζωή. Η μεγαλύτερη εφεύρεσή μου».

«Αλλά γιατί να δεχτεί η μητέρα μου να τον φορέσει;»

«Για να σε σώσει», είπε ο Μόρτμεϊν. «Η μητέρα σου συνειδητοποίησε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά όταν έμεινε έγκυος. Το να κουβαλάς μέσα σου ένα παιδί μάγο δεν είναι το ίδιο με το να κουβαλάς ένα ανθρώπινο παιδί. Τότε πήγα να τη βρω και της έδωσα τον κουρδιστό άγγελο. Της είπα ότι αν το φορούσε θα έσωζε τη ζωή του παιδιού της. Με πίστεψε. Δεν έλεγα ψέματα. Είσαι αθάνατη, νεαρή μου, αλλά δεν είσαι άθραυστη. Μπορείς να σκοτωθείς. Ο άγγελος είναι συντονισμένος με τη ζωή σου· έχει σχεδιάσει έτσι ώστε να σε σώσει αν πεθαίνεις. Μπορεί να σε έσωσε εκατό φορές πριν ακόμα γεννηθείς. Σκέψου όλες τις φορές που πλησίασες το θάνατο. Σκέψου τον τρόπο

που επενέβη».

Η Τέσα γύρισε στο παρελθόν – στον τρόπο που ο άγγελός της είχε ορμήσει στο αυτόματο που την έπνιγε, είχε αποκρούσει τις λεπίδες του πλάσματος που της είχε επιτεθεί κοντά στην Έπαυλη Ράβενσκαρ, δεν την είχε αφήσει να τσακιστεί στα βράχια του φαραγγιού. «Αλλά δεν με έσωσε από τα βασανιστήρια ή τον τραυματισμό».

«Όχι. Γιατί αυτά είναι μέρος της ανθρωπίνης φύσης».

«Το ίδιο και ο θάνατος», είπε η Τέσα. «Δεν είμαι άνθρωπος, και άφησες τις Σκοτεινές Αδελφές να με βασανίσουν. Δεν θα μπορούσα να σε συγχωρήσω ποτέ γι' αυτό. Ακόμα κι αν με έπειδες ότι ο θάνατος του αδελφού μου ήταν φταίξιμο του ίδιου, ότι ο θάνατος του Τόμας ήταν δικαιολογημένος, ότι το μίσος σου ήταν λογικό, δεν θα μπορούσα ποτέ να σε συγχωρήσω γι' αυτό».

Ο Μόρτμεϊν σήκωσε το κουτί στα πόδια του και το αναποδογύρισε. Ακούστηκε ένας κρότος καθώς από μέσα του έπεσαν γρανάζια – γρανάζια και άξονες και βίδες, σκισμένα κομμάτια μετάλλου λεκιασμένα με ένα μαύρο υγρό, και τέλος, πάνω στα υπόλοιπα σκουπίδια, σαν μια κόκκινη λαστιχένια μπάλα ενός παιδιού, έπεσε ένα κομμένο κεφάλι.

Το κεφάλι της κυρίας Μπλακ.

«Την κατέστρεψα» είπε. «Για εσάς. Ήθελα να σας δείξω ότι είμαι ειλικρινής, δεσποινίς Γκρέι».

«Ειλικρινής σε τι πράγμα;» ρώτησε η Τέσα. «Γιατί τα έκανες όλα αυτά; Γιατί με δημιούργησες;»

Τα χείλη του τρεμούλιασαν ελαφρά δεν ήταν ένα χαμόγελο, όχι ακριβώς. «Για δύο λόγους. Ο πρώτος ήταν για να μπορέσεις να κάνεις παιδιά».

«Μα οι μάγοι δεν μπορούν...»

«Όχι», είπε ο Μόρτμεϊν. «Αλλά εσύ δεν είναι μια συνηθισμένη μάγισσα. Μέσα σου το αίμα των δαιμόνων και

το αίμα των αγγέλων έδωσαν τον δικό τους πόλεμο στον Ουρανό, και νικητές βγήκαν οι άγγελοι. Δεν είσαι Κυνηγός των Σκιών, αλλά δεν είσαι ούτε και μάγισσα. Είσαι κάτι καινούριο, κάτι τελείως διαφορετικό. *Κυνηγοί των Σκιών*», έφτυσε. «Όλα τα υβρίδια από Κυνηγούς των Σκιών και δαίμονες πεθαίνουν, και οι Νεφιλίμ είναι περήφανοι γι' αυτό, χαίρονται που το αίμα τους δεν θα λεκιαστεί ποτέ, η κληρονομιά τους δεν θα σπλωθεί από μαγεία. Αλλά εσύ. Εσύ μπορείς να κάνεις μαγεία. Μπορείς να αποκτήσεις παιδιά όπως κάθε άλλη γυναίκα. Όχι ακόμη, αλλά σε μερικά χρόνια που θα έχεις ωριμάσει πλήρως. Οι μεγαλύτεροι εν ζωή μάγοι με έχουν διαβεβαιώσει γι' αυτό. Μαζί θα ξεκινήσουμε μια νέα φυλή, με την ομορφιά των Κυνηγών των Σκιών και χωρίς κανένα σημάδι μάγων. Θα είναι μια φυλή που θα σπάσει την αλαζονεία των Κυνηγών των Σκιών αντικαθιστώντας τους σ' αυτή τη γη».

Τα πόδια της Τέσα υποχώρησαν. Κατέρρευσε στο πάτωμα, με τη ρόμπα της να μαζεύεται γύρω της σαν μαύρο νερό. «Θέλεις – θέλεις να με χρησιμοποιήσεις για να γεννήσω τα παιδιά σου;»

Τώρα εκείνος όντως μειδίασε. «Δεν είμαι ανέντιμος άντρας», είπε. «Σου προσφέρω γάμο. Αυτό ήταν πάντα το σχέδιό μου». Έδειξε τον αξιολύπητο σωρό από σπασμένα μέταλλα και σάρκα που κάποτε αποτελούσε την κυρία Μπλακ. «Θα προτιμούσα να έχω την πρόθυμη συμμετοχή σου. Και υπόσχομαι να τακτοποιήσω όλους τους εχθρούς σου».

Τους εχθρούς μου. Σκέφτηκε τον Νέιτ, το χέρι του να κλείνει πάνω στο δικό της καθώς πέθαινε, ματωμένος, στην ποδιά της. Σκέφτηκε ξανά τον Τζεμ, τον τρόπο που δεν παραπονιόταν ποτέ για τη μοίρα του παρά την αντιμετώπιζε με γενναιότητα' σκέφτηκε τη Σάρλοτ, που έκλαψε για το θάνατο της Τζέσαμιν, παρόλο που η Τζέσι

την είχε προδώσει και σκέφτηκε τον Γουίλ, ο οποίος είχε κάνει την καρδιά του χαλί πάνω στο οποίο να περπατήσουν εκείνη και ο Τζεμ επειδή τους αγαπούσε περισσότερο από ό,τι αγαπούσε τον εαυτό του.

Ύπήρχε ανθρώπινη καλοσύνη στον κόσμο, σκέφτηκε – μπερδεμένη με επιθυμίες και όνειρα, τύψεις και πίκρα, έχθρες και δυνάμεις, αλλά ήταν εκεί, και ο Μόρτμεϊν δεν θα την έβλεπε ποτέ.

«Δεν θα καταλάβεις ποτέ», είπε. «Λες ότι φτιάχνεις, ότι εφευρίσκεις, αλλά ξέρω έναν εφευρέτη –τον Χένρι Μπράνγουελ– και δεν είσαι καθόλου σαν εκείνον. Εκείνος δίνει ζωή στα πράγματα· εσύ απλά καταστρέφεις. Και τώρα μου φέρνεις άλλον ένα νεκρό δαίμονα, σαν να ήταν λουλούδια και όχι άλλος ένας θάνατος. Δεν έχετε αισθήματα, κύριε Μόρτμεϊν, δεν νιώθετε οίκτο για κανέναν. Ακόμα κι αν δεν το είχα καταλάβει πριν, θα είχε γίνει απολύτως σαφές όταν προσπαθήσατε να χρησιμοποιήσετε την ασθένεια του Τζέιμς Κάρστερς για να με αναγκάσετε να έρθω εδώ. Παρόλο που πεθαίνει εξαιτίας σας, δεν μου επέτρεψε να έρθω – δεν δέχτηκε να πάρει το γιν φεν σας. Έτσι συμπεριφέρονται οι καλοί άνθρωποι».

Είδε την έκφραση στο πρόσωπό του. Απογοήτευση. Ωστόσο, έμεινε εκεί μόνο για μια στιγμή, πριν την εξαφανίσει με μια έκφραση πονηριάς. «Δεν σου επέτρεψε να έρθεις;» είπε. «Επομένως δεν σε έχω κρίνει λανθασμένα· θα το είχες κάνει. Θα είχες έρθει σε μένα, εδώ, από αγάπη».

«Όχι από αγάπη για σένα».

«Όχι», είπε σκεπτικά, «όχι για μένα», και έβγαλε από την τσέπη του ένα αντικείμενο που η Τέσα αναγνώρισε αμέσως.

Κοίταξε το ρολόι που της έτεινε, κρεμασμένο από τη χρυσή αλυσίδα του. Ήταν εμφανές ότι δεν ήταν κουρδισμένο. Οι δείκτες είχαν πάψει προ πολλού να γυρίζουν, η

ώρα είχε παγώσει στα μεσάνυχτα. Τα αρχικά Τζ.Τ.Σ ήταν σκαλισμένα στο πίσω μέρος με κομψά γράμματα.

«Είπα ότι υπήρχαν δύο λόγοι που σε δημιούργησα», είπε. «Αυτός είναι ο δεύτερος. Υπάρχουν μεταμορφιστές στον κόσμο: δαίμονες και μάγοι που μπορούν να πάρουν την όψη άλλων. Αλλά μόνο εσύ μπορείς να γίνεις πραγματικά κάποιος άλλος. Αυτό το ρολόι ανήκε στον πατέρα μου. Τζον Ταντέους Σέιντ. Σε ικετεύω να πάρεις αυτό το ρολόι και να Αλλάξεις παίρνοντας τη μορφή του πατέρα μου έτσι ώστε να μπορέσω να του μιλήσω για άλλη μία φορά. Αν το κάνεις αυτό, θα στείλω όλο το γιν φεν που έχω στην κατοχή μου –και είναι μια σημαντική ποσότητα– στον Τζέιμς Κάρστερς».

«Δεν θα το πάρει», είπε αμέσως η Τέσα.

«Γιατί όχι;» Ο τόνος του ήταν λογικός. «Δεν είσαι πλέον όρος για το ναρκωτικό. Είναι ένα δώρο, που θα δοθεί ελεύθερα. Θα ήταν ανόητο να το πετάξει, και δεν θα πετύχαινε τίποτα έτσι. Ενώ αν κάνεις αυτό το μικρό πράγμα για μένα, ίσως να σώσεις τη ζωή του. Τι λες γι' αυτό, Τέσα Γκρέι;»

Γουίλ. Γουίλ, ξύπνα.

Ήταν η φωνή της Τέσα, αδιαμφισβήτητα, και έκανε τον Γουίλ να τιναχτεί απότομα πάνω στη σέλα. Έπιασε τη χαίτη του Μπάλιου για να σταθεροποιηθεί και κοίταξε γύρω του με μάτια θολά.

Πράσινο, γκρι, μπλε. Η θέα της ουαλικής υπαίδρου απλωνόταν μπροστά του. Είχε περάσει το Γουέλσπουλ και το σύνορο ανάμεσα στην Αγγλία και την Ουαλία κάποια στιγμή γύρω στην αυγή. Ελάχιστα θυμόταν από το ταξίδι του, μόνο μια συνεχή, βασανιστική διαδοχή τοπίων: Νόρτον, Άτσαμ, Έμστρι, Γουίπινγκ Κρος, να στρίβει ο ίδιος και το άλογό του κοντά στο Σρούσπερι, και

τελικά, τελικά το σύνορο και στο βάθος οι λόφοι της Ουαλίας. Έμοιαζαν με φαντάσματα στο πρωινό φως, τα πάντα ήταν καλυμμένα με ομίχλη η οποία είχε διαλυθεί αργά καθώς ο ήλιος είχε ανέβει ψηλά.

Υπέθεσε ότι βρισκόταν κάπου κοντά στο Λάνγκαντφαν. Ήταν ένας όμορφος δρόμος, κατασκευασμένος πάνω από μια παλιά ρωμαϊκή λεωφόρο, αλλά σχεδόν χωρίς κανένα σπίτι παρά μόνο κάποιο περιστασιακό αγρόκτημα, και έμοιαζε ατελείωτα μακρύς, πιο μακρύς από τον γκρι ουρανό που απλωνόταν πάνω από το κεφάλι του. Στο Ξενοδοχείο Καν Όφισ είχε πιέσει τον εαυτό του να σταματήσει και να φάει κάτι, αλλά μόνο για μερικά λεπτά. Αυτό που είχε σημασία ήταν το ταξίδι.

Τώρα που βρισκόταν στην Ουαλία, μπορούσε να το νιώσει – το αίμα του να έλκεται προς το μέρος όπου είχε γεννηθεί. Παρά τα λόγια της Σέσιλι, δεν είχε νιώσει το δεσμό μέσα του μέχρι τώρα – καθώς ανέπνεε τον ουαλικό αέρα, έβλεπε τα ουαλικά χρώματα: το πράσινο των λόφων, το γκρι του σχιστόλιθου και του ουρανού, τη χλομάδα των ασβεστωμένων σπιτιών, τις λευκές κουκκίδες που σχηματίζουν τα πρόβατα πάνω στο γρασίδι. Τα πεύκα και οι βελανιδιές είχαν ένα σκούρο σμαραγδί χρώμα στο βάθος, και πιο ψηλά, αλλά πιο κοντά στο δρόμο η βλάστηση ήταν γκριζοπράσινη και στο χρώμα της ώχρας.

Καθώς προχωρούσε πιο βαθιά μέσα στην καρδιά της χώρας, οι απαλοί λόφοι έγιναν πιο ψηλοί, ο δρόμος πιο απότομος, και ο ήλιος άρχισε να βυθίζεται πίσω από τα μακρινά βουνά. Ήξερε πού βρισκόταν τώρα, το ήξερε όταν μπήκε στην Κοιλιάδα Ντάιφι, και μπροστά του υψώθηκαν τα βουνά, απότομα και τραχιά. Η κορυφή του Καρ Άφρον βρισκόταν στα αριστερά του, με μια κατακόρυφη γκρι πλάκα σχιστόλιθου και με βότσαλα σαν σπασμένος γκριζός ιστός αράχνης στο πλάι του. Ο δρόμος

ήταν απότομος και μακρὺς, και καθὼς ο Γουίλ κέντριζε τον Μπάλιο για να τον ανέβει, χαμήλωσε το σώμα του πάνω στη σέλα και, χωρίς να το θέλει, έχασε τις αισθήσεις του. Ονειρεύτηκε τη Σέσιλι και την Έλλα να ανεβοκατεβαίνουν τρέχοντας λόφους παρόμοιους με αυτούς, φωνάζοντάς τον, *Γουίλ! Έλα να τρέξεις μαζί μας, Γουίλ!* Και ονειρεύτηκε την Τέσα, με τα χέρια της απλωμένα προς το μέρος του, και ήξερε ότι δεν μπορούσε να σταματήσει, δεν μπορούσε να σταματήσει μέχρι να τη φτάσει. Ακόμα κι αν δεν τον κοιτούσε ποτέ έτσι στην πραγματική ζωή, ακόμα κι αν αυτή η απαλότητα στα μάτια της ήταν για κάποιον άλλο. Και μερικές φορές, όπως τώρα, το χέρι του γλιστρούσε στην τσέπη του και έκλεινε γύρω από το μενταγιόν από νεφρίτη που βρισκόταν εκεί.

Κάτι τον χτύπησε δυνατά από το πλάι άφησε το μενταγιόν καθὼς έπεσε με δύναμη στο γεμάτο πέτρες χορτάρι στην άκρη του δρόμου. Ο πόνος ανέβηκε σε όλο του το χέρι, και κύλησε στο πλάι έγκαιρα για να αποφύγει τον Μπάλιο που έπεσε στο χώμα δίπλα του. Χρειάστηκε ένα λεπτό, προσπαθώντας να πάρει ανάσα, για να συνειδητοποιήσει ότι δεν είχαν δεχτεί επίθεση. Το άλογό του, υπερβολικά εξαντλημένο για να κάνει άλλο ένα βήμα, είχε καταρρεύσει από κάτω του.

Ο Γουίλ σηκώθηκε στα γόνατα και μπουσούλησε ως το πλευρό του Μπάλιου. Το μαύρο άλογο κειτόταν βγάζοντας αφρούς, με τα μάτια του να γυρίζουν αξιολύπητα προς τον Γουίλ καθὼς ο Γουίλ τον πλησίασε και τύλιξε το χέρι του γύρω από το λαιμό του. Προς μεγάλη του ανακούφιση ο σφυγμός του αλόγου ήταν σταθερός και δυνατός. «Μπά-λιε, Μπά-λιε», ψιθύρισε, χαϊδεύοντας τη χαίτη του αλόγου. «Συγγνώμη. Δεν έπρεπε να σε ιππεύσω έτσι».

Θυμήθηκε όταν ο Χένρι είχε αγοράσει τα άλογα και προσπαθούσε να αποφασίσει πώς θα τα ονομάσει. Ο Γου-

ιλ ήταν εκείνος που πρότεινε τα ονόματά τους: Μπάλιος και Ξάνθος, όπως τα αθάνατα άλογα του Αχιλλέα. Εμείς οι δύο μπορούμε να πετάξουμε το ίδιο γρήγορα με τον Ζέφυρο, που λένε ότι είναι ο πιο γρήγορος από όλους τους ανέμους.

Αλλά εκείνα τα άλογα ήταν αθάνατα, και ο Μπάλιος δεν ήταν. Ήταν πιο δυνατός από ένα συνηθισμένο άλογο, και πιο γρήγορος, αλλά κάθε πλάσμα έχει τα όριά του. Ο Γουίλ ξάπλωσε, με το κεφάλι του να γυρίζει από τη ζαλάδα, και κοίταξε τον ουρανό – έμοιαζε με ένα γκριζοσεντόνι που κάποιος είχε τεντώσει πολύ, με διάφορες πινελιές από μαύρα σύννεφα.

Είχε σκεφτεί κάποτε, κατά τις σύντομες στιγμές ανάμεσα στην άρση της “κατάρας” και τη γνώση ότι ο Τζεμ και η Τέσα είχαν αρραβωνιαστεί, να φέρει την Τέσα εδώ στην Ουαλία, να της δείξει τα μέρη που είχε βρεθεί όταν ήταν παιδί. Είχε σκεφτεί να την πάει στο Πέμπροκσαϊρ, να περπατήσουν γύρω από το Κεφάλι του Αγίου Δαβίδ και να δουν τα λουλούδια που φυτρώνουν στον γκρεμό εκεί, να δουν τη γαλάζια θάλασσα από το Τένμπι και να βρουν κοχύλια μετά την παλίρροια. Όλα αυτά τώρα του έμοιαζαν με τις μακρινές φαντασίες ενός παιδιού. Υπήρχε μόνο ο δρόμος μπροστά, περισσότερη ιππασία και εξάντληση, και στο τέλος πιθανότατα ο θάνατος.

Με άλλο ένα καθησυχαστικό χτυπηματάκι στο λαιμό του αλόγου του, ο Γουίλ σηκώθηκε στα γόνατα και μετά όρθιος. Προσπαθώντας να καταπολεμήσει τη ζαλάδα, ανέβηκε κουτσαίνοντας στην κορυφή του λόφου, και κοίταξε κάτω.

Από κάτω του απλωνόταν μια μικρή πεδιάδα, και μέσα της υπήρχε φωλιασμένο ένα μικροσκοπικό πέτρινο χωριό, λίγο μεγαλύτερο από έναν οικισμό. Έβγαλε το ραβδί του από τη ζώνη του και χάραξε κουρασμένα ένα ρούνο

Όρασης στον αριστερό του καρπό. Του έδωσε αρκετή δύναμη για να δει ότι το χωριό είχε μια πλατεία και μια μικρή εκκλησία. Σίγουρα θα είχε κάποιο πανδοχείο στο οποίο θα μπορούσε να ξεκουραστεί για τη νύχτα.

Όλα στην καρδιά του τού ούρλιαζαν να συνεχίσει, να το τελειώσει αυτό –δεν μπορεί να απείχε πάνω από τριάντα χιλιόμετρα από το στόχο του– αλλά αν συνέχιζε ίσως να σκότωνε το άλογο του και, όπως ήξερε, θα έφτανε στο Κάντερ Άιντρις όντας σε μια κατάσταση στην οποία δεν θα μπορούσε να πολεμήσει με κανέναν. Γύρισε προς τον Μπάλιο και με μια μετρημένη χρήση λίγου καλοπιάσματος και λίγης βρώμης κατάφερε να σηκώσει το άλογο όρθιο. Μαζεύοντας τα χαλινάρια στο χέρι του μισοκλείνοντας τα μάτια του μπροστά στο ηλιοβασίλεμα, άρχισε να οδηγεί τον Μπάλιο για να κατηφορίσουν το λόφο προς το χωριό.

Η καρέκλα στην οποία καθόταν η Τέσα είχε μια ψηλή, σκαλιστή πλάτη και τεράστια καρφιά, τα κεφάλια των οποίων πίεζαν την πλάτη της. Μπροστά της υπήρχε ένα πλατύ γραφείο, φορτωμένο με βιβλία στη μία άκρη. Πάνω στο γραφείο υπήρχε ένα κενό χαρτί, ένα μελανοδοχείο, και μια πένα. Δίπλα στο χαρτί βρισκόταν το ρολόι τσέπης του Τζον Σέιντ.

Δεξιά και αριστερά της στέκονταν δύο τεράστια αυτόματα. Ο Μόρτμεϊν δεν είχε καταβάλει ιδιαίτερη προσπάθεια για να τα κάνει να μοιάζουν με ανθρώπους. Το καθένα τους ήταν σχεδόν τριγωνικό, με παχιά χέρια που προεξείχαν από την κάθε πλευρά των σωμάτων τους, και με το κάθε χέρι να καταλήγει σε μια λεπίδα κοφτερή σαν ξυράφι. Ήταν αρκετά τρομακτικά, αλλά η Τέσα δεν μπορούσε να μη σκεφτεί ότι αν ήταν εκεί ο Γουίλ, θα είχε σχολιάσει ότι μοιάζουν με γογγύλια, και ίσως να συνέδετε

και ένα τραγούδι γι' αυτό.

«Πάρε το ρολόι», είπε ο Μόρτμειν. «Και Άλλαξε».

Καθόταν απέναντί της, σε μια καρέκλα παρόμοια με τη δική της, με την ίδια ψηλή, κυρτή πλάτη. Βρίσκονταν σε ένα άλλο δωμάτιο-σπηλιά, στο οποίο την είχαν οδηγήσει τα αυτόματα: το μοναδικό φως στο δωμάτιο ερχόταν από το τεράστιο τζάκι που ήταν αρκετά μεγάλο ώστε να χωράει να ψηθεί μέσα του μια ολόκληρη αγελάδα. Το πρόσωπο του Μόρτμειν βρισκόταν στη σκιά, τα δάχτυλά του σχηματίζαν μια πυραμίδα κάτω από το πιγούνι του.

Η Τέσα σήκωσε το ρολόι. Το ένιωθε βαρύ και δροσερό στα χέρια της. Έκλεισε τα μάτια της.

Είχε μόνο το λόγο του Μόρτμειν ότι είχε στείλει το γιν φεν, και ωστόσο τον πίστευε. Δεν είχε λόγο να μην το στείλει, άλλωστε. Τι σημασία είχε για κείνον αν ο Τζέιμς Κάρστερς ζούσε λίγο ακόμη; Δεν ήταν παρά ένα διαπραγματευτικό μέσο για να πέσει η Τέσα στα χέρια του, και τα είχε καταφέρει, με ή χωρίς το γιν φεν.

Άκουσε την ανάσα του Μόρτμειν να βγαίνει σφυριχτά ανάμεσα στα δόντια του, και έσφιξε πιο δυνατά το ρολόι. Ξαφνικά, της φάνηκε να δονείται μέσα στο χέρι της, όπως έκανε μερικές φορές ο κουρδιστός άγγελος, σαν να είχε ζωή μέσα του. Ένωσε το χέρι της να τινάζεται, και μετά ξαφνικά ήρθε η Αλλαγή – χωρίς να την επιδιώξει ή να την ψάξει όπως έκανε συνήθως. Πήρε μια κοφτή ανάσα καθώς ένωσε την Αλλαγή να την τυλίγει σαν ένας δυνατός άνεμος, να τη σπρώχνει κάπου βαθιά. Ο Τζον Σέιντ ξαφνικά βρισκόταν παντού γύρω της, με την παρουσία του να περιβάλλει τη δική της. Ένας πόνος ανέβηκε σε όλο της το χέρι, και άφησε το ρολόι. Έπεσε με ένα γδούπο στο γραφείο, αλλά η Αλλαγή δεν μπορούσε να σταματήσει. Οι ώμοι της φάρδυναν κάτω από τη ρόμπα της, τα δάχτυλά της έγιναν πράσινα, με το χρώμα να απλώνεται

στο σώμα της όπως η οξειδωση πάνω στο χαλκό.

Το κεφάλι της τινάχτηκε επάνω. Ένωθε βαριά, λες και την πίεζε ένα τεράστιο βάρος. Κοιτάζοντας κάτω, είδε ότι είχε τα βαριά χέρια ενός άντρα, ένα τραχύ δέρμα με σκούρο πράσινο χρώμα, παλάμες μεγάλες και καμπύλες. Την κατέκλυσε ένα αίσθημα πανικού, αλλά ήταν μικροσκοπικό, μια μικρή σπίδα μέσα σε ένα τεράστιο σκοτεινό κενό. Ποτέ πριν δεν είχε νιώσει τόσο χαμένη μέσα σε μια Αλλαγή.

Ο Μόρτμεϊν είχε ανακαθίσει. Την κοιτούσε προσηλωμένος, με τα αποφασιστικά του χείλη σφιγμένα, τα μάτια του να λάμπουν με ένα σκληρό σκοτεινό φως. «Πατέρα», είπε.

Η Τέσα δεν απάντησε. Δεν μπορούσε να απαντήσει. Η φωνή που γεννήθηκε μέσα της δεν ήταν η δική της· ήταν του Σέιντ. «Ο κουρδιστός μου πρίγκιπας», είπε ο Σέιντ.

Το φως στα μάτια του Μόρτμεϊν έγινε πιο δυνατό. Έγειρε μπροστά, σπρώχνοντας τα χαρτιά με λαχτάρα πάνω στο τραπέζι προς την Τέσα. «Πατέρα», είπε. «Χρειάζομαι τη βοήθειά σου, και γρήγορα. Έχω μια Πυξίδα. Έχω τα μέσα να την ανοίξω. Έχω τα αυτόματα σώματα. Χρειάζομαι μόνο το ξόρκι που δημιουργήσες, το ξόρκι του δεσίματος. Γράψ' το μου, και θα έχω το τελευταίο κομμάτι του παζλ».

Η μικροσκοπική σπίδα πανικού μέσα στην Τέσα μεγάλωνε και απλωνόταν. Αυτή δεν ήταν μια συγκινητική επανασύνδεση πατέρα και γιου. Ο Μόρτμεϊν ήθελε, χρειαζόταν κάτι από το μάγο Τζον Σέιντ. Άρχισε να παλεύει, να προσπαθεί να βγει από την Αλλαγή, αλλά την κρατούσε με μια ατσαλένια λαβή. Από τότε που την εκπαίδευσαν οι Σκοτεινές Αδελφές κατάφερνε πάντοτε να βγαίνει από μια Αλλαγή, αλλά παρόλο που ο Τζον Σέιντ ήταν νεκρός, μπορούσε να νιώσει τη σταθερή λαβή της βούλησής του επάνω της, να την κρατάει φυλακισμένη στο σώμα του

και να υποχρεώνει αυτό το σώμα σε δράση. Είδε με τρόμο το ίδιο της το χέρι να πιάνει την πένα, να βουτάει τη μύτη της στο μελάνι, και να αρχίζει να γράφει.

Η πένα άρχισε να γρατζουνάει το χαρτί. Ο Μόρτμεϊν έγειρε μπροστά. Βαριανάσαινε, λες και έτρεχε. Πίσω του η φωτιά τριζοβολούσε, ψηλή και πορτοκαλί μέσα στο τζάκι. «Αυτό είναι», είπε, με τη γλώσσα του να γλείφει το κάτω του χείλος. «Βλέπω πώς θα μπορούσε να λειτουργήσει, ναι. Επιτέλους. Αυτό ακριβώς είναι».

Η Τέσα απόμεινε να κοιτάζει. Αυτά που έβγαιναν από την πένα της έμοιαζαν με μια σειρά από ασυναρτησίες: αριθμοί, σημάδια και σύμβολα που δεν μπορούσε να κατανοήσει. Προσπάθησε και πάλι να αντιδράσει, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν απλά να μουτζουρώσει τη σελίδα. Η πένα συνέχισε ξανά – μελάνι, χαρτί, γράψιμο. Το χέρι που κρατούσε την πένα έτρεμε βίαια, αλλά τα σύμβολα συνέχισαν να ρέουν. Η Τέσα άρχισε να δαγκώνει το χείλος της: δυνατά, μετά πιο δυνατά. Γεύτηκε αίμα στο στόμα της. Λίγο από το αίμα έσταξε πάνω στη σελίδα. Η πένα συνέχισε να γράφει πάνω στο αίμα, αλείφοντας κόκκινο υγρό στη σελίδα.

«Αυτό είναι», είπε ο Μόρτμεϊν. «Πατέρα...»

Η μύτη της πέννας έσπασε, δυνατά σαν πυροβολισμός, αντηχώντας πάνω στους τοίχους της σπηλιάς. Η πένα έπεσε σπασμένη από το χέρι της Τέσα, και έγειρε πίσω στην πλάτη της καρέκλας, εξαντλημένη. Το πράσινο χρώμα εξαφανιζόταν από το δέρμα της, το σώμα της συρρικνωνόταν, τα δικά της καστανά μαλλιά έπεφταν λυτά πάνω στους ώμους της. Ακόμη μπορούσε να γευτεί αίμα στο στόμα της. «Όχι», είπε λαχανιασμένη, και έκανε να πιάσει τα χαρτιά. «Όχι...»

Αλλά οι κινήσεις της ήταν αργές λόγω του πόνου και της Αλλαγής, και ο Μόρτμεϊν ήταν πιο γρήγορος. Γελώ-

ντας, άρπαξε τα χαρτιά κάτω από το χέρι της και σηκώθηκε όρθιος. «Πολύ ωραία», είπε. «Σ' ευχαριστώ, μικρή μου μάγισσα. Μου έδωσες όλα όσα χρειαζόμουν. Αυτόματα, συνοδέψτε τη δεσποινίδα Γκρέι πίσω στο δωμάτιό της».

Ένα μεταλλικό χέρι έκλεισε στο πίσω μέρος της ρόμπας τής Τέσα και τη σήκωσε όρθια. Ο κόσμος έμοιαζε να στριφογυρίζει μπροστά της. Είδε τον Μόρτμείν να απλώνει το χέρι του και να σηκώνει το χρυσό ρολόι που είχε πέσει στο τραπέζι.

Το κοίταξε χαμογελώντας με ένα άγριο, μοχθηρό χαμόγελο. «Θα σε κάνω περήφανο, πατέρα», είπε. «Μην αμφιβάλλεις ποτέ γι' αυτό».

Η Τέσα, που δεν άντεχε να κοιτάζει άλλο, έκλεισε τα μάτια της. *Τι έκανα;* σκέφτηκε καθώς το αυτόματο άρχισε να τη σπρώχνει να βγει από το δωμάτιο. *Θεέ μου, τι έκανα;*

17

το μονο ευγενες ειναι να εισαι καλός

Όπως κι αν είναι, μου φαίνεται

Ότι το μόνο ευγενές είναι να είσαι καλός.

Οι ευγενικές καρδιές αξίζουν πιο πολλά από τα στέμματα,

Και η απλή πίστη πιο πολλά από το νορμανδικό αίμα.

— Λόρδος Άλφρεντ Τένισον, “Λαίδη Κλάρα Βέρε ντε Βέρε”

Το σκούρο κεφάλι τής Σάρλοτ ήταν σκυμμένο πάνω από μια επιστολή όταν ο Γκέιμπριελ μπήκε στο καθιστικό. Έκανε κρύο στο δωμάτιο, καθώς η φωτιά είχε σβήσει στο τζάκι. Ο Γκέιμπριελ αναρωτήθηκε γιατί η Σόφι δεν την είχε ανάψει – περνούσε υπερβολικά πολύ χρόνο στην εκπαίδευση. Ο πατέρας του δεν θα ανεχόταν κάτι τέτοιο. Του άρεσαν οι υπηρέτες που είχαν εκπαίδευση στη μάχη, αλλά προτιμούσε να έχουν αποκτήσει αυτή τη γνώση πριν μπουν στην υπηρεσία του.

Η Σάρλοτ σήκωσε το βλέμμα της. «Γκέιμπριελ», είπε.

«Ήθελες να με δεις;» Ο Γκέιμπριελ έκανε ό,τι μπορούσε για να κρατήσει τη φωνή του σταθερή. Δεν μπορούσε να καταπολεμήσει την αίσθηση ότι τα σκούρα μάτια της Σάρλοτ μπορούσαν να δουν μέσα του, λες και ήταν

φτιαγμένος από γυαλί. Τα μάτια του τινάχτηκαν προς το χαρτί πάνω στο γραφείο της. «Τι είναι αυτό;»

Εκείνη δίστασε. «Ένα γράμμα από τον Ύπατο». Το στόμα της είχε γίνει μια σφιχτή γραμμή δυστυχίας. Χαμήλωσε ξανά το βλέμμα της και αναστέναξε. «Το μόνο που ήθελα ποτέ ήταν να διευθύνω αυτό το Ινστιτούτο όπως έκανε ο πατέρας μου. Δεν φανταζόμουν ποτέ ότι θα ήταν τόσο δύσκολο. Θα του ξαναγράψω, αλλά...» Διέκοψε τη φράση της, με ένα σφιχτό, ψεύτικο χαμόγελο. «Αλλά δεν σε φώναξα εδώ για να μιλήσω για τον εαυτό μου», είπε. «Γκέιμπριελ, έδειχνες κουρασμένος αυτές τις τελευταίες μέρες, και γεμάτος ένταση. Ξέρω ότι όλοι μας είμαστε στενοχωρημένοι και φοβάμαι ότι μέσα σε αυτή τη στενοχώρια η δική σου –κατάσταση– ίσως να ξεχάστηκε».

«Η δική μου κατάσταση;»

«Ο πατέρας σου», εξήγησε εκείνη, και σηκώθηκε από την καρέκλα της για να τον πλησιάσει. «Θα πρέπει να πενθείς γι' αυτόν».

«Και ο Γκίντεον;» είπε. «Ήταν και δικός του πατέρα».

«Ο Γκίντεον πένθησε για τον πατέρα σας πριν από αρκετό καιρό», είπε, και προς μεγάλη του έκπληξη, ήρθε και στάθηκε δίπλα στον αγκώνα του. «Για σένα θα πρέπει να είναι κάτι καινούριο και νωπό. Δεν ήθελα να νομίζεις ότι το έχω ξεχάσει».

«Μετά από όλα όσα έγιναν», είπε, με το λαιμό του να αρχίζει να κλείνει από τη σαστιμάρα –και από κάτι άλλο, κάτι που δεν ήθελε να προσδιορίσει– «μετά τον Τζεμ, και τον Γουίλ, και την Τζέσαμιν, και την Τέσα, αφότου το σπιτικό σου έμεινε σχεδόν μισό, δεν θέλεις να νομίζω ότι έχεις ξεχάσει εμένα;»

Ακούμπησε το χέρι της στο μπράτσο του. «Αυτές οι απώλειες δεν καθιστούν τη δική σου απώλεια λιγότερο...»

«Δεν μπορεί να είναι αυτό», είπε εκείνος. «Δεν μπορεί

να θέλεις να με παρηγορήσεις. Μου ζήτησες να σκεφτώ αν εξακολουθώ να είμαι αφοσιωμένος στον πατέρα μου ή στο Ινστιτούτο...»

«Γκέιμπριελ, όχι. Τίποτα τέτοιο».

«Δεν μπορώ να σου δώσω την απάντηση που θέλεις», είπε ο Γκέιμπριελ. «Δεν μπορώ να ξεχάσω το ότι έμεινε μαζί μου. Η μητέρα μου πέθανε – και ο Γκίντεον έφυγε – και η Τατιάνα είναι μια άχρηστη ανόητη – και δεν υπήρχε ποτέ κανένας άλλος, δεν υπήρχε ποτέ κανείς για να με μεγαλώσει, και δεν είχα τίποτα, μόνο τον πατέρα μου, μόνο εμείς οι δύο, και τώρα εσύ, εσύ και ο Γκίντεον, περιμένετε να τον μισήσω, αλλά δεν μπορώ. Ήταν ο πατέρας μου, κι εγώ...» Η φωνή του έσπασε.

«Τον αγαπούσες», είπε απαλά. «Ξέρεις, σε θυμάμαι όταν ήσουν μικρός, και θυμάμαι και τη μητέρα σου. Και θυμάμαι και τον αδελφό σου, να στέκεται πάντοτε δίπλα σου. Και το χέρι του πατέρα σου στον ώμο σου. Αν σημαίνει κάτι, πιστεύω ότι κι εκείνος σε αγαπούσε».

«Δεν έχει σημασία. Επειδή τον σκότωσα τον πατέρα μου», είπε ο Γκέιμπριελ με τρεμάμενη φωνή. «Κάρφωσα ένα βέλος στο μάτι του – έχυσα το αίμα του. Πατροκτονία...»

«Δεν ήταν πατροκτονία. Δεν ήταν ο πατέρας σου πλέον».

«Αν αυτός δεν ήταν ο πατέρας μου, αν δεν έβαλα τέλος στη ζωή του πατέρα μου, τότε πού είναι;» ψιθύρισε ο Γκέιμπριελ. «Πού είναι ο πατέρας μου;» και ένωσε τη Σάρλοτ να σηκώνει τα χέρια της για να τον τραβήξει προς τα κάτω, να τον αγκαλιάσει όπως θα έκανε μια μητέρα, κρατώντας τον καθώς πνιγόταν από στεγνούς λυγμούς στον ώμο της, έχοντας τη γεύση των δακρύων στο λαιμό του, αλλά αδυνατώντας να τα αφήσει να ξεχυθούν. «Πού είναι ο πατέρας μου;» είπε ξανά, και όταν εκείνη τον

έσφιξε πιο δυνατά, ο Γκέιμπριελ ένιωσε την ατσαλένια της λαβή, τη δύναμη με την οποία τον κρατούσε όρθιο, και αναρωτήθηκε πώς του είχε περάσει ποτέ από το μυαλό ότι αυτή η μικρόσωμη γυναίκα ήταν αδύναμη.

Προς: Σάρλοτ Μπράνγουελ

Από: Ύπατο Γζοσάια Γουέιλαντ

Αγαπητή μου κυρία Μπράνγουελ

Ένας πληροφοριοδότης το όνομα του οποίου προς το παρόν δεν μπορείτε να αποκαλύψετε; Θα τολμούσα να μαντέψω ότι δεν υπάρχει πληροφοριοδότης, και ότι όλα αυτά είναι δικές σας επινοήσεις, ένα τέχνασμα για να με πείσετε ότι έχετε δίκιο.

Σας παρακαλώ σταματήστε να μιμείστε έναν παπαγάλο που επαναλαμβάνει ανόητα όλη τη μέρα "Προελάστε στο Κάντερ Άιντρις αμέσως", και αποδείξτε μου αντίθετα ότι εκτελείτε τα καθήκοντά σας ως επικεφαλής του Ινστιτούτου. Διαφορετικά φοβάμαι ότι θα πρέπει να υποδέσω ότι είστε ακατάλληλη γι' αυτή τη θέση, και θα αναγκαστώ να σας απαλλάξω αμέσως από τα καθήκοντα αυτά.

Ως ένδειξη της συμμόρφωσής σας, πρέπει να σας ζητήσω να πάψετε να μιλάτε γι' αυτό το θέμα, και να μην ικετεύετε μέλη του Ενκλάβιου να σας συνδράμουν σε αυτή την άσκοπη αναζήτηση. Αν μάθω ότι μιλήσατε γι' αυτό το θέμα σε κάποιον άλλο Νεφιλίμ, θα το ερμηνεύσω ως μια σοβαρότατη ανυπακοή και θα πράξω αναλόγως.

Γζοσάια Γουέιλαντ, Ύπατος του Ενκλάβιου

Η Σόφι είχε φέρει την επιστολή στη Σάρλοτ στο τραπέζι του πρωινού. Η Σάρλοτ την άνοιξε με το μαχαίρι του βουτύρου, σπάζοντας τη σφραγίδα Γουέιλαντ (ένα πέταλο με το Υ του Ύπατου από κάτω του) και σχεδόν το

έσκισε από τη λαχτάρα της να το διαβάσει.

Οι υπόλοιποι την κοιτούσαν, ο Χένρι με ανησυχία στο φωτεινό, καλόκαρδο πρόσωπό του καθώς δύο σκούρες κόκκινες κηλίδες εμφανίστηκαν σιγά σιγά στα ζυγωματικά της Σάρλοτ ενώ τα μάτια της διέτρεχαν τις γραμμές. Οι άλλοι κάθονταν ακίνητοι, παγωμένοι πάνω από τα πιάτα τους, και η Σέσιλι δεν μπορούσε να μη σκεφτεί πόσο παράξενο ήταν κατά κάποιο τρόπο να βλέπει μια ομάδα αντρών να κρέμεται από την αντίδραση μιας γυναίκας.

Αν και αυτή η ομάδα αντρών ήταν μικρότερη από ό,τι θα έπρεπε. Η απουσία του Γουίλ και του Τζεμ έμοιαζε με μια καινούρια πληγή, μια ανοιχτή λευκή χαρακιά που ακόμη δεν είχε γεμίσει με αίμα, ενώ το σοκ ήταν πάρα πολύ φρέσκο για να προκαλέσει πόνο.

«Τι είναι;» είπε με αγωνία ο Χένρι. «Σάρλοτ, αγάπη μου...»

Η Σάρλοτ διάβασε δυνατά τα λόγια του μηνύματος με τον ψυχρό ρυθμό ενός μετρονόμου. Όταν τελείωσε, έσπρωξε το γράμμα μακριά της, εξακολουθώντας να το κοιτάζει. «Απλά δεν μπορώ...» άρχισε να λέει. «Δεν καταλαβαίνω».

Ο Χένρι είχε κοκκινίσει κάτω από τις φακίδες του. «Πώς τολμά να σου γράφει έτσι», είπε, με απροσδόκητη αγριότητα. «Πώς τολμά να σου απευθύνεται με αυτό τον τρόπο, να απορρίπτει τις ανησυχίες σου...»

«Ίσως να έχει δίκιο. Ίσως να είναι τρελός. Ίσως όλοι μας να είμαστε», είπε η Σάρλοτ.

«Δεν είμαστε!» αναφώνησε η Σέσιλι, και είδε τον Γκέιμπριελ να την κοιτάζει πλαγίως. Ήταν δύσκολο να διαβάσει την έκφρασή του. Ήταν χλομός από τη στιγμή που είχε μπει στην τραπεζαρία, και σχεδόν δεν είχε μιλήσει ούτε είχε φάει τίποτα, παρά μόνο κοίταζε το τραπεζομάντιλο λες και έκρυβε τις απαντήσεις για όλα τα ερωτήμα-

τα στο σύμπαν. «Ο Μάγιστρος είναι στο Κάντερ Άιντρις. Είμαι σίγουρη γι' αυτό».

Ο Γκίντεον ήταν συνοφρωμένος. «Σε πιστεύω», είπε. «Όλοι μας σε πιστεύουμε, αλλά αν ο Ύπατος δεν είναι πρόθυμος να ακούσει, δεν μπορούμε να φέρουμε το θέμα ενώπιον του Συμβουλίου, και χωρίς ένα Συμβούλιο δεν μπορεί να μας δοθεί βοήθεια».

«Η πύλη είναι σχεδόν έτοιμη», είπε ο Χένρι. «Όταν λειτουργήσει, θα μπορέσουμε να μεταφέρουμε όσους Κυνηγούς των Σκιών χρειάζονται στο Κάντερ Άιντρις μέσα σε μερικά λεπτά».

«Μα δεν θα υπάρχουν Κυνηγοί των Σκιών για να μεταφέρουμε», είπε η Σάρλοτ. «Κοιτάξτε, εδώ, ο Ύπατος μου απαγορεύει να μιλήσω γι' αυτό το θέμα στο Ενκλάβιο. Η εξουσία του υπερβαίνει τη δική μου. Αν παρακούσω την εντολή του – μπορεί να χάσουμε το Ινστιτούτο».

«Και;» ρώτησε μανιασμένα η Σέσιλι. «Νοιάζεσαι περισσότερο για τη θέση σου απ' ό,τι νοιάζεσαι για τον Γουίλ και την Τέσα;»

«Δεσποινίς Χέροντεϊλ», άρχισε να λέει ο Χένρι, αλλά η Σάρλοτ του έκανε νόημα να σωπάσει. Έδειχνε πολύ κουρασμένη.

«Όχι, Σέσιλι, δεν είναι αυτό, αλλά το Ινστιτούτο μάς παρέχει προστασία. Χωρίς αυτό η ικανότητά μας να βοηθήσουμε τον Γουίλ και την Τέσα θα δεχτεί σοβαρό πλήγμα. Ως επικεφαλής του Ινστιτούτου, μπορώ να τους παράσχω βοήθεια που ένας μεμονωμένος Κυνηγός των Σκιών δεν μπορεί...»

«Όχι», είπε ο Γκέιμπριελ. Είχε σπρώξει το πιάτο του από μπροστά του, και τα λεπτά λευκά του δάχτυλα ήταν γεμάτα ένταση καθώς χειρονομούσε. «Δεν μπορείς».

«Γκέιμπριελ;» είπε ο Γκίντεον με έναν ερωτηματικό τόνο.

«Δεν θα μείνω σιωπηλός», είπε ο Γκέιμπριελ, και σηκώ-

θηκε όρθιος, σαν να είχε σκοπό είτε να βγάλει ένα λόγο είτε να το βάλει στα πόδια από το τραπέζι, η Σέσιλι δεν ήταν σίγουρη. Έστρεψε το στοιχειωμένο πράσινο βλέμμα του στη Σάρλοτ. «Τη μέρα που ο Ύπατος ήρθε εδώ, όταν πήρε εμένα και τον αδελφό μου για ανάκριση, μας απείλησε μέχρι να συμφωνήσουμε να σε κατασκοπεύουμε για λογαριασμό του».

Η Σάρλοτ χλόμασε. Ο Χένρι έκανε να σηκωθεί από το τραπέζι. Ο Γκίντεον άπλωσε το χέρι του παρακλητικά.

«Σάρλοτ», είπε. «Δεν το κάναμε ποτέ. Δεν του είπαμε ποτέ λέξη. Τίποτα που να ήταν αλήθεια τέλος πάντων», διόρθωσε τον εαυτό του, κοιτάζοντας γύρω του καθώς οι υπόλοιποι συνδαιτυμόνες τον κοιτούσαν. «Μερικά ψέματα. Παραπληροφόρηση. Σταμάτησε να ρωτάει μετά από δύο μόλις γράμματα. Ήξερε ότι ήταν άσκοπο».

«Είναι αλήθεια, κυρία», ακούστηκε μια μικρή φωνή από τη γωνία του δωματίου. Η Σόφι. Η Σέσιλι σχεδόν δεν την είχε προσέξει εκεί, χλομή κάτω από τον λευκό της σκούφο.

«Σόφι!» Ο Χένρι ακούστηκε απόλυτα σοκαρισμένος. «Το ήξερες αυτό;»

«Ναι, αλλά...» Η φωνή της Σόφι βγήκε τρεμουλιαστή. «Απειλήσε με φρικτό τρόπο τον Γκίντεον και τον Γκέιμπριελ, κύριε Μπράνγουελ. Τους είπε ότι θα έσβηνε τους Λάιτγουντ από τα αρχεία των Κυνηγών των Σκιών, ότι θα πετούσε την Τατιάνα στο δρόμο. Κι όμως εκείνοι δεν του είπαν τίποτα. Όταν σταμάτησε να ρωτάει, νόμιζα ότι είχε συνειδητοποιήσει ότι δεν υπήρχε τίποτα για να ανακαλύψει και εγκατέλειψε την προσπάθεια. Λυπάμαι πολύ. Εγώ απλά...»

«Δεν ήθελε να σας πληγώσει», είπε απελπισμένα ο Γκίντεον. «Σας παρακαλώ, κυρία Μπράνγουελ. Μην κατηγορείτε τη Σόφι γι' αυτό».

«Δεν την κατηγορώ», είπε η Σάρλοτ, με τα μάτια της σκοτεινά και γρήγορα, καθώς κινούνταν από τον Γκέμπριελ στον Γκίντεον και τη Σόφι και πάλι από την αρχή. «Αλλά φαντάζομαι ότι υπάρχουν κι άλλα σ' αυτή την ιστορία. Έτσι δεν είναι;»

«Μόνο αυτά είναι, αλήθεια...» άρχισε να λέει ο Γκίντεον.

«Όχι», είπε ο Γκέμπριελ. «Δεν είναι μόνο αυτά. Όταν σου είπα, Γκίντεον, ότι ο Ύπατος δεν θέλει να του δίνουμε πλέον αναφορά για τη Σάρλοτ, ήταν ψέμα».

«Τι;» Ο Γκίντεον έδειχνε τρομοκρατημένος.

«Με πήρε παράμερα μόνο μου, τη μέρα της επίθεσης στο Ινστιτούτο», είπε ο Γκέμπριελ. «Μου είπε ότι αν τον βοηθούσα να ανακαλύψει κάποιο αδίκημα της Σάρλοτ, θα μας έδινε πίσω την έπαυλη Λάιτγουντ, θα αποκαθιστούσε την τιμή στο όνομά μας, θα κάλυπτε αυτό που έκανε ο πατέρας μας...» Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Κι εγώ του είπα ότι θα το έκανα».

«Γκέμπριελ», βόγκηξε ο Γκίντεον, και έθαψε το πρόσωπό του στα χέρια του. Ο Γκέμπριελ έδειχνε έτοιμος να κάνει εμετό, τρέμοντας όρθιος καθώς ήταν. Η Σέσιλι ήταν διχασμένη ανάμεσα στον οίκτο και τη φρίκη, καθώς θυμήθηκε εκείνη τη νύχτα στην αίθουσα εκπαίδευσης, όταν του είχε πει ότι πίστευε σε κείνον ότι θα έκανε τις σωστές επιλογές.

«Γι' αυτό έδειχνες τόσο τρομαγμένος όταν σε κάλεσα να μιλήσουμε νωρίτερα», είπε η Σάρλοτ, με το βλέμμα της σταθερό στον Γκέμπριελ. «Νόμιζες ότι σε είχα ανακαλύψει».

Ο Χένρι έκανε να σηκωθεί όρθιος, με το ευχάριστο, καλοσυνάτο πρόσωπό του να σκοτεινιάζει με την πρώτη αληθινή έκφραση οργής που σκέφτηκε η Σέσιλι ότι έβλεπε σε κείνον. «Γκέμπριελ Λάιτγουντ», είπε. «Η γυναίκα

μου σου έδειξε μονάχα καλοσύνη, και αυτός είναι ο τρόπος που την ανταμείβεις;»

Η Σάρλοτ έπιασε το μπράτσο του άντρα της για να τον συγκρατήσει. «Χένρι, περίμενε», είπε. «Γκέιμπριελ. Τι έκανες;»

«Άκουσα τη συζήτησή σου με τον Αλοΐσιους Στάρκγουεδερ», είπε ο Γκέιμπριελ με άδεια φωνή. «Ύστερα έγραψα ένα γράμμα στον Ύπατο, λέγοντάς του ότι βάσιζες τις εκκλήσεις σου να προελάσει στην Ουαλία στα λόγια ενός τρελού, ότι ήσουν εύπιστη, υπερβολικά πεισματάρα...»

Τα μάτια της Σάρλοτ έμοιαζαν να τρυπάνε τον Γκέιμπριελ σαν καρφιά· η Σέσιλι σκέφτηκε ότι δεν θα ήθελε αυτό το βλέμμα στραμμένο επάνω της, ποτέ στη ζωή της. «Το έγραψες», είπε. «Το έστειλες;»

Ο Γκέιμπριελ πήρε μια βαθιά ανάσα. «Όχι», είπε, και έφαξε στο μανίκι του. Έβγαλε ένα διπλωμένο χαρτί και το πέταξε στο τραπέζι. Η Σέσιλι απόμεινε να το κοιτάζει. Ήταν μουτζουρωμένο με δακτυλικά αποτυπώματα και μαλακό στις άκρες, σαν να είχε διπλωθεί και ξεδιπλωθεί πολλές φορές. «Δεν μπορούσα να το κάνω. Δεν του είπα απολύτως τίποτα».

Η Σέσιλι απελευθέρωσε μια ανάσα που δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι κρατούσε.

Η Σόφι έβγαλε έναν απαλό ήχο· έκανε να πλησιάσει τον Γκίντεον, ο οποίος έδειχνε σαν να προσπαδούσε να συνέλθει αφότου είχε δεχθεί γροθιά στο στομάχι. Η Σάρλοτ παρέμεινε εξίσου ήρεμη όσο ήταν καθ' όλη τη διάρκεια της συζήτησης. Πήρε το γράμμα, το κοίταξε, και μετά το ακούμπησε πάλι στο τραπέζι.

«Γιατί δεν το έστειλες» είπε.

Εκείνος την κοίταξε, και για λίγο απόμειναν να κοιτάζονται με έναν παράξενο τρόπο, και είπε: «Είχα τους λόγους μου για να αναθεωρήσω».

«Γιατί δεν ήρθες σε μένα;» είπε ο Γκίντεον. «Γκέμπριελ, είσαι ο αδελφός μου...»

«Δεν μπορείς να κάνεις εσύ όλες τις επιλογές για μένα. Γκίντεον. Μερικές φορές πρέπει να κάνω εγώ τις δικές μου. Ως Κυνηγοί των Σκιών υποτίθεται ότι πρέπει να είμαστε ανιδιοτελείς. Να πεθαίνουμε για τους θνητούς, για τον Άγγελο, και πάνω από όλα ο ένας για τον άλλο. Αυτές είναι οι αρχές μας. Η Σάρλοτ ζει σύμφωνα με αυτές· ο πατέρας δεν το έκανε ποτέ. Συνειδητοποίησα ότι ήταν λάθος να παραμένω αφοσιωμένος στο αίμα μου και να το βάζω πάνω από τις αρχές, πάνω από οτιδήποτε. Και συνειδητοποίησα ότι ο Ύπατος έκανε λάθος για τη Σάρλοτ». Ο Γκέμπριελ σταμάτησε απότομα· το στόμα του ήταν σφιγμένο σε μια λεπτή, λευκή γραμμή. «Έκανε λάθος». Γύρισε στη Σάρλοτ. «Δεν μπορώ να πάρω πίσω αυτά που έκανα στο παρελθόν ή αυτά που σκέφτηκα να κάνω. Δεν ξέρω κανένα τρόπο να εξιλεωθώ για το γεγονός ότι αμφισβήτησα την εξουσία σου ή ότι φάνηκα αγνώμων απέναντι στην καλοσύνη σου. Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να σου πω αυτά που ξέρω: ότι δεν μπορείς να περιμένεις μια έγκριση από τον Ύπατο Γουέιλαντ η οποία δεν θα έρθει ποτέ. Δεν θα προελάσει ποτέ στο Κάντερ Άιντρις για σένα, Σάρλοτ. Δεν θέλει να συμφωνήσει σε κανένα σχέδιο που έχει τη δική σου σφραγίδα. Θέλει να φύγεις από το Ινστιτούτο. Να αντικατασταθείς».

«Μα αυτός είναι που με έβαλε εδώ», είπε η Σάρλοτ. «Με υποστήριξε...»

«Επειδή νόμιζε ότι θα ήσουν αδύναμη», είπε ο Γκέμπριελ. «Επειδή πιστεύει ότι οι γυναίκες είναι αδύναμες και χειραγωγούνται εύκολα, αλλά εσύ απέδειξες ότι δεν είσαι έτσι, και αυτό κατέστρεψε όλα του τα σχέδια. Δεν επιθυμεί απλά να πλήξει την αξιοπιστία σου· το χρειάζεται. Μου δήλωσε ξεκάθαρα ότι ακόμα κι αν δεν μπορού-

σα να ανακαλύψω ότι εμπλέκεσαι σε κάποιο πραγματικό αδίκημα, μου έδινε την ελευθερία να επινοήσω ένα ψέμα που θα σε καταδίκαιζε. Αρκεί να ήταν πειστικό».

Η Σάρλοτ πίεσε τα χείλη της μεταξύ τους. «Τότε δεν είχε ποτέ πίστη σε μένα», ψιθύρισε. «Ποτέ».

Ο Χένρι έσφιξε τη λαβή του στο χέρι της. «Αλλά θα έπρεπε», είπε. «Σε υποτίμησε, και αυτό δεν είναι τραγωδία. Το ότι αποδείχτηκε καλύτερη, πιο έξυπνη, και πιο δυνατή από ό,τι θα περίμενε ο οποιοσδήποτε, Σάρλοτ – είναι ένας θρίαμβος».

Η Σάρλοτ ξεροκατάπια και η Σέσιλι αναρωτήθηκε, για μια στιγμή μόνο, πώς θα ήταν να έχει κάποιον να την κοιτάζει όπως κοίταζε ο Χένρι τη Σάρλοτ – σαν να ήταν ένα θαύμα πάνω στη γη. «Τι να κάνω;»

«Αυτό που θεωρείς εσύ καλύτερο, Σάρλοτ αγάπη μου», είπε ο Χένρι.

«Είσαι ηγέτης του Ενκλάβιου και του Ινστιτούτου», είπε ο Γκέιμπριελ. «Έχουμε πίστη σε σένα, ακόμα κι αν ο Ύπατος δεν έχει». Έσκυψε το κεφάλι του. «Από σήμερα και μετά έχεις την αφοσίωσή μου. Αν αξίζει τίποτα για σένα».

«Αξίζει πάρα πολλά», είπε η Σάρλοτ, και υπήρχε κάτι στη φωνή της, ένα σιωπηρό κύρος που έκανε τη Σέσιλι να θέλει να σηκωθεί και να διακηρύξει κι εκείνη την αφοσίωσή της, απλά και μόνο για να κερδίσει την επιδοκιμασία της Σάρλοτ. Η Σέσιλι συνειδητοποίησε ότι δεν μπορούσε να φανταστεί τον εαυτό της να νιώθει έτσι για τον Ύπατο. Και αυτός είναι ο λόγος που ο Ύπατος τη μισεί, σκέφτηκε. Επειδή είναι γυναίκα, και ωστόσο ξέρει ότι μπορεί να εμπνέει αφοσίωση με έναν τρόπο που εκείνος δεν θα μπορούσε ποτέ. «Θα προχωρήσουμε σαν να μην υπάρχει ο Ύπατος», συνέχισε η Σάρλοτ. «Αν είναι αποφασισμένος να με απομακρύνει από τη θέση μου εδώ, τότε

δεν έχω τίποτα να προστατεύσω. Το μόνο που έχει σημασία είναι να κάνουμε αυτό που πρέπει πριν προλάβει να μας σταματήσει. Χένρι, σε πόσες μέρες θα είναι έτοιμη η εφεύρεσή σου;»

«Αύριο», είπε αμέσως ο Χένρι. «Θα δουλέψω όλη τη νύχτα...»

«Θα είναι η πρώτη φορά που θα χρησιμοποιηθεί», είπε ο Γκίντεον. «Δεν σας φαίνεται λίγο επικίνδυνο αυτό;»

«Δεν έχουμε άλλο τρόπο να πάμε στην Ουαλία έγκαιρα», είπε η Σάρлот. «Όταν θα στείλω το μήνυμά μου θα έχουμε μόνο ένα μικρό διάστημα πριν έρθει ο Ύπατος για να με απαλλάξει από τη θέση μου.»

«Ποιο μήνυμα;» ρώτησε η Σέσιλι, σαστισμένη.

«Θα στείλω ένα μήνυμα σε όλα τα μέλη του Ενκλάβιου», είπε η Σάρлот. «Αμέσως. Όχι του Ενκλάβιου. Του Κογκλάβιου.»

«Μα μόνο ο Ύπατος επιτρέπεται να...» άρχισε να λέει ο Χένρι, και μετά έκλεισε το στόμα του. «Αα.»

«Θα τους εξηγήσω πώς έχει η κατάσταση και θα ζητήσω τη βοήθειά τους», είπε η Σάρлот. «Δεν ξέρω σε τι είδους απάντηση μπορούμε να υπολογίζουμε, αλλά σίγουρα κάποιιοι θα σταθούν στο πλευρό μας.»

«Εγώ θα σταθώ στο πλευρό σου», είπε η Σέσιλι.

«Κι εγώ, φυσικά», είπε ο Γκέιμπριελ. Στην έκφρασή του ήταν ζωγραφισμένη η παραίτηση, η αγωνία, η σκέψη, η αποφασιστικότητα. Ποτέ η Σέσιλι δεν τον συμπάθησε περισσότερο.

«Κι εγώ», είπε ο Γκίντεον, «αν και» –το βλέμμα του, καθώς πέρασε πάνω από τον αδελφό του, ήταν ανήσυχο– «μόνο έξι από εμάς, και ο ένας ελάχιστα εκπαιδευμένος, ενάντια στην όποια δύναμη έχει επιστρατεύσει ο Μόρτμεϊν...» Η Σέσιλι είχε παγιδευτεί ανάμεσα στην ικανοποίηση που την είχε υπολογίσει ως μία από αυτούς και την

ενόχληση που είχε πει ότι ήταν ελάχιστα εκπαιδευμένη. «Ίσως να είναι μια αποστολή αυτοκτονίας».

Η απαλή φωνή της Σόφι μίλησε ξανά. «Μπορεί να έχετε μόνο έξι *Κυνηγούς των Σκιών* στο πλευρό σας, αλλά έχετε τουλάχιστον εννιά πολεμιστές. Είμαι κι εγώ εκπαιδευμένη, και θα ήθελα να πολεμήσω στο πλευρό σας. Το ίδιο και η Μπρίτζετ και ο Σίριλ».

Η Σάρλοτ έδειχνε από τη μία ικανοποιημένη και από την άλλη σαστισμένη. «Μα, Σόφι, μόλις πρόσφατα άρχισες την εκπαίδευση...»

«Εκπαιδεύομαι περισσότερο καιρό από τη δεσποινίδα Χέροντεϊλ», είπε η Σόφι.

«Η Σέσιλι είναι *Κυνηγός των Σκιών*...»

«Η δεσποινίς Κόλινς έχει ένα έμφυτο ταλέντο», είπε ο Γκίντεον. Μιλούσε αργά, με την εσωτερική σύγκρουση εμφανή στο πρόσωπό του. Δεν ήθελε να λάβει μέρος η Σόφι στη μάχη, να κινδυνεύσει, και ωστόσο δεν θα έλεγε ψέματα για τις ικανότητές της. «Θα πρέπει να της επιτραπεί να Ανυψωθεί και να γίνει *Κυνηγός των Σκιών*».

«Γκίντεον...» έκανε να πει η Σόφι, ξαφνιασμένη, αλλά η Σάρλοτ την κοιτούσε ήδη με μια οξυδερκή σκοτεινή ματιά.

«Αυτό θέλεις Σόφι, αγαπητή μου; Να Ανυψωθείς;»

Η Σόφι τραύλισε. «Εγώ – είναι αυτό που ήθελα πάντα, κυρία Μπράνγκουελ, αλλά όχι αν σημαίνει ότι πρέπει να φύγω από την υπηρεσία σας. Μου φερθήκατε τόσο καλά, δεν θα ήθελα να σας το ανταποδώσω εγκαταλείποντάς σας...»

«Ανοησίες», είπε η Σάρλοτ. «Μπορώ να βρω άλλη υπηρέτρια· δεν μπορώ να βρω άλλη Σόφι. Αν αυτό που ήθελες ήταν να γίνεις *Κυνηγός των Σκιών*, κορίτσι μου, θα ήθελα να το είχες πει. Θα μπορούσα να πάω στον Ύπατο πριν επέλθει ρήξη στις σχέσεις μας. Ωστόσο, όταν επιστρέ-

ψουμε...»

Διέκοψε τη φράση της, και η Σέσιλι άκουσε τις λέξεις κάτω από τις λέξεις: *Αν επιστρέψουμε.*

«Όταν επιστρέψουμε, θα σε προωθήσω για Ανύψωση», ολοκλήρωσε η Σάρλοτ.

«Θα μιλήσω κι εγώ υπέρ της», είπε ο Γκίντεον. «Άλλωστε, έχω τη θέση του πατέρα μου στο Συμβούλιο –οι φίλοι του θα με ακούσουν’ χρωστάνε ακόμη αφοσίωση στην οικογένειά μας– και άλλωστε, πώς αλλιώς θα μπορέσουμε να παντρευτούμε;»

«Τι;» είπε ο Γκέμπριελ με μια απότομη κίνηση του χεριού του με την οποία έριξε κατά λάθος το πιο κοντινό πιάτο στο πάτωμα, όπου έγινε κομμάτια.

«Να παντρευτείτε;» είπε ο Χένρι. «Θα παντρευτείς τους φίλους του πατέρα σου στο Συμβούλιο; Ποιον από όλους;»

Ο Γκίντεον είχε πάρει ένα παράξενο πρασινωπό χρώμα’ προφανώς δεν ήθελε να του ξεφύγουν αυτές οι λέξεις, και δεν ήξερε τι να κάνει τώρα που του είχαν ξεφύγει. Κοιτούσε τη Σόφι με τρόμο, αλλά δεν έδειχνε να μπορεί να τον βοηθήσει ιδιαίτερα. Έμοιαζε εξίσου σοκαρισμένος με ένα ψάρι που είχε ξεβραστεί απροσδόκητα στη στεριά.

Η Σέσιλι σηκώθηκε και έριξε την πετσέτα της στο πιάτο της. «Εντάξει», είπε, βάζοντας τα δυνατά της για να μιμηθεί τον επιτακτικό τόνο που χρησιμοποιούσε η μητέρα της όταν ήθελε να γίνει κάτι στο σπίτι. «Όλοι έξω από το δωμάτιο».

Η Σάρλοτ, ο Χένρι και ο Γκίντεον άρχισαν να σηκώνονται όρθιοι. Η Σέσιλι σήκωσε τα χέρια της ψηλά. «Όχι εσύ, Γκίντεον Λάιτγουντ», είπε. «Αν είναι δυνατόν! Αλλά εσύ» –έδειξε τον Γκέμπριελ– «σταμάτα να κοιτάζεις έτσι. Και έλα μαζί μου». Και πιάνοντάς τον από το πίσω μέρος του σακακιού, σχεδόν τον έσυρε έξω από το δωμάτιο, με τον Χένρι και τη Σάρλοτ να τους ακολουθούν.

Αμέσως όταν βγήκαν από την τραπεζαρία, η Σάρλοτ κατευθύνθηκε προς το καθιστικό με σκοπό να συντάξει ένα μήνυμα για το Κονκλάβιο, με τον Χένρι δίπλα της. (Σταμάτησε στη στροφή του διαδρόμου για να γυρίσει να κοιτάξει τον Γκέιμπριελ με μια έκφραση θυμηδίας, αλλά η Σέσιλι υποπτεύθηκε ότι εκείνος δεν το είδε). Όπως και να 'χει, η Σέσιλι το έβγαλε γρήγορα από το μυαλό της. Ήταν απασχολημένη με άλλα πράγματα, καθώς είχε κολλήσει το αφτί της στην πόρτα της τραπεζαρίας, προσπαθώντας να ακούσει τι συνέβαινε μέσα.

Ο Γκέιμπριελ, μετά από μια στιγμιαία παύση, έγειρε πάνω στον τοίχο δίπλα από την πόρτα. Ήταν χλομός αλλά και αναψοκοκκινισμένος, με τις κόρες του να έχουν διασταλεί από το σοκ. «Δεν θα έπρεπε να το κάνεις αυτό», είπε τελικά. «Δεν είναι καθόλου καλή συμπεριφορά να κρυφακούει κανείς, δεσποινίς Χέροντειλ».

«Είναι ο αδελφός σου», ψιθύρισε η Σέσιλι, με το αφτί της πάνω στο ξύλο. Μπορούσε να ακούσει μουρμουρητά μέσα αλλά τίποτα ξεκάθαρο. «Θα φανταζόμουν ότι θα ήθελες να ξέρεις».

Πέρασε και τα δυο του χέρια μέσα από τα μαλλιά του και ελευθέρωσε μια ανάσα σαν να είχε τρέξει μια μεγάλη απόσταση. Μετά στράφηκε προς το μέρος της και έβγαλε ένα ραβδί από την τσέπη του γιλέκου του. Χάραξε γρήγορα ένα ρούνο στον καρπό του, και μετά τοποθέτησε την παλάμη του στην πόρτα. «Θέλω».

Η ματιά της Σέσιλι μετακινήθηκε από το χέρι του στη σκεπτική έκφραση του προσώπου του. «Μπορείς να τους ακούσεις;» ρώτησε. «Ω, αυτό δεν είναι καθόλου δίκαιο!»

«Είναι πολύ ρομαντικό όλο αυτό», είπε ο Γκέιμπριελ, και μετά συνοφρυώθηκε. «Ή θα ήταν, αν ο αδελφός μου κατάφερνε να αρθρώσει έστω και μια λέξη χωρίς να

ακούγεται σαν βάτραχος που πνίγεται. Φοβάμαι ότι δεν θα μείνει στην ιστορία ως ένας από τους μεγαλύτερους γόηδες».

Η Σέσιλι σταύρωσε τα χέρια της εκνευρισμένη. «Δεν καταλαβαίνω γιατί είσαι τόσο δύσκολος», είπε. «Ή μήπως σε ενοχλεί το γεγονός ότι ο αδελφός σου θέλει να παντρευτεί μια υπηρέτρια;»

Η έκφραση με την οποία την κοίταξε ο Γκέιμπριελ ήταν άγρια, και η Σέσιλι ξαφνικά μετάνιωσε που τον τσίγκλησε ύστερα από όσα πέρασε πριν από λίγο. «Ό,τι κι αν κάνει δεν μπορεί να είναι χειρότερο από αυτό που έκανε ο πατέρας μου. Τουλάχιστον αυτός προτιμά ανθρώπινες γυναίκες».

Και ωστόσο ήταν τόσο δύσκολο να μην τον τσιγκλάει. Ήταν τόσο εξοργιστικός. «Αυτό δεν αποτελεί ιδιαίτερη επιδοκιμασία για μια τόσο σπουδαία γυναίκα όσο είναι η Σόφι».

Ο Γκέιμπριελ έδειχνε σαν να ετοιμαζόταν να της δώσει μια αιχμηρή απάντηση, αλλά μετά το σκέφτηκε καλύτερα. «Δεν το εννοούσα έτσι. Είναι σπουδαίο κορίτσι και θα γίνει σπουδαία Κυνηγός των Σκιών όταν Ανυψωθεί. Θα φέρει τιμή στην οικογένειά μας, και μόνο ο Άγγελος ξέρει πόσο το χρειαζόμαστε αυτό».

«Πιστεύω ότι κι εσύ θα φέρεις τιμή στην οικογένειά σου», είπε σιγανά η Σέσιλι. «Αυτό που έκανες μόλις τώρα, αυτό που ομολόγησες στη Σάρλοτ – χρειάστηκε θάρρος».

Ο Γκέιμπριελ έμεινε ακίνητος για μια στιγμή. Μετά άπλωσε το χέρι του προς το μέρος της. «Πάρε το χέρι μου», είπε. «Θα μπορέσεις να ακούσεις όλα όσα γίνονται στην τραπεζαρία, μέσα από μένα, αν το επιθυμείς».

Μετά από ένα στιγμιαίο δισταγμό η Σέσιλι πήρε το χέρι του Γκέιμπριελ. Ήταν ζεστό και τραχύ μέσα στο δικό της. Μπορούσε να ακούσει το αίμα να πάλλεται κάτω από

το δέρμα του, αλλόκοτα ανακουφιστικό – και πράγματι, μέσα από κείνον, σαν να είχε κολλήσει το αφτί της στην πόρτα, μπορούσε να ακούσει τη σιγανή βοή των λόγων που διατυπώνονταν: την απαλή διστακτική φωνή του Γκίντεον, και τη λεπτεπίλεπτη φωνή της Σόφι. Έκλεισε τα μάτια της και αφουγκράστηκε.

«Ω», είπε αδύναμα η Σόφι, και κάθισε σε μία από τις καρέκλες. «Ω, Θεέ μου».

Δεν μπορούσε να μην καθίσει: ένωθε τα πόδια της ασταθή και αδύναμα. Ο Γκίντεον, εντωμεταξύ, στεκόταν δίπλα στον μπουφέ δείχνοντας πανικόβλητος. Τα καστανόξανθα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα σαν να είχε περάσει από μέσα τους τα χέρια του. «Αγαπητή μου δεσποινίς Κόλινς...» άρχισε να λέει.

«Αυτό είναι», έκανε να πει η Σόφι, και σταμάτησε. «Εγώ δεν... Αυτό είναι τελείως απρόσμενο».

«Είναι;» Ο Γκίντεον απομακρύνθηκε από τον μπουφέ και έγειρε πάνω στο τραπέζι: τα μανίκια του ήταν ελαφρώς γυρισμένα, και η Σόφι βρέθηκε να κοιτάζει τους καρπούς του, καλυμμένους με ξανθές τρίχες και σημαδεμένους από τις λευκές αναμνήσεις των Σημαδιών. «Σίγουρα θα είδατε το σεβασμό και την εκτίμηση που έτρεφα για εσάς. Το θαυμασμό».

«Λοιπόν», είπε η Σόφι. «Θαυμασμό». Κατάφερε να κάνει τη λέξη να ακουστεί ιδιαίτερος άχρωμη.

Ο Γκίντεον αναψοκοκκίνισε. «Αγαπητή μου, δεσποινίς Κόλινς», άρχισε ξανά. «Είναι αλήθεια ότι τα αισθήματά μου για εσάς υπερβαίνουν το θαυμασμό. Θα τα περιέγραφα ως την πιο ένθερμη στοργή. Η ευγένειά σας, η ομορφιά σας, η γενναϊόδωρη καρδιά σας – με έχουν ταράξει, και μονάχα σ' αυτό αποδίδω τη συμπεριφορά μου αυτό το πρωινό. Δεν ξέρω τι με έπιασε, να εκφράσω δυνατά τις

πιο πολύτιμες επιθυμίες της καρδιάς μου. Παρακαλώ, μη νιώθετε υποχρεωμένη να δεχτείτε την πρότασή μου απλά και μόνο επειδή έγινε δημόσια. Η όποια ντροπή πάνω σε αυτό το θέμα θα πρέπει και θα είναι δική μου».

Η Σόφι σήκωσε το βλέμμα της και τον κοίταξε. Το χρώμα ερχόταν και έφευγε στα μάγουλά του, κάνοντας την ταραχή του εμφανή. «Μα δεν μου κάνατε πρόταση».

Ο Γκίντεον έδειχνε σαστισμένος. «Εγώ... Τι;»

«Δεν μου κάνατε πρόταση», είπε η Σόφι με αυτοκυριαρχία. «Ανακοινώσατε σε όλο το τραπέζι του πρωινού ότι σκοπεύατε να με παντρευτείτε, αλλά αυτό δεν είναι πρόταση. Αυτό είναι απλά μια διακήρυξη. Πρόταση είναι όταν θα ρωτήσετε εμένα».

«Αυτό κι αν βάζει τον αδελφό μου στη θέση του», είπε ο Γκέιμπριελ, δείχνοντας ικανοποιημένος με τον τρόπο που έδειχναν τα μικρότερα αδέρφια όταν κάποιος αποστόμωνε τον αδελφό ή την αδελφή τους.

«Ω, σσς!» ψιθύρισε η Σέσιλι, σφίγγοντας δυνατά το χέρι του. «Θέλω να ακούσω τι θα πει ο κύριος Λάιτγουντ!»

«Πολύ καλά, λοιπόν», είπε ο Γκίντεον, με τον αποφασιστικό (αν και ελαφρώς τρομοκρατημένο) τρόπο του Αγίου Γεωργίου που ξεκινά να πάει να αντιμετωπίσει το δράκο. «Θα την έχετε την πρότασή σας».

Τα μάτια της Σόφι τον ακολούθησαν καθώς διέσχισε το δωμάτιο προς το μέρος της και γονάτισε στα πόδια της. Η ζωή ήταν αβέβαιο πράγμα, και υπήρχαν κάποιες στιγμές που ένας άνθρωπος θα ήθελε να θυμάται, θα ήθελε να αποτυπώσει στο μυαλό του έτσι ώστε να βγάλει την ανάμνηση μετά, σαν ένα λουλούδι που έχει πιέσει ανάμεσα στις σελίδες ενός βιβλίου, για να τη θαυμάσει και να την

Ξαναθυμηθεί.

Ήξερε ότι δεν θα ήθελε να ξεχάσει τον τρόπο με τον οποίο ο Γκίντεον έπιασε το χέρι της με το δικό του τρεμάμενο χέρι ή τον τρόπο που δάγκωσε το χείλος του πριν μιλήσει. «Αγαπητή μου, δεσποινίς Κόλινς», είπε. «Παρακαλώ να με συγχωρέσετε για το απρεπές ξέσπασμά μου. Φταίει απλά το ότι τρέφω τόσο – τόσο μεγάλη εκτίμηση –όχι, όχι εκτίμηση, λατρεία– για εσάς ώστε αισθάνομαι ότι πρέπει να ακτινοβολεί από μέσα μου κάθε στιγμή της ημέρας. Από τη στιγμή που ήρθα σ' αυτό το σπίτι, εντυπωσιάζομαι κάθε μέρα όλο και πιο πολύ από την ομορφιά σας, το θάρρος σας, και την ευγένειά σας. Είναι μια τιμή για την οποία δεν θα ήμουν ποτέ άξιος αλλά θα τη λαχταρούσα με όλη μου την ψυχή αν μπορούσατε να γίνετε δική μου – δηλαδή, αν θα δεχόσασταν να γίνετε γυναίκα μου».

«Θεούλη μου», είπε η Σόφι, τόσο σαστισμένη ώστε έχασε τη συγκρότησή της. «Το είχατε κάνει πρόβα αυτό;»

Ο Γκίντεον ανοιγόκλεισε τα βλέφαρά του. «Σας βεβαιώνω ότι ήταν απολύτως αυθόρμητο».

«Ήταν πολύ όμορφο». Η Σόφι έσφιξε τα χέρια του. «Και ναι. Ναι, σ' αγαπώ, και ναι, θα σε παντρευτώ, Γκίντεον».

Ένα λαμπερό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του, και αιφνιδίασε και τους δυο τους όταν τη φίλησε παθιασμένα στο στόμα. Εκείνη κράτησε το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια της καθώς φιλήθηκαν – είχε μια ελαφριά γεύση φύλλων τσαγιού, και τα χείλη του ήταν απαλά και το φιλί πολύ γλυκό. Η Σόφι επέπλευσε μέσα του, στο πρίσμα της στιγμής, νιώθοντας ασφαλής από όλο τον υπόλοιπο κόσμο.

Έως ότου η φωνή τής Μπρίτζετ διέκοψε την ευτυχία της, καθώς γλίστρησε πένθιμη από την κουζίνα.

«Μια Τετάρτη παντρεύτηκαν

Και ως την Παρασκευή ήταν νεκροί

Και τους έθαψαν στην αυλή της εκκλησίας δίπλα δίπλα,

Ω, αγάπη μου,

Και τους έθαψαν στην αυλή της εκκλησίας δίπλα δίπλα».

Αφού αποτραβήχτηκε από τον Γκίντεον λίγο απρόθυμα, η Σόφι σηκώθηκε όρθια και έστρωσε το φόρεμά της. «Παρακαλώ συγχωρέστε με, αγαπητέ μου κύριε Λάιτγουντ –θέλω να πω, Γκίντεον– αλλά πρέπει να πάω να δολοφονήσω τη μαγείρισσα. Θα επιστρέψω αμέσως».

«Ωωω», είπε η Σέσιλι παίρνοντας μια ανάσα. «Αυτό ήταν πολύ ρομαντικό!»

Ο Γκέμπριελ πήρε το χέρι του από την πόρτα και της χαμογέλασε. Το πρόσωπό του άλλαζε πολύ όταν χαμογελούσε: όλες οι απότομες γραμμές μαλάκωναν, και τα μάτια του από το χρώμα του πάγου έπαιρναν το πράσινο των φύλλων μια ανοιξιάτικη μέρα με λιακάδα. «Κλαίτε, δεσποινίς Χέροντεϊλ;»

Ανοιγόκλεισε τις υγρές βλεφαρίδες της, συνειδητοποιώντας ξαφνικά ότι το χέρι της ήταν ακόμη μέσα στο δικό του – μπορούσε ακόμη να νιώσει τον απαλό σφυγμό του καρπού του πάνω στον δικό της. Έγειρε προς το μέρος της, κι εκείνη έπιασε τη χαρακτηριστική του πρωινή μυρωδιά: τσάι και σαπούνι ξυρίσματος...

Αποτραβήχτηκε βιαστικά, ελευθερώνοντας το χέρι της. «Σε ευχαριστώ που μου επέτρεψες να ακούσω», είπε. «Πρέπει – πρέπει να πάω στη βιβλιοθήκη. Υπάρχει κάτι που πρέπει να κάνω μέχρι αύριο».

Το πρόσωπό του ζάρωσε καθώς σάστισε. «Σέσιλι...»

Αλλά εκείνη διέσχιζε ήδη βιαστικά το διάδρομο, χωρίς να κοιτάζει πίσω της.

Προς: Έντμουντ και Λινέτ Χέροντειλ
 Έπαυλη Ράβενσκαρ
 Γουέστ Ράιντινγκ, Γιόρκσαιρ

Αγαπητοί μου μαμά και μπαμπά,

Ξεκίνησα να σας γράψω πολλές φορές αυτό το γράμμα και δεν το έστειλα ποτέ. Στην αρχή ήταν από ενοχή. Το ξέρω ότι φέρθηκα εγωιστικά και ανυπάκουα όταν σας εγκατέλειψα, και δεν μπορούσα να αντιμετωπίσω τις αποδείξεις της λανθασμένης συμπεριφοράς μου με τη μορφή έντονων μαύρων γραμμάτων σε μια σελίδα.

Μετά ήταν από νοσταλγία για το σπίτι. Μου λείψατε και οι δύο τόσο πολύ. Μου έλειψαν οι πλούσιοι πράσινοι λόφοι που υψώνονται πάνω από την έπαυλη, και το μοβ ρείκι το καλοκαίρι, και το τραγούδι της μαμάς στον κήπο. Έκανε κρύο εδώ, παντού μαύρο και καφέ και γκρι, πυκνές ομίχλες και αποπνικτικός αέρας. Νόμιζα ότι θα πεθάνω από μοναξιά, αλλά πώς μπορούσα να σας το πω αυτό; Άλλωστε, ήταν αυτό που είχα επιλέξει.

Και μετά ήταν από θλίψη. Είχα σχεδιάσει να έρθω εδώ και να φέρω τον Γουίλ πίσω μαζί μου, να τον κάνω να δει ποιο είναι το καθήκον του, και να τον φέρω σπίτι. Αλλά ο Γουίλ έχει τις δικές του ιδέες για το καθήκον, και την τιμή και τις υποσχέσεις που έχει δώσει. Και στο τέλος κατάλαβα ότι δεν μπορώ να κάνω κάποιον να γυρίσει στο σπίτι του τη στιγμή που βρίσκεται ήδη εκεί. Και δεν ήξερα πώς να σας το πω αυτό.

Και μετά ήταν από ευτυχία. Αυτό μπορεί να σας φαίνεται πολύ παράξενο, όπως φάνηκε και σε μένα, ότι δεν θα μπορούσα να επιστρέψω σπίτι επειδή είχα βρει την ικανοποίηση. Καθώς εκπαιδευόμουν για να γίνω Κυνηγός των Σκιών, ένιωσα εκείνο το σάλεμα στο αίμα μου, το ίδιο σάλεμα που έλεγε πάντα η μαμά ότι ένιωθε κάθε φορά

που ερχόμασταν από το Γουέλσπουλ και αντικρίζαμε την Κοιλάδα Ντάιφι. Όταν έχω ένα σεράφ σπαδί στο χέρι μου, είμαι κάτι περισσότερο από τη Σέσιλι Χέροντεϊλ, τη νεότερη από τρία παιδιά, κόρη καλών γονιών, που κάποια μέρα θα κάνει έναν καλό γάμο και θα δώσει στον κόσμο παιδιά. Είμαι η Σέσιλι Χέροντεϊλ, η Κυνηγός των Σκιών, και η θέση μου είναι πιο υψηλή και πιο ένδοξη.

Δόξα. Τι παράξενη λέξη, κάτι που υποτίθεται ότι οι γυναίκες δεν πρέπει να θέλουν, αλλά μήπως η βασιλίσσά μας δεν είναι θριαμβεύτρια; Δεν αποκαλούσαν τη Βασίλισσα Μπες Ένδοξη;

Αλλά πώς μπορούσα να σας πω ότι είχα επιλέξει τη δόξα από τη γαλήνη; Τη γαλήνη που τόσο ακριβά πληρώσατε όταν φύγατε από το Ενκλάβιο για να μου την προσφέρετε; Πώς μπορούσα να σας πω ότι ήμουν ευτυχισμένη σαν Κυνηγός των Σκιών χωρίς να σας προκαλέσω τη μεγαλύτερη δυστυχία; Αυτή είναι η ζωή που απορρίψατε, η ζωή από τους κινδύνους της οποίας προσπαθήσατε να προστατεύσετε τον Γουίλ, εμένα και την Έλλα. Πώς μπορούσα να σας το πω αυτό και να ραγίσω τις καρδιές σας;

Τώρα – τώρα είναι από κατανόηση. Έφτασα να συνειδητοποιήσω τι σημαίνει να αγαπάς κάποιον πιο πολύ από τον εαυτό σου. Συνειδητοποιώ τώρα ότι το μόνο που θέλατε πάντα δεν ήταν να γίνω σαν εσάς αλλά να γίνω ευτυχισμένη. Και μου δώσατε –μας δώσατε– μια επιλογή. Βλέπω εκείνους που μεγάλωσαν στο Ενκλάβιο, και δεν είχαν ποτέ μια επιλογή γι' αυτό που ήθελαν να γίνουν, και είμαι ευγνώμων γι' αυτό που κάνατε. Το να διαλέγεις αυτή τη ζωή είναι πολύ διαφορετικό από το να έχεις γεννηθεί σε αυτή. Η ζωή της Τζέσαμιν Λάβλεις μού το δίδαξε αυτό.

Και όσο για τον Γουίλ, και την προσπάθεια να τον κάνω να γυρίσει στο σπίτι: Ξέρω, μαμά, φοβόσουν ότι οι Κυνηγοί των Σκιών θα έπαιρναν όλη την αγάπη από το

ευγενικό σου αγόρι. Αλλά τον αγαπούν και αγαπά. Δεν έχει αλλάξει. Και σας αγαπάει, όπως σας αγαπώ κι εγώ. Να με θυμάστε, γιατί εγώ θα σας θυμάμαι πάντα.

Η αγαπημένη σας κόρη,
Σέσιλι

Προς: Τα Μέλη του Κονκλάβιου των Νεφιλίμ
Από: Σάρλοτ Μπράνγουελ

Αγαπητοί μου Αδελφοί και Αδελφές εν Όπλοις,

Είναι θλιβερό μου καθήκον να σας αναφέρω ότι παρά το γεγονός ότι έχω παρουσιάσει στον Ύπατο Γουέιλαντ αδιάφυστες αποδείξεις που μου παρείχε ένας από τους Κνηγούς μου ότι ο Μόρτμεϊν, η μεγαλύτερη απειλή που έχουν αντιμετωπίσει οι Νεφιλίμ, κατοικεί στο Κάντερ Άιντρις στην Ουαλία – ο αξιότιμος Ύπατός μας έχει μυστηριωδώς αποφασίσει να αγνοήσει αυτή την πληροφορία. Προσωπικά θεωρώ την πληροφορία σχετικά με τον τόπο διαμονής του εχθρού μας και την ευκαιρία να διαλύσουμε τα σχέδιά του για την καταστροφή μας ζητήματα τεράστιας σημασίας.

Με τη βοήθεια μέσων που μου παρείχε ο σύζυγός μου, ο φημισμένος εφευρέτης Χένρι Μπράνγουελ, οι Κνηγοί των Σκιών που έχω στη διάθεσή μου στο Ινστιτούτο του Λονδίνου θα μεταφερθούν με τον πιο άμεσο τρόπο στο Κάντερ Άιντρις, όπου θα δέσουμε σε κίνδυνο τις ζωές μας σε μια προσπάθεια να σταματήσουμε τον Μόρτμεϊν. Θλίβομαι που αφήνω το Ινστιτούτο απροστάτευτο, αλλά αν μπορέσετε να αφυπνίσετε τον Ύπατο Γουέιλαντ ώστε να αναλάβει κάποια δράση, είναι καλοδεχούμενος να στείλει φρουρούς να υπερασπιστούν ένα εγκαταλειμμένο κτίριο. Είμαστε μόνο εννιά, τρεις από τους οποίους δεν είναι καν

Κυνηγοί των Σκιών αλλά γενναίοι θνητοί που έχουν εκπαιδευτεί από εμάς στο Ινστιτούτο και προσφέρθηκαν να πολεμήσουν δίπλα μας. Δεν μπορώ να πω ότι οι ελπίδες μας αυτή τη στιγμή είναι πολλές, αλλά πιστεύω ότι πρέπει να προσπαθήσουμε.

Προφανώς δεν μπορώ να πιέσω κανένα σας. Όπως μου έχει υπενθυμίσει ο Υπάτος Γουέιλαντ, δεν είμαι σε θέση να διατάξω να αποσταλούν δυνάμεις των Κυνηγών των Σκιών, αλλά θα σας ήμουν υπόχρεη αν όποιος από εσάς συμφωνεί μαζί μου ότι πρέπει να πολεμήσουμε τον Μόρ-τιμείν και να τον πολεμήσουμε τώρα, έρθει στο Ινστιτούτο του Λονδίνου αύριο το μεσημέρι και μας προσφέρει τη βοήθειά του.

Με εκτίμηση,

Σάροτ Μπράνγουελ,

επικεφαλής του Ινστιτούτου του Λονδίνου

18

μονο γι' αυτο

Μόνο γι' αυτό στο Θάνατο Ξεσπάω

Την οργή που συσσωρεύεται στην καρδιά μου:

Έβαλε τις ζωές μας τόσο μακριά τη μία από την άλλη

Όστε ο ένας δεν μπορεί να ακούσει τον άλλο να μιλάει.

— Λόρδος Άλφρεντ Τένισον, "In Memoriam A.H.H"

Η Τέσα στεκόταν στην άκρη ενός γκρεμού σε μια χώρα που δεν γνώριζε. Οι λόφοι γύρω της ήταν πράσινοι και έπεφταν απότομα σε γκρεμούς που κατέληγαν σε μια γαλάζια θάλασσα. Θαλασσοπούλια διέγραφαν κύκλους και έκρωζαν από πάνω της. Ένα γκρι μονοπάτι στριφογύριζε σαν φίδι κατά μήκος της άκρης της κορυφής του γκρεμού. Λίγο πιο μπροστά της, στο μονοπάτι, στεκόταν ο Γουίλ.

Φορούσε μαύρο εξοπλισμό, και από πάνω ένα μακρύ μαύρο πανωφόρι ιππασίας, λεκιασμένο με λάσπη στο στρίφωμα σαν να είχε κάνει πολύ δρόμο με τα πόδια. Δεν φορούσε καπέλο ή γάντια, και τα σκούρα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα από τον άνεμο που σηκωνόταν από τη θάλασσα. Ο άνεμος σήκωνε και τα μαλλιά της Τέσα, φέρνοντας τη μυρωδιά αλατιού και άλμης, βρεγμένων πραγμά-

των που μεγαλώνουν στην άκρη της θάλασσας, μια μυρωδιά που τηςθύμζε το θαλάσσιο ταξίδι της με το Μένιν.

«Γουίλ!» φώναξε. Υπήρχε κάτι το μοναχικό στη φιγούρα του, σαν τον Τριστάνο που κοιτούσε την Ιρλανδική Θάλασσα περιμένοντας το πλοίο που θα έφερνε την Ιζόλδη πάλι κοντά του. Ο Γουίλ δεν γύρισε στο άκουσμα της φωνής της, παρά μόνο ύψωσε τα χέρια του, με το πανωφόρι του να σηκώνεται στον άνεμο, και να απλώνεται πίσω του σαν φτερούγες.

Ένας φόβος πλημμύρισε την καρδιά της. Η Ιζόλδη είχε έρθει για τον Τριστάνο, αλλά ήταν πολύ αργά. Εκείνος είχε πεθάνει από θλίψη. «Γουίλ!» φώναξε ξανά.

Εκείνος έκανε ένα βήμα μπροστά, και έπεσε από τον γκρεμό. Η Τέσα έτρεξε στην άκρη και κοίταξε κάτω, αλλά δεν υπήρχε τίποτα εκεί, μόνο βαθύ γκριζογάλανο νερό και λευκά κύματα. Η παλίρροια έμοιαζε να μεταφέρει τη φωνή του κοντά της με κάθε φούσκωμα του νερού. «Ξύπνα, Τέσα. Ξύπνα».

«Ξυπνήστε, δεσποινίς Γκρέι. Δεσποινίς Γκρέι!»

Η Τέσα τινάχτηκε καδιστή. Είχε αποκοιμηθεί στην πολυθρόνα δίπλα στο τζάκι της μικρής της φυλακής· μια τραχιά μπλε κουβέρτα ήταν ριγμένη επάνω της, αν και δεν θυμόταν να την παίρνει η ίδια. Το δωμάτιο φωτιζόταν από ένα δαυλό και τα κάρβουνα της φωτιάς ήταν σχεδόν σβησμένα. Ήταν αδύνατον να ξέρει αν ήταν μέρα ή νύχτα.

Μπροστά της στεκόταν ο Μόρτμεϊν, και δίπλα του βρισκόταν ένα αυτόματο. Ήταν από τα όντα που έμοιαζαν περισσότερο ανθρώπινα από όλα όσα είχε δει η Τέσα. Φορούσε μέχρι και ρούχα, ενώ δεν ίσχυε το ίδιο με πολλά από αυτά, αλλά το συγκεκριμένο φορούσε ένα στρατιωτικό χιτώνιο και παντελόνι. Τα ρούχα έκαναν το κεφάλι

που υψωνόταν πάνω από τον σκληρό γιακά να δείχνει ακόμα πιο αλλόκοτο, με τα υπερβολικά λεία χαρακτηριστικά του και το φαλακρό μεταλλικό κρανίο του. Και τα μάτια του – ήξερε ότι ήταν από γυαλί και κρύσταλλο, οι ίριδες κόκκινες στο φως της φωτιάς, αλλά ο τρόπος που έδειχναν να καρφώνονται επάνω της...

«Κρυώνετε», είπε ο Μόρτμεϊν.

Η Τέσα ελευθέρωσε μια ανάσα η οποία σχημάτισε ένα λευκό σύννεφο. «Η ζεστασιά της φιλοξενίας σας δεν είναι ιδιαιτέρως ικανοποιητική».

Εκείνος χαμογέλασε, με τα λεπτά του χείλη. «Πολύ διασκεδαστικό». Ο ίδιος φορούσε ένα βαρύ μάλλινο πανωφόρι πάνω από ένα γκρι κοστούμι, επιχειρηματίας όπως πάντα. «Δεσποινίς Γκρέι, δεν σας ξυπνάω χωρίς λόγο. Ήρθα επειδή θέλω να δείτε τι με βοήθησε να πετύχω η ευγενική σας βοήθεια με τις αναμνήσεις του πατέρα μου». Έδειξε με περηφάνια το αυτόματο δίπλα του.

«Άλλο ένα αυτόματο;» είπε η Τέσα αδιάφορα.

«Τι αγένεια εκ μέρους μου». Τα μάτια του Μόρτμεϊν τινάχτηκαν στο πλάσμα. «Συστήσου».

Το στόμα του πλάσματος άνοιξε· η Τέσα είδε φευγαλέα μπρούντζο. Μίλησε. «Είμαι ο Αρμάρος», είπε. «Για ένα δισεκατομμύριο χρόνια ταξίδευα με τους ανέμους των μεγάλων αβύσσων ανάμεσα στους κόσμους. Πολέμησα τον Κυνηγό των Σκιών Τζόναθαν στις πεδιάδες του Μπρόσελιντ. Για άλλα χίλια χρόνια έμεινα παγιδευμένος μέσα στην Πυξίδα. Τώρα ο αφέντης μου με ελευθέρωσε και τον υπηρετώ».

Η Τέσα σηκώθηκε, με την κουβέρτα να γλιστράει στα πόδια της, ξεχασμένη. Το αυτόματο την κοιτούσε. Τα μάτια του – τα μάτια του ήταν γεμάτα με μια σκοτεινή νοημοσύνη, μια συνείδηση που κανένα αυτόματο από όσα είχε δει δεν κατείχε ποτέ.

«Τι είναι αυτό;» είπε με ένα ψίδυρο.

«Ένα αυτόματο σώμα το οποίο έχει πάρει ζωή από ένα δαιμονικό πνεύμα. Τα Πλάσματα του Σκότους έχουν ήδη τρόπους να συλλαμβάνουν δαιμονικές ενέργειες και να τις χρησιμοποιούν. Τις έχω χρησιμοποιήσει κι εγώ για να τροφοδοτήσω τα αυτόματα που έχετε δει στο παρελθόν. Αλλά ο Αρμάρος και τα αδέρφια του είναι διαφορετικά. Είναι δαίμονες μέσα σε κελύφη αυτόματων. Μπορούν να σκεφτούν λογικά. Δεν μπορείς να τους κοροϊδέψεις εύκολα. Και πολύ δύσκολα σκοτώνονται».

Ο Αρμάρος σήκωσε το χέρι του κατά μήκος του σώματός του – η Τέσα δεν μπόρεσε να μην προσέξει ότι κινείτο ρευστά, ομαλά, χωρίς τις απότομες κινήσεις των αυτόματων που είχε δει στο παρελθόν. Κινείτο σαν άνθρωπος. Τράβηξε το σπαθί που κρεμόταν στο πλευρό του και το έδωσε στον Μόρτμειν. Η λεπίδα ήταν καλυμμένη με τους ρούνους με τους οποίους η Τέσα είχε αποκτήσει μεγάλη εξοικείωση τους τελευταίους μήνες, τους ρούνους που διακοσμούσαν τις λεπίδες όλων των όπλων των Κυνηγών των Σκιών. Τους ρούνους που τα καθιστούσαν όπλα των Κυνηγών των Σκιών. Τους ρούνους που ήταν θανάσιμοι για τους δαίμονες. Κανονικά ο Αρμάρος δεν θα έπρεπε ούτε καν να μπορεί να κοιτάξει το σπαθί, πόσω μάλλον να το κρατάει.

Το στομάχι της σφίχτηκε. Ο δαίμονας έδωσε το σπαθί στον Μόρτμειν, ο οποίος το χειρίστηκε με την ακρίβεια ενός αξιωματικού του ναυτικού με πολυετή εμπειρία. Στριφογύρισε τη λεπίδα, την τίναξε μπροστά, και τη βύθισε στο στήθος του δαίμονα.

Ακούστηκε ο ήχος από μέταλλο που σκίζεται. Η Τέσα είχε συνηθίσει να βλέπει τα αυτόματα να καταρρέουν όταν δέχονταν επίθεση, ή να εκτινάσσεται από μέσα τους μαύρο υγρό, ή να τρεκλίζουν. Αλλά ο δαίμονας έμεινε

εκεί που ήταν, χωρίς να κουνήσει ούτε βλέφαρο, σαν μια σαύρα κάτω από τον ήλιο. Ο Μόρτμεϊν στριφογύρισε τη λαβή άγρια, και μετά ελευθέρωσε το όπλο με ένα απότομο τράβηγμα.

Η λεπίδα του έγινε στάχτη, σαν ένα κούτσουρο που κάηκε σε μια φωτιά.

«Βλέπετε», είπε ο Μόρτμεϊν. «Είναι ένας στρατός που έχει σχεδιαστεί για να καταστρέφει Κυνηγούς των Σκιών».

Ο Αρμάρος ήταν το μοναδικό αυτόματο που είχε δει η Τέσα να χαμογελάει· δεν ήξερε καν ότι τα πρόσωπά τους είχαν κατασκευαστεί για να πετυχαίνουν αυτόν το σκοπό. Ο δαίμονας είπε: «Έχουν καταστρέψει πολλούς από το είδος μου. Θα είναι ευχαρίστησή μου να τους σκοτώσω όλους».

Η Τέσα κατάπιε με δυσκολία αλλά προσπάθησε να μην αφήσει τον Μάγιστρο να το δει. Το βλέμμα του πηγαινοερχόταν από κείνη στο δαιμονικό αυτόματο, και η Τέσα δυσκολευόταν να καταλάβει ποιον από τους δύο χαιρόταν που έβλεπε περισσότερο. Ήθελε να ουρλιάξει, να ριχτεί επάνω του και να γδάρει το πρόσωπό του. Αλλά ανάμεσα τους βρισκόταν ο αόρατος τοίχος, που τρεμόφεγγε ελαφρώς, και ήξερε ότι δεν μπορούσε να τον σπάσει.

Ω, θα γίνετε κάτι περισσότερο από τη νύφη του, δεσποινίς Γκρέι, είχε πει η κυρία Μπλακ. Θα γίνετε η καταστροφή των Νεφιλίμ. Γι' αυτό δημιουργηθήκατε.

«Οι Κυνηγοί των Σκιών δεν θα καταστραφούν τόσο εύκολα», είπε. «Τους έχω δει να κάνουν τα αυτόματά σου κομμάτια. Ίσως αυτά να μην μπορούν να πετσοκοπούν από όπλα με ρούνους, αλλά κάθε λεπίδα μπορεί να σχίσει μέταλλα και να κόψει καλώδια».

Ο Μόρτμεϊν σήκωσε τους ώμους του. «Οι Κυνηγοί των Σκιών δεν έχουν συνηθίσει να πολεμούν πλάσματα ενά-

ντια στα οποία οι ρούνιοι των όπλων τους είναι άχρηστοι. Θα τους καθυστερήσουν. Και υπάρχουν αμέτρητα τέτοια αυτόματα. Θα είναι σαν να προσπαθούν να πολεμήσουν την παλίρροια». Έγειρε το κεφάλι του στο πλάι. «Βλέπετε, τώρα, την ιδιοφυΐα αυτού που δημιούργησα; Αλλά πρέπει να σας ευχαριστήσω, δεσποινίς Γκρέι, γι' αυτό το τελευταίο κομμάτι του παζλ. Σκέφτηκα ότι ίσως να... θαυμάζατε... αυτό που δημιουρήσαμε μαζί».

Να το θαύμαζε; Έψαξε στα μάτια του για ίχνη σαρκασμού, αλλά υπήρχε κάτι που έμοιαζε με μια αληθινή ερώτηση εκεί, περιέργεια αναμεμιγμένη με την ψύχρα. Αναρωτήθηκε πόσος καιρός πρέπει να είχε περάσει από την τελευταία φορά που άκουσε ένα εγκώμιο από ένα άλλο ανθρωπίνο ον, και πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Είναι προφανές ότι είστε σπουδαίος εφευρέτης», είπε.

Ο Μόρτμειν χαμογέλασε, ικανοποιημένος.

Η Τέσα είχε επίγνωση του βλέμματος του μηχανικού δαίμονα επάνω της, την έντασή του και την ετοιμότητά του, αλλά είχε μεγαλύτερη επίγνωση του Μόρτμειν. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά μέσα στο στήθος της. Έμοιαζε, όπως και στο όνειρό της, να στέκεται στην άκρη ενός γκρεμού. Το να μιλάει στον Μόρτμειν έτσι ήταν ριψοκίνδυνο, και είτε θα έπεφτε είτε θα πετούσε. Αλλά έπρεπε να πάρει το ρίσκο. «Καταλαβαίνω γιατί με φέρατε εδώ», είπε. «Και δεν είναι μόνο εξαιτίας των μυστικών του πατέρα σας».

Υπήρχε θυμός στα μάτια του, αλλά και ένας βαθμός σύγχυσης. Η Τέσα δεν συμπεριφερόταν με τον τρόπο που περίμενε. «Τι εννοείτε;»

«Είστε μόνος», είπε. «Περιβάλατε τον εαυτό σας με πλάσματα που δεν είναι αληθινά, που δεν ζουν. Στα μάτια των άλλων βλέπουμε τη δική μας ψυχή. Πόσος καιρός πάει από τότε που είδατε ότι έχετε ψυχή;»

Τα μάτια του Μόρτμεϊν στένεψαν. «Είχα ψυχή. Την εξαφάνισε αυτό στο οποίο έχω αφιερώσει τη ζωή μου: την επιδίωξη της δικαιοσύνης και της αποζημίωσης».

«Μην αναζητείτε εκδίκηση αποκαλώντας τη δικαιοσύνη».

Ο δαίμονας ελευθέρωσε ένα σιγανό γέλιο, αν και έκρυβε περιφρόνηση, λες και παρακολουθούσε τα παιχνίδια μιας γατούλας. «Την αφήνεις να σου μιλάει με αυτό τον τρόπο, αφέντη;» είπε. «Μπορώ να της κόψω τη γλώσσα για σένα, να την κάνω να σωπάσει για πάντα».

«Δεν θα εξυπηρετούσε σε τίποτα να την ακρωτηριάσεις. Έχει δυνάμεις για τις οποίες δεν ξέρεις τίποτα», είπε ο Μόρτμεϊν, με τα μάτια του ακόμη στην Τέσα. «Υπάρχει ένα παλιό ρητό στην Κίνα – ίσως να σε έχει ενημερώσει γ' αυτό ο πολυαγαπημένος σου μνηστήρας – που λέει: “Ένας άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει κάτω από τον ίδιο ουρανό με το δολοφόνο του πατέρα του”. Θα σβήσω τους Κυνηγούς των Σκιών κάτω από τον ουρανό· δεν θα ζουν πια πάνω στη γη. Μην προσπαθείς να προσφύγεις στην καλή μου πλευρά, Τέσα, επειδή δεν έχω».

Η Τέσα δεν μπόρεσε να κρατηθεί – σκέφτηκε την *Ιστορία Δύο Πόλεων*, τις προσπάθειες της Λούσι Μανέτ να προσφύγει στην καλή πλευρά του Σίντνεϊ Κάρτον. Πάντοτε ταύτιζε τον Γουίλ με τον Σίντνεϊ, ο οποίος κατατρώγεται από την αμαρτία και την απελπισία ενάντια στη λογική του, ακόμα και ενάντια στην επιθυμία του. Αλλά ο Γουίλ ήταν καλός άνθρωπος, πολύ καλύτερος άνθρωπος από ό,τι ήταν ποτέ ο Σίντνεϊ. Και ο Μόρτμεϊν σχεδόν δεν ήταν καν άνθρωπος. Δεν προσέφευγε στην καλή του πλευρά αλλά στη ματαιοδοξία του: Τελικά όλοι οι άνθρωποι θεωρούσαν τους εαυτούς τους καλούς. Κανείς δεν πίστευε ότι ήταν κακός. Πήρε μια ανάσα. «Σίγουρα δεν είναι έτσι – σίγουρα μπορείτε να γίνετε ξανά

άξιος και καλός. Πετύχατε το στόχο σας. Δώσατε ζωή και ευφροσύνη σε αυτές – αυτές τις Δαιμονικές Μηχανές σας. Δημιουργήσατε αυτό που μπορεί να καταστρέψει τους Κυνηγούς των Σκιών. Όλη σας τη ζωή θέλατε δικαιοσύνη επειδή πιστεύατε ότι οι Κυνηγοί των Σκιών ήταν διεφθαρμένοι και μοχθηροί. Τώρα, αν δεν προχωρήσετε με τα σχέδιά σας θα κερδίσετε τη μεγαλύτερη νίκη. Θα δείξετε ότι είστε καλύτερος από κείνους».

Έφαξε το πρόσωπο το Μόρτμεϊν με τα μάτια της. Σίγουρα υπήρχε ένας δισταγμός εκεί – σίγουρα τα λεπτά χείλη έτρεμαν ελαφρώς, σίγουρα υπήρχε η ένταση της αμφιβολίας στους ώμους του.

Το στόμα του τρεμούλιασε σε ένα χαμόγελο. «Πιστεύετε λοιπόν ότι μπορώ να γίνω καλύτερος άνθρωπος; Και αν έκανα αυτό που λέτε, αν δεν προχωρούσα με τα σχέδιά μου, θέλετε να πιστέψω ότι θα μένατε μαζί μου από θαυμασμό, ότι δεν θα επιστρέφατε στους Κυνηγούς των Σκιών;»

«Μα, ναι, κύριε Μόρτμεϊν. Το ορκίζομαι». Ξεροκατάπιε την πίκρα στο λαιμό της. Αν έπρεπε να μείνει με τον Μόρτμεϊν για να σώσει τον Γουίλ και τον Τζεμ, να σώσει τη Σάρλοτ, και τον Χένρι, και τη Σόφι, θα το έκανε. «Πιστεύω ότι μπορείτε να βρείτε τον καλό εαυτό σας· πιστεύω ότι όλοι μπορούμε».

Τα λεπτά του χείλη τραβήχτηκαν προς τα πάνω στις γωνίες. «Είναι ήδη απόγευμα, δεσποινίς Γκρέι», είπε. «Δεν ήθελα να σας ξυπνήσω νωρίτερα. Ελάτε μαζί μου τώρα, έξω από το βουνό. Ελάτε να δείτε το σημερινό μου έργο, επειδή υπάρχει κάτι που θέλω να σας δείξω».

Ένα παγωμένο δάχτυλο άγγιξε τη σπονδυλική της στήλη. Ίσιωσε την πλάτη της. «Και τι είναι αυτό;»

Το χαμόγελό του απλώθηκε σε όλο του το πρόσωπο. «Αυτό που περιμένα».

Προς: Ύπατο Τζοσάια Γουέιλαντ
 Από: Ανακριτή Βίκτορ Γουάιτλοου

Τζοσάια: Συγχώρεσε το ανεπίσημο ύφος μου, γιατί γράφω βιαστικά. Είμαι σίγουρος ότι αυτό δεν θα είναι το μοναδικό γράμμα που θα λάβεις σχετικά με αυτό το ζήτημα και μάλιστα, είναι πιθανόν να μην είναι καν το πρώτο. Εγώ ο ίδιος έχω λάβει ήδη πολλά. Το καθένα δίγει το ίδιο ερώτημα που στριφογυρίζει στο μυαλό μου: Είναι οι πληροφορίες της Σάρλοτ Μπράνγουελ σωστές; Γιατί αν είναι, θεωρώ ότι υπάρχει πολύ μεγάλη πιθανότητα ο Μάγιστρος να βρίσκεται όντως στην Ουαλία. Γνωρίζω τις αμφιβολίες που τρέφεις για την ειλικρίνεια του Γουίλιαμ Χέροντεϊλ, αλλά γνωρίζαμε και οι δύο τον πατέρα του. Ήταν μια βιαστική ψυχή, που κυριαρχείτο σε μεγάλο βαθμό από τα πάθη του, αλλά δεν θα μπορούσες να βρεις πιο ειλικρινή άνθρωπο. Δεν νομίζω ότι ο νεαρός Χέροντεϊλ είναι ψεύτης.

Όπως και να 'χει, εξαιτίας του μηνύματος της Σάρλοτ, στο Ενκλάβιο επικρατεί χάος. Επιμένω να συγκαλέσουμε αμέσως μια ειδική συνέλευση του Συμβουλίου. Αν δεν το κάνουμε, η εμπιστοσύνη των Κινηγών των Σκιών στον Ύπατό τους και στον Ανακριτή τους θα πληγεί ανεπανόρθωτα. Αφήνω την ανακοίνωση της συνέλευσης στα χέρια σου, αλλά δεν πρόκειται για σύσταση. Στείλε την ανακοίνωση στο Συμβούλιο, διαφορετικά θα παραιτηθώ από τη θέση μου και θα γνωστοποιήσω τους λόγους.

Βίκτορ Γουάιτλοου

Ο Γουίλ ξύπνησε από κραυγές.

Όλα αυτά τα χρόνια της εκπαίδευσης έκαναν αισθητή την παρουσία τους αμέσως: Βρέθηκε συσπειρωμένος στο πάτωμα πριν καν ξυπνήσει καλά καλά. Κοιτάζοντας

τριγύρω, είδε ότι στο μικρό δωμάτιο του πανδοχείου δεν υπήρχε κανείς εκτός από τον ίδιο, και τα έπιπλα –το στενό κρεβάτι και το τραπέζι, που ελάχιστα διακρίνονταν μέσα στις σκιές– ήταν αδιατάρακτα.

Οι φωνές ακούστηκαν ξανά, πιο δυνατές. Έρχονταν απ' έξω από το παράθυρο. Ο Γουίλ σηκώθηκε όρθιος, διέσχισε το δωμάτιο αθόρυβα, και τράβηξε τη μία κουρτίνα για να κοιτάξει έξω.

Σχεδόν δεν θυμόταν τον εαυτό του να περπατά ως την πόλη, τραβώντας πίσω του τον Μπάλιο, ενώ το άλογο βάδιζε αργά από την εξάντληση. Μια μικρή ουαλική πόλη, όπως όλες οι άλλες μικρές ουαλικές πόλεις, χωρίς να έχει κάτι το ιδιαίτερο. Είχε βρει το τοπικό πανδοχείο εύκολα και είχε αφήσει τον Μπάλιο στη φροντίδα του νεαρού σταβλίτη, δίνοντάς του εντολή να τον τρίψει και να τον ταΐσει ένα ζεστό μίγμα από πίτουρα για να τον αναζωογονήσει. Το γεγονός ότι είχε μιλήσει ουαλικά φάνηκε να ηρεμεί τον πανδοχέα, και τον συνόδευσαν γρήγορα σε ένα μονόκλινο δωμάτιο, όπου είχε καταρρεύσει σχεδόν αμέσως στο κρεβάτι, με τα ρούχα, και είχε βυθιστεί σε έναν ύπνο χωρίς όνειρα.

Το φεγγάρι ήταν φωτεινό στον ουρανό, η θέση του έδειχνε ότι ακόμη δεν ήταν αργά το απόγευμα. Μια γκρίζα καταχνιά έμοιαζε να κρέμεται πάνω από την πόλη. Προς στιγμή ο Γουίλ νόμιζε ότι ήταν ομίχλη. Μετά, εισπνέοντας, συνειδητοποίησε ότι ήταν καπνός. Φωτεινές κόκκινες φλόγες υψώνονταν ανάμεσα στα σπίτια της πόλης. Μισόκλεισε τα μάτια του. Φιγούρες πηγαινοέρχονταν μέσα στις σκιές. Κι άλλες κραυγές – μια λάμψη που μόνο από λεπίδα θα μπορούσε να είναι...

Είχε βγει από το δωμάτιο με τις μπότες του μισοδεμένες μέσα σε ένα λεπτό, κρατώντας το σεράφ σπαθί του στο χέρι. Κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα και βρέθηκε

στην κυρίως αίθουσα του πανδοχείου. Ήταν σκοτεινή και κρύα – δεν υπήρχε φωτιά, και πολλά από τα παράθυρα είχαν σπάσει, επιτρέποντας στον κρύο νυχτερινό αέρα να εισβάλλει. Το πάτωμα ήταν γεμάτο γυαλιά σαν κομμάτια από πάγο. Η πόρτα έχασκε ανοιχτή, και καθώς ο Γουίλ πέρασε από μέσα της, είδε ότι οι πάνω μεντεσέδες είχαν σχεδόν σκιστεί από τις βάσεις τους, λες και κάποιος είχε προσπαθήσει να γκρεμίσει την πόρτα...

Βγήκε από την πόρτα και γλίστρησε στο πλάι του πανδοχείου, εκεί όπου ήταν οι στάβλοι. Η μυρωδιά του καπνού ήταν πιο δυνατή εκεί, και έτρεξε μπροστά – και παραλίγο να σκοντάψει πάνω σε μια πεσμένη φιγούρα στο έδαφος. Έπεσε στα γόνατα. Ήταν το αγόρι του στάβλου, με το λαιμό του κομμένο, το έδαφος από κάτω του ένα υγρό χάλι από αίμα και χώμα. Τα μάτια του ήταν ανοιχτά, κοιτούσαν στα τυφλά, το δέρμα του ήταν ήδη κρύο. Ο Γουίλ κατάπιε χολή και σηκώθηκε.

Προχώρησε προς τους στάβλους μηχανικά, με το μυαλό του να στριφογυρίζει από τις πιθανότητες. Μια επίθεση δαίμονα; Ή είχε πέσει πάνω σε κάτι μη-υπερφυσικό, κάποια βεντέτα ανάμεσα σε άτομα της πόλης, ή ένας Θεός ξέρει τι; Κανείς δεν έδειχνε να ψάχνει εκείνον συγκεκριμένα, αυτό ήταν σαφές.

Μπορούσε να ακούσει το αγωνιώδες κλαψούρισμα του Μπάλιου καθώς έμπαινε μέσα στο στάβλο. Δεν φαινόταν να έχει πάθει κάποια ζημιά, από το γύψινο ταβάνι μέχρι το λιθόστρωτο πάτωμα, το οποίο ήταν γεμάτο με αυλάκια αποχέτευσης. Δεν υπήρχαν άλλα άλογα στο στάβλο εκείνη τη νύχτα, και ευτυχώς, επειδή αμέσως όταν άνοιξε την πόρτα του κουβούκλιού του, ο Μπάλιος όρμησε μπροστά, και παραλίγο να ρίξει τον Γουίλ κάτω. Μόλις την τελευταία στιγμή κατάφερε ο Γουίλ να παραμερίσει καθώς το άλογο πέρασε με ταχύτητα από δίπλα του και

βγήκε από την πόρτα.

«Μπάλλιε!» Ο Γουίλ βλαστήμησε και έτρεξε πίσω από το άλογό του, στρίβοντας από το πλάι του πανδοχείου και βγαίνοντας στον κεντρικό δρόμο της πόλης.

Σταμάτησε παγωμένος. Στο δρόμο επικρατούσε χάος. Πτώματα κείτονταν διάσπαρτα, πεταμένα στην άκρη του δρόμου σαν να ήταν σκουπίδια. Οι πόρτες πολλών σπιτιών ήταν γκρεμισμένες, τα παράθυρα σπασμένα. Άνθρωποι πηγαινοέρχονταν τρέχοντας στα τυφλά μέσα στις σκιές, ουρλιάζοντας και φωνάζοντας ο ένας τον άλλο. Αρχετά από τα σπίτια καίγονταν. Καθώς ο Γουίλ κοιτούσε έντρομος, είδε μια οικογένεια να ξεχύνεται από την πόρτα ενός φλεγόμενου σπιτιού, ο πατέρας με τη νυχτική του, βήχοντας και προσπαθώντας να πάρει ανάσα, και πίσω του μια γυναίκα κρατώντας το χέρι ενός μικρού κοριτσιού.

Μόλις που πρόλαβαν να βγουν τρεκλίζοντας στο δρόμο όταν από τις σκιές υψώθηκαν σχήματα. Το φεγγαρόφωτο έπεσε πάνω σε μέταλλο.

Αυτόματα.

Κινούνταν με ρευστές κινήσεις, χωρίς να παραπατούν ή να τινάζονται. Φορούσαν ρούχα – ένα ετερόκλητο σύνολο από στρατιωτικές στολές, κάποιες από τις οποίες ο Γουίλ αναγνώριζε και άλλες όχι. Αλλά τα πρόσωπά τους ήταν από γυμνό μέταλλο, όπως και τα χέρια τους, τα οποία έσφιγγαν σπαθιά με μακριές λεπίδες. Ήταν τρία το ένα, που φορούσε ένα σκισμένο κόκκινο στρατιωτικό χιτώνιο, προχώρησε μπροστά, γελώντας – γελώντας; – καθώς ο πατέρας της οικογένειας προσπάθησε να σπρώξει τη γυναίκα και την κόρη του πίσω του, γλιστρώντας πάνω στον ματωμένο λιθόστρωτο δρόμο.

Μέσα σε μερικές στιγμές είχαν τελειώσει όλα, υπερβολικά γρήγορα ακόμα και για να κουνηθεί ο Γουίλ. Λεπίδες

άστραψαν, και άλλα τρία πτώματα προστέθηκαν στους σωρούς στους δρόμους.

«Αυτό είναι», είπε το αυτόματο με το τραχύ χιτώνιο. «Κάψτε τα σπίτια τους και βγάλτε τους έξω σαν αρουραίους. Σκοτώστε τους καθώς θα τρέχουν...» Σήκωσε το κεφάλι του, και φάνηκε να βλέπει τον Γουίλ. Ακόμα και από την απόσταση που τους χώριζε, ο Γουίλ ένιωσε την ισχύ εκείνου του βλέμματος.

Ο Γουίλ σήκωσε το σεράφ σπαδί του. «*Νακίρ*».

Η λεπίδα λαμπάδιασε, φωτίζοντας το δρόμο, μια ακτίνα λευκού φωτός ανάμεσα στις κόκκινες φλόγες. Μέσα από το αίμα και τη φωτιά ο Γουίλ είδε το αυτόματο με το κόκκινο χιτώνιο να προχωράει προς το μέρος του. Στο αριστερό του χέρι κρατούσε ένα μακρύ σπαδί. Το χέρι ήταν μεταλλικό, με αρθρώσεις, ευκίνητο· τυλιγόταν γύρω από τη λαβή του σπαδιού σαν να ήταν ανθρωπινό χέρι.

«*Νεφιλίμ*», είπε το πλάσμα, σταματώντας μισό μόλις μέτρο από τον Γουίλ. «Δεν περιμέναμε το είδος σου εδώ».

«*Προφανώς*», είπε ο Γουίλ. Έκανε ένα βήμα μπροστά και κάρφωσε το σεράφ σπαδί στο στήθος του αυτόματου.

Ακούστηκε ένας αμυδρός τσιτσιριστός ήχος, σαν μπίικον που τηγανίζεται. Καθώς το αυτόματο χαμήλωσε το βλέμμα του μπερδεμένο, το *Νακίρ* έγινε στάχτη, αφήνοντας το χέρι του Γουίλ να πιάνει μια εξαφανισμένη λαβή.

Το αυτόματο χαχάνισε, σηκώνοντας το βλέμμα του στον Γουίλ. Τα μάτια του έκαιγαν από ζωή και νοημοσύνη, και ο Γουίλ κατάλαβε με πανικό ότι κοιτούσε κάτι που δεν είχε ξαναδεί – όχι μόνο ένα πλάσμα που μπορούσε να μετατρέψει ένα σεράφ σπαδί σε στάχτη αλλά ένα μηχάνημα που είχε βούληση και ευφυΐα και αρκετή στρατηγική ώστε να κάψει ένα χωριό για να δολοφονήσει τους κατοίκους ενώ έτρεχαν να σωθούν.

«Και τώρα βλέπεις», είπε ο δαίμονας, γιατί αυτό ήταν

που στεκόταν μπροστά του. «Νεφιλίμ, όλα αυτά τα χρόνια μάς διώχνατε από αυτό τον κόσμο με τους ρούνους στα σπαθιά σας. Τώρα έχουμε σώματα πάνω στα οποία τα όπλα σας δεν έχουν αποτέλεσμα, και αυτός ο κόσμος θα γίνει δικός μας».

Ο Γουίλ πήρε μια κοφτή ανάσα καθώς ο δαίμονας σήκωσε το μακρύ σπαθί του. Έκανε ένα βήμα προς τα πίσω—Το σπαθί σηκώθηκε ψηλά και κατέβηκε— Το απέφυγε καθώς κάτι όρμησε δίπλα του στο δρόμο, κάτι τεράστιο και μαύρο που σηκώθηκε στα δυο πόδια του και κλότσησε και πέταξε το αυτόματο στο πλάι.

Ο Μπάλιος.

Ο Γουίλ, σήκωσε τα χέρια του, προσπαθώντας να πιάνει στα τυφλά τη χαιτή του αλόγου του. Ο δαίμονας σηκώθηκε όρθιος από τη λάσπη και όρμησε επάνω του, με τη λεπίδα του να αστράφτει, την ώρα ακριβώς που ο Μπάλιος έφευγε σαν σίφουνας, με τον Γουίλ να τραβά το σώμα του επάνω στη ράχη του αλόγου. Όρμησαν στον λιθόστρωτο δρόμο μαζί, με τον Γουίλ να κρατά το σώμα του χαμηλά πάνω στον Μπάλιο, τον άνεμο να τρυπώνει στα μαλλιά του και να στεγνώνει την υγρασία στο πρόσωπό του – δεν ήξερε αν ήταν αίμα ή δάκρυα.

Η Τέσα καθόταν στο πάτωμα του δωματίου της στο οχυρό του Μόρτμειν, κοιτάζοντας μουδιασμένα τη φωτιά.

Οι φλόγες έπαιζαν πάνω στα χέρια της, και στο μπλε φόρεμα που φορούσε. Ήταν και τα δυο τους λεκιασμένα με αίμα. Δεν ήξερε πώς είχε συμβεί αυτό· το δέρμα στον καρπό της ήταν τραχύ, και θυμόταν αμυδρά το αυτόματο να την αρπάζει από κει, και να σκίζει το δέρμα της με τα κοφτερά μεταλλικά του δάχτυλα καθώς εκείνη προσπαθούσε να ξεφύγει.

Δεν μπορούσε να διώξει από το μυαλό της τις εικόνες

που κυριαρχούσαν εκεί – τις εικόνες της καταστροφής του χωριού στην κοιλάδα. Την είχαν πάει εκεί με δεμένα μάτια, την είχαν κουβαλήσει τα αυτόματα, πριν την πετάξουν απότομα πάνω σε ένα γείσωμα από γκρι βράχο που έβλεπε απευθείας στην πόλη.

«Παρακολουθήστε», είχε πει ο Μόρτμεϊν, χωρίς να την κοιτάζει, παρά μόνο να καμαρώνει. «Παρακολουθήστε, δεσποινίς Γκρέι, και μετά μου μιλάτε για εξιλέωση».

Η Τέσα είχε σταθεί εκεί φυλακισμένη, με ένα αυτόματο να την κρατά από πίσω, με το χέρι του πάνω στο στόμα της, και τον Μόρτμεϊν να μουρμουρίζει σιγανά όλα όσα θα της έκανε αν τολμούσε να αποστρέψει το βλέμμα της από το χωριό. Είχε παρακολουθήσει αβοήθητη τα αυτόματα να προελαύνουν στην πόλη, να σφάζουν αδώνους άντρες και γυναίκες στους δρόμους. Το φεγγάρι υψωνόταν κόκκινο καθώς ο κουρδιστός στρατός είχε βάλει μεθοδικά φωτιά στο ένα σπίτι μετά το άλλο, σφάζοντας τις οικογένειες καθώς ξεχύνονταν έξω γεμάτες σύγχυση και τρόμο.

Και ο Μόρτμεϊν γελούσε.

«Βλέπετε τώρα», είχε πει. «Αυτά τα πλάσματα, αυτά τα δημιουργήματα, είναι ικανά για σκέψη και λογική και στρατηγική. Όπως οι άνθρωποι. Και ωστόσο είναι άθραυστα. Κοιτάξτε εκεί, εκείνο τον ανόητο με το δίκαννο».

Η Τέσα δεν ήθελε να κοιτάξει, αλλά δεν είχε άλλη επιλογή. Είχε παρακολουθήσει, με τα μάτια στεγνά και σκυθρωπά μια μακρινή φιγούρα να σηκώνει ένα δίκαννο για να προστατευτεί. Οι πυροβολισμοί είχαν ρίξει κάποια αυτόματα προς τα πίσω αλλά δεν τα είχαν αχρηστεύσει. Συνέχισαν να κατευθύνονται προς το μέρος του, ρίχνοντας το δίκαννο από το χέρι του, πετώντας τον στο δρόμο.

Και τον είχαν κάνει κομμάτια.

«Δαίμονες», είχε μουρμουρίσει ο Μόρτμεϊν. «Είναι άγριοι και τρελαίνονται να καταστρέφουν».

«Σας παρακαλώ», είχε πει πνιχτά η Τέσα. «Σας παρακαλώ, όχι άλλο, όχι άλλο. Θα κάνω ό,τι θέλετε, αλλά σας παρακαλώ, λυπηθείτε το χωριό».

Ο Μόρτμεϊν είχε γελάσει ξερά. «Τα κουρδιστά πλάσματα δεν έχουν καρδιές, δεσποινίς Γκρέϊν», είχε πει. «Δεν δείχνουν έλεος, όπως δεν θα έδειχνε έλεος ούτε η φωτιά ή το νερό. Είναι σαν να ικετεύετε μια πλημμύρα ή μια φωτιά στο δάσος να σταματήσουν την καταστροφική τους πορεία».

«Δεν ικετεύω αυτά», είχε πει εκείνη. Με την άκρη του ματιού της, της φάνηκε ότι είδε ένα μαύρο άλογο να διασχίζει τρέχοντας τους δρόμους του χωριού, με έναν αναβάτη στη ράχη του. Κάποιος που δραπετεύει από το μακελειό, ευχήθηκε. «ΙΚετεύω εσάς».

Είχε στρέψει τα παγωμένα μάτια του επάνω της, και ήταν άδεια σαν τον ουρανό. «Ούτε στη δική μου καρδιά υπάρχει έλεος. Η έκκλησή σας νωρίτερα στην καλή μου πλευρά με κούρασε. Σας έφερα εδώ για να σας δείξω τη ματαιότητα αυτής της πράξης. Δεν έχω καλή πλευρά στην οποία να μπορείτε να κάνετε έκκληση· κήκε πριν από χρόνια».

«Μα έκανα αυτό που ζητήσατε», είχε πει απελπισμένα. «Δεν υπάρχει λόγος γι' αυτό, όχι για μένα...»

«Δεν είναι για εσάς», είχε πει, αποστρέφοντας τη ματιά του. «Τα αυτόματα έπρεπε να δοκιμαστούν πριν σταλούν στη μάχη. Είναι απλή επιστήμη. Έχουν νοημοσύνη τώρα. Στρατηγική. Τίποτα δεν μπορεί να μπει στο δρόμο τους».

«Θα στραφούν και εναντίον σας, τότε».

«Δεν θα στραφούν. Οι ζωές τους είναι συνδεδεμένες με τη δική μου. Αν πεθάνω εγώ, θα καταστραφούν κι εκείνα. Πρέπει να με προστατεύσουν για να επιβιώσουν». Το βλέμμα του ήταν ψυχρό και απόμακρο. «Αρκετά. Σας έφερα εδώ για να σας δείξω ότι είμαι αυτό που είμαι, και θα το αποδεχτείτε. Ο κουρδιστός σας άγγελος προστατεύ-

ει τη δική σας ζωή, αλλά οι ζωές άλλων αθώων είναι στα χέρια μου – στα δικά σας χέρια. Μη με δοκιμάζετε, και δεν θα υπάρξει δεύτερο τέτοιο χωριό. Δεν θέλω να ακούσω άλλες κουραστικές διαμαρτυρίες».

Ο κουρδιστός σας άγγελος προστατεύει τη δική σας ζωή. Έβαλε το χέρι της επάνω του τώρα, νιώθοντας τον οικείο χτύπο κάτω από τα δάχτυλά της. Έκλεισε τα μάτια της, αλλά φρικτές εικόνες ζούσαν κάτω από τα βλέφαρά της. Στο μυαλό της είδε τους Νεφιλίμ να περικυκλώνονται από τα αυτόματα όπως έγινε με τους χωρικούς, τον Τζεμ να γίνεται κομμάτια από κουρδιστά τέρατα, το σώμα του Γουίλ να διαπερνάται από μεταλλικές λεπίδες, τον Χένρι και τη Σάρλοτ να καίγονται...

Το χέρι της σφίχτηκε με μανία γύρω από τον άγγελο, και τον τράβηξε από το λαιμό της, ρίχνοντάς τον στο ανώμαλο πέτρινο έδαφος τη στιγμή ακριβώς που ένα κούτσουρο έπεσε στη φωτιά, σηκώνοντας έναν πίδακα από κόκκινες σπίδες. Στο φως τους είδε την παλάμη του αριστερού της χεριού, είδε την αμυδρή ουλή από το έγκλημα που είχε προκαλέσει στον εαυτό της τη μέρα που είχε πει στον Γουίλ ότι είχε αρραβωνιαστεί τον Τζεμ.

Όπως και τότε, το χέρι της πήγε στο σκαλιστήρι της φωτιάς. Το σήκωσε, νιώθοντας το βάρος στο χέρι της. Η φωτιά είχε σκαρφαλώσει πιο ψηλά. Είδε τον κόσμο μέσα από μια χρυσαφένια καταχνιά καθώς σήκωσε το σκαλιστήρι και το κατέβασε πάνω στον κουρδιστό άγγελο.

Παρόλο που το σκαλιστήρι ήταν σιδερένιο, εξερράγη σε μια μεταλλική σκόνη, ένα σύννεφο από λαμπερά σωματίδια που έπεσαν στο πάτωμα, καλύπτοντας την επιφάνεια του κουρδιστού αγγέλου, ο οποίος κειτόταν ανέπαφος και χωρίς ούτε μία γρατζουνιά στο έδαφος μπροστά στα γόνατά της.

Και μετά ο άγγελος άρχισε να μετατοπίζεται και να αλ-

λάζει. Οι φτερούγες του τρεμούλιασαν, και οι κλειστές του βλεφαρίδες άνοιξαν αποκαλύπτοντας δύο κομμάτια λευκού χαλαζία. Από μέσα τους ξεχύθηκαν λεπτές ακτίνες λευκού φωτός. Όπως είχε δει στους πίνακες του αστεριού πάνω από τη Βηθλεέμ, το φως υψωνόταν όλο και πιο πολύ, εκπέμποντας ακτίνες φωτός. Αργά άρχισε να συμπυκνώνεται σε ένα σχήμα – στη μορφή ενός αγγέλου.

Ήταν μια θολή λάμψη ενός τόσο έντονου φωτός ώστε ήταν δύσκολο να το κοιτάζει κατάματα. Μέσα από το φως, η Τέσα μπορούσε να δει το αμυδρό περίγραμμα μιας φιγούρας που έμοιαζε με άντρα. Μπορούσε να δει μάτια που δεν είχαν ίριδες ή κόρες – ενσωματωμένα κομμάτια κρυστάλλου που γυάλιζαν στο φως της φωτιάς. Οι φτερούγες του αγγέλου ήταν πλατιές, και απλώνονταν από τους ώμους του, με ένα γυαλιστερό μέταλλο να καλύπτει την άκρη του κάθε φτερού. Τα χέρια του ήταν τυλιγμένα πάνω από τη λαβή ενός κομψού σπαδιού.

Τα κενά λαμπερά μάτια του στράφηκαν επάνω της. *Γιατί προσπαθείς να με καταστρέψεις; Η φωνή ήταν γλυκιά, και αντηχούσε στο μυαλό της σαν μουσική. Σε προστατεύω.*

Ξαφνικά σκέφτηκε τον Τζεμ, ξαπλωμένο στα μαξιλάρια του, με το πρόσωπό του χλομό και ιδρωμένο. *Υπάρχουν κι άλλα πράγματα στη ζωή από το να ζεις. «Δεν θέλω να καταστρέψω εσένα, αλλά τον εαυτό μου».*

Μα γιατί να θέλεις να το κάνεις αυτό; Η ζωή είναι δώρο.

«Θέλω να κάνω το σωστό», είπε. «Με το να με κρατάς ζωντανή επιτρέπεις να υπάρξει μεγάλο κακό».

Κακό. Η μελωδική φωνή ήταν συλλογισμένη. Βρίσκομαι τόσο καιρό στην κουρδιστή φυλακή μου ώστε έχω ξεχάσει το καλό και το κακό.

«Στην κουρδιστή φυλακή;» ψιθύρισε η Τέσα. «Μα πώς μπορεί να είναι φυλακισμένος ένας άγγελος;»

Ο Τζον Ταντέους Σέιντ ήταν εκείνος που με φυλάκισε. Έπιασε την ψυχή μου μέσα σε ένα ξόρκι και τη φυλάκισε σ' αυτό το μηχανικό σώμα.

«Όπως η Πυξίδα», είπε η Τέσα. «Μόνο που αντί για ένα δαίμονα φυλακίζεις έναν άγγελο».

Είμαι ένας άγγελος με θεϊκή φύση, είπε ο άγγελος, καθώς αιωρείτο μπροστά της. Είμαι αδελφός του Σίτζιλ, του Κουράμπι και του Ζουράχ, των Φραβάσι και των Ντακίνι.

«Και – αυτή είναι η αληθινή σου μορφή; Έτσι είσαι;»

Βλέπεις μόνο ένα απειροελάχιστο κλάσμα αυτού που είμαι. Στην πραγματική μου μορφή είμαι θανάσιμα λαμπρός. Η ελευθερία του Ουρανού ήταν δική μου, πριν παγιδευτώ και δεδω μαζί σου.

«Λυπάμαι», ψιθύρισε.

Δεν φταις εσύ. Δεν με φυλάκισες εσύ. Τα πνεύματά μας είναι δεμένα, αυτό είναι αλήθεια, αλλά από τότε που σε προστάτευα στη μήτρα, ήξερα ότι δεν έφταιγες εσύ.

«Ο φύλακας άγγελός μου».

Λίγοι μπορούν να πουν ότι έχουν δικό τους έναν άγγελο που τους προστατεύει. Εσύ μπορείς.

«Δεν θέλω να σε έχω δικό μου», είπε η Τέσα. «Θέλω να πεθάνω με τους δικούς μου όρους, όχι να αναγκαστώ να ζήσω με τους όρους του Μόρτμεϊν».

Δεν μπορώ να σε αφήσω να πεθάνεις. Η φωνή του αγγέλου ήταν γεμάτη θλίψη. Η Τέσα θυμήθηκε το βιολί του Τζεμ, καθώς έπαιζε τη μουσική της καρδιάς του. Είναι η εντολή που έχω λάβει.

Η Τέσα σήκωσε το κεφάλι της. Το φως της φωτιάς διαπερνούσε τον άγγελο όπως το φως του ηλίου έναν κρύσταλλο, ρίχνοντας μια ακτινοβολία χρωμάτων στα τοιχώματα της σπηλιάς. Αυτό δεν ήταν ένα μοχθηρό κατασκεύασμα' αυτό ήταν κάτι καλό, που είχε υποκύψει στη

βούληση του Μόρτμεϊν, αλλά θεϊκό στη φύση του. «Όταν ήσουν άγγελος» είπε η Τέσα «ποιο ήταν το όνομά σου;»

Το όνομά μου, είπε ο άγγελος, ήταν Ιθουριήλ.

«Ιθουριήλ», ψιθύρισε η Τέσα, και έτεινε το χέρι της στον άγγελο, λες και μπορούσε να τον φτάσει, να τον παρηγορήσει με κάποιο τρόπο. Αλλά τα δάχτυλά της συνάντησαν μονάχα κενό αέρα. Ο άγγελος άρχισε να τρεμοφέγγει και να ξεθωριάζει, αφήνοντας πίσω του μόνο μια λάμψη, μια έκρηξη φωτός στο εσωτερικό μέρος των βλεφαρίδων της.

Ένα παγωμένο κύμα χτύπησε την Τέσα, και τινάχτηκε καθιστή, με τα μάτια της να ανοίγουν απότομα. Ήταν μισοξαπλωμένη στις κρύες πέτρες του πατώματος μπροστά στη σχεδόν σβησμένη φωτιά. Το δωμάτιο ήταν σκοτεινό, ελάχιστα φωτισμένο από τις κοκκινωπές στάχτες στο τζάκι. Το σκαλιστήρι ήταν εκεί όπου βρισκόταν πριν. Το χέρι της τινάχτηκε αμέσως στο λαιμό της – και βρήκε τον κουρδιστό της άγγελο εκεί.

Ένα όνειρο. Η καρδιά της Τέσα κόντευε να σταματήσει. Ήταν όλα ένα όνειρο. Δεν υπήρχε άγγελος για να τη λούσει με το φως του. Υπήρχε μόνο αυτό το κρύο δωμάτιο, το σκοτάδι που κάλυπτε τα πάντα, και ο κουρδιστός άγγελος που μετρούσε με τον σταθερό του χτύπο τα λεπτά μέχρι το τέλος των πάντων στον κόσμο.

Ο Γουίλ στεκόταν στην κορυφή του Κάντερ Άιντρις, με τα χαλινάρια του αλόγου του στο χέρι του.

Καθώς ίππευε προς το Ντόλγκελαου, είχε δει το τεράστιο τείχος του Κάντερ Άιντρις να υψώνεται πάνω από την εκβολή του Μόνταχ και του είχε κοπεί η ανάσα – είχε φτάσει. Είχε σκαρφαλώσει ξανά αυτό το βουνό, όταν ήταν παιδί, με τον πατέρα του, κι εκείνες οι αναμνήσεις έμειναν μαζί του καθώς έφυγε από το δρόμο

του Ντίνας Μόντουι και κατευθύνθηκε προς το βουνό στη ράχη του Μπάλιου, ο οποίος έμοιαζε να προσπαθεί ακόμη να ξεφύγει από τις φλόγες του χωριού που είχαν αφήσει πίσω τους. Είχαν συνεχίσει περνώντας μέσα από ένα χορταριασμένο βάλτο –στη μία κατεύθυνση μπορούσαν να δουν την ασημένια θάλασσα, και στην άλλη την κορυφή του Σνόουντον– μέχρι την κοιλάδα του Ναντ Κάντερ. Το χωριό του Ντόλγκελαου από κάτω, το οποίο λαμπύριζε από κάποιο περιστασιακό φως, δημιουργούσε μια όμορφη εικόνα, αλλά ο Γουίλ δεν θαύμαζε τη θέα. Ο ρούνος της Νυχτερινής Όρασης που είχε σχεδιάσει επάνω του τού έδινε τη δυνατότητα να ακολουθήσει τα ίχνη των κουρδιστών πλασμάτων. Ήταν τόσο πολλά ώστε το έδαφος είχε σκαφτεί εκεί όπου είχαν κατέβει το βουνό, και ακολούθησε το μονοπάτι της καταστροφής προς την κορυφή το βουνού με την καρδιά του να βροντάει.

Τα ίχνη τους οδηγούσαν πέρα από ένα σωρό από τεράστιες πέτρες που ο Γουίλ θυμόταν ότι ονομάζονταν λιθώνες. Σχημάτιζαν έναν μερικό τοίχο που προστάτευε το Κουμ Κάου, μια μικρή κοιλάδα πάνω στο βουνό στην καρδιά της οποίας βρισκόταν η Λυν Κάου, μια καθάρια λίμνη που είχε δημιουργηθεί από το λιώσιμο των παγετώνων. Τα ίχνη του κουρδιστού στρατού οδηγούσαν από την άκρη της λίμνης...

Και εξαφανίζονταν.

Ο Γουίλ στάθηκε εκεί, να κοιτάζει τα κρύα, καθάρια νερά. Θυμήθηκε ότι με το φως της ημέρας, αυτή η θέα ήταν εξαιρετική: η Λυν Κάου καταγάλανη, να περιβάλλεται από πράσινο γρασίδι, και ο ήλιος να αγγίζει τις μυτερές άκρες του Μάινιντ Πένκοουντ, τους γκρεμούς που περιέβαλλαν τη λίμνη. Ένωθε σαν να βρισκόταν ένα εκατομμύριο χιλιόμετρα μακριά από το Λονδίνο.

Η αντανάκλαση του φεγγαριού λαμπύριζε στο νερό.

Αναστέναξε. Το νερό έγλυφε απαλά την όχθη της λίμνης, αλλά δεν μπορούσε να σβήσει τα σημάδια από τα ίχνη των αυτόματων. Ήταν σαφές από πού είχαν έρθει. Χάιδεψε το λαιμό του Μπάλιου.

«Περίμενέ με εδώ», είπε. «Και αν δεν γυρίσω, επέστρεψε στο Ινστιτούτο. Θα χαρούν όταν θα σε ξαναδούν, παλιόφιλε».

Το άλογο χλιμίντρισε απαλά και δάγκωσε το μανίκι του, αλλά ο Γουίλ πήρε μια ανάσα και μπήκε στη Λυν Κάου. Το κρύο υγρό περικύκλωσε τις μπότες του και το παντελόνι του, μουλιάζοντάς το για να παγώσει το δέρμα του. Το σοκ τον έκανε να πάρει μια κοφτή ανάσα.

«Πάλι βρεγμένος», είπε σκυθρωπά και έκανε μια βουτιά στα παγωμένα νερά της λίμνης. Έμοιαζαν να τον τραβάνε μέσα, σαν κινούμενη άμμος – ίσα που πρόλαβε να πάρει μια ανάσα πριν το παγωμένο νερό τον τραβήξει μέσα στο σκοτάδι.

Προς: Σάροτ Μπράνγουελ

Από: Ύπατο Γουέιλαντ

Κυρία Μπράνγουελ,

Απαλλάσσεστε από τα καθήκοντά σας ως επικεφαλής του Ινστιτούτου. Θα μπορούσα να μιλήσω για την απογοήτευση που αισθάνομαι για εσάς ή για τη διάλυση της πίστης ανάμεσά μας τώρα. Αλλά τα λόγια, μπροστά στο μέγεθος της προδοσίας που μου προσφέρατε, είναι μάταια. Με την άφιξή μου στο Λονδίνο αύριο, περιμένω εσείς και ο σύζυγός σας να έχετε αποχωρήσει ήδη από το Ινστιτούτο και να έχετε μεταφέρει τα υπάρχοντά σας. Η μη συμμόρφωση με αυτή την αίτηση θα αντιμετωπιστεί με τις πιο αυστηρές ποινές που προβλέπει ο Νόμος.

Τζοσάια Γουέιλαντ, Ύπατος του Ενκλάβιου

19

Θα καούμε ξαπλωμένοι

*Τώρα θα σε κάψω κι εγώ, θα σε κάψω ολοκληρωτικά,
Παρόλο που θα είμαι καταραμένος γι' αυτό
Θα μείνουμε και οι δύο ξαπλωμένοι και θα καούμε
— Σάρλοτ Μιου, "Στο Νεκροταφείο Νάνχεντ"*

Ήταν σκοτεινά για μερικές μόνο στιγμές. Το παγωμένο νερό ρούφηξε τον Γουίλ κάτω, και μετά έπεφτε – κουλουριάστηκε τη στιγμή ακριβώς που το έδαφος υψωνόταν για να τον χτυπήσει, κόβοντάς του την αναπνοή.

Έβηξε και γύρισε μπρούμυτα, για να σηκωθεί στα γόνατα, με το νερό να στάζει από τα χέρια του και τα ρούχα του. Έκανε να πιάσει το μαγικό του φως, αλλά μετά κατέβασε το χέρι του· δεν ήθελε να φωτίσει τίποτα αν αυτό τραβούσε την προσοχή επάνω του. Θα έπρεπε να αρκεστεί στο ρούνο Νυχτερινής Όρασης.

Ήταν αρκετός για να του δείξει ότι βρισκόταν σε ένα βραχώδες σπήλαιο. Αν κοιτούσε από πάνω του, μπορούσε να δει τα στροβιλιζόμενα νερά της λίμνης, λες και υπήρχε κάποιο τζάμι που τα συγκρατούσε από το να πέσουν. Υπήρχαν τούνελ που οδηγούσαν έξω από το σπήλαιο, χω-

ρίς σημάδια για να δείχνουν που μπορεί να κατέληγαν. Σηκώθηκε όρθιος και διάλεξε στα τυφλά το τούνελ που βρισκόταν τέρμα αριστερά, μπαίνοντας προσεκτικά μέσα στο απόλυτο σκοτάδι.

Τα τούνελ ήταν πλατιά, με λεία πατώματα που δεν έφεραν κανένα σημάδι του περάσματος των κουρδιστών πλασμάτων. Οι πλευρές τους ήταν από ηφαιστειακή πέτρα. Θυμήθηκε να σκαρφαλώνει στο Κάντερ Άιντρις με τον πατέρα του, πριν από χρόνια. Υπήρχαν πολλοί θρύλοι για το βουνό: ότι ήταν η καρέκλα ενός γίγαντα, ο οποίος είχε καθίσει επάνω της και κοιτούσε τα αστέρια ότι ο Βασιλιάς Αρθούρος και οι ιππότες του κοιμούνταν κάτω από το λόφο, περιμένοντας τη στιγμή που η Βρετανία θα ξυπνούσε και θα τους χρειαζόταν ξανά ότι όποιος περνούσε τη νύχτα στη βουνοπλαγιά, όταν θα ξυπνούσε θα είχε γίνει ποιητής ή τρελός.

Και πού να ήξερε ο κόσμος, σκέφτηκε ο Γουίλ καθώς έστριβε σε μια καμπή του τούνελ και βγήκε σε με μεγαλύτερη σπηλιά, πόσο παράξενη ήταν η αλήθεια.

Η σπηλιά ήταν πλατιά, και κατέληγε σε ένα μεγαλύτερο χώρο στην άλλη άκρη της αίθουσας, όπου έλαμπε ένα αδύναμο φως. Εδώ κι εκεί ο Γουίλ έπιανε κάποια ασημένια λάμψη που του φάνηκε ότι ήταν νερό που έτρεχε σε ρυάκια στους μαύρους τοίχους, αλλά με μια πιο κοντινή εξέταση αποδείχτηκε ότι ήταν φλέβες χρυσταλλικού χαλαζία.

Ο Γουίλ κατευθύνθηκε προς το αδύναμο φως. Ανακάλυψε ότι η καρδιά του χτυπούσε γρήγορα μέσα στο στήθος του, και προσπάθησε να αναπνέει σταθερά για να την ηρεμήσει. Ήξερε τι ήταν αυτό που επιτάχυνε τον παλμό του. Η Τέσα. Αν την είχε ο Μόρτμεϊν, τότε ήταν εδώ – κοντά. Ίσως να την έβρισκε κάπου μέσα σε αυτή την κυψέλη από τούνελ.

Άκουσε τη φωνή του Τζεμ μέσα στο κεφάλι του, λες και ο παραμιπατάι του στεκόταν δίπλα του, συμβουλευόντάς τον. Πάντοτε έλεγε ότι ο Γουίλ βιαζόταν να ολοκληρώσει μια αποστολή αντί να προχωρά με ένα συγκρατημένο τρόπο, και ότι πρέπει κανείς να κοιτάζει το επόμενο βήμα στο μονοπάτι μπροστά του, αντί για το βουνό στο βάθος, διαφορετικά δεν θα έφτανε ποτέ στο στόχο του. Ο Γουίλ έκλεισε τα μάτια του για μια στιγμή. Ήξερε ότι ο Τζεμ είχε δίκιο, αλλά ήταν δύσκολο να το θυμάται, όταν ο στόχος που προσπαθούσε να φτάσει ήταν το κορίτσι που αγαπούσε.

Άνοιξε τα μάτια του και προχώρησε προς το αδύναμο φως στην άλλη άκρη της σπηλιάς. Το έδαφος από κάτω του ήταν λείο, χωρίς πέτρες ή χαλίκια, και με φλέβες σαν μάρμαρο. Το φως μπροστά φούντωσε – και ο Γουίλ σταμάτησε απότομα, και μόνο όλα αυτά τα χρόνια εκπαίδευσης ως Κυνηγός των Σκιών τον εμπόδισαν να πέσει μπροστά και να σκοτωθεί.

Γιατί το πέτρινο πάτωμα κατέληγε σε έναν απότομο γκρεμό. Στεκόταν σε ένα γείσωμα, κοιτάζοντας κάτω ένα στρογγυλό αμφιδέατρο. Ήταν γεμάτο αυτόματα. Ήταν σιωπηλά και ακίνητα, σαν μηχανικά παιχνίδια που είχαν ξεκουρδιστεί. Ήταν ντυμένα, όπως εκείνα στο χωριό, με κουρέλια από στρατιωτικές στολές, παραταγμένα το ένα δίπλα στο άλλο σαν μολυβένια στρατιωτάκια σε κανονικό μέγεθος.

Στο κέντρο της αίθουσας υπήρχε μια υπερυψωμένη πέτρινη πλατφόρμα, και στο τραπέζι κειτόταν ένα άλλο αυτόματο, σαν ένα πτώμα σε ένα τραπέζι αυτοψίας. Το κεφάλι του ήταν από γυμνό μέταλλο, αλλά το υπόλοιπο σώμα του καλυπτόταν από χλομό ανθρώπινο δέρμα – και πάνω σε αυτό το δέρμα υπήρχαν σχεδιασμένοι ρούνοι.

Καθώς κοιτούσε, ο Γουίλ τους αναγνώρισε, τον ένα

μετά τον άλλο: Μνήμη, Ευκινησία, Ταχύτητα, Νυχτερινή Όραση. Φυσικά, δεν θα είχαν ποτέ αποτέλεσμα πάνω σε ένα μηχανήμα φτιαγμένο από μέταλλο και ανθρώπινο δέρμα. Ίσως από μακριά να παραπλανούσε τους Κυνηγούς των Σκιών, αλλά...

Αλλά αν χρησιμοποίησε δέρμα από Κυνηγό των Σκιών; ψιθύρισε μια φωνή στο μυαλό του Γουίλ. Τι θα δημιουργούσε τότε; Πόσο τρελός είναι και πότε θα σταματήσει; Η σκέψη, και η εικόνα των ρούνων του Ουρανού χαραγμένων πάνω σε ένα τόσο τερατώδες πλάσμα, έκανε το στομάχι του Γουίλ να σφιχτεί· οπισθοχώρησε απότομα από την άκρη του γεισώματος και παραπάτησε προς τα πίσω, σταματώντας πάνω σε έναν κρύο πέτρινο τοίχο, με τα χέρια του να κολλάνε από τον ιδρώτα.

Είδε ξανά το χωριό στο μυαλό του, τα πτώματα στους δρόμους, άκουσε το μεταλλικό συριγμό του κουρδιστού δαίμονα καθώς του μιλούσε:

Όλα αυτά τα χρόνια μάς διώχνατε από αυτό τον κόσμο με τους ρούνους των σπαδιών σας. Τώρα έχουμε σώματα πάνω στα οποία τα όπλα σας δεν έχουν αποτέλεσμα, και αυτός ο κόσμος θα γίνει δικός μας.

Η οργή πλημμύρισε τις φλέβες του Γουίλ σαν φωτιά. Ξεκόλλησε από τον τοίχο και έτρεξε σε ένα στενό τούνελ, μακριά από τη σπηλαιώδη αίθουσα. Καθώς προχωρούσε, του φάνηκε ότι άκουσε έναν ήχο πίσω του –ένα βόμβο, σαν να ξεκινούσε ο μηχανισμός ενός μεγάλου ρολογιού– αλλά όταν γύρισε, δεν είδε τίποτα, μόνο τους λείους τοίχους της σπηλιάς, και τις ακίνητες σκιές.

Το τούνελ που ακολουθούσε γινόταν όλο και πιο στενό καθώς περπατούσε, έως ότου τελικά κατέληξε να περνάει γυρισμένος στο πλάι από ένα στενό άνοιγμα του βράχου απιό κρυσταλλικό χαλαζία. Ήξερε ότι αν στένευε κι άλλο θα έπρεπε να γυρίσει πίσω και να επιστρέψει στη σπηλιά·

η σκέψη τον έκανε να προχωρήσει με ανανεωμένο σθένος, και γλίστρησε μπροστά, και παραλίγο να πέσει, καθώς το πέραςμα ξαφνικά άνοιξε σε έναν πιο πλατύ διάδρομο.

Έμοιαζε σχεδόν σαν ένα διάδρομο του Ινστιτούτου, μόνο που αποτελείτο ολοκληρωτικά από λεία πέτρα, με δαυλούς στερεωμένους ανά διαστήματα σε μεταλλικές βάσεις. Δίπλα από κάθε δαυλό υπήρχε μια αψιδωτή πόρτα, επίσης από πέτρα. Οι πρώτες δύο έχασκαν ανοιχτές οδηγώντας σε άδεια σκοτεινά δωμάτια.

Πέρα από την τρίτη πόρτα ήταν η Τέσα.

Ο Γουίλ δεν την είδε αμέσως όταν μπήκε στο δωμάτιο. Η πέτρινη πόρτα μισόκλεισε πίσω του, αλλά διαπίστωσε ότι δεν βρισκόταν στο σκοτάδι. Υπήρχε ένα τρεμάμενο φως – οι μισόσβηστες φλόγες μιας φωτιάς σε ένα πέτρινο τζάκι στην άλλη άκρη του δωματίου. Προς μεγάλη του έκπληξη ήταν επιπλωμένο σαν ένα δωμάτιο πανδοχείου, με ένα κρεβάτι και ένα νιπτήρα, χαλιά στο πάτωμα, ακόμα και κουρτίνες στους τοίχους, παρόλο που κρέμονταν πάνω από γυμνή πέτρα, χωρίς παράθυρα.

Μπροστά στη φωτιά υπήρχε μια αδύνατη σκιά, συσπειρωμένη στο έδαφος. Το χέρι του Γουίλ πήγε αυτόματα στη λαβή του μαχαιριού στη μέση του – και μετά η σκιά γύρισε, με τα μαλλιά να γλιστράνε πάνω από τον ώμο της, και είδε το πρόσωπό της.

Η Τέσα.

Το χέρι του έπεσε από το μαχαίρι καθώς η καρδιά του άρχισε να χτυπάει μέσα στο στήθος του με μια απίστευτη, επώδυνη δύναμη. Είδε την έκφρασή της να αλλάζει: περιέργεια, έκπληξη, δυσπιστία. Σηκώθηκε όρθια, με τη φούστα της να πέφτει γύρω της καθώς ίσιωνε το σώμα της, και την είδε να απλώνει το χέρι της.

«Γουίλ;» είπε.

Ήταν λες και ένα κλειδί γύρισε την κλειδαριά μιας

πόρτας, ελευθερώνοντάς τον προχώρησε μπροστά. Ποτέ δεν υπήρξε μεγαλύτερη απόσταση από την απόσταση που τον χώριζε από την Τέσα εκείνη τη στιγμή. Ήταν ένα μεγάλο δωμάτιο εκείνη τη στιγμή, η απόσταση ανάμεσα στο Λονδίνο και το Κάντερ Άιντρις έμοιαζε σαν να μην ήταν τίποτα μπροστά στην απόσταση μέσα σε κείνο το δωμάτιο. Ένωσε ένα ρίγος, κάτι σαν αντίσταση, καθώς διέσχιζε το δωμάτιο. Είδε την Τέσα να απλώνει το χέρι της, το στόμα της να σχηματίζει λέξεις – και μετά ήταν στα χέρια της, με την ανάσα και των δύο να έχει σχεδόν κοπεί καθώς συγκρούστηκαν μεταξύ τους.

Εκείνη είχε σηκωθεί στα δάχτυλα των ποδιών της, με τα χέρια της γύρω από τους ώμους του, ψιθυρίζοντας το όνομά του: «Γουίλ, Γουίλ, Γουίλ...» Έθαψε το πρόσωπό του στο λαιμό της, εκεί που τα πυκνά της μαλλιά κατάρωναν μύριζε καπνό και άρωμα βιολέτας. Την έσφιξε ακόμα πιο πολύ καθώς τα δάχτυλά της τυλίχτηκαν στο πίσω μέρος του γιακά του, και έμειναν έτσι αγκαλιασμένοι. Για κείνη μονάχα τη στιγμή η θλίψη που τον πίεζε σαν μια ατσαλένια λαβή μετά το θάνατο του Τζεμ έμοιαζε να χαλαρώνει και μπόρεσε να ανασάνει.

Σκέφτηκε την κόλαση που είχε περάσει από τότε που έφυγε από το Λονδίνο – τις ημέρες της ασταμάτητης ιππασίας, τις άυπνες νύχτες. Αίμα και απώλεια και πόνος και μάχη. Όλα για να τον φέρουν εδώ. Στην Τέσα.

«Γουίλ», είπε ξανά, κι εκείνος χαμήλωσε το βλέμμα του για να κοιτάξει το λεκιασμένο με δάκρυα πρόσωπό της. Υπήρχε ένας μώλωπας στο ζυγωματικό της. Κάποιος την είχε χτυπήσει εκεί, και η καρδιά του πλημμύρισε με οργή. Θα μάθαινε ποιος ήταν, και θα τον σκότωνε. Αν ήταν ο Μόρτμείν, θα τον σκότωνε αφού πρώτα έκανε το τερατώδες εργαστήριό του στάχτη, έτσι ώστε να δει ο τρελός την καταστροφή του δημιουργήματός του – «Γουίλ»,

είπε ξανά η Τέσα, διακόπτοντας τις σκέψεις του. Ακουγόταν σχεδόν ξέπνοη. «Γουίλ, ανόητε».

Οι ρομαντικές του σκέψεις σταμάτησαν απότομα σαν μια άμαξα μέσα στην κυκλοφοριακή συμφόρηση στην Οδό Φλιτ. «Εγώ... Τι;»

«Ω, Γουίλ», είπε. Τα χείλη της έτρεμαν· έδειχνε σαν να μην μπορούσε να αποφασίσει αν έπρεπε να γελάσει ή να κλάψει. «Θυμάσαι όταν μου είπες ότι ο όμορφος νεαρός που προσπαθεί να σε σώσει δεν κάνει ποτέ λάθος ακόμα κι αν λέει ότι ο ουρανός είναι μοβ και αποτελείται από σκαντζόχοιρους;»

«Την πρώτη φορά που σε είδα. Ναι».

«Ω, Γουίλ μου». Τραβήχτηκε απαλά από την αγκαλιά του, στερεώνοντας μια μπερδεμένη τούφα μαλλιών πίσω από το αφτί της. Τα μάτια της παρέμειναν καρφωμένα στα δικά του. «Δεν ξέρω πώς έφτασες να με βρεις, πόσο δύσκολο πρέπει να ήταν. Είναι απίστευτο. Αλλά – πιστεύεις στ' αλήθεια ότι ο Μόρτμεϊν θα με άφηνε αφύλαχτη σε ένα δωμάτιο με μια ανοιχτή πόρτα;» Γύρισε από την άλλη και προχώρησε μερικά βήματα, για να σταματήσει απότομα. «Να», είπε, και σήκωσε το χέρι της, απλώνοντας τα δάχτυλά της. «Ο αέρας είναι στέρεος σαν τοίχος εδώ. Αυτή είναι μια φυλακή, Γουίλ, και τώρα είσαι μέσα της μαζί μου».

Προχώρησε για να σταθεί δίπλα της, γνωρίζοντας ήδη τι θα έβρισκε. Θυμήθηκε την αντίσταση που είχε νιώσει καθώς διέσχιζε το δωμάτιο. Ο αέρας σχημάτισε έναν ελαφρύ κυματισμό όταν τον άγγιξε με το δάχτυλό του αλλά ήταν πιο σκληρός από μια παγωμένη λίμνη. «Την ξέρω αυτή τη δομή», είπε. «Το Ενκλάβιο χρησιμοποιεί μερικές φορές μια εκδοχή της». Το χέρι του έκλεισε σε μια γροδιά και τη χτύπησε πάνω στον στέρεο αέρα, αρκετά δυνατά για να πονέσει τα κόκαλα στο χέρι του. «*Uffern gwaedlyd*»,

βλαστήμησε στα ουαλικά. «Διέσχισα όλη τη χώρα για να σε βρω, και δεν μπορώ να κάνω ούτε αυτό σωστά. Τη στιγμή που σε είδα, το μόνο που μπορούσα να σκεφτώ ήταν να τρέξω κοντά σου. Μα τον Άγγελο, Τέσα...»

«Γουίλ!» Έπιασε το χέρι του. «Μην τολμήσεις να ζητήσεις συγγνώμη. Καταλαβαίνεις τι σημαίνει για μένα το ότι είσαι εδώ; Είναι σαν ένα θαύμα ή σαν την άμεση επέμβαση του ουρανού, γιατί προσευχόμουν να δω τα πρόσωπα εκείνων που αγαπούσα πριν πεθάνω». Μιλούσε απλά, με απόλυτη φυσικότητα – αυτό ήταν ένα από τα πράγματα που αγαπούσε στην Τέσα, ότι δεν κρυβόταν ούτε προσποιείτο, παρά μόνο έλεγε αυτό που σκεφτόταν χωρίς να το διανθίζει. «Όταν ήμουν στο Σκοτεινό Σπίτι, κανείς δεν νοιαζόταν αρκετά για να με ψάξει. Όταν με βρήκες, ήταν κατά τύχη. Αλλά τώρα...»

«Τώρα μας καταδίκασα και τους δυο στην ίδια τύχη», είπε χαμηλόφωνα. Τράβηξε ένα μαχαίρι από τη ζώνη του και το βύθισε στον αόρατο τοίχο μπροστά του. Η καλυμμένη με ρούνους λεπίδα του μαχαιριού έγινε θρύψαλα, και ο Γουίλ πέταξε τη σπασμένη λαβή στο πλάι και βλαστήμησε ξανά, χαμηλόφωνα.

Η Τέσα ακούμπησε απαλά το χέρι της πάνω στον ώμο του. «Δεν είμαστε καταδικασμένοι», είπε. «Σίγουρα δεν έχεις έρθει μόνος σου, Γουίλ. Ο Χένρι ή ο Τζεμ, θα μας βρουν. Από την άλλη πλευρά του τοίχου, μπορούμε να ελευθερωθούμε. Έχω δει πώς το κάνει ο Μόρτμεϊν, και...»

Ο Γουίλ δεν κατάλαβε τι έγινε μετά. Η έκφρασή του πρέπει να άλλαξε στην αναφορά του ονόματος του Τζεμ, γιατί είδε λίγο από το χρώμα να εξαφανίζεται από το πρόσωπό της. Το χέρι της σφίχτηκε στο μπράτσο του.

«Τέσα», είπε. «Είμαι μόνος».

Η λέξη “μόνος” βγήκε σπασμένη, λες και μπορούσε να γευτεί την πίκρα της απώλειας στη γλώσσα του και πά-

λευε να τη νικήσει για να καταφέρει να μιλήσει.

«Ο Τζεμ;» είπε. Ήταν κάτι περισσότερο από μια ερώτηση. Ο Γουίλ δεν είπε τίποτα· η φωνή του έμοιαζε να έχει χαθεί. Είχε σκεφτεί να τη βγάλει πρώτα έξω από αυτό το μέρος πριν της πει για τον Τζεμ, είχε φανταστεί να της το λέει κάπου με ασφάλεια, κάπου όπου θα υπήρχε χώρος και χρόνος για να την παρηγορήσει. Τώρα ήξερε ότι ήταν ανόητος που το είχε σκεφτεί, που είχε φανταστεί ότι αυτό που είχε χάσει δεν θα ήταν γραμμένο σε όλο του το πρόσωπο. Ότι χρώμα της είχε απομείνει αποστραγγίστηκε από το δέρμα της· ήταν σαν να παρακολουθούσε μια φωτιά να τρεμοπαίζει και να σβήνει. «Όχι», ψιθύρισε.

«Τέσα...»

Έκανε ένα βήμα προς τα πίσω, κουνώντας το κεφάλι της. «Όχι, δεν είναι δυνατόν. Θα το ήξερα – δεν μπορεί να είναι δυνατόν».

Άπλωσε το χέρι του προς το μέρος της. «Τες...»

Είχε αρχίσει να τρέμει βίαια. «Όχι», είπε ξανά. «Όχι, μην το πεις. Αν δεν το πεις, δεν θα είναι αλήθεια. Δεν μπορεί να είναι αλήθεια. Δεν είναι δίκαιο».

«Λυπάμαι», ψιθύρισε.

Το πρόσωπό της κατέρρευσε, διαλύθηκε σαν ένα φράγμα κάτω από μια υπερβολική πίεση. Βυθίστηκε στα γόνατά της, και διπλώθηκε στα δύο. Τα χέρια της τυλίχτηκαν γύρω από το σώμα της. Κρατούσε τον εαυτό της σφιχτά, λες και προσπαθούσε να τον εμποδίσει να διαλυθεί. Ο Γουίλ αισθάνθηκε ένα νέο κύμα εκείνου του ανήμπορου πόνου που είχε βιώσει στην αυλή του Πράσινου Άντρα. Τι είχε κάνει; Είχε έρθει εδώ για να τη σώσει, αλλά αντί να τη σώσει το μόνο που είχε καταφέρει ήταν να της προκαλέσει πόνο. Ένωθε σαν να ήταν στ' αλήθεια καταραμένος – ικανός μονάχα να προκαλεί πόνο σε κείνους που αγαπούσε.

«Λυπάμαι», είπε ξανά, βάζοντας όλη του την καρδιά σ' αυτή τη λέξη. «Λυπάμαι πολύ. Θα πέθαινα εγώ στη θέση του αν μπορούσα».

Σε αυτό, σήκωσε το βλέμμα της. Προετοιμάστηκε να αντιμετωπίσει την κατηγορία στα μάτια της, αλλά δεν ήταν εκεί. Αντίθετα σήκωσε το χέρι της προς το μέρος του σιωπηλά. Εκείνος το πήρε με δέος και έκπληξη, και την άφησε να τον τραβήξει κάτω έως ότου ήταν γονατιστός απέναντί της.

Το πρόσωπό της ήταν λεκιασμένο από τα δάκρυα, ενώ πλαισιωνόταν από τα λυτά της μαλλιά, και διαγραφόταν χρυσαφένιο από το φως της φωτιάς. «Κι εγώ το ίδιο», είπε. «Ω, Γουίλ. Εγώ φταίω για όλα. Πέταξε τη ζωή του για μένα. Αν έπαιρνε το φάρμακο με μεγαλύτερο μέτρο – αν είχε επιτρέψει στον εαυτό του να ξεκουραστεί και να είναι άρρωστος αντί να προσποιείται ότι είναι καλά για χάρη μου...»

«Όχι!» Την έπιασε από τους ώμους, γυρίζοντάς την προς το μέρος του. «Δεν φταις εσύ. Κανείς δεν θα μπορούσε να φανταστεί ότι ήταν...»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της. «Πώς αντέχεις να είσαι κοντά μου;» είπε με απελπισία. «Σου πήρα τον παραμπατά σου. Και τώρα θα πεθάνουμε και οι δύο εδώ. Εξαιτίας μου».

«Τέσα», ψιθύρισε, σοκαρισμένος. Δεν μπορούσε να θυμηθεί την τελευταία φορά που βρέθηκε σ' αυτή τη θέση, την τελευταία φορά που έπρεπε να παρηγορήσει κάποιον επειδή η καρδιά του είχε ραγίσει, και είχε στ' αλήθεια τη δυνατότητα να το κάνει, αντί να αναγκάσει τον εαυτό του να του γυρίσει την πλάτη. Ένωθε το ίδιο αδέξιος όπως όταν ήταν μικρός, και τα μαχαίρια τού έπεφταν από τα χέρια πριν του μάθει ο Τζεμ πώς να τα χρησιμοποιεί. Καθάρισε το λαιμό του. «Τέσα, έλα εδώ». Την

τράβηξε προς το μέρος του, έως ότου εκείνος καθόταν στο έδαφος κι εκείνη έγερνε επάνω του, με το κεφάλι της στον ώμο του, τα δάχτυλά του να μπλέκονται μέσα στα μαλλιά της. Μπορούσε να νιώσει το σώμα της να τρέμει επάνω του, αλλά δεν αποτραβήχτηκε. Αντίθετα, έμεινε κολλημένη επάνω του, λες και η παρουσία του της έδινε στ' αλήθεια παρηγοριά.

Και αν εκείνος σκεφτόταν πόσο ζεστά ήταν στην αγκαλιά της ή την αίσθηση της ανάσας της πάνω στο δέρμα του, ήταν μόνο για ένα λεπτό, και μπορούσε να προσποιηθεί ότι δεν ήταν ούτε καν για τόσο.

Η θλίψη της Τέσα, σαν μια καταιγίδα, καταλάγιασε σιγά σιγά τις επόμενες ώρες. Έκλαψε, και ο Γουίλ την κράτησε στην αγκαλιά του και δεν την άφησε, παρά μόνο μία φορά όταν σηκώθηκε για να ανάψει τη φωτιά. Επέστρεψε γρήγορα και κάθισε ξανά δίπλα της, με τις πλάτες τους να ακουμπούν στον αόρατο τοίχο. Η Τέσα άγγιξε το σημείο στον ώμο του όπου τα δάκρυά της είχαν μουλιάσει το ύφασμα.

«Συγγνώμη», είπε. Δεν μπορούσε να μετρήσει τις φορές που του είχε ζητήσει συγγνώμη τις προηγούμενες αυτές ώρες, καθώς είχαν μοιραστεί τις ιστορίες γι' αυτά που τους είχαν συμβεί μετά το χωρισμό τους στο Ινστιτούτο. Της μίλησε για το αντίο που είχε πει στον Τζεμ και τη Σέσιλι, το ταξίδι του στην ύπαιθρο με το άλογο, τη στιγμή που είχε συνειδητοποιήσει ότι ο Τζεμ είχε χαθεί. Εκείνη του είπε γι' αυτό που είχε απαιτήσει ο Μόρτμεϊν από κείνη, να Αλλάξει στη μορφή του πατέρα του, και να του δώσει το τελευταίο κομμάτι του παζλ που θα μετέτρεπε το στρατό των αυτομάτων του σε μια ασταμάτητη δύναμη.

«Δεν έχεις κανένα λόγο να απολογείσαι, Τες», είπε τώρα

ο Γουίλ. Κοιτούσε προς τη φωτιά, το μοναδικό φως στο δωμάτιο. Έριχνε στο πρόσωπό του χρυσαφιές και μαύρες σκιές. Οι σκιές κάτω από τα μάτια του ήταν βιολετί, η γωνία των ζυγωματικών του και των οστών της κλείδας του διαγραφόταν έντονα. «Υπέφερες, όπως κι εγώ. Το να βλέπεις εκείνο το χωριό να καταστρέφεται...»

«Ήμασταν και οι δύο εκεί ταυτόχρονα», είπε, με δέος. «Αν ήξερα ότι ήσουν εκεί κοντά...»

«Αν ήξερα ότι εσύ ήσουν εκεί κοντά, θα είχα ανέβει με τον Μπάλιο κατευθείαν το λόφο για να σε βρω».

«Και θα είχες δολοφονηθεί από τα πλάσματα του Μόρτμειν. Ήταν καλύτερα που δεν το ήξερες». Ακολούθησε το βλέμμα του στη φωτιά. «Στο τέλος με βρήκες' αυτό έχει σημασία».

«Φυσικά και σε βρήκα. Υποσχέθηκα στον Τζεμ ότι θα σε έβρισκα», είπε. «Κάποιες υποσχέσεις δεν μπορούν να παραβιαστούν».

Πήρε μια ρηχή ανάσα. Η Τέσα την ένιωσε στο πλευρό της: το μισό της σώμα ακουμπούσε κουλουριασμένο επάνω του, και τα χέρια του έτρεμαν, σχεδόν ανεπαίσθητα, καθώς την κρατούσε. Στο πίσω μέρος του μυαλού της ήξερε ότι δεν θα έπρεπε να επιτρέπει να την κρατάει έτσι ένα αγόρι που δεν ήταν ούτε ο αδελφός της ούτε ο μνηστήρας της – αλλά ο αδελφός της και ο μνηστήρας της ήταν νεκροί, και αύριο ο Μόρτμειν θα τους έβρισκε και θα τους τιμωρούσε και τους δύο. Δεν μπορούσε να πείσει τον εαυτό της, με όλα αυτά που είχαν γίνει, να νοιαστεί ιδιαίτερα για την ευπρέπεια.

«Ποιο ήταν το νόημα όλου αυτού του πόνου;» ρώτησε. «Τον αγαπούσα τόσο πολύ, και δεν ήμουν καν εκεί όταν πέθανε».

Το χέρι του Γουίλ χάιδεψε την πλάτη της – ελαφριά και γρήγορα, σαν να φοβόταν μήπως αποτραβηχτεί. «Ούτε

εγώ», είπε. «Ήμουν στην αυλή ενός πανδοχείου, στα μισά του δρόμου για την Ουαλία, όταν το κατάλαβα. Το ένιωσα. Το δεσμό ανάμεσά μας να κόβεται. Ήταν λες και ένα μεγάλο ψαλίδι είχε κόψει την καρδιά μου στη μέση».

«Γουίλ...» είπε η Τέσα. Η δυστυχία του ήταν τόσο απτή, και αναμίχθηκε με τη δική της για να δημιουργήσουν μια έντονη θλίψη, πιο ελαφριά επειδή ήταν μοιρασμένη, αν και ήταν δύσκολο να καταλάβει κανείς ποιος παρηγορούσε ποιον τώρα. «Κι εσύ ήσουν πάντα το ήμισυ της καρδιάς του».

«Εγώ του ζήτησα να γίνει ο παραμπατάι μου», είπε ο Γουίλ. «Ήταν διστακτικός. Ήθελε να καταλάβω ότι έδεν τον εαυτό του με ένα δεσμό ζωής με κάποιον που δεν θα ζούσε μια ολοκληρωμένη ζωή. Αλλά το ήθελα, το ήθελα τυφλά, ήθελα κάποια απόδειξη ότι δεν ήμουν μόνος, κάποιο τρόπο να του δείξω ότι του χρωστούσα. Και στο τέλος υποχώρησε σε αυτό που ήθελα. Πάντοτε αυτό έκανε».

«Μη», είπε η Τέσα. «Ο Τζεμ δεν ήταν μάρτυρας. Δεν ήταν τιμωρία για κείνον, να είναι ο παραμπατάι σου. Ήσουν σαν αδελφός για κείνον – καλύτερος από αδελφό, γιατί τον είχες επιλέξει. Όταν μιλούσε για σένα, το έκανε με αφοσίωση και αγάπη, χωρίς καμία αμφιβολία να δολώνει την κρίση του».

«Του φώναξα», συνέχισε ο Γουίλ. «Όταν έμαθα ότι έπαιρνε περισσότερο γιν φεν από ό,τι θα έπρεπε. Ήμουν τόσο θυμωμένος. Τον κατηγορήσα ότι χαράμιζε τη ζωή του. Είπε: “Μπορώ να επιλέξω να είμαι για κείνη όσο πιο πολλά μπορώ, να καίω όσο πιο δυνατά μπορώ”».

Ένας αδύναμος ήχος βγήκε από το λαιμό της Τέσα.

«Ήταν επιλογή του, Τέσα. Όχι κάτι που του επέβαλες εσύ. Ποτέ δεν ήταν τόσο ευτυχισμένος όσο όταν ήταν μαζί σου». Ο Γουίλ δεν κοιτούσε εκείνη, αλλά τη φωτιά.

«Ό,τι κι αν σου έχω πει ποτέ, χαίρομαι που είχε αυτόν το χρόνο μαζί σου. Κι εσύ θα έπρεπε να χαίρεσαι».

«Δεν ακούγεται χαρούμενος».

Ο Γουίλ εξακολουθούσε να κοιτάζει τη φωτιά. Τα μαύρα του μαλλιά ήταν υγρά όταν είχε μπει στο δωμάτιο, και τώρα είχαν στεγνώσει σε χαλαρές μπούκλες στους κροτάφους και το μέτωπό του. «Τον απογοήτευσα», είπε. «Μου εμπιστευτήκα αυτό, αυτό και μόνο το καθήκον, να σε ακολουθήσω και να σε βρω, να σε φέρω στο σπίτι με ασφάλεια. Και τώρα αποτυγχάνω στο τελευταίο εμπόδιο». Γύρισε επιτέλους να την κοιτάξει, με τα γαλάζια του μάτια τυφλά. «Δεν θα τον άφηνα. Θα έμενα μαζί του αν μου το είχε ζητήσει, μέχρι να πεθάνει. Θα είχα τηρήσει τον όρκο μου. Αλλά μου ζήτησε να έρθω να σε βρω...»

«Τότε έκανες μονάχα αυτό που σου ζήτησε. Δεν τον απογοήτευες».

«Αλλά επίσης ήταν αυτό που βρισκόταν στην καρδιά μου», είπε ο Γουίλ. «Δεν μπορώ να ξεχωρίσω την ιδιοτέλεια από την ανιδιοτέλεια τώρα. Όταν ονειρεύτηκα ότι θα σε έσωζα, τον τρόπο που θα με κοιτούσες...» Η φωνή του χαμήλωσε ξαφνικά. «Τιμωρήθηκα πολύ γι' αυτή την ύβρη».

«Εγώ όμως ανταμείφθηκα». Η Τέσα γλίστρησε το χέρι της μέσα στο δικό του. Οι κάλοι του ήταν τραχιοί πάνω στην παλάμη της. Είδε το στήθος του να κομπιάζει από μια ανάσα έκπληξης. «Γιατί δεν είμαι μόνη; έχω εσένα μαζί μου. Και δεν πρέπει να εγκαταλείψουμε κάθε ελπίδα. Ίσως να υπάρχει ακόμη κάποια πιθανότητα για εμάς. Να υπερνικήσουμε τον Μόρτμεϊν ή να του ξεγλιστρήσουμε. Αν μπορεί κάποιος να βρει έναν τρόπο, αυτός είσαι εσύ».

Έστρεψε το βλέμμα του επάνω της. Οι βλεφαρίδες του έριχναν σκιές στα μάτια του καθώς είπε: «Είσαι ένα θαύμα, Τέσα Γκρέι. Έχεις τόση πίστη σε μένα, παρόλο που δεν έκανα τίποτα για να την κερδίσω».

«Τίποτα;» Η φωνή της υψώθηκε. «Τίποτα για να την κερδίσεις; Γουίλ, με έσωσες από τις Σκοτεινές Αδελφές, με έδιωξες από μακριά σου για να με σώσεις, με έσωσες ξανά και ξανά. Είσαι καλός άνθρωπος, από τους καλύτερους που έχω γνωρίσει ποτέ».

Ο Γουίλ έδειχνε τόσο άναυδος, όσο άναυδος θα έδειχνε αν τον είχε σπρώξει. Έγλειψε τα ξερά του χείλη. «Εύχομαι να μην το έλεγες αυτό», ψιθύρισε.

Έγειρε προς το μέρος του. Το πρόσωπό του ήταν γεμάτο σκιές, γωνίες και επίπεδες επιφάνειες· ήθελε να τον αγγίξει, να αγγίξει την καμπύλη του στόματός του, την αψίδα των βλεφαρίδων του που έπεφτε πάνω στο μάγουλό του. Η φωτιά αντανακλούσε στα μάτια του, μικρές κουκκίδες φωτός. «Γουίλ», είπε. «Την πρώτη φορά που σε είδα, μου φάνηκε ότι έμοιαζες με έναν ήρωα κάποιου μυθιστορήματος. Αστείευτηκες ότι ήσουν ο Σερ Γκάλαχαντ. Το θυμάσαι αυτό; Και για τόσο καιρό προσπαθούσα να σε κατανοήσω έτσι – σαν να ήσουν ο κύριος Ντάρσι, ή ο Λάνσελοτ, ή ο άμοιρος Σίντνεϊ Κάρτον– και αυτό ήταν καταστροφικό. Μου πήρε πολύ καιρό για να το καταλάβω, αλλά το κατάλαβα, και το καταλαβαίνω και τώρα – δεν είσαι ένας ήρωας βγαλμένος από ένα βιβλίο».

Ο Γουίλ ελευθέρωσε ένα σύντομο, δύσπιστο γέλιο. «Αυτό είναι αλήθεια», είπε. «Δεν είμαι ήρωας».

«Όχι», είπε η Τέσα. «Είσαι άνθρωπος, σαν εμένα». Τα μάτια του έφαξαν το πρόσωπό της, σαγηνευμένα· κράτησε το χέρι του πιο σφιχτά, πλέκοντας τα δάχτυλά της με τα δικά του. «Δεν το βλέπεις, Γουίλ; Είσαι άνθρωπος σαν εμένα. Είσαι σαν εμένα. Λες όλα όσα σκέφτομαι εγώ αλλά δεν τα λέω ποτέ δυνατά. Διαβάζεις τα βιβλία που διαβάζω. Αγαπάς την ποίηση που αγαπώ. Με κάνεις να γελάω με τα γελοία τραγούδια σου και τον τρόπο που βλέπεις την αλήθεια των πάντων. Νιώθω ότι μπορείς να κοιτά-

Ξεις μέσα μου και να δεις όλα τα μέρη του εαυτού μου τα οποία είναι παράξενα ή ασυνήθιστα και να ταιριάζεις την καρδιά σου γύρω τους, γιατί κι εσύ είσαι παράξενος ή ασυνήθιστος με τον ίδιο ακριβώς τρόπο». Με το χέρι που δεν κρατούσε το δικό του, άγγιξε το μάγουλό του, ελαφρά. «Είμαστε το ίδιο».

Τα μάτια του Γουίλ έκλεισαν' η Τέσα ένιωσε τις βλεφαρίδες του πάνω στα ακροδάχτυλά της. Όταν μίλησε ξανά, η φωνή του ήταν τραχιά αλλά ελεγχόμενη. «Μη λες τέτοια πράγματα, Τέσα. Μην τα λες».

«Γιατί όχι;»

«Είπες ότι είμαι καλός άνθρωπος», είπε. «Αλλά δεν είμαι και τόσο καλός άνθρωπος. Και είμαι – είμαι καταστροφικά ερωτευμένος μαζί σου».

«Γουίλ...»

«Σ' αγαπώ τόσο πολύ, τόσο απίστευτα πολύ» συνέχισε «και όταν είσαι τόσο κοντά μου, ξεχνάω ποια είσαι. Ξεχνάω ότι είσαι του Τζεμ. Θα πρέπει να είμαι το χειρότερο είδος ανθρώπου για να σκέφτομαι αυτό που σκέφτομαι τώρα. Αλλά το σκέφτομαι».

«Τον αγαπούσα τον Τζεμ», είπε εκείνη. «Ακόμη τον αγαπώ, και με αγαπούσε κι εκείνος, αλλά δεν είμαι κανενός, Γουίλ. Η καρδιά μου είναι δική μου. Δεν είναι στο χέρι σου να την ελέγξεις. Δεν είναι ούτε στο δικό μου χέρι να την ελέγξω».

Τα μάτια του Γουίλ ήταν ακόμη κλειστά. Το στήθος του ανεβοκατέβαινε γρήγορα, και η Τέσα μπορούσε να ακούσει τον δυνατό βρόντο της καρδιάς του, γρήγορο κάτω από τη σταθερότητα του θώρακά του. Το σώμα του ήταν ζεστό πάνω στο δικό της, και ζωντανό, και σκέφτηκε τα κρύα χέρια των αυτόματων επάνω της, και τα ακόμα πιο κρύα μάτια του Μόρτμεϊν. Σκέφτηκε τι θα γινόταν αν ζούσε, και ο Μόρτμεϊν πετούχαινε αυτό

που ήθελε και έμενε παγιδευμένη μαζί του όλη της τη ζωή – με έναν άντρα που δεν αγαπούσε και που μάλιστα σιχαινόταν.

Σκέφτηκε την αίσθηση των κρύων χεριών του επάνω της, και το αν εκείνα θα ήταν τα μοναδικά χέρια που θα την άγγιζαν ξανά.

«Τι λες να συμβεί αύριο, Γουίλ;» ψιθύρισε. «Όταν μας βρει ο Μόρτμεϊν. Πες μου ειλικρινά».

Το χέρι του κινήθηκε προσεκτικά, σχεδόν διστακτικά, για να γλιστρήσει στα μαλλιά της και να σταματήσει στη βάση του λαιμού της. Η Τέσα αναρωτήθηκε αν μπορούσε να νιώσει το χτύπο του σφυγμού της, καθώς απαντούσε στον δικό του. «Νομίζω ότι ο Μόρτμεϊν θα με σκοτώσει. Ή για να είμαι ακριβής, θα βάλει εκείνα τα πλάσματα να με σκοτώσουν. Είμαι αξιόλογος Κυνηγός των Σκιών, Τες, αλλά εκείνα τα αυτόματα – δεν μπορεί να τα σταματήσει κανείς. Τα σπαδιά με ρούνους δεν μας βοηθάνε περισσότερο από τα συνηθισμένα όπλα, και τα σεράφ σπαδιά καθόλου».

«Αλλά δεν φοβάσαι».

«Υπάρχουν τόσο πολλά πράγματα που είναι χειρότερα από το θάνατο», είπε. «Το να μη σε αγαπάνε ή να μην μπορείς να αγαπήσεις: αυτό είναι το χειρότερο. Και το να πεθαίνεις όπως πρέπει να πεθαίνει ένας Κυνηγός των Σκιών, δεν υπάρχει καμία ατιμία σε αυτό. Ένας έντιμος θάνατος – πάντοτε το ήθελα αυτό».

Ένα ρίγος διαπέρασε την Τέσα. «Υπάρχουν δύο πράγματα που θέλω εγώ», είπε, και αιφνιδιάστηκε από τη σταθερότητα της φωνής της. «Αν πιστεύεις ότι ο Μόρτμεϊν θα προσπαθήσει να σε σκοτώσει αύριο, τότε θέλω να μου δώσεις ένα όπλο. Θα βγάλω από πάνω μου τον κουρδιστό μου άγγελο, και θα πολεμήσω στο πλευρό σου, και αν πεθάνουμε, θα πεθάνουμε μαζί. Γιατί κι εγώ επιθυμώ έναν

έντιμο θάνατο, όπως η Μπουντίκα».

«Τες...»

«Προτιμώ να πεθάνω παρά να γίνω το εργαλείο του Μάγιστρου. Δώσε μου ένα όπλο, Γουίλ».

Ένωσε το σώμα του να τρέμει πάνω στο δικό της. «Αυτό μπορώ να το κάνω για σένα», είπε τελικά, υποταγμένος. «Ποιο ήταν το δεύτερο πράγμα; Αυτό που ήθελες;»

Ξεροκατάπιε. «Θέλω να σε φιλήσω άλλη μία φορά πριν πεθάνω».

Τα μάτια του άνοιξαν απότομα. Ήταν γαλάζια, γαλάζια σαν τη θάλασσα και τον ουρανό στο όνειρό της όταν εκείνος είχε πέσει στο γκρεμό, γαλάζια σαν τα λουλούδια που της είχε βάλει η Σόφι στα μαλλιά. «Μη...»

«Λέω κάτι που δεν εννοώ», ολοκλήρωσε εκείνη τη φράση του. «Το ξέρω. Δεν το κάνω. Το εννοώ, Γουίλ. Και ξέρω ότι ξεπερνά κάθε όριο ευπρέπειας να σου το ζητάω. Το ξέρω ότι πρέπει να δείχνω λίγο τρελή». Χαμήλωσε το βλέμμα της, και μετά το σήκωσε ξανά, συγκεντρώνοντας το κουράγιο της. «Και αν μπορείς να μου πεις ότι μπορείς να πεθάνεις αύριο χωρίς να αγγίξουν ποτέ ξανά τα χείλη μας, και ότι δεν το μετανιώνεις καθόλου, τότε πες το μου, και θα πάψω να το ζητάω, επειδή ξέρω ότι δεν έχω δικαίωμα...»

Τα λόγια της διακόπηκαν, γιατί την είχε πιάσει και την είχε τραβήξει επάνω του, και είχε πιέσει τα χείλη του στα δικά της. Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου το φιλή ήταν σχεδόν επώδυνο, γεμάτο απελπισία και ελάχιστα ελεγχόμενη πείνα, και η Τέσα γεύτηκε αλάτι και θερμότητα στο στόμα της και την κομμένη του ανάσα. Και μετά εκείνος χαλάρωσε, με μια δύναμη αυτοσυγκράτησης την οποία η Τέσα μπόρεσε να νιώσει σε όλο της το σώμα, και το γλίστρημα των χειλιών πάνω σε χείλη, την επαφή γλώσσας και δοντιών, να αλλάζουν από πόνο σε απόλαυ-

ση μέσα σε μια απειροελάχιστη στιγμή.

Στο μπαλκόνι των Λάιτγουντ, ήταν τόσο προσεκτικός, τώρα όμως δεν ήταν. Τα χέρια του γλίστρησαν απότομα στην πλάτη της, μπλέχτηκαν στα μαλλιά της, έσφιξαν το χαλαρό ύφασμα στο πίσω μέρος του φορέματός της. Τη σήκωσε λίγο έτσι ώστε τα σώματά τους να συγκρουστούν· ήταν κολλημένος επάνω της, το μακρύ αδύνατο σώμα του, σκληρό και εύθραυστο ταυτόχρονα. Το κεφάλι της έγειρε στο πλάι καθώς άνοιξε τα χείλη της με τα δικά του και τώρα δεν φιλιούνταν πλέον, αλλά περισσότερο αφάνιζαν ο ένας τον άλλο. Τα δάχτυλά της άρπαξαν τα μαλλιά του με δύναμη, με αρκετή δύναμη ώστε θα πρέπει να πονούσε, και τα δόντια της έξυσαν το κάτω χείλος του. Εκείνος βόγκηξε και την έσφιξε πιο δυνατά, κόβοντάς της την ανάσα.

«Γουίλ...» ψιθύρισε, κι εκείνος σηκώθηκε, παίρνοντάς τη στην αγκαλιά του, εξακολουθώντας να τη φιλάει. Η Τέσα κρατήθηκε σφιχτά από την πλάτη και τους ώμους του καθώς τη μετέφερε στο κρεβάτι και την ακούμπησε επάνω. Ήταν ήδη ξυπόλυτη· έβγαλε τις μπότες του και έπεσε στο κρεβάτι δίπλα της. Ένα μέρος της εκπαίδευσής της αφορούσε το πώς να βγάζει τον εξοπλισμό, και τα χέρια της ήταν ελαφριά και γρήγορα πάνω στον εξοπλισμό του, ξεκουμπώνοντας τις πόρτες και ανοίγοντάς τον σαν όστρακο. Εκείνος τον τίναξε στο πλάι ανυπόμονα, και σηκώθηκε γονατιστός για να λύσει τη ζώνη με τα όπλα του.

Η Τέσα τον κοιτούσε, καταπίνοντας με δυσκολία. Αν σκόπευε να του πει να σταματήσει, έπρεπε να το κάνει τώρα. Τα γεμάτα ουλές χέρια του ήταν ευκίνητα καθώς έλυναν την πόρπη, και καθώς γύρισε για να πετάξει τη ζώνη από το πλάι του κρεβατιού, το πουκάμισό του—υγρό από τον ιδρώτα, και κολλημένο επάνω του— γλί-

στρησε προς τα επάνω και αποκάλυψε τη γούβα του στομαχιού του, το αφιδωτό οστό του γοφού του. Πάντοτε θεωρούσε τον Γουίλ όμορφο, τα μάτια του και τα χείλη του και το πρόσωπό του, αλλά δεν είχε σκεφτεί ποτέ έτσι το σώμα του. Αλλά το σχήμα του ήταν πανέμορφο, σαν τις επιφάνειες και τις γωνίες του Δαβίδ του Μιχαήλ Άγγελου. Άπλωσε το χέρι της να τον αγγίξει, να περάσει τα δάχτυλά της, απαλά σαν ιστό αράχνης, πάνω στο επίπεδο σκληρό δέρμα του στομαχιού του.

Η αντίδρασή του ήταν άμεση και αιφνιδιαστική. Πήρε μια κοφτή ανάσα και έκλεισε τα μάτια του, με το σώμα του να μένει τελείως ακίνητο. Πέρασε τα δάχτυλά της στη μέση του παντελονιού του, με την καρδιά της να χτυπάει δυνατά, σχεδόν χωρίς να ξέρει τι κάνει – υπήρχε ένα ένστικτο εδώ, που την οδηγούσε, το οποίο δεν μπορούσε να αναγνωρίσει ή να εξηγήσει. Το χέρι της τυλίχτηκε γύρω από τη ζώνη του, με τον αντίχειρά της να αγγίζει το οστό του γοφού του, τραβώντας τον κάτω.

Γλίστρησε επάνω της, αργά, με τους αγκώνες του να στηρίζονται δίπλα στους ώμους της. Τα μάτια τους συναντήθηκαν, και έμειναν εκεί αγγίζονταν παντού στα σώματά τους, αλλά κανείς τους δεν μιλούσε. Ο λαιμός της πονούσε: τόσο από λατρεία όσο από πόνο στην καρδιά της. «Φίλησέ με», του είπε.

Εκείνος χαμήλωσε αργά, αργά, έως ότου τα χείλη τους αγγίχτηκαν ελαφρά. Η Τέσα σήκωσε το σώμα της προς τα πάνω, θέλοντας να συναντήσει το στόμα του με το δικό της, αλλά εκείνος τραβήχτηκε πίσω, τρίβοντας τη μύτη του στο μάγουλό της, με τα χείλη του τώρα να πιέζουν τη γωνία του στόματός της – και μετά κατά μήκος του σαγονιού της και κατά μήκος του λαιμού της, προκαλώντας μερικά σοκ αιφνιδιαστικής απόλαυσης στο σώμα της. Πάντοτε θεωρούσε τα μπράτσα της, τα χέρια της, το

λαιμό της, το πρόσωπό της, ως ξεχωριστά πράγματα – όχι ότι το δέρμα της ήταν ένα ενιαίο ευαίσθητο κέλυφος, και ότι θα μπορούσε να νιώσει ένα φιλή στο λαιμό της μέχρι και τις πατούσες της.

«Γουίλ». Τα χέρια της τράβηξαν το πουκάμισό του, και αυτό ελευθερώθηκε, με τα κουμπιά να σκίζονται, το κεφάλι του να τινάζεται για να ελευθερωθεί από το ύφασμα, μοιάζοντας σαν τον Χίθκλιφ στους βαλτότοπους με κείνα τα άγρια σκούρα μαλλιά του. Τα χέρια του ήταν λιγότερο σίγουρα στο φόρεμά της, αλλά βγήκε και αυτό, πάνω από το κεφάλι της, και βρέθηκε πεταμένο στην άκρη, αφήνοντας την Τέσα με το μισοφόρι και τον κορσέ της. Έμεινε ακίνητη, σοκαρισμένη που είχε βρεθεί με τόσο λίγα ρούχα μπροστά σε κάποιον άλλο εκτός από τη Σόφι, και ο Γουίλ κοίταξε τον κορσέ της με ένα γεμάτο ένταση βλέμμα το οποίο εκτός από επιθυμία έκρυβε και αγωνία.

«Πώς...» είπε. «Βγαίνει;»

Η Τέσα δεν μπόρεσε να κρατηθεί παρά τα όσα συνέβαιναν, γέλασε. «Έχει κορδόνια», ψιθύρισε. «Στο πίσω μέρος». Και οδήγησε τα χέρια του γύρω της έως ότου τα δάχτυλά του βρέθηκαν στα κορδόνια του κορσέ της. Η Τέσα αναρίγησε, όχι από το κρύο αλλά από την οικειότητα της χειρονομίας. Ο Γουίλ την τράβηξε επάνω του, απαλά τώρα, και φίλησε ξανά τη γραμμή του λαιμού της, και τον ώμο της εκεί που το μισοφόρι τον άφηνε γυμνό, με την ανάσα του απαλή και καυτή πάνω στο δέρμα της έως ότου ανέπνεε κι εκείνη το ίδιο βαριά, με τα χέρια της να γλιστράνε στους ώμους του, στα μπράτσα του, στα πλευρά του. Φίλησε τις λευκές ουλές που είχαν αφήσει τα Σημάδια στο δέρμα του, τυλίγοντας το σώμα της γύρω από το δικό του έως ότου είχαν γίνει ένα καυτό κουβάρι από μέλη και κατάπινε τα αγκομαχητά που άφηνε στο στόμα της.

«Τες», ψιθύρισε. «Τες – αν θέλεις να σταματήσω...»

Κούνησε το κεφάλι της σιωπηλά. Η φωτιά στο τζάκι είχε σχεδόν σβήσει ξανά· ο Γουίλ ήταν όλο γωνίες και σκιές και απαλό και σκληρό δέρμα επάνω της. Όχι.

«Το θέλεις αυτό;» Η φωνή του ήταν τραχιά.

«Ναι», είπε. «Εσύ;»

Το δάχτυλό του ακολούθησε το περίγραμμα του στόματός της. «Γι' αυτό θα ήμουν πρόθυμος να καίγομαι στην κόλαση για πάντα. Γι' αυτό θα έδινα τα πάντα».

Ένωσε το κάψιμο πίσω από τα μάτια της, την πίεση των δακρύων, και ανοιγόκλεισε τις υγρές της βλεφαρίδες. «Γουίλ...»

«*Dw i 'n dy garu di am byth*», είπε. «Σ' αγαπώ. Πάντα». Και κάλυψε το σώμα της με το δικό του.

Αργά τη νύχτα ή νωρίς το πρωί, η Τέσα ξύπνησε. Η φωτιά είχε σβήσει τελείως, αλλά το δωμάτιο φωτιζόταν από τον παράξενο δαυλό που έμοιαζε να αναβοσβήνει χωρίς ρυθμό ή λόγο.

Αποτραβήχτηκε, και στηρίχτηκε στον αγκώνα της. Ο Γουίλ κοιμόταν δίπλα της, βυθισμένος στο λήθαργο της εξάντλησης. Έδειχνε γαλήνιος, όμως – πιο γαλήνιος από όσο τον είχε δει ποτέ. Η ανάσα του ήταν ρυθμική, οι βλεφαρίδες του πετάριζαν ελαφρώς από τα όνειρα.

Είχε αποκοιμηθεί με το κεφάλι της πάνω στο χέρι του, ενώ ο κουρδιστός άγγελος, ακόμη γύρω από το λαιμό της, ακουμπούσε στον ώμο του, στα αριστερά της κλείδας του. Καθώς σηκώθηκε, ο κουρδιστός άγγελος γλίστρησε και προς μεγάλη της έκπληξη είδε ότι στο σημείο που ακουμπούσε πάνω στο δέρμα του είχε αφήσει ένα σημάδι, όχι μεγαλύτερο από ένα σελίνι, στο σχήμα ενός χλομού λευκού αστεριού.

20

οι δαιμονικές μηχανές

*Σαν αυτόματα που κινούνταν με σχοινιά,
Αδύνατοι σκελετοί
Περπάτησαν δίπλα δίπλα χορεύοντας την αργή καντρίλια,
Μετά πιάστηκαν από τα χέρια,
Και χόρεψαν την επιβλητική σαραμπάντα.
Το γέλιο τους αντηχούσε λεπτό και διαπεραστικό.
— Όσκαρ Γουάιλντ, "Το Σπίτι της Πόρνης"*

«Είναι πανέμορφη», ψιθύρισε ο Χένρι.

Οι Κυνηγοί των Σκιών του Ινστιτούτου του Λονδίνου –μαζί με τον Μάγκνους Μπείν– στέκονταν σε ένα χαλαρό ημικύκλιο στην κρύπτη, κοιτάζοντας έναν από τους γυμνούς πέτρινους τοίχους – ή, πιο συγκεκριμένα, κάτι που είχε εμφανιστεί σε έναν από τους γυμνούς πέτρινους τοίχους.

Ήταν μια λαμπερή αφιδωτή είσοδος, με περίπου τρία μέτρα ύψος και ίσως ενάμιση μέτρο πλάτος. Δεν ήταν σκαλισμένη πάνω στην πέτρα αλλά περισσότερο ήταν φτιαγμένη από λαμπερούς ρούνους που μπλέκονταν ο ένας με τον άλλο σαν κισσός. Οι ρούννοι δεν ήταν από το

Γκρι Βιβλίο –ο Γκέιμπριελ θα τους είχε αναγνωρίσει αν ήταν από κει– παρά ήταν ρούνιοι που δεν είχε ξαναδεί. Είχαν την αλλόκοτη εμφάνιση μιας ξένης γλώσσας, και ωστόσο ο καθένας ήταν ευδιάκριτος και όμορφος και σιγομουρμούριζε ένα τραγούδι που μιλούσε για ταξίδι και απόσταση, για έναν στροβιλιζόμενο σκοτεινό χώρο και την απόσταση ανάμεσα στους κόσμους.

Λαμπύριζαν πράσινοι μέσα στο σκοτάδι, ανοιχτόχρωμοι και έντονοι. Μέσα στο χώρο που δημιουργούσαν οι ρούνιοι ο τοίχος δεν ήταν ορατός – φαινόταν μόνο σκοτάδι, αδιαπέραστο, όπως εκείνο ενός μεγάλου σκοτεινού λάκκου.

«Είναι πραγματικά εκπληκτικό», είπε ο Μάγκνους.

Όλοι εκτός από το μάγο ήταν ντυμένοι με τον εξοπλισμό τους και φορτωμένοι με όπλα – το αγαπημένο μακρύ σπαθί του Γκέιμπριελ με τη διπλή λεπίδα ήταν περασμένο στην πλάτη του, και λαχταρούσε να ακουμπήσει τα γαντοφορεμένα του χέρια στη λαβή του. Παρόλο που του άρεσε το τόξο και το βέλος, είχε εκπαιδευτεί στην ξιφασκία από ένα δάσκαλο ο οποίος είχε και ο ίδιος δασκάλους που έφταναν μέχρι τον Λίχτεναουερ, και ο Γκέιμπριελ θεωρούσε ότι το μακρύ σπαθί ήταν η ειδικότητά του. Άλλωστε, ένα τόξο και ένα βέλος θα ήταν λιγότερο χρήσιμα ενάντια σε αυτόματα από ό,τι ένα όπλο που θα μπορούσε να τα κόψει κομμάτια.

«Και όλα χάρη σε σένα, Μάγκνους», είπε ο Χένρι. Έλαμπε – ή, σκέφτηκε ο Γκέιμπριελ, ίσως να ήταν η αντανάκλαση των φωτεινών ρούνων πάνω στο πρόσωπό του.

«Καθόλου», απάντησε ο Μάγκνους. «Αν δεν ήταν η ιδιοφυΐα σου, αυτό δεν θα μπορούσε να δημιουργηθεί ποτέ».

«Παρόλο που απολαμβάνω αυτή την ανταλλαγή αβροτήτων» είπε ο Γκέιμπριελ, βλέποντας ότι ο Χένρι ήταν έτοιμος να απαντήσει, «παραμένουν ωστόσο μερικά –ζω-

τικά— ερωτήματα σχετικά με αυτή την εφεύρεση».

Ο Χένρι τον κοίταξε ανέκφραστα. «Όπως;»

«Πιστεύω, Χένρι, ότι ρωτάει αν αυτή... η πόρτα...» άρχισε να λέει η Σάρλοτ.

«Την αποκαλούμε Πύλη», είπε ο Χένρι. Ο τονισμός της λέξης ήταν πολύ ξεκάθαρος.

«Αν θα λειτουργήσει», ολοκλήρωσε τη φράση της η Σάρλοτ. «Την έχεις δοκιμάσει;»

Ο Χένρι έδειχνε προσβεβλημένος. «Όχι. Δεν είχα χρόνο. Αλλά σας διαβεβαιώνω, οι υπολογισμοί μας είναι αλάνθαστοι».

Όλοι εκτός από τον Χένρι και τον Μάγκνους κοίταξαν την Πύλη με ανανεωμένο πανικό. «Χένρι...» ξεκίνησε η Σάρλοτ.

«Λοιπόν, νομίζω ότι ο Χένρι και ο Μάγκνους πρέπει να πάνε πρώτοι», είπε ο Γκέιμπριελ. «Αυτοί το εφηύραν αυτό το αναθεματισμένο πράγμα».

Στράφηκαν όλοι προς το μέρος του. «Είναι λες και έχει αντικαταστήσει τον Γουίλ», είπε ο Γκίντεον, με τα φρύδια του υψωμένα. «Λένε τα ίδια πράγματα».

«Δεν είμαι σαν τον Γουίλ!» είπε απότομα ο Γκέιμπριελ.

«Ελπίζω πως όχι», είπε η Σέσιλι, αν και τόσο σιγανά ώστε αναρωτήθηκε αν την άκουσε κανένας άλλος. Ήταν ιδιαίτερα όμορφη σήμερα, αν και ο Γκέιμπριελ δεν είχε ιδέα γιατί. Φορούσε τον ίδιο απλό μαύρο γυναικείο εξοπλισμό με τη Σάρλοτ— τα μαλλιά της ήταν στερεωμένα με σεμνό τρόπο στο πίσω μέρος του κεφαλιού της, και το ρουμπινί κολιέ στο λαιμό της έλαμπε πάνω στο δέρμα της. Ωστόσο, υπενθύμισε ο Γκέιμπριελ στον εαυτό του αυστηρά, εφόσον το πιθανότερο ήταν ότι κατευθύνονταν προς ένα θανάσιμο κίνδυνο, το να σκέφτεται αν η Σέσιλι ήταν όμορφη δεν θα έπρεπε να αποτελεί προτεραιότητα στο μυαλό του. Είπε στον εαυτό του να σταματήσει αμέσως.

«Δεν είμαι καθόλου σαν τον Γουίλ Χέροντεϊλ», επανέλαβε.

«Είμαι απολύτως πρόθυμος να περάσω πρώτος», είπε ο Μάγκνους, με την υπομονή ενός δασκάλου μέσα σε μια τάξη γεμάτη με άτακτους μαθητές. «Χρειάζομαι μερικά πράγματα. Ελπίζουμε να είναι εκεί η Τέσα· ίσως να είναι και ο Γουίλ· θα ήθελα να περάσω μαζί μου μερικούς επιπλέον εξοπλισμούς και όπλα. Σκοπεύω, φυσικά, να σας περιμένω στην άλλη πλευρά, αλλά αν υπάρχουν τυχόν – απροσδόκητες εξελίξεις, είναι καλό να είμαστε προετοιμασμένοι».

Η Σάρλοτ ένευσε. «Ναι – φυσικά». Χαμήλωσε το βλέμμα της για μια στιγμή. «Δεν το πιστεύω ότι δεν ήρθε να μας βοηθήσει κανείς. Νόμιζα ότι μετά το γράμμα μου, τουλάχιστον μερικοί...» Διέκοψε τη φράση της, καταπίνοντας, και σήκωσε το πιγούνι της. «Θα πάω να φωνάξω τη Σόφι. Μπορεί να συγκεντρώσει τα πράγματα που χρειάζεσαι, Μάγκνους. Κι εκείνη, ο Σίριλ και η Μπρίτζετ θα μας ακολουθήσουν σε λίγο». Εξαφανίστηκε στη σκάλα, με τον Χένρι να την κοιτάζει με μια γεμάτη ανησυχία στοργή.

Ο Γκέιμπριελ δεν τον αδικούσε. Αποτελούσε προφανώς σοβαρό πλήγμα για τη Σάρλοτ το γεγονός ότι κανείς δεν ανταποκρίθηκε στο κάλεσμά της για βοήθεια, αν και θα μπορούσε να της το είχε πει και ο ίδιος ότι δεν θα το έκαναν. Οι άνθρωποι ήταν έμφυτα εγωιστές, και πολλοί μισούσαν την ιδέα ότι μια γυναίκα είναι επικεφαλής του Ινστιτούτου. Δεν θα διακινδύνευαν για κείνη. Μόλις πριν από μερικές βδομάδες θα έλεγε το ίδιο και για τον εαυτό του. Τώρα, γνωρίζοντας τη Σάρλοτ, συνειδητοποιούσε, προς μεγάλη του έκπληξη, ότι η ιδέα να διακινδυνεύσει για κείνη έμοιαζε με τιμή, όπως θα ήταν για τους περισσότερους Άγγλους να διακινδυνεύσουν για τη βασίλισσα.

«Πώς κάνεις την Πύλη να λειτουργήσει;» ρώτησε η Σέ-

σιλι, κοιτάζοντας τη λαμπερή αψίδα σαν να ήταν ένας πίνακας σε μια πινακοθήκη, με το σκούρο κεφάλι της να γέρνει στο πλάι.

«Θα σε μεταφέρει αυτόματα από το ένα μέρος στο άλλο», είπε ο Χένρι. «Αλλά το κόλπο είναι – λοιπόν, αυτό το κομμάτι είναι μαγεία». Είπε τη λέξη με λίγη νευρικήτητα.

«Πρέπει να φανταστείς το μέρος στο οποίο πηγαίνεις», είπε ο Μάγκνους. «Δεν θα μπορέσει να σας πάει σε ένα μέρος στο οποίο δεν έχετε βρεθεί ποτέ και που δεν μπορείτε να φανταστείτε. Σ' αυτή την περίπτωση, για να πάμε στο Κάντερ Άιντρις, θα χρειαστούμε τη Σέσιλι. Σέσιλι, πόσο κοντά στο Κάντερ Άιντρις πιστεύεις ότι μπορείς να μας πας;»

«Στην κορυφή», είπε με σιγουριά η Σέσιλι. «Υπάρχουν πολλά μονοπάτια που μπορούν να σε ανεβάσουν στο βουνό, και έχω περπατήσει δύο από αυτά με τον πατέρα μου. Μπορώ να θυμηθώ την κορυφή του βουνού».

«Εξαίσια», είπε ο Χένρι. «Σέσιλι, θα σταθείς μπροστά στην Πύλη και θα φανταστείς τον προορισμό μας...»

«Αλλά δεν θα πάει πρώτη, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ο Γκέιμπριελ. Την ίδια στιγμή που βγήκαν οι λέξεις από το στόμα του, έμεινε άναυδος. Δεν είχε σκοπό να τις πει. Σκέφτηκε να το σώσει όπως μπορούσε. «Ήθελα να πω: Είναι η λιγότερο εκπαιδευμένη από όλους μας' δεν θα ήταν ασφαλές».

«Μπορώ να περάσω πρώτη», είπε η Σέσιλι, δείχνοντας να μην είναι καθόλου ευγνώμων για τη στήριξη του Γκέιμπριελ. «Δεν βλέπω κανένα λόγο...»

«Χένρι!» Ήταν η Σάρλοτ, που επανεμφανίστηκε στη βάση των σκαλιών. Πίσω της ήταν οι υπηρέτες του Ινστιτούτου, ντυμένοι όλοι τους με εξοπλισμό – η Μπρίτζετ, που έδειχνε σαν να είχε βγει για μια πρωινή βόλτα' ο Σίριλ, ήρεμος και αποφασιστικός' και η Σόφι, που κουβα-

λούσε μια μεγάλη δερμάτινη τσάντα.

Πίσω τους ήταν άλλοι τρεις άντρες. Ψηλοί άντρες, με μανδύες στο χρώμα της περγαμηνής, οι οποίοι κινούνταν με παράξενες κινήσεις μοιάζοντας σαν να γλιστρούσαν.

Σιωπηλοί Αδελφοί.

Σε αντίθεση με όλους τους άλλους Σιωπηλούς Αδελφούς που είχε δει ο Γκέμπριελ, όμως, αυτοί ήταν οπλισμένοι. Ζώνες με όπλα ήταν δεμένες γύρω από τη μέση τους, πάνω από τους μανδύες τους, και από τις ζώνες τους κρέμονταν μακριά, κυρτά σπαδιά, με τις λαβές τους φτιαγμένες από αστραφτερό αδάμαντα, το ίδιο υλικό από το οποίο φτιάχνονταν τα ραβδιά και τα σεράφ σπαδιά.

Ο Χένρι σήκωσε το βλέμμα του, μπερδεμένος – και μετά κοίταξε ένοχα πρώτα την Πύλη, και μετά τους Αδελφούς. Το πρόσωπό του, διάσπαρτο με μερικές φακίδες, χλόμιασε. «Αδελφέ Ενόχ», είπε. «Εγώ...»

Ηρέμησε. Η φωνή του Σιωπηλού Αδελφού αντήχησε στο μυαλό όλων τους. Δεν ήρθαμε να σας προειδοποιήσουμε για κάποια πιθανή παραβίαση του Νόμου, Χένρι Μπράνγουελ. Ήρθαμε για να πολεμήσουμε μαζί σας.

«Να πολεμήσετε μαζί μας;» Ο Γκίντεον έδειχνε κατάπληκτος. «Μα οι Σιωπηλοί Αδελφοί δεν – θέλω να πω δεν είναι πολεμιστές...»

Κάνεις λάθος. Κυνηγοί των Σκιών είμαστε και Κυνηγοί των Σκιών παραμένουμε, ακόμα και όταν αλλάξαμε για να γίνουμε Αδελφοί. Δημιουργηθήκαμε από τον ίδιο τον Κυνηγό των Σκιών Τζόναθαν-, και παρόλο που ζούμε σύμφωνα με το βιβλίο, μπορούμε να πεθάνουμε από το σπαδί αν το επιλέξουμε.

Η Σάρλοτ ακτινοβολούσε. «Έμαθαν για το μήνυμά μου», είπε. «Ήρθαν. Ο Αδελφός Ενόχ, ο Αδελφός Μιχαίλας και ο Αδελφός Ζαχαρίας».

Οι δυο Αδελφοί πίσω από τον Ενόχ έκλιναν τα κεφάλια

τους σιωπηλά. Ο Γκέιμπριελ κατέστειλε ένα ρίγος. Πάντοτε θεωρούσε τους Σιωπηλούς Αδελφούς τρομακτικούς, παρόλο που ήξερε ότι αποτελούσαν ένα ζωτικό κομμάτι της ζωής των Κυνηγών των Σκιών.

«Ο Αδελφός Ενόχ μού είπε επίσης γιατί δεν ήρθε κανένας άλλος», είπε η Σάρλοτ, με το χαμόγελο να εξαφανίζεται από το πρόσωπό της. «Ο Ύπατος Γουέλαντ συγκάλεσε μια συνάντηση του Συμβουλίου σήμερα το πρωί, αν και σε εμάς δεν είπε τίποτα. Η παρουσία όλων των Κυνηγών των Σκιών ήταν υποχρεωτική από το Νόμο».

Η ανάσα του Χένρι βγήκε με ένα συριγμό ανάμεσα στα δόντια του. «Αυτός ο μπα... ο κακός άνθρωπος», ολοκλήρωσε τη φράση του, με μια γρήγορη ματιά στη Σέσιλι, η οποία γύρισε τα μάτια της προς τα πάνω. «Ποιο ήταν το θέμα της συνάντησης του Συμβουλίου;»

«Η αντικατάστασή μας ως επικεφαλής του Ινστιτούτου», είπε η Σάρλοτ. «Εξακολουθεί να πιστεύει ότι ο Μόρτμεϊν θα εξαπολύσει επίθεση στο Λονδίνο, και ότι χρειάζεται ένας δυνατός ηγέτης εδώ για να αντιμετωπίσει τον κουρδιστό στρατό».

«Κυρία Μπράνγουελ!» Ήταν η Σόφι, που εκείνη τη στιγμή έδινε στον Μάγκνους την τσάντα που κουβαλούσε, και παραλίγο να της πέσει από το χέρι. «Δεν μπορούν να το κάνουν αυτό!»

«Ω, μια χαρά μπορούν να το κάνουν», είπε η Σάρλοτ. Κοίταξε γύρω της τα πρόσωπα όλων τους, και σήκωσε το πιγούνι της. Εκείνη τη στιγμή, παρά το μικρό της ανάστημα, σκέφτηκε ο Γκέιμπριελ, έμοιαζε πιο ψηλή από τον Ύπατο. «Όλοι μας ξέραμε ότι θα γινόταν αυτό», είπε. «Δεν έχει σημασία. Είμαστε Κυνηγοί των Σκιών, και έχουμε καθήκον ο ένας απέναντι στον άλλο και απέναντι σε αυτό που θεωρούμε σωστό. Πιστεύουμε τον Γουίλ, και πιστεύουμε στον Γουίλ. Η πίστη μάς έφτασε ως εδώ· θα

μας βοηθήσει να προχωρήσουμε λίγο περισσότερο. Ο Άγγελος μας προσέχει, και θα νικήσουμε».

Έμειναν όλοι σιωπηλοί. Ο Γκέιμπριελ κοίταξε τριγύρω τα πρόσωπά τους –αποφασιστικά, όλα τους– και ακόμα και ο Μάγκνους έμοιαζε, αν όχι συγκινημένος ή πεπεισμένος, τότε συλλογισμένος και γεμάτος σεβασμό. «Κυρία Μπράνγουελ», είπε τελικά. «Αν ο Ύπατος Γουέιλαντ δεν σας θεωρεί ηγέτιδα, είναι ανόητος».

Η Σάρλοτ έκλινε το κεφάλι της προς το μέρος του. «Σε ευχαριστώ», είπε. «Αλλά δεν πρέπει να χάνουμε άλλο χρόνο – πρέπει να φύγουμε, και γρήγορα, επειδή αυτό το θέμα δεν μπορεί να μας περιμένει άλλο».

Ο Χένρι κοίταξε για μια μακρά στιγμή τη γυναίκα του, και μετά τη Σέσιλι. «Είσαι έτοιμη;»

Η αδελφή του Γουίλ ένευσε, και προχώρησε να σταθεί μπροστά στην Πύλη. Το λαμπερό της φως έριχνε τη σκιά άγνωστων ρούνων πάνω στο μικρό, αποφασιστικό πρόσωπό της.

«Οραματίσου το», είπε ο Μάγκνους. «Φαντάσου όσο καλύτερα μπορείς ότι κοιτάζεις την κορυφή του Κάντερ Άιντρις».

Τα χέρια της Σέσιλι σφίχτηκαν στα πλευρά της. Καθώς κοιτούσε, η Πύλη άρχισε να κινείται, οι ρούννοι να κυματίζουν και να αλλάζουν. Το σκοτάδι μέσα στην αψίδα έγινε πιο ελαφρύ. Ξαφνικά ο Γκέιμπριελ δεν κοιτούσε πλέον τη σκιά. Κοιτούσε το πορτρέτο ενός τοπίου που έμοιαζε να είναι ζωγραφισμένο μέσα στην Πύλη – την πράσινη καμπύλη της κορυφής ενός βουνού, μια λίμνη τόσο μπλε και βαθιά όσο ο ουρανός.

Η Σέσιλι πήρε μια κοφτή ανάσα – και μετά, αυθόρμητα έκανε ένα βήμα μπροστά, και εξαφανίστηκε μέσα στην αψίδα. Ήταν σαν να βλέπεις ένα σκίτσο να σβήνει. Πρώτα εξαφανίστηκαν τα χέρια της μέσα στην Πύλη, και

μετά τα μπράτσα της, τεντωμένα καθώς ήταν, και μετά το σώμα της.

Και χάθηκε.

Η Σάρλοτ έβγαλε μια μικρή στριγκλιά. «Χένρι!»

Υπήρχε ένα βουητό στα αφτιά του Γκέιμπριελ. Μπορούσε να ακούσει τον Χένρι να καθησυχάζει τη Σάρλοτ ότι αυτός ήταν ο τρόπος που έπρεπε να λειτουργήσει η Πύλη, ότι δεν είχε συμβεί τίποτα αναπάντεχο, αλλά ήταν σαν να άκουγε ένα τραγούδι από ένα άλλο δωμάτιο, με τους στίχους του να ακούγονται σαν ένας ρυθμός χωρίς νόημα. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι η Σέσιλι, πιο γενναία από όλους τους, είχε περάσει από την άγνωστη πόρτα και είχε εξαφανιστεί. Και δεν μπορούσε να την αφήσει να πάει μόνη.

Προχώρησε μπροστά. Άκουσε τον αδελφό του να καλεί το όνομά του, αλλά τον αγνόησε· παραμερίζοντας τον Γκίντεον, έφτασε την Πύλη, και πέρασε από μέσα της.

Για μια στιγμή δεν υπήρχε τίποτα εκτός από μαυρίλα. Μετά ένα μεγάλο χέρι έμοιαζε να απλώνεται μέσα από το σκοτάδι και να τον αρπάζει, τραβώντας τον μέσα στη στροβιλιζόμενη σκοτεινή δίνη.

Η μεγάλη Αίθουσα του Συμβουλίου ήταν γεμάτη από ανθρώπους που φώναζαν.

Στην υπερυψωμένη εξέδρα στο κέντρο στεκόταν ο Ύπατος Γουέιλαντ, κοιτάζοντας το θορυβώδες πλήθος με μια έκφραση εξοργισμένης ανυπομονησίας στο πρόσωπό του. Τα σκοτεινά του μάτια σάρωναν τους Κυνηγούς των Σκιών που ήταν συγκεντρωμένοι μπροστά του: Ο Τζορτζ Πένχαλουου τσακωνόταν με τη Σόρα Καϊντου από το Ινστιτούτο του Τόκιο· ο Βίτζεϊ Μαλχότρα κέντριζε με το αδύνατο δάχτυλό του το στήθος του Τζάφεθ Πάνγκμπορν, ο οποίος σπάνια έφευγε πια από την έπαυλή

του στην ύπαιθρο της Άιντρις, και είχε γίνει κόκκινος σαν ντομάτα από την αναξιοπρεπή αυτή κίνηση. Δύο από τους Μπλάκγουελ είχαν στριμώξει την Αμαλία Μόργκενστερν, η οποία τους φώναζε στα γερμανικά. Ο Αλοΐσιους Στάρκγουεδερ, ντυμένος στα μαύρα, στεκόταν δίπλα σε έναν από τους ξύλινους πάγκους, με τα αδύνατα χέρια του να καλύπτουν σχεδόν τα αφτιά του καθώς αγριοκοίταζε το βήμα του ομιλητή με οξεία γέρικα μάτια.

Ο Ανακριτής, ο οποίος στεκόταν δίπλα στον Ύπατο Γουέλαντ, χτύπησε το ξύλινο ραβδί του στο πάτωμα τόσο δυνατά ώστε παραλίγο να σπάσει τις σανίδες. «ΑΡΚΕΤΑ!» βρυχήθηκε. «Θα σωπάσετε όλοι σας, και θα σωπάσετε τώρα. ΚΑΘΙΣΤΕ ΚΑΤΩ».

Ένα σοκ διαπέρασε την αίθουσα – και προς εμφανή έκπληξη του Ύπατου, όντως κάθισαν όλοι. Όχι ήσυχα, αλλά κάθισαν – όλοι όσοι είχαν χώρο να καθίσουν. Η αίθουσα ήταν υπερπλήρης' σπάνια εμφανίζονταν τόσο πολλοί Κυνηγοί των Σκιών σε κάποια συνέλευση. Είχαν έρθει αντιπρόσωποι από όλα τα Ινστιτούτα – της Νέας Υόρκης, της Μπανγκόκ, της Γενεύης, της Βομβάης, του Κιότο, του Μπουένος Άιρες. Μόνο οι Κυνηγοί των Σκιών του Λονδίνου, η Σάρлот Μπράνγκουελ και η ακολουθία της απουσίαζαν.

Μονάχα ο Αλοΐσιους Στάρκγουεδερ παρέμεινε όρθιος, με τον τραχύ σκούρο μανδύα του να ανεμίζει γύρω του σαν τις φτερούγες ενός κορακιού. «Πού είναι η Σάρлот Μπράνγκουελ;» ρώτησε. «Από το μήνυμα που έστειλες κατάλαβα ότι θα ήταν εδώ για να εξηγήσει τα περιεχόμενα του μηνύματός της στο Συμβούλιο».

«Θα εξηγήσω εγώ τα περιεχόμενα του μηνύματός της», είπε ο Ύπατος μέσα από σφιγμένα δόντια.

«Θα ήταν προτιμότερο να το ακούσουμε από κείνη», είπε ο Μαλχότρα, με τη σκούρα μάτια του οξεία καθώς

κοιτούσε από τον Ύπατο στον Ανακριτή και μετά πάλι τον Ύπατο. Ο Ανακριτής Γουάιτλοου έδειχνε κουρασμένος, λες και είχε περάσει άυπνες νύχτες· το στόμα του ήταν σφιγμένο στις γωνίες.

«Η Σάρлот Μπράνγουελ υπερβάλλει», είπε ο Ύπατος. «Αναλαμβάνω πλήρως την ευθύνη για το γεγονός ότι την τοποθέτησα επικεφαλής του Ινστιτούτου του Λονδίνου. Ήταν κάτι που δεν έπρεπε να είχα κάνει ποτέ. Έχει απαλλαγεί από τα καθήκοντά της».

«Είχα την ευκαιρία να συναντηθώ και να μιλήσω με την κυρία Μπράνγουελ», είπε ο Στάρκγουεδερ με την τραχιά προφορά του Γιόρκσαϊρ. «Δεν μου φαίνεται άνθρωπος που θα υπερέβαλε».

Δείχνοντας σαν να θυμήθηκε για ποιο λόγο ακριβώς χαιρόταν τόσο πολύ που ο Στάρκγουεδερ είχε σταματήσει να συμμετέχει στις συνελεύσεις του Συμβουλίου, ο Ύπατος είπε σφιγμένα: «Είναι σε ευαίσθητη κατάσταση, και νομίζω ότι έχει... ταραχθεί».

Συνομιλίες και σύγχυση. Ο Ανακριτής κοίταξε τον Γουάιτλοου και του έριξε ένα βλέμμα αηδίας. Ο Ύπατος του ανταπέδωσε το βλέμμα με μια άγρια ματιά. Ήταν σαφές ότι οι δύο άντρες είχαν τσακωθεί: Ο Ύπατος ήταν αναψοκοκκινισμένος από την οργή, και το βλέμμα που έριξε στον Ανακριτή ήταν γεμάτο προδοσία. Ήταν σαφές ότι ο Γουάιτλοου δεν συμφωνούσε με τα λόγια του Ύπατου.

Μια γυναίκα σηκώθηκε όρθια από τους γεμάτους κόσμο πάγκους. Τα λευκά της μαλλιά ήταν μαζεμένα ψηλά στο κεφάλι της με έναν αυτοκρατορικό τρόπο. Ο Ύπατος έδειχνε σαν να αναστέναζε από μέσα του. Η Καλίντα Φέρτσαϊλντ, θεία της Σάρлот Μπράνγουελ. «Αν υπονοείτε», είπε με παγωμένη φωνή, «ότι η ανιψιά μου παίρνει υστερικές και παράλογες αποφάσεις επειδή κουβαλάει ένα μέλος της επόμενης γενιάς Κυνηγών των Σκιών, Ύπατε,

προτείνω να το ξανασκεφτείτε».

Ο Ύπατος έσφιξε τα δόντια του. «Δεν υπάρχει καμία απόδειξη ότι οι δηλώσεις της Σάρλοτ Μπράνγκουελ ότι ο Μόρτμειν είναι στην Ουαλία εμπεριέχουν κάποια αλήθεια», είπε. «Όλα προέρχονται από τις αναφορές του Γουίλ Χέροντεϊλ, ο οποίος δεν είναι παρά ένα αγόρι, και μάλιστα ένα αξιοκατάκριτα ανεύθυνο αγόρι. Όλες οι ενδείξεις, συμπεριλαμβανομένων και των ημερολογίων του Μπένεντικτ Λάιτγουντ, δείχνουν προς μια επίθεση στο Λονδίνο, και εκεί είναι που πρέπει να παρατάξουμε τις δυνάμεις μας».

Μια βοή ξέσπασε στο δωμάτιο, με τις λέξεις “μια επίθεση στο Λονδίνο” να επαναλαμβάνονται ξανά και ξανά. Η Αμαλία Μόργκενστερν έκανε αέρα στον εαυτό της με ένα μαντίλι από δαντέλα, ενώ η Λίλιαν Χάισμιθ, με τα δάχτυλά της να χαϊδεύουν τη λαβή ενός μαχαιριού που προεξείχε από τον καρπό του γαντιού της, έδειχνε να το απολαμβάνει.

«Αποδείξεις», είπε απότομα η Καλίντα. «Ο λόγος της ανιψιάς μου είναι απόδειξη...»

Ακολούθησε κι άλλη αναταραχή, και μια νεαρή γυναίκα σηκώθηκε όρθια. Φορούσε ένα ανοιχτόχρωμο πράσινο φόρεμα και είχε μια έκφραση απείθειας. Την τελευταία φορά που την είχε δει ο Ύπατος, έκλαιγε με λυγμούς σ’ αυτήν ακριβώς την αίθουσα του Συμβουλίου, απαιτώντας δικαιοσύνη. Η Τατιάνα Μπλάκθορν, το γένος Λάιτγουντ.

«Ο Ύπατος έχει δίκιο για τη Σάρλοτ Μπράνγκουελ!» αναφώνησε. «Η Σάρλοτ Μπράνγκουελ και ο Γουίλιαμ Χέροντεϊλ είναι ο λόγος που ο σύζυγός μου είναι νεκρός!»

«Μπα;» Ήταν ο Ανακριτής Γουάιτλοου, με τον τόνο του να στάζει σαρκασμό. «Ποιος ακριβώς σκότωσε τον άντρα σου; Μήπως ο Γουίλ;»

Ακολούθησε ένα μουρμουρητό από τους σαστισμένους

παρευρισκόμενους. Η Τατιάνα έδειχνε εξοργισμένη. «Δεν έφταιγε ο πατέρας μου...»

«Το αντίθετο», τη διέκοψε ο Ανακριτής. «Αυτό κρατήθηκε κρυφό από το κοινό, κυρία Μπλάκθορν, αλλά με αναγκάζετε. Ξεκινήσαμε μια έρευνα πάνω στο θέμα του θανάτου του συζύγου σας, και προσδιορίστηκε ότι πράγματι έφταιγε ο πατέρας σας, και έφταιγε με τον πιο θλιβερό τρόπο. Αν δεν ήταν οι ενέργειες των αδελφών σας –και του Γουίλιαμ Χέροντεϊλ και της Σάρλοτ Μπράνγουελ, μεταξύ των άλλων του Ινστιτούτου του Λονδίνου– το όνομα των Λάιτγουντ θα είχε διαγραφεί από τα αρχεία των Κυνηγών των Σκιών και θα ζούσατε την υπόλοιπη ζωή σας ως θνητή δίχως φίλους».

Η Τατιάνα έγινε κόκκινη σαν παντζάρι και έσφιξε τις γροδιές της. «Ο Γουίλιαμ Χέροντεϊλ έχει – με έχει προσβάλει με τρόπους ανείπωτους για μια κυρία...»

«Δεν καταλαβαίνω τι σχέση έχει αυτό με το θέμα που συζητάμε», είπε ο Ανακριτής. «Μπορεί κάποιος να είναι αγενής στην προσωπική του ζωή αλλά να είναι επίσης σωστός στα πιο σοβαρά θέματα».

«Πήρατε το σπίτι μας!» στρίγκλισε η Τατιάνα. «Είμαι αναγκασμένη να στηρίζομαι στη γενναιοδωρία της οικογένειας του συζύγου μου σαν πεινασμένη ζητιάνα...»

Τα μάτια του Ανακριτή γυάλιζαν σαν τα πετράδια στα δαχτυλίδια του. «Το σπίτι σας κατασχέθηκε, κυρία Μπλάκθορν, δεν εκλάπη. Ψάξαμε το οικογενειακό σπίτι των Λάιτγουντ», συνέχισε, υψώνοντας τη φωνή του. «Ήταν γεμάτο αποδείξεις των διασυνδέσεων του πρεσβύτερου κύριου Λάιτγουντ με τον Μόρτμείν, ημερολόγια που ανέφεραν με λεπτομέρειες ποταπές, βρόμικες και ανείπωτες πράξεις. Ο Ύπατος παραθέτει τα ημερολόγια του ανθρώπου αυτού ως αποδείξεις ότι θα γίνει μια επίθεση στο Λονδίνο, αλλά όταν πέθανε ο Μπένεντικτ Λάιτ-

γουντ, ήταν τρελός από τη δαιμονοβλογιά. Επίσης είναι μάλλον απίθανο να είχε εκμυστηρευτεί ο Μόρτμεϊν τα πραγματικά του σχέδια σε κείνον, ακόμα κι αν είχε τα λογικά του».

Δείχνοντας σχεδόν απελπισμένος, ο Ύπατος Γουέλαντ τον διέκοψε. «Το ζήτημα του Μπένεντικτ Λάιτγουντ έχει κλείσει – έχει κλείσει και είναι άσχετο. Είμαστε εδώ για να συζητήσουμε τα θέματα του Μόρτμεϊν και του Ινστιτούτου! Πρώτον, καθώς η Σάρλοτ Μπράνγουελ έχει απομακρυνθεί από τη θέση της, και ο κίνδυνος που αντιμετωπίζουμε είναι επικεντρωμένος κατά κύριο λόγο στο Λονδίνο, χρειαζόμαστε έναν καινούριο ηγέτη του Ενκλάβιου του Λονδίνου. Θα ξεκινήσω την ψηφοφορία. Επιθυμεί κάποιος να γίνει αντικαταστάτης της;»

Ακολούθησε μια αναταραχή και μουρμουρητά. Ο Τζορτζ Πένχαλου είχε αρχίσει να σηκώνεται όρθιος – όταν ο Ανακριτής ξέσπασε εξοργισμένος: «Αυτό είναι γελοίο, Τζοσάια. Ακόμη δεν υπάρχουν αποδείξεις ότι ο Μόρτμεϊν δεν είναι εκεί που λέει η Σάρλοτ. Δεν έχουμε ακόμη αρχίσει καν να συζητάμε την προοπτική να της στείλουμε ενισχύσεις...»

«Να της στείλουμε; Τι εννοείς να της στείλουμε;»

Ο Ανακριτής τέντωσε το χέρι του προς το πλήθος. «Δεν είναι εδώ. Πού νομίζεις ότι βρίσκονται οι ένοικοι του Ινστιτούτου του Λονδίνου; Έχουν πάει στο Κάντερ Άιντρις, για να βρουν τον Μάγιστρο. Κι εμείς, αντί να συζητάμε για το αν πρέπει να τους προσφέρουμε βοήθεια, έχουμε συγκαλέσει ένα Συμβούλιο για να συζητήσουμε τον αντικαταστάτη της Σάρλοτ;»

Η οργή του Ύπατου ξέσπασε. «Δεν θα υπάρξει βοήθεια!» βρυχήθηκε. «Δεν θα υπάρξει ποτέ βοήθεια για κείνους που...»

Αλλά το Συμβούλιο δεν έμαθε ποτέ ποιοι ήταν καταδι-

κασμένοι να μη λάβουν βοήθεια, γιατί εκείνη τη στιγμή μια ατσάλινη λεπίδα, κοφτερή σαν ξυράφι, έσχισε τον αέρα πίσω από τον Ύπατο και του έκοψε το κεφάλι.

Ο Ανακριτής τινάχτηκε πίσω, πιάνοντας το ραβδί του, καθώς το αίμα ανέβλυζε μπροστά του· το σώμα του Ύπατου έπεσε, κυλώντας στο έδαφος σε δύο κομμένα κομμάτια: το σώμα του σωριάστηκε πάνω στο υγρό από το αίμα πάτωμα του βήματος ενώ το κομμένο του κεφάλι κύλησε πιο πέρα σαν μπαλάκι του τένις. Καθώς κατέρρευσε, αποκάλυψε πίσω του ένα αυτόματο – αδύνατο σαν ανθρώπινος σκελετός, ντυμένο με τα κουρελιασμένα απομεινάρια μιας κόκκινης στρατιωτικής στολής. Το μειδιάματά του έκανε το κεφάλι του να μοιάζει με κρανίο καθώς τράβηξε το κόκκινο από το αίμα σπαδί του και σήκωσε το βλέμμα του στο σιωπηλό, αποσβολωμένο πλήθος των Κυνηγών των Σκιών.

Ο μοναδικός άλλος ήχος στο δωμάτιο ερχόταν από τον Αλοϊσίους Στάρκγουεδερ ο οποίος γελούσε, σταθερά και σιγανά, προφανώς μόνος του. «Σ' το είπε η Σάρλοτ», είπε ασθμαίνοντας. «Σου είπε τι θα συνέβαινε...»

Μετά από μια στιγμή το αυτόματο προχώρησε μπροστά, με τις λεπίδες του χεριού του να κλείνουν γύρω από το λαιμό του Αλοϊσίους. Αίμα εκτινάχθηκε από το λαιμό του ηλικιωμένου άντρα καθώς το πλάσμα τον σήκωνε από το έδαφος, εξακολουθώντας να μειδιά. Οι Κυνηγοί των Σκιών άρχισαν να φωνάζουν – και τότε οι πόρτες άνοιξαν και ένα ποτάμι από κουρδιστά πλάσματα ξεχύθηκε στο δωμάτιο.

«Λοιπόν», είπε μια φωνή με θυμηδία. «Αυτό κι αν είναι απροσδόκητο».

Η Τέσα ανακάθισε απότομα, τραβώντας το βαρύ κάλυμμα του κρεβατιού γύρω της. Δίπλα της, ο Γουίλ ανα-

δεύτηκε, και στήριξε το σώμα του στους αγκώνες του, με τις βλεφαρίδες του να ανοίγουν αργά πεταρίζοντας. «Τι...»

Το δωμάτιο είχε γεμίσει με έντονο φως. Οι δαυλοί είχαν ανάψει και έκαιγαν δυνατά, και ήταν λες και το μέρος ήταν φωτισμένο με το φως της ημέρας. Η Τέσα μπορούσε να δει την ακαταστασία που είχαν προκαλέσει στο δωμάτιο: τα ρούχα τους ήταν σκορπισμένα στο πάτωμα και το κρεβάτι, το χαλί μπροστά στο τζάκι ήταν ζαρωμένο, τα σεντόνια κουβαριασμένα γύρω τους. Στην άλλη πλευρά του αόρατου τοίχου, βρισκόταν μια οικεία φιγούρα με ένα κομψό σκούρο κοστούμι, και με τον αντίχειρα περασμένο στη ζώνη του παντελονιού του. Οι γατίσιες κόρες των ματιών του λαμπύριζαν από θυμηδία.

Ο Μάγκνους Μπείν.

«Ίσως είναι καλύτερα να σηκωθείτε», είπε. «Σύντομα θα έρθουν όλοι να σας σώσουν, και ίσως θα θέλατε να φοράτε ρούχα όταν φτάσουν». Σήκωσε τους ώμους του. «Εγώ πάντως θα ήθελα αλλά πάλι είναι γνωστό ότι εγώ είμαι ιδιαίτερα ντροπαλός».

Ο Γουίλ βλαστήμησε στα ουαλικά. Τώρα ήταν καδιστός, με τα σκεπάσματα μαζεμένα γύρω από τη μέση του, και έκανε ό,τι μπορούσε για να καλύψει με το σώμα του την Τέσα από τα μάτια του Μάγκνους Μπείν. Δεν φορούσε πουκάμισο, φυσικά, και με το πιο δυνατό φως τώρα η Τέσα μπορούσε να δει το σημείο όπου το μαύρισμα στα χέρια και το πρόσωπό του κατέληγε στο πιο χλομό λευκό του στήθους και των ώμων του. Το σημάδι με το λευκό αστέρι στον ώμο του έλαμπε σαν ένα φως, και είδε τα μάτια του Μάγκνους να πέφτουν επάνω του, και να μισοκλείνουν.

«Ενδιαφέρον», είπε.

Ο Γουίλ έβγαλε έναν αόριστο ήχο διαμαρτυρίας. «Ενδι-

αφέρουν; Μα τον Άγγελο, Μάγκνους...»

Ο Μάγκνους τού έριξε ένα ειρωνικό βλέμμα. Υπήρχε κάτι μέσα σε αυτό το βλέμμα – κάτι που έκανε την Τέσα να νιώθει ότι ο Μάγκνους ήξερε κάτι που εκείνοι δεν γνώριζαν. «Αν ήταν άλλος στη θέση μου, θα είχε να σας πει πολλά τώρα», είπε.

«Εκτιμώ την αυτοσυγκράτησή σου».

«Δεν θα την εκτιμάς για πολύ», είπε απότομα ο Μάγκνους. Μετά σήκωσε το χέρι του σαν να χτυπούσε μια πόρτα, και χτύπησε τον αόρατο τοίχο ανάμεσά τους. Ήταν σαν να βλέπεις κάποιον να βυθίζει το χέρι του μέσα στο νερό – κυματάκια απλώθηκαν από το σημείο που άγγιξαν τα δάχτυλά του, και ξαφνικά ο τοίχος γλίστρησε και χάθηκε, σε μια βροχή από γαλάζιες σπίδες. «Ορίστε», είπε ο μάγος, και πέταξε ένα δεμένο δερμάτινο σάκο στη βάση του κρεβατιού. «Έφερα εξοπλισμό. Το φαντάστηκα ότι θα χρειαζόσασταν ρούχα, αλλά δεν είχα συνειδητοποιήσει πόσο πολύ θα τα χρειαζόσασταν».

Η Τέσα τον αγριοκοίταξε πίσω από τον ώμο του Γουίλ. «Πώς μας βρήκες εδώ; Πώς ήξερες – ποιοι από τους άλλους είναι μαζί σου; Είναι καλά;»

«Ναι. Αρκετοί από αυτούς είναι, τρέχουν μέσα σ' αυτό το μέρος, ψάχνοντας για εσάς. Ντυθείτε τώρα», είπε, και γύρισε την πλάτη του, προσφέροντάς τους λίγη απομόνωση. Η Τέσα, τρομοκρατημένη, πήρε το σάκο στο κρεβάτι, ψαχούλεψε μέσα του έως ότου βρήκε τον εξοπλισμό της, και μετά σηκώθηκε με το σεντόνι τυλιγμένο γύρω από το σώμα της και έτρεξε πίσω από το ψηλό κινέζικο παραβάν στη γωνία του δωματίου.

Δεν κοιτούσε τον Γουίλ καθώς πήγαινε· δεν άντεχε να το κάνει. Πώς μπορούσε να τον κοιτάξει χωρίς να σκέφτεται τι είχαν κάνει; Χωρίς να αναρωτιέται αν ένιωθε τρομοκρατημένος, αν δεν μπορούσε να πιστέψει ότι

οποιοσδήποτε από τους δυο τους μπόρεσε να κάνει κάτι τέτοιο μετά από αυτό που είχε συμβεί στον Τζεμ...

Φόρεσε με μανία τον εξοπλισμό της. Δόξα τω Θεώ που ο εξοπλισμός, σε αντίθεση με τα φορέματα, μπορούσε να φορεθεί χωρίς να καταφύγει κανείς στη βοήθεια κάποιου άλλου. Πίσω από το παραβάν άκουσε τον Μάγκνους να εξηγεί στον Γουίλ ότι εκείνος και ο Χένρι είχαν καταφέρει, μέσα από ένα συνδυασμό μαγείας και εφεύρεσης, να δημιουργήσουν μια Πύλη που θα τους μετέφερε από το Λονδίνο στο Κάντερ Άιντρις. Μπορούσε να δει μόνο τις σιλουέτες τους, αλλά είδε τον Γουίλ να γνέφει με ανακούφιση καθώς ο Μάγκνους ανέφερε όσους είχαν έρθει μαζί του – ο Χένρι, η Σάρλοτ, οι αδελφοί Λάιτγουντ, ο Σίριλ, η Σόφι, η Σέσιλι, η Μπρίτζετ, και μια ομάδα Σιωπηλών Αδελφών.

Στο άκουσμα του ονόματος της αδελφής του, ο Γουίλ άρχισε να φοράει τα ρούχα του με ακόμα μεγαλύτερη βιασύνη, και μέχρι να βγει η Τέσα από το παραβάν, είχε φορέσει όλο του τον εξοπλισμό, οι μπότες του ήταν δεμένες, και τα χέρια του στερέωναν τη ζώνη με τα όπλα του. Όταν την είδε, στο πρόσωπό του ζωγραφίστηκε ένα διστακτικό χαμόγελο.

«Όλοι οι άλλοι έχουν σκορπιστεί στα τούνελ για να σας βρουν», είπε ο Μάγκνους. «Κανονίσαμε να αφιερώσουμε μισή ώρα στην έρευνα και μετά να συναντηθούμε σε μια κεντρική αίθουσα. Θα σας δώσω δύο λεπτά για να... συγχροτηθείτε». Μειδίασε, και έδειξε την πόρτα. «Θα είμαι έξω στο διάδρομο».

Τη στιγμή που η πόρτα έκλεισε πίσω του, η Τέσα βρέθηκε στην αγκαλιά του Γουίλ, με τα χέρια της δεμένα γύρω από το λαιμό του. «Ω, μα τον Άγγελο», είπε. «Αυτό ήταν τρομακτικό».

Ο Γουίλ γλίστρησε τα χέρια του μέσα στα μαλλιά της

και τη φιλούσε, φιλούσε τις βλεφαρίδες της και τα μάγουλά της και μετά το στόμα της, γρήγορα αλλά με πάθος και συγκέντρωση, λες και τίποτα δεν θα μπορούσε να είναι πιο σημαντικό. «Άκουσε πώς μιλάς», είπε. «Είπες “μα τον Άγγελο”. Όπως ένας Κυνηγός των Σκιών». Φίλησε την άκρη του στόματός της. «Σ’ αγαπώ. Θεέ μου, σ’ αγαπώ. Περίμενα τόσο καιρό για να το πω».

Ακούμπησε τα χέρια της στα πλαϊνά της μέσης του, κρατώντας τον εκεί, νιώθοντας το ύφασμα του εξοπλισμού του τραχύ κάτω από τα ακροδάχτυλά της. «Γουίλ», είπε διστακτικά. «Δεν – μετανιώνεις;»

«Να μετανιώνω;» Την κοίταξε με δυσπιστία. «*Nage ddim* – είσαι τρελή αν νομίζεις ότι μετανιώνω, Τες». Οι αρθρώσεις των δαχτύλων του χάιδεψαν το μάγουλό της. «Υπάρχουν περισσότερα, πολλά περισσότερα που θέλω να σου πω...»

«Όχι», του είπε πειρακτικά. «Ο Γουίλ Χέροντεϊλ, έχει να πει περισσότερα;»

Εκείνος την αγνόησε. «Αλλά τώρα δεν είναι η κατάλληλη στιγμή – όχι με τον Μόρτμειν να μας κυνηγάει, και τον Μάγκνους έξω από την πόρτα. Τώρα είναι ώρα να το τελειώσουμε αυτό. Αλλά όταν τελειώσεις, Τες, θα σου πω όλα όσα ήθελα να σου πω πάντα. Όσο για τώρα...» Φίλησε τον κρόταφό της, και την ελευθέρωσε, με τα μάτια του να ψάχνουν το πρόσωπό της. «Θέλω να ξέρω ότι με πιστεύεις όταν λέω ότι σ’ αγαπώ. Αυτό είναι όλο».

«Πιστεύω όλα όσα λες», είπε η Τέσα με ένα χαμόγελο, και με τα χέρια της να γλιστράνε από τη μέση του στη ζώνη με τα όπλα του. Τα δάχτυλά της έκλεισαν στη λαβή ενός μαχαιριού, και το τράβηξε από τη ζώνη, χαμογελώντας καθώς εκείνος την κοίταξε με έκπληξη. Φίλησε το μάγουλό του και έκανε ένα βήμα προς τα πίσω. «Άλλωστε» είπε «δεν έλεγες ψέματα για το τατουάζ του δράκου

της Ουαλίας, έτσι δεν είναι;»

Το δωμάτιο θύμιζε στη Σέσιλι το εσωτερικό του θόλου του Αγίου Παύλου, το οποίο την είχε πάει να δει ο Γουίλ μια μέρα που δεν ήταν και τόσο στις κακές του, όταν εκείνη είχε πρωτοέρθει στο Λονδίνο. Ήταν το πιο μεγαλοπρεπές κτίριο στο οποίο είχε μπει. Είχαν δοκιμάσει την ηχώ των φωνών τους στον εσωτερικό Εξώστη των Ψιδύρων και είχαν διαβάσει την επιγραφή που είχε αφήσει ο Κρίστοφερ Ρεν: *Si monumentum requiris, circumspice*. “Αν ψάχνεις το μνημείο του, κοίτα γύρω σου”.

Ο Γουίλ τής είχε εξηγήσει τι σήμαινε, ότι ο Ρεν προτιμούσε να τον θυμούνται για τα έργα που είχε χτίσει όχι από κάποια ταφόπετρα. Ολόκληρος ο καθεδρικός ήταν ένα μνημείο στην τέχνη του – όπως, κατά κάποιο τρόπο, ολόκληρος αυτός ο λαβύρινθος κάτω από το βουνό, και ειδικότερα αυτό το δωμάτιο, ήταν ένα μνημείο στην τέχνη του Μόρτμεϊν.

Υπήρχε και εδώ ένα θολωτό ταβάνι, αν και δεν υπήρχαν παράθυρα, μόνο ένα κενό στο επάνω μέρος της πέτρας. Ένας κυκλικός εξώστης διέτρεχε το πάνω μέρος του θόλου, και επάνω του υπήρχε μια εξέδρα, στην οποία θα μπορούσε να σταθεί κανείς και να κοιτάξει το έδαφος, το οποίο ήταν από λεία πέτρα.

Υπήρχε και εδώ μια επιγραφή στον τοίχο. Τέσσερις προτάσεις, χαραγμένες στον τοίχο με γυαλιστερό χαλαζία.

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΟΙΚΤΟ.

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑ.

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΑΡΙΘΜΟ.

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΝ ΠΟΤΕ
ΝΑ ΕΡΧΟΝΤΑΙ.

Στο πέτρινο πάτωμα υπήρχαν εκατοντάδες αυτόματα παραταγμένα σε σειρές. Φορούσαν ένα ετερόκλητο σύνολο από στρατιωτικές στολές, και ήταν απολύτως ακίνητα, με τα μεταλλικά τους μάτια κλειστά. Τενεκεδένιοι στρατιώτες, σκέφτηκε η Σέσι, σε ανθρώπινο μέγεθος. Οι Δαιμονικές Μηχανές. Το μεγάλο δημιουργήμα του Μόρτμεϊν – ένας στρατός φτιαγμένος έτσι ώστε να μην μπορεί να τον σταματήσει τίποτα, να σφάζει Κυνηγούς των Σκιών και να προχωράει παρακάτω χωρίς τύψεις.

Η Σόφι ήταν η πρώτη που ανακάλυψε το δωμάτιο· είχε ουρλιάξει, και οι άλλοι είχαν τρέξει για να δουν το λόγο. Είχαν βρει τη Σόφι να στέκεται, τρέμοντας, ανάμεσα στην ακίνητη μάζα από κουρδιστά πλάσματα. Ένα από αυτά κειτόταν στα πόδια της· είχε κόψει τα πόδια του με μια σαρωτική κίνηση της λεπίδας της, και αυτό είχε καταρρεύσει σαν μαριονέτα τα σχοινιά της οποίας είχαν κοπεί. Τα άλλα δεν είχαν κουνηθεί ούτε είχαν ξυπνήσει παρά τη μοίρα του συντρόφου τους, πράγμα που είχε δώσει στους Κυνηγούς των Σκιών την τόλμη να προχωρήσουν ανάμεσά τους.

Ο Χένρι ήταν γονατιστός τώρα, δίπλα στο κέλυφος ενός από τα ακίνητα ακόμη αυτόματα· είχε σκίσει τη στολή του και είχε ανοίξει το μεταλλικό του στήθος και μελετούσε αυτό που βρισκόταν μέσα. Οι Σιωπηλοί Αδελφοί στέκονταν γύρω του, όπως έκανε και η Σάρлот, η Σόφι και η Μπρίτζετ. Ο Γκίντεον και ο Γκέιμπριελ είχαν επιστρέψει και αυτοί, με τις εξερευνήσεις τους να έχουν αποδειχτεί άσκοπες. Μόνο ο Μάγκνους και ο Σίριλ δεν είχαν επιστρέψει ακόμη. Η Σέσιλι δεν μπορούσε να καταπολεμήσει την αυξανόμενη ταραχή της – όχι λόγω της παρουσίας των αυτόματων αλλά λόγω της απουσίας του αδελφού της. Ακόμη δεν τον είχε βρει κανείς. Μήπως επειδή δεν βρισκόταν εδώ; Ωστόσο, δεν είπε τίποτα. Είχε

υποσχεθεί στον εαυτό της ότι ως Κυνηγός των Σκιών δεν θα έκανε φασαρία, ούτε θα ούρλιαζε, ό,τι κι αν γινόταν.

«Κοιτάξτε αυτό», μουρμούρισε ο Χένρι χαμηλόφωνα. Μέσα στο στήθος του κουρδιστού πλάσματος υπήρχε μια μάζα από καλώδια και κάτι που φάνηκε στη Σέσιλι σαν ένα μεταλλικό κουτί, από κείνα που χρησιμοποιείς ίσως για να βάζεις τον καπνό σου. Στο εξωτερικό του κουτιού ήταν σκαλισμένο το σύμβολο ενός ερπετού που κατάπινε την ουρά του. «Ο ουροβόρος. Το σύμβολο του περιορισμού των δαιμονικών ενεργειών».

«Όπως στην Πυξίδα». Η Σάρλοτ ένευσε.

«Την οποία ο Μόρτμεϊν μας έκλεψε», επιβεβαίωσε ο Χένρι. «Ανησυχούσα ότι αυτό ήταν που προσπαθούσε να κάνει ο Μόρτμεϊν».

«Ότι τι προσπαθούσε να κάνει ο Μόρτμεϊν;» ρώτησε ο Γκέιμπριελ. Ήταν αναψοκοκκινισμένος, με τα πράσινα μάτια του φωτεινά. Να είναι καλά ο Γκέιμπριελ, σκέφτηκε η Σέσιλι, που πάντοτε ρωτούσε αυτό που σκεφτόταν.

«Να δώσει ζωή στα αυτόματα», είπε αφηρημένα ο Χένρι, πιάνοντας το κουτί. «Να τους δώσει συναίσθηση, ακόμα και βούληση...»

Διέκοψε τη φράση του καθώς τα δάχτυλά του άγγιξαν το κουτί και αυτό ξαφνικά φωτίστηκε. Φως, όπως το μαγικό φως που εκπέμπεται από μια πέτρα με ρούνους, ξεχύθηκε από το κουτί και μέσα από τον ουροβόρο. Ο Χένρι τινάχτηκε πίσω με μια κραυγή, αλλά ήταν ήδη πολύ αργά. Το πλάσμα ανακάθισε, γρήγορο σαν αστραπή, και τον άρπαξε. Η Σάρλοτ στρίγκλισε και όρμησε μπροστά, αλλά δεν ήταν αρκετά γρήγορη. Το αυτόματο, με το στήθος του να χάσκει ακόμη ανοιχτό με έναν αποκρουστικό τρόπο, έπιασε τον Χένρι κάτω από τα μπράτσα και τίναξε το σώμα του σαν μαστίγιο.

Ακούστηκε ένας τρομερός ήχος σπασίματος, και ο Χέν-

ρι έπεσε άψυχος. Το αυτόματο πέταξε τον Χένρι στην άκρη και γύρισε για να χτυπήσει άγρια τη Σάρλοτ στο πρόσωπο. Έπεσε δίπλα στο σώμα του άντρα της καθώς το κουρδιστό πλάσμα έκανε ένα βήμα μπροστά και άρπαξε τον Αδελφό Μιχαία. Ο Σιωπηλός Αδελφός κατέβασε με δύναμη το ραβδί του στο χέρι του αυτόματου, αλλά το πλάσμα δεν φάνηκε να το προσέχει καν. Με ένα μηχανικό βουητό που ακούστηκε σαν γέλιο, άπλωσε το χέρι του και έσκισε το λαιμό του Σιωπηλού Αδελφού.

Αίμα πιτσίλισε το δωμάτιο, και η Σέσιλι έκανε αυτό ακριβώς που είχε υποσχεθεί στον εαυτό της να μην κάνει, και ούρλιαξε.

21

φλεγόμενος χρυσός

Φέρτε μου το τόξο μου από φλεγόμενο χρυσό:
Φέρτε μου τα βέλη μου από επιθυμία:
Φέρτε μου το κοντάρι μου: Ω σύννεφα ξετυλιχτείτε!
Φέρτε μου το άρμα μου από φωτιά!
— Γουίλιαμ Μπλέικ, “Ιερουσαλήμ”

Κατά τη διάρκεια της εκπαίδευσης της Τέσα στο Ινστιτούτο δεν είχαν ασχοληθεί ποτέ με το πόσο δύσκολο ήταν να τρέχεις με ένα όπλο δεμένο στο πλευρό σου. Με κάθε βήμα που έκανε, το μαχαίρι χτυπούσε πάνω στο πόδι της, με τη μύτη του να γρατζουνάει το δέρμα της. Ήξερε ότι θα έπρεπε να το έχει βάλει στο θηκάρι του –και στη ζώνη του Γουίλ, πιθανότατα θα ήταν– αλλά τώρα δεν υπήρχε λόγος να σκέφτεται τι θα έπρεπε να είχε κάνει. Ο Γουίλ και ο Μάγκνους έτρεχαν φρενιασμένα στους πέτρινους διαδρόμους μέσα στο Κάντερ Άιντρις, κι εκείνη έκανε ό,τι μπορούσε για να μη μείνει πίσω.

Ο Μάγκνους ήταν εκείνος που προηγείτο, καθώς έδειχνε να γνωρίζει καλύτερα πού πήγαιναν. Η Τέσα δεν είχε πάει πουθενά μέσα στο λαβύρινθο των διαδρόμων χωρίς

να της έχουν δέσει τα μάτια, και ο Γουίλ παραδέχτηκε ότι θυμόταν ελάχιστα από το μοναχικό του ταξίδι την προηγούμενη νύχτα.

Τα τούνελ στένευαν και πλάταιναν ξανά καθώς οι τρεις τους διέσχιζαν το λαβύρινθο, χωρίς να έχουν κάποιο συγκεκριμένο ρυθμό ή μοτίβο. Τελικά, καθώς μπήκαν σε ένα πιο πλατύ τούνελ, άκουσαν κάτι – τον ήχο μιας μακρινής κραυγής τρόμου.

Ο Μάγκνους κοκάλωσε. Το κεφάλι του Γουίλ τινάχτηκε επάνω. «Σέσιλι», είπε, και άρχισε να τρέχει δύο φορές πιο γρήγορα από ό,τι πριν, με τον Μάγκνους και την Τέσα να προσπαθούν να τον προλάβουν. Προσπέρασαν παράξενες αίθουσες: μια αίθουσα η πόρτα της οποίας έμοιαζε πιτσιλισμένη με αίμα, μια άλλη που η Τέσα αναγνώρισε ως το δωμάτιο με το γραφείο στο οποίο ο Μόρτμεϊν την είχε αναγκάσει να Αλλάξει, και μια άλλη στην οποία ένα μεγάλο δικτυωτό πλέγμα από μέταλλο και χαλκό στροβιλιζόταν από έναν αόρατο άνεμο. Καθώς έτρεχαν, οι ήχοι των κραυγών και της μάχης έγιναν πιο δυνατοί, έως ότου τελικά όρμησαν σε μια τεράστια κυκλική αίθουσα.

Ήταν γεμάτη αυτόματα. Ατελείωτες σειρές με αυτόματα, τόσα όσα είχαν ξεχυθεί στο χωριό την προηγούμενη νύχτα ενώ η Τέσα παρακολουθούσε ανήμπορη. Τα περισσότερα ήταν ακίνητα, αλλά μια ομάδα από αυτά, στο κέντρο του δωματίου, κινούνταν – κινούνταν λαμβάνοντας μέρος σε μια άγρια μάχη. Ήταν σαν να έβλεπε ξανά αυτά που είχαν συμβεί στα σκαλιά του Ινστιτούτου καθώς την είχαν πάρει σηκωτή – τους Αδελφούς Λάιτγουντ να μάχονται δίπλα δίπλα, τη Σέσιλι να κραδαίνει ένα λαμπυριστό σεράφ σπαθί, το σώμα ενός Σιωπηλού Αδελφού πεσμένο στο πάτωμα. Η Τέσα παρατήρησε ότι άλλοι δύο Σιωπηλοί Αδελφοί μάχονταν στο πλευρό των Κυνηγών των Σκιών, ανώνυμοι καθώς καλύπτονταν από

τις κουκούλες των μανδυών τους, αλλά η προσοχή της δεν ήταν στραμμένη σε κείνους. Ήταν στραμμένη στον Χένρι, που κειτόταν, ακίνητος στο πάτωμα. Η Σάρλοτ, πεσμένη στα γόνατα, είχε τα χέρια της τυλιγμένα γύρω του λες και μπορούσε να τον προστατεύσει από τη σφοδρή μάχη που μαινόταν γύρω τους, αλλά η Τέσα μάντεψε από τη χλομάδα του προσώπου του και από το ακίνητο σώμα του ότι ήταν πολύ αργά για να προστατεύσει τον Χένρι από το στιδήποτε.

Ο Γουίλ όρμησε μπροστά. «Όχι σεράφ σπαδιά!» είπε. «Πολεμήστε τα με άλλα όπλα! Τα αγγελικά σπαδιά είναι άχρηστα!»

Η Σέσιλι, ακούγοντάς τον, τινάχτηκε πίσω την ώρα που το σεράφ σπαδί της ήρθε σε επαφή με το αυτόματο με το οποίο μαχόταν – και διαλύθηκε σαν άμμος με τη φωτιά του να έχει σβήσει. Είχε την ψυχραιμία να αποφύγει το χέρι του πλάσματος, την ώρα που ο Σίριλ και η Μπρίτζετ ορμούσαν προς το μέρος της, με τον Σίριλ να του καταφέρνει γρήγορα χτυπήματα με ένα ογκώδες ραβδί. Το αυτόματο έπεσε κάτω από την επίθεση του Σίριλ, καθώς η Μπρίτζετ, μια ιπτάμενη απειλή από κόκκινα μαλλιά και ατσάλινα σπαδιά, προσπέρασε τη Σέσιλι διαλύοντας αυτόματα στο πέρασμά της και έφτασε στο πλευρό της Σάρλοτ, κόβοντας τα χέρια δύο αυτομάτων με το σπαδί της πριν στριφογυρίσει, με την πλάτη της στραμμένη στη Σάρλοτ, σαν να ήθελε να προστατεύσει την επικεφαλής του Ινστιτούτου του Λονδίνου με τη ζωή της.

Τα χέρια του Γουίλ ξαφνικά έσφιξαν τα μπράτσα της Τέσα. Είδε φευγαλέα το λευκό, αποφασιστικό πρόσωπό του καθώς την έσπρωξε προς τον Μάγκνους, συρίζοντας: «Μείνε μαζί της!» Η Τέσα έκανε να διαμαρτυρηθεί, αλλά ο Μάγκνους την έπιασε, τραβώντας την πίσω ενώ ο Γουίλ ορμούσε προς τη συμπλοκή, αντιμετωπίζοντας αυτόματα

για να φτάσει στην αδελφή του.

Η Σέσιλι προσπαθούσε να απωθήσει ένα τεράστιο αυτόματο με φαρδύ θώρακα και με δύο χέρια στη δεξιά του πλευρά. Έχοντας εγκαταλείψει το σεράφ σπαθί της, είχε μόνο ένα κοντό ξίφος για να υπερασπιστεί τον εαυτό της. Τα μαλλιά της άρχισαν να γλιστράνε από τα χτενάκια με τα οποία τα είχε στερεώσει καθώς ορμούσε μπροστά, καρφώνοντας το πλάσμα στον ώμο. Εκείνο βρυχήθηκε σαν ταύρος, και η Τέσα αναρίγησε. Θεέ μου, τι ήχους έβγαζαν αυτά τα πλάσματα πριν τα αλλάξει ο Μόρτμειν, ήταν σιωπηλά – ήταν πράγματα τώρα ήταν όντα. Μοχθηρά, δολοφονικά όντα. Η Τέσα έκανε να προχωρήσει μπροστά καθώς το αυτόματο που είχε στριμώξει τη Σέσιλι άρπαξε τη λεπίδα του όπλου της και την πέταξε από το χέρι της, τραβώντας τη Σέσιλι μπροστά – άκουσε τον Γουίλ να φωνάζει το όνομα της αδελφής του...

Και ένας Σιωπηλός Αδελφός έπιασε τη Σέσιλι και την έριξε στο πλάι. Μέσα σε ένα στρόβιλο από μανδύες στο χρώμα της περγαμηνής, στριφογύρισε για να αντιμετωπίσει το πλάσμα, κρατώντας το ραβδί μπροστά του. Καθώς το αυτόματο όρμησε προς το μέρος του, ο Αδελφός στριφογύρισε το σπαθί, με τέτοια ταχύτητα και δύναμη ώστε το αυτόματο τινάχτηκε προς τα πίσω, με ένα βαδούλωμα στο στήθος του. Προσπάθησε να προχωρήσει ξανά προς τα εμπρός, αλλά το σώμα του ήταν υπερβολικά παραμορφωμένο. Ελευθέρωσε έναν οργισμένο βόμβο, και η Σέσιλι, αφού σηκώθηκε ξανά όρθια, φώναξε μια προειδοποίηση.

Άλλο ένα αυτόματο είχε εμφανιστεί δίπλα στο πρώτο. Καθώς ο Σιωπηλός Αδελφός γύρισε, το δεύτερο αυτόματο πέταξε το ραβδί από το χέρι του και τον άρπαξε, σηκώνοντάς τον στον αέρα, και τυλίγοντας τα μεταλλικά του χέρια γύρω από το σώμα του από πίσω, σε μια παρωδία εναγκαλισμού. Η κουκούλα του Αδελφού έπεσε προς τα

πίσω, και τα ασημένια μαλλιά του έλαμψαν στη μισοσκότεινη αίθουσα σαν το φως ενός αστεριού.

Η ανάσα της Τέσα κόπηκε αμέσως. Ο Σιωπηλός Αδελφός ήταν ο Τζεμ.

Ο Τζεμ.

Ήταν λες και ο κόσμος είχε σταματήσει. Κάθε φιγούρα ήταν ακίνητη, ακόμα και τα αυτόματα, έχοντας παγώσει στο χρόνο. Η Τέσα κοίταξε στην άλλη άκρη της αίθουσας τον Τζεμ, και την κοίταξε κι εκείνος. Ο Τζεμ, με το μανδύα ενός Σιωπηλού Αδελφού. Ο Τζεμ, τα ασημένια μαλλιά του οποίου, καθώς έπεφταν πάνω στο πρόσωπό του, είχαν μαύρες τούφες. Ο Τζεμ, τα μάγουλα του οποίου ήταν σημαδεμένα με δυο ολόγεια κόκκινα κοιψίματα, το καθένα πάνω από το κάθε ζυγωματικό.

Ο Τζεμ, που δεν ήταν νεκρός.

Η Τέσα συνήλθε απότομα από το παγωμένο σοκ, και άκουσε τον Μάγκνους να της λέει κάτι, τον ένιωσε να πιάνει το μπράτσο της, αλλά του ξέφυγε και όρμησε στη συμπλοκή. Φώναξε πίσω της, αλλά το μόνο που έβλεπε η Τέσα ήταν τον Τζεμ – τον Τζεμ να πιάνει το χέρι του αυτόματου που είχε τυλιχτεί γύρω από το λαιμό του, τα δάχτυλά του να μην μπορούν να βρουν κάποια εσοχή στο λείο μέταλλο. Η λαβή του έγινε πιο σφιχτή, και το πρόσωπο του Τζεμ άρχισε να γίνεται κόκκινο καθώς το αυτόματο τον στραγγάλιζε. Τράβηξε το μαχαίρι της, καρφώνοντάς το σε ό,τι έβρισκε μπροστά της για να ανοίξει ένα μονοπάτι, αλλά ήξερε ότι ήταν αδύνατο, ήξερε ότι δεν μπορούσε να τον φτάσει έγκαιρα...

Το αυτόματο έβγαλε ένα βρυχηθμό και έπεσε μπροστά. Τα πόδια του είχαν κοπεί από πίσω, και καθώς έπεφτε, η Τέσα είδε τον Γουίλ να σηκώνεται από μια θέση συσπείρωσης, κρατώντας ένα μακρύ σπαδί. Άπλωσε το χέρι

του προς το αυτόματο λες και μπορούσε να το πιάσει, να αποτρέψει την πτώση του, αλλά αυτό είχε ήδη καταρρεύσει στο πάτωμα, με το μισό του σώμα πάνω στον Τζεμ, το ραβδί του οποίου είχε κυλήσει από το χέρι του. Ο Τζεμ κειτόταν ακίνητος, ακινητοποιημένος από το τεράστιο μηχάνημα από πάνω του.

Η Τέσα όρμησε μπροστά, αποφεύγοντας το τεντωμένο χέρι ενός κουρδιστού πλάσματος. Άκουσε τον Μάγκνους να φωνάζει κάτι από πίσω της αλλά το αγνόησε. Αν κατάφερε να φτάσει στον Τζεμ πριν τραυματιστεί σοβαρά ή πριν τον συνθλίψει το αυτόματο – αλλά καθώς έτρεχε, μια σκιά έπεσε πάνω στο πεδίο της όρασής της. Σταμάτησε απότομα, και σήκωσε το βλέμμα της και είδε ένα αυτόματο με μοχθηρό βλέμμα, να απλώνει τις αρπάγες του για να την πιάσει.

Η δύναμη της πτώσης και το βάρος του αυτόματου στην πλάτη του έκοψε την ανάσα του Τζεμ καθώς έπεσε στο έδαφος, χτυπώντας άσχημα. Για μια στιγμή είδε αστέρια να χορεύουν μπροστά στα μάτια του και πάσχιζε να πάρει ανάσα, με το στήθος του να έχει σπασμούς.

Πριν γίνει Σιωπηλός Αδελφός, πριν βάλουν το πρώτο τελετουργικό μαχαίρι στο δέρμα του και χαράξουν τις γραμμές στο πρόσωπό του οι οποίες θα άρχιζαν τη διαδικασία της μεταμόρφωσής του, η πτώση, ο τραυματισμός, ίσως να τον είχαν σκοτώσει. Τώρα, καθώς ανάσαινε ξανά, βρέθηκε να συστρέφεται, να προσπαθεί να φτάσει το ραβδί του, ενώ το χέρι του πλάσματος έκλεινε πάνω στον ώμο του...

Και ένα ρίγος διαπέρασε το σώμα του πλάσματος, μαζί με το κουδούνισμα μετάλλου που χτυπά πάνω σε μέταλλο. Ο Τζεμ άρπαξε το ραβδί του και το κάρφωσε προς τα πάνω, σπρώχνοντας το κεφάλι του αυτόματου προς

το πλάι ενώ το πάνω μισό του σώματός του σηκώθηκε από πάνω του και έπεσε πλάγια. Κλότσησε το βάρος που σκέπαζε ακόμα τα πόδια του, και μετά έφυγε και είδε τον Γουίλ γονατιστό δίπλα του εκεί που κειτόταν στο έδαφος. Το πρόσωπο του Γουίλ ήταν λευκό σαν στάχτη.

«Τζεμ», είπε.

Υπήρχε μια ακινησία γύρω κι από τους δυο τους, ένα κενό στη μάχη, μια ανατριχιαστική άχρονη σιωπή. Στη φωνή τού Γουίλ υπήρχε το βάρος χιλίων πραγμάτων: δυσπιστία και έκπληξη, ανακούφιση και προδοσία. Ο Τζεμ προσπάθησε να στηριχτεί στους αγκώνες του ενώ το σπαθί του Γουίλ, λεκιασμένο με μαύρο υγρό, γεμάτο με βαδουλώματα, έπεσε με μια κλαγγή στο έδαφος.

«Είσαι νεκρός», είπε ο Γουίλ. «Σε ένιωσα να πεθαίνεις». Και έβαλε το χέρι του πάνω στην καρδιά του, στο ματωμένο πουκάμισό του, όπου βρισκόταν ο ρούνος του παραμπατάι. «Εδώ».

Ο Τζεμ πήρε το χέρι του Γουίλ, το έκλεισε μέσα στο δικό του, και πίεσε τα δάχτυλα του χεριού του αδελφού του στο εσωτερικό μέρος του δικού του καρπού. Προσπάθησε να κάνει τον παραμπατάι του να καταλάβει. *Νιώσε το σφυγμό μου, τον παλμό του αίματος κάτω από το δέρμα· οι Σιωπηλοί Αδελφοί έχουν καρδιές, και χτυπάνε.* Τα μπλε μάτια του Γουίλ γούρλωσαν. «Δεν πέθανα. Άλλαξα. Αν μπορούσα να σου το πω – αν υπήρχε κάποιος τρόπος...»

Ο Γουίλ τον κοιτούσε, με το στήθος του να ανεβοκατεβαίνει γρήγορα. Το αυτόματο είχε γδάρει τη μία πλευρά του προσώπου του Γουίλ. Αιμορραγούσε από αρκετές βαθιές γρατζουνιές, αλλά δεν έδειχνε να το προσέχει. Τράβηξε το χέρι του από τη λαβή του Τζεμ και ελευθέρωσε αργά μια αναπνοή. «*Roeddwn i 'n meddwl dy fod wedi mynd am byth*», είπε. Μίλησε, χωρίς να το σκεφτεί, στα

ουαλικά, ωστόσο ο Τζεμ κατάλαβε τις λέξεις. Οι ρούνιοι των Σιωπηλών Αδελφών σήμαιναν ότι καμία γλώσσα δεν του ήταν άγνωστη.

Νόμιζα ότι χάθηκες για πάντα.

«Είμαι ακόμη εδώ», είπε ο Τζεμ, και μετά έπιασε μια κίνηση με την άκρη του ματιού του, και κινήθηκε γρήγορα, στριφογυρίζοντας στο πλάι. Ένα μεταλλικό τσεκούρι κατέβηκε στο σημείο στο οποίο βρισκόταν, και χτύπησε με μια κλαγγή το πέτρινο έδαφος. Τα αυτόματα τους είχαν περικυκλώσει, ένας δακτύλιος από βόμβο μετάλλου.

Ο Γουίλ σηκώθηκε όρθιος, με το σπαθί στο χέρι, και βρέθηκαν με τις πλάτες τους κολλημένες, και ο Γουίλ είπε: «Κανένας ρούνιος δεν είναι αποτελεσματικός εναντίον τους· πρέπει να τα αντιμετωπίσουμε με απλή ισχύ...»

«Το κατάλαβα αυτό». Ο Τζεμ έσφιξε το ραβδί του και το κατέβασε με δύναμη, χτυπώντας ένα αυτόματο πάνω σε ένα κοντινό τοίχο. Σπίδες εκτινάχτηκαν από το μεταλλικό του κέλυφος.

Ο Γουίλ χτύπησε με το σπαθί του, κόβοντας τις αρθρώσεις των γονάτων δύο πλασμάτων. «Μου αρέσει αυτό το κλαδί σου», είπε.

«Ραβδί είναι». Ο Τζεμ χτύπησε άλλο ένα αυτόματο από το πλάι. «Φτιάχτηκε από τις Σιδηρές Αδελφές, μόνο για τους Σιωπηλούς Αδελφούς».

Ο Γουίλ όρμησε μπροστά, κόβοντας με το σπαθί του το λαιμό ενός άλλου αυτόματου. Το κεφάλι του κύλησε στο έδαφος, και ένα μίγμα από λάδι και ατμό εκτινάχτηκε από τον κομμένο του λαιμό. «Οποιοσδήποτε μπορεί να ακονίσει ένα κλαδί».

«Ραβδί είναι», επανέλαβε ο Τζεμ, και με την άκρη του ματιού του είδε το ευμετάβλητο χαμόγελο του Γουίλ. Ο Τζεμ ήθελε να του απαντήσει και με ένα δικό του μειδίαμα – κάποτε ένα μειδίαμα θα ήταν πολύ φυσικό, αλλά

κάτι στην αλλαγή που είχε γίνει επάνω του τον έκανε να αισθάνεται ότι υπήρχε μια απόσταση χρόνων ανάμεσα σε κείνον και σε αυτές τις τόσο απλές θνητές χειρονομίες.

Το δωμάτιο ήταν μια μάζα από κινούμενα σώματα και όπλα· ο Τζεμ δεν μπορούσε να δει κανέναν από τους άλλους Κυνηγούς των Σκιών καθαρά. Είχε συναίσθηση του Γουίλ δίπλα του, να συντονίζει το βήμα του με του Τζεμ, να συντονίζει το κάθε χτύπημά του με το δικό του. Καθώς το μέταλλο συγκρουόταν με μέταλλο βγάζοντας έναν κουδουνιστό ήχο, ένα εσωτερικό κομμάτι του Τζεμ, κάποιο κομμάτι του που είχε χαθεί χωρίς εκείνος να ξέρει καν ότι είχε χαθεί, ένιωσε ικανοποίηση που πολεμούσε στο πλευρό του Γουίλ για μια τελευταία φορά.

«Ό,τι πεις, Τζέιμς», είπε ο Γουίλ. «Ό,τι πεις».

Η Τέσα στριφογύρισε, σηκώνοντας το μαχαίρι της, και το βύθισε στο μεταλλικό κέλυφος του πλάσματος. Η λεπίδα το διαπέρασε με έναν άσχημο ήχο σκισίματος, τον οποίο ακολούθησε ένα τραχύ γέλιο που έκανε την καρδιά της να σταματήσει. «Δεσποινίς Γκρέι», είπε μια βαθιά φωνή, και σήκωσε το βλέμμα της για να δει το λείο πρόσωπο του Αρμάρου. «Σίγουρα ξέρετε ότι αυτό δεν έχει νόημα. Κανένα μικρό όπλο σαν αυτό δεν μπορεί να με κόψει, ούτε κι εσείς έχετε τη δύναμη».

Η Τέσα άνοιξε το στόμα της για να ουρλιάξει, αλλά οι αρπάγες του την έπιασαν, και τη σήκωσε ψηλά, σκεπάζοντας το στόμα της με το χέρι του για να πνίξει την κραυγή της. Μέσα από τη θολούρα των κινήσεων στο δωμάτιο, τις λάμπεις των σπαθιών και του μετάλλου, είδε τον Γουίλ να κόβει το αυτόματο που είχε πέσει πάνω στον Τζεμ. Έσκυψε να το μετακινήσει, ενώ ο Αρμάρος γρύλιζε στο αφτί της: «Μπορεί να είμαι φτιαγμένος από μέταλλο, αλλά έχω την καρδιά ενός δαίμονα, και η δαιμονική

καρδιά μου λαχταρά να απολαύσει τη σάρκα σου».

Ο Αρμάρος άρχισε να μεταφέρει την Τέσα προς τα πίσω, μέσα από τη μάχη, ενώ εκείνη τον κλοτσούσε με τις μπότες της. Εκείνος τράβηξε το κεφάλι της στο πλάι, με τα κοφτερά του δάχτυλα να σκίζουν το δέρμα στο μάγουλό της. «Δεν μπορείς να με σκοτώσεις», είπε λαχανιασμένη. «Ο άγγελος που φοράω προστατεύει τη ζωή μου...»

«Ω, όχι. Είναι αλήθεια ότι δεν μπορώ να σε σκοτώσω, αλλά μπορώ να σου κάνω κακό. Και μπορώ να σου κάνω τεράστιο κακό. Δεν έχω σάρκα με την οποία να μπορέσω να νιώσω απόλαυση, γι' αυτό οι μοναδικές απολαύσεις που μου έχουν απομείνει είναι να προκαλώ πόνο. Όσο ο άγγελος στο λαιμό σου σε προστατεύει –όπως και οι εντολές του Μάγιστρου– πρέπει να συγκρατηθώ, αλλά αν η δύναμη του αγγέλου αποτύγχανε –αν αποτύχει ποτέ– θα σε έκανα κομμάτια με τα μεταλλικά σαγόνια μου».

Τώρα βρίσκονταν έξω από τον κύκλο της μάχης, και ο δαίμονας τη μετέφερε σε μια κόγχη, μισοκρυμμένη πίσω από έναν πέτρινο κίονα.

«Κάν' το. Προτιμώ να πεθάνω από τα χέρια σου παρά να παντρευτώ τον Μόρτμεϊν».

«Μην ανησυχείς», είπε, και παρόλο που μιλούσε χωρίς ανάσα, εκείνη ωστόσο ένιωθε τα λόγια του σαν ένα ψίδυρο πάνω στο δέρμα της, κάνοντάς τη να αναριγίσει από τρόμο. Κρύα μεταλλικά δάχτυλα τυλίχτηκαν στα μπράτσα της σαν χειροπέδες καθώς την έσερνε στις σκιές. «Θα φροντίσω να γίνουν και τα δύο».

Η Σέσιλι είδε τον αδελφό της να κομματιάζει το αυτόματο που επιτέθηκε στον Αδελφό Ζαχαρία. Ο βρόντος του μετάλλου καθώς κατέρρευσε μπροστά έσκισε τα τύμπανα των αφτιών της. Άρχισε να κατευθύνεται προς τον Γουίλ, αρπάζοντας ένα μαχαίρι από τη ζώνη της – και μετά έπεσε

προς τα εμπρός καθώς κάτι έκλεισε γύρω από τον αστράγαλό της, κάνοντάς τη να χάσει την ισορροπία της.

Έπεσε στο έδαφος με τα γόνατα και τους αγκώνες και στριφογύρισε για να δει ότι αυτό που την είχε πιάσει ήταν το κομμένο χέρι ενός αυτόματου. Είχε κοπεί στον καρπό, και μαύρο υγρό έρρεε από τα καλώδια που προεξείχαν ακόμη από το πριονωτό μέταλλο, ενώ τα δάχτυλά του χώνονταν στον εξοπλισμό της. Άρχισε να στριφογυρίζει και να περιστρέφεται, χτυπώντας το πράγμα με το μαχαίρι έως ότου τα δάχτυλα χαλάρωσαν και αποκολλήθηκαν και έπεσε στο έδαφος με ελαφριούς σπασμούς, σαν ένα νεκρό καβούρι.

Βόγκηξε από αηδία και σηκώθηκε τρεκλίζοντας όρδια, για να ανακαλύψει ότι δεν μπορούσε να δει πλέον τον Γουίλ ή τον Αδελφό Ζαχαρία. Το δωμάτιο ήταν μια χαοτική θολή εικόνα από κινήσεις. Είδε τον Γκέμπριελ, πλάτη με πλάτη με τον αδελφό του, με μια στοίβα νεκρά αυτόματα στα πόδια τους. Ο εξοπλισμός του Γκέμπριελ είχε σκιστεί στον ώμο και αιμορραγούσε. Ο Σίριλ κειτόταν στο έδαφος. Η Σόφι είχε μετακινηθεί για να έρθει κοντά του, έχοντας ανοίξει έναν κύκλο γύρω της με το σπαθί της, ενώ η ουλή της διακρινόταν ξεκάθαρα στο χλομό της δέρμα. Η Σέσιλι δεν μπορούσε να δει τον Μάγκνους, αλλά μπορούσε να δει το μονοπάτι από γαλάζιες σπίθες στον αέρα που έδειχνε την παρουσία του. Και μετά ήταν και η Μπρίτζετ, την οποία έβλεπε φευγαλέα ανάμεσα στα κινούμενα σώματα των κουρδιστών πλασμάτων, με το όπλο της θολό από τη γρήγορη κίνηση, τα κόκκινα μαλλιά της σαν ένα φλεγόμενο λάβαρο. Και στα πόδια της...

Η Σέσιλι άρχισε να στριμώχνεται ανάμεσα στο πλήθος για να κατευθυνθεί προς το μέρος τους. Στο μέσο της διαδρομής άφησε το μαχαίρι της, σηκώνοντας ένα τσεκούρι με μακριά λαβή που είχε πετάξει κάποιο από τα αυτόμα-

τα. Ήταν αναπάντεχα ελαφρύ στο χέρι της, και έβγαλε έναν πολύ ικανοποιητικό κρότο όταν βύθισε τη λεπίδα στο στήθος ενός μηχανικού δαίμονα που είχε απλώσει τα χέρια του για να την πιάσει, κάνοντας το αυτόματο να στριφογυρίσει προς τα πίσω.

Και μετά πηδούσε πάνω από μια στραπατσαρισμένη στοίβα από πεσμένα αυτόματα, τα περισσότερα από τα οποία ήταν πετσοκομμένα, με τα μέλη τους σκόρπια – αναμφίβολα ήταν η πηγή του χεριού που είχε αρπάξει τον αστράγαλό της. Στην άλλη άκρη της στοίβας βρισκόταν η Μπρίτζετ, γυρίζοντας πότε προς αυτή την πλευρά και πότε προς την άλλη καθώς προσπαθούσε να απωθήσει την παλίρροια των κουρδιστών τεράτων που απειλούσαν να επιτεθούν στη Σάρλοτ και τον Χένρι. Η Μπρίτζετ έριξε στη Σέσιλι μονάχα μια ματιά καθώς το νεαρότερο κορίτσι όρμησε στο πλευρό της και έπεσε στα γόνατα δίπλα στην επικεφαλής του Ινστιτούτου.

«Σάρλοτ», ψιθύρισε η Σέσιλι.

Η Σάρλοτ σήκωσε το βλέμμα της. Το πρόσωπό της ήταν λευκό από το σοκ, οι κόρες της τόσο πλατιές, ώστε έμοιαζαν να έχουν καταπιεί το ανοιχτό καφέ των ματιών της. Τα χέρια της ήταν τυλιγμένα γύρω από τον Χένρι, με το κεφάλι του να ακουμπά στον εύθραυστο ώμο της, τα χέρια της δεμένα πάνω στο στήθος του. Έδειχνε τελείως άψυχος.

«Σάρλοτ», είπε ξανά η Σέσιλι. «Δεν μπορούμε να κερδίσουμε αυτή τη μάχη. Πρέπει να οπισθοχωρήσουμε».

«Δεν μπορώ να μετακινήσω τον Χένρι!»

«Σάρλοτ – δεν μπορούμε να τον βοηθήσουμε τώρα».

«Μπορούμε», είπε μανιασμένα η Σάρλοτ. «Μπορώ ακόμη να νιώσω το σφυγμό του».

Η Σέσιλι άπλωσε το χέρι της. «Σάρλοτ...»

«Δεν είμαι τρελή! Είναι ζωντανός! Είναι ζωντανός, και

δεν θα τον αφήσω!»

«Σάρλοτ, το μωρό», είπε η Σέσιλι. «Ο Χένρι θα ήθελε να σωθείτε».

Κάτι τρεμόπαιξε στα μάτια της Σάρλοτ – έσφιξε τον Χένρι ακόμα πιο δυνατά. «Δεν μπορούμε να φύγουμε χωρίς τον Χένρι», είπε. «Δεν μπορούμε να φτιάξουμε Πύλη. Είμαστε παγιδευμένοι σ' αυτό το βουνό».

Η ανάσα τής Σέσιλι κόπηκε με μια πνιχτή κραυγή. Δεν το είχε σκεφτεί αυτό. Η καρδιά της έστειλε ένα απότομο μήνυμα στις φλέβες της: Θα πεθάνουμε. Θα πεθάνουμε όλοι. Γιατί το είχε επιλέξει αυτό; Θεέ μου, τι είχε κάνει; Σήκωσε το κεφάλι της, είδε μια οικεία μπλε και μαύρη λάμψη με την άκρη του ματιού της – ο Γουίλ; Το μπλε της θύμιζε κάτι – σπίδες να υψώνονται πάνω από τον καπνό...

«Μπρίτζετ», είπε. «Φώναξε τον Μάγκνους».

Η Μπρίτζετ κούνησε το κεφάλι της. «Αν σας αφήσω, θα πεθάνετε μέσα σε πέντε λεπτά», είπε. Και σαν να ήθελε να επιβεβαιώσει τα λεγόμενά της, κατέβασε το σπαθί της σε ένα αυτόματο σαν να έκοβε ξύλα για το τζάκι. Το πλάσμα έπεσε και στις δύο πλευρές, κομμένο στη μέση σε ίσα μέρη.

«Δεν καταλαβαίνεις», είπε η Σέσιλι. «Χρειαζόμαστε τον Μάγκνους...»

«Εδώ είμαι». Και όντως ήταν εκεί, καθώς εμφανίστηκε πάνω από τη Σέσιλι τόσο ξαφνικά και αθόρυβα ώστε η Σέσιλι έπνιξε μια κραυγή. Υπήρχε μια μακριά ουλή κατά μήκος του γιακά του, ρηχή αλλά ματωμένη. Απ' ό,τι φαινόταν, οι μάγοι αιμορραγούσαν σαν τους θνητούς. Το βλέμμα του έπεσε στον Χένρι, και μια τρομερή, αφάνταστη θλίψη πέρασε πάνω από το πρόσωπό του. Ήταν το βλέμμα ενός ανθρώπου που είχε δει να πεθαίνουν εκατοντάδες, που είχε χάσει αναρίθμητους ανθρώπους

και αντιμετώπιζε την απώλεια για άλλη μια φορά. «Θεέ μου», είπε. «Ήταν καλός άνθρωπος».

«Όχι», είπε η Σάρλοτ. «Σου λέω, ένιωσα το σφυγμό του – μη μιλάς σαν να έχει φύγει ήδη...»

Ο Μάγκνους έπεσε στα γόνατα και άπλωσε το χέρι του για να αγγίξει τα βλέφαρα του Χένρι. Η Σέσιλι αναρωτήθηκε αν σκόπευε να πει το *"ave atque vale"*, τον συνήδη αποχαιρετισμό των Κυνηγών των Σκιών, αλλά εκείνος τράβηξε απότομα το χέρι του πίσω, με τα μάτια του να στενεύουν. Ψέλλισε κάτι σε μια γλώσσα που η Σέσιλι δεν κατάλαβε, και μετά γλίστρησε πιο κοντά, με το χέρι του να πιάνει το σαγόνι του Χένρι. «Αργά» είπε, περισσότερο στον εαυτό του, «αργά, αλλά η καρδιά του όντως χτυπάει».

Η Σάρλοτ πήρε μια τραχιά ανάσα. «Σου το είπα».

Τα μάτια του Μάγκνους τινάχτηκαν επάνω της. «Μου το είπες. Συγγνώμη που δεν σε άκουσα». Το βλέμμα του έπεσε ξανά στον Χένρι. «Και τώρα κάντε όλοι ησυχία». Σήκωσε το χέρι που δεν πίεζε το λαιμό του Χένρι, και χροτάλισε τα δάχτυλά του. Αμέσως ο αέρας γύρω τους έμοιαζε να γίνεται πιο πυκνός και να παραμορφώνεται σαν παλιό γυαλί. Ένας στέρεος θόλος είχε εμφανιστεί από πάνω τους, παγιδεύοντας τον Χένρι, τη Σάρλοτ, τη Σέσιλι, και τον Μάγκνους σε μια μπουρμπουλήδρα σιωπής που τρεμόφεγγε. Κλεισμένη μέσα της, η Σέσιλι μπορούσε ακόμη να δει την αίθουσα γύρω τους, τα αυτόματα που μάχονταν, την Μπρίτζετ να σπέρνει την καταστροφή με το καλυμμένο με μαύρο υγρό σπαθί της. Μέσα, όλα ήταν ήσυχα.

Κοίταξε γρήγορα τον Μάγκνους. «Δημιούργησες έναν προστατευτικό τοίχο».

«Ναι». Η προσοχή του ήταν στραμμένη στον Χένρι. «Πολύ καλά».

«Δεν μπορούσες να δημιουργήσεις ένα τοίχο γύρω από

όλους μας και να τον διατηρήσεις έτσι; Να μας κρατήσεις όλους προστατευμένους;»

Ο Μάγκνους κούνησε το κεφάλι του. «Η μαγεία απαιτεί ενέργεια, μικρή μου. Θα μπορούσα να διατηρήσω μια τέτοια προστασία μόνο για ένα σύντομο διάστημα, και όταν θα διαλυόταν, εκείνα θα έπεφταν επάνω μας». Έγειρε μπροστά, μουρμουρίζοντας κάτι, και μια γαλάζια σπίδα πετάχτηκε από τα ακροδάχτυλά του στο δέρμα του Χένρι. Η ανοιχτόχρωμη γαλάζια φωτιά έμοιαζε να διαπερνάει το δέρμα του, να στέλνει μια φωτιά να κυλήσει μέσα στις φλέβες του Χένρι, λες και ο Μάγκνους είχε ρίξει ένα σπίρτο στην άκρη μιας γραμμής μπαρουτιού, και τα μονοπάτια της φωτιάς απλώθηκαν στα μπράτσα του, στο λαιμό και το πρόσωπό του. Η Σάρλοτ, κρατώντας τον στην αγκαλιά της, έβγαλε μια πνιχτή κραυγή καθώς το σώμα του άρχισε να έχει σπασμούς, και το κεφάλι του τινάχτηκε μπροστά.

Τα μάτια του Χένρι άνοιξαν απότομα. Ήταν χρωματισμένα με την ίδια μπλε φωτιά που έκαιγε τις φλέβες του. «Εγώ...» Η φωνή του ήταν τραχιά. «Τι συνέβη;»

Η Σάρλοτ ξέσπασε σε δάκρυα. «Χένρι! Ω, αγαπημένε μου Χένρι». Τον έσφιγγε και τον φιλούσε μανιασμένα, κι εκείνος έμπλεξε τα δάχτυλά του μέσα στα μαλλιά της και τα κράτησε εκεί, και τόσο ο Μάγκνους όσο και η Σέσιλι απέστρεψαν το βλέμμα τους.

Όταν η Σάρλοτ ελευθέρωσε επιτέλους τον Χένρι, εξακολουθώντας να χαϊδεύει τα μαλλιά του και να μουρμουρίζει, εκείνος προσπάθησε να ανακαθίσει, και σωριάστηκε ξανά κάτω. Τα μάτια του συνάντησαν εκείνα του Μάγκνους. Ο Μάγκνους χαμήλωσε το βλέμμα του και μετά το απέστρεψε, με τα βλέφαρά του βαριά από εξάντληση και από κάτι άλλο. Κάτι που έκανε την καρδιά της Σέσιλι να σφιχτεί.

«Χένρι» είπε η Σάρλοτ, και ακούστηκε λίγο φοβισμένη, «είναι πολύ άσχημος ο πόνος; Μπορείς να σταθείς όρθιος;»

«Πονάω λίγο», είπε ο Χένρι. «Αλλά δεν μπορώ να σηκωθώ. Δεν μπορώ να νιώσω καθόλου τα πόδια μου».

Ο Μάγκνους κοιτούσε ακόμη το πάτωμα. «Λυπάμαι», είπε. «Υπάρχουν κάποια πράγματα που η μαγεία δεν μπορεί να κάνει, κάποια τραύματα που δεν μπορεί να αγγίξει».

Η έκφραση στο πρόσωπο της Σάρλοτ ήταν φρικτή. «Χένρι...»

«Μπορώ ακόμη να φτιάξω μια Πύλη», τη διέκοψε ο Χένρι. Αίμα κυλούσε από τη γωνία του στόματός του· το σκούπισε με το μανίκι του. «Μπορούμε να δραπετεύσουμε από αυτό το μέρος. Πρέπει να υποχωρήσουμε». Προσπάθησε να γυρίσει, να κοιτάξει γύρω του, και μόρφασε, ασπρίζοντας. «Τι συμβαίνει;»

«Υπερέχουν αριθμητικά σε μεγάλο βαθμό», είπε η Σέσιλι. «Όλοι μάχονται για τη ζωή τους...»

«Για τη ζωή τους αλλά όχι για να νικήσουν;» ρώτησε ο Χένρι.

Ο Μάγκνους κούνησε το κεφάλι του. «Δεν μπορούμε να νικήσουμε. Δεν υπάρχει ελπίδα. Είναι πάρα πολλά».

«Και η Τέσα και ο Γουίλ;»

«Ο Γουίλ τη βρήκε», είπε η Σέσιλι. «Είναι και οι δύο εδώ, στο δωμάτιο».

Ο Χένρι έκλεισε τα μάτια του, πήρε μια βαθιά ανάσα, και μετά τα άνοιξε ξανά. Το μπλε χρώμα είχε ήδη αρχίσει να ξεθωριάζει. «Τότε πρέπει να φτιάξουμε μια Πύλη. Αλλά πρώτα πρέπει να τραβήξουμε την προσοχή όλων – να τους διαχωρίσουμε από τα αυτόματα έτσι ώστε να μη μας ρουφήξει η Πύλη και μας στείλει όλους μαζί στο Ινστιτούτο. Το τελευταίο πράγμα που χρειαζόμαστε είναι

να καταλήξει κάποια από αυτές τις Δαιμονικές Μηχανές μαζί μας στο Λονδίνο». Κοίταξε τον Μάγκνους. «Βάλε το χέρι σου στην τσέπη του παλτού μου».

Καθώς ο Μάγκνους το έκανε, η Σέσιλι είδε ότι το χέρι του έτρεμε ελαφρώς. Προφανώς η προσπάθεια να κρατήσει τον προστατευτικό τοίχο γύρω τους είχε αρχίσει να τον καταβάλλει.

Τράβηξε το χέρι του από την τσέπη του Χένρι. Μέσα του υπήρχε ένα μικρό χρυσαφένιο κουτί, χωρίς ορατούς μεντεσέδες ή κάποιο άνοιγμα.

Τα λόγια του Χένρι βγήκαν με δυσκολία. «Σέσιλι – πάρ' το, σε παρακαλώ. Πάρ' το, και πέταξέ το. Όσο πιο δυνατά και όσο πιο μακριά μπορείς».

Ο Μάγκνους έδωσε το κουτί στη Σέσιλι με τρεμάμενα δάχτυλα. Ήταν ζεστό στο χέρι της, αν και δεν μπορούσε να καταλάβει αν αυτό οφειλόταν σε κάποια πηγή θερμότητας μέσα του ή αν έφταιγε απλά το ότι βρισκόταν στην τσέπη του Χένρι.

Κοίταξε τον Μάγκνους. Το πρόσωπό του ήταν τραβηγμένο. «Θα κατεβάσω τον τοίχο τώρα», είπε. «Πέταξέ το, Σέσιλι».

Σήκωσε τα χέρια του. Τινάχτηκαν σπίδες· ο τοίχος λαμπύρισε και εξαφανίστηκε. Η Σέσιλι τράβηξε το χέρι της προς τα πίσω και έριξε το κουτί.

Προς στιγμή δεν έγινε τίποτα. Μετά ακολούθησε μια βουβή έκρηξη προς τα μέσα – ο ήχος εξαφανίστηκε, λες και τα πάντα στο δωμάτιο ρουφήχτηκαν μέσα σε έναν τεράστιο υπόνομο. Τα αφτιά της Σέσιλι βούλωσαν, και βυθίστηκε στο έδαφος, ακουμπώντας τα χέρια της στα πλαϊνά του κεφαλιού της. Και ο Μάγκνους είχε πέσει στα γόνατα, και η μικρή τους ομάδα στριμώχτηκε μαζί καθώς στο δωμάτιο φύσηξε κάτι που έμοιαζε με έναν τεράστιο άνεμο.

Ο άνεμος βρυχήθηκε, και σ' αυτό τον ήχο ήρθε να προστεθεί και ο ήχος από μέταλλο που τρίζει και σκίζεται, καθώς τα κουρδιστά πλάσματα στο δωμάτιο άρχισαν να τρεκλίζουν και να παραπατάνε. Η Σέσιλι είδε τον Γκέιμπριελ να κάνει απότομα στην άκρη καθώς ένα αυτόματο έπεσε στα πόδια του και άρχισε να σφαδάζει, με τα σιδερένια χέρια και πόδια του να χτυπιούνται λες και είχε πάθει κρίση. Τα μάτια της τινάχτηκαν στον Γουίλ και τον Σιωπηλό Αδελφό που μαχόταν δίπλα του, η κουκούλα του οποίου είχε πέσει πίσω. Παρά τα όσα γίνονταν, η Σέσιλι ένιωσε να τη διαπερνάει ένα σοκ. Ο Αδελφός Ζαχαρίας ήταν – ο Τζεμ. Το ήξερε, όλοι το ήξεραν ότι ο Τζεμ είχε πάει στη Σιωπηλή Πόλη για να γίνει Σιωπηλός Αδελφός ή να πεθάνει προσπαθώντας, αλλά το ότι θα ήταν αρκετά καλά ώστε να βρίσκεται τώρα εδώ, μαζί τους, να μάχεται στο πλευρό του Γουίλ όπως παλιά, ότι θα είχε τη δύναμη...

Ακούστηκε ένας κρότος καθώς ένα κουρδιστό τέρας κατέρρευσε στο έδαφος ανάμεσα στον Γουίλ και τον Τζεμ, αναγκάζοντάς τους να χωρίσουν. Ο αέρας είχε τη μυρωδιά της ατμόσφαιρας πριν από μια καταιγίδα.

«Χένρι...» Τα μαλλιά της Σάρλοτ ανέμιζαν γύρω από το πρόσωπό της.

Το πρόσωπο του Χένρι ήταν σφιγμένο από τον πόνο. «Είναι – ένα είδος Πυξίδας. Μπορεί να αποκολλά τις δαιμονικές ψυχές από τα σώματά τους. Πριν το θάνατο. Δεν είχα χρόνο – να το τελειοποιήσω. Αλλά μου φάνηκε ότι άξιζε η δοκιμή».

«Ο Μάγκνους σηκώθηκε όρδιος τρεκλίζοντας. Η φωνή του υψώθηκε πάνω από το θόρυβο του μετάλλου που κατέρρευε και των στριγκλιών των δαιμόνων. «Ελάτε εδώ! Όλοι σας! Μαζευτείτε, Κυνηγοί των Σκιών!»

Η Μπρίτζετ δεν κουνήθηκε από τη θέση της, καθώς

εξακολουθούσε να μάχεται δύο αυτόματα οι κινήσεις των οποίων είχαν γίνει απότομες και ασταθείς, αλλά οι άλλοι άρχισαν να τρέχουν προς το μέρος τους: ο Γουίλ, ο Τζεμ, ο Γκέιμπριελ... αλλά η Τέσα, πού ήταν η Τέσα; Η Σέσιλι είδε τον Γουίλ να συνειδητοποιεί την απουσία τής Τέσα την ίδια στιγμή που τη συνειδητοποίησε κι εκείνη· ο Γουίλ γύρισε, με το χέρι του στο μπράτσο του Τζεμ, τα γαλάζια του μάτια να ερευνούν το δωμάτιο. Η Σέσιλι είδε τα χείλη του να σχηματίζουν τη λέξη "Τέσα", αν και δεν μπορούσε να ακούσει τίποτα πάνω από την όλο και πιο δυνατή στριγκλιά του ανέμου, το τρίξιμο του μετάλλου...

«Σταματήστε».

Μια αστραπή από ασημί φως άστραψε από την κορυφή του θόλου, και εξερράγη μέσα στο δωμάτιο σαν τις σπίδες από ένα περιστρεφόμενο πυροτέχνημα. Ο άνεμος κόπασε και σταμάτησε, και στο σιωπηλό δωμάτιο ακουγόταν μόνος ένας βόμβος.

Η Σέσιλι σήκωσε το βλέμμα της. Στον εξώστη στη μέση του θόλου στεκόταν ένας άντρας με ένα καλοραμμένο σκούρο κουστούμι, ένας άντρας τον οποίο αναγνώρισε αμέσως.

Ήταν ο Μόρτμεϊν.

«Σταματήστε».

Η φωνή αντήχησε μέσα στο δωμάτιο, γεμίζοντας με ρίγη τις φλέβες της Τέσα. Ο Μόρτμεϊν. Ήξερε την ομιλία του, τη φωνή του, παρόλο που δεν μπορούσε να δει τίποτα πέρα από τον πέτρινο κίονα που έκρυβε την κόγχη στην οποία την είχε σύρει ο Αρμάρος. Το δαιμονικό αυτόματο την κρατούσε σφιχτά, ακόμα και όταν μια υπόκωφη έκρηξη είχε συνταράξει το δωμάτιο, για να ακολουθήσει ένας τσουχτερός, άγριος άνεμος που είχε φυσήξει μπροστά από την κόγχη τους, αφήνοντάς τους

ανέγγιχτους.

Τώρα επικρατούσε σιωπή, και η Τέσα ήθελε απελπισμένα να απελευθερωθεί από τα μεταλλικά χέρια που την κρατούσαν, να τρέξει στο δωμάτιο και να δει αν κάποιος από τους φίλους της, από κείνους που αγαπούσε, είχε πάθει κακό ή είχε σκοτωθεί. Αλλά το να παλεύει εναντίον του ήταν σαν να παλεύει ενάντια σε ένα τοίχο. Εκείνη ωστόσο άρχισε να κλοτσάει, τη στιγμή ακριβώς που η φωνή του Μόρτμειν διαπέρασε ξανά το δωμάτιο:

«Πού είναι η δεσποινίς Γκρέι; Φέρ' τη μου».

Ο Αρμάρος έβγαλε ένα βουητό, και άρχισε να κινείται. Σηκώνοντας την Τέσα από τα μπράτσα, τη μετέφερε από την κόγχη στην κυρίως αίθουσα.

Ήταν μια σκηνή χάους. Τα αυτόματα στέκονταν παγωμένα, με το βλέμμα τους σηκωμένο προς τον αφέντη τους. Πολλά ήταν σωριασμένα στο έδαφος ή κομματιασμένα. Το πάτωμα γλιστρούσε από ένα μίγμα αίματος και λαδιού.

Στο κέντρο της αίθουσας, σε έναν κύκλο, στέκονταν οι Κυνηγοί των Σκιών και οι σύντροφοί τους. Ο Σίριλ ήταν γονατιστός στο έδαφος, με ένα κομμάτι ματωμένου επιδέσμου τυλιγμένο γύρω από το πόδι του. Κοντά του βρισκόταν ο Χένρι, μισοξαπλωμένος στην αγκαλιά της Σάρλοτ. Ήταν χλομός, τόσο χλομός... Τα μάτια της Τέσα συνάντησαν εκείνα του Γουίλ καθώς σήκωσε το κεφάλι του και την είδε. Μια έκφραση απογοήτευσης πέρασε από το πρόσωπό του, και έκανε να προχωρήσει μπροστά. Ο Τζεμ άρπαξε το μανίκι του. Και τα δικά του μάτια ήταν καρφωμένα στην Τέσα: ήταν γουρλωμένα και σκοτεινά και γεμάτα τρόμο.

Απέστρεψε το βλέμμα της και από τους δυο τους, στρέφοντάς το στον Μόρτμειν. Εκείνος στεκόταν στο κιγκλίδωμα του εξώστη από πάνω τους, σαν ιερέας στον άμ-

βωνα, και τους κοιτούσε μειδιώντας. «Δεσποινίς Γκρέι», είπε. «Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας που μας κάνατε την τιμή να έρθετε».

Εκείνη έφτυσε και γεύτηκε αίμα στο στόμα της εκεί που τα δάχτυλα του αυτόματου είχαν γδάρει το μάγουλό της.

Ο Μόρτμεϊν σήκωσε το ένα του φρύδι. «Άφησέ την κάτω», είπε στον Αρμάρο. «Κράτησε τα χέρια σου στους ώμους της».

Ο δαίμονας υπάκουσε με ένα σιγανό χαχανητό. Αμέσως όταν οι μπότες της Τέσα άγγιξαν το έδαφος, ίσιωσε τη σπονδυλική της στήλη, σηκώνοντας το πιγούνι της και αγριοκοιτάζοντας τον Μόρτμεϊν. «Είναι γρουσουζιά να δεις τη νύφη πριν τη μέρα του γάμου», είπε.

«Όντως», είπε ο Μόρτμεϊν. «Αλλά γρουσουζιά για ποιον;»

Η Τέσα δεν κοίταξε γύρω της. Η εικόνα τόσο πολλών αυτόματων, και η ετερόκλητη ομάδα Κυνηγών των Σκιών που ήταν το μόνο που στεκόταν μπροστά τους, ήταν υπερβολικά επώδυνη. «Οι Νεφιλίμ έχουν ήδη εισβάλει στο φρούριό σου», είπε. «Θα έρθουν κι άλλοι πίσω τους. Θα ορμήσουν στα αυτόματά σου και θα τα καταστρέψουν. Παραδώσου τώρα, και ίσως σώσεις τη ζωή σου».

Ο Μόρτμεϊν έριξε το κεφάλι του πίσω και γέλασε. «Μπράβο σας, κυρία μου», είπε. «Στέκεστε εκεί περικυκλωμένη από την ήττα, και απαιτείτε την παράδοσή μου».

«Δεν έχουμε ηττηθεί...» άρχισε να λέει ο Γουίλ, και ο Μόρτμεϊν ελευθέρωσε μια σφυριχτή ανάσα μέσα από τα δόντια του, η οποία αντήχησε μέσα στην τεράστια αίθουσα. Σαν να ήταν ένα, όλα τα αυτόματα στην αίθουσα γύρισαν τα κεφάλια τους προς τον Γουίλ – με έναν τρομακτικό συγχρονισμό.

«Ούτε λέξη από σένα, Νεφιλίμ», είπε ο Μόρτμεϊν. «Την επόμενη φορά που θα μιλήσει κάποιος από εσάς θα είναι και η τελευταία φορά που θα πάρετε ανάσα».

«Άφησέ τους», είπε η Τέσα. «Είναι άχρηστοι για σένα. Άφησέ τους και κράτησε εμένα».

«Παζαρεύεις χωρίς να έχεις τίποτα στα χέρια σου», είπε ο Μόρτμεϊν. «Κάνεις λάθος αν νομίζεις ότι θα έρθουν άλλοι Κυνηγοί των Σκιών για να σας βοηθήσουν. Αυτήν ακριβώς τη στιγμή ένα σημαντικό μέρος του στρατού μου κόβει το Συμβούλιό σας κομμάτια». Η Τέσα άκουσε τη Σάρλοτ να πνίγει μια κραυγή, έναν απότομο, πνιχτό θόρυβο. «Ήταν έξυπνο εκ μέρους των Νεφιλίμ να συγκεντρωθούν όλοι σε ένα μέρος, έτσι ώστε να τους εξαφανίσω με μία και μόνο κίνηση».

«Σε παρακαλώ», είπε η Τέσα. «Μην τους κάνεις κακό. Τα παράπονά σου ενάντια στους Νεφιλίμ είναι δικαιολογημένα. Αλλά αν πεθάνουν όλοι, ποιος θα διδαχτεί από την εκδίκησή σου; Ποιος θα εξιλεωθεί; Αν δεν υπάρχει κανείς για να μάθει από το παρελθόν, τότε δεν θα υπάρχει κανείς να εφαρμόσει τα μαθήματά του. Άφησέ τους να ζήσουν. Άφησέ τους να μεταφέρουν τις διδασκαλίες σου στο μέλλον. Αυτές μπορούν να είναι η κληρονομιά σου».

Ένευσε σκεπτικός, σαν να ζύγιζε τα λόγια της. «Θα τους χαρίσω τη ζωή – θα τους κρατήσω εδώ, ως φυλακισμένους μας. Η αιχμαλωσία τους θα σε κρατήσει ευχάριστη, και θα σε κρατήσει υπάκουη» – η φωνή του σκλήρυνε – «επειδή τους αγαπάς, και αν προσπαθήσεις ποτέ να το σκάσεις, θα τους σκοτώσω όλους». Έκανε μια παύση. «Τι λέτε, δεσποινίς Γκρέι; Φέρθηκα γενναιόδωρα και τώρα αξίζω να με ευχαριστήσετε».

Ο μοναδικός ήχος στο δωμάτιο ήταν το τρίξιμο των αυτόματων και ο βρόντος του αίματος της Τέσα στα αφτιά της. Συνειδητοποιούσε τώρα τι εννοούσε η κυρία Μπλακ στην άμαξα. Και όσο μεγαλύτερη γνώση έχετε γι' αυτούς, όσο μεγαλύτερη αφοσίωση τους έχετε, τόσο πιο αποτελεσματικό όπλο θα γίνετε για την καταστρο-

φή τους. Η Τέσα είχε γίνει μία από τους Κυνηγούς των Σκιών, αν και όχι τελείως σαν εκείνους. Νοιαζόταν γι' αυτούς και τους αγαπούσε, και ο Μόρτμεϊν θα χρησιμοποιούσε αυτή την αγάπη για να την αναγκάσει να κάνει αυτό που ήθελε. Σώζοντας τους λίγους που αγαπούσε, θα τους καταδίκαζε όλους. Και ωστόσο το να καταδικάσει τον Γουίλ και τον Τζεμ, τη Σάρλοτ και τον Χένρι, τη Σέσιλι και τους άλλους σε θάνατο ήταν αδιανόητο.

«Ναι». Άκουσε τον Τζεμ –ή ήταν ο Γουίλ– να βγάζει έναν πνιχτό ήχο. «Ναι, θα δεχτώ τη συμφωνία». Σήκωσε το βλέμμα της. «Πες στο δαίμονα να με αφήσει, και θα έρθω σε σένα».

Είδε τα μάτια του Μόρτμεϊν να μισοκλείνουν. «Όχι», είπε. «Αρμάρε, φέρ' τη σε μένα».

Τα χέρια του δαίμονα σφίχτηκαν στα μπράτσα της· η Τέσα δάγκωσε το χείλος της από τον πόνο. Σαν να συνέπασχε μαζί της, ο κουρδιστός άγγελος στο λαιμό της συσπάστηκε.

Λίγοι μπορούν να πουν ότι έχουν δικό τους έναν άγγελο που τους προστατεύει. Εσύ μπορείς.

Το χέρι της ανέβηκε στο λαιμό της. Ο άγγελος έμοιαζε να πάλλεται κάτω από τα δάχτυλά της, σαν να ανάσαινε, σαν να προσπαθούσε να της πει κάτι. Το χέρι της σφίχτηκε γύρω του, με τις άκρες των φτερούγων να πιέζουν την παλάμη της. Σκέφτηκε το όνειρό της.

Αυτή είναι η αληθινή σου μορφή;

Βλέπεις μόνο ένα απειροελάχιστο κλάσμα αυτού που είμαι. Στην πραγματική μου μορφή είμαι θανάσιμα λαμπρός.

Τα χέρια του Αρμάρου έκλεισαν γύρω από τα μπράτσα της Τέσα.

Ο κουρδιστός σου άγγελος περιέχει μέσα του μέρος του πνεύματος ενός αγγέλου, είχε πει ο Μόρτμεϊν. Σκέφτηκε

το σημάδι του λευκού αστεριού που είχε αφήσει ο κουρδιστός άγγελος στον ώμο του Γουίλ. Σκέφτηκε το λείο, όμορφο, ακίνητο πρόσωπο του αγγέλου, τα δροσερά χέρια που την είχαν κρατήσει όταν έπεσε από την άμαξα της κυρίας Μπλακ προς το νερό που κυλούσε από κάτω.

Ο δαίμονας άρχισε να τη σηκώνει.

Η Τέσα σκέφτηκε το όνειρό της.

Πήρε μια βαθιά ανάσα. Δεν ήξερε αν αυτό που ετοιμαζόταν να κάνει ήταν καν δυνατόν ή αν ήταν απλά μια τρέλα. Καθώς ο Αρμάρος τη σήκωσε με τα χέρια του, έκλεισε τα μάτια της, ψάχνοντας με το μυαλό της, ψάχνοντας μέσα στον κουρδιστό άγγελο. Κατρακύλησε προς στιγμή μέσα στον σκοτεινό χώρο, και μετά μια γκριζα λήθη, ψάχνοντας εκείνο το φως, εκείνη τη σπίδα πνεύματος, εκείνη τη ζωή...

Και τη βρήκε, μια ξαφνική λάμψη, μια φωτιά, πιο δυνατή από κάθε σπίδα που είχε ξαναδεί. Την έπιασε, την τύλιξε γύρω της, σπείρες λευκής φωτιάς που έκαιγαν και τσουρούφλιζαν το δέρμα της. Ούρλιαξε δυνατά...

Και Άλλαξε.

Λευκή φωτιά εξερράγη μέσα στις φλέβες της. Τινάχτηκε προς τα πάνω, με τον εξοπλισμό της να σκίζεται, να διαλύεται και να πέφτει, και το φως εκτυφλωτικό παντού γύρω της. Ήταν φωτιά. Ήταν ένα πεφταστέρι. Τα χέρια του Αρμάρου ξεκόλλησαν από το σώμα της – έλιωσε και διαλύθηκε αθόρυβα, τσουρουφλισμένος από την ουράνια φωτιά που έκαιγε μέσα στην Τέσα.

Πετούσε – πετούσε προς τα πάνω. Όχι, υψωνόταν, μεγάλωνε. Τα κόκαλά της τεντώθηκαν και επιμηκύνθηκαν, σαν ένα ελατήριο που τραβιέται προς τα έξω και πάνω καθώς μεγάλωνε με ένα τρόπο αδιανόητο. Το δέρμα της είχε γίνει χρυσαφί, και τεντώθηκε και σκίστηκε καθώς εκτινάχθηκε προς τα πάνω σαν τη φασολιά από το παλιό

παραμύθι, και εκεί που σκιζόταν το δέρμα της, χρυσαφί ιχώρ έσταζε από τις πληγές. Μπούκλες σαν ξύσματα από καυτό λευκό μέταλλο ξεφύτρωσαν από το κεφάλι της, περιβάλλοντας το πρόσωπό της. Και στην πλάτη της εμφανίστηκαν φτερούγες – τεράστιες φτερούγες, μεγαλύτερες από κείνες οποιουδήποτε πουλιού.

Σκέφτηκε ότι θα έπρεπε να νιώθει τρομοκρατημένη. Κοιτάζοντας κάτω, είδε τους Κυνηγούς των Σκιών να την κοιτάζουν, με τα στόματά τους ανοιχτά. Ολόκληρο το δωμάτιο είχε πλημμυρίσει με εκτυφλωτικό φως, φως που ξεχυνόταν μέσα από κείνη. Είχε γίνει ο Ιθουριήλ. Η θεική φωτιά των αγγέλων έκαιγε μέσα της, τσουρουφλίζοντας τα κόκαλά της, καψαλίζοντας τα μάτια της. Αλλά εκείνη ένιωθε μονάχα μια απόλυτη ηρεμία.

Τώρα στεκόταν έξι μέτρα ψηλά. Βρισκόταν στο ύψος των ματιών του Μόρτμεϊν, ο οποίος είχε παγώσει από τρόμο, και τα χέρια του έσφιγγαν το κιγκλίδωμα του μπαλκονιού. Ο κουρδιστός άγγελος, άλλωστε, ήταν το δικό του δώρο στη μητέρα της. Δεν θα φανταζόταν ποτέ ότι θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί με αυτό τον τρόπο.

«Δεν είναι δυνατόν», είπε βραχνά. «Δεν είναι δυνατόν...»

Παγίδευσες έναν Ουράνιο Άγγελο, είπε η Τέσα, αν και δεν ήταν η δική της φωνή αυτή που μιλούσε αλλά του Ιθουριήλ που μιλούσε μέσα από κείνη. Η φωνή του αντήχησε μέσα στο σώμα της σαν το κουδούνισμα ενός γκονγκ. Βαδιά μέσα της αναρωτήθηκε αν η καρδιά της χτυπούσε – είχαν οι άγγελοι καρδιές; Θα τη σκότωνε αυτό; Ακόμα κι αν τη σκότωνε, άξιζε. Προσπάθησες να δημιουργήσεις ζωή. Η ζωή είναι η πρόνοια του Ουρανού. Και ο Ουρανός δεν βλέπει με καλό μάτι τους σφετεριστές.

Ο Μόρτμεϊν γύρισε για να τρέξει. Αλλά ήταν αργός, όπως όλοι οι θνητοί. Η Τέσα άπλωσε το χέρι της, το χέρι του Ιθουριήλ, και το έκλεισε γύρω του καθώς έτρεχε, ση-

κλώνοντάς τον από το έδαφος. Εκείνος ούρλιαξε καθώς η λαβή του αγγέλου τον έκαψε. Σφάδαζε καθώς ήδη καιγόταν ενώ η Τέσα έσφιγγε τη λαβή της, λιώνοντας το σώμα του σε ένα πολτό από κόκκινο αίμα και λευκά κόκαλα.

Άνοιξε τα δάχτυλά της. Το τσακισμένο σώμα του Μόρτμεϊν έπεσε, καταρρέοντας στο έδαφος ανάμεσα στα ίδια του τα αυτόματα. Ακούστηκε μια δόνηση, ένα διαπεραστικό τριξίμο που θύμιζε κατάρρευση κτιρίου, και τα αυτόματα άρχισαν να πέφτουν, ένα ένα, να σωριάζονται στο έδαφος, άψυχα χωρίς τον Μάγιστρο για να τους δίνει ζωή. Ένας κήπος από μεταλλικά λουλούδια, που πέθαιναν μαραμμένα το ένα μετά το άλλο, και οι Κυνηγοί των Σκιών στέκονταν στο κέντρο τους, κοιτάζοντας γύρω τους με δέος.

Και μετά η Τέσα συνειδητοποίησε ότι όντως είχε καρδιά, γιατί φτερούγισε από χαρά όταν τους είδε ζωντανούς και ασφαλείς. Ωστόσο, όταν έκανε να τους πιάσει με τα χρυσαφένια χέρια της –το ένα τώρα ήταν κόκκινο, το αίμα του Μόρτμεϊν αναμεμιγμένο με το χρυσαφένιο ιχώρ του Ιδουριήλ– αποτραβήχτηκαν από τη φωτιά που την τύλιγε. Όχι, όχι, ήθελε να πει, Δεν θα σας έκανα ποτέ κακό, αλλά οι λέξεις δεν έρχονταν. Δεν μπορούσε να μιλήσει· το κάψιμο ήταν πολύ δυνατό. Προσπάθησε να βρει το δρόμο να επιστρέψει στον εαυτό της, να Αλλάξει και πάλι στην Τέσα, αλλά είχε χαθεί μέσα στις φλόγες της φωτιάς, σαν να είχε πέσει στην καρδιά του ήλιου. Ένωσε να γίνεται μια επώδυνη έκρηξη μέσα της, και ένωσε τον εαυτό της να αρχίζει να πέφτει, με τον κουρδιστό άγγελο μια πύρινη θηλιά γύρω από το λαιμό της. Σε παρακαλώ, σκέφτηκε, αλλά τα πάντα είχαν πάρει φωτιά και καίγονταν, και έπεφτε, χωρίς αισθήσεις, μέσα στο φως.

22

η βροντη της σαλπιγγας

*Γιατί μέχρι να ακουστεί η βροντή της σάλπιγγας,
Η ψυχή μπορεί να διαχωριστεί από το σώμα,
Αλλά όχι εμείς οι δύο, ο ένας από τον άλλο
— Άλγκερνον Τσαρλς Σουίνπερν, "Laus Veneris"*

Κουρδιστά πλάσματα προσπαθούσαν να αρπάξουν την Τέσα, με τα χέρια τους να βγαίνουν μέσα από μαύρες ομίχλες. Φωτιά έτρεχε στις φλέβες της, και όταν κοίταξε κάτω, το δέρμα της ήταν σκασμένο και γεμάτο φουσκάλες, με χρυσαφένιο ιχώρ να κυλάει σαν καταρράκτης στα μπράτσα της. Είδε τα ατελείωτα λιβάδια του Παραδείσου, είδε έναν ουρανό να φλέγεται αδιάκοπα με μια φωτιά που θα είχε τυφλώσει κάθε άνθρωπο. Είδε ασημένια σύννεφα με τις άκρες τους σαν ξυράφια, και ένιωσε το παγωμένο κενό που υπήρχε στις καρδιές των αγγέλων.

«Τέσα». Ήταν ο Γουίλ' θα αναγνώριζε την ομιλία του παντού. «Τέσα, ξύπνα, ξύπνα. Τέσα, σε παρακαλώ».

Μπορούσε να ακούσει τον πόνο στη φωνή του και ήθελε να του απλώσει τα χέρια της, αλλά καθώς τα σήκωνε, οι φλόγες υψώθηκαν και έκαψαν τα δάχτυλά της. Τα

χέρια της έγιναν στάχτη και σκορπίστηκαν στον καυτό άνεμο.

Η Τέσα στριφογύριζε στο κρεβάτι της σε ένα ντελίριο πυρετού και εφιαλτών. Τα σεντόνια, μπερδεμένα γύρω της, ήταν μούσκεμα από τον ιδρώτα, τα μαλλιά της κολλημένα στους κροτάφους της. Το δέρμα της, πάντοτε χλομό, ήταν σχεδόν διάφανο, αποκαλύπτοντας το χάρτη από φλέβες κάτω από το δέρμα της, το σχήμα των οστών της. Ο κουρδιστός της άγγελος ήταν στο λαιμό της· κάθε λίγο τον έπιανε, και μετά ούρλιαζε με μια χαμένη φωνή, λες και το άγγιγμα την πονούσε.

«Υποφέρει τόσο πολύ». Η Σάρλοτ βούτηξε ένα πανί σε δροσερό νερό και το ακούμπησε στο καυτό μέτωπο της Τέσα. Το κορίτσι έβγαλε ένα σιγανό ήχο διαμαρτυρίας στο άγγιγμα αλλά δεν έδιωξε το χέρι της Σάρλοτ. Η Σάρλοτ ήθελε να πιστεύει ότι ήταν επειδή τα δροσερά πανιά βοηθούσαν, αλλά ήξερε ότι πιθανότατα η Τέσα εξαντλείτο όλο και περισσότερο. «Δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι παραπάνω;»

Η φωτιά του αγγέλου αφήνει το σώμα της. Ο Αδελφός Ενόχ, που στεκόταν στο πλευρό της Σάρλοτ, μίλησε με τον ανατριχιαστικό υπόκωφο ψίθυρό του. Θα πάρει όσο χρόνο χρειαστεί. Όταν η φωτιά φύγει, θα ελευθερωθεί από τον πόνο.

«Θα ζήσει όμως;»

Έχει επιζήσει ως τώρα. Ο Σιωπηλός Αδελφός ακουγόταν δυσοίωνος. Η φωτιά θα έπρεπε να την είχε σκοτώσει. Θα είχε σκοτώσει κάθε φυσιολογικό θνητό. Αλλά είναι εν μέρει Κινηγός των Σκιών και εν μέρει δαίμονας, και προστατεύτηκε από τον άγγελο τη φωτιά του οποίου άντλησε. Την προστατεύσε ακόμα κι εκείνες τις τελευταίες στιγμές που ανατινάχτηκε και έκαψε την ίδια του τη

σωματική μορφή.

Η Σάρλοτ δεν μπορούσε παρά να θυμηθεί το κυκλικό δωμάτιο κάτω από το Κάντερ Άιντρις, την Τέσα να προχωρά μπροστά και να μεταμορφώνεται από κορίτσι σε φλόγα, να φλέγεται σαν μια πύρινη στήλη, τα μαλλιά της να μετατρέπονται σε πλοκάμια από σπίδες, το φως εκτυφλωτικό και τρομακτικό. Συσπειρωμένη στο πάτωμα δίπλα στο σώμα του Χένρι, η Σάρλοτ είχε αναρωτηθεί πώς μπορούσαν οι άγγελοι να καίγονται έτσι και να επιζούν.

Όταν ο άγγελος είχε βγει από την Τέσα, εκείνη κατέρρευσε, με τα ρούχα της να κρέμονται κουρελιασμένα και το δέρμα της καλυμμένο με σημάδια σαν να την είχαν κάψει. Αρχετοί Κυνηγοί των Σκιών είχαν τρέξει στο πλευρό της ανάμεσα στα σκόρπια αυτόματα, αν και όλα αυτά ήταν κάπως θολά για τη Σάρλοτ – σαν σκηνές που είχε δει μέσα από τους τρεμουλιαστούς φακούς του πανικού της για τον Χένρι: τον Γουίλ να σηκώνει την Τέσα στα χέρια του, το οχυρό του Μάγιστρου να αρχίζει να κλείνει πίσω τους, με τις πόρτες να κλείνουν απότομα καθώς έτρεχαν στους διαδρόμους, ενώ η μπλε φωτιά του Μάγκνους τούς φώτιζε ένα μονοπάτι προς την απόδραση. Η δημιουργία μιας δεύτερης Πύλης. Περισσότεροι Σιωπηλοί Αδελφοί να τους περιμένουν στο Ινστιτούτο, σημαδεμένα χέρια και σημαδεμένα πρόσωπα, να κλείνουν έξω ακόμα και τη Σάρλοτ καθώς έπεφταν πάνω στον Χένρι και την Τέσα. Ο Γουίλ να στρέφεται στον Τζεμ, με την έκφρασή του σαστισμένη. Είχε καταφύγει στον παραμπατάι του.

«Τζέιμς», είχε πει. «Μπορείς να μάθεις –τι της κάνουν– αν θα ζήσει...»

Αλλά ο Αδελφός Ενόχ είχε μπει ανάμεσά τους. Το όνομά του δεν είναι Τζέιμς Κάρστερς, είχε πει. Είναι Ζαχαρίας τώρα.

Το βλέμμα του Γουίλ, ο τρόπος που είχε χαμηλώσει το

χέρι του. «Άφησέ τον να μιλήσει μόνος του».

Αλλά ο Τζεμ είχε απλά γυρίσει και είχε απομακρυνθεί από κοντά τους, είχε βγει από το Ινστιτούτο, με τον Γουίλ να τον κοιτάζει να φεύγει με δυσπιστία, και η Σάρλοτ θυμήθηκε την πρώτη φορά που συναντήθηκαν: Πεθαίνεις στ' αλήθεια; Λυπάμαι.

Ο Γουίλ, που έδειχνε ακόμη σατισμένος και δύσπιστος, ήταν εκείνος που είχε εξηγήσει σε όλους τους, διστακτικά, την ιστορία της Τέσα: τη λειτουργία του κουρδιστού αγγέλου, την ιστορία των χτυπημένων από τη μοίρα Στάρκγουεδερ, και τον ανορθόδοξο τρόπο της σύλληψης της Τέσα. Ο Αλοΐσιους είχε δίκιο, συλλογίστηκε η Σάρλοτ. Η Τέσα ήταν η diséγγονή του. Μια απόγονος που δεν θα ήξερε ποτέ, επειδή είχε σκοτωθεί στο μακελειό του Συμβουλίου.

Η Σάρλοτ δεν μπορούσε να σταματήσει να φαντάζεται πώς πρέπει να ήταν όταν άνοιξαν οι πόρτες της αίθουσας του Συμβουλίου και ξεχύθηκαν μέσα τα αυτόματα. Δεν ήταν υποχρεωτικό τα μέλη του Συμβουλίου να είναι άοπλα, αλλά δεν ήταν προετοιμασμένοι για μάχη. Επίσης οι περισσότεροι Κυνηγοί των Σκιών δεν είχαν έρθει ποτέ αντιμέτωποι με ένα αυτόματο. Ακόμα και το να φαντάζεται τη σφαγή την έκανε να αναριγεί. Δεν μπορούσε να συνειδητοποιήσει το μέγεθος της απώλειας για τον κόσμο των Κυνηγών των Σκιών, αν και θα ήταν πολύ μεγαλύτερη αν η Τέσα δεν είχε κάνει τη θυσία που έκανε. Όλα τα αυτόματα είχαν καταρρεύσει με το θάνατο του Μόρτμεϊν, ακόμα κι εκείνα στην αίθουσα του Συμβουλίου, και η πλειοψηφία των Κυνηγών των Σκιών είχε επιβιώσει, αν και υπήρξαν βαριές απώλειες – συμπεριλαμβανομένου και του Ύπατου.

«Εν μέρει δαίμονας και εν μέρει Κυνηγός των Σκιών», μουρμούρισε τώρα η Σάρλοτ, κοιτάζοντας την Τέσα. «Τι είναι επομένως;»

Το αίμα των Νεφιλίμ είναι κυρίαρχο. Ένα νέο είδος Κυνηγού των Σκιών. Το νέο δεν είναι πάντα κάτι κακό, Σάρλοτ.

Εξαιτίας αυτού του αίματος των Νεφιλίμ είχαν φτάσει στο σημείο να δοκιμάσουν θεραπευτικούς ρούνους στην Τέσα αλλά οι ρούννοι είχαν απλώς βυθιστεί στο δέρμα της και είχαν εξαφανιστεί, σαν λέξεις γραμμένες στο νερό. Η Σάρλοτ άπλωσε τώρα το χέρι της για να αγγίξει την κλείδα της Τέσα, εκεί όπου είχε σχεδιαστεί ο ρούννος. Το δέρμα της ήταν καυτό.

«Ο κουρδιστός της άγγελος», παρατήρησε η Σάρλοτ. «Έχει πάψει να χτυπάει».

Η παρουσία του αγγέλου τον εγκατέλειψε. Ο Ιδουριήλ είναι ελεύθερος, και η Τέσα είναι απροστάτευτη, αν και με τον Μάγιστρο νεκρό, και εφόσον και η ίδια είναι Νεφιλίμ, πιθανότατα θα είναι ασφαλής. Αρκεί να μην προσπαθήσει να μεταμορφωθεί σε άγγελο για δεύτερη φορά. Αυτό θα τη σκοτώσει σίγουρα.

«Υπάρχουν κι άλλοι κίνδυνοι».

Όλοι μας πρέπει να αντιμετωπίζουμε κινδύνους, είπε ο Αδελφός Ενόχ. Ήταν η ίδια ψυχρή, ατάραχη νοητική φωνή που είχε χρησιμοποιήσει όταν της είπε ότι παρόλο που ο Χένρι θα ζούσε, δεν θα ξαναπερπατούσε.

Στο κρεβάτι η Τέσα αναδεδύτηκε, φωνάζοντας με μια στεγνή φωνή. Στον ύπνο της, μετά τη μάχη, είχε φωνάξει ονόματα. Είχε φωνάξει τον Νέιτ, και τη θεία της, και τη Σάρλοτ. «Τζεμ», ψιθύρισε τώρα, σφίγγοντας σπασμωδικά το πάπλωμά της.

Η Σάρλοτ απέστρεψε το βλέμμα της από τον Ενόχ καθώς πήρε ξανά το πανί και το άπλωσε στο μέτωπο της Τέσα. Ήξερε ότι δεν θα έπρεπε να ρωτήσει, και ωστόσο...

«Πώς είναι; Ο Τζεμ μας; Προσαρμόζεται – στην Αδελφότητα;»

Ένωσε τη μομφή του Ενόχ. Ξέρεις ότι δεν μπορώ να σου το πω αυτό. Δεν είναι πλέον ο Τζεμ σας. Είναι ο Αδελφός Ζαχαρίας τώρα. Πρέπει να τον ξεχάσεις.

«Να τον ξεχάσω; Δεν μπορώ να τον ξεχάσω», είπε η Σάρλοτ. «Δεν είναι σαν τους άλλους Αδελφούς σου, Ενόχ το ξέρεις αυτό».

Τα τελετουργικά που δημιουργούν έναν Σιωπηλό Αδελφό είναι τα πιο βαθιά μας μυστικά.

«Δεν ζητάω να μάθω τα τελετουργικά σας», είπε η Σάρλοτ. «Ωστόσο ξέρω ότι οι περισσότεροι Σιωπηλοί Αδελφοί κόβουν τους δεσμούς τους με τις θνητές ζωές τους πριν μπουκ στην Αδελφότητα. Αλλά ο Τζέιμς δεν μπόρεσε να το κάνει αυτό. Έχει ακόμη αυτό που τον δένει με αυτό τον κόσμο». Χαμήλωσε το βλέμμα στην Τέσα, οι βλεφαρίδες της οποίας πετάριζαν καθώς ανάσαινε τραχιά. «Είναι ένα σχοινί που δένει τον ένα με τον άλλο, και αν δεν λυθεί όπως πρέπει, φοβάμαι ότι μπορεί να κάνει κακό και στους δύο».

Έρχεται, εκείνη που μου ανήκει, η γλυκιά μου.

Αν υπήρχε ποτέ ένα τόσο ελαφρύ περπάτημα,

Η καρδιά μου θα την άκουγε και θα χτυπούσε,

Αν ήταν χώμα σε ένα γήινο κρεβάτι.

Η σκόνη μου θα την άκουγε και θα χτυπούσε,

Αν ήμουν νεκρός για έναν αιώνα,

Θα σηκωνόμουν και θα έτρεμα κάτω από τα πόδια της,

Και θα άνθιζα σε μοβ και κόκκινο».

«Ω, για όνομα», είπε εκνευρισμένα ο Χένρι, τραβώντας επάνω τα λεχιασμένα με μελάνι μανίκια της ρόμπας του. «Δεν μπορείς να διαβάσεις κάτι λιγότερο καταθλιπτικό; Κάτι που να έχει μια καλή μάχη».

«Είναι Τένισον», είπε ο Γουίλ, κατεβάζοντας τα πόδια

του από το σκαμπό κοντά στη φωτιά. Βρίσκονταν στο καθιστικό, με την πολυθρόνα του Χένρι κοντά στη φωτιά, και ένα μπλοκ ζωγραφικής ανοιχτό στα πόδια του. Ήταν ακόμη χλομός, όπως ήταν από τη μέρα της μάχης στο Κάντερ Άιντρις, αν και το χρώμα του είχε αρχίσει να επανέρχεται. «Θα βελτιώσει το μυαλό σου».

Πριν προλάβει να απαντήσει ο Χένρι, η πόρτα άνοιξε, και μπήκε η Σάρλοτ, δείχνοντας κουρασμένη, ενώ οι δαντέλες των μανικιών του ριχτού φορέματός της ήταν λεκιασμένες με νερό. Ο Γουίλ άφησε αμέσως το βιβλίο του κάτω, και ο Χένρι σήκωσε κι εκείνος το βλέμμα του ερωτηματικά από το μπλοκ του.

Η Σάρλοτ κοίταξε πρώτα τον ένα και μετά τον άλλο, προσέχοντας το βιβλίο στο τραπεζάκι δίπλα στον ασημένιο δίσκο του τσαγιού. «Διάβαζες στον Χένρι, Γουίλ;»

«Ναι, ένα απαίσιο πράγμα, γεμάτο ποίηση». Ο Χένρι κρατούσε μια πένα στο ένα του χέρι και υπήρχαν χαρτιά σκορπισμένα παντού πάνω στην κουβέρτα που ήταν τυλιγμένη γύρω από τα γόνατά του.

Ο Χένρι είχε αντιμετώπισει με το σύννηδες σθένος του τα νέα ότι ούτε οι θεραπευτικές ικανότητες των Σιωπηλών Αδελφών δεν θα τον έκαναν να ξαναπερπατήσει. Και με μια πεποίθηση ότι έπρεπε να κατασκευάσει για τον εαυτό του μια πολυθρόνα με αυτοκινούμενους τροχούς και διάφορα άλλα σύνεργα. Ήταν αποφασισμένος να φτιάξει μια πολυθρόνα που θα μπορεί να ανεβοκατεβαίνει σκάλες, έτσι ώστε να μπορεί ακόμη να δουλεύει τις εφευρέσεις του στην κρύπτη. Ασχολείτο με τα σχέδια της πολυθρόνας όλη αυτή την ώρα που ο Γουίλ τού διάβαζε ένα απόσπασμα της “Μοντ” αλλά η ποίηση δεν ήταν ποτέ στα ενδιαφέροντα του Χένρι.

«Λοιπόν, απαλλάσσεσαι από τα καθήκοντά σου, Γουίλ, και, Χένρι, εσύ απαλλάσσεσαι από περαιτέρω ποίηση»,

είπε η Σάρλοτ. «Αν θέλεις, αγάπη μου, μπορώ να σε βοηθήσω να μαζέψεις τις σημειώσεις σου...» Γλίστρησε πίσω από την πολυθρόνα του συζύγου της και έσκυψε πάνω από τους ώμους του για να τον βοηθήσει να συγκεντρώσει τα σκόρπια χαρτιά του σε μια στοίβα. Εκείνος έπιασε τον καρπό της καθώς κινείτο, και την κοίταξε – με ένα βλέμμα τέτοιας εμπιστοσύνης και λατρείας που έκανε τον Γουίλ να νιώθει λες και μπήγονταν στο δέρμα του μικροσκοπικά μαχαίρια.

Δεν είναι ότι ζήλευε τη Σάρλοτ και τον Χένρι για την ευτυχία τους – καμία σχέση. Αλλά δεν μπορούσε να μη σκέφτεται την Τέσα. Τις ελπίδες που είχε καλλιεργήσει κάποτε για κείνη και είχε καταστείλει αργότερα. Αναρωτήθηκε αν η Τέσα τον είχε κοιτάξει ποτέ έτσι. Δεν το πίστευε. Είχε δουλέψει τόσο σκληρά για να καταστρέψει την εμπιστοσύνη της, και παρόλο που το μόνο που ήθελε ήταν μια αληθινή ευκαιρία για να την ξαναχτίσει, δεν μπορούσε παρά να φοβάται...

Κατέστειλε τις σκοτεινές σκέψεις και σηκώθηκε όρθιος, έτοιμος να εξηγήσει ότι σκόπευε να πάει να δει την Τέσα. Πριν προλάβει να μιλήσει ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα, και μπήκε η Σόφι, δείχνοντας ανεξήγητα αγχωμένα. Το άγχος εξηγήθηκε μετά από μια στιγμή όταν ο Ανακριτής την ακολούθησε στο δωμάτιο.

Ο Γουίλ, που είχε συνηθίσει να τον βλέπει με τον τελετουργικό του μανδύα στις συνελεύσεις του Συμβουλίου, παραλίγο να μην αναγνωρίσει τον βλοσυρό άντρα με το γκρι πρωινό σακάκι και το σκούρο παντελόνι. Υπήρχε ένα κόκκινο σημάδι στο μάγουλό του που δεν ήταν εκεί παλιότερα.

«Ανακριτή Γουάιτλουου». Η Σάρλοτ ίσιωσε το σώμα της, με την έκφρασή της ξαφνικά σοβαρή. «Πού οφείλουμε την τιμή της επίσκεψής σας;»

«Σάρλοτ», είπε ο Ανακριτής, και έτεινε το χέρι του. Υπήρχε ένα γράμμα, σφραγισμένο με τη σφραγίδα του Συμβουλίου. «Έφερα ένα μήνυμα για σένα».

Η Σάρλοτ τον κοίταξε σαστισμένη. «Δεν μπορούσατε να το στείλετε με το ταχυδρομείο;»

«Αυτό το γράμμα είναι υψίστης σημασίας. Είναι επιτακτική ανάγκη να το διαβάσεις τώρα».

Η Σάρλοτ άπλωσε το χέρι της αργά και το πήρε. Τράβηξε το περύγιο του φακέλου, μετά συνοφρυώθηκε και διέσχισε το δωμάτιο για να πάρει ένα κοπίδι από το γραφείο της. Ο Γουίλ εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία να παρατηρήσει τον Ανακριτή στα κρυφά. Ο άντρας κοιτούσε συνοφρυωμένος τη Σάρλοτ και αγνοούσε τελείως τον Γουίλ. Δεν μπορούσε να μην αναρωτιέται αν η ουλή στο μάγουλο του Ανακριτή ήταν ενθύμιο από τη μάχη του Συμβουλίου με τα αυτόματα του Μόρτμεϊν.

Ο Γουίλ ήταν σίγουρος ότι θα πέθαιναν όλοι, μαζί, εκεί κάτω από το βουνό, έως ότου η Τέσα λαμπάδιασε με όλη τη λαμπρότητα του αγγέλου και χτύπησε τον Μόρτμεϊν όπως χτυπά μια αστραπή ένα δέντρο. Ήταν ένα από τα πιο εντυπωσιακά πράγματα που είχε δει ποτέ, αλλά το δέος του είχε δώσει γρήγορα τη θέση του στον τρόμο όταν η Τέσα είχε καταρρεύσει μετά την Αλλαγή αιμορραγώντας και έχοντας χάσει τις αισθήσεις της, όσο σκληρά κι αν είχαν προσπαθήσει να την ξυπνήσουν. Ο Μάγκνους, σχεδόν εξαντλημένος, μετά βίας μπόρεσε να ανοίξει μια Πύλη για να γυρίσουν στο Ινστιτούτο με τη βοήθεια του Χένρι, και όλα όσα έγιναν μετά ήταν θολά για τον Γουίλ, θολά από την εξάντληση και το αίμα και το φόβο, ενώ θυμόταν ότι κλήθηκαν κι άλλοι Σιωπηλοί Αδελφοί για να φροντίσουν τους τραυματισμένους, και έφτασαν και τα νέα από το Συμβούλιο για όλους όσους είχαν σκοτωθεί στη μάχη πριν τα αυτόματα διαλυθούν εξαιτίας του

θανάτου του Μόρτμεϊν. Και θυμόταν και την Τέσα – την Τέσα να μη μιλάει, να μην ξυπνάει καθώς τη μετέφεραν στο δωμάτιό της οι Σιωπηλοί Αδελφοί, ενώ εκείνος δεν μπορούσε να πάει μαζί τους. Καθώς δεν ήταν ούτε αδελφός της ούτε σύζυγός της μπορούσε μόνο να στέκεται και να την κοιτάζει να φεύγει, σφίγγοντας νευρικά τα αιματοβαμμένα χέρια του. Ποτέ άλλοτε δεν είχε νιώσει περισσότερο άχρηστος.

Και όταν είχε γυρίσει για να βρει τον Τζεμ, να μοιραστεί το φόβο του με το μοναδικό άτομο στον κόσμο που αγαπούσε την Τέσα όσο εκείνος – ο Τζεμ είχε φύγει, είχε επιστρέψει στη Σιωπηλή Πόλη μετά από διαταγές των Αδελφών. Είχε φύγει χωρίς καν να πει αντίο.

Παρόλο που η Σέσιλι είχε προσπαθήσει να τον παρηγορήσει, ο Γουίλ είχε θυμώσει – είχε θυμώσει με τον Τζεμ, και με το Συμβούλιο και με την ίδια την Αδελφότητα, επειδή επέτρεψαν στον Τζεμ να γίνει Σιωπηλός Αδελφός, αν και ο ίδιος ο Γουίλ ήξερε ότι αυτό ήταν άδικο, ότι ήταν επιλογή του Τζεμ και ο μοναδικός τρόπος για να μείνει ζωντανός. Και ωστόσο, από τη στιγμή που επέστρεψαν στο Ινστιτούτο, ο Γουίλ ένιωθε διαρκώς ναυτία – ένιωθε σαν να ήταν ένα αγκυροβολημένο πλοίο για χρόνια και τώρα τον είχαν αφήσει ελεύθερο να πλεύσει στις παλίρροιας, χωρίς να έχει ιδέα προς ποια κατεύθυνση να πάει. Και η Τέσα...

Ο ήχος χαρτιού που σκίζεται διέκοψε τις σκέψεις της, καθώς η Σάρλοτ άνοιξε το γράμμα και το διάβασε, με το χρώμα να φεύγει από το πρόσωπό της. Σήκωσε τα μάτια της και κοίταξε τον Ανακριτή. «Είναι κάποιο είδος αστείου;»

Το συνοφρύωμα του Ανακριτή έγινε πιο βαθύ. «Δεν είναι αστείο, σε διαβεβαιώνω. Έχεις κάποια απάντηση;»

«Λότι», είπε ο Χένρι, σηκώνοντας το βλέμμα του στη

γυναίκα του, ενώ ακόμα και οι τούφες των κόκκινων μαλλιών του εξέπεμπαν αγωνία και αγάπη. «Λότι, τι είναι, τι συμβαίνει;»

Τον κοίταξε, και μετά κοίταξε ξανά τον Ανακριτή. «Όχι», είπε. «Δεν έχω απάντηση. Όχι ακόμη».

«Το Συμβούλιο δεν επιθυμεί...» ξεκίνησε να λέει, και μετά φάνηκε να προσέχει τον Γουίλ για πρώτη φορά. «Θα ήθελα να σου μιλήσω ιδιαίτέρως, Σάρλοτ».

Η Σάρλοτ ίσιωσε την πλάτη της. «Δεν θα διώξω ούτε τον Γουίλ ούτε τον Χένρι».

Οι δυο τους αγριοκοιτάχτηκαν, με τα μάτια τους καρφωμένα. Ο Γουίλ ήξερε ότι ο Χένρι τον κοιτούσε με αγωνία. Μετά τη διαφωνία της Σάρλοτ με τον Ύπατο, και το θάνατο του Ύπατου, περίμεναν όλοι τους με κομμένη την ανάσα να ορίσει το Συμβούλιο κάποια αντίποινα. Ένωθαν τη θέση τους στο Ινστιτούτο επισφαλής. Ο Γουίλ μπορούσε να το δει στο ελαφρύ τρέμουλο στα χέρια της Σάρλοτ, και στο σφίξιμο του στόματός της.

Ξαφνικά ευχήθηκε να ήταν εκεί ο Τζεμ ή η Τέσα, κάποιος στον οποίο θα μπορούσε να μιλήσει, να τον ρωτήσει τι θα μπορούσε να κάνει για τη Σάρλοτ, στην οποία όφειλε τόσο πολλά.

«Δεν πειράζει», είπε, και σηκώθηκε όρθιος. Ήθελε να δει την Τέσα, ακόμα κι αν δεν άνοιγε τα μάτια της, κι αν δεν τον αναγνώριζε. «Σκόπευα να φύγω».

«Γουίλ...» διαμαρτυρήθηκε η Σάρλοτ.

«Δεν πειράζει, Σάρλοτ», είπε ξανά ο Γουίλ, και πέρασε δίπλα από τον Ανακριτή πηγαίνοντας προς την πόρτα. Όταν βγήκε στο διάδρομο, έγειρε πάνω στον τοίχο για μια στιγμή, για να συνέλθει. Δεν μπορούσε να μη θυμηθεί τα ίδια του τα λόγια... Θεέ μου, του φαινόταν σαν να είχαν περάσει ένα εκατομμύριο χρόνια, και τώρα δεν ακούγονταν καθόλου αστεία: *Ο Ύπατος; Διακόπτει το πρωινό μας;*

Τι άλλο θα δούμε; Τον Ανακριτή να έρχεται για τσάι;

Αν πάρουν το Ινστιτούτο από τη Σάρλοτ...

Αν χάσουν όλοι το σπίτι τους...

Αν η Τέσα...

Δεν μπορούσε να ολοκληρώσει τη σκέψη. Η Τέσα θα ζούσε· έπρεπε να ζήσει. Καθώς ξεκίνησε πάλι στο διάδρομο, σκέφτηκε το γαλάζιο, το πράσινο και το γκρι της Ουαλίας. Ίσως να μπορούσε να επιστρέψει εκεί, με τη Σέσιλι, αν χανόταν το Ινστιτούτο, να φτιάξει μια ζωή για κείνους στην ιδιαίτερη πατρίδα τους. Δεν θα ήταν η ζωή του Κυνηγού των Σκιών, αλλά χωρίς τη Σάρλοτ, χωρίς τον Χένρι, χωρίς τον Τζεμ, ή την Τέσα, ή τη Σόφι, ή ακόμα και τους αναδεματισμένους τους Λάιτγουντ, δεν ήθελε να είναι Κυνηγός των Σκιών. Ήταν η οικογένειά του, και ήταν πολύτιμοι για κείνον – άλλο ένα πράγμα που είχε συνειδητοποιήσει, σκέφτηκε, τελείως ξαφνικά και ωστόσο πολύ αργά.

«Τέσα, ξύπνα. Σε παρακαλώ, ξύπνα».

Ήταν η φωνή της Σόφι τώρα, που διαπερνούσε το σκοτάδι. Η Τέσα προσπάθησε, κατάφερε να ανοίξει τα μάτια της για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. Είδε το υπνοδωμάτιό της στο Ινστιτούτο, τα οικεία έπιπλα, τις κουρτίνες ανοιχτές, το αδύναμο φως του ηλίου να ρίχνει τετράγωνα φωτός στο πάτωμα. Πάλεψε να τα κρατήσει ανοιχτά. Έτσι ήταν, σύντομες περιόδους διαύγειας ανάμεσα στον πυρετό και τους εφιάλτες – ποτέ αρκετές, ποτέ αρκετές για να έρθει σε επαφή, για να μιλήσει. Σόφι, προσπάθησε να ψιθυρίσει, αλλά οι λέξεις δεν περνούσαν από τα ξεραμένα χείλη της. Μια αστραπή κάλυψε την όρασή της, χωρίζοντας τον κόσμο στα δύο. Φώναξε αδόρυβα καθώς το Ινστιτούτο διαλύθηκε σε κομμάτια και χάθηκε μακριά της μέσα στο σκοτάδι.

Ο Σίριλ ήταν εκείνος που είπε τελικά στον Γκέιμπριελ ότι η Σέσιλι ήταν στους στάβλους, αφότου ο νεότερος αδελφός Λάιτγουντ είχε περάσει ένα μεγάλο κομμάτι της ημέρας ψάχνοντας άσκοπα –αν και, ήλπιζε όχι εμφανώς– όλο το Ινστιτούτο για κείνη.

Είχε έρθει το λυκόφως, και οι στάβλοι ήταν πλημμυρισμένοι από το ζεστό κίτρινο φως του φαναριού και τη μυρωδιά αλόγων. Η Σέσιλι στεκόταν δίπλα στο κουβούκλιο του Μπάλιου, με το κεφάλι της να ακουμπάει στο λαιμό του μεγάλου μαύρου αλόγου. Τα μαλλιά της, σχεδόν στο ίδιο μαύρο χρώμα, έπεφταν λυτά πάνω στους ώμους της. Όταν γύρισε να τον κοιτάξει, ο Γκέιμπριελ είδε το κόκκινο ρουμπίνι γύρω από το λαιμό της να λαμπυρίζει.

Μια έκφραση ανησυχίας πέρασε από το πρόσωπό της. «Συνέβη κάτι στον Γουίλ;»

«Στον Γουίλ;» Ο Γκέιμπριελ είχε σαστίσει.

«Απλά σκέφτηκα – έτσι όπως με κοιτούσες...» Αναστέναξε. «Είναι τόσο απελπισμένος τις τελευταίες αυτές ημέρες. Σαν να μην έφτανε το ότι η Τέσα είναι άρρωστη και τραυματισμένη, το να μαθαίνει όλα αυτά για τον Τζεμ...» Κούνησε το κεφάλι της. «Προσπάθησα να του μιλήσω γι' αυτό, αλλά δεν λέει τίποτα.»

«Νομίζω ότι μιλάει στον Τζεμ τώρα», είπε ο Γκέιμπριελ. «Ομολογώ ότι δεν ξέρω την ψυχική του κατάσταση. Αν επιθυμείς, θα μπορούσα...»

«Όχι». Η φωνή της Σέσιλι ήταν σιγανή. Τα γαλάζια της μάτια ήταν καρφωμένα σε κάτι μακρινό. «Άφησέ τον.»

Ο Γκέιμπριελ έκανε μερικά βήματα μπροστά. Η απαλή κίτρινη λάμψη του φαναριού στα πόδια της Σέσιλι έριχνε μια απαλή χρυσαφένια λάμψη πάνω στο δέρμα της. Δεν φορούσε γάντια, και τα χέρια της ήταν ολόλευκα πάνω στη μαύρη δορά του αλόγου. «Εγώ...» άρχισε να λέει ο

Γκέιμπριελ. «Δείχνεις να συμπαθείς πολύ αυτό το άλογο».

Βλαστήμησε σιωπηλά τον εαυτό του. Θυμήθηκε ότι ο πατέρας του είχε πει κάποτε ότι στις γυναίκες, στο πιο αδύναμο φύλο, άρεσε να τις σαγηνεύεις με γοητευτικά λόγια και επιβλητικές φράσεις. Δεν ήταν σίγουρος τι ακριβώς συνιστούσε μια επιβλητική φράση, αλλά ήταν σίγουρος ότι το “Δείχνεις να συμπαθείς πολύ αυτό το άλογο” δεν ήταν τέτοια.

Η Σέσιλι, ωστόσο, δεν φάνηκε να ενοχλείται. Έδωσε στη δορά του αλόγου ένα αφηρημένο απαλό χτυπηματάκι πριν γυρίσει για να τον κοιτάξει. «Ο Μπάλιος έσωσε τη ζωή του αδελφού μου».

«Θα φύγεις;» είπε ξαφνικά ο Γκέιμπριελ.

Τα μάτια της γούρλωσαν. «Πώς είπατε, κύριε Λάιτγουντ;»

«Όχι». Σήκωσε το ένα του χέρι. «Μη με αποκαλείς κύριο Λάιτγουντ, σε παρακαλώ. Είμαστε Κυνηγοί των Σκιών. Για σένα είμαι ο Γκέιμπριελ».

Τα μάγουλά της έγιναν ροζ. «Γκέιμπριελ, λοιπόν. Γιατί με ρώτησες αν θα φύγω;»

«Ήρθες εδώ για να πάρεις τον αδελφό σου στο σπίτι», είπε ο Γκέιμπριελ. «Αλλά είναι σαφές ότι δεν πρόκειται να φύγει, έτσι δεν είναι; Είναι ερωτευμένος με την Τέσα. Θα μείνει όπου είναι εκείνη».

«Ίσως εκείνη να μη μείνει εδώ», είπε η Σέσιλι, με μια έκφραση στο βλέμμα της που εκείνος δεν μπορούσε να διαβάσει.

«Νομίζω ότι θα μείνει. Αλλά ακόμα κι αν δεν μείνει, ο Γουίλ θα πάει όπου πάει εκείνη. Και ο Τζεμ – ο Τζεμ έγινε Σιωπηλός Αδελφός. Εξακολουθεί να είναι Νεφιλίμ. Αν ο Γουίλ ελπίζει να τον ξαναδεί, και νομίζω ότι ξέρουμε ότι το ελπίζει, θα μείνει. Τα χρόνια τον άλλαξαν, Σέσιλι. Η οικογένειά του είναι εδώ τώρα».

«Νομίζεις ότι μου λες κάτι που δεν έχω παρατηρήσει και η ίδια; Η καρδιά του Γουίλ είναι εδώ, όχι στο Γιόρκσαϊρ, σε ένα σπίτι στο οποίο δεν έχει ζήσει, με γονείς που έχει χρόνια να δει».

«Τότε, αν δεν μπορεί να πάει σπίτι – νόμιζα ότι ίσως να πήγαινες εσύ».

«Για να μη μείνουν οι γονείς μου μόνοι. Ναι. Μπορώ να φανταστώ γιατί το σκέφτηκες αυτό». Δίστασε. «Ξέρεις, φυσικά, ότι σε μερικά χρόνια θα περιμένουν από μένα να έχω παντρευτεί, και να αφήσω ούτως ή άλλως τους γονείς μου».

«Αλλά όχι να μην τους ξαναμιλήσεις. Είναι εξόριστοι, Σέσιλι. Αν παραμείνεις εδώ, θα αποκοπείς για πάντα από αυτούς».

«Το λες σαν να θέλεις να με πείσεις να γυρίσω σπίτι».

«Το λέω επειδή φοβάμαι ότι θα γυρίσεις». Οι λέξεις βγήκαν από το στόμα του πριν προλάβει να τις σταματήσει· απόμεινε να την κοιτάζει καθώς ένα κοκκίνισμα ντροπής απλώθηκε στο πρόσωπό του.

Έκανε ένα βήμα προς το μέρος του. Τα γαλάζια της μάτια, στραμμένα προς τα πάνω για να κοιτάζουν τα δικά του, ήταν μεγάλα. Ο Γκέμπριελ αναρωτήθηκε πότε έπαψαν να του θυμίζουν του Γουίλ· τώρα ήταν απλά τα μάτια της Σέσιλι, μια απόχρωση του μπλε που συσχέτιζε μονάχα με κείνη. «Όταν ήρθα εδώ» είπε «νόμιζα ότι οι Κυνηγοί των Σκιών ήταν τέρατα. Νόμιζα ότι έπρεπε να σώσω τον αδελφό μου. Νόμιζα ότι θα επιστρέφαμε σπίτι μαζί, και ότι οι γονείς μας θα ήταν περήφανοι και για τους δυο μας. Ότι θα γινόμασταν ξανά οικογένεια. Μετά συνειδητοποίησα – εσύ με βοήθησες να συνειδητοποιήσω...»

«Σε βοήθησα; Πώς;»

«Ο πατέρας σου δεν σου έδωσε επιλογές», είπε. «Απαιτούσε να γίνεις αυτό που ήθελε εκείνος. Και αυτή η απαί-

τηση διέλυσε την οικογένειά σου. Αλλά ο δικός μου πατέρας, επέλεξε να αφήσει τους Νεφιλίμ και να παντρευτεί τη μητέρα μου. Αυτή ήταν η δική του επιλογή, όπως ακριβώς η επιλογή του Γουίλ είναι να μείνει με τους Κυνηγούς των Σκιών. Η επιλογή της αγάπης ή του πολέμου: είναι και οι δύο γενναίες επιλογές, η καθεμία με τον δικό της τρόπο. Και δεν νομίζω ότι οι γονείς μου θα κρατούσαν κακία στον Γουίλ για την επιλογή του. Πάνω από όλα, αυτό που μετράει για κείνους είναι να είναι ευτυχισμένος».

«Εσύ όμως;» είπε ο Γκέιμπριελ, και τώρα βρίσκονταν πολύ κοντά, σχεδόν αγγίζονταν. «Τώρα είναι δική σου επιλογή, να μείνεις ή να επιστρέψεις».

«Θα μείνω», είπε η Σέσιλι. «Επιλέγω τον πόλεμο».

Ο Γκέιμπριελ ελευθέρωσε την ανάσα που δεν είχε συνειδητοποιήσει ότι κρατούσε. «Θα εγκαταλείψεις το σπίτι σου;»

«Ένα παγωμένο παλιό σπίτι στο Γιόρκσαϊρ;» είπε η Σέσιλι. «Για το Λονδίνο μιλάμε».

«Και θα εγκαταλείψεις κάθε τι οικείο για σένα;»

«Το οικείο είναι βαρετό».

«Και θα εγκαταλείψεις τη δυνατότητα να βλέπεις τους γονείς σου; Είναι ενάντια στο Νόμο...»

Εκείνη χαμογέλασε, με ένα τρεμάμενο χαμόγελο. «Όλοι παραβιάζουν το Νόμο».

«Σέσι», είπε, και έκλεισε την απόσταση ανάμεσά τους, αν και δεν ήταν μεγάλη, και μετά τη φιλούσε – με τα χέρια του στην αρχή τυλιγμένα αμήχανα γύρω από τους ώμους της, γλιστρώντας στον σκληρό ταφτά του φορέματός της πριν τα δάχτυλά του ανέβουν πίσω από το κεφάλι της για να μπλεχτούν στα απαλά, ζεστά μαλλιά της. Εκείνη κοκάλωσε από την έκπληξη πριν χαλαρώσει επάνω του, με τα χείλη της να ανοίγουν καθώς εκείνος

δοκίμαζε τη γλύκα του στόματός της. Όταν τελικά εκείνη αποτραβήχτηκε, ο Γκέιμπριελ ένιωθε ζαλισμένος. «Σέσι;» είπε ξανά, με βραχνή φωνή.

«Πέντε», είπε. Τα χείλη της και τα μάγουλά της ήταν αναφοκοκκινισμένα, αλλά το βλέμμα της ήταν σταθερό.

«Πέντε;» επανέλαβε ανέκφραστα.

«Η βαθμολογία μου», είπε εκείνη, και του χαμογέλασε. «Η ικανότητά σου και η τεχνική σου ίσως να χρειάζονται δουλειά, αλλά το έμφυτο ταλέντο σίγουρα υπάρχει. Αυτό που χρειάζεσαι είναι εξάσκηση».

«Και είσαι πρόθυμη να γίνεις η δασκάλα μου;»

«Θα ένιωθα ιδιαίτερος προσβεβλημένη αν επέλεγες κάποια άλλη», είπε και σηκώθηκε για να τον φιλήσει ξανά.

Όταν ο Γουίλ μπήκε στο δωμάτιο της Τέσα, η Σόφι καθόταν δίπλα από το κρεβάτι της, μουρμουρίζοντας με απαλή φωνή. Γύρισε καθώς η πόρτα έκλεισε πίσω από τον Γουίλ. Οι γωνίες του στόματός της έδειχναν μαγκωμένες και ανήσυχες.

«Πώς είναι;» ρώτησε ο Γουίλ, σπρώχνοντας τα χέρια του βαθιά μέσα στις τσέπες του παντελονιού του. Τον πονούσε να βλέπει την Τέσα έτσι, τον πονούσε σαν να είχε σφηνωθεί μια σκλήθρα πάγου ανάμεσα στα πλευρά του και βυθιζόταν προς την καρδιά του. Η Σόφι είχε πλέξει τα μακριά καστανά μαλλιά της Τέσα με μεγάλη προσοχή έτσι ώστε να μην μπλέκονται όταν τίναζε το κεφάλι της σπασμωδικά πάνω στα μαξιλάρια. Ανάσαινε γρήγορα, το στήθος της ανεβοκατέβαινε γοργά, τα μάτια της κινούνταν κάτω από τα χλομά της βλέφαρα. Αναρωτήθηκε τι να ονειρευόταν.

«Τα ίδια», είπε η Σόφι, και σηκώθηκε με χάρη όρδια παραχωρώντας του την πολυθρόνα δίπλα από το κρεβάτι. «Φώναζε ξανά».

«Κάποιον συγκεκριμένο;» ρώτησε ο Γουίλ, και μετά μετάνιωσε αμέσως για την ερώτησή του. Σίγουρα τα κίνητρά του θα ήταν γελοιωδώς εμφανή.

Η Σόφι απέστρεψε τα σκούρα καστανά μάτια της από τα δικά του. «Τον αδελφό της», είπε. «Αν επιθυμείτε να μείνετε μερικά λεπτά μόνος με τη δεσποινίδα Γκρέι...»

«Ναι, σε παρακαλώ, Σόφι».

Σταμάτησε στην πόρτα. «Αφέντη Γουίλιαμ», είπε.

Έχοντας μόλις καθίσει στην πολυθρόνα δίπλα στο κρεβάτι, ο Γουίλ την κοίταξε.

«Συγγνώμη που σκεφτόμουν και μιλούσα τόσο άσχημα για εσάς όλα αυτά τα χρόνια», είπε η Σόφι. «Τώρα καταλαβαίνω ότι απλά κάνατε αυτό που προσπαθούμε να κάνουμε όλοι μας. Το καλύτερο που μπορούμε».

Ο Γουίλ έβαλε το χέρι του πάνω στο αριστερό χέρι της Τέσα, το οποίο έσφιγγε από τον πυρετό το πάπλωμα. «Σ' ευχαριστώ», είπε, αδυνατώντας να κοιτάξει τη Σόφι κατάματα· μετά από μια στιγμή άκουσε την πόρτα να κλείνει σιγανά πίσω της.

Κοίταξε την Τέσα. Προς το παρόν ήταν ήσυχη, με τις βλεφαρίδες της να φτερουγίζουν καθώς ανέπνεε. Οι κύκλοι κάτω από τα μάτια της ήταν σκούροι μπλε, οι φλέβες της ένα λεπτεπίλεπτο μοτίβο στους κροτάφους της και στο εσωτερικό μέρος των καρπών της. Όταν τη θυμόταν να λαμπαδιάζει με τόση λαμπρότητα, ήταν αδύνατο να τη σκέφτεται ως εύθραυστη, και ωστόσο ήταν. Ένιωθε το χέρι της κεντό μέσα στο δικό του, και όταν χάιδεψε με τις αρθρώσεις του το μάγουλό της, το δέρμα της έκαιγε.

«Τες», ψιθύρισε. «Η κόλαση είναι παγωμένη. Θυμάσαι όταν μου το είπες αυτό; Ήμασταν στα κελάρια του Σκοτεινού Σπιτιού. Οποιοσδήποτε άλλος θα είχε πανικοβληθεί, αλλά εσύ ήσουν ήρεμη σαν γκουβερνάντα, και μου είπες ότι η Κόλαση ήταν καλυμμένη με πάγο. Αν είναι η

φωτιά του Παραδείσου αυτή που θα σε πάρει από μένα, τι σκληρή ειρωνεία που θα ήταν».

Η Τέσα πήρε μια απότομη ανάσα, και προς στιγμή η καρδιά του φτερούγισε – τον είχε ακούσει; Αλλά τα μάτια της παρέμειναν τελείως κλειστά.

Έσφιξε το χέρι της πιο δυνατά με το δικό του.

«Γύρνα πίσω», είπε. «Γύρνα πίσω σε μένα, Τέσα. Ο Χένρι είπε ότι, εφόσον άγγιξες την ψυχή ενός αγγέλου, ίσως να ονειρεύεσαι τον Παράδεισο τώρα, λιβάδια με αγγέλους και λουλούδια από φωτιά. Ίσως να είσαι ευτυχισμένη σε κείνα τα όνειρα. Αλλά αυτό το ζητάω από καθαρό εγωισμό. Γύρνα σε μένα. Γιατί δεν αντέχω να χάσω όλη την καρδιά μου».

Το κεφάλι της γύρισε αργά προς το δικό του, με τα χείλη της να χωρίζονται σαν να ήταν έτοιμη να μιλήσει. Εκείνος έγειρε μπροστά, με την καρδιά του να φτερουγίζει.

«Τζεμ;» είπε.

Ο Γουίλ πάγωσε, ακίνητος, με το χέρι του ακόμη τυλιγμένο γύρω από το δικό της. Τα μάτια της άνοιξαν πεταρίζοντας – γκριζα σαν τον ουρανό πριν τη βροχή, γκριζα σαν τους σχιστολιθικούς λόφους της Ουαλίας. Το χρώμα των δακρύων. Τον κοίταξε, κοίταξε μέσα του, χωρίς να τον βλέπει καθόλου.

«Τζεμ», είπε ξανά. «Τζεμ, λυπάμαι τόσο πολύ. Εγώ φταίω για όλα».

Ο Γουίλ έγειρε ξανά μπροστά. Δεν μπορούσε να αντισταθεί. Η Τέσα μιλούσε, και μιλούσε κατανοητά για πρώτη φορά εδώ και μέρες. Ακόμα κι αν δεν μιλούσε σε κείνον.

«Δεν φταις εσύ», είπε.

Η Τέσα ανταπέδωσε την πίεση του χεριού του με το δικό της καυτό χέρι· το κάθε δάχτυλό της έμοιαζε να καίει το δέρμα του. «Κι όμως φταίω», είπε. «Εξαιτίας μου ο Μόρτμειν σου στέρησε το γιν φεν σου. Εξαιτίας μου

κινδυνεύσατε όλοι σας. Ήθελα απλά να σε αγαπώ, και το μόνο που έκανα ήταν να συντομεύσω τη ζωή σου».

Ο Γουίλ πήρε μια τραχιά ανάσα. Η σκλήθρα του πάγου βρισκόταν ξανά στην καρδιά του, και ένιωθε σαν να προσπαθούσε να αναπνεύσει με αυτή καρφωμένη εκεί. Και ωστόσο δεν ήταν ζήλια, αλλά μια θλίψη πιο βαθιά από κάθε άλλη που πίστευε ότι είχε νιώσει ως τώρα. Σκέφτηκε τον Σίντνεϊ Κάρτον. *Να σκέφτεσαι πότε πότε ότι υπάρχει ένας άντρας που θα έδινε τη ζωή του, για να κρατήσει μια ζωή που αγαπάς δίπλα σου.* Ναι, θα το είχε κάνει αυτό για την Τέσα —θα είχε πεθάνει για να κρατήσει τους ανθρώπους που χρειαζόταν δίπλα της— και το ίδιο θα έκανε και ο Τζεμ για κείνον ή για την Τέσα, και το ίδιο θα έκανε και η Τέσα, σκέφτηκε, για τους δυο τους. Ήταν ένα σχεδόν ακατανόητο κουβάρι, οι τρεις τους, αλλά ένα πράγμα ήταν σίγουρο, ότι ανάμεσά τους υπήρχε μεγάλη αγάπη.

Είμαι αρκετά δυνατός γι' αυτό, είπε στον εαυτό του, σηκώνοντας το χέρι της απαλά. «Η ζωή δεν είναι μονάχα επιβίωση», είπε. «Υπάρχει και η ευτυχία. Ξέρεις τον Τζέιμς σου, Τέσα. Το ξέρεις ότι θα επέλεγε την αγάπη από τη διάρκεια της ζωής του».

Αλλά το κεφάλι της Τέσα τριζόταν φρενιασμένα στο μαξιλάρι. «Πού είσαι. Τζέιμς; Σε ψάχνω στο σκοτάδι, αλλά δεν μπορώ να σε βρω. Είσαι ο μνηστήρας μου· θα έπρεπε να είμαστε δεμένοι με δεσμά που δεν μπορούν να κοπούν. Και ωστόσο, όταν πέθαινες, δεν ήμουν εκεί. Δεν σε αποχαιρέτησα ποτέ».

«Ποιο σκοτάδι; Τέσα, πού είσαι;» Ο Γουίλ άρπαξε το χέρι της. «Δώσε μου ένα τρόπο να σε βρω».

Ξαφνικά η πλάτη της Τέσα σχημάτισε μια καμπύλη πάνω στο κρεβάτι, και το χέρι της άρπαξε το δικό του. «Συγγνώμη!» είπε με κομμένη την ανάσα. «Τζεμ —λυπάμαι τόσο πολύ— σε αδίχησα, σε αδίχησα φρικτά...»

«Τέσα!» Ο Γουίλ τινάχτηκε όρθιος, αλλά η Τέσα είχε ήδη καταρρεύσει στο στρώμα, βαριανασαιώνοντας.

Ο Γουίλ δεν μπόρεσε να κρατηθεί. Φώναξε τη Σάρλοτ σαν ένα παιδί που είχε ξυπνήσει από έναν εφιάλτη, όπως δεν είχε επιτρέψει ποτέ στον εαυτό του να φωνάξει όταν ήταν στ' αλήθεια παιδί, και ξυπνούσε στο τότε άγνωστο Ινστιτούτο και λαχταρούσε την παρηγοριά αλλά ήξερε ότι δεν έπρεπε να τη λάβει.

Η Σάρλοτ ήρθε τρέχοντας μέσα στο Ινστιτούτο, όπως ο Γουίλ ήξερε πάντα ότι θα ερχόταν τρέχοντας κοντά του αν τη φώναζε. Έφτασε, λαχανιασμένη και φοβισμένη κοίταξε για μια ατελείωτη στιγμή την Τέσα στο κρεβάτι, και τον Γουίλ να σφίγγει το χέρι της, και ο Γουίλ είδε τον τρόπο να αφήνει το πρόσωπό της και να δίνει τη θέση του σε μια έκφραση βουβής θλίψης. «Γουίλ...»

Ο Γουίλ πήρε απαλά το χέρι του από κείνο της Τέσα, γυρίζοντας προς την πόρτα. «Σάρλοτ», είπε. «Δεν σου ζήτησα ποτέ να χρησιμοποιήσεις τη θέση σου ως επικεφαλής του Ινστιτούτου για να με βοηθήσεις...»

«Η θέση μου δεν μπορεί να θεραπεύσει την Τέσα».

«Μπορεί. Πρέπει να φέρεις τον Τζεμ εδώ».

«Δεν μπορώ να το απαιτήσω αυτό», είπε η Σάρλοτ. «Ο Τζεμ μόλις ξεκίνησε την υπηρεσία του στη Σιωπηλή Πόλη. Οι καινούριοι Μνημένοι απαγορεύεται να φύγουν τον πρώτο χρόνο...»

«Ήρθε στη μάχη».

Η Σάρλοτ έδωσε μια λυτή τούφα από το πρόσωπό της. Μερικές φορές έδειχνε πολύ νέα, όπως τώρα, αν και νωρίτερα, ενώ συζητούσε με τον Ανακριτή στο καθιστικό, όχι. «Αυτή ήταν επιλογή του Αδελφού Ενόχ».

Η σιγουριά ίσιωσε τη ραχοκοκαλιά του Γουίλ. Για τόσο πολλά χρόνια αμφισβητούσε τα περιεχόμενα της ίδιας του της καρδιάς. Τώρα δεν τα αμφισβητούσε. «Η Τέσα

χρειάζεται τον Τζεμ», είπε. «Ξέρω το Νόμο, ξέρω ότι δεν μπορεί να γυρίσει σπίτι, αλλά – οι Σιωπηλοί Αδελφοί πρέπει να κόβουν κάθε δεσμό που τους ενώνει με τον θνητό κόσμο πριν μπουκ στην Αδελφότητα. Ο Νόμος λέει και αυτό. Ο δεσμός ανάμεσα στην Τέσα και τον Τζεμ δεν κόπηκε. Πώς μπορεί να επανέλθει στον θνητό κόσμο, λοιπόν, αν δεν μπορεί να δει τον Τζεμ για τελευταία φορά;»

Η Σάρλοτ έμεινε σιωπηλή για λίγο. Υπήρχε μια σκιά στο πρόσωπό της, μια σκιά που ο Γουίλ δεν μπορούσε να προσδιορίσει. Δεν μπορεί να μην το ήθελε αυτό, για τον Τζεμ, για την Τέσα, και για τους δυο τους. «Πολύ καλά», είπε τελικά. «Θα δω τι μπορώ να κάνω».

«Κάθισαν για να πιουν

*Από την πηγή που κυλούσε τόσο καθαρά,
Και εκεί είδε το αίμα της όμορφης καρδιάς του,
Να κυλάει στο ρυάκι.*

“Περιμένετε, περιμένετε, Άρχοντα Γουίλιαμ”, είπε,

“Γιατί φοβάμαι ότι σας σκοτώνουν”

“Δεν είναι παρά η βαφή των άλικων ρούχων μου,

Αυτή που λαμπυρίζει στο ρυάκι”».

«Ω, για όνομα του Θεού», μουρμούρισε η Σόφι καθώς περνούσε από την κουζίνα. Ήταν ανάγκη όλα τα τραγούδια της Μπρίτζετ να είναι τόσο πένθιμα, και ήταν ανάγκη να χρησιμοποιεί το όνομα του Γουίλ; Λες και το άμοιρο το αγόρι δεν υπέφερε αρκετά...

Μια σκιά εμφανίστηκε μέσα από το σκοτάδι. «Σόφι;»

Η Σόφι ούρλιαξε και παραλίγο να της πέσει η βούρτσά για τον καθαρισμό των χαλιών. Μαγικό φως άναψε στον μισοσκότεινο διάδρομο, και είδε οικεία γκριζοπράσινα μάτια.

«Γκίντεον!» αναφώνησε. «Μα τω Θεώ, παραλίγο να πάθω συγκοπή».

Εκείνος έδειχνε μετανιωμένος. «Ζητώ συγγνώμη. Ήθελα απλά να σου πω καληνύχτα – και χαμογελούσες καθώς περνούσες. Σκέφτηκα...»

«Σχεφτόμουν τον Αφέντη Γουίλ», είπε, και μετά χαμογέλασε ξανά όταν είδε την απογοητευμένη του έκφραση. «Σχεφτόμουν ότι αν μου έλεγες πριν από μόλις ένα χρόνο ότι κάποιος τον βασάνιζε θα χαιρόμουν, αλλά τώρα νιώθω συμπόνια γι' αυτόν. Αυτό είναι όλο».

Εκείνος έδειχνε σοβαρός. «Κι εγώ νιώθω συμπόνια γι' αυτόν. Κάθε μέρα που η Τέσα δεν ξυπνάει, βλέπεις λίγη από τη ζωή να αποστραγγίζεται από μέσα του».

«Μακάρι να ήταν εδώ ο Αφέντης Τζεμ...» Η Σόφι αναστέναξε. «Αλλά δεν είναι».

«Είναι τόσο πολλά τα πράγματα χωρίς τα οποία πρέπει να μάθουμε να ζούμε πλέον». Ο Γκίντεον άγγιξε το μάγουλό της ελαφριά με τα δάχτυλά του. Ήταν τραχιά, γεμάτα κάλλους. Δεν ήταν τα απαλά χέρια ενός κυρίου. Η Σόφι τού χαμογέλασε.

«Δεν με κοιτούσες στο δείπνο», είπε, χαμηλώνοντας τη φωνή του. Ήταν αλήθεια – το δείπνο ήταν μια γρήγορη υπόθεση από κρύο ψητό κοτόπουλο και πατάτες. Κανείς δεν έδειχνε να έχει ιδιαίτερη όρεξη, εκτός από τον Γκέιμπριελ και τη Σέσιλι, οι οποίοι είχαν φάει λες και είχαν περάσει όλη τη μέρα κάνοντας εκπαίδευση. Ίσως και να ήταν έτσι.

«Ανησυχούσα για την κυρία Μπράνγουελ», ομολόγησε η Σόφι. «Ανησυχεί τόσο πολύ για τον κύριο Μπράνγουελ, και για τη δεσποινίδα Τέσα, ώστε εξασθενεί, και το μωρό...» Δάγκωσε το χείλος της. «Ανησυχώ», είπε ξανά. Δυσκολευόταν να πει περισσότερα. Ήταν δύσκολο να χάσει την επιφυλακτικότητα που είχε αποκτήσει μετά από

μια ζωή ως υπηρέτρια, ακόμα κι αν τώρα ήταν αρραβωνιασμένη με έναν Κυνηγό των Σκιών.

«Έχεις ευγενική καρδιά», είπε ο Γκίντεον, γλιστρώντας τα δάχτυλά του στο μάγουλό της για να αγγίξει τα χείλη της, σαν ένα πανάλαφρο φιλή. Μετά αποτραβήχτηκε. «Είδα τη Σάρλοτ να μπαίνει μόνη της στο καθιστικό, πριν από μερικά μόλις λεπτά. Ίσως πρέπει να της μιλήσεις για τις ανησυχίες σου;»

«Δεν θα μπορούσα...»

«Σόφι», είπε ο Γκίντεον. «Δεν είσαι μονάχα η υπηρέτρια της Σάρλοτ. Είσαι φίλη της. Αν σκοπεύει να μιλήσει σε κάποιον, θα είναι σε σένα».

Το καθιστικό ήταν κρύο και σκοτεινό. Δεν υπήρχε φωτιά στο τζάκι, και καμία από τις λάμπες δεν ήταν αναμμένη για να σπάει το μανδύα της νύχτας, ο οποίος βύθιζε το δωμάτιο στη θλίψη και τη σκιά. Η Σόφι χρειάστηκε μια στιγμή για να συνειδητοποιήσει ότι μία από τις σκιές ήταν η Σάρλοτ, μια μικρή σιωπηλή φιγούρα στην καρέκλα πίσω από το γραφείο.

«Κυρία Μπράνγουελ», είπε, νιώθοντας να την κυριεύει μια μεγάλη αμηχανία, παρά τα ενθαρρυντικά λόγια του Γκίντεον. Πριν από δύο μέρες εκείνη και η Σάρλοτ είχαν πολεμήσει δίπλα δίπλα στο Κάντερ Άιντρις. Τώρα ήταν ξανά υπηρέτρια, και είχε έρθει για να καθαρίσει το τζάκι και να ξεσκονίσει το δωμάτιο έτσι ώστε να χρησιμοποιηθεί την επόμενη μέρα. Στο ένα της χέρι κρατούσε ένα κουβά με κάρβουνα, και στην τσέπη της ποδιάς της υπήρχε ένα τσακμάκι. «Συγγνώμη, δεν ήθελα να διακόψω».

«Δεν διακόπτεις, Σόφι. Τουλάχιστον όχι κάτι σημαντικό». Η φωνή της Σάρλοτ – η Σόφι δεν την είχε ξανακούσει έτσι. Τόσο αδύναμη, τόσο ηττημένη.

Η Σόφι άφησε τα κάρβουνα δίπλα στη φωτιά και πλη-

σίασε την κυρία της διστακτικά. Η Σάρλοτ καθόταν με τους αγκώνες της να ακουμπάνε στο γραφείο, και με το πρόσωπό της να στηρίζεται στα χέρια της. Πάνω στο γραφείο υπήρχε ένα γράμμα, με τη σφραγίδα του Συμβουλίου σπασμένη. Η καρδιά της Σόφι άρχισε ξαφνικά να χτυπάει πιο δυνατά, καθώς θυμόταν ότι ο Ύπατος είχε διατάξει να φύγουν όλοι από το Ινστιτούτο πριν από τη μάχη του Κάντερ Άιντρις. Αλλά είχε αποδειχτεί ότι είχαν δίκιο, σωστά; Σίγουρα η νίκη τους επί του Μόρτμεϊν θα πρέπει να ακύρωσε το διάταγμα του Ύπατου, ειδικότερα τώρα που ήταν νεκρός. «Είναι... όλα εντάξει, κυρία;»

Η Σάρλοτ έκανε ένα νεύμα προς το χαρτί, μια απελπισμένη κίνηση του χεριού της. Με τα σωδικά της να αρχίζουν να παγώνουν, η Σόφι έσπευσε στο πλευρό της Σάρλοτ και πήρε το γράμμα από το γραφείο.

Κυρία Μπράνγουελ,

Δεδομένης της φύσης της αλληλογραφίας που ανταλλάσσετε με το μακαρίτη συνάδελφό μου, Ύπατο Γουέιλαντ, ίσως να εκπλαγείτε που λαμβάνετε αυτή την επιστολή. Το Ενκλάβιο, ωστόσο, χρειάζεται καινούριο Ύπατο, και όταν τέθηκε σε ψηφοφορία, η πρώτη επιλογή μας ήσασταν εσείς.

Μπορώ να καταλάβω ότι ίσως να είστε ικανοποιημένη ως επικεφαλής του Ινστιτούτου, και ίσως να μην επιθυμείτε την ευθύνη αυτής της θέσης, ειδικότερα αν λάβουμε υπόψη τα τραύματα που υπέστη ο σύζυγός σας στη γενναία σας μάχη ενάντια στον Μάγιστρο. Ωστόσο, θεώρησα ότι ήταν υποχρέωσή μου να σας προσφέρω αυτή την ευκαιρία, όχι μόνο επειδή προφανώς είστε η επιθυμητή επιλογή του Συμβουλίου, αλλά και επειδή, δεδομένων όσων έχω δει από εσάς, νομίζω ότι θα γινόσασταν μία από τους καλύτερους Ύπατους με τους οποίους είχα το προνόμιο να

συνεργαστώ,

Με τη μεγαλύτερη εκτίμηση,

Ανακριτής Γουάιτλοου

«Ύπατος!» είπε η Σόφι με κομμένη την ανάσα, και το χαρτί έπεσε από τα δάχτυλά της. «Θέλουν να σας κάνουν Ύπατο;»

«Έτσι φαίνεται». Η φωνή της Σάρλοτ ήταν άψυχη.

«Εγώ...» Η Σόφι έψαχνε να βρει κάτι να πει. Η ιδέα ενός Ινστιτούτου του Λονδίνου που δεν διευθύνεται από τη Σάρλοτ ήταν φρικτή. Και ωστόσο η θέση ενός Ύπατου ήταν τιμή, η υψηλότερη τιμή που μπορούσε να αποδώσει το Ενκλάβιο, και το να βλέπει τη Σάρλοτ να λαμβάνει την τιμή που κέρδισε με την αξία της... «Κανείς δεν το αξίζει περισσότερο από εσάς», είπε τελικά.

«Ω, Σόφι, όχι. Εγώ ήμουν εκείνη που αποφάσισε να μας στείλει όλους στο Κάντερ Άιντρις. Εγώ φταίω που ο Χένρι δεν θα περπατήσει ποτέ ξανά. Εγώ το έκανα αυτό».

«Δεν μπορεί να σας κατηγορεί. Δεν σας κατηγορεί».

«Όχι, δεν με κατηγορεί, αλλά κατηγορώ εγώ τον εαυτό μου. Πώς μπορώ να γίνω Ύπατος και να στέλνω Κυνηγούς των Σκιών στη μάχη για να πεθάνουν; Δεν θέλω αυτή την ευθύνη».

Η Σόφι πήρε το χέρι της Σάρλοτ στο δικό της και το έσφιξε. «Σάρλοτ», είπε. «Το θέμα δεν είναι μόνο να στέλνεις Κυνηγούς των Σκιών στη μάχη· μερικές φορές το ζητούμενο είναι να τους συγκρατείς. Έχεις συμπονετική καρδιά και προνοητικό μυαλό. Ηγήθηκες του Ενκλάβιου για χρόνια. Φυσικά η καρδιά σου έχει ραγίσει για τον κύριο Μπράνγουελ, αλλά το να είσαι Ύπατος δεν σημαίνει μόνο να παίρνεις ζωές αλλά και να τις σώζεις. Αν δεν ήσουν εσύ, αν ήταν μόνο ο Ύπατος Γουέιλαντ, πόσοι Κυνηγοί των Σκιών θα είχαν πεθάνει στα χέρια των πλα-

σμάτων του Μόρτμεϊν;»

Η Σάρλοτ κοίταξε τα κόκκινα, τραχιά από τη δουλειά χέρια της Σόφι που έσφιγγαν το δικό της. «Σόφι», είπε. «Πότε έγινες τόσο σοφή;»

Η Σόφι κοκκίνισε. «Έμαθα τη σοφία από εσάς, κυρία».

«Ω, όχι», είπε η Σάρλοτ. «Πριν από ένα λεπτό με αποκάλεσες Σάρλοτ. Ως μελλοντική Κυνηγός των Σκιών, Σόφι, θα με αποκαλείς Σάρλοτ από δω και πέρα. Και θα φέρουμε μια άλλη υπηρέτρια, για να πάρει τη θέση σου, έτσι ώστε να έχεις ελεύθερο χρόνο να προετοιμαστείς για την Ανύψωσή σου».

«Ευχαριστώ», ψιθύρισε η Σόφι. «Θα δεχτείς την προσφορά, λοιπόν; Θα γίνεις Ύπατος;»

Η Σάρλοτ ελευθέρωσε απαλά το χέρι της από τα χέρια της Σόφι και πήρε την πένα της. «Θα τη δεχτώ», είπε. «Με τρεις όρους».

«Ποιοι είναι αυτοί;»

«Ο πρώτος είναι να μου επιτραπεί να ηγηθώ του Ενκλάβιου από το Ινστιτούτο, εδώ, και να μη μεταφέρω την οικογένειά μου στην Άιντρις, τουλάχιστον για τα πρώτα χρόνια. Γιατί δεν θέλω να σας αφήσω, και άλλωστε, θέλω να είμαι εδώ για να εκπαιδεύσω τον Γουίλ να αναλάβει το Ινστιτούτο όταν τελικά φύγω».

«Ο Γουίλ;» είπε η Σόφι έκπληκτη. «Θα αναλάβει το Ινστιτούτο;»

Η Σάρλοτ χαμογέλασε. «Φυσικά», είπε. «Αυτός είναι ο δεύτερος όρος».

«Και ο τρίτος;»

Το χαμόγελο της Σάρλοτ εξαφανίστηκε, και τη θέση του πήρε μια έκφραση αποφασιστικότητας. «Το αποτέλεσμα αυτού του όρου θα το δεις αύριο, αν γίνει δεκτός», είπε, και έσκυψε το κεφάλι της για να αρχίσει να γράφει.

23

απο καθε κακο

Έλα, ας φύγουμε: τα μάγουλά σου είναι χλομά'

Αλλά αφήνω πίσω μου τη μισή μου ζωή:

Νομίζω ότι ο φίλος μου βρίσκεται

Σε ένα πλούσιο μαυσωλείο'

Αλλά θα ξεχαστώ' το έργο μου θα αποτύχει...

Το ακούω τώρα, ξανά και ξανά,

Αιώνιος χαιρετισμός στους νεκρούς'

Και «Χαίρε, Χαίρε, Χαίρε», να λέει,

«Αντίο, αντίο», για πάντα.

— Λόρδος Άλφρεντ Τένισον, "In Memoriam A.H.H."

Η Τέσα αναρίγησε: το κρύο νερό κυλούσε ορμητικό γύρω της στο σκοτάδι. Ένωθε σαν να ήταν ξαπλωμένη στον πυθμένα του σύμπαντος, όπου το ποτάμι της λήθης χώριζε τον κόσμο στα δύο ή ίσως να βρισκόταν στο ρυάκι όπου είχε καταρρεύσει αφότου έπεσε από την άμαξα της Σκοτεινής Αδελφής, και όλα όσα είχαν γίνει από κει και μετά να ήταν ένα όνειρο. Το Κάντερ Άιντρις, ο Μόρτμεϊν, ο κουρδιστός στρατός, τα χέρια του Γουίλ γύρω της...

Η ενοχή και η θλίψη τη διαπέρασαν σαν λόγχη, και

η πλάτη της σχημάτισε μια απότομη καμπύλη, με τα χέρια της να ψάχνουν να πιαστούν από κάπου μέσα στο σκοτάδι. Φωτιά κυλούσε στις φλέβες της, χίλια ρυάκια πόνου. Πάσχιζε να πάρει ανάσα, και ξαφνικά ένιωσε κάτι κρύο στα δόντια της, να ανοίγει τα χείλη της, και το στόμα της γέμιζε από κάτι παγωμένο και ξινό. Κατάπιε με δυσκολία, πνίγηκε...

Και ένιωσε τη φωτιά στις φλέβες της να υποχωρεί. Πάγος απλώθηκε μέσα της κάνοντάς τη να αναριγίσει. Τα μάτια της άνοιξαν απότομα καθώς ο κόσμος στριφογύρισε και μετά σταθεροποιήθηκε. Το πρώτο πράγμα που είδε ήταν χλομά, αδύνατα χέρια να απομακρύνουν από το στόμα της ένα φιαλίδιο –ο πάγος στο στόμα της, η πικρή γεύση στη γλώσσα της– και μετά το περίγραμμα του υπνοδοματίου της στο Ινστιτούτο.

«Τέσα», είπε μια οικεία φωνή. «Αυτό θα σε κρατήσει σε διαύγεια για λίγο, αλλά δεν πρέπει να αφήσεις τον εαυτό σου να βυθιστεί ξανά στο σκοτάδι και τα όνειρα».

Εκείνη πάγωσε, μην τολμώντας να κοιτάξει.

«Τζεμ;» ψιθύρισε.

Ο ήχος του φιαλιδίου καθώς ακουμπούσε στο κομοδίνο. Ένας αναστεναγμός. «Ναι», είπε. «Τέσα. Θα με κοιτάξεις;»

Γύρισε, και κοίταξε. Και πήρε μια κοφτή ανάσα.

Ήταν ο Τζεμ, και δεν ήταν.

Φορούσε το μανδύα των Σιωπηλών Αδελφών στο χρώμα της περγαμηνής, ανοιχτό στο λαιμό όπου φαινόταν ο γιακάς ενός συνηθισμένου πουκαμίσου. Η κουκούλα του ήταν ριγμένη πίσω, αποκαλύπτοντας το πρόσωπό του. Μπορούσε να δει τις αλλαγές επάνω του, τις οποίες ελάχιστα είχε προλάβει να δει μέσα στο θόρυβο και τη σύγχυση στη μάχη του Κάντερ Άιντρις. Τα λεπτεπίλεπτα ζυγωματικά του ήταν σημαδεμένα με τους ρούνους που

είχε προσέξει και πριν, ένας ρούνος στο κάθε ζυγωματικό, μακριές χαρακιές που δεν έμοιαζαν με τους συνηθισμένους ρούνους των Κυνηγών των Σκιών. Τα μαλλιά του δεν ήταν πλέον απολύτως ασημί – μερικές τούφες είχαν σκουρύνει σε ένα καστανόμαυρο χρώμα, σίγουρα το χρώμα με το οποίο είχε γεννηθεί. Οι βλεφαρίδες του είχαν γίνει και αυτές μαύρες. Έμοιαζαν με λεπτές ίνες μεταξιού πάνω στο χλομό του δέρμα – αν και δεν ήταν πλέον τόσο χλομός όσο παλιότερα.

«Πώς είναι δυνατόν;» ψιθύρισε. «Να είσαι εδώ;»

«Το Συμβούλιο με κάλεσε να έρθω από τη Σιωπηλή Πόλη». Ούτε η φωνή του ήταν η ίδια. Είχε έναν ψυχρό τόνο, κάτι που παλιότερα δεν ήταν εκεί. «Η επιρροή της Σάρλοτ, απ' ό,τι κατάλαβα. Μου επιτρέπεται να μείνω μία ώρα μαζί σου, όχι παραπάνω».

«Μία ώρα», επανέλαβε η Τέσα, αποσβολωμένη. Σήκωσε το χέρι της για να διώξει τα μαλλιά της από το πρόσωπό της. Πόσο τρομακτική πρέπει να έδειχνε με το ζαρωμένο νυχτικό της, τα μαλλιά της να κρέμονται μπερδεμένα, τα χείλη της ξεραμένα και σκασμένα. Έκανε να πιάσει τον κουρδιστό της άγγελο στο λαιμό της – μια οικεία, συνήθης κίνηση, που της πρόσφερε ανακούφιση, αλλά ο άγγελος δεν ήταν πια εκεί. «Τζεμ. Νόμιζα ότι ήσουν νεκρός».

«Ναι», είπε, και υπήρχε ακόμη κάτι το απόμακρο στη φωνή του, μια απόσταση που της θύμιζε τα παγόβουνα που είχε δει από το κατάστρωμα του Μείν, ολόκληρα κομμάτια να γλιστράνε πάνω στο παγωμένο νερό. «Λυπάμαι. Λυπάμαι που δεν μπορούσα με κάποιο τρόπο – να σου το πω».

«Νόμιζα ότι ήσουν νεκρός», είπε ξανά η Τέσα. «Δεν το πιστεύω ότι είσαι αληθινός τώρα. Σε ονειρεύτηκα, ξανά και ξανά. Υπήρχε ένας σκοτεινός διάδρομος και εσύ έφευγες μακριά μου, και όσο κι αν σε φώναζα, δεν μπορούσες,

δεν ήθελες, να γυρίσεις να με κοιτάξεις. Ίσως να είναι κι αυτό άλλο ένα όνειρο».

«Δεν είναι όνειρο». Σηκώθηκε όρθιος και στάθηκε μπροστά της, με τα χλομά χέρια του πλεγμένα μπροστά του, και η Τέσα δεν μπορούσε να ξεχάσει ότι με αυτό τον τρόπο της έκανε πρόταση γάμου – όρθιος, ενώ εκείνη ήταν καθισμένη στο κρεβάτι, και τον κοίταζε, δύσπιστη, όπως έκανε τώρα.

Άνοιξε τα χέρια του αργά, και στις παλάμες, όπως και στα μάγουλά του, είδε χαραγμένους μαύρους ρούνους. Δεν γνώριζε αρκετά καλά τον Κώδικα ακόμη ώστε να τους αναγνωρίσει, αλλά ενστικτωδώς ήξερε ότι δεν ήταν οι ρούννοι ενός συνηθισμένου Κυνηγού των Σκιών. Μιλούσαν για μια μεγαλύτερη δύναμη.

«Μου είπες ότι ήταν αδύνατο», ψιθύρισε. «Ότι δεν μπορούσες να γίνεις Σιωπηλός Αδελφός».

Ο Τζεμ απέστρεψε το πρόσωπό του. Υπήρχε κάτι διαφορετικό τώρα στις κινήσεις του, είχαν κάτι από την απалότητα των Σιωπηλών Αδελφών. Ήταν και όμορφο αλλά και ανατριχιαστικό. Τι έκανε; Δεν άντεχε να την κοιτάζει;

«Σου είπα αυτό που πίστευα», είπε, με το πρόσωπό του στραμμένο προς το παράθυρο. Καθώς ήταν γυρισμένος προφίλ, η Τέσα μπορούσε να δει ότι ένα μέρος εκείνης της οδυνηρής ισχνότητας του προσώπου του είχε χαθεί. Τα ζυγωματικά του δεν ήταν πλέον τόσο τονισμένα, τα βαθουλώματα στους κροτάφους του δεν ήταν πλέον τόσο σκοτεινά. «Και αυτό που ήταν αλήθεια. Ότι το γιν φεν στο αίμα μου δεν επέτρεπε να σχεδιαστούν επάνω μου οι ρούννοι της Αδελφότητας». Είδε το στήθος του να ανεβαίνει και να κατεβαίνει κάτω από το μανδύα του, και αυτό σχεδόν την αιφνιδίασε: έδειχνε τόσο ανθρωπίνη, αυτή η ανάγκη να πάρει ανάσα. «Κάθε προσπάθεια που είχε γίνει ποτέ να αποκοπώ από το γιν φεν κόντεψε να με

σκοτώσει. Όταν έπαψα να το παίρνω επειδή δεν υπήρχε άλλο, ένιωθα το σώμα μου να αρχίζει να σπάει, από μέσα προς τα έξω. Και σκέφτηκα ότι δεν είχα να χάσω τίποτα περισσότερο». Η ένταση στη φωνή του Τζεμ την έκανε πιο ζεστή – άραγε υπήρχε κάποιος τόνος ανθρωπιάς εκεί, μια ρωγμή στην πανοπλία της Αδελφότητας; «Ικέτευσα τη Σάρλοτ να καλέσει τους Σιωπηλούς Αδελφούς και να τους ζητήσει να σχεδιάσουν τους ρούνους της Αδελφότητας επάνω μου την τελευταία δυνατή στιγμή, τη στιγμή που η ζωή έφευγε από το σώμα μου. Ήξερα ότι ίσως οι ρούννοι να επέφεραν έναν οδυνηρό θάνατο. Αλλά ήταν η μοναδική ευκαιρία».

«Είπες ότι δεν ήθελες να γίνεις Σιωπηλός Αδελφός. Δεν ήθελες να ζήσεις για πάντα...»

Είχε κάνει μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο και βρισκόταν δίπλα στο τραπέζι της τουαλέτας της. Άπλωσε το χέρι του και σήκωσε κάτι μεταλλικό και γυαλιστερό από μια ρηχή κοσμηματοθήκη. Η Τέσα συνειδητοποίησε με ένα σοκ έκπληξης ότι ήταν ο κουρδιστός της άγγελος.

«Δεν χτυπάει πια», είπε. Δεν μπορούσε να διαβάσει τη φωνή του· ήταν απόμακρη, λεία και ψυχρή σαν πέτρα.

«Η καρδιά του χάθηκε. Όταν άλλαξα στη μορφή του αγγέλου, τον ελευθέρωσα από την κουρδιστή του φυλακή. Δεν ζει πια μέσα του. Δεν με προστατεύει πια».

Το χέρι του έκλεισε γύρω από τον άγγελο, με τις φτερούγες να χώνονται με δύναμη στη σάρκα της παλάμης του. «Πρέπει να σου πω», είπε. «Όταν έλαβα την απαίτηση της Σάρλοτ να έρθω εδώ, ήταν ενάντια στις επιθυμίες μου».

«Δεν ήθελες να με δεις;»

«Όχι. Δεν ήθελα να με κοιτάξεις όπως με κοιτάζεις τώρα».

«Τζεμ...» Κατάπνε, και γεύτηκε στη γλώσσα της την

πίκρα από το τσάι που της είχε δώσει. Μια δίνη από αναμνήσεις, το σκοτάδι κάτω από το Κάντερ Άιντρις, η πόλη να έχει πάρει φωτιά, τα χέρια του Γουίλ τυλιγμένα γύρω της – ο Γουίλ. Αλλά νόμιζε ότι ο Τζεμ ήταν νεκρός. «Τζεμ», είπε ξανά. «Όταν σε είδα ζωντανό, εκεί κάτω από το Κάντερ Άιντρις, νόμιζα ότι ήταν ένα όνειρο ή ένα ψέμα. Σε θεωρούσα νεκρό. Ήταν η πιο σκοτεινή στιγμή της ζωής μου. Πίστεψέ με, σε παρακαλώ πίστεψέ με, ότι η ψυχή μου αγαλλιάζει που σε βλέπω ξανά ενώ νόμιζα ότι δεν θα σε ξανάβλεπα ποτέ. Μόνο που...»

Άνοιξε τη γροθιά του η οποία έσφιγγε τον μεταλλικό άγγελο, και η Τέσα είδε τις γραμμές του αίματος στο χέρι του, εκεί όπου οι άκρες των φτερούγων τον είχαν κόψει, είχαν δημιουργήσει χαρακιές στους ρούνους της παλάμης του. «Είμαι ξένος για σένα. Δεν είμαι ανθρωπίνος».

«Πάντα θα είσαι ανθρωπίνος για μένα», ψιθύρισε. «Αλλά δεν μπορώ να δω τον Τζεμ μου μέσα σου τώρα».

Έκλεισε τα μάτια του. Η Τέσα είχε συνηθίσει να βλέπει σκούρες σκιές στα βλέφαρά του, αλλά δεν υπήρχαν τώρα. «Δεν είχα επιλογή. Εσύ είχες χαθεί, και ο Γουίλ είχε φύγει για να σε βρει στη θέση μου. Δεν φοβόμουν το θάνατο, αλλά φοβόμουν να σας εγκαταλείψω και τους δύο. Αυτή, λοιπόν, ήταν η μόνη μου διέξοδος. Να ζήσω, να σταθώ και να πολεμήσω».

Λίγο χρώμα είχε τρυπώσει στη φωνή του: Υπήρχε πάθος εκεί, κάτω από την ψυχρή αποστασιοποίηση των Σιωπηλών Αδελφών.

«Αλλά ήξερα τι θα έχανα», είπε. «Κάποτε καταλάβαινες τη μουσική μου. Τώρα με κοιτάζεις σαν να μη με ξέρεις καθόλου. Σαν να μη με αγάπησες ποτέ».

Η Τέσα γλίστρησε κάτω από το πάπλωμα και σηκώθηκε. Ήταν λάθος. Ξαφνικά το κεφάλι της άρχισε να γυρίζει, τα γόνατά της υποχώρησαν. Άπλωσε το χέρι της

για να πιαστεί από έναν από τους στύλους του κρεβατιού, και βρέθηκε αντίθετα να σφίγγει το μανδύα του Τζεμ. Είχε ορμήσει προς το μέρος της με το γεμάτο χάρη ήσυχο βήμα των Αδελφών που έμοιαζε με καπνό που ξετυλιγόταν, και τώρα τα χέρια του βρίσκονταν γύρω της, κρατώντας την όρθια.

Έμεινε ακίνητη στην αγκαλιά του. Ήταν κοντά της, τόσο κοντά της ώστε κανονικά θα έπρεπε να μπορεί να αισθάνεται τη θερμότητα του σώματός του, αλλά δεν την αισθανόταν. Η γνωστή μυρωδιά του από καπνό και καμένη ζάχαρη είχε χαθεί. Υπήρχε μόνο η αμυδρή οσμή από κάτι στεγνό και κρύο σαν πέτρα ή χαρτί. Μπορούσε να νιώσει τον πνιχτό χτύπο της καρδιάς του, να δει το σφυγμό στο λαιμό του. Τον κοιτούσε με δέος, απομνημονεύοντας τις γραμμές και τις γωνίες του προσώπου του, τα σημάδια στα ζυγωματικά του, το τραχύ μετάξι των βλεφαρίδων του, το τόξο του στόματός του.

«Τέσα». Η λέξη βγήκε με ένα βογκητό, λες και τον είχε χτυπήσει. Υπήρχε ένα αμυδρό ίχνος χρώματος στα μάγουλά του, σαν αίμα κάτω από χιόνι. «Ω, Θεέ μου», είπε, και έθαψε το πρόσωπό του στην εσοχή του λαιμού της, εκεί που ξεκινούσε η καμπύλη του ώμου της, με το μάγουλό του πάνω στα μαλλιά της. Οι παλάμες του ακουμπούσαν ανοιχτές στην πλάτη της, πιέζοντάς την πιο δυνατά επάνω του. Μπορούσε να τον νιώσει να τρέμει.

Για μια στιγμή η Τέσα ένιωσε να πετάει από τη μεθυστική ανακούφιση, από την αίσθηση του Τζεμ κάτω από τα χέρια της. Ίσως να μην μπορούσες να πιστέψεις σε ένα πράγμα μέχρι να το αγγίξεις. Και να που ο Τζεμ, τον οποίο θεωρούσε νεκρό, ήταν εδώ και την κρατούσε στην αγκαλιά του, και ανάσαινε, και ήταν ζωντανός.

«Η αίσθησή σου είναι η ίδια», είπε η Τέσα. «Και ωστόσο δείχνεις τόσο διαφορετικός. Είσαι διαφορετικός».

Με αυτό αποτραβήχτηκε από κείνη, με μια προσπάθεια που τον έκανε να δαγκώσει το χείλος του και να σφίξει τους μυς στο λαιμό του. Κρατώντας την απαλά από τους ώμους, την οδήγησε να καθίσει ξανά στην άκρη του κρεβατιού. Όταν την ελευθέρωσε, τα χέρια του σφίχτηκαν σε γροδιές. Έκανε ένα βήμα πίσω. Μπορούσε να τον δει να ανασαίνει, να δει το σφυγμό να χτυπάει στο λαιμό του.

«Είμαι διαφορετικός», είπε με σιγανή φωνή. «Έχω αλλάξει. Και με έναν τρόπο που δεν μπορεί να ακυρωθεί».

«Αλλά ακόμη δεν είσαι ολοκληρωτικά ένας από αυτούς», είπε. «Μπορείς να μιλήσεις – και να δεις...»

Ελευθέρωσε αργά μια ανάσα. Κοιτούσε ακόμη το στύλο του κρεβατιού λες και έκρυβε όλα τα μυστικά του σύμπαντος. «Υπάρχει μια διαδικασία. Μια σειρά από λειτουργίες και διαδικασίες. Όχι, δεν είμαι ακόμη Σιωπηλός Αδελφός. Αλλά σύντομα θα γίνω».

«Επομένως το γιν φεν δεν το απέτρεψε».

«Παραλίγο. Υπήρχε – πόνος όταν έκανα τη μετάβαση. Μεγάλος πόνος, που κόντεψε να με σκοτώσει. Έκαναν ό,τι μπορούσαν. Αλλά δεν θα γίνω ποτέ σαν τους άλλους Σιωπηλούς Αδελφούς». Χαμήλωσε το βλέμμα του, με τις βλεφαρίδες του να καλύπτουν τα μάτια του. «Δεν θα γίνω – ακριβώς σαν εκείνους. Θα είμαι λιγότερο δυνατός, γιατί υπάρχουν ακόμη κάποιοι ρούνιοι που δεν μπορώ να αντέξω».

«Δεν μπορούν να περιμένουν να φύγει τελείως το γιν φεν από το σώμα σου;»

«Δεν θα φύγει. Το σώμα μου έχει σταματήσει στην κατάσταση που βρισκόταν όταν μου έβαλαν αυτούς τους πρώτους ρούνους εδώ». Έδειξε τις ουλές στο πρόσωπό του. «Εξαιτίας του, υπάρχουν ικανότητες που δεν μπορώ να επιτύχω. Θα μου πάρει πολύ περισσότερο χρόνο για να κατακτήσω την όρασή τους και τη νοητική τους ομιλία».

«Αυτό σημαίνει ότι δεν θα πάρουν τα μάτια σου – δεν θα ράψουν το στόμα σου;»

«Δεν ξέρω». Η φωνή του ήταν απαλή τώρα, έμοιαζε σχεδόν απόλυτα με τη φωνή του Τζεμ που γνώριζε. Ένα κοκκίνισμα εμφανίστηκε στα ζυγωματικά του, και η Τέσα σκέφτηκε μια κούφια μαρμαρίνη κολόνα που γεμίζει αργά με ανθρώπινο αίμα. «Θα με έχουν για πολύ καιρό. Ίσως για πάντα. Δεν μπορώ να ξέρω τι θα γίνει. Τους έχω δώσει τον εαυτό μου. Η μοίρα μου είναι στα χέρια τους τώρα».

«Αν μπορούσαμε να σε απελευθερώσουμε από αυτούς...»

«Τότε το γιν φεν που παραμένει μέσα μου θα έκαιγε ξανά, και θα γινόμουν όπως πριν. Ένας ετοιμοθάνατος ναρχομανής. Αυτή είναι η επιλογή μου, Τέσα, γιατί διαφορετικά είναι ο θάνατος. Το ξέρεις ότι είναι. Δεν θέλω να σε αφήσω. Παρόλο που ήξερα ότι η μετάλλαξή μου σε Σιωπηλό Αδελφό θα εξασφάλιζε την επιβίωσή μου, την πολέμησα σαν να ήταν μια ποινή φυλάκισης. Οι Σιωπηλοί Αδελφοί δεν μπορούν να παντρευτούν. Δεν μπορούν να έχουν παραμπατάι. Μπορούν να ζήσουν μόνο στη Σιωπηλή Πόλη. Δεν γελάνε. Δεν μπορούν να παίξουν μουσική».

«Ω, Τζεμ», είπε η Τέσα. «Ίσως οι Σιωπηλοί Αδελφοί να μην μπορούν να παίξουν μουσική, αλλά ούτε και οι νεκροί μπορούν. Αν αυτός είναι ο μοναδικός τρόπος για να ζήσεις, τότε η ψυχή μου χαιρείται για σένα, παρόλο που η καρδιά μου θλίβεται».

«Σε ξέρω πάρα πολύ καλά για να πιστέψω ότι θα ένιωθες διαφορετικά».

«Κι εγώ ξέρω εσένα πάρα πολύ καλά για να ξέρω ότι νιώθεις να σε βαραίνει η ενοχή. Αλλά γιατί; Δεν έκανες τίποτα κακό».

Έσκυψε το κεφάλι του ακουμπώντας το μέτωπό του στο στύλο του κρεβατιού. Έκλεισε τα μάτια του. «Αυτός

είναι ο λόγος που δεν ήθελα να έρθω».

«Μα δεν έχω θυμώσει...»

«Δεν περίμενα να θυμώσεις», ξέσπασε ο Τζεμ, και ακούστηκε λες και ο πάγος ενός παγωμένου καταρράκτη έσπασε, ελευθερώνοντας ένα χείμαρρο. «Ήμασταν αρραβωνιασμένοι, Τέσα. Μια πρόταση – μια προσφορά γάμου – είναι μια υπόσχεση. Μια υπόσχεση να αγαπάς και να φροντίζεις κάποιον για πάντα. Δεν ήθελα να αθετήσω την υπόσχεσή μου απέναντί σου. Αλλά θα ήταν είτε αυτό είτε ο θάνατος. Ήθελα να περιμένω, να σε παντρευτώ και να ζήσω μαζί σου για χρόνια, αλλά αυτό δεν ήταν εφικτό. Πέθαινα υπερβολικά γρήγορα. Θα τα είχα θυσιάσει όλα για να μείνω παντρεμένος μαζί σου έστω και για μια μέρα. Μια μέρα που δεν θα ερχόταν ποτέ. Είσαι μια υπενθύμιση – μια υπενθύμιση όλων όσων χάνω. Της ζωής που δεν θα έχω ποτέ».

«Να θυσιάσεις τη ζωή σου για μια μέρα γάμου – δεν θα άξιζε», είπε η Τέσα. Η καρδιά της βροντούσε στέλνοντάς της ένα μήνυμα που μιλούσε για τα χέρια του Γουίλ γύρω της, τα χείλη του πάνω στα δικά της στη σπηλιά κάτω από το Κάντερ Άιντρις. Δεν άξιζε τις ευγενικές εξομολογήσεις του Τζεμ, τη μετάνοιά του ή τη λαχτάρα του. «Τζεμ, πρέπει να σου πω κάτι».

Την κοίταξε. Η Τέσα μπορούσε να δει το μαύρο στα μάτια του, μαύρες γραμμές μαζί με τις ασημένιες, όμορφες και παράξενες.

«Αφορά τον Γουίλ. Τον Γουίλ, κι εμένα».

«Σ' αγαπάει», είπε ο Τζεμ. «Το ξέρω ότι σ' αγαπάει. Μιλήσαμε γι' αυτό πριν φύγει από δω». Παρόλο που η ψυχρότητα δεν είχε επιστρέψει στη φωνή του, ξαφνικά τώρα ακουγόταν αφύσικα ήρεμος.

Η Τέσα είχε σοκαριστεί. «Δεν ήξερα ότι το είχατε συζητήσει μεταξύ σας. Ο Γουίλ δεν μου το είπε».

«Ούτε εσύ μου μίλησες για τα αισθήματά του, παρόλο που τα γνώριζες για μήνες. Όλοι μας κρατάμε μυστικά επειδή δεν θέλουμε να πληγώσουμε τους ανθρώπους που μας αγαπάνε». Υπήρχε μια προειδοποίηση στη φωνή του ή μήπως ήταν της φαντασίας της;

«Δεν θέλω να κρατάω άλλα μυστικά από σένα», είπε η Τέσα. «Νόμιζα ότι ήσουν νεκρός. Κι εγώ και ο Γουίλ αυτό νομίζαμε. Στο Κάντερ Άιντρις...»

«Με αγαπούσες;» τη διέκοψε. Ήταν παράξενη ερώτηση, και ωστόσο την έκανε χωρίς υπαινιγμούς ή εχθρότητα, και περίμενε σιωπηλά για την απάντησή της.

Τον κοίταξε, και στο μυαλό της ήρθαν τα λόγια του Γούλσει, σαν τον ψίθυρο μιας προσευχής. *Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι τυχεροί αν έχουν έστω και μία μεγάλη αγάπη στη ζωή τους. Εσύ βρήκες δύο.* Προς στιγμή άφησε την εξομολόγησή της κατά μέρος. «Ναι. Σ' αγάπησα. Ακόμη σ' αγαπώ. Αγαπώ και τον Γουίλ. Δεν μπορώ να το εξηγήσω. Δεν το ήξερα όταν συμφώνησα να σε παντρευτώ. Σ' αγάπησα, ακόμη σ' αγαπώ, ποτέ δεν σ' αγάπησα λιγότερο από όσο αγαπώ εκείνον. Ακούγεται τρελό, αλλά αν μπορεί να καταλάβει ποτέ κανείς...»

«Αυτός είμαι εγώ», είπε ο Τζεμ. «Δεν χρειάζεται να μου πεις άλλα για σένα και τον Γουίλ. Δεν θα μπορούσατε να κάνετε ποτέ τίποτα που θα με έκανε να πάψω να σας αγαπώ. Ο Γουίλ είναι ο εαυτός μου, η ίδια μου η ψυχή, και αν δεν μπορώ να κρατήσω εγώ την καρδιά σου, τότε θα προτιμούσα να έχει εκείνος αυτή την τιμή. Και όταν φύγω, πρέπει να βοηθήσεις τον Γουίλ. Θα είναι... θα είναι δύσκολο γι' αυτόν».

Η Τέσα έφαξε το πρόσωπό του με το βλέμμα της. Το αίμα είχε φύγει από τα μάγουλά του· ήταν χλομός, αλλά συγκροτημένος. Το σαγόνι του ήταν σφιγμένο. Έλεγε όλα όσα χρειαζόταν να καταλάβει η Τέσα: *Μη μου λες άλλα.*

Δεν θέλω να ξέρω.

Κάποια μυστικά, σκέφτηκε, είναι καλύτερα να τα λες. Κάποια άλλα είναι καλύτερα να γίνονται το φορτίο εκείνων που τα κουβαλάνε, έτσι ώστε να μην προκαλούν πόνο σε άλλους. Αυτός ήταν ο λόγος που δεν είχε πει στον Γουίλ ότι τον αγαπούσε, εφόσον κανείς από τους δυο τους δεν μπορούσε να κάνει κάτι γι' αυτό.

Έκλεισε το στόμα της σ' αυτό που σκόπευε να πει, και είπε αντίθετα: «Δεν ξέρω πώς θα τα καταφέρω χωρίς εσένα».

«Κι εγώ αναρωτιέμαι το ίδιο πράγμα. Δεν θέλω να σε αφήσω. Δεν μπορώ να σε αφήσω. Αλλά αν μείνω, θα πεθάνω εδώ».

«Όχι. Δεν πρέπει να μείνεις. Δεν θα μείνεις. Τζεμ. Υποσχέσου μου ότι θα φύγεις. Πήγαινε, γίνε Σιωπηλός Αδελφός, και ζήσε. Θα σου έλεγα ότι σε μισώ αν θεωρούσα ότι θα με πίστευες αν αυτό θα σε έκανε να φύγεις. Θέλω να ζήσεις. Ακόμα κι αν σημαίνει ότι δεν θα σε ξαναδώ ποτέ».

«Θα με ξαναδείς», είπε σιγανά, σηκώνοντας το κεφάλι του. «Και μάλιστα, υπάρχει μια πιθανότητα... μια πιθανότητα είναι μόνο, αλλά...»

«Αλλά τι;»

Εκείνος έκανε μια παύση, δίστασε, και φάνηκε να αποφασίζει κάτι. «Τίποτα. Ανοησίες».

«Τζεμ».

«Θα με ξαναδείς, αλλά όχι συχνά. Μόλις τώρα ξεκίνησα το ταξίδι μου, και υπάρχουν πολλοί Νόμοι που κυβερνούν την Αδελφότητα. Θα απομακρυνθώ από την προηγούμενη ζωή μου. Δεν μπορώ να ξέρω τι ικανότητες ή τι σημάδια θα έχω. Δεν ξέρω με ποιο τρόπο θα είμαι διαφορετικός. Φοβάμαι ότι θα χάσω τον εαυτό μου και τη μουσική μου. Φοβάμαι ότι θα γίνω κάτι διαφορετικό από τελείως ανθρώπινος. Ξέρω ότι δεν θα είμαι ο Τζεμ σου».

Η Τέσα δεν μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο παρά να κουνήσει το κεφάλι της. «Όμως οι Σιωπηλοί Αδελφοί – συναναστρέφονται άλλους Κυνηγούς των Σκιών... Δεν μπορείς κι εσύ...»

«Όχι κατά τη διάρκεια της εκπαίδευσής τους. Και ακόμα και όταν τελειώσουν, σπάνια. Μας βλέπετε όταν κάποιος είναι άρρωστος ή πεθαίνει, όταν γεννιέται ένα παιδί, για τα τελετουργικά των πρώτων ρούνων ή του παραμπατάι... αλλά δεν επισκεπτόμαστε τα σπίτια των Κυνηγών των Σκιών χωρίς να μας καλέσουν».

«Τότε θα σε καλεί η Σάρλοτ».

«Με κάλεσε εδώ αυτή τη μία φορά, αλλά δεν μπορεί να το κάνει ξανά και ξανά, Τέσα. Ένας Κυνηγός των Σκιών δεν μπορεί να καλεί έναν Σιωπηλό Αδελφό χωρίς λόγο».

«Αλλά εγώ δεν είμαι Κυνηγός των Σκιών», είπε η Τέσα. «Όχι πραγματικά».

Ακολούθησε μια μακρά σιωπή καθώς κοιτάζονταν. Πεισματάρηδες και οι δύο. Αμετακίνητοι και οι δύο. Τελικά μίλησε ο Τζεμ:

«Θυμάσαι όταν σταθήκαμε μαζί στη Γέφυρα Μπλάκ-φραϊαρς;» ρώτησε απαλά, και τα μάτια του ήταν όπως εκείνη τη νύχτα, μαύρα και ασημί.

«Φυσικά και θυμάμαι».

«Ήταν η στιγμή που συνειδητοποίησα ότι σ' αγαπούσα», είπε ο Τζεμ. «Θα σου δώσω μια υπόσχεση. Κάθε χρόνο, Τέσα, μια μέρα, θα σε συναντώ σ' εκείνη τη γέφυρα. Θα έρχομαι από τη Σιωπηλή Πόλη και θα σε συναντώ, και θα είμαστε μαζί, έστω και για μία ώρα. Αλλά δεν πρέπει να το πεις σε κανέναν».

«Μία ώρα κάθε χρόνο», ψιθύρισε η Τέσα. «Δεν είναι πολύ». Ύστερα ανέκτησε την αυτοκυριαρχία της και πήρε μια βαθιά ανάσα. «Αλλά θα ζήσεις. Θα ζήσεις. Αυτό έχει σημασία. Δεν θα επισκέπτομαι τον τάφο σου».

«Όχι. Αυτό θα αργήσει πολύ να συμβεί», είπε, και η απόσταση είχε επιστρέψει στη φωνή του.

«Τότε είναι ένα θαύμα», είπε η Τέσα. «Και δεν πρέπει να αμφισβητούμε τα θαύματα, ούτε να παραπονοιάμαστε ότι δεν έχουν γίνει όπως ακριβώς θα τα θέλαμε». Σήκωσε το χέρι της και άγγιξε το μενταγιόν από νεφρίτη γύρω από το λαιμό της. «Να σου το επιστρέψω αυτό;»

«Όχι», είπε. «Δεν θα παντρευτώ καμία άλλη τώρα. Και δεν θα πάρω το γαμήλιο δώρο της μητέρας μου στη Σιωπηλή Πόλη». Άπλωσε το χέρι του και άγγιξε το πρόσωπό της ελαφρά, ένα χάιδεμα δέρματος πάνω σε δέρμα. «Όταν θα είμαι στο σκοτάδι, θέλω να σκέφτομαι ότι αυτό θα βρίσκεται στο φως, μαζί σου», είπε, και ίσιωσε την πλάτη του, γυρίζοντας για να κατευθυνθεί προς την πόρτα. Ο μανδύας των Σιωπηλών Αδελφών κυμάτιζε γύρω του καθώς κινείτο, και η Τέσα τον παρακολούθησε, παράλυτη, με κάθε χτύπο της καρδιάς του να λέει αυτά που εκείνη δεν μπορούσε να πει: *Αντίο. Αντίο. Αντίο.*

Σταμάτησε στην πόρτα. «Θα σε δω στη Γέφυρα Μπλάκφραϊαρς, Τέσα».

Και έφυγε.

Αν ο Γουίλ έκλεινε τα μάτια του, θα μπορούσε να ακούσει τους ήχους του Ινστιτούτου καθώς ζωντάνευε νωρίς το πρωί γύρω του ή τουλάχιστον μπορούσε να τους φανταστεί: τη Σόφι να στρώνει το τραπέζι του πρωινού, τη Σάρλοτ και τον Σίριλ να βοηθάνε τον Χένρι να καθίσει στην πολυθρόνα του, τους αδελφούς Λάιτγουντ να λογομαχούν νυσταγμένα στους διαδρόμους, τη Σέσιλι αναμφίβολα να τον ψάχνει στο δωμάτιό του, όπως είχε κάνει αρκετά πρωινά στη σειρά τώρα, προσπαθώντας –και αποτυγχάνοντας– να κρύψει την εμφανή της ανησυχία.

Και στο δωμάτιο της Τέσα, τον Τζεμ και την Τέσα, να

συζητούν.

Ήξερε ότι είχε έρθει ο Τζεμ, επειδή η άμαξα των Σιωπηλών Αδελφών ήταν σταματημένη στην αυλή. Μπορούσε να τη δει από τα παράθυρα της αίθουσας εκπαίδευσης. Αλλά αυτό ήταν κάτι που δεν μπορούσε να σκέφτεται. Ήταν αυτό που ήθελε, αυτό που είχε ζητήσει από τη Σάρλοτ, αλλά τώρα που συνέβαινε, ανακάλυψε ότι δεν άντεχε να το σκέφτεται και πολύ. Έτσι είχε καταφύγει στο δωμάτιο που πήγαινε πάντα όταν το μυαλό του ήταν προβληματισμένο· έριχνε μαχαίρια στον τοίχο από τη στιγμή που ανέτειλε ο ήλιος, και το πουκάμισό του ήταν μουσκεμένο από τον ιδρώτα και κολλούσε στην πλάτη του.

Μπουμ. Μπουμ. Μπουμ. Τα μαχαίρια χτυπούσαν τον τοίχο, το καθένα στο κέντρο του στόχου. Θυμήθηκε όταν ήταν δώδεκα χρονών, και το να καταφέρει να κάνει το μαχαίρι ακόμα και να πλησιάσει το στόχο του τού φαινόταν ένα άπιαστο όνειρο. Τον είχε βοηθήσει ο Τζεμ, δείχνοντάς του πώς να κρατάει τη λεπίδα, πώς να ευθυγραμμίζει τη μύτη και να ρίχνει. Από όλα τα μέρη στο Ινστιτούτο, η αίθουσα εκπαίδευσης ήταν εκείνο που συσχέτιζε περισσότερο με τον Τζεμ – εκτός από το δωμάτιο του Τζεμ, και αυτό είχε αδειάσει πια από τα υπάρχοντά του. Τώρα ήταν απλά άλλο ένα άδειο δωμάτιο του Ινστιτούτου, που περίμενε έναν άλλο Κυνηγό των Σκιών να το γεμίσει. Ακόμα και ο Τσερτς έδειχνε να μη θέλει να μπει εκεί μέσα· μερικές φορές στεκόταν δίπλα στην πόρτα, και περίμενε όπως έκαναν οι γάτες, αλλά δεν κοιμόταν πια στο κρεβάτι όπως έκανε όταν ζούσε εκεί ο Τζεμ.

Ο Γουίλ αναρίγησε – η αίθουσα εκπαίδευσης ήταν κρύα στο γκριζό φως του πρωινού· η φωτιά στο τζάκι έκαιγε πολύ αδύναμα, μια χρυσοκόκκινη σκιά που έφτυνε πολύχρωμη θράκα. Μέσα στο μυαλό του ο Γουίλ μπορούσε να δει δύο αγόρια, να κάθονται στο πάτωμα μπροστά

από τη φωτιά στο ίδιο αυτό δωμάτιο, ένα με μαύρα, κα-
τάμαυρα μαλλιά, και ένα με μαλλιά ανοιχτόχρωμα σαν
χιόνι. Δίδασκε στον Τζεμ πώς να παίζει *escarte* με μια
τράπουλα που είχε κλέψει από το καδιστικό.

Κάποια στιγμή, δυσανεκτός επειδή έχανε, ο Γουίλ
είχε πετάξει τα χαρτιά στη φωτιά και απέμεινε να τα
παρακολουθεί συνεπαρμένος να καίγονται ένα ένα, με τη
φωτιά να ανοίγει τρύπες στο γυαλιστερό λευκό χαρτί. Ο
Τζεμ είχε γελάσει. «Δεν μπορείς να κερδίσεις έτσι».

«Μερικές φορές αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να κερ-
δίσεις», είχε πει ο Γουίλ. «Να καις τα πάντα».

Πήγε να πάρει τα μαχαίρια από τον τοίχο, βλοσυρός.
Να καις τα πάντα. Όλο του το σώμα πονούσε ακόμη. Κα-
θώς ελευθέρωνε τις λεπίδες, είδε ότι υπήρχαν γαλαζοπρά-
σινες μελανιές στα χέρια του παρά τους *ιράτζε*, και ουλές
από τη μάχη στο Κάντερ Άιντρις τις οποίες θα είχε για
πάντα. Σκέφτηκε τον τρόπο που πολέμησε δίπλα στον
Τζεμ στη μάχη. Ίσως να μην το είχε εκτιμήσει εκείνη τη
φορά. Την τελευταία, τελευταία φορά.

Σαν μια ηχώ των σκέψεών του, μια σκιά έπεσε πάνω
στην ανοιχτή πόρτα. Ο Γουίλ σήκωσε το βλέμμα του –
και παραλίγο να του πέσει το μαχαίρι που κρατούσε.

«Τζεμ;» είπε. «Εσύ είσαι, Τζέιμς;»

«Ποιος άλλος;» Η φωνή του Τζεμ. Καθώς προχώρησε
μπροστά και μπήκε μέσα στο φως του δωματίου, ο Γουίλ
μπορούσε να δει ότι η κουκούλα του μανδύα του ήταν
κατεβασμένη, το βλέμμα του στο ίδιο ύψος με κείνο του
Γουίλ. Το πρόσωπό του, τα μάτια του, όλα γνωστά. Αλλά
ο Γουίλ ήταν πάντοτε σε θέση να αισθάνεται τον Τζεμ
από πριν, να τον αισθάνεται να πλησιάζει, να αισθάνεται
την παρουσία του. Το γεγονός ότι αυτή τη φορά ο Τζεμ
τον είχε αιφνιδιάσει αποτελούσε μια απότομη υπενθύμι-
ση της αλλαγής στον *παραμπατάι* του.

Δεν είναι πια ο παραμπατάι σου, είπε μια σιγανή φωνή στο πίσω μέρος του μυαλού του.

Ο Τζεμ μπήκε στο δωμάτιο με το αθόρυβο βήμα των Σιωπηλών Αδελφών, κλείνοντας την πόρτα πίσω του. Ο Γουίλ δεν κουνήθηκε από κει που στεκόταν. Ένιωθε ότι δεν μπορούσε. Η εικόνα του Τζεμ στο Κάντερ Άιντρις ήταν ένα σοκ που είχε διαπεράσει το σύστημά του σαν μια τρομερή και υπέροχη έκρηξη φωτιάς – ο Τζεμ ήταν ζωντανός, αλλά είχε αλλάξει. Ζούσε, αλλά ήταν χαμένος.

«Αλλά», είπε. «Ήρθες για να δεις την Τέσα».

Ο Τζεμ τον κοίταξε κατάματα. Τα μάτια του ήταν γκριζόμαυρα, σαν σχιστόλιθος με γραμμές από οψιδιανό. «Και δεν πίστευες ότι θα εκμεταλλευόμουν την ευκαιρία, την όποια ευκαιρία μπορούσα, για να δω κι εσένα;»

«Δεν ήξερα. Έφυγες, μετά τη μάχη, χωρίς ένα αντίο».

Ο Τζεμ έκανε μερικά βήματα μπροστά, μέσα στο δωμάτιο. Ο Γουίλ ένιωσε τη σπονδυλική του στήλη να σφίγγεται. Υπήρχε κάτι παράξενο, κάτι βαθύ και διαφορετικό στον τρόπο που κινείτο τώρα ο Τζεμ· δεν ήταν οι γεμάτες χάρη κινήσεις που ο Γουίλ είχε εκπαιδευτεί για τόσα χρόνια να μιμείται, αλλά κάτι παράξενο και ξένο και καινούριο.

Ο Τζεμ θα πρέπει να είδε κάτι στην έκφραση του Γουίλ, γιατί σταμάτησε. «Πώς μπορούσα να πω αντίο» είπε «σε σένα;»

Ο Γουίλ άφησε το μαχαίρι να πέσει από το χέρι του. Καρφώθηκε, με τη μύτη, στο ξύλο του πατώματος. «Όπως κάνουν οι Κυνηγοί των Σκιών; *Ave atque vale*. Και για πάντα, αδελφέ, χαίρε και αντίο».

«Αυτά όμως είναι τα λόγια του θανάτου. Ο Κάτουλλος τα είπε πάνω από τον τάφο του αδελφού του, έτσι δεν είναι; *Multas per gentes et multa per aequora vectus advenio has miseras, frater, ad inferias...*»

Ο Γουίλ ήξερε τα λόγια. Έχοντας ταξιδέψει πάνω σε πολλά νερά, αδελφέ, έρχομαι στον θλιβερό σου τάφο, για να φέρω αυτά τα τελευταία δώρα στο νεκρό. Για πάντα, αδελφέ, χαίρε. Για πάντα, αντίο. Απόμεινε να κοιτάζει. «Απομνημόνευσε το ποίημα στα λατινικά; Αλλά εσύ απομνημόνευες πάντα μουσική, όχι λέξεις...» Διέκοψε τη φράση του με ένα κοφτό γέλιο. «Τέλος πάντων. Οι τελετουργίες της Αδελφότητας προφανώς θα το έχουν αλλάξει αυτό». Γύρισε και έκανε μερικά βήματα πιο πέρα, και μετά γύρισε απότομα για να κοιτάξει τον Τζεμ. «Το βιολί σου είναι στο δωμάτιο της μουσικής. Νόμιζα ότι θα το έπαιρνες μαζί σου – το αγαπούσες τόσο πολύ».

«Δεν μπορούμε να πάρουμε τίποτα μαζί μας στη Σιωπηλή Πόλη πέρα από το σώμα και το μυαλό μας», είπε ο Τζεμ. «Άφησα το βιολί εδώ για κάποιον μελλοντικό Κυνηγό των Σκιών που ίσως να θελήσει να παίξει».

«Όχι για μένα, λοιπόν».

«Θα ήταν τιμή για μένα αν το έπαιρνες και το φρόντιζες. Αλλά άφησα κάτι άλλο για σένα. Στο δωμάτιό σου βρίσκεται το κουτί όπου έβαζα το γιν φεν μου. Σκέφτηκα ότι ίσως να το ήθελες».

«Αυτό μοιάζει με ένα σκληρό δώρο», είπε ο Γουίλ. «Για να μου θυμίζει...» Αυτό που σε πήρε μακριά μου. Αυτό που σε έκανε να υποφέρεις. Αυτό που έψαξα και δεν μπόρεσα να βρω. Το πόσο σε απογοήτευσα.

«Γουίλ, όχι», είπε ο Τζεμ, ο οποίος, όπως πάντα, κατάλαβε χωρίς να χρειαστεί να του εξηγήσει ο Γουίλ. «Δεν ήταν πάντα το κουτί όπου φυλούσα τα φάρμακά μου. Ήταν της μητέρας μου. Στο καπάκι είναι ζωγραφισμένη η θεά Κουάν Γιν. Λένε ότι όταν πέθανε και έφτασε στις πύλες του παραδείσου, σταμάτησε και άκουσε τις κραυγές αγωνίας από τον κόσμο από κάτω και δεν μπορούσε να τον αφήσει. Παρέμεινε για να προσφέρει βοήθεια στους θνη-

τούς, όταν δεν μπορούν να βοηθήσουν οι ίδιοι τον εαυτό τους. Είναι η παρηγοριά κάθε καρδιάς που πονάει».

«Ένα κουτί δεν θα με παρηγορήσει».

«Η Αλλαγή δεν είναι απώλεια, Γουίλ. Όχι πάντα».

Ο Γουίλ πέρασε τα χέρια του μέσα από τα νωπά μαλλιά του. «Ω, ναι», είπε πικρόχολα. «Ίσως σε κάποια άλλη ζωή, πέρα από αυτή, όταν θα έχουμε περάσει το ποτάμι, ή θα έχουμε γυρίσει τον Τροχό, ή όποια λόγια χρησιμοποιείς τέλος πάντων για να περιγράψεις την αποχώρηση από αυτό τον κόσμο, θα βρω ξανά το φίλο μου, τον παραμπατάι μου. Αλλά σε έχασα τώρα – τώρα, που σε χρειάζομαι περισσότερο από κάθε άλλη φορά!»

Ο Τζεμ είχε διασχίσει το δωμάτιο –σαν το τρέμουλο μιας σκιάς, με την ελαφριά χάρη των Σιωπηλών Αδελφών επάνω του– και τώρα στεκόταν δίπλα στη φωτιά. Το φως της φωτιάς φώτιζε το πρόσωπό του, και ο Γουίλ μπορούσε να δει ότι κάτι έμοιαζε να λάμπει μέσα του: ένα φως που δεν ήταν εκεί προηγουμένως. Ο Τζεμ έλαμπε πάντα, με μια ξέφρενη ζωή και μια ακόμα πιο ξέφρενη καλοσύνη, αλλά αυτό ήταν κάτι διαφορετικό. Το φως στον Τζεμ έμοιαζε να καίγεται τώρα: ήταν ένα μακρινό και μοναχικό φως, σαν το φως ενός αστεριού. «Δεν με χρειάζεσαι, Γουίλ».

Ο Γουίλ χαμήλωσε το βλέμμα του στον εαυτό του, στο μαχαίρι στα πόδια του, και θυμήθηκε το μαχαίρι που είχε θάψει στη βάση του δέντρου στο δρόμο από το Σρούσμπερι προς το Γουέλσπουλ, λεχιασμένο με το δικό του αίμα και του Τζεμ. «Όλη μου τη ζωή, από τότε που ήρθα στο Ινστιτούτο, ήσουν ο καθρέφτης της ψυχής μου. Σε σένα έβλεπα το καλό που υπήρχε μέσα μου. Μόνο στα δικά σου μάτια έβρισκα το έλεος. Όταν θα φύγεις μακριά μου, ποιος θα με βλέπει έτσι;»

Ακολούθησε μια σιωπή. Ο Τζεμ στεκόταν ακίνητος σαν

άγαλμα. Με το βλέμμα του ο Γουίλ αναζήτησε, και βρήκε, το ρούνο του παραμπατάι στον ώμο του Τζεμ' όπως και ο δικός του, είχε ξεθωριάσει έχοντας πάρει ένα χλομό λευκό χρώμα.

Ο Τζεμ τελικά μίλησε. Η ψυχρή απόσταση είχε χαθεί από τη φωνή του. Ο Γουίλ πήρε μια βαθιά ανάσα, καθώς θυμήθηκε πόσο πολύ είχε διαμορφώσει αυτή η φωνή τα χρόνια της ωρίμανσής του, με τη σταθερή καλοσύνη της να αποτελεί ένα φάρο στο σκοτάδι. «Έχε πίστη στον εαυτό σου. Μπορείς να γίνεις εσύ ο καθρέφτης σου».

«Κι αν δεν μπορώ;» ψιθύρισε ο Γουίλ. «Δεν ξέρω καν πώς να είμαι Κυνηγός των Σκιών χωρίς εσένα. Μόνο με εσένα στο πλάι μου έχω πολεμήσει».

Ο Τζεμ έκανε ένα βήμα μπροστά, και αυτή τη φορά ο Γουίλ δεν προσπάθησε να τον αποδαρύνει. Ήρθε τόσο κοντά ώστε μπορούσε να τον αγγίξει – ο Γουίλ σκέφτηκε αφηρημένα ότι δεν είχε σταθεί ποτέ ξανά τόσο κοντά σε έναν Σιωπηλό Αδελφό, ότι το ύφασμα του μανδύα του ήταν πλεγμένο από ένα παράξενο, τραχύ, ανοιχτόχρωμο υλικό σαν το φλοιό ενός δέντρου, και ότι το δέρμα του Τζεμ έμοιαζε να αναδίνει ένα κρύο όπως μια πέτρα είναι κρύα στο εσωτερικό της ακόμα και μια καυτή μέρα.

Ο Τζεμ έβαλε τα δάχτυλά του κάτω από το πιγούνι του Γουίλ, αναγκάζοντάς τον να τον κοιτάξει κατάματα. Το άγγιγμά του ήταν κρύο.

Ο Γουίλ δάγκωσε το χείλος του. Αυτή πιθανώς ήταν η τελευταία φορά που ο Τζεμ, ως Τζεμ, τον άγγιζε. Η κοφτερή ανάμνηση τον διαπέρασε σαν μαχαίρι – η ανάμνηση των τόσων χρόνων που ο Τζεμ τον χτυπούσε χαϊδευτικά στην πλάτη, η ανάμνηση του χεριού του να απλώνεται για να βοηθήσει τον Γουίλ να σηκωθεί όταν έπεφτε, ο Τζεμ να τον συγκρατεί όταν ο Γουίλ ήταν εξοργισμένος, τα χέρια του Γουίλ στους ώμους του Τζεμ καθώς ο Τζεμ

έβηχε αίμα πάνω στο πουκάμισό του. «Άκουσέ με. Φεύγω, αλλά ζω. Δεν θα φύγω τελείως από κοντά σου, Γουίλ. Όταν θα δίνεις μάχες τώρα, θα είμαι ακόμη δίπλα σου. Όταν θα περπατάς στον κόσμο, θα είμαι το φως στο πλευρό σου, το σταθερό έδαφος κάτω από τα πόδια σου, η δύναμη που οδηγεί το σπαθί στο χέρι σου. Είμαστε δεμένοι, πέρα από τον όρκο. Τα Σημάδια δεν το άλλαξαν αυτό. Ο όρκος δεν το άλλαξε αυτό. Απλά έδωσε λέξεις σε κάτι που ήδη υπήρχε».

«Εσύ όμως;» είπε ο Γουίλ. «Πες μου τι μπορώ να κάνω, γιατί είσαι ο παραμπατάι μου, και δεν θέλω να πας στις σκιές της Σιωπηλής Πόλης μόνος».

«Δεν έχω επιλογή. Αλλά αν μπορούσα να σου ζητήσω κάτι, αυτό θα ήταν να είσαι ευτυχισμένος. Θέλω να αποκτήσεις οικογένεια και να γεράσεις με κείνους που σε αγαπούν. Και αν επιθυμείς να παντρευτείς την Τέσα, τότε μην αφήσεις τη δική μου ανάμνηση να σας κρατήσει χώρια».

«Ίσως να μη με θέλει, ξέρεις», είπε ο Γουίλ.

Ο Τζεμ χαμογέλασε, φευγαλέα. «Νομίζω ότι αυτό είναι δικό σου θέμα».

Ο Γουίλ του ανταπέδωσε το χαμόγελο, και για κείνη μονάχα τη στιγμή ήταν ξανά ο-Τζεμ-και-ο-Γουίλ. Ο Γουίλ μπορούσε να δει τον Τζεμ, αλλά επίσης μπορούσε, μέσα από κείνον, να δει και το παρελθόν. Ο Γουίλ θυμήθηκε τους δυο τους, να τρέχουν στους σκοτεινούς δρόμους του Λονδίνου, να πηδάνε από στέγη σε στέγη, με τα σεράφ σπαθιά να γυαλίζουν στα χέρια τους τις ατελείωτες ώρες στην αίθουσα εκπαίδευσης, να σπρώχνει ο ένας τον άλλο μέσα σε λακκούβες με λάσπη, να ρίχνουν χιονόμπαλες στη Τζέσαμιν πίσω από ένα οχυρό φτιαγμένο από πάγο στην αυλή, να κοιμούνται σαν κουτάβια στο χαλί μπροστά στη φωτιά.

Ave atque vale, σκέφτηκε ο Γουίλ. *Χαίρε και αντίο*. Δεν είχε δώσει ιδιαίτερη σημασία σ' αυτές τις λέξεις μέχρι τώρα, δεν είχε σκεφτεί ποτέ γιατί δεν ήταν απλά ένα αντίο αλλά και ένας χαιρετισμός. Κάθε συνάντηση οδηγούσε σε έναν αποχωρισμό, και έτσι θα ήταν πάντα, όσο η ζωή ήταν θνητή. Σε κάθε συνάντηση υπήρχε λίγη από τη θλίψη του αποχωρισμού, αλλά σε κάθε αποχωρισμό υπήρχε λίγη από τη χαρά της συνάντησης.

Δεν θα ξεχνούσε τη χαρά.

«Μιλήσαμε για το πώς να πούμε αντίο», είπε ο Τζεμ. «Όταν ο Τζόναθαν αποχαιρέτησε τον Ντέιβιντ, είπε: "Πήγαινε εν ειρήνη, γιατί έχουμε ορκιστεί και οι δύο μας, λέγοντας ότι ο Κύριος θα είναι ανάμεσα σε μένα κι εσένα, για πάντα". Δεν είδαν ποτέ ξανά ο ένας τον άλλο, αλλά δεν ξέχασαν. Έτσι θα γίνει και με εμάς. Όταν θα είμαι ο Αδελφός Ζαχαρίας, όταν δεν θα βλέπω πια τον κόσμο με τα ανθρώπινα μάτια μου, εν μέρει θα είμαι ακόμη ο Τζεμ που ήξερες, και θα σε βλέπω με τα μάτια της καρδιάς μου».

«*Γο μεν σι σενγκ σι τζι ζιάο*», είπε ο Γουίλ, και είδε τα μάτια του Τζεμ να γουρλώνουν, για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, και μέσα τους τη σπίδα της θυμηδίας. «*Πήγαινε εν ειρήνη, Τζέιμς Κάρστερς*».

Απόμειναν να κοιτάζονται για πολλή ώρα, και μετά ο Τζεμ σήκωσε την κουκούλα του, κρύβοντας το πρόσωπό του στη σκιά, και γύρισε να φύγει.

Ο Γουίλ έκλεισε τα μάτια του. Δεν μπορούσε να ακούσει τον Τζεμ να φεύγει, όχι πια: δεν ήθελε να ξέρει τη στιγμή που έφυγε και ο Γουίλ έμεινε μόνος, δεν ήθελε να ξέρει πότε ξεκίνησε πραγματικά η πρώτη του μέρα ως Κυνηγός των Σκιών χωρίς *παραμπατάι*. Και αν το σημείο πάνω από την καρδιά του, όπου κάποτε βρισκόταν ο ρούνος του *παραμπατάι* του, λαμπάδιασε με ένα ξαφνι-

κό κάψιμο καθώς η πόρτα έκλεισε πίσω από τον Τζεμ, ο Γουίλ είπε στον εαυτό του ότι ήταν μονάχα μια σπίδα που τινάχτηκε από τη φωτιά.

Έγειρε την πλάτη του πάνω στον τοίχο, και μετά γλίστρησε αργά κάτω έως ότου κάθισε στο πάτωμα, δίπλα στο πεσμένο μαχαίρι του. Δεν ήξερε πόση ώρα καθόταν εκεί, αλλά μπόρεσε να ακούσει το θόρυβο αλόγων στην αυλή, το κροτάλισμα της άμαξας των Σιωπηλών Αδελφών που απομακρυνόταν. Την κλαγγή της πύλης καθώς έκλεινε. *Είμαστε σκόνη και σκιές.*

«Γουίλ;» Σήκωσε το βλέμμα του· δεν είχε προσέξει τη λεπτή φιγούρα στην πόρτα της αίθουσας εκπαίδευσης παρά μόνο όταν μίλησε. Η Σάρλοτ έκανε ένα βήμα μπροστά και του χαμογέλασε. Υπήρχε καλοσύνη στο χαμόγελό της, όπως πάντα, και πάλεψε να μην κλείσει τα μάτια του μπροστά στις αναμνήσεις – αναμνήσεις από τη Σάρλοτ στην πόρτα αυτού ακριβώς του δωματίου. *Δεν θυμάσαι που σου είπα χδες ότι σήμερα θα είχαμε μια καινούρια άφιξη στο Ινστιτούτο;... Τζέιμς Κάρστερς...*

«Γουίλ», είπε ξανά τώρα. «Είχες δίκιο».

Σήκωσε το κεφάλι του, με τα χέρια του να κρέμονται ανάμεσα στα γόνατά του. «Δίκιο για ποιο πράγμα;»

«Για τον Τζεμ και την Τέσα», είπε. «Ο αρραβώνας τους λύθηκε. Και η Τέσα ξύπνησε. Ξύπνησε και, λοιπόν, σε ζητάει».

Όταν θα είμαι στο σκοτάδι, θα σκέφτομαι ότι αυτό βρίσκεται στο φως, μαζί σου.

Η Τέσα καθόταν με την πλάτη να ακουμπάει στα μαξιλάρια που η Σόφι είχε τακτοποιήσει με μεγάλη προσοχή (τα δύο κορίτσια είχαν αγκαλιαστεί, και η Σόφι είχε βουρτσίσει τα μπερδεμένα μαλλιά της Τέσα και είπε “δόξα τω Θεώ, δόξα τω Θεώ” τόσο πολλές φορές ώστε η Τέσα της ζή-

της να σταματήσει πριν βάλουν τα κλάματα και οι δύο) και κοιτούσε το μενταγιόν από νεφρίτη στο λαιμό της.

Ένωθε σαν να ήταν χωρισμένη σε δύο διαφορετικούς ανθρώπους. Ο ένας ήταν απίστευτα ευγνώμων που ο Τζεμ ήταν ζωντανός, που θα επιβίωνε για να δει ξανά την ανατολή του ηλίου, που το δηλητηριώδες ναρκωτικό από το οποίο υπέφερε τόσο καιρό δεν θα έκαιγε τη ζωή στις φλέβες του. Ο άλλος...

«Τες;» Μια απαλή φωνή στην πόρτα σήκωσε το βλέμμα της και είδε εκεί τον Γουίλ, με το φως από το διάδρομο να φωτίζει το περίγραμμά του.

Ο Γουίλ. Σκέφτηκε το αγόρι που είχε έρθει στο δωμάτιό της στο Σκοτεινό Σπίτι και της απέσπασε την προσοχή από τον τρόπο της φλυαρώντας για τον Τένισον και για σκαντζόχοιρους και για γοητευτικούς νεαρούς που έρχονται να σώσουν μια δεσποινίδα, και ότι δεν έκαναν ποτέ λάθος. Της είχε φανεί όμορφος τότε, αλλά τώρα τον θεωρούσε κάτι τελείως διαφορετικό. Ήταν ο Γουίλ, σε όλη του την τέλεια ατέλεια· ο Γουίλ, η καρδιά του οποίου ήταν τόσο ευαίσθητη όσο και επιφυλακτική· ο Γουίλ, που αγαπούσε όχι συνετά αλλά ολοκληρωτικά και με όλα όσα είχε.

«Τες», είπε ξανά, δισταζοντας από τη σιωπή της, και μπήκε μέσα, μισοκλείνοντας την πόρτα πίσω του. «Εγώ – η Σάρλοτ είπε ότι ήθελες να μου μιλήσεις...»

«Γουίλ», είπε, και ήξερε ότι ήταν υπερβολικά χλομή, και το δέρμα της ήταν λεχιασμένο από τα δάκρυα, τα μάτια της ακόμη κόκκινα, αλλά δεν είχε σημασία, επειδή ήταν ο Γουίλ, και άπλωσε τα χέρια της, κι εκείνος ήρθε αμέσως και τα έπιασε, κλείνοντάς τα στα δικά του ζεστά, σημαδεμένα δάχτυλα.

«Πώς αισθάνεσαι;» ρώτησε, με τα μάτια του να ψάχνουν το πρόσωπό της. «Πρέπει να σου μιλήσω, αλλά δεν θέλω να σε επιβαρύνω μέχρι να είσαι ξανά τελείως καλά».

«Είμαι καλά», είπε, ανταποδίδοντας την πίεση των δακτύλων του με τα δικά της. «Το ότι είδα τον Τζεμ καθησύχασε το μυαλό μου. Συνέβη το ίδιο και με το δικό σου;»

Απέστρεψε τα μάτια του από τα δικά της, αν και τα χέρια του δεν χαλάρωσαν γύρω από τα δικά της. «Ναι» είπε «και όχι».

«Το μυαλό σου καθησυχάστηκε» είπε «αλλά όχι και η καρδιά σου».

«Ναι», είπε εκείνος. «Ναι. Αυτό ακριβώς. Με ξέρεις τόσο καλά, Τες». Χαμογέλασε μελαγχολικά. «Είναι ζωντανός, και είμαι ευγνώμων γι' αυτό. Αλλά επέλεξε ένα μονοπάτι μεγάλης μοναξιάς. Η Αδελφότητα – τρώνε μόνοι τους, και περπατάνε μόνοι τους, ξυπνάνε μόνοι τους και αντιμετωπίζουν τη νύχτα μόνοι τους. Θα τον απάλλασσα από αυτό αν μπορούσα».

«Τον απάλλαξες από όλα όσα μπορούσες να τον απαλλάξεις», είπε χαμηλόφωνα η Τέσα. «Όπως σε απάλλαξε κι εκείνος, και όλοι μας προσπαθήσαμε τόσο σκληρά να απαλλάξουμε ο ένας τον άλλο. Στο τέλος πρέπει να κάνουμε όλοι τις επιλογές μας».

«Δες ότι δεν πρέπει να θρηνώ;»

«Όχι. Θρήνησε. Και οι δυο μας θα θρηνήσουμε. Θρήνησε αλλά μην κατηγορείς τον εαυτό σου, γιατί δεν φέρεις καμία ευθύνη γι' αυτό».

Χαμήλωσε το βλέμμα του στα ενωμένα χέρια τους. Πολύ απαλά χάιδεψε τις κορυφές των αρθρώσεων της με τους αντίχειρές του. «Ίσως όχι», είπε. «Αλλά υπάρχουν άλλα πράγματα για τα οποία φέρω ευθύνη».

Η Τέσα πήρε μια γρήγορη, ρηχή ανάσα. Η φωνή του είχε χαμηλώσει, και είχε μια τραχύτητα την οποία η Τέσα δεν είχε ακούσει μετά από...

με την ανάσα του απαλή και καυτή πάνω στο δέρμα της έως ότου ανέπνεε κι εκείνη το ίδιο βαριά, με τα χέρια

της να γλιστράνε στους ώμους του, στα μπράτσα του, στα πλευρά του...

Ανοιγόκλεισε γρήγορα τις βλεφαρίδες της και τράβηξε τα χέρια της από τα δικά του. Τώρα δεν τον κοιτούσε, παρά έβλεπε το φως της φωτιάς να αντανακλά στα τοιχώματα της σπηλιάς, και άκουγε τη φωνή του στο αφτί της, και όλα της είχαν φανεί σαν όνειρο εκείνη τη στιγμή, στιγμές βγαλμένες από την αληθινή ζωή, λες και λάμβαναν χώρα σε κάποιον άλλο κόσμο. Ακόμα και τώρα δυσκολευόταν να πιστέψει ότι είχε συμβεί καν.

«Τέσα;» Η φωνή του ήταν διστακτική, τα χέρια του ακόμη απλωμένα. Ένα κομμάτι του εαυτού της ήθελε να τα πάρει, να τον τραβήξει δίπλα της στο κρεβάτι και να τον φιλήσει, να ξεχάσει τον εαυτό της μέσα στον Γουίλ όπως είχε κάνει εκείνη τη φορά. Γιατί ήταν εξίσου αποτελεσματικός με οποιοδήποτε ναρκωτικό.

Και μετά θυμήθηκε τα θολά μάτια του Γουίλ στο καταγώγιο οπίου τα όνειρα της ευτυχίας που διαλύθηκαν αμέσως όταν πέρασαν οι επιπτώσεις του καπνού. Όχι. Κάποια πράγματα μπορούσες να τα νικήσεις μόνο αν τα αντιμετώπισεις. Πήρε μια βαθιά ανάσα, και κοίταξε τον Γουίλ.

«Ξέρω τι θα έλεγες», είπε. «Σκέφτεσαι αυτό που συνέβη ανάμεσά μας στο Κάντερ Άιντρις, επειδή νομίζαμε ότι ο Τζεμ ήταν νεκρός, και ότι θα πεθαίναμε κι εμείς. Είσαι έντιμος άνθρωπος, Γουίλ, και ξέρεις τι πρέπει να κάνεις τώρα. Πρέπει να μου προτείνεις γάμο».

Ο Γουίλ, ο οποίος είχε μείνει τελείως ακίνητος, απέδειξε ότι μπορούσε ακόμη να την εκπλήξει, και γέλασε. Ήταν ένα απαλό γέλιο, και μελαγχολικό. «Δεν περίμενα να είσαι τόσο ειλικρινής, αλλά φαντάζομαι ότι θα έπρεπε να το περιμένω. Την ξέρω την Τέσα μου».

«Είμαι η Τέσα σου», είπε. «Αλλά, Γουίλ. Δεν θέλω να μιλήσεις τώρα. Όχι για γάμο, όχι για παντοτινές υποσχέ-

σεις...»

Ο Γουίλ κάθισε στην άκρη του κρεβατιού. Φορούσε τον εξοπλισμό εκπαίδευσης, και το φαρδύ πουκάμισό του ήταν σηκωμένο ψηλά γύρω από τους αγκώνες του, ο λαιμός ήταν ανοιχτός, και η Τέσα μπορούσε να δει στο δέρμα του τις ουλές από τη μάχη καθώς επουλώνονταν, τη λευκή ανάμνηση των θεραπευτικών ρούνων. Επίσης μπορούσε να δει στα μάτια του να ξεκινά ένας πόνος. «Μετανιώνεις γι' αυτό που συνέβη ανάμεσά μας;»

«Μπορεί κανείς να μετανιώσει για κάτι που, αν και ασύνετο, ήταν όμορφο;» είπε εκείνη, και ο πόνος στα μάτια του μαλάκωσε για να μετατραπεί σε σύγχυση.

«Τέσα. Αν φοβάσαι ότι νιώθω διστακτικός, υποχρεωμένος...»

«Όχι». Σήκωσε τα χέρια της. «Απλά νιώθω ότι η καρδιά σου θα πρέπει να είναι ένα κουβάρι από θλίψη και απελπισία και ευτυχία και σύγχυση, και δεν θέλω να κάνεις διακηρύξεις ενώ βρίσκεσαι υπό τέτοια πίεση. Και μη μου πεις ότι δεν βρίσκεσαι υπό πίεση, επειδή μπορώ να τη δω επάνω σου, και τη νιώθω κι εγώ. Βρισκόμαστε και οι δύο υπό πίεση, Γουίλ, και κανείς από τους δυο μας δεν είναι σε κατάσταση να πάρει αποφάσεις».

Για μια στιγμή δίστασε. Τα δάχτυλά του αιωρήθηκαν πάνω από την καρδιά του, εκεί όπου βρισκόταν ο ρούνος παραμπατάι, αγγίζοντάς τον ελαφρά – η Τέσα αναρωτήθηκε αν συνειδητοποιούσε ποτέ ότι έκανε αυτή την κίνηση – και μετά είπε: «Μερικές φορές φοβάμαι ότι ίσως να είσαι υπερβολικά σοφή, Τέσα».

«Λοιπόν», είπε. «Ένας από τους δυο μας πρέπει να είναι».

«Υπάρχει κάτι που μπορώ να κάνω;» είπε. «Θα προτιμούσα να μη φύγω από το πλευρό σου. Εκτός κι αν το θέλεις».

Η Τέσα άφησε το βλέμμα της να πέσει στο κομοδί-

νο, όπου βρίσκονταν στοιβαγμένα τα βιβλία που διάβαζε πριν την επίθεση των αυτόματων στο Ινστιτούτο – ένιωθε σαν να είχαν περάσει χίλια χρόνια. «Θα μπορούσες να μου διαβάσεις», είπε. «Αν δεν σε πειράζει».

Ο Γουίλ σήκωσε το βλέμμα του, και χαμογέλασε. Ήταν ένα μελαγχολικό, παράξενο χαμόγελο, αλλά ήταν αληθινό, και θύμιζε Γουίλ. Η Τέσα τού το ανταπέδωσε. «Δεν με πειράζει», είπε εκείνος. «Καθόλου».

Και έτσι, περίπου ένα τέταρτο αργότερα, ο Γουίλ, βρέθηκε να κάθεται σε μια πολυθρόνα, διαβάζοντας από τον *Ντέιβιντ Κόπερφιλντ*, όταν η Σάρλοτ έσπρωξε την πόρτα του δωματίου τής Τέσα απαλά με τα δάχτυλά της και κοίταξε μέσα. Δεν μπορούσε παρά να νιώθει αγωνία – ο Γουίλ έδειχνε τόσο απελπισμένος όταν τον βρήκε να κάθεται στο πάτωμα της αίθουσας εκπαίδευσης, τόσο μόνος, και η Σάρλοτ θυμήθηκε το φόβο που ένιωθε πάντα, ότι αν ο Τζεμ τούς άφηνε ποτέ, όταν θα έφευγε θα έπαιρνε μαζί του όλα τα καλά πράγματα από τον Γουίλ. Αλλά και η Τέσα, ήταν ακόμη τόσο εύθραυστη...

Η απαλή φωνή του Γουίλ γέμιζε το δωμάτιο, μαζί με τη χαμηλή λάμψη της φωτιάς στο τζάκι. Η Τέσα ήταν ξαπλωμένη στο πλευρό της, με τα καστανά μαλλιά της απλωμένα πάνω στο μαξιλάρι της, κοιτάζοντας τον Γουίλ, το πρόσωπο του οποίου ήταν σκυμμένο πάνω από τις σελίδες, με ένα βλέμμα τρυφερότητας στα μάτια της, μια τρυφερότητα που αντικατοπτριζόταν στην απαλότητα της φωνής του Γουίλ καθώς διάβαζε. Ήταν μια τρυφερότητα τόσο προσωπική και τόσο βαθιά ώστε η Σάρλοτ οπισθοχώρησε αμέσως, αφήνοντας την πόρτα να κλείσει αθόρυβα πίσω της.

Ωστόσο, η φωνή του Γουίλ την ακολουθούσε στο διάδρομο καθώς απομακρυνόταν, με την καρδιά της λίγο πιο ελαφριά από ό,τι ήταν πριν από μερικά λεπτά.

«... και δεν μπορώ να τον προσέχω, αν αυτό δεν είναι κάτι υπερβολικά τολμηρό για να πω, τόσο στενά όσο θα ήθελα. Αλλά αν λάβει χώρα κάποια απάτη ή προδοσία εναντίον του, ελπίζω ότι η απλή αγάπη και η αλήθεια θα είναι αρκετά ισχυρές στο τέλος. Ελπίζω ότι η πραγματική αγάπη και η αλήθεια θα είναι πιο δυνατές στο τέλος από κάθε κακό ή δυστυχία στον κόσμο...»

24

το μείτρο της αγάπης

Το μέτρο της αγάπης είναι να αγαπάς δίχως μέτρο.

— αποδίδεται στον Άγιο Αυγουστίνο

Η αίθουσα του Συμβουλίου ήταν γεμάτη φως. Ένας μεγάλος διπλός κύκλος είχε ζωγραφιστεί επάνω στην υπερψωμένη εξέδρα στο μπροστινό μέρος της αίθουσας, και στο χώρο ανάμεσα στους κύκλους υπήρχαν ρούντοι: ρούντοι δεσίματος, ρούντοι γνώσης, ρούντοι ικανότητας και δεξιοτεχνίας, και οι ρούντοι που συμβόλιζαν το όνομα της Σόφι. Η Σόφι ήταν γονατισμένη στο κέντρο των κύκλων. Τα σκούρα της μαλλιά ήταν λυτά και έπεφταν ως τη μέση της, ένας καταρράκτης από σκούρες μπούκλες επάνω στον ακόμα πιο σκούρο εξοπλισμό της. Έδειχνε πολύ όμορφη στο φως που έμπαινε από το φεγγίτη του θόλου, και η ουλή στο μάγουλό της ήταν κόκκινη σαν τριαντάφυλλο.

Η Ύπατος στεκόταν από πάνω της, με τα λευκά της χέρια σηκωμένα, κρατώντας το Θανάσιμο Κύπελλο. Η Σάρλοτ φορούσε έναν απλό κόκκινο μανδύα που έπεφτε φαρδύς γύρω της. Το μικρό της πρόσωπο ήταν σοβαρό και αυστηρό. «Πάρε το Κύπελλο, Σοφία Κόλινς», είπε,

και στο δωμάτιο επικρατούσε νεκρική σιωπή. Η αίθουσα του Συμβουλίου δεν ήταν γεμάτη, αλλά η σειρά στην οποία καθόταν η Τέσα στο πίσω μέρος ήταν: Ο Γκίντεον και ο Γκείμεπριελ, η Σέσιλι και ο Χένρι, κι εκείνη και ο Γουίλ, όλοι τους έσκυβαν μπροστά με ανυπομονησία, περιμένοντας την Ανύψωση της Σόφι. Στην κάθε άκρη της εξέδρας στεκόταν ένας Σιωπηλός Αδελφός, με τα κεφάλια τους σκυμμένα, τους μανδύες τους να δείχνουν σαν να είχαν σκαλιστεί στο μάρμαρο.

Η Σάρλοτ χαμήλωσε το Κύπελλο, και το έτεινε προς τη Σόφι, η οποία το πήρε προσεκτικά.

«Ορκίζεσαι, Σοφία Κόλινς, να απαρνηθείς τον θνητό κόσμο και να ακολουθήσεις το μονοπάτι του Κυνηγού των Σκιών; Θα δεχτείς μέσα σου το αίμα του Αγγέλου Ραζιήλ και θα τιμάς αυτό το αίμα; Ορκίζεσαι να υπηρετείς το Ενκλάβιο, να ακολουθείς το Νόμο όπως ορίζεται από τη Διαθήκη, και να υπακούς το λόγο του Συμβουλίου; Θα υπερασπίζεσαι αυτό που είναι ανθρωπινό και θνητό, γνωρίζοντας ότι δεν θα υπάρξει ούτε ανταμοιβή ούτε ευγνωμοσύνη για την υπηρεσία σου παρά μόνο τιμή;»

«Ορκίζομαι», είπε η Σόφι, με τη φωνή της πολύ σταθερή.

«Μπορείς να γίνεις μια ασπίδα για τους αδύναμους, ένα φως στο σκοτάδι, μια αλήθεια ανάμεσα στα ψέματα, ένας πύργος στην πλημμύρα, ένα μάτι για να βλέπει όταν οι άλλοι είναι τυφλοί;»

«Μπορώ».

«Και όταν πεθάνεις, θα παραχωρήσεις το σώμα σου στους Νεφιλίμ για να το κάψουν, έτσι ώστε οι στάχτες σου να χρησιμοποιηθούν για να χτιστεί η Πόλη των Οστών;»

«Θα το παραχωρήσω».

«Τότε πιες», είπε η Σάρλοτ. Η Τέσα άκουσε τον Γκίντεον να παίρνει μια κοφτή ανάσα. Αυτό ήταν το επικίνδυνο κομμάτι του τελετουργικού. Ήταν το κομμάτι που μπο-

ρούσε να σκοτώσει τους ανεκπαιδευτους ή τους ανάξιους.

Η Σόφι έσκυψε το σκούρο κεφάλι της και ακούμπησε το Κύπελλο στα χείλη της. Η Τέσα έγειρε μπροστά, με το στήθος της σφιγμένο από την ανησυχία. Ένωσε το χέρι του Γουίλ να γλιστράει πάνω από το δικό της, ένα ζεστό, παρηγορητικό βάρος. Ο λαιμός της Σόφι κινείτο καθώς κατάπινε.

Ο κύκλος που περιέβαλλε εκείνη και τη Σάρλοτ λαμπάδιασε μία φορά με ένα ψυχρό, μπλε-λευκό φως, κρύβοντάς τις και τις δύο. Όταν έσβησε, η Τέσα βλεφάριζε για να διώξει τα αστεράκια από τα μάτια της καθώς το φως λιγότευε. Ανοιγόκλεισε τα βλέφαρά της γρήγορα, και είδε τη Σόφι να σηκώνει το Κύπελλο. Ύπήρχε μια λάμψη γύρω από το Κύπελλο που κρατούσε καθώς το έδινε ξανά στη Σάρλοτ, η οποία χαμογελούσε πλατιά.

«Είσαι Νεφιλίμ τώρα», είπε. «Σε ονομάζω Κυνηγό των Σκιών Σοφία, από το αίμα του Κυνηγού των Σκιών Τζόναθαν, παιδί των Νεφιλίμ. Σήκω, Σοφία».

Και η Σόφι σηκώθηκε, ανάμεσα στις επευφημίες του πλήθους, με τις επευφημίες του Γκίντεον να είναι οι πιο δυνατές. Η Σόφι χαμογελούσε, και ολόκληρο το πρόσωπό της έλαμπε στο χειμωνιάτικο φως που εισέβαλλε από τον διάφανο φεγγίτη. Σκιές άρχισαν να κινούνται στο πάτωμα, αστραπιαίες και γρήγορες. Η Τέσα κοίταξε προς τα επάνω με δέος – κάτι λευκό σχημάτιζε γραμμές στα παράθυρα, και στροβιλιζόταν απαλά πίσω από το τζάμι.

«Χίονι», είπε σιγανά ο Γουίλ στο αφτί της. «Καλά Χριστούγεννα, Τέσα».

Εκείνο το βράδυ ήταν το ετήσιο χριστουγεννιάτικο πάρτι του Ενκλάβιου. Ήταν η πρώτη φορά που η Τέσα έβλεπε τη μεγάλη αίθουσα χορού στο Ινστιτούτο να ανοίγει και να γεμίζει με κόσμο. Τα τεράστια παράθυρα έλαμπαν από

το φως που αντικατοπτριζόταν επάνω τους, ρίχνοντας μια χρυσαφένια γυαλάδα στο στιλβωμένο πάτωμα. Πίσω από τα σκοτεινά τζάμια, μπορούσε κανείς να δει το χιόνι να πέφτει, σε μεγάλες απαλές λευκές νιφάδες, αλλά μέσα στο Ινστιτούτο τα πάντα ήταν ζεστά και χρυσαφένια και ασφαλή.

Τα Χριστούγεννα κοντά στους Κυνηγούς των Σκιών δεν έμοιαζαν με τα Χριστούγεννα όπως τα ήξερε η Τέσα. Δεν υπήρχαν στεφάνια, δεν τραγουδούσαν τα κάλαντα, δεν υπήρχαν χριστουγεννιάτικες κροτίδες. Υπήρχε ένα δέντρο, αν και δεν ήταν στολισμένο με τον παραδοσιακό τρόπο. Ένα τεράστιο έλατο υψωνόταν σχεδόν ως το ταβάνι στην άλλη άκρη της αίθουσας χορού. (Όταν ο Γουίλ ρώτησε τη Σάρλοτ πώς στο καλό είχε βρεθεί εκεί, εκείνη είχε απλά ανεμίσει αδιάφορα τα χέρια της και είχε πει κάτι για τον Μάγκνους). Κεριά ισορροπούσαν σε κάθε κλαδί, αν και η Τέσα δεν μπορούσε να δει πώς είχαν στερεωθεί ή πώς στηρίζονταν. Έριχναν ένα ακόμα πιο χρυσαφένιο φως στην αίθουσα.

Δεμένοι στα κλαδιά του δέντρου –και κρεμασμένοι από τις λάμπες στους τοίχους, και στα τραπέζια, καθώς και από τα πόμολα στις πόρτες– υπήρχαν χρυστάλλινοι γυαλιστεροί ρούνι, ο καθένας από τους οποίους ήταν διάφανος σαν γυαλί και ωστόσο διαθλούσαν το φως, ρίχνοντας τρεμάμενα ουράνια τόξα στην αίθουσα. Οι τοίχοι ήταν διακοσμημένοι με πλεγμένα στεφάνια από πουρνάρι και κισσό, και κόκκινα μούρα έλαμπαν πάνω στα πράσινα φύλλα. Εδώ κι εκεί υπήρχαν κλαδιά από γκι με λευκά μούρα. Ένα τέτοιο μάλιστα ήταν δεμένο στο κολάρο του Τσερτς ο οποίος τριγυρνούσε κάτω από τα χριστουγεννιάτικα τραπέζια και έδειχνε εξοργισμένος.

Η Τέσα σκέφτηκε ότι δεν πρέπει να είχε ξαναδεί τόσο πολύ φαγητό. Τα τραπέζια ήταν φορτωμένα με μερίδες

από κοτόπουλο και γαλοπούλα, κυνήγι και λαγούς, χριστουγεννιάτικο χοιρινό και πίτες, λεπτά σάντουιτς, παγωτά και τρούφες, και γαλατόπιτες και πουτίγκες κρέμας, πολύχρωμα ζελεδάκια, κέικ φρούτων και χριστουγεννιάτικες πουτίγκες με μπράντι, σορμπέ, κρασί με μυρωδικά και μεγάλα ασημένια μπολ με χριστουγεννιάτικο παντς. Ύπήρχαν βάζα φορτωμένα με άφθονα κεράσματα και γλυκά, και σακουλάκια του Άη Βασίλη, το καθένα από τα οποία περιείχε ένα κομμάτι κάρβουνο, λίγη ζάχαρη ή μια σταγόνα λεμονιού, για να δείξει στον παραλήπτη αν η συμπεριφορά του εκείνη τη χρονιά ήταν άτακτη, γλυκιά ή ξινή. Νωρίτερα είχε προηγηθεί τσάι και δώρα μόνο για τους ένοικους του Ινστιτούτου, οι οποίοι αντάλλαξαν τα δώρα τους πριν φτάσουν οι καλεσμένοι – η Σάρлот, καθισμένη στα πόδια του Χένρι ο οποίος καθόταν στην αναπηρική του πολυθρόνα, άνοιγε το ένα δώρο μετά το άλλο για το μωρό που θα ερχόταν τον Απρίλιο. (Το όνομα του οποίου αποφασίστηκε ότι θα ήταν Τσαρλς. «Τσαρλς Φέρτσαϊλντ», είχε πει περήφανα η Σάρлот, σηκώνοντας ψηλά τη μικρή κουβέρτα που της είχε πλέξει η Σόφι, με τα γράμματα Τ.Φ. κεντημένα στη γωνία).

«Τσαρλς Μπιούφορντ Φέρτσαϊλντ», την είχε διορθώσει ο Χένρι.

Η Σάρлот είχε κάνει μια γκριμάτσα. Η Τέσα, γελώντας, είχε ρωτήσει: «Φέρτσαϊλντ; Όχι Μπράνγουελ;»

Η Σάρлот είχε χαμογελάσει συννεσταλμένα. «Είμαι η Ύπατος. Αποφασίστηκε ότι σ' αυτή την περίπτωση το παιδί θα πάρει το δικό μου όνομα. Ο Χένρι δεν έχει πρόβλημα, σωστά Χένρι;»

«Καθόλου», είχε πει ο Χένρι. «Ειδικότερα εφόσον το Τσαρλς Μπιούφορντ Μπράνγουελ θα ακουγόταν μάλλον ανόητο, αλλά το Τσαρλς Μπιούφορντ Φέρτσαϊλντ ηχεί εξαίσια».

«Χένρι...»

Τώρα η Τέσα χαμογελούσε στην ανάμνηση. Στεκόταν κοντά στο χριστουγεννιάτικο δέντρο, παρακολουθώντας τα μέλη του Ενκλάβιου σε όλη τους την κομψότητα – τις γυναίκες με κοσμήματα στους σκούρους τόνους του χειμώνα, φορέματα από κόκκινο σατέν και μετάξι στο χρώμα του ζαφειριού και χρυσαφί ταφτά, τους άντρες με κομψή βραδινή ένδυση– να περιφέρονται στην αίθουσα και να γελάνε. Η Σόφι στεκόταν μαζί με τον Γκίντεον, ακτινοβολώντας και δείχνοντας χαλαρή με την κομψή πράσινη βελούδινη τουαλέτα της. Η Σέσιλι, ντυμένη στα μπλε, τριγύριζε εδώ κι εκεί, απολαμβάνοντας να κοιτάζει τα πάντα, και ο Γκέμπριελ με τα μακριά του μέλη, τα ανακατεμένα του μαλλιά και μια έκφραση θυμηδίας αλλά και λατρείας, την ακολουθούσε. Ένα τεράστιο κούτσουρο γύρω από το οποίο υπήρχαν πλεγμένα στεφάνια από κισσό και πουρνάρι, καιγόταν μέσα στο τεράστιο πέτρινο τζάκι, και πάνω από το τζάκι κρέμονταν δίχτυα που περιείχαν χρυσαφένια μήλα, φουντούκια, πολύχρωμο ποπκόρν, και γλυκά. Υπήρχε και μουσική, απαλή και μελαγχολική, και απ' ό,τι φαινόταν η Σάρλοτ είχε βρει επιτέλους έναν τρόπο να χρησιμοποιήσει το τραγούδι της Μπρίτζετ, γιατί ακουγόταν πάνω από τον ήχο των οργάνων, ρυθμικό και γλυκό.

*«Αλίμονο, αγάπη μου, με αδικείς
Όταν με διώχνεις με τέτοια σκληρότητα.
Και σε αγαπούσα τόσο καιρό,
Απολάμβανα τη συντροφιά σου.*

*Το Γκρίνσλιβς ήταν όλη μου η χαρά,
Το Γκρίνσλιβς ήταν η ευτυχία μου,
Το Γκρίνσλιβς ήταν η χρυσή μου καρδιά,
Και ποια άλλη παρά η Λαίδη του Γκρίνσλιβς;»*

«Ας βρέξει πατάτες», είπε μια μελωδική φωνή. «Ας ακουστούν μπουμπουνητά στο ρυθμό του Γκρίνσλιβς».

Η Τέσα αναπήδησε αιφνιδιασμένη και γύρισε. Ο Γουίλ είχε εμφανιστεί ξαφνικά στον αγώνα της, πράγμα εκνευριστικό, εφόσον τον έβγαχνε από τη στιγμή που είχε μπει στην αίθουσα και δεν μπορούσε να τον βρει πουθενά. Όπως πάντα, η εικόνα του με βραδινό κοστούμι –μπλε, μαύρο και λευκό– της έκοψε την ανάσα, αλλά έκρυψε το σκάλωμα στο στήθος της με ένα χαμόγελο. «Σαίξπηρ», είπε. «Οι Εύθυμες Κυράδες του Ουίνδσορ».

«Δεν είναι και από τα καλύτερά του έργα», είπε ο Γουίλ, μισοκλείνοντας τα γαλάζια του μάτια καθώς την παρατηρούσε. Η Τέσα είχε επιλέξει να φορέσει ροζ μετάξι εκείνο το βράδυ, και κανένα κόσμημα εκτός από μια βελούδινη κορδέλα, η οποία ήταν τυλιγμένη δύο φορές γύρω από το λαιμό της και κρεμόταν στην πλάτη της. Η Σόφι τής είχε χτενίσει τα μαλλιά –σαν χάρη τώρα, γιατί δεν ήταν πλέον καμαριέρα– και είχε πλέξει μικρά λευκά μούρα ανάμεσα στις μπούκλες του κότσου της. Η Τέσα ένιωθε πολύ κομψή και εξεζητημένη. «Αν και έχει και τις καλές του στιγμές».

«Πάντοτε κριτικός λογοτεχνίας», αναστέναξε η Τέσα, αποστρέφοντας το βλέμμα της από κείνον, και κοιτάζοντας στην άλλη άκρη της αίθουσας, όπου η Σάρλοτ συζητούσε με έναν ψηλό, ξανθό άντρα που η Τέσα δεν αναγνώριζε.

Ο Γουίλ έγειρε κοντά της. Είχε μια αμυδρή μυρωδιά από κάτι πράσινο και χειμωνιάτικο, έλατο ή κίτρο ή κυπαρίσσι. «Αυτά στα μαλλιά σου είναι μούρα από γκι», είπε, με την ανάσα του να χαϊδεύει το μάγουλό της. «Ουσιαστικά αυτό σημαίνει ότι ο καθένας μπορεί να σε φιλάει όποτε θέλει».

Τον κοίταξε με γουρλωμένα μάτια. «Πιστεύεις ότι θα

το δοκιμάσουν;»

Άγγιξε το μάγουλό της ελαφρά· φορούσε λευκά δερμάτινα γάντια, αλλά η Τέσα ένιωθε σαν να ακουμπούσε το δέρμα του στο δικό της. «Θα σκότωνα όποιον το δοκίμαζε».

«Λοιπόν», είπε η Τέσα. «Δεν θα ήταν η πρώτη φορά που θα έκανες κάτι σκανδαλώδες τα Χριστούγεννα».

Ο Γουίλ την κοίταξε για λίγο και μετά χαμογέλασε, με κείνο το σπάνιο χαμόγελό του που φώτιζε το πρόσωπό του και άλλαζε ολόκληρη τη φύση του. Ήταν ένα χαμόγελο που κάποτε η Τέσα ανησυχούσε ότι είχε χαθεί για πάντα, είχε χαθεί μαζί με τον Τζεμ στα σκοτάδια της Σιωπηλής Πόλης. Ο Τζεμ δεν ήταν νεκρός, αλλά ένα κομμάτι του Γουίλ είχε πάει μαζί του όταν έφυγε, ένα κομμάτι της καρδιάς του Γουίλ είχε αποσπαστεί και είχε θαφτεί εκεί ανάμεσα στους ψιθύρους των οστών. Και η Τέσα είχε ανησυχήσει, την πρώτη βδομάδα αμέσως μετά από αυτό, ότι ο Γουίλ δεν θα συνερχόταν, ότι θα ήταν για πάντα κάτι σαν φάντασμα, και θα τριγυρνούσε μέσα στο Ινστιτούτο, χωρίς να τρώει, γυρνώντας συνεχώς να μιλήσει σε κάποιον που δεν ήταν εκεί, με το φως στο πρόσωπό του να σβήνει καθώς θα θυμόταν και θα βυθιζόταν στη σιωπή.

Αλλά ήταν αποφασισμένη. Είχε ραγίσει και η δική της καρδιά, αλλά για να γιατρέψει του Γουίλ ήταν σίγουρη ότι έπρεπε πρώτα να γιατρέψει με κάποιο τρόπο τη δική της. Αμέσως όταν ανέκτησε τις δυνάμεις της, άρχισε να του φέρνει τσάι που εκείνος δεν ήθελε, και βιβλία που ήθελε, να τον πηγαινοφέρει στη βιβλιοθήκη και να απαιτεί τη βοήθειά του στην εκπαίδευση. Είπε στη Σάρλοτ να πάψει να του φέρεται σαν να είναι φτιαγμένος από γυαλί που θα έσπαγε και να τον στείλει έξω στην πόλη για να πολεμήσει, όπως τον έστελνε παλιά, με τον

Γκέιμπριελ ή τον Γκίντεον αντί για τον Τζεμ. Και η Σάρλοτ το είχε κάνει, με δυσκολία, αλλά ο Γουίλ επέστρεφε από αυτές τις μάχες ματωμένος και μελανιασμένος, αλλά με τα μάτια του ζωντανά και φωτεινά.

«Αυτό ήταν έξυπνο», της είχε πει αργότερα η Σέσιλι, καθώς στέκονταν στο παράθυρο, κοιτάζοντας τον Γουίλ και τον Γκέιμπριελ να συζητούν στην αυλή. «Το να είναι Νεφιλίμ δίνει στον αδελφό μου ένα σκοπό. Η αποστολή του Κυνηγού των Σκιών θα κλείσει τις ρωγμές μέσα του. Η αποστολή του, κι εσύ».

Η Τέσα είχε αφήσει την κουρτίνα να πέσει, σκεπτική. Εκείνη και ο Γουίλ δεν είχαν μιλήσει γι' αυτό που είχε γίνει στο Κάντερ Άιντρις, τη νύχτα που είχαν περάσει μαζί. Και μάλιστα, έμοιαζε μακρινή σαν όνειρο. Ήταν σαν κάτι που είχε συμβεί σε κάποιο άλλο άτομο, όχι σε κείνη, όχι στην Τέσα. Δεν ήξερε αν ο Γουίλ ένιωθε το ίδιο. Ήξερε ότι ο Τζεμ το γνώριζε ή το είχε μαντέψει, και τους είχε συγχωρήσει και τους δύο, αλλά ο Γουίλ δεν την είχε πλησιάσει ξανά, δεν είχε πει ότι την αγαπούσε, δεν την είχε ρωτήσει αν τον αγαπούσε από τη μέρα που είχε φύγει ο Τζεμ.

Της φαινόταν λες και είχε περάσει μια αιωνιότητα, αν και ήταν μόλις πριν δεκαπέντε μέρες που ο Γουίλ είχε έρθει και την είχε βρει μόνη της στη βιβλιοθήκη, και τη ρώτησε –μάλλον ξαφνικά– αν ήθελε να πάει μια βόλτα με την άμαξα μαζί του την επόμενη μέρα. Μπερδεμένη, η Τέσα είχε συμφωνήσει, ενώ από μέσα της αναρωτιόταν αν υπήρχε κάποιος άλλος λόγος που ήθελε την παρέα της. Κάποιο μυστήριο που ήθελε να εξερευνησει; Κάποια εξομολόγηση που ήθελε να κάνει;

Αλλά όχι, ήταν μια απλή βόλτα με την άμαξα στο πάρκο. Ο καιρός γινόταν όλο και πιο κρύος, και οι παρυφές των λιμνών είχαν παγώσει. Τα γυμνά κλαδιά των

δέντρων ήταν μελαγχολικά και όμορφα, και ο Γουίλ ξεκίνησε μια ευγενική συζήτηση μαζί της για τον καιρό και για τα μνημεία της πόλης. Έμοιαζε αποφασισμένος να συνεχίσει την επιμόρφωσή της σχετικά με το Λονδίνο από κει που την είχε αφήσει ο Τζεμ. Πήγαν στο Βρετανικό Μουσείο και στην Εθνική Πινακοθήκη, στους Κήπους Κιου και στον Καθεδρικό του Αγίου Παύλου, όπου η Τέσα έχασε τελικά την ψυχραιμία της.

Στέκονταν στον περίφημο Εξώστη των Ψιδύρων, με την Τέσα να γέρνει επάνω στο κάγκελο και να κοιτάζει τον καθεδρικό από κάτω. Ο Γουίλ μετέφραζε τη λατινική επιγραφή στον τοίχο της κρύπτης όπου ήταν θαμμένος ο Κρίστοφερ Ρεν – «*αν ψάχνεις το μνημείο του, κοίτα γύρω σου*» – όταν η Τέσα έκανε να βάλει αφηρημένα το χέρι της μέσα το δικό του. Εκείνος το τράβηξε αμέσως, κοκκινίζοντας.

Τον κοίταξε με έκπληξη. «Συμβαίνει κάτι;»

«Όχι», είπε, υπερβολικά γρήγορα. «Εγώ απλά – δεν σε έφερα εδώ για να σε εκμεταλλευτώ στον Εξώστη των Ψιδύρων».

Η Τέσα εξερράγη. «Δεν σου ζητάω να με εκμεταλλευτείς στον Εξώστη των Ψιδύρων! Αλλά μα τον Άγγελο, Γουίλ, θα σταματήσεις να είσαι τόσο ευγενικός;»

Την κοίταξε με έκπληξη. «Αλλά δεν θα προτιμούσες...»

«Δεν θα προτιμούσα. Δεν θέλω να είσαι ευγενικός! Θέλω να είσαι ο Γουίλ! Δεν θέλω να μου δείχνεις σημεία αρχιτεκτονικού ενδιαφέροντος λες και είσαι ξεναγός! Θέλω να λες θεότρελα, αστεία πράγματα και να φτιάχνεις τραγούδια και να είσαι...» Ο Γουίλ που ερωτεύτηκα, παραλίγο να πει. «Και να είσαι ο Γουίλ», ολοκλήρωσε τελικά τη φράση της. «Αλλιώς θα σε χτυπήσω με την ομπρέλα μου».

«Προσπαδώ να σε φλερτάρω», είπε αγανακτισμένα ο Γουίλ. «Να σε φλερτάρω σωστά. Γι' αυτό γίνονται όλα

αυτά. Το ξέρεις αυτό, έτσι δεν είναι;»

«Ο κύριος Ρότσεστερ δεν φλέρταρε ποτέ την Τζέιν Έιρ», επεσήμανε η Τέσα.

«Όχι, ντυνόταν γυναίκα και την κατατρόμαζε την καημένη την κοπέλα. Αυτό θέλεις;»

«Θα ήσουν πολύ άσχημη γυναίκα».

«Δεν θα ήμουν. Θα ήμουν εκθαμβωτική».

Η Τέσα γέλασε. «Να», είπε. «Να ο Γουίλ. Δεν είναι καλύτερα έτσι; Δεν το νομίζεις;»

«Δεν ξέρω», είπε ο Γουίλ, κοιτάζοντάς την. «Φοβάμαι να απαντήσω. Έχω ακούσει ότι όταν μιλάω, κάνω τις Αμερικανίδες να θέλουν να με χτυπήσουν με ομπρέλες».

Η Τέσα γέλασε ξανά, και μετά γελούσαν και οι δύο, με τα πνιχτά χαχανητά τους να αντηχούν στους τοίχους του Εξώστη των Ψιδύρων. Ύστερα από αυτό τα πράγματα ήταν πολύ πιο εύκολα ανάμεσά τους, και το χαμόγελο του Γουίλ καθώς τη βοηθούσε να κατέβει από την άμαξα όταν επέστρεψαν ήταν λαμπερό και αληθινό.

Εκείνη τη νύχτα ακούστηκε ένας απαλός χτύπος στην πόρτα της Τέσα, και όταν πήγε να την ανοίξει, δεν βρήκε κανέναν εκεί, μονάχα ένα βιβλίο στο πάτωμα του διαδρόμου. Η *Ιστορία Δύο Πόλεων*. Παράξενο δώρο, είχε σκεφτεί. Υπήρχε ένα αντίτυπο του βιβλίου στη βιβλιοθήκη, το οποίο μπορούσε να διαβάζει όσο συχνά ήθελε, αλλά αυτό ήταν ολοκαίνουριο, με μια απόδειξη από το Χάτσαρντς στη δεύτερη σελίδα. Μόνο όταν το πήρε στο κρεβάτι μαζί της συνειδητοποίησε ότι στη δεύτερη σελίδα υπήρχε και μια σημείωση.

Τες, Τες, Τέσα.

Υπήρξε ποτέ πιο όμορφος ήχος από το όνομά σου; Όταν το λέω δυνατά η καρδιά μου κουδουνίζει. Είναι δύσκολο να το φανταστείς αυτό, έτσι δεν είναι – μια καρδιά να

κουδουνίζει; Αλλά έτσι είναι όταν με αγγίζεις, λες και η καρδιά μου κουδουνίζει στο στήθος μου και ο ήχος κάνει τις φλέβες μου να δονούνται και διαλύει τα κόκαλά μου από τη χαρά.

Γιατί έχω γράψει αυτά τα λόγια σ' αυτό το βιβλίο; Εξαιτίας σου. Μου έμαδες να αγαπάω αυτό το βιβλίο, ενώ το περιφρονούσα. Όταν το διάβασα για δεύτερη φορά, με ανοιχτό μυαλό και καρδιά, ένωσα την πιο απόλυτη απελπισία και ζήλια για τον Σίντνεϊ Κάρτον – ναι, για τον Σίντνεϊ, γιατί παρόλο που δεν είχε ελπίδα ότι η γυναίκα που αγαπούσε θα τον αγαπούσε, τουλάχιστον μπορούσε να της πει για την αγάπη του. Τουλάχιστον μπορούσε να κάνει κάτι για να αποδείξει το πάθος του, ακόμα κι αν αυτό το κάτι ήταν να πεθάνει.

Θα επέλεγα το θάνατο για να έχω μια ευκαιρία να σου πω την αλήθεια, Τέσα, αρκεί να με διαβεβαίωνε κάποιος ότι ο θάνατος θα ήταν δικός μου. Και γι' αυτό ζήλευα τον Σίντνεϊ, επειδή ήταν ελεύθερος.

Και τώρα επιτέλους είμαι ελεύθερος, και μπορώ τελικά να σου πω, χωρίς να φοβάμαι ότι θα σε βάλω σε κίνδυνο, όλα όσα νιώθω στην καρδιά μου.

Δεν είσαι το τελευταίο όνειρο της ψυχής μου.

Είσαι το πρώτο όνειρο, το μοναδικό όνειρο που δεν μπόρεσα ποτέ να εμποδίσω τον εαυτό μου να ονειρεύεται. Είσαι το πρώτο όνειρο της ψυχής μου, και ελπίζω ότι από αυτό το όνειρο θα έρθουν κι άλλα όνειρα, που θα κρατήσουν μια ζωή.

Με ελπίδα επιτέλους,

Γουίλ Χέροντεϊλ

Είχε απομείνει έτσι καδισμένη για πολλή ώρα μετά από αυτό, κρατώντας το βιβλίο χωρίς να το διαβάζει, παρακολουθώντας την αυγή να απλώνεται πάνω από το

Λονδίνο. Το πρωί είχε ντυθεί σχεδόν πετώντας, πριν αρπάξει το βιβλίο και τρέξει στο κάτω πάτωμα με αυτό. Έπιασε τον Γουίλ να βγαίνει από το δωμάτιό του, με τα μαλλιά του ακόμη νωπά από την κανάτα, και έπεσε στην αγκαλιά του, πιάνοντας τα πέτα του και τραβώντας τον επάνω της, θάβοντας το πρόσωπό της στο στήθος του. Το βιβλίο έπεσε με ένα γδούπο στο πάτωμα ανάμεσά τους καθώς εκείνος άπλωσε τα χέρια του για να την αγκαλιάσει, στρώνοντας τα μαλλιά της στην πλάτη της, ψιθυρίζοντας απαλά: «Τέσα, τι είναι, τι συμβαίνει; Δεν σου άρεσε...»

«Κανείς δεν μου έχει ξαναγράψει κάτι τόσο όμορφο», είπε, με το πρόσωπό της να πιέζει το στήθος του, τον απαλό χτύπο της καρδιάς του σταθερό κάτω από το πουκάμισό του και το σακάκι του. «Ποτέ».

«Το έγγραφα λίγο αφότου ανακάλυψα ότι η κατάρα ήταν ψεύτικη», είπε ο Γουίλ. «Σκόπευα να σου το δώσω τότε, αλλά...» Το χέρι του σφίχτηκε στα μαλλιά της. «Όταν έμαθα ότι είχες αρραβωνιαστεί τον Τζεμ, το έκρυψα. Δεν ήξερα ποτέ μπορούσα, ποτέ έπρεπε, να σου το δώσω. Και μετά χτες, όταν ήθελες να είμαι ο εαυτός μου, άρχισα να τρέφω αρκετές ελπίδες ώστε να βγάλω ξανά αυτά τα παλιά όνειρα, να τα ξεσκονίσω και να σου τα δώσω».

Πήγαν στο πάρκο εκείνη τη μέρα, παρόλο που ήταν μια παγωμένη φωτεινή μέρα, και δεν κυκλοφορούσε πολύς κόσμος. Η λίμνη γυάλιζε κάτω από τον χειμωνιάτικο ήλιο, και ο Γουίλ της έδειξε το μέρος όπου εκείνος και ο Τζεμ είχαν ταΐσει τις πάπιες κοτόπιτες. Ήταν η πρώτη φορά που τον έβλεπε να χαμογελά ενώ μιλούσε για τον Τζεμ.

Η Τέσα ήξερε ότι δεν μπορούσε να γίνει Τζεμ για τον Γουίλ. Κανείς δεν μπορούσε. Αλλά σιγά σιγά τα κενά μέρη στην καρδιά του γέμιζαν. Το να έχει τη Σέσιλι κοντά του ήταν χαρά για τον Γουίλ· η Τέσα μπορούσε να το

δει όταν κάθονταν μαζί μπροστά στη φωτιά, συζητώντας χαμηλόφωνα στα ουαλικά, και τα μάτια του έλαμπαν· είχε αρχίσει μάλιστα να συμπαθεί ακόμα και τον Γκείμπριελ και τον Γκίντεον, και του στέκονταν σαν φίλοι του, αν και κανείς δεν θα μπορούσε να γίνει φίλος όπως ο Τζεμ. Και φυσικά, η αγάπη της Σάρλοτ και του Χένρι ήταν ακλόνητη όπως πάντα. Η πληγή δεν θα έφευγε ποτέ, η Τέσα το ήξερε, ούτε για τον εαυτό της και ούτε για τον Γουίλ, αλλά καθώς ο καιρός γινόταν όλο και πιο ψυχρός και ο Γουίλ χαμογελούσε περισσότερο και έτρωγε πιο τακτικά και το μελαγχολικό βλέμμα ξεθώριαζε από τα μάτια του, η Τέσα άρχισε να ανασαίνει πιο εύκολα, γνωρίζοντας ότι αυτό το βλέμμα δεν ήταν θνητό.

«Χμμ», είπε τώρα, στηρίζοντας το σώμα του πίσω στις φτέρες του καθώς επιδεωρούσε την αίθουσα του χορού. «Ίσως να έχεις δίκιο. Νομίζω ότι ήταν περίπου Χριστούγεννα όταν απέκτησα κι εγώ τον ουαλικό μου δράκο».

Όταν το άκουσε αυτό, η Τέσα προσπάθησε πολύ σκληρά να μην κοκκινίσει. «Πώς έγινε αυτό;»

Ο Γουίλ ανέμιση το χέρι του αδιάφορα. «Ήμουν μεθυσμένος...»

«Ανοησίες. Ποτέ δεν ήσουν στ' αλήθεια μεθυσμένος».

«Το αντίθετο – για να μάθεις πώς να προσποιείσαι τον μεθυσμένο, πρέπει να μεθύσεις τουλάχιστον μία φορά, για να έχεις ένα σημείο αναφοράς. Ο Εξαδάχτυλος Νάιτζελ έπινε μηλίτη...»

«Δεν εννοείς ότι υπάρχει στ' αλήθεια ένας Εξαδάχτυλος Νάιτζελ;»

«Φυσικά και υπάρχει...» ξεκίνησε να λέει ο Γουίλ με ένα μειδίαμα, το οποίο ξαφνικά έσβησε· κοιτούσε πέρα από την Τέσα, στην αίθουσα του χορού. Εκείνη γύρισε για να ακολουθήσει το βλέμμα του και είδε τον ίδιο ψηλό άντρα με τα ανοιχτόχρωμα μαλλιά με τον οποίο μιλούσε

νωρίτερα η Σάρλοτ να παραμερίζει το πλήθος και να κατευθύνεται προς το μέρος τους.

Ήταν γεροδεμένος, ίσως λίγο πριν τα σαράντα, με μια ουλή κατά μήκος του σαγονιού του. Με ανακατεμένα, ξανθωπά μαλλιά, και γαλάζια μάτια, και δέρμα μαυρισμένο από τον ήλιο. Έδειχνε ακόμα πιο σκούρο σε σύγκριση με το κολλαριστό λευκό πουκάμισό του. Είχε κάτι το οικείο, κάτι που έπαιζε με τη μνήμη της Τέσα.

Σταμάτησε μπροστά τους. Τα μάτια του τινάχτηκαν στον Γουίλ. Είχαν ένα πιο ανοιχτό μπλε χρώμα από του Γουίλ, σχεδόν γαλάζιο. Το δέρμα γύρω τους ήταν μαυρισμένο και ελαφρώς ρυτιδιασμένο. Είπε: «Είσαι ο Γουίλ Χέροντεϊλ;»

Ο Γουίλ ένευσε χωρίς να μιλήσει.

«Είμαι ο Ιλίας Κάρστερς», είπε ο άντρας. «Ο Τζεμ Κάρστερς ήταν ανιψιός μου».

Ο Γουίλ άσπρισε, και η Τέσα συνειδητοποίησε γιατί της φαινόταν γνωστός ο άντρας – υπήρχε κάτι, κάτι στον τρόπο που κινείτο και στο σχήμα των χεριών του, που της θύμιζε τον Τζεμ. Εφόσον ο Γουίλ έδειχνε ανίκανος να μιλήσει, η Τέσα είπε:

«Ναι, αυτός είναι ο Γουίλ Χέροντεϊλ. Κι εγώ είμαι η Τερέζα Γκρέι».

«Η μεταμορφίστρια», είπε ο άντρας – ο Ιλίας, θύμισε η Τέσα στον εαυτό της: οι Κυνηγοί των Σκιών χρησιμοποιούσαν ο ένας το μικρό όνομα του άλλου. «Ήσουν αρραβωνιασμένη με τον Τζέιμς πριν γίνει Σιωπηλός Αδελφός».

«Ήμουν», είπε χαμηλόφωνα η Τέσα. «Τον αγαπώ πολύ».

Της έριξε ένα βλέμμα – όχι έχθρας ή αμφισβήτησης, μονάχα περιέργειας. Μετά έστρεψε τη ματιά του στον Γουίλ. «Ήσουν ο παραμπατάι του;»

Ο Γουίλ βρήκε τη φωνή του. «Ακόμη είμαι», είπε, και έσφιξε το σαγόι του πεισματάρικα.

«Ο Τζέιμς μιλούσε για σένα», είπε ο Ιλάιιας. «Όταν έφυγα από την Κίνα, και επέστρεψα στην Άιντρις, του ζήτησα να έρθει να ζήσει μαζί μου. Τον είχαμε στείλει μακριά από τη Σαγκάη, θεωρώντας ότι δεν θα ήταν ασφαλής εκεί όσο οι υποτακτικοί του Γιανλούο κυκλοφορούσαν ελεύθεροι, ζητώντας ακόμη εκδίκηση. Αλλά όταν του ζήτησα να έρθει μαζί μου στην Άιντρις, είπε όχι, δεν μπορούσε. Του ζήτησα να το ξανασκεφτεί. Του είπα ότι ήμουν η οικογένειά του, το αίμα του. Αλλά είπε ότι δεν μπορούσε να αφήσει τον *παραμπατάι* του, ότι υπήρχαν κάποια πράγματα πιο σημαντικά από το αίμα». Τα γαλάζια μάτια του Ιλάιιας ήταν σταθερά. «Σου έφερα ένα δώρο, Γουίλ Χέροντειλ. Κάτι που σκόπευα να δώσω σε κείνον, όταν θα ενηλικιωνόταν, επειδή δεν ζούσε πλέον ο πατέρας του για να του το δώσει ο ίδιος. Αλλά τώρα δεν μπορώ να του το δώσω».

Ο Γουίλ ήταν σφιγμένος παντού, σαν μια χορδή τόξου, υπερβολικά τεντωμένη. Είπε: «Δεν έχω κάνει τίποτα για να αξίζω ένα δώρο».

«Νομίζω ότι έχεις κάνει». Ο Ιλάιιας έβγαλε από τη ζώνη στη μέση του ένα κοντό ξίφος μέσα σε ένα περίτεχνο θηκάρι. Το έτεινε στον Γουίλ, ο οποίος, μετά από μια στιγμή, το πήρε. Το θηκάρι ήταν καλυμμένο με περίτεχνα σχέδια φύλλων και ρούνων, προσεκτικά δουλεμένο, και έλαμπε κάτω από το χρυσαφένιο φως. Με μια αποφασιστική κίνηση ο Γουίλ τράβηξε το σπαθί από το θηκάρι και το κράτησε μπροστά στο πρόσωπό του.

Η λαβή ήταν καλυμμένη με το ίδιο μοτίβο ρούνων και φύλλων, αλλά η ίδια η λεπίδα ήταν απλή και γυμνή, εκτός από μια γραμμή λέξεων κατά μήκος του κέντρου της. Η Τέσα έσκυψε για να διαβάσει τις λέξεις πάνω στο μέταλλο.

Είμαι το Κορτάνα, από το ίδιο ατσάλι και την ίδια

φύση με το Ζουαγιούς και το Ντούρενταλ.

«Το Ζουαγιούς ήταν το σπαδί του Καρλομάγνου», είπε ο Γουίλ, με τη φωνή του ακόμη άκαμπτη με κείνον τον τρόπο που η Τέσα τώρα ήξερε ότι σήμαινε ότι προσπαθούσε να καταπνίξει τη συγκίνησή του. «Το Ντούρενταλ ήταν του Ρολάνδου. Αυτό το σπαδί έχει θρυλική καταγωγή».

«Σφυρηλατήθηκε από τον πρώτο κατασκευαστή όπλων για Κυνηγούς των Σκιών, τον Γουέιλαντ τον Σιδηρουργό. Έχει ένα φτερό από τη φτερούγα του Αγγέλου στη λαβή του», είπε ο Ιλάιас. «Ανήκει στην οικογένεια Κάρστερς εδώ και εκατοντάδες χρόνια. Έλαβα εντολή από τον πατέρα του Τζεμ να του το δώσω όταν θα έκλεινε τα δεκαοχτώ. Αλλά οι Σιωπηλοί Αδελφοί δεν μπορούν να δεχτούν δώρα». Κοίταξε τον Γουίλ. «Ήσουν ο παραμπατάι του. Θα πρέπει να το πάρεις εσύ».

Ο Γουίλ έβαλε απότομα το σπαδί ξανά στο δηκάρι του. «Δεν μπορώ να το πάρω. Δεν θα το πάρω».

Ο Ιλάιас έδειχνε άναυδος. «Πρέπει όμως», είπε. «Ήσουν ο παραμπατάι του, και σ' αγαπούσε...»

Ο Γουίλ έτεινε το σπαδί πίσω στον Ιλάιас Κάρστερς, με τη λαβή. Μετά από μια στιγμή ο Ιλάιас το πήρε, και ο Γουίλ γύρισε και έφευγε, εξαφανίστηκε μέσα στο πλήθος.

Ο Ιλάιас τον κοιτούσε να φεύγει σαστισμένος. «Δεν ήθελα να τον προσβάλω».

«Μιλήσατε για τον Τζεμ σε παρελθοντικό χρόνο», είπε η Τέσα. «Ο Τζεμ δεν είναι μαζί μας, αλλά δεν είναι νεκρός. Ο Γουίλ – δεν αντέχει να σκέφτεται κανείς τον Τζεμ ως χαμένο ή ξεχασμένο».

«Δεν εννοούσα ότι τον έχω ξεχάσει», είπε ο Ιλάιас. «Εννοούσα απλά ότι οι Σιωπηλοί Αδελφοί δεν έχουν συναισθήματα όπως εμείς. Δεν αισθάνονται όπως εμείς, Αν αγαπάνε...»

«Ο Τζεμ αγαπάει ακόμη τον Γουίλ», είπε η Τέσα. «Είτε

είναι Σιωπηλός Αδελφός είτε όχι. Υπάρχουν πράγματα που δεν μπορεί να καταστρέψει καμία μαγεία, επειδή είναι από μόνα τους μαγικά. Εσείς δεν τους είδατε ποτέ μαζί, εγώ όμως τους είδα».

«Ήθελα να του δώσω το Κορτάνα», είπε ο Γλάιιας. «Δεν μπορώ να το δώσω στον Τζέιμς, γι' αυτό σκέφτηκα ότι θα έπρεπε να το έχει ο παραμπατάι του».

«Η πρόθεσή σας ήταν καλή», είπε η Τέσα. «Αλλά, συγχωρήστε την αδιακρισία μου, κύριε Κάρστερς – δεν σκοπεύετε να αποκτήσετε ποτέ δικά σας παιδιά;»

Τα μάτια του γούρλωσαν. «Δεν σκέφτηκα...»

Η Τέσα κοίταξε το αστραφτερό σπαδί, και μετά τον άντρα που το κρατούσε. Μπορούσε να δει τον Τζεμ μέσα του λίγο, σαν να κοιτούσε την αντανάκλαση ενός πράγματος που αγαπούσε πάνω στον ελαφρύ κυματισμό του νερού. Αυτή η αγάπη, την οποία θυμόταν και που ήταν πανταχού παρούσα, έκανε τη φωνή της απαλή όταν μίλησε. «Αν δεν είστε σίγουρος» είπε «τότε κρατήστε το. Κρατήστε το για τους δικούς σας κληρονόμους. Ο Γουίλ θα το προτιμούσε. Γιατί δεν χρειάζεται ένα σπαδί για να θυμάται τον Τζεμ. Όσο εντυπωσιακή κι αν είναι η καταγωγή του».

Έκανε κρύο στα σκαλιά του Ινστιτούτου, έκανε κρύο εκεί που στεκόταν ο Γουίλ χωρίς παλτό ή καπέλο, και κοιτούσε την παγερή νύχτα. Ο άνεμος φυσούσε μικροσκοπικές χιονονιφάδες στα μάγουλά του, στα γυμνά του χέρια, και άκουσε, όπως πάντα, τη φωνή του Τζεμ στο πίσω μέρος του μυαλού του, να του λέει να μην είναι γελοίος, και να μπει μέσα πριν αρρωστήσει.

Ο Γουίλ πάντοτε θεωρούσε το χειμώνα την πιο αγνή εποχή – ακόμα και ο καπνός και η βρόμα του Λονδίνου παγιδεύονταν από το κρύο, πάγωναν και καθάριζαν.

Εκείνο το πρωί ο Γουίλ είχε σπάσει ένα στρώμα πάγου που είχε σχηματιστεί στο νερό της κανάτας του, πριν καταβρέξει με το παγωμένο υγρό το πρόσωπό του και κοιταχτεί τρέμοντας στον καθρέφτη, με τα υγρά του μαλλιά να ζωγραφίζουν στο πρόσωπό του μαύρες ρίγες. Το πρώτο χριστουγεννιάτικο πρωινό χωρίς τον Τζεμ εδώ και έξι χρόνια. Το πιο αγνό κρύο, που έφερνε τον πιο αγνό πόνο.

«Γουίλ». Η φωνή ήταν ένας πολύ οικείος ψίθυρος. Γύρισε το κεφάλι του, με μια εικόνα της Γριάς Μόλι να εμφανίζεται στο μυαλό του – αλλά τα φαντάσματα σπάνια απομακρύνονταν από το σημείο που είχαν πεθάνει ή που ήταν θαμμένα, και άλλωστε, τι μπορεί να τον ήθελε τώρα;

Ένα βλέμμα συνάντησε το δικό του, ευθύ και σκοτεινό. Η υπόλοιπη δεν ήταν ιδιαίτερα διάφανης, αλλά περισσότερο το περίγραμμά της διαγραφόταν ασημένιο: τα ξανθά μαλλιά, το κουκλίστικο πρόσωπο, το λευκό φόρεμα με το οποίο είχε πεθάνει. Αίμα, κόκκινο σαν λουλούδι, στο στήθος της.

«Τζέσαμιν», είπε.

«Καλά Χριστούγεννα, Γουίλ».

Η καρδιά του, η οποία είχε σταματήσει για μια στιγμή, άρχισε να χτυπά ξανά, με το αίμα να τρέχει γρήγορα στις φλέβες του. «Τζέσαμιν, γιατί – τι κάνεις εδώ;»

Κατσούφιασε λίγο. «Είμαι εδώ επειδή πέθανα εδώ», είπε, με τη φωνή της να γίνεται πιο δυνατή. Δεν ήταν ασυνήθιστο να αποκτά ένα φάντασμα μεγαλύτερη στερεότητα και ακουστική δύναμη όταν βρισκόταν κοντά σε έναν άνθρωπο, ειδικότερα έναν άνθρωπο που μπορούσε να το ακούσει. Έδειξε την αυλή στα πόδια τους, όπου ο Γουίλ την είχε κρατήσει στην αγκαλιά του τις τελευταίες της στιγμές, με το αίμα της να τρέχει πάνω στις πέτρες

του λιθόστρωτου. «Δεν χαιρέσαι που με βλέπεις, Γουίλ;»

«Θα έπρεπε;» είπε. «Τζέσι, συνήθως όταν βλέπω φαντάσματα, είναι επειδή υπάρχει κάποια εκκρεμής υπόθεση ή κάποια θλίψη που τα κρατάει σ' αυτό τον κόσμο».

Σήκωσε το κεφάλι της, κοιτάζοντας το χιόνι. Παρόλο που έπεφτε παντού γύρω της, δεν την άγγιζε, λες και στεκόταν κάτω από ένα τζάμι. «Και αν είχα κάποια θλίψη, θα με βοηθούσες να τη γιατρέψω; Δεν νοιαζόσουν και πολύ για μένα όσο ζούσα».

«Νοιαζόμουν», είπε ο Γουίλ. «Και λυπάμαι πολύ αν έδωσα την εντύπωση ότι δεν νοιαζόμουν καθόλου για σένα ή ότι σε μισούσα, Τζέσαμιν. Νομίζω ότι μου θύμιζες τον εαυτό μου περισσότερο από όσο ήθελα να παραδεχτώ, και γι' αυτό σε έκρινα με την ίδια σκληρότητα που θα είχα κρίνει και τον εαυτό μου».

Όταν το άκουσε αυτό, τον κοίταξε. «Απόλυτη ειλικρίνεια ήταν αυτό, Γουίλ; Πόσο έχεις αλλάξει!» Έκανε ένα βήμα προς τα πίσω, και ο Γουίλ είδε ότι τα πόδια της δεν είχαν αφήσει αποτυπώματα στο χιόνι πάνω στα σκαλιά. «Είμαι εδώ επειδή στη ζωή δεν ήθελα να είμαι Κυνηγός των Σκιών, να προστατεύω τους Νεφιλίμ. Τώρα έχω επιφορτιστεί την προστασία του Ινστιτούτου, για όσο καιρό χρειάζεται προστασία».

«Και δεν σε πειράζει;» ρώτησε. «Να είσαι εδώ, μαζί μας, ενώ θα μπορούσες να προχωρήσεις...»

Ζάρωσε τη μύτη της. «Δεν με ενδιέφερε να προχωρήσω. Όλοι είχαν τόσες απαιτήσεις από μένα στη ζωή, μόνο ο Άγγελος ξέριε πώς θα ήταν μετά. Όχι, είμαι ευτυχισμένη εδώ, να σας προσέχω όλους, κυκλοφορώντας ήσυχα και αόρατα». Τα ασημί μαλλιά της έλαμπαν στο φεγγαρόφωτο καθώς έγερνε το κεφάλι της προς το μέρος του. «Παρόλο που εσύ κοντεύεις να με τρελάνεις».

«Εγώ;»

«Όντως. Πάντοτε έλεγα ότι θα γινόσουν φρικτός μνηστήρας, Γουίλ, και βρίσκεσαι πολύ κοντά στο να το αποδείξεις».

«Σοβαρά τώρα;» είπε ο Γουίλ. «Επέστρεψες από το θάνατο σαν το φάντασμα του Γερο-Μάρλεϊ, για να μου γκρινιάξεις για τις ρομαντικές μου προοπτικές;»

«Ποιες προοπτικές; Έχεις πάει την Τέσα τόσες βόλτες με την άμαξα, ώστε βάζω στοίχημα ότι θα μπορούσε να σχεδιάσει ένα χάρτη του Λονδίνου από μνήμης, αλλά της έχεις κάνει πρόταση γάμου; Όχι. Μια κυρία δεν μπορεί να κάνει πρόταση γάμου στον εαυτό της, Γουίλιαμ, και δεν μπορεί να σου πει ότι σ' αγαπάει αν δεν δηλώσεις τις προθέσεις σου!»

Ο Γουίλ κούνησε το κεφάλι του. «Τζέσαμιν, είσαι αδιόρθωτη».

«Επίσης έχω και δίκιο», επεσήμανε. «Τι ακριβώς φοβάσαι;»

«Ότι αν όντως δηλώσω τις προθέσεις μου, θα μου πει ότι δεν με αγαπάει, όχι όπως αγαπούσε τον Τζεμ».

«Δεν θα σε αγαπάει όπως αγαπούσε τον Τζεμ. Θα σε αγαπάει όπως αγαπάει εσένα, τον Γουίλ, έναν τελειώς διαφορετικό άνθρωπο. Θα ήθελες να μην αγαπούσε τον Τζεμ;»

«Όχι, αλλά ούτε και θα ήθελα να παντρευτώ κάποια που δεν με αγαπάει».

«Θα πρέπει να τη ρωτήσεις για να το μάθεις αυτό», είπε η Τζέσαμιν. «Η ζωή είναι γεμάτη κινδύνους. Ο θάνατος είναι πολύ πιο απλός».

«Γιατί δεν σε είδα νωρίτερα, πού ήσουν όλο αυτό τον καιρό;» ρώτησε.

«Δεν μπορώ να μπω στο Ινστιτούτο ακόμη, και όταν είσαι έξω στην αυλή, είσαι πάντα με κάποιον άλλο. Προσπάθησα να περάσω από τις πόρτες, αλλά με εμποδίζει κάποια δύναμη. Τώρα είναι καλύτερα από πριν. Στην

αρχή μπορούσα να ανέβω μόνο μερικά σκαλιά. Τώρα είμαι όπως με βλέπεις». Έδειξε τη θέση της στη σκάλα. «Κάποια μέρα θα μπορέσω να μπω μέσα».

«Και όταν το κάνεις, θα διαπιστώσεις ότι το δωμάτιό σου είναι όπως ήταν πάντα, και το ίδιο και οι κούκλες σου», είπε ο Γουίλ.

Η Τζέσαμιν χαμογέλασε με ένα χαμόγελο που έκανε τον Γουίλ να αναρωτηθεί αν ήταν πάντα τόσο θλιμμένη ή αν ο θάνατος την είχε αλλάξει περισσότερο από όσο πίστευε ο Γουίλ ότι ήταν δυνατόν να αλλάξουν τα φαντάσματα. Πριν προλάβει να μιλήσει ξανά, όμως, μια έκφραση πανικού πέρασε από το πρόσωπό της, και εξαφανίστηκε σε μια δίνη χιονιού.

Ο Γουίλ γύρισε να δει τι την είχε τρομάξει. Οι πόρτες του Ινστιτούτου είχαν ανοίξει, και είχε εμφανιστεί ο Μάγκνους. Φορούσε ένα φαρδύ μάλλινο παλτό με γούνινο γιακά, και το ημίψηλο μεταξωτό καπέλο του είχε αρχίσει ήδη να γεμίζει με χιονονιφάδες.

«Έπρεπε να το ξέρω ότι θα σε έβρισκα εδώ, να κάνεις ό,τι μπορείς για να γίνεις παγάκι», είπε ο Μάγκνους, κατεβαίνοντας τα σκαλιά έως ότου στάθηκε δίπλα στον Γουίλ, κοιτάζοντας την αυλή.

Ο Γουίλ δεν ανέφερε την Τζέσαμιν. Για κάποιο λόγο ένιωθε ότι εκείνη δεν θα το ήθελε. «Έφευγες από το πάρτι; Ή απλά με έψαχνες;»

«Και τα δύο», είπε ο Μάγκνους, φορώντας ένα ζευγάρι λευκά γάντια. «Και μάλιστα, φεύγω από το Λονδίνο».

«Φεύγεις από το Λονδίνο;» είπε ο Γουίλ απογοητευμένος. «Δεν μπορεί να το εννοείς αυτό».

«Και γιατί να μην το εννοώ;» Ο Μάγκνους τίναξε με το δάχτυλό του μια χιονονιφάδα. Άστραψε γαλάζια και εξαφανίστηκε. «Δεν είμαι Λονδρέζος, Γουίλ. Εδώ και λίγο καιρό μένω με τον Γούλσει, αλλά το σπίτι του δεν είναι

σπίτι μου, και ο Γούλσεϊ κι εγώ βαριόμαστε γρήγορα ο ένας την παρέα του άλλου».

«Πού θα πας;»

«Στη Νέα Υόρκη. Στο Νέο Κόσμο! Μια νέα ζωή, μια νέα ήπειρος». Ο Μάγκνους σήκωσε τα χέρια του ψηλά. «Ίσως να πάρω και το γάτο σας μαζί μου. Η Σάρλοτ λέει ότι θρηνεί από τότε που έφυγε ο Τζεμ».

«Η αλήθεια είναι ότι δαγκώνει τους πάντες. Εσένα σε συμπαθεί. Πιστεύεις ότι θα του αρέσει η Νέα Υόρκη;»

«Ποιος ξέρει; Θα το ανακαλύψουμε μαζί. Το απροσδόκητο είναι αυτό που με εμποδίζει να πέσω σε τέλμα».

«Όλοι εμείς που δεν ζούμε για πάντα δεν μας αρέσει η αλλαγή τόσο όσο αρέσει σε εσάς που ζείτε για πάντα. Έχω βαρεθεί να χάνω ανθρώπους», είπε ο Γουίλ.

«Το ίδιο κι εγώ», είπε ο Μάγκνους. «Αλλά είναι όπως το είπα, σωστά; Μαθαίνεις να το αντέχεις».

«Έχω ακούσει ότι μερικές φορές οι άνθρωποι που χάνουν ένα χέρι ή ένα πόδι εξακολουθούν να νιώθουν τον πόνο σε αυτά τα άκρα, παρόλο που δεν υπάρχουν πια», είπε ο Γουίλ. «Έτσι είναι μερικές φορές. Μπορώ να νιώσω τον Τζεμ μαζί μου, αν και έχει φύγει, και είναι σαν να έχω χάσει ένα κομμάτι του εαυτού μου».

«Αλλά δεν τον έχεις χάσει», είπε ο Μάγκνους. «Δεν είναι νεκρός. Γουίλ. Ζει επειδή τον άφησες να φύγει. Θα έμενε μαζί σου και θα πέθαινε, αν του το ζητούσες, αλλά τον αγαπούσες αρκετά ώστε να προτιμήσεις να ζήσει, ακόμα κι αν αυτή η ζωή είναι χωριστή από τη δική σου. Και αυτό πάνω από όλα αποδεικνύει ότι δεν είσαι ο Σίντνεϊ Κάρτον, Γουίλ, ότι η δική σου αγάπη δεν είναι από κείνες που μπορούν να εξιλεωθούν μόνο μέσα από την καταστροφή. Αυτό είναι που είδα σε σένα, αυτό που έβλεπα πάντα σε σένα, αυτό που με έκανε να θέλω να σε βοηθήσω. Ότι εσύ δεν απελπίζεσαι. Ότι έχεις μέσα σου

μια άπειρη ικανότητα για χαρά». Ακούμπησε το γαντοφορεμένο χέρι του κάτω από το πιγούνι του Γουίλ και σήκωσε το πρόσωπό του. Λίγα ήταν τα άτομα που ο Γουίλ έπρεπε να σηκώσει το κεφάλι του για να κοιτάξει στα μάτια, αλλά ο Μάγκνους ήταν ένα από αυτά. «Λαμπερό αστέρι», είπε ο Μάγκνους, και τα μάτια του ήταν σκεπτικά, σαν να θυμόταν κάτι ή κάποιον. «Εσείς που είστε θνητοί, καίτε τόσο ξέφρενα. Κι εσύ είσαι πιο ξέφρενος από τους περισσότερους, Γουίλ. Δεν θα σε ξεχάσω ποτέ».

«Ούτε εγώ εσένα», είπε ο Γουίλ. «Σου οφείλω πολλά. Έσπασες την κατάρα μου».

«Δεν ήσουν καταραμένος».

«Ήμουν», είπε ο Γουίλ. «Ήμουν. Σ' ευχαριστώ, Μάγκνους, για όλα όσα έκανες για μένα. Αν δεν το έχω ξαναπεί, το λέω τώρα. Σ' ευχαριστώ».

Ο Μάγκνους κατέβασε το χέρι του. «Δεν νομίζω ότι με έχει ευχαριστήσει ποτέ ξανά ένας Κυνηγός των Σκιών».

Ο Γουίλ χαμογέλασε στραβά. «Στη θέση σου θα προσπαθούσα να μην το συνηθίσω και πάρα πολύ. Δεν λέμε συχνά ευχαριστώ».

«Όχι». Ο Μάγκνους γέλασε. «Όχι, δεν θα το συνηθίσω». Τα φωτεινά γατίσια μάτια του στένεψαν. «Σε αφήνω σε καλά χέρια, νομίζω, Γουίλ Χέροντεϊλ».

«Εννοείς την Τέσα».

«Εννοώ την Τέσα. Ή μήπως αρνείσαι ότι κρατάει την καρδιά σου;» Ο Μάγκνους είχε αρχίσει να κατεβαίνει τα σκαλιά· σταμάτησε, και γύρισε να κοιτάξει τον Γουίλ.

«Δεν το αρνούμαι», είπε ο Γουίλ. «Αλλά θα λυπηθεί που έφυγες χωρίς να την αποχαιρετήσεις».

«Ω», είπε ο Μάγκνους, γυρίζοντας στη βάση της σκάλας, με ένα παράξενο χαμόγελο. «Δεν νομίζω ότι θα χρειαστεί. Πες της ότι θα την ξαναδώ».

Ο Γουίλ ένευσε. Ο Μάγκνους γύρισε μπροστά, με τα

χέρια του μέσα στις τσέπες του παλτού του, και άρχισε να προχωρά προς τις πύλες του Ινστιτούτου. Ο Γουίλ απόμεινε να τον κοιτάζει έως ότου η όλο και πιο μακρινή μορφή του έγινε ένα με τη λευκότητα του χιονιού που έπεφτε.

Η Τέσα είχε ξεγλιστρήσει από την αίθουσα χορού χωρίς να το προσέξει κανείς. Ακόμα και η Σάρλοτ, που συνήθως έκοβε το μάτι της, είχε την προσοχή της στραμμένη αλλού, ενώ καθόταν δίπλα στην αναπηρική πολυθρόνα του Χένρι, με το χέρι της μέσα στο δικό του, χαμογελώντας με τις αστειότητες των μουσικών.

Δεν χρειάστηκε πολλή ώρα για να βρει η Τέσα τον Γουίλ. Είχε μαντέψει πού θα ήταν, και είχε δίκιο – στεκόταν στα μπροστινά σκαλιά του Ινστιτούτου, χωρίς παλτό ή καπέλο, αφήνοντας το χιόνι να πέφτει στο κεφάλι και τους ώμους του. Το χιόνι είχε πασπαλίσει όλη την αυλή, σαν ζάχαρη άχνη, στολίζοντας τις άμαξες που περίμεναν εκεί η μία πίσω από την άλλη, τις μαύρες σιδερένιες πύλες, το λιθόστρωτο πάνω στο οποίο είχε πεθάνει η Τζέσαμιν. Ο Γουίλ κοιτούσε με προσήλωση μπροστά του, λες και προσπαθούσε να διακρίνει κάτι μέσα στις χιονονιφάδες.

«Γουίλ», είπε η Τέσα, και γύρισε για να την κοιτάξει. Είχε τυλίξει γύρω της μια μεταξένια εσάρπα, αλλά τίποτα πιο βαρύ, και ένιωθε το τσούξιμο από τις χιονονιφάδες πάνω στο γυμνό δέρμα του λαιμού και των ώμων της.

«Θα έπρεπε να είμαι πιο ευγενικός με τον Ιλίας Κάρστερς», είπε ο Γουίλ. Κοιτούσε τον ουρανό, όπου ένα χλομό μισοφέγγαρο εμφανιζόταν πότε πότε ανάμεσα στα περάσματα των σύννεφων και της ομίχλης. Νιφάδες λευκού χιονιού είχαν πέσει και είχαν ανακατευτεί με τα μαύρα μαλλιά του. Τα μάγουλα και τα χείλη του ήταν

κόκκινα από το κρύο. Έδειχνε πιο όμορφος από ό,τι τον θυμόταν. «Αντί γι' αυτό συμπεριφέρθηκα όπως θα έκανα – πριν».

Η Τέσα ήξερε τι εννοούσε. Για τον Γουίλ υπήρχε μόνο ένα πριν και μετά.

«Έχεις το δικαίωμα να χάνεις την ψυχραιμία σου», είπε. «Σου έχω ξαναπεί, δεν θέλω να είσαι τέλειος. Απλά να είσαι ο Γουίλ».

«Ο οποίος δεν θα είναι ποτέ τέλειος».

«Το τέλειο είναι βαρετό», είπε η Τέσα, κατεβαίνοντας το τελευταίο σκαλοπάτι για να σταθεί δίπλα του. «Μέσα παίζουν το "συμπλήρωσε την ποιητική παράδειση". Εσύ θα έκανες μεγάλη εντύπωση. Δεν νομίζω ότι υπάρχει κάποιος εκεί μέσα που θα μπορούσε να προκαλέσει τις λογοτεχνικές σου γνώσεις».

«Εκτός από σένα».

«Όντως θα ήμουν δύσκολη αντίπαλος. Ίσως πρέπει να φτιάξουμε μια ομάδα, και να μοιραστούμε τα κέρδη».

«Αυτό ακούγεται σαν απάτη». Ο Γουίλ μίλησε αφηρημένα, γέρνοντας πίσω το κεφάλι του. Το χιόνι στροβιλιζόταν λευκό γύρω τους, σαν να στέκονταν στον πυθμένα μιας δίνης. «Σήμερα, όταν Ανυψώθηκε η Σόφι...»

«Ναι;»

«Είναι κάτι που θα ήθελες;» Γύρισε να την κοιτάξει, με λευκές χιονονιφάδες να έχουν πιαστεί στις σκούρες βλεφαρίδες του. «Για τον εαυτό σου;»

«Το ξέρεις ότι αυτό είναι αδύνατον για μένα, Γουίλ. Είμαι μάγισσα. Ή τουλάχιστον, αυτός είναι ο πιο κοινός όρος γι' αυτό που είμαι. Δεν μπορώ να γίνω ποτέ ολοκληρωτικά Νεφιλίμ».

«Το ξέρω». Χαμήλωσε το βλέμμα του στα χέρια του, ανοίγοντας τα δάχτυλά του για να αφήσει τις χιονονιφάδες να προσγειωθούν, να λιώσουν στις παλάμες του.

«Αλλά στο Κάντερ Άιντρις είπες ότι ήλπιζες να γίνεις Κυνηγός των Σκιών – ότι ο Μόρτμεϊν είχε διαλύσει αυτές τις ελπίδες...».

«Όντως ένιωθα έτσι τότε», παραδέχτηκε. «Αλλά όταν έγινα ο Ιθουριήλ –όταν Άλλαξα και κατέστρεψα τον Μόρτμεϊν– πώς μπορούσα να μισώ κάτι που μου έδινε τη δυνατότητα να προστατεύω τους ανθρώπους που αγαπώ; Δεν είναι εύκολο να είσαι διαφορετικός, και είναι ακόμα λιγότερο εύκολο να είσαι μοναδικός. Αλλά αρχίζω να πιστεύω ότι δεν ήταν ποτέ της μοίρας μου να έχω έναν εύκολο δρόμο».

Ο Γουίλ γέλασε. «Εύκολο δρόμο; Όχι, όχι για σένα, Τέσα μου».

«Είμαι η Τέσα σου;» Τύλιξε πιο σφιχτά την εσάρπα γύρω της, προσποιούμενη ότι το τρέμουλό της οφειλόταν μόνο στο κρύο. «Εσένα σε ενοχλεί αυτό που είμαι, Γουίλ; Που δεν είμαι σαν εσένα;»

Τα λόγια κρέμονταν ανάμεσά τους, βουβά: *Δεν υπάρχει μέλλον για έναν Κυνηγό των Σκιών που ερωτοτροπεί με μια μάγισσα.*

Ο Γουίλ χλόμιασε. «Εκείνα τα πράγματα που είπα στην ταρατσα, πριν από τόσο καιρό – ξέρεις ότι δεν τα εννοούσα».

«Το ξέρω...»

«Δεν θα ήθελα να είσαι κάτι διαφορετικό από αυτό που είσαι, Τέσα. Είσαι αυτό που είσαι, και σ' αγαπώ. Δεν αγαπάω μόνα τα στοιχεία του εαυτού σου που έχουν την έγκριση του Ενκλάβιου...»

Σήκωσε τα φρύδια της. «Είσαι πρόθυμος να υποστείς τα υπόλοιπα;»

Πέρασε το χέρι του μέσα από τα σκούρα, υγρά από το χιόνι μαλλιά του. «Όχι. Η διατύπωσή μου δεν ήταν σωστή. Δεν υπάρχει τίποτα σε σένα που να μπορώ να φαντα-

στώ να μην αγαπάω. Πιστεύεις στ' αλήθεια ότι είναι τόσο σημαντικό για μένα να γίνεις Νεφιλίμ; Η μητέρα μου δεν είναι Κυνηγός των Σκιών. Και όταν σε είδα να Αλλάζεις και να γίνεσαι ο άγγελος –όταν σε είδα να λαμπαδιάζεις με τη φωτιά του Ουρανού– ήταν μεγαλοπρεπές, Τες». Έκανε ένα βήμα προς το μέρος της. «Αυτό που είσαι, αυτό που μπορείς να κάνεις, είναι σαν κάποιο σπουδαίο θαύμα της γης, σαν τη φωτιά ή τα αγριολούλουδα ή το εύρος της θάλασσας. Είσαι μοναδική στον κόσμο, όπως είσαι μοναδική στην καρδιά μου, και δεν θα έρθει ποτέ η μέρα που δεν θα σε αγαπώ. Θα σε αγαπούσα ακόμα κι αν δεν ήσουν καθόλου Κυνηγός των Σκιών...»

Του χάρισε ένα τρεμάμενο χαμόγελο. «Αλλά χαίρομαι που είμαι, έστω και κατά το ήμισυ» είπε «εφόσον αυτό σημαίνει ότι μπορώ να μείνω μαζί σου, εδώ, στο Ινστιτούτο. Ότι η οικογένεια που βρήκα εδώ μπορεί να παραμείνει οικογένειά μου. Η Σάρλοτ είπε ότι αν το επιλέξω, θα μπορούσα να πάψω να είμαι Γκρέι και να πάρω το όνομα που θα έπρεπε να έχει η μητέρα μου πριν παντρευτεί. Θα μπορούσα να γίνω Στάρκγουεδερ. Θα μπορούσα να έχω ένα πραγματικό όνομα των Κυνηγών των Σκιών».

Άκουσε τον Γουίλ να ελευθερώνει μια ανάσα. Βγήκε σε ένα λευκό σύννεφο στον κρύο αέρα. Τα μάτια του ήταν γαλάζια και ορθάνοιχτα και καθάρια, καρφωμένα στο πρόσωπό της. Είχε την έκφραση ενός άντρα που είχε ατσάλώσει τον εαυτό του για να κάνει κάτι τρομακτικό, και προσπαθούσε να το φέρει εις πέρας. «Φυσικά και μπορείς να έχεις ένα πραγματικό όνομα των Κυνηγών των Σκιών», είπε ο Γουίλ. «Μπορείς να έχεις το δικό μου».

Η Τέσα απόμεινε να τον κοιτάζει, την ασπρόμαυρη εικόνα του πάνω στο ασπρόμαυρο του χιονιού και της πέτρας. «Το δικό σου όνομα;»

Ο Γουίλ έκανε ένα βήμα προς το μέρος της, έως ότου

στέκονταν πρόσωπο με πρόσωπο. Μετά πήρε το χέρι της και έβγαλε το γάντι της, το οποίο έβαλε στην τσέπη του. Κράτησε το γυμνό της χέρι μέσα στο δικό του, με τα δάχτυλά του τυλιγμένα γύρω από τα δικά της. Το χέρι του ήταν ζεστό και γεμάτο κάλλους, και το άγγιγμά του την έκανε να αναριγεί. Τα μάτια του ήταν σταθερά και γαλάζια· ήταν όλα αυτά που ήταν ο Γουίλ: αληθινά και τρυφερά, οξεία και πνευματώδη, στοργικά και ευγενικά. «Παντρέψου με», είπε. «Παντρέψου με, Τες. Παντρέψου με και γίνε η Τέσα Χέροντεϊλ. Ή γίνε η Τέσα Γκρέι ή γίνε ό,τι θέλεις εσύ να αποκαλείς τον εαυτό σου, αλλά παντρέψου με και μείνε μαζί μου και μη με αφήσεις ποτέ, γιατί δεν μπορώ να αντέξω να περάσει άλλη μία μέρα της ζωής μου χωρίς να υπάρχουν εσύ μέσα της».

Το χιόνι στροβιλιζόταν γύρω τους, λευκό και παγωμένο και τέλειο. Τα σύννεφα από πάνω είχαν χωριστεί, και μέσα από τα κενά μπορούσε να δει τα αστέρια.

«Ο Τζεμ μού είπε τι είπε ο Ρέινορ Φελ για τον πατέρα μου», συνέχισε ο Γουίλ. «Ότι ο πατέρας μου αγάπησε μόνο μία γυναίκα, και ότι ήθελε ή εκείνη ή καμία. Αυτό είσαι κι εσύ για μένα. Σ' αγαπώ, και θα αγαπώ μόνο εσένα μέχρι να πεθάνω...»

«Γουίλ!»

Δάγκωσε το χείλος του. Τα μαλλιά του είχαν γεμίσει χιόνι, και χιονονιφάδες στόλιζαν τις βλεφαρίδες του. «Ήταν υπερβολική αυτή η δήλωση; Σε τρόμαξα; Ξέρεις πώς είμαι με τις λέξεις...»

«Ω, ξέρω».

«Θυμάμαι τι μου είπες κάποτε», συνέχισε ο Γουίλ. «Ότι οι λέξεις έχουν τη δύναμη να μας αλλάζουν. Οι λέξεις σου με έχουν αλλάξει, Τες· με έχουν κάνει καλύτερο άνθρωπο από ό,τι θα ήμουν διαφορετικά. Η ζωή είναι ένα βιβλίο, και υπάρχουν χίλιες σελίδες που ακόμη δεν έχω

διαβάσει. Θα τις διάβαζα μαζί με σένα, όσο περισσότερες μπορώ, πριν πεθάνω...»

Ακούμπησε το χέρι της πάνω στο στήθος του, πάνω ακριβώς από την καρδιά του, και ένιωσε το χτύπο της στην παλάμη της, μια μοναδική παρτιτούρα. «Μακάρι να μη μιλούσες για θάνατο», είπε. «Αλλά ακόμα κι έτσι, ναι, ξέρω πώς είσαι με τις λέξεις, και, Γουίλ – τις αγαπώ όλες. Κάθε λέξη σου. Τις ανόητες, τις τρελές, τις όμορφες, κι εκείνες που είναι μόνο για μένα. Τις αγαπώ, και σ' αγαπώ».

Ο Γουίλ έκανε να μιλήσει, αλλά η Τέσα σκέπασε το στόμα του με το χέρι της.

«Τις αγαπώ τις λέξεις σου, Γουίλ μου, αλλά κράτησέ τις για μια στιγμή», είπε, και χαμογέλασε κοιτάζοντάς τον στα μάτια. «Σκέψου όλες αυτές τις λέξεις που κρατούσα μέσα μου όλο αυτό τον καιρό, όσο δεν γνώριζα τις προθέσεις σου. Όταν ήρδες να με βρεις στο καδιστικό και μου είπες ότι με αγαπούσες, το να σε διώξω ήταν το πιο δύσκολο πράγμα που έχω κάνει ποτέ. Είπες ότι αγαπούσες τις λέξεις της καρδιάς μου, το σχήμα της ψυχής μου. Θυμάμαι. Θυμάμαι κάθε λέξη που είπες από κείνη τη μέρα μέχρι σήμερα. Δεν θα τις ξεχάσω ποτέ. Υπάρχουν τόσο πολλές λέξεις που θέλω να σου πω, και τόσο πολλές που επιθυμώ να σε ακούσω να μου λες. Ελπίζω να έχουμε όλη μας τη ζωή για να τις πούμε ο ένας στον άλλο».

«Θα με παντρευτείς, λοιπόν;» είπε ο Γουίλ, δείχνοντας σαστισμένος, λες και δυσκολευόταν να πιστέψει την καλή του τύχη.

«Ναι», είπε εκείνη – η τελευταία, η πιο απλή, και πιο σημαντική λέξη από όλες.

Και ο Γουίλ, ο οποίος είχε λέξεις για κάθε περίπτωση, άνοιξε το στόμα του και μετά το έκλεισε σιωπηλός, τραβώντας την επάνω του. Η εσάρπα της έπεσε στα σκαλιά,

αλλά τα χέρια του ήταν ζεστά γύρω της, και το στόμα του καυτό πάνω στο δικό της καθώς έγερνε το κεφάλι του προς τα κάτω για να τη φιλήσει. Είχε τη γεύση χιονονιφάδων και κρασιού, χειμώνα, Γουίλ και Λονδίνου. Το στόμα του ήταν απαλό πάνω στο δικό της, τα χέρια του μέσα στα μαλλιά της, σκορπίζοντας λευκά μούρα πάνω στα πέτρινα σκαλιά. Η Τέσα κρατούσε σφιχτά τον Γουίλ καθώς το χιόνι στροβιλιζόταν γύρω τους. Μέσα από τα παράθυρα του Ινστιτούτου, μπορούσε να ακούσει τον αμυδρό ήχο της μουσικής που έπαιζε στην αίθουσα χορού: το πιάνο, το τσέλο, και πιο δυνατά από όλα, σαν σπίδες που πετάγονταν προς τον ουρανό, τις γλυκιές, εορταστικές νότες του βιολιού.

«Δεν μπορώ να το πιστέψω ότι γυρίζουμε στ' αλήθεια σπίτι», είπε η Σέσιλι. Τα χέρια της ήταν πλεγμένα μπροστά της, και χοροπηδούσε πάνω κάτω φορώντας τις λευκές δερμάτινες μπότες της. Ήταν τυλιγμένη με ένα κόκκινο χειμωνιάτικο παλτό, το πιο λαμπερό πράγμα μέσα στη σκοτεινή κρύπτη εκτός από την ίδια την Πύλη, που λαμπύριζε μεγάλη και ασημί στον απέναντι τοίχο.

Μέσα της η Τέσα μπόρεσε να δει φευγαλέα, φευγαλέα όπως σε ένα όνειρο, μπλε ουρανό (ο ουρανός έξω από το Ινστιτούτο είχε το σύννηδες γκρι χρώμα του Λονδίνου) και πασπαλισμένους με χιόνι λόφους. Ο Γουίλ στεκόταν δίπλα της, με τον ώμο του να χαϊδεύει τον δικό της. Έδειχνε χλομός και νευρικός, και η Τέσα λαχταρούσε να πάρει το χέρι του. «Δεν γυρίζουμε σπίτι, Σέσι», είπε. «Όχι για να μείνουμε. Επίσκεψη κάνουμε. Θέλω να συστήσω στους γονείς μας τη μνηστή μου...» και με αυτό η χλομάδα του ξεθώριασε ελαφρώς, με τα χείλη του να τραβιούνται σε ένα χαμόγελο – «έτσι ώστε να γνωρίσουν το κορίτσι που θα παντρευτώ».

«Ω, χαζομάρες», είπε η Σέσιλι. «Μπορούμε να χρησιμοποιούμε την Πύλη για να τους βλέπουμε όποτε θέλουμε! Η Σάρλοτ είναι η Ύπατος, επομένως δεν κινδυνεύουμε να βρούμε τον μπελά μας».

Η Σάρλοτ βόγκηξε. «Σέσιλι, αυτό είναι ένα και μοναδικό ταξίδι. Δεν είναι παιχνίδι. Δεν μπορείς να χρησιμοποιείς έτσι απλά την Πύλη όποτε θέλεις, και αυτό το ταξίδι πρέπει να κρατηθεί μυστικό. Κανείς εκτός από εμάς εδώ δεν πρέπει να μάθει ότι επισκεφθήκατε τους γονείς σας, ότι σας επέτρεψα να παραβιάσετε το Νόμο!»

«Δεν θα το πω σε κανέναν!» διαμαρτυρήθηκε η Σέσιλι. «Ούτε και ο Γκέιμπριελ». Κοίταξε το αγόρι στο πλευρό της. «Δεν θα το πεις, έτσι δεν είναι;»

«Γιατί τον παίρνουμε μαζί μας αυτόν είπαμε;» ρώτησε ο Γουίλ, τόσο τους παρευρισκόμενους γενικώς όσο και την αδελφή του.

Η Σέσιλι έβαλε τα χέρια της στους γοφούς της. «Εσύ γιατί παίρνεις μαζί σου την Τέσα;»

«Επειδή η Τέσα κι εγώ θα παντρευτούμε», είπε ο Γουίλ, και η Τέσα χαμογέλασε. Ο τρόπος με τον οποίο η μικρή του αδελφή κατάφερε να τον νευριάζει όσο κανένας άλλος της φαινόταν ακόμη αστείος.

«Ε λοιπόν, ίσως κι εγώ με τον Γκέιμπριελ να παντρευτούμε», είπε η Σέσιλι. «Κάποια μέρα».

Ο Γκέιμπριελ έβγαλε έναν ήχο σαν να πνιγόταν, και γύρισε να την κοιτάξει με ένα τρομακτικό μοβ χρώμα στο πρόσωπό του.

Ο Γουίλ σήκωσε ψηλά τα χέρια του. «Δεν μπορείς να παντρευτείς, Σέσιλι! Είσαι μόνο δεκαπέντε χρονών! Όταν παντρευτώ εγώ, θα είμαι δεκαοχτώ! Ενήλικας!»

Η Σέσιλι δεν έδειξε να εντυπωσιάζεται. «Μπορεί ο αρραβώνας μας να είναι μακροχρόνιος», είπε. «Αλλά δεν καταλαβαίνω γιατί με συμβουλεύεις να παντρευτώ έναν

άντρα που οι γονείς μου δεν έχουν γνωρίσει ποτέ».

Ο Γουίλ τραύλισε. «Δεν σε συμβουλεύω να παντρευτείς έναν άντρα που οι γονείς σου δεν έχουν γνωρίσει ποτέ!»

«Τότε είμαστε σύμφωνοι. Ο Γκέιμπριελ πρέπει να γνωρίσει τη μαμά και τον μπαμπά». Η Σέσιλι γύρισε προς τον Χένρι. «Είναι έτοιμη η Πύλη;»

Η Τέσα έγειρε προς τον Γουίλ. «Λατρεύω τον τρόπο που σε χειρίζεται», ψιθύρισε. «Είναι πολύ διασκεδαστικό να το βλέπεις».

«Και που να γνωρίζεις τη μητέρα μου», είπε ο Γουίλ, και γλίστρησε το χέρι του μέσα στο δικό της. Τα δάχτυλά του ήταν κρύα η καρδιά του πρέπει να χτυπούσε σαν τρελή. Η Τέσα ήξερε ότι είχε μείνει ξάγρυπνος όλη τη νύχτα. Η ιδέα να δει τους γονείς του μετά από τόσα χρόνια ήταν εξίσου τρομακτική όσο και χαρούμενη. Γνώριζε αυτόν το συνδυασμό ελπίδας και φόβου, απείρως χειρότερος από ό,τι ήταν το ένα ή το άλλο ξεχωριστά.

«Η Πύλη είναι πανέτοιμη», είπε ο Χένρι. «Και να θυμάστε, σε μία ώρα θα την ανοίξω ξανά, για να επιστρέψετε».

«Και πρέπει να καταλάβετε ότι θα γίνει μόνο γι' αυτή τη φορά», είπε αγχωμένη η Σάρλοτ. «Ακόμα κι αν είμαι η Ύπατος, δεν μπορώ να σας επιτρέπω να επισκέπτεστε τη θνητή σας οικογένεια...»

«Ούτε καν τα Χριστούγεννα;» είπε η Σέσιλι, με μεγάλα, τραγικά μάτια.

Η Σάρλοτ υποχώρησε αισθητά. «Εντάξει, ίσως τα Χριστούγεννα...»

«Και στα γενέθλια», είπε η Τέσα. «Τα γενέθλια είναι ξεχωριστή περίπτωση».

Η Σάρλοτ κάλυψε το πρόσωπό της με τα χέρια της. «Ω, μα τον Άγγελο».

Ο Χένρι γέλασε, και σήκωσε το χέρι του προς την πόρ-

τα. «Περάστε», είπε, και η Σέσιλι πέρασε πρώτη, και εξαφανίστηκε μέσα από την πύλη σαν να είχε περάσει μέσα από έναν καταρράκτη. Την ακολούθησε ο Γκέιμπριελ, και μετά ο Γουίλ και η Τέσα, κρατώντας σφιχτά ο ένας το χέρι του άλλου. Η Τέσα επικεντρώθηκε στη ζεστασιά του χεριού του Γουίλ, στο σφυγμό του αίματός του κάτω από το δέρμα του, καθώς τους τύλιγε το κρύο και το σκοτάδι, στροβιλίζοντάς τους για ατελείωτες στιγμές, και κόβοντάς τους την ανάσα. Φώτα εξερράγησαν πίσω από τα μάτια της, και ξαφνικά αναδύθηκε από το σκοτάδι, βλεφαρίζοντας και παραπατώντας. Ο Γουίλ την κράτησε επάνω του, εμποδίζοντάς τη να πέσει.

Στέκονταν στο πλατύ καμπυλωτό δρομάκι μπροστά στην Έπαυλη Ράβενσκαρ. Η Τέσα είχε δει το σπίτι μόνο από ψηλά, όταν εκείνη, ο Τζεμ και ο Γουίλ είχαν επισκεφθεί το Γιόρκσαιρ μαζί, χωρίς να συνειδητοποιούν ότι στο σπίτι κατοικούσε η οικογένεια του Γουίλ. Θυμόταν ότι το σπίτι βρισκόταν σε μια κοιλάδα, με λόφους να υψώνονται στην κάθε του πλευρά, καλυμμένους με σχοίνους και ρείκια – τα οποία τώρα ήταν πασπαλισμένα με χιόνι. Τα δέντρα ήταν πράσινα τότε· τώρα δεν είχαν φύλλα, και από τη σκούρα κεκλιμένη στέγη της έπαυλης κρέμονταν αστραφτεροί κρύσταλλοι.

Η πόρτα ήταν από σκούρα βελανιδιά, με ένα βαρύ μπρούτζινο ρόπτρο στο κέντρο της. Ο Γουίλ κοίταξε την αδελφή του, η οποία του ένευσε ελαφρώς, και μετά ίσιωσε τους ώμους του και άπλωσε το χέρι για να σηκώσει το ρόπτρο και να το αφήσει. Ο κρότος που ακολούθησε έμοιαζε σαν να αντήχησε σε όλη την κοιλάδα, και ο Γουίλ βλαστήμησε χαμηλόφωνα.

Η Τέσα άγγιξε τον καρπό του ελαφρώς με το χέρι της. «Να είσαι γενναίος», είπε. «Δεν είναι πάπια, σωστά;»

Γύρισε να της χαμογελάσει, με τα σκούρα του μαλλιά

να πέφτουν στα μάτια του, τη στιγμή ακριβώς που η πόρτα άνοιξε για να αποκαλύψει μια καλοντυμένη καμαριέρα με μαύρο φόρεμα και λευκό σκούφο. Έριξε μια ματιά στην ομάδα στο κατώφλι, και τα μάτια της γούρλωσαν σαν πιατάκια του γλυκού.

«Δεσποινίς Σέσιλι», είπε με κομμένη την ανάσα, και μετά τα μάτια της στράφηκαν στον Γουίλ. Κάλυψε το στόμα της με το χέρι της, και εξαφανίστηκε τρέχοντας μέσα στο σπίτι.

«Ω, Θεέ μου», είπε η Τέσα.

«Έχω αυτή την επίδραση στις γυναίκες», είπε ο Γουίλ. «Μάλλον έπρεπε να σε προειδοποιήσω πριν συμφωνήσεις να με παντρευτείς».

«Προλαβαίνω ακόμη να αλλάξω γνώμη», είπε γλυκερά η Τέσα.

«Μην τολμήσεις...» ξεκίνησε να λέει με ένα ξέπνοο γέλιο, και μετά ξαφνικά εμφανίστηκαν άνθρωποι στην πόρτα – ένας ψηλός άντρας, με φαρδιούς ώμους και με μερικές γκριζες τούφες στα πυκνά ανοιχτόχρωμα μαλλιά του, και με γαλάζια μάτια. Πίσω του ακριβώς βρισκόταν μια γυναίκα: αδύνατη και εκθαμβωτικά όμορφη, με τα κατάμαυρα μαλλιά του Γουίλ και της Σέσιλι και μπλε μάτια σκούρα σαν βιολέτες. Έβγαλε μια κραυγή τη στιγμή που το βλέμμα της έπεσε πάνω στον Γουίλ, και τα χέρια της τινάχτηκαν επάνω, φτερουγίζοντας σαν λευκά πουλιά που είχαν τρομάξει από μια ριπή του ανέμου.

Η Τέσα άφησε το χέρι του Γουίλ. Έδειχνε να έχει παγώσει, σαν μια αλεπού που την έχουν περικυκλώσει τα σκυλιά. «Πήγαινε», είπε η Τέσα απαλά, κι εκείνος έκανε ένα βήμα μπροστά, και μετά η μητέρα του τον αγκάλιαζε, λέγοντας: «Το ήξερα ότι θα γύριζες. Το ήξερα», και ακολουθήσε ένας χείμαρρος στα ουαλικά, από τα οποία η Τέσα μπόρεσε να ξεχωρίσει μόνο το όνομα του Γουίλ.

Ο πατέρας τους είχε μείνει αποσβολωμένος αλλά χαμογελούσε, απλώνοντας τα χέρια του για να αγκαλιάσει τη Σέσιλι, η οποία χώθηκε μέσα τους πιο πρόθυμα από όσο την είχε δει η Τέσα να κάνει το οτιδήποτε.

Για τις επόμενες στιγμές η Τέσα και ο Γκέιμπριελ στέκονταν αμήχανοι στο κατώφλι, χωρίς ακριβώς να κοιτάζουν ο ένας τον άλλο αλλά μη ξέροντας και πού αλλού να κοιτάξουν. Μετά από μια ατελείωτη στιγμή ο Γουίλ αποτραβήχτηκε από τη μητέρα του, χτυπώντας τη χαϊδευτικά στον ώμο. Εκείνη γελούσε, αν και τα μάτια της ήταν γεμάτα δάκρυα, και είπε κάτι στα ουαλικά που η Τέσα υποπτευόταν ότι ήταν ένα σχόλιο για το πόσο πιο ψηλός ήταν τώρα ο Γουίλ από κείνη.

«Μικρή μητέρα», είπε εκείνος με στοργή, επιβεβαιώνοντας τις υποψίες της Τέσα, και γύρισε προς το μέρος της τη στιγμή ακριβώς που το βλέμμα της μητέρας του έπεσε πάνω στην Τέσα, και μετά στον Γκέιμπριελ, με τα μάτια της να γουρλώνουν. «Μαμά και μπαμπά, αυτή είναι η Τερέζα Γκρέι. Είμαστε αρραβωνιασμένοι και τον επόμενο χρόνο θα παντρευτούμε».

Η μητέρα του Γουίλ έβγαλε μια πνιχτή κραυγή – αν και περισσότερο έδειχνε έκπληκτη παρά οτιδήποτε άλλο, προς μεγάλη ανακούφιση της Τέσα – και το βλέμμα του πατέρα του Γουίλ έπεσε αμέσως στον Γκέιμπριελ, και μετά στη Σέσιλι, με τα μάτια του να μισοκλείνουν. «Και ο κύριος ποιος είναι;»

Το μειδίαμα του Γουίλ έγινε πιο πλατύ. «Ω, αυτός», είπε. «Αυτός είναι ο – φίλος της Σίσιλι, κύριος Γκέιμπριελ Λάιτγουορντ».

Ο Γκέιμπριελ, ο οποίος είχε ήδη απλώσει το χέρι του για να κάνει χειραψία με τον κύριο Χέροντεϊλ, πάγωσε από τον τρόμο. «Λάιτγουρντ», ψέλλισε. «Γκέιμπριελ Λάιτγουρντ...»

«Γουίλ!» είπε η Σέσιλι, ενώ αποτραβήχτηκε από τον πατέρα της για να αγριοκοιτάξει τον αδελφό της.

Ο Γουίλ κοίταξε την Τέσα, με τα γαλάζια του μάτια να λάμπουν. Εκείνη άνοιξε το στόμα της για να τον επιπλήξει, να πει Γουίλ! όπως είχε κάνει μόλις τώρα και η Σέσιλι, αλλά ήταν πολύ αργά – γελούσε ήδη.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Λέω ότι ο τάφος στον οποίο κλείνονται οι νεκροί

Ανοίγει την Επουράνια αίδουσα

Και αυτό που κάνουμε εμείς εδώ για το τέλος των πάντων

Είναι το πρώτο βήμα

– Βίκτορ Ουγκώ, “Στο Βιλεκέρ”

Λονδίνο, Γέφυρα Μπλάκφραϊαρς, 2008.

Ο άνεμος ήταν δριμύς, φυσώντας χώμα και σκουπίδια –σακουλάκια από τσιπς, σελίδες από εφημερίδες, παλιές αποδείξεις– στο δρόμο καθώς η Τέσα, κοιτάζοντας δεξιά αριστερά για να ελέγξει την κυκλοφορία, πέρασε τρέχοντας στην απέναντι πλευρά της γέφυρας Μπλάκφραϊαρς.

Για κάποιον που δεν την ήξερε θα έμοιαζε με ένα συνηθισμένο κορίτσι λίγο πριν ή λίγο μετά τα είκοσι: τζιν χωμένο μέσα σε μπότες, ένα μπλε κασμιρένιο μπλουζάκι που είχε πάρει στη μισή τιμή στις εκπτώσεις του Ιανουαρίου, και μακριά καστανά μαλλιά, τα οποία κατσάρωναν ελαφρώς από την υγρασία, πέφτοντας λυτά στην πλάτη της. Αν όποιος την κοιτούσε ήξερε από μόδα, θα υπέθετε ότι

το εμπριμέ μαντίλι που φορούσε γύρω από το λαιμό της ήταν αντίγραφο αντί για ένα πρωτότυπο κομμάτι εκατό ετών, και ότι το βραχιόλι γύρω από τον καρπό της ήταν βίντατζ, αντί για ένα δώρο που της είχε δοθεί από τον άντρα της στην τριακοστή επέτειο του γάμου τους.

Η Τέσα επιβράδυνε το βήμα της καθώς έφτασε σε μία από τις πέτρινες εσοχές στον τοίχο της γέφυρας. Μέσα τους είχαν χτιστεί τώρα τσιμεντένια παγκάκια, έτσι ώστε να μπορείς να κάθεται και να κοιτάζεις το γκριζοπράσινο νερό από κάτω καθώς έγλειφε τις κολόνες της γέφυρας ή τον Άγιο Παύλο στο βάθος. Η πόλη έσφυζε από θορύβους – τους ήχους των αυτοκινήτων: κόρνες, το βουητό των διώροφων λεωφορείων, το κουδούνισμα δεκάδων κινητών, οι συζητήσεις των πεζών, οι αμυδροί ήχοι της μουσικής που διέρρεε από τα λευκά ακουστικά iPod.

Η Τέσα κάθισε στο παγκάκι, μαζεύοντας τα πόδια της από κάτω της. Η ατμόσφαιρα ήταν σοκαριστικά καθάρια και ξάστερη – ο καπνός και το νέφος που έκαναν τον αέρα κίτρινο και μαύρο όταν ήταν μικρή είχαν εξαφανιστεί, και ο ουρανός είχε το χρώμα του γκριζομπλέ μαρμαρό. Η άσχημη εικόνα της σιδηροδρομικής γέφυρας Ντόβερ και Τσάθαμ είχε επίσης εξαφανιστεί: μόνο οι κίονες προεξείχαν ακόμη από το νερό σαν μια αλλόκοτη θύμηση αυτού που υπήρχε κάποτε εδώ. Κίτρινες σημαδούρες ανεβοκατέβαιναν πάνω στο νερό τώρα, και τουριστικά σκάφη περνούσαν από κάτω, με τις φωνές των ξεναγών να ακούγονται δυνατές από τα μεγάφωνα. Λεωφορεία κόκκινα σαν καραμέλες διέσχιζαν με μεγάλη ταχύτητα τη γέφυρα, τινάζοντας πεσμένα φύλλα στο πεζοδρόμιο.

Χαμήλωσε το βλέμμα της στο ρολόι στον καρπό της. Πέντε λεπτά πριν το μεσημέρι. Είχε έρθει λίγο νωρίς, αλλά βέβαια πάντοτε ερχόταν νωρίς γι' αυτό, για την ετήσια συνάντησή τους. Της έδινε μια ευκαιρία να σκε-

φτεί – να σκεφτεί και να θυμηθεί, και δεν υπήρχε κανένα καλύτερο μέρος για να το κάνει από δω, στη Γέφυρα Μπλάκφραϊαρς, στο πρώτο μέρος όπου είχαν μιλήσει πραγματικά.

Δίπλα από το ρολόι βρισκόταν το μαργαριταρένιο κολιέ που φορούσε πάντα. Δεν το έβγαζε ποτέ. Της το είχε δώσει ο Γουίλ όταν έκλεισαν τριάντα χρόνια γάμου, χαμογελώντας καθώς της το κούμπωνε. Είχε γκρίζες τρίχες στα μαλλιά του τότε, η Τέσα το ήξερε, αν και στην πραγματικότητα δεν τις είχε δει ποτέ. Λες και η αγάπη της του είχε δώσει μια δική του ικανότητα μεταμόρφωσης, και όσος καιρός κι αν είχε περάσει, όταν τον κοιτούσε, έβλεπε πάντα το ατίθασο, μαυρομάλλικο αγόρι που είχε ερωτευτεί.

Ακόμη της φαινόταν απίστευτο μερικές φορές το ότι είχαν καταφέρει να γεράσουν μαζί, εκείνη και ο Γουίλ Χέροντεϊλ, για τον οποίο ο Γκέιμπριελ Χέροντεϊλ είχε πει κάποτε ότι δεν θα ζούσε πάνω από τα δεκαεννιά του. Όλα αυτά τα χρόνια παρέμειναν καλοί φίλοι και με τους Λάιτγουντ. Φυσικά ο Γουίλ δεν θα μπορούσε να μην είναι φίλος με τον άντρα που είχε παντρευτεί την αδελφή του. Τόσο η Σέσιλι όσο και ο Γκέιμπριελ είχαν δει τον Γουίλ τη μέρα που πέθανε, όπως και η Σόφι, αν και ο Γκίντεον είχε πεθάνει αρκετά χρόνια νωρίτερα.

Η Τέσα θυμόταν εκείνη τη μέρα καθαρά, τη μέρα που οι Σιωπηλοί Αδελφοί είπαν ότι δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα περισσότερο για να κρατήσουν τον Γουίλ ζωντανό. Πλέον, δεν μπορούσε να σηκώνεται από το κρεβάτι τους. Η Τέσα είχε ισιώσει τους ώμους της και είχε πάει να πει τα νέα στην οικογένεια και τους φίλους τους, προσπαθώντας να είναι όσο πιο ήρεμη γι' αυτούς μπορούσε, αν και ένιωθε λες και η καρδιά της είχε ξεριζωθεί από μέσα της.

Ήταν Ιούνιος, το καυτό φωτεινό καλοκαίρι του 1937, και με τις κουρτίνες της κρεβατοκάμαρας τραβηγμένες το δωμάτιο ήταν πλημμυρισμένο με φως, με φως και με τα παιδιά και τα εγγόνια εκείνης και του Γουίλ, με τις ανιψιές και τους ανιψιούς τους –τα γαλανομάτικα αγόρια της Σέσι, ψηλά και όμορφα, και τα δύο κορίτσια του Γκίντεον και της Σόφι– κι εκείνους που ήταν σχεδόν σαν οικογένειά τους: η Σάρλοτ, με στητό σώμα και με λευκά μαλλιά, και οι γιοι και οι κόρες Φέρτσαϊλντ με τα σγουρά κόκκινα μαλλιά τους όπως είχε κάποτε ο Χένρι.

Η Τέσα είχε καθίσει όλη τη μέρα στο κρεβάτι με τον Γουίλ δίπλα της, να γέρνει στον ώμο της. Ίσως η εικόνα να ήταν παράξενη για άλλους, μια νεαρή γυναίκα να αγκαλιάζει στοργικά έναν άντρα που θα μπορούσε να είναι ο παππούς της, με τα χέρια της περασμένα μέσα στα δικά του, αλλά για την οικογένειά τους ήταν οικεία – ήταν απλά η Τέσα και ο Γουίλ. Και επειδή ήταν η Τέσα και ο Γουίλ, οι άλλοι πηγαινοέρχονταν όλη μέρα, όπως έκαναν οι Κυνηγοί των Σκιών στο νεκροκρέβατό του, λέγοντας ιστορίες για τη ζωή του Γουίλ και για όλα τα πράγματα που είχαν κάνει εκείνος και η Τέσα όλα αυτά τα χρόνια που έζησαν μαζί.

Τα παιδιά είχαν μιλήσει με στοργή για το πόσο αγαπούσε πάντα τη μητέρα τους, άγρια και αφοσιωμένα, για το ότι δεν είχε ποτέ μάτια για καμία άλλη, και για το ότι οι γονείς τους είχαν θέσει το πρότυπο της αγάπης που ήλπιζαν να βρουν κι εκείνα στις ζωές τους. Μίλησαν για το σεβασμό που έτρεφε στα βιβλία, και ότι τους είχε μάθει να τα αγαπούν κι εκείνα, να σέβονται τις σελίδες και να εκτιμούν τις ιστορίες που περιείχαν. Μίλησαν για τον τρόπο που εξακολουθούσε να βλαστημά στα ουαλικά όταν του έπεφτε κάτι, αν και σπάνια χρησιμοποιούσε τη γλώσσα σε άλλες περιστάσεις, και για το γεγονός ότι

παρόλο που η πρόζα του ήταν εξαίσια –είχε γράψει αρκετές ιστορίες των Κυνηγών των Σκιών όταν είχε πλέον αποσυρθεί οι οποίες έχαιραν μεγάλου σεβασμού– η ποιήσή του ήταν πάντα φρικτή, αν και αυτό δεν τον είχε εμποδίσει ποτέ να την απαγγέλλει.

Το μεγαλύτερο παιδί τους, ο Τζέιμς, είχε μιλήσει γελώντας για τον αμείωτο φόβο του Γουίλ για τις πάπιες και για την αδιάκοπη μάχη του να τις κρατά έξω από τη λιμνούλα στο οικογενειακό σπίτι στο Γιόρκσαϊρ.

Τα εγγόνια τους του είχαν υπενθυμίσει το τραγούδι για τη δαιμονοβλογιά που τους είχε μάθει –όταν ήταν υπερβολικά μικρά, κατά την άποψη της Τέσα– και το οποίο είχαν απομνημονεύσει όλα τους. Το τραγούδησαν όλοι μαζί και παράφωνα, σοκάροντας τη Σόφι.

Με δάκρυα στα μάτια, η Σέσιλι του είχε υπενθυμίσει όταν στο γάμο της με τον Γκέιμπριελ είχε βγάλει μια υπέροχη ομιλία κατά την οποία επαινούσε το γαμπρό, και στο τέλος είχε ανακοινώσει: «Θεέ μου, νόμιζα ότι παντρευόταν τον Γκίντεον. Τα παίρνω όλα πίσω», εκνευρίζοντας όχι μόνο τη Σέσιλι και τον Γκέιμπριελ αλλά και τη Σόφι – και ο Γουίλ, παρόλο που ήταν πάρα πολύ κουρασμένος για να γελάσει, είχε χαμογελάσει στην αδελφή του και είχε σφίξει το χέρι της.

Είχαν γελάσει όλοι με τη συνήθειά του να πηγαίνει την Τέσα ρομαντικές “διακοπές” σε μέρη από γοτδικές νουβέλες, όπως εκείνο τον φρικτό βάλτο όπου κάποιος είχε πεθάνει, σε ένα κρύο κάστρο όπου κατοικούσε ένα φάντασμα, και φυσικά στην πλατεία στο Παρίσι στην οποία ο Σίντνεϊ Κάρτον είχε πεθάνει στη γκιλοτίνα, και όπου ο Γουίλ είχε τρομοκρατήσει τους περαστικούς φωνάζοντας: «Μπορώ να δω το αίμα στο λιθόστρωτο!» στα Γαλλικά.

Στο τέλος της ημέρας, καθώς ο ουρανός είχε σκοτεινιάσει, η οικογένεια είχε πλησιάσει το κρεβάτι του Γουίλ

και ο καθέννας με τη σειρά του τον είχε φιλήσει και μετά είχε φύγει, έως ότου ο Γουίλ και η Τέσα έμειναν μόνοι. Η Τέσα είχε ξαπλώσει δίπλα του και είχε γλιστρήσει το χέρι της κάτω από το κεφάλι του, και είχε βάλει το κεφάλι της στο στήθος του, ακούγοντας τον όλο και πιο αδύναμο χτύπο της καρδιάς του. Και στις σκιές είχαν ψιθυρίσει, θυμίζοντας ο ένας στον άλλο ιστορίες που μόνο εκείνοι ήξεραν. Για το κορίτσι που είχε χτυπήσει το αγόρι που είχε έρθει να τη σώσει στο κεφάλι με μια κανάτα, και για το ότι εκείνος την είχε ερωτευτεί από κείνη κιόλας τη στιγμή. Για μια αίθουσα χορού και ένα μπαλκόνι και για το φεγγάρι που έπλεε σαν ένα ακυβέρνητο καράβι στον ουρανό. Για το φτερούγισμα των φτερούγων ενός κουρδιστού αγγέλου. Για αγιασμό και αίμα.

Κοντά στα μεσάνυχτα είχε ανοίξει η πόρτα και είχε μπει ο Τζεμ. Η Τέσα συλλογίστηκε ότι θα έπρεπε να τον σκέφτεται πλέον ως Αδελφό Ζαχαρία, αλλά ούτε ο Γουίλ ούτε η Τέσα δεν τον είχαν αποκαλέσει ποτέ έτσι. Είχε έρθει σαν σκιά με τον λευκό του μανδύα, και η Τέσα είχε πάρει μια βαθιά ανάσα όταν τον είδε, γιατί ήξερε ότι αυτό ήταν που περίμενε ο Γουίλ, και ότι είχε έρθει η ώρα.

Δεν ήρθε αμέσως κοντά στον Γουίλ, παρά διέσχισε το δωμάτιο πηγαίνοντας προς μια θήκη από ροδόξυλο που βρισκόταν πάνω στη συρταριέρα. Είχαν κρατήσει το βιολί του, όπως είχε υποσχεθεί ο Γουίλ. Το διατηρούσαν καθαρό και περιποιημένο, και οι μεντεσέδες της θήκης δεν έτριξαν όταν την άνοιξε ο Τζεμ και έβγαλε το όργανο. Τον παρακολούθησαν να απλώνει ρητίνη στο δοξάρι με τα οικεία αδύνατα δάχτυλά του, ενώ οι χλομοί καρποί του εξαφανίζονταν μέσα στο ακόμα πιο χλομό ύφασμα του μανδύα των Αδελφών.

Τοποθέτησε το βιολί στον ώμο του, και σήκωσε το δοξάρι. Και έπαιξε.

Ζι γιν. Ο Τζεμ τής είχε πει κάποτε ότι σήμαινε κατανόηση της μουσικής, και επίσης ένα δεσμό που έφτανε πιο βαθιά από τη φιλία. Ο Τζεμ έπαιξε, και έπαιξε τα χρόνια της ζωής του Γουίλ όπως τα είχε δει. Έπαιξε για δύο μικρά αγόρια σε μια αίθουσα εκπαίδευσης, με το ένα να δείχνει στο άλλο πώς να ρίχνει μαχαίρια, και έπαιξε για το τελετουργικό του παραμπατάι: τη φωτιά και τους όρκους και τους φλεγόμενους ρούνους. Έπαιξε για δύο νεαρούς άντρες που έτρεχαν στους δρόμους του Λονδίνου μέσα στο σκοτάδι, σταματώντας για να γείρουν πάνω σε κάποιο τοίχο και να γελάσουν μαζί. Έπαιξε για κείνη τη μέρα στη βιβλιοθήκη όταν εκείνος και ο Γουίλ είχαν κάνει πλάκα στην Τέσα για πάπιες, και έπαιξε για το τρένο στο Γιόρκσαϊρ στο οποίο ο Τζεμ είχε πει ότι οι παραμπατάι αγαπούσαν ο ένας τον άλλο όπως αγαπούσαν τις ίδιες τους τις ψυχές. Έπαιξε για κείνη την αγάπη, και έπαιξε για την αγάπη τους για την Τέσα, και για τη δική της αγάπη για κείνους, και έπαιξε για τη στιγμή που ο Γουίλ είπε, Στα μάτια σου έβρισκα πάντα το έλεος. Έπαιξε για τις υπερβολικά λίγες φορές που τους είχε δει από τότε που μπήκε στην Αδελφότητα – τις σύντομες συναντήσεις στο Ινστιτούτο εκείνη τη φορά που ο Γουίλ δαγκώθηκε από ένα δαίμονα Σαξ και παραλίγο να πεθάνει, και ο Τζεμ είχε έρθει από τη Σιωπηλή Πόλη και είχε καθίσει μαζί του όλη νύχτα, ρισκάροντας να τον ανακαλύψουν και να τον τιμωρήσουν. Και έπαιξε για τη γέννηση του πρώτου τους γιου, και για την τελετή προστασίας που είχε λάβει χώρα στο παιδί στη Σιωπηλή Πόλη. Ο Γουίλ δεν δεχόταν να την πραγματοποιήσει κανένας άλλος Σιωπηλός Αδελφός παρά μόνο ο Τζεμ. Και ο Τζεμ έπαιξε για τον τρόπο που είχε σκεπάσει το γεμάτο ουλές πρόσωπό του με τα χέρια του και είχε στραφεί από την άλλη όταν έμαθε ότι το όνομα του παιδιού ήταν Τζέιμς.

Έπαιξε για την αγάπη και την απώλεια και για χρόνια σιωπής, για λέξεις και όρκους ανείπωτους, και για όλη την απόσταση ανάμεσα στη δική του καρδιά και τη δική τους· και όταν τελείωσε, και έβαλε το βιολί πίσω στη θήκη του, τα μάτια του Γουίλ ήταν κλειστά, αλλά της Τέσα ήταν γεμάτα δάκρυα. Ο Τζεμ άφησε κάτω το δοξάρι του, και πλησίασε το κρεβάτι, κατεβάζοντας την κουκούλα του, για να μπορέσει η Τέσα να δει τα κλειστά του μάτια και το σημαδεμένο του πρόσωπο. Και είχε καθίσει δίπλα τους στο κρεβάτι, και είχε πάρει το χέρι του Γουίλ, εκείνο που δεν κρατούσε η Τέσα, και τόσο ο Γουίλ όσο και η Τέσα άκουσαν τη φωνή του Τζεμ στο μυαλό τους.

Παίρνω το χέρι σου, αδελφέ, έτσι ώστε να φύγεις γαλήνια.

Ο Γουίλ είχε ανοίξει τα γαλάζια του μάτια που δεν είχαν χάσει ποτέ το χρώμα τους στο πέρασμα των χρόνων, και κοίταξε τον Τζεμ και μετά την Τέσα, και χαμογέλασε, και πέθανε, με το κεφάλι της Τέσα στον ώμο του και το χέρι του μέσα στο χέρι του Τζεμ.

Δεν είχε πάψει ποτέ να την πονάει όταν θυμόταν τη στιγμή που πέθανε ο Γουίλ. Όταν πέθανε, η Τέσα έφυγε. Τα παιδιά της είχαν μεγαλώσει, είχαν δικά τους παιδιά· είχε πει στον εαυτό της ότι δεν τη χρειαζόνταν και είχε κρύψει στο πίσω μέρος του μυαλού της τη σκέψη που τη στοιχείωνε: Δεν άντεχε να μένει και να τα βλέπει να γερνάνε περισσότερο από κείνη. Άλλο ήταν να επιβιώνει από το θάνατο του άντρα της. Αλλά να επιβιώνει από το θάνατο των παιδιών της – δεν μπορούσε να καθίσει να το δει. Θα συνέβαινε, έπρεπε να συμβεί, αλλά εκείνη δεν θα ήταν εκεί.

Και άλλωστε, υπήρχε κάτι που της είχε ζητήσει ο Γουίλ να κάνει.

Ο δρόμος που οδηγούσε από το Σρούσπερι στο Γουέλ-

σπουλ δεν ήταν πια όπως ήταν όταν τον είχε διασχίσει ο Γουίλ με το άλογο σε μια τρελή, αλόγιστη διαδρομή για να τη σώσει από τον Μόρτμεϊν. Ο Γουίλ είχε αφήσει οδηγίες, λεπτομέρειες, περιγραφές των πόλεων, μιας συγκεκριμένης μεγάλης βελανιδιάς. Εκείνη είχε ανεβοκατέβει το δρόμο πολλές φορές με το Μόρις Μάινορ αυτοκίνητό της μέχρι να το βρει: το δέντρο, όπως ακριβώς το είχε σχεδιάσει στο ημερολόγιο που της είχε δώσει, με το χέρι του να τρέμει λίγο αλλά τη μνήμη του διαυγέστατη.

Το μαχαίρι ήταν εκεί ανάμεσα στις ρίζες των δέντρων, οι οποίες είχαν μεγαλώσει γύρω από τη λαβή. Είχε αναγκαστεί να κόψει μερικές, και να σκάψει το χώμα και τις πέτρες με ένα μυστρί, για να μπορέσει να το απελευθερώσει. Το μαχαίρι του Τζεμ, με σκούρους λεκέδες τώρα από τις καιρικές συνθήκες και το πέρασμα του χρόνου.

Το είχε φέρει στον Τζεμ εκείνη τη χρονιά στη γέφυρα. Ήταν 1937 και οι βομβαρδισμοί των Γερμανών δεν είχαν ισοπεδώσει ακόμη τα κτίρια γύρω από τον Καθεδρικό του Αγίου Παύλου, δεν είχαν πλημμυρίσει τον ουρανό με φωτιά και δεν είχαν κάψει τα τείχη της πόλης που αγαπούσε η Τέσα. Ωστόσο, υπήρχε μια σκιά πάνω από τον κόσμο, η αίσθηση του σκοταδιού που ερχόταν.

«Αλληλοσκοτώνονται αδιάκοπα, και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα», είχε πει η Τέσα, με τα χέρια της να ακουμπάνε στη φθαρμένη πέτρα του παραπέτου της γέφυρας. Σκεφτόταν τον Μεγάλο Πόλεμο, όλες εκείνες τις ζωές που είχαν χαθεί χωρίς λόγο. Δεν ήταν ένας πόλεμος των Κυνηγών των Σκιών, αλλά από το αίμα και τον πόλεμο γεννιούνταν οι δαίμονες, και ήταν ευθύνη των Νεφιλίμ να εμποδίσουν τους δαίμονες να προκαλέσουν ακόμα μεγαλύτερη καταστροφή.

Δεν μπορούμε να τους σώσουμε από τον εαυτό τους, είχε απαντήσει ο Τζεμ. Φορούσε την κουκούλα του, αλλά

ο άνεμος τη φυσούσε προς τα πίσω, αποκαλύπτοντας την άκρη του σημαδεμένου του μάγουλου.

«Κάτι έρχεται. Ένας τρόμος που ο Μόρτμεϊν μόνο να φανταστεί θα μπορούσε. Το νιώθω μέσα μου».

Κανείς δεν μπορεί να απαλλάξει τον κόσμο από όλα τα δεινά, Τέσα.

Και όταν έβγαλε από την τσέπη του παλτού της το μαχαίρι του, τυλιγμένο σε μετάξι, αν και βρόμικο ακόμα και λεκιασμένο με χώμα και με το αίμα του Γουίλ, και του το έδωσε, έσκυψε το κεφάλι του, και το έσφιξε επάνω του, γέρνοντας τους ώμους του από πάνω του, λες και προστάτευε ένα τραύμα στην καρδιά του.

«Ο Γουίλ ήθελε να το δεις», είπε. «Το ξέρω ότι δεν μπορείς να το πάρεις μαζί σου».

Κράτησέ το μου. Ίσως κάποια μέρα να μπορώ.

Δεν τον ρώτησε τι εννοούσε, αλλά το κράτησε. Το κράτησε όταν έφυγε από την Αγγλία, με τους λευκούς βράχους του Ντόβερ να χάνονται στο βάθος σαν σύννεφα καθώς διέσχιζε τη Μάγχη. Στο Παρίσι βρήκε τον Μάγκνους, ο οποίος ζούσε σε μια σοφίτα και ζωγράφιζε, μια απασχόληση στην οποία δεν είχε απολύτως καμία έφεση. Την άφησε να κοιμηθεί σε ένα στρώμα δίπλα στο παράθυρο, και τη νύχτα, όταν ξύπνησε ουρλιάζοντας για τον Γουίλ, ήρθε και τύλιξε τα χέρια του γύρω της, μυρίζοντας νέφτι.

«Ο πρώτος είναι πάντα ο πιο δύσκολος», είπε.

«Ο πρώτος;»

«Ο πρώτος αγαπημένος σου που πεθαίνει», είπε. «Ύστερα γίνεται πιο εύκολο».

Όταν ο πόλεμος ήρθε στο Παρίσι, έφυγαν μαζί για τη Νέα Υόρκη, και ο Μάγκνους της γνώρισε ξανά την πόλη στην οποία είχε γεννηθεί – μια πολύβουη, γεμάτη ζωή μητρόπολη που σχεδόν δεν αναγνώριζε, όπου τα

αυτοκίνητα πλημμύριζαν τους δρόμους σαν μυρμήγκια, και τα τρένα περνούσαν σφυρίζοντας σε υπερυψωμένες πλατφόρμες. Δεν είδε τον Τζεμ εκείνη τη χρονιά, επειδή η Λουφτβάφε βομβάρδιζε το Λονδίνο με φωτιά κι εκείνος είχε κρίνει ότι ήταν πολύ επικίνδυνο να συναντηθούν, αλλά τα χρόνια που ακολούθησαν...

«Τέσα;»

Η καρδιά της σταμάτησε.

Ένα μεγάλο κύμα ζαλάδας την κατέκλυσε, και για μια στιγμή αναρωτήθηκε μήπως τρελαινόταν, μήπως μετά από τόσα χρόνια το παρελθόν και το παρόν είχαν γίνει ένα στις αναμνήσεις της και δεν μπορούσε πλέον να τα ξεχωρίσει. Γιατί η φωνή που άκουσε δεν ήταν η απαλή, σιωπηλή φωνή του Αδελφού Ζαχαρία που άκουγε στο μυαλό της. Η φωνή που αντηχούσε στο κεφάλι της μια φορά το χρόνο τα τελευταία εκατόν τριάντα χρόνια.

Αυτή ήταν μια φωνή που της ξαναέφερε αναμνήσεις που μετά από τόσα χρόνια αναπόλησης είχαν ξεθωριάσει, σαν ένα χαρτί που κάποιος έχει διπλώσει και ξεδιπλώσει πάρα πολλές φορές. Μια φωνή που έφερε πίσω, σαν ένα κύμα, την ανάμνηση κάποιας άλλης φοράς σ' αυτή τη γέφυρα, μιας νύχτας πριν από πάρα πολύ καιρό, όταν όλα ήταν μαύρα και ασημένια και το ποτάμι κυλούσε γρήγορα κάτω από τα πόδια της...

Η καρδιά της χτυπούσε τόσο δυνατά, ώστε ένιωθε ότι θα έσπαγε το θώρακά της. Γύρισε αργά από το κιγκλίδωμα. Και απόμεινε να κοιτάζει.

Στεκόταν στο πεζοδρόμιο μπροστά της, χαμογελώντας συνεσταλμένα, με τα χέρια του χωμένα στις τσέπες ενός πολύ μοντέρνου τζιν. Φορούσε μια μπλε βαμβακερή μπλούζα με τα μανίκια σηκωμένα ως τους αγκώνες. Αμυδρά λευκά σημάδια στόλιζαν τους πήχεις των χεριών του σαν δαντέλα. Η Τέσα μπορούσε να δει το σχήμα του ρού-

νου της Σιωπής, ο οποίος κάποτε ήταν τόσο μαύρος και έντονος πάνω στο δέρμα του, αλλά τώρα είχε ξεθωριάσει και είχε απομείνει μόνο ένα αμυδρό ασημί αποτύπωμα.

«Τζεμ;» ψιθύρισε, συνειδητοποιώντας γιατί δεν τον είχε δει όταν έφαχνε στο πλήθος για κείνον. Έφαχνε τον Αδελφό Ζαχαρία, τυλιγμένο με το μανδύα του στο χρώμα της περγαμηνής, να κινείται, αόρατος μέσα στο πλήθος των Λονδρέζων. Αλλά αυτός δεν ήταν ο Αδελφός Ζαχαρίας.

Αυτός ήταν ο Τζεμ.

Δεν μπορούσε να πάρει το βλέμμα της από πάνω του. Πάντοτε έβρισκε τον Τζεμ όμορφο. Δεν ήταν λιγότερο όμορφος για κείνη τώρα. Κάποτε είχε ασημόλευκα μαλλιά και μάτια σαν γκρι ουρανούς. Αυτός ο Τζεμ είχε κατάμαυρα μαλλιά, που σγούραιναν ελαφρώς από την υγρασία, και σκούρα καστανά μάτια με χρυσαφίες λάμψεις στις ίριδες. Κάποτε το δέρμα του ήταν χλομό· τώρα είχε ένα κοκκίνισμα. Εκεί που το πρόσωπό του δεν ήταν σημαδεμένο πριν γίνει Σιωπηλός Αδελφός, υπήρχαν δύο σκούρα σημάδια, οι πρώτοι ρούνοι της Αδελφότητας, που ξεχώριζαν έντονοι και σκούροι στην αφίδα του κάθε ζυγωματικού του.

Εκεί που ο γιακάς της μπλούζας του χαμήλωνε ελαφρά, μπορούσε να δει το λεπτεπίλεπτο σχήμα του ρούνου του παραμπατάι που κάποτε τον έδενε με τον Γουίλ. Που ίσως να τους έδενε ακόμη, αν πίστευε κανείς ότι οι ψυχές μπορούσαν να παραμείνουν δεμένες και αφότου τις χωρίσει ο θάνατος.

«Τζεμ», είπε ξανά ξέπνοη. Με την πρώτη ματιά έδειχνε ίσως δεκαεννιά ετών, ή είκοσι, ή λίγο μεγαλύτερος από ό,τι ήταν όταν έγινε Σιωπηλός Αδελφός. Όταν τον κοίταξε πιο βαθιά, είδε έναν άντρα – με τα αμέτρητα χρόνια πόνου και σοφίας να διακρίνονται στο πίσω μέρος των

ματιών του· ακόμα και ο τρόπος που κινείτο μιλούσε για σιωπηλή θυσία. «Είσαι» –η φωνή της υψώθηκε με μια άγρια ελπίδα– «είναι μόνιμο αυτό; Δεν είσαι πια δεμένος με τους Σιωπηλούς Αδελφούς;»

«Όχι», είπε. Υπήρχε ένα σκάλωμα στην ανάσα του· την κοιτούσε σαν να μην είχε ιδέα πώς θα αντιδρούσε στην ξαφνική εμφάνισή του. «Δεν είμαι».

«Η θεραπεία – τη βρήκες;»

«Δεν τη βρήκα εγώ ο ίδιος», είπε αργά. «Αλλά – βρέθηκε».

«Είδα τον Μάγκνους στο Αλικάντε πριν από μερικούς μήνες. Μιλήσαμε για σένα. Δεν είπε ποτέ...»

«Δεν το ήξερε», είπε ο Τζεμ. «Ήταν ένας δύσκολος χρόνος, ένας σκοτεινός χρόνος, για τους Κυνηγούς των Σκιών. Αλλά από το αίμα και τη φωτιά, την απώλεια και τη θλίψη, γεννήθηκαν μερικές σπουδαίες καινούριες αλλαγές». Άνοιξε τα χέρια του στο πλάι, συνεσταλμένα, και με λίγη έκπληξη στη φωνή του, καθώς είπε. «Κι εγώ ο ίδιος άλλαξα».

«Πώς...»

«Θα σου πω την ιστορία. Άλλη μια ιστορία των Λάιτγουντ και των Χέροντεϊλ και των Φέρτσαϊλντ. Αλλά θα χρειαστεί πάνω από μία ώρα για να σου την πω, και μάλλον θα κρυώνεις». Έκανε μια κίνηση σαν να ήθελε να αγγίξει τον ώμο της, μετά φάνηκε να συγκρατεί τον εαυτό του, και άφησε το χέρι του να πέσει.

«Εγώ...» Οι λέξεις την είχαν εγκαταλείψει. Ήταν ακόμη σοκαρισμένη που τον έβλεπε έτσι, σοκαρισμένη ως τα βάθη της ψυχής της. Ναι, τον έβλεπε κάθε χρόνο, εδώ σ' αυτό το μέρος, σ' αυτή τη γέφυρα. Αλλά δεν είχε συνειδητοποιήσει μέχρι αυτή τη στιγμή πόσο αλλαγμένο τον έβλεπε. Αλλά αυτό – αυτό ήταν σαν να έκανε βουτιά στο ίδιο της το παρελθόν, λες και ολόκληρος ο τελευταίος

αιώνας σβήστηκε, και ένιωθε ζαλισμένη και ευτυχισμένη και τρομαγμένη. «Αλλά – από αύριο; Πού θα πας; Στην Άιντρις;»

Προς στιγμή έδειχνε πραγματικά σαστισμένος – και παρόλο που η Τέσα ήξερε πόσων χρονών ήταν, έδειχνε τόσο νέος. «Δεν ξέρω», είπε. «Ποτέ δεν είχα μια ολόκληρη ζωή μπροστά μου για να κάνω σχέδια».

«Τότε... σε ένα άλλο Ινστιτούτο;» Μην πας, ήθελε να πει η Τέσα. Μείνε. Σε παρακαλώ.

«Δεν νομίζω να πάω στην Άιντρις ή σε κάποιο Ινστιτούτου κάπου», είπε, ύστερα από μια τόσο μεγάλη παύση ώστε η Τέσα ένιωθε ότι τα γόνατά της θα υποχωρούσαν αν δεν της απαντούσε σύντομα. «Δεν ξέρω πώς να ζήσω στον κόσμο σαν Κυνηγός των Σκιών χωρίς τον Γουίλ. Δεν νομίζω ότι το θέλω καν. Είμαι ακόμη παραμπατάι, αλλά το άλλο μου μισό έχει χαθεί. Αν πήγαινα σε ένα Ινστιτούτο και τους ζητούσα να με δεχτούν, δεν θα το ξεχνούσα ποτέ αυτό. Δεν θα ένιωθα ποτέ ολοκληρωμένος».

«Τότε τι...»

«Αυτό εξαρτάται από σένα».

«Από μένα;» Την κατέλαβε ένας τρόμος. Η Τέσα ήξερε τι ήθελε να ακούσει από κείνον, αλλά έμοιαζε αδύνατο. Όλο αυτό τον καιρό που τον έβλεπε, από τότε που είχε γίνει Σιωπηλός Αδελφός, έδειχνε απόμακρος. Όχι αγενής ή ψυχρός, αλλά σαν να υπήρχε ένα τζάμι ανάμεσα σε κείνον και τον κόσμο. Θυμήθηκε το αγόρι που ήξερε, εκείνο που έδινε την αγάπη του με τέτοια φυσικότητα όσο φυσικό του ήταν να αναπνέει, αλλά αυτό το αγόρι δεν ήταν ο άντρας που συναντούσε μόνο μία φορά το χρόνο εδώ και πάνω από έναν αιώνα. Ήξερε πόσο είχε αλλάξει την ίδια ο χρόνος ανάμεσα στο τότε και το τώρα. Πόσο περισσότερο θα πρέπει να άλλαξε εκείνον; Η Τέσα δεν ήξερε τι ήθελε από τη νέα του ζωή ή ακόμα περισσότερο, από

κείνη. Ήθελε να του πει ό,τι κι ήταν αυτό που θα ήθελε να ακούσει, ήθελε να τον αρπάξει και να τον αγκαλιάσει, να πιάσει τα χέρια του και να νιώσει ανακούφιση από το σχήμα τους – αλλά δεν τολμούσε. Όχι χωρίς να γνωρίζει τι ήθελε από κείνη. Είχαν περάσει τόσο πολλά χρόνια. Πώς μπορούσε να συμπεραίνει ότι ο Τζεμ ένιωθε ακόμη όπως ένιωθε κάποτε;

«Εγώ...» Ο Τζεμ χαμήλωσε το βλέμμα στα αδύνατα χέρια του, που έσφιγγαν το τσιμέντο της γέφυρας. «Για εκατόν πενήντα χρόνια κάθε ώρα της ζωής μου ήταν προγραμματισμένη. Συχνά σκεφτόμουν τι θα έκανα αν ήμουν ελεύθερος, αν βρισκόταν ποτέ μια θεραπεία. Σκεφτόμουν ότι θα το έβαζα αμέσως στα πόδια, σαν ένα πουλί που ελευθερώνεται από το κλουβί του. Δεν είχα φανταστεί ότι θα έβγαινα έξω και θα έβρισκα τον κόσμο τόσο αλλαγμένο, τόσο απελπισμένο. Βυθισμένο στη φωτιά και το αίμα. Ήθελα να επιβιώσω, αλλά μόνο για ένα λόγο. Ήθελα...»

«Τι ήθελες;»

Δεν απάντησε. Αντίθετα άπλωσε το χέρι του και άγγιξε ελαφρά το μαργαριταρένιο βραχιόλι της. «Αυτό είναι το βραχιόλι σου για την τριακοστή επέτειο του γάμου σου», είπε. «Το φοράς ακόμη».

Η Τέσα ξεροκατάπιε. Το δέρμα της είχε μυρμηγκιάσει, ο σφυγμός της ήταν γρήγορος. Συνειδητοποίησε ότι είχε να νιώσει αυτό το συγκεκριμένο είδος συναρπαστικής νευρικότητας τόσο πολλά χρόνια ώστε το είχε σχεδόν ξεχάσει. «Ναι».

«Μετά τον Γουίλ, αγάπησες ποτέ κανέναν άλλο;»

«Δεν ξέρεις την απάντηση;»

«Δεν εννοώ με τον τρόπο που αγαπάς τα παιδιά σου ή τον τρόπο που αγαπάς τους φίλους σου. Τέσα, ξέρεις τι ρωτάω».

«Δεν ξέρω», είπε. «Νομίζω ότι πρέπει να μου πεις».

«Κάποτε θα παντρευόμασταν», είπε εκείνος. «Και όλο αυτό τον καιρό σ' αγαπώ – ενάμιση αιώνα. Και ξέρω ότι αγαπούσες τον Γουίλ. Σας έβλεπα μαζί όλα αυτά τα χρόνια. Και ξέρω ότι εκείνη η αγάπη ήταν τόσο μεγάλη ώστε θα πρέπει να έκανε όλες τις άλλες αγάπες, ακόμα κι εκείνη που είχαμε εμείς όταν ήμασταν τόσο νέοι, να δείχνουν μικρές και ασήμαντες. Είχες μια ολόκληρη ζωή αγάπης μαζί του, Τέσα. Τόσο πολλά χρόνια. Παιδιά. Αναμνήσεις που δεν μπορώ να ελπίζω να...»

Διέκοψε τη φράση του σαστίζοντας ξαφνικά.

«Όχι», είπε, και άφησε τον καρπό της να πέσει. «Δεν μπορώ να το κάνω. Ήμουν ανόητος που σκέφτηκα... Τέσα, συγχώρεσέ με», είπε, και απομακρύνθηκε από κοντά της, για να χαθεί μέσα στο πλήθος των ανθρώπων που πηγαινοέρχονταν πάνω στη γέφυρα.

Η Τέσα απόμεινε να στέκεται για μια στιγμή σοκαρισμένη ήταν μόνο για μια στιγμή, αλλά ήταν αρκετός χρόνος για να εξαφανιστεί εκείνος μέσα στο πλήθος. Άπλωσε το χέρι της για να σταθεροποιήσει τον εαυτό της. Η πέτρα της γέφυρας ήταν κρύα κάτω από τα δάχτυλά της – κρύα, όπως ήταν εκείνη τη νύχτα όταν είχαν πρωτοέρθει σ' αυτό το μέρος, όπου είχαν μιλήσει πρώτη φορά. Ο Τζεμ ήταν το πρώτο άτομο στο οποίο είχε εκμυστηρευτεί τον πιο βαθύ της φόβο: ότι η δύναμή της την έκανε κάτι άλλο, κάτι που δεν ήταν ανθρώπινο. *Είσαι ανθρώπινη*, της είχε πει. *Με όλους τους τρόπους που μετράνε.*

Τον θυμόταν, θυμόταν το όμορφο ετοιμοθάνατο αγόρι που είχε αφιερώσει το χρόνο του για να παρηγορήσει ένα φοβισμένο κορίτσι που δεν γνώριζε, και δεν είχε πει ούτε λέξη για τον δικό του φόβο. Φυσικά και είχε αφήσει τα αποτυπώματά του στην καρδιά της. Πώς θα μπορούσε να είναι διαφορετικά;

Θυμήθηκε τη φορά που της είχε προσφέρει το μενταγιόν από νεφρίτη της μητέρας του, της το είχε τείνει με το χέρι του να τρέμει. Θυμήθηκε φιλιά μέσα σε μια άμαξα. Θυμήθηκε να μπαίνει στο δωμάτιό του, πλημμυρισμένο με το φως του φεγγαριού, και το ασημένιο αγόρι να στέκεται μπροστά στο παράθυρο, βγάζοντας από το βιολί που κρατούσε στα χέρια του μια μουσική πιο όμορφη και από την επιθυμία.

Γουίλ, είχε πει. Εσύ είσαι, Γουίλ;

Ο Γουίλ. Για μια στιγμή η καρδιά της δίστασε. Θυμήθηκε όταν πέθανε ο Γουίλ, τον πόνο της, τις ατελείωτες νύχτες που πέρασε μόνη της, το ότι ακουμπούσε το χέρι της στην άλλη πλευρά του κρεβατιού κάθε πρωί όταν ξυπνούσε, περιμένοντας για χρόνια να τον βρει εκεί, και συνηθίζοντας με πολύ αργούς ρυθμούς το γεγονός ότι η άλλη πλευρά του κρεβατιού θα ήταν πάντα άδεια. Τις στιγμές που έβρισκε κάτι αστείο και γυρνούσε για να το μοιραστεί μαζί του, για να νιώσει ένα καινούριο σοκ που δεν τον έβρισκε εκεί. Τις χειρότερες στιγμές, όταν, καθισμένη μόνη της στο τραπέζι του πρωινού, είχε συνειδητοποιήσει ότι είχε ξεχάσει το ακριβές γαλάζιο των ματιών του ή το βάθος του γέλιου του· ότι, όπως ο ήχος της μουσικής του βιολιού του Τζεμ, είχαν χαθεί στο βάθος όπου οι αναμνήσεις είναι σιωπηλές.

Ο Τζεμ ήταν θνητός τώρα. Θα γερνούσε σαν τον Γουίλ, και θα πέθαινε σαν τον Γουίλ, και δεν ήξερε αν μπορούσε να το αντέξει ξανά.

Κι όμως.

Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι τυχεροί αν έχουν έστω και μία μεγάλη αγάπη στη ζωή τους. Εσύ βρήκες δύο.

Ξαφνικά τα πόδια της κινούνταν, σχεδόν χωρίς τη βούλησή της. Έτρεχε μέσα στο πλήθος, παραμερίζοντας αγνώστους, ζητώντας λαχανιασμένη συγγνώμη καθώς

τους πατούσε ή τους χτυπούσε με τους αγκώνες της. Δεν την ένοιαζε. Έτρεχε όσο πιο γρήγορα μπορούσε στη γέφυρα, σταματώντας απότομα στο τέλος της, όπου μια σειρά από στενά σκαλιά οδηγούσαν κάτω στο νερό του Τάμεση.

Τα κατέβηκε δύο δύο, γλιστρώντας σχεδόν πάνω στην υγρή πέτρα. Στη βάση των σκαλιών υπήρχε μια μικρή τσιμεντένια αποβάθρα, η οποία περιβαλλόταν από ένα μεταλλικό κιγκλίδωμα. Το ποτάμι βρισκόταν ψηλά και το νερό έγλυφε τα κενά ανάμεσα στο μέταλλο, γεμίζοντας τον μικρό χώρο με τη μυρωδιά της λάσπης και του ποταμίσιου νερού.

Ο Τζεμ στεκόταν στο κιγκλίδωμα, κοιτάζοντας το νερό. Τα χέρια του ήταν χωμένα στις τσέπες του, οι ώμοι του έγερναν μπροστά λες και ήθελε να προστατευτεί από ένα δυνατό άνεμο. Κοιτούσε μπροστά σχεδόν τυφλά, και με μια τόσο απόλυτη προσήλωση ώστε δεν φάνηκε να την ακούει καθώς εμφανίστηκε πίσω του. Άρπαξε το μανίκι του, γυρίζοντάς τον για να την κοιτάξει.

«Τι», είπε λαχανιασμένη. «Τι προσπαθούσες να με ρωτήσεις, Τζεμ;»

Τα μάτια του γούρλωσαν. Τα μάγουλά του ήταν κόκκινα, είτε από το τρέξιμο είτε από τον κρύο αέρα, δεν ήταν σίγουρη. Την κοιτούσε σαν να ήταν κάποιο παράξενο φυτό που είχε φυτρώσει ξαφνικά, σαστιζοντάς τον. «Τέσο – με ακολούθησες;»

«Φυσικά σε ακολούθησα. Έφυγες χωρίς να τελειώσεις τη φράση σου!»

«Δεν ήταν και πολύ καλή φράση». Χαμήλωσε το βλέμμα του στο έδαφος, και μετά το σήκωσε ξανά σε κείνη, με ένα χαμόγελο, οικείο σαν τις αναμνήσεις της, να παίζει στην άκρη του στόματός του. Τότε επέστρεψε στο μυαλό της, μια ανάμνηση χαμένη αλλά όχι ξεχασμένη: το χαμό-

γελο του Τζεμ ήταν πάντα σαν το φως του ήλιου. «Ποτέ δεν ήμουν καλός στις λέξεις», είπε. «Αν είχα το βιολί μου, θα μπορούσα να σου παίξω αυτό που ήθελα να πω».

«Απλά προσπάθησε».

«Δεν... δεν είμαι σίγουρος ότι μπορώ. Είχα προετοιμάσει έξι ή επτά λόγους, και τους σκεφτόμουν όλους μαζί, νομίζω».

Τα χέρια του ήταν χωμένα βαθιά στις τσέπες του τζιν του. Η Τέσα έπιασε απαλά τους καρπούς του. «Λοιπόν, εγώ είμαι καλή με τις λέξεις», είπε. «Άφησέ με να σε ρωτήσω, λοιπόν».

Έβγαλε τα χέρια του από τις τσέπες του και την άφησε να τυλίξει τα δάχτυλά της γύρω από τους καρπούς του. Στάθηκαν έτσι, με τον Τζεμ να την κοιτάζει κάτω από τα σκούρα του μαλλιά – ο άνεμος από το ποτάμι τα είχε φυσήσει μπροστά στο πρόσωπό του. Υπήρχε ακόμη μία και μόνη γκριζα τούφα μέσα τους, έντονη πάνω στο μαύρο.

«Με ρώτησες αν αγάπησα κανέναν άλλο εκτός από τον Γουίλ», είπε. «Και η απάντηση είναι ναι. Αγάπησα εσένα. Πάντοτε σ' αγαπούσα, και πάντοτε θα σ' αγαπώ».

Τον άκουσε να παίρνει μια κοφτή ανάσα. Στο λαιμό του παλλόταν ένας σφυγμός, ορατός κάτω από το χλομό δέρμα στο οποίο υπήρχαν ακόμη οι ξεθωριασμένες λευκές γραμμές των ρυτίων της Αδελφότητας.

«Λένε ότι δεν μπορείς να αγαπήσεις δύο ανθρώπους ταυτόχρονα και στον ίδιο βαθμό», είπε. «Και ίσως για τους άλλους να είναι έτσι. Αλλά εσύ και ο Γουίλ – δεν είστε σαν δύο συνηθισμένοι άνθρωποι, δύο άνθρωποι που ίσως να ζήλευαν ο ένας τον άλλο ή που θα φαντάζονταν ότι η αγάπη μου για τον ένα θα μείωνε την αγάπη μου για τον άλλο. Ενώσατε τις ψυχές σας όταν ήσασταν και οι δύο παιδιά. Δεν θα μπορούσα να αγαπήσω τον Γουίλ τόσο πολύ αν δεν είχα αγαπήσει κι εσένα. Και δεν θα

μπορούσα να αγαπήσω εσένα όσο σ' αγαπώ αν δεν είχα αγαπήσει τον Γουίλ».

Τα δάχτυλά της είχαν τυλιχτεί γύρω από τους καρπούς του απαλά, κάτω ακριβώς από τα μανίκια της μπλούζας του. Το να τον αγγίζει έτσι – ήταν τόσο παράξενο, και ωστόσο την έκανε να θέλει να τον αγγίξει κι άλλο. Είχε σχεδόν ξεχάσει πόσο της έλειπε το άγγιγμα κάποιου που αγαπούσε.

Πίεσε τον εαυτό της να τον ελευθερώσει, όμως, και σήκωσε το χέρι της στο γιακά της μπλούζας της. Προσεκτικά έπιασε την αλυσίδα γύρω από το λαιμό της και τη σήκωσε για να μπορέσει εκείνος να δει, κρεμασμένο, το μενταγιόν από νεφρίτη που της είχε δώσει πριν από τόσο καιρό. Η αφιέρωση στο πίσω μέρος έλαμπε ακόμη σαν να ήταν καινούρια:

Όταν δύο άνθρωποι είναι ένα στα βάδη της καρδιάς τους, τσακίζουν ακόμα και τη δύναμη του σιδήρου ή του μπρούτζου.

«Το θυμάσαι ότι μου το άφησες;» είπε. «Δεν το έβγαλα ποτέ».

Έκλεισε τα μάτια του. Οι βλεφαρίδες του ακουμπούσαν πάνω στα μάγουλά του, μακριές και λεπτές. «Όλα αυτά τα χρόνια», είπε, και η φωνή του ήταν ένας χαμηλός ψίθυρος, και δεν ήταν η φωνή του αγοριού που υπήρξε κάποτε, αλλά εξακολουθούσε να είναι μια φωνή που αγαπούσε η Τέσα. «Όλα αυτά τα χρόνια, το φορούσες; Δεν το ήξερα».

«Ένιωθα ότι θα ήταν απλά ένα βάρος για σένα, όταν ήσουν Σιωπηλός Αδελφός. Φοβόμουν ότι ίσως να θεωρούσες ότι επειδή το φορούσα θα είχα κάποια προσδοκία από σένα. Κάποια προσδοκία που δεν μπορούσες να ικανοποιήσεις».

Απέμεινε σιωπηλός για πολλή ώρα. Η Τέσα μπορούσε

να ακούσει τον ελαφρύ κυματισμό του ποταμού, το βουητό των αυτοκινητών στο βάθος. Της φαινόταν ότι μπορούσε να ακούσει τα σύννεφα να κινούνται στον ουρανό. Κάθε νεύρο στο σώμα της του ούρλιαζε να μιλήσει, αλλά περίμενε: περίμενε καθώς οι εκφράσεις εναλλάσσονταν στο πρόσωπό του, και τελικά μίλησε.

«Το να είσαι Σιωπηλός Αδελφός» είπε «σημαίνει να βλέπεις τα πάντα και τίποτα ταυτόχρονα. Μπορούσα να δω τον μεγάλο χάρτη της ζωής, απλωμένο μπροστά μου. Μπορούσα να δω τα ρεύματα του κόσμου. Και η ανθρώπινη ζωή άρχισε να μοιάζει με ένα είδος παράστασης, που λαμβάνει χώρα σε απόσταση. Όταν έβγαλαν τους ρούνους από πάνω μου, όταν πήραν το μανδύα της Αδελφότητας, ήταν λες και ξύπνησα από ένα μακρύ όνειρο ή λες και μια γυάλινη ασπίδα γύρω μου είχε σπάσει. Ένωσα τα πάντα, ταυτοχρόνως, να με κατακλύζουν. Όλα τα ανθρώπινα στοιχεία που τα ξόρκια της Αδελφότητας μου είχαν πάρει. Το ότι έχω ξανά τόσο πολλά από αυτά τα ανθρώπινα στοιχεία... Αυτό έγινε εξαιτίας σου. Αν δεν είχα εσένα, Τέσα, αν δεν είχα αυτές τις ετήσιες συναντήσεις σαν άγκυρα και οδηγό μου, δεν ξέρω αν θα μπορούσα να επιστρέψω».

Υπήρχε φως στα σκοτεινά του μάτια τώρα, και η καρδιά της φτερούγισε στο στήθος της. Μόνο δύο άντρες είχε αγαπήσει στη ζωή της, και δεν φανταζόταν ποτέ ότι θα έβλεπε ξανά το πρόσωπο κανενός από τους δύο. «Αλλά επέστρεψες», ψιθύρισε. «Και είναι ένα θαύμα. Και θυμάσαι τι σου είπα κάποτε για τα θαύματα».

Της χαμογέλασε ξανά. «Δεν πρέπει να αμφισβητούμε τα θαύματα, ούτε να παραπονιόμαστε ότι δεν έχουν γίνει όπως ακριβώς θα τα θέλαμε». Υποθέτω ότι αυτό είναι αλήθεια. Εύχομαι να μπορούσα να είχα επιστρέψει κοντά σου νωρίτερα. Εύχομαι να ήμουν το ίδιο αγόρι

που ήμουν όταν με αγαπούσες, κάποτε. Φοβάμαι ότι τα χρόνια με έχουν αλλάξει σε κάποιον άλλο».

Η Τέσα έφαξε το πρόσωπό του με τα μάτια της. Στο βάθος μπορούσε να ακούσει τον ήχο από τα αυτοκίνητα που πηγαινοέρχονταν, αλλά εδώ, κοντά στην όχθη του ποταμού, μπορούσε σχεδόν να φανταστεί ότι ήταν ξανά μικρό κορίτσι, τον αέρα γεμάτο ομίχλη και καπνό, και την κλαγγή του σιδηροδρόμου πιο πέρα... «Τα χρόνια άλλαξαν κι εμένα», είπε. «Έχω γίνει μητέρα και γιαγιά, κι έχω δει αυτούς που αγαπώ να πεθαίνουν, και έχω δει άλλους να γεννιούνται. Μιλάς για τα ρεύματα του κόσμου. Κι εγώ τα έχω δει. Αν ήμουν ακόμη το ίδιο κορίτσι που ήμουν όταν με γνώρισες, δεν θα μπορούσα να σου μιλήσω ελεύθερα γι' αυτά που έχω στην καρδιά μου, όπως έκανα μόλις τώρα. Δεν θα μπορούσα να σε ρωτήσω αυτό που είμαι έτοιμη να σε ρωτήσω τώρα».

Σήκωσε το χέρι του και άγγιξε το μάγουλό της. Η Τέσα μπορούσε να δει την ελπίδα στην έκφρασή του, να εμφανίζεται αργά. «Και ποιο είναι αυτό;»

«Έλα μαζί μου», είπε. «Μείνε μαζί μου. Ζήσε μαζί μου. Δες τα πάντα μαζί μου. Έχω ταξιδέψει σε όλο τον κόσμο και έχω δει τόσο πολλά, αλλά υπάρχουν πολλά περισσότερα, και δεν θα ήθελα να τα δω με κανέναν άλλο εκτός από σένα. Θα πήγαινα παντού και οπουδήποτε μαζί σου, Τζεμ Κάρστερς».

Ο αντίχειράς του γλίστρησε κατά μήκος της αψίδας του ζυγωματικού της. Εκείνη αναρίγησε. Είχε περάσει τόσος καιρός από τότε που την είχε κοιτάξει κάποιος έτσι, σαν να ήταν ένα μεγάλο θαύμα, και ήξερε ότι κι εκείνη τον κοιτούσε με τον ίδιο τρόπο. «Δεν φαίνεται πραγματικό», είπε ο Τζεμ βραχνά. «Σε αγαπούσα τόσο καιρό. Πώς μπορεί να είναι αλήθεια αυτό;»

«Είναι μία από τις μεγάλες αλήθειες της ζωής μου»,

είπε η Τέσα. «Θα έρθεις μαζί μου; Γιατί ανυπομονώ να μοιραστώ τον κόσμο μαζί σου, Τζεμ. Υπάρχουν τόσο πολλά για να δούμε».

Δεν ήταν σίγουρη ποιος έκανε την πρώτη κίνηση, παρά μόνο ότι μετά από μια στιγμή βρισκόταν στην αγκαλιά του κι εκείνος ψιθύριζε: «Ναι, φυσικά, ναι», πάνω στα μαλλιά της. Αναζήτησε το στόμα της διστακτικά – η Τέσα μπορούσε να νιώσει την ελαφριά του ένταση, το βάρος των τόσων χρόνων ανάμεσα στο τελευταίο τους φιλή και σε αυτό. Τύλιξε το χέρι της γύρω από το σβέρχο του, τραβώντας τον κάτω, ψιθυρίζοντας: «Μπίε ζάο ζι». Μην ανησυχείς, μην ανησυχείς. Φίλησε το μάγουλό του, την άκρη του στόματός του, και τελικά το στόμα του, με την πίεση των χειλιών του πάνω στα δικά της έντονη και μεγαλόπρεπη, και Ω, ο χτύπος της καρδιάς του, η γεύση του στόματός του, ο ρυθμός της ανάσας του. Οι αισθήσεις της θόλωσαν από την ανάμνηση: πόσο αδύνατος ήταν κάποτε, η αίσθηση των οστών της κλείδας του, αιχμηρών σαν μαχαίρια κάτω από το λεπτό ύφασμα των πουκαμίσων που φορούσε κάποτε. Τώρα μπορούσε να νιώσει δυνατούς, στιβαρούς μυς καθώς την κρατούσε στην αγκαλιά του, το ρυθμό της ζωής μέσα από το σώμα του καθώς πιεζόταν πάνω στο δικό της, σφίγγοντας ανάμεσα στα δάχτυλά της το απαλό βαμβακερό ύφασμα της μπλούζας του.

Η Τέσα είχε επίγνωση ότι πάνω από τη μικρή τους πλατφόρμα ο κόσμος εξακολουθούσε να κυκλοφορεί στη Γέφυρα Μπλάκφραϊαρς, ότι τα αυτοκίνητα εξακολουθούσαν να περνάνε, και ότι οι περαστικοί πιθανότατα τους κοιτούσαν, αλλά δεν την ένοιαζε· μετά από αρκετά χρόνια μάθαινες τι ήταν σημαντικό και τι όχι. Και σημαντικό ήταν αυτό: Ο Τζεμ, η ταχύτητα και το τραύλισμα της καρδιάς του, η λεπτότητα των απαλών του χειριών

που γλίστρησαν επάνω για να κλείσουν μέσα τους το πρόσωπό της, τα απαλά του χείλη πάνω στα δικά της καθώς εξερευνούσε το σχήμα του στόματός της με το δικό του. Η ζεστή σταθερή απόλυτη πραγματικότητα της παρουσίας του. Για πρώτη φορά εδώ και πολλά χρόνια ένιωθε την καρδιά της να ανοίγει, και γνώρισε την αγάπη ως κάτι διαφορετικό από μια ανάμνηση.

Όχι, το τελευταίο πράγμα που την ένοιαζε ήταν αν ο κόσμος κοιτούσε το αγόρι και το κορίτσι που φιλιούνταν δίπλα στο ποτάμι, καθώς το Λονδίνο, οι πόλεις του, και οι πύργοι, και οι εκκλησίες, και οι γέφυρες, και οι δρόμοι του, τους περιέβαλλαν σαν την ανάμνηση ενός ονείρου. Κι αν ο Τάμεσης, που κυλούσε δίπλα τους αδιάκοπος και ασημένιος στο απογευματινό φως, θυμήθηκε μια νύχτα πριν από πολύ καιρό όταν το φεγγάρι έλαμπε αστραφτερό σαν σελίни, φωτίζοντας το ίδιο αγόρι και το ίδιο κορίτσι, ή αν οι πέτρες της Μπλάκφραϊαρς ήξεραν τα ίχνη των παιδιών τους και σκέφτονταν: *Επιτέλους, ο κύκλος κλείνει*. Δεν είπαν τίποτα.

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ ΤΗΣ ΤΕΣΣΑ

Όπως στον *Κουρδιστό Άγγελο* και τον *Κουρδιστό Πρίγκιπα*, το Λονδίνο και η Ουαλία της *Κουρδιστής Πριγκίπισσας* είναι, όσο μπορούσα να το κάνω, μια πρόσμιξη του αληθινού και του μη αληθινού, του φημισμένου και του ξεχασμένου. Το σπίτι της οικογένειας Λάιτγουντ βασίζεται στην Έπαυλη Τσίζγουικ, την οποία μπορείτε ακόμη να επισκεφθείτε. Όσο για το νούμερο 16 της Τσέιν Γουόκ, όπου ζει ο Γούλσεϊ Σκοτ, στην πραγματικότητα εκείνη την εποχή είχε νοικιαστεί από τον Άλγκερνον Τσαρλς Σουίνμπερν, τον Ντάντε Γκαμπριέλ Ροζέτι, και τον Τζορτζ Μέρεντιθ, όπου συγκατοικούσαν. Ήταν μέλη του κινήματος των εστέτ, όπως ο Γούλσεϊ. Αν και κανείς τους δεν υπήρξε ποτέ (ή δεν αποδείχθηκε) λυκάνθρωπος. Τα Ασημένια Δωμάτια βασίζονται στα σκανδαλώδη Δωμάτια του Αργίλου.

Όσο για το φρενιασμένο ταξίδι του Γουίλ με το άλογο από το Λονδίνο στην Ουαλία, είμαι ευγνώμων στην Κλέρι Μπούκερ, η οποία με βοήθησε να χαρτογραφήσω τη διαδρομή, βρήκε πανδοχεία στα οποία θα μπορούσε να καταλύσει ο Γουίλ κατά τη διάρκεια του ταξιδιού του, και διατύπωσε διάφορες υποθέσεις για τον καιρό. Προ-

σπάδησα όσο μπορούσα να χρησιμοποιήσω δρόμους και πανδοχεία που όντως υπήρχαν. (Ο δρόμος από το Σρούσπερι στο Γουέλσπουλ είναι τώρα ο αυτοκινητόδρομος A458). Έχω πάει και η ίδια στο Κάντερ Άιντρις και το έχω ανέβει, έχω επισκεφθεί το Ντόλγκελαου και την Ταλι-Λύν, και έχω δει τη Λυν Κάου, αν και δεν πήδηξα ποτέ μέσα για να δω που θα με πάει.

Η Γέφυρα Μπλάκφραϊαρς είναι υπαρκτή φυσικά, τότε και τώρα, και η περιγραφή της στον επίλογο είναι ό,τι πιο κοντινό στην εμπειρία μου μπόρεσα να δώσω. Οι Δαιμονικές Μηχανές ξεκίνησαν με το ρεμβασμό του Τζεμ και της Τέσα στη Γέφυρα Μπλάκφραϊαρς, και νομίζω ότι είναι ταιριαστό να τελειώσουν εκεί.

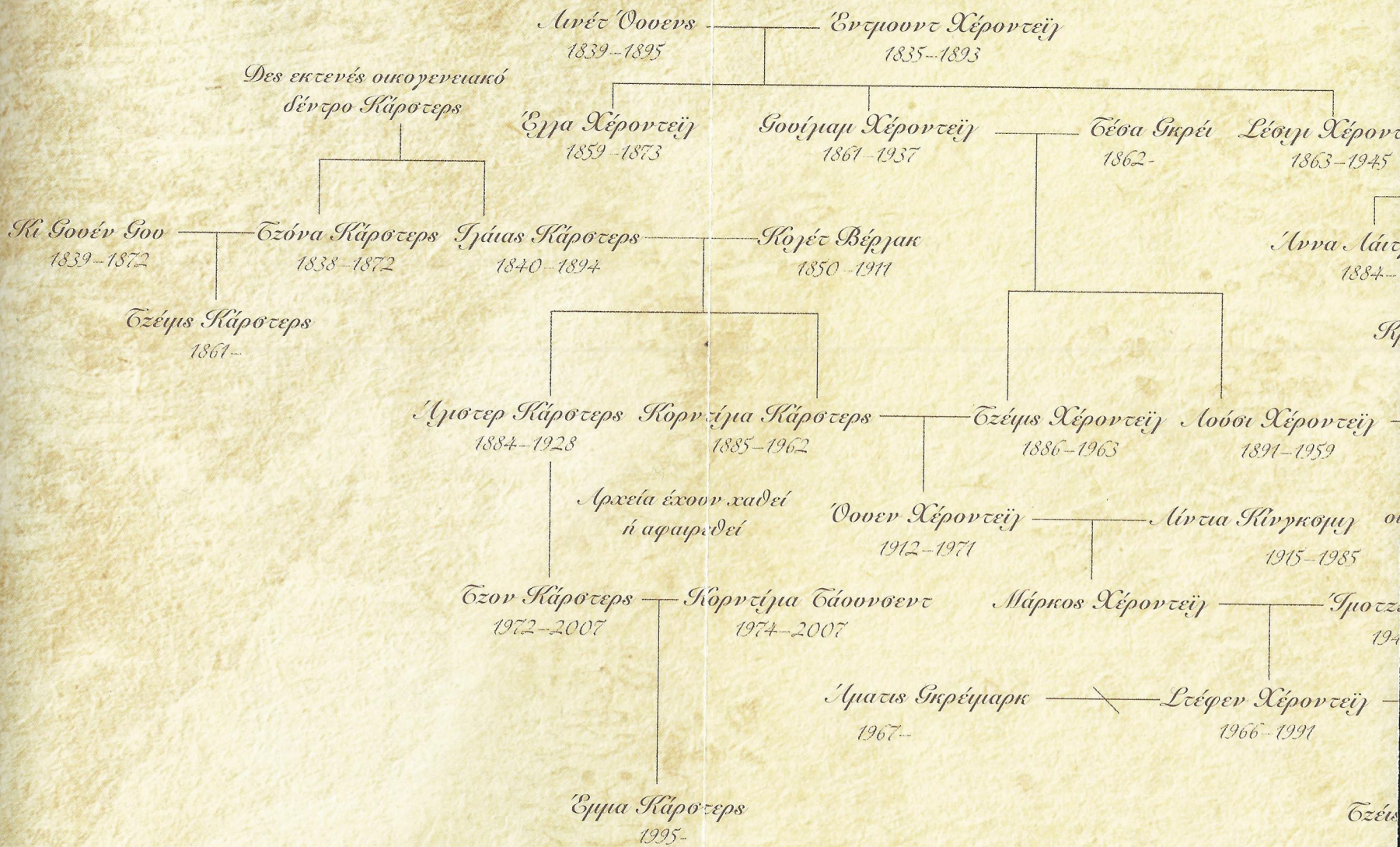
ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Ευχαριστώ ιδιαίτέρως τη Σίντι και τη Μάργκαρετ Πον για τη βοήθειά τους με τα μανδαρινικά κινέζικα· την Κλέρι Μπούκερ επειδή χαρτογράφησε το ταξίδι του Γουίλ από το Λονδίνο στο Κάντερ Άιντρις· την Έμιλι-Τζο Τόμας για τη βοήθειά της με τα ουαλικά του Γουίλ και της Σέσιλι· την Ασπασία Διάφα, τον Πάτριλ Όλτμαν, και τον Γουέιν Μίλερ για τη βοήθειά τους με τα λατινικά και τα αρχαία ελληνικά. Ευχαριστώ τον Μόριτζ Γουίστ για τη σάρωση όλου του χειρογράφου έτσι ώστε να μπορέσει να παραδοθεί κατά τη διάρκεια του Τυφώνα Σάντι.

Πολλές ευχαριστίες για την οικογενειακή υποστήριξη από τη μητέρα μου και τον πατέρα μου, καθώς επίσης και από τον Τζιμ Χιλ και την Κέιτ Κόνορ· ευχαριστώ τους Νάο, Τιμ, Ντέιβιντ, και Μπεν· τη Μέλανι, τον Τζόναθαν και την Έλεν Λούις· τη Φλόρενς και τον Τζόις. Ευχαριστώ πάρα πολύ εκείνους που διάβασαν και έκαναν κριτική και επεσήμαναν αναχρονισμούς – τη Σάρα Σμιθ, την Ντίλια Σέρμαν, τη Χόλι Μπλακ, την Κέλι Λινκ, την Έλεν Κούσνερ, την Κλέρι Μπούκερ. Και ευχαριστώ εκείνους, τα χαμογελαστά πρόσωπα και τα σαρκαστικά σχόλια των οποίων, μου δίνουν δύναμη για να συνεχίσω άλλη μια μέρα: την Έλκα Κλόουκ, τη Χόλι Μπλακ, τη Ρόμπιν Ουάσερμαν, την Έμιλι Χουκ, τη Μορίν Τζόνσον, τη Λίμπα Μπρέι, και τη Σάρα Ρις Μπρέναν. Χρωστάω αιώνια ευγνωμοσύνη στον ατζέντη μου, Ράσελ Γκάλεν· στην εκδότριά μου, Κάρεν Γουίτιλα· και στις ομάδες στην Simon & Schuster and Walker Books επειδή τα έκαναν όλα πραγματικότητα. Και τέλος, ευχαριστώ τον Τζος, που μου έφερνε τσάι όσο δούλευα.

CASSANDRA CLARE

Είναι η συγγραφέας της μπεστ σέλερ σειράς των *New York Times*, της *Wall Street Journal* και του *Publishers Weekly*, *Θανάσιμα Εργαλεία* και της τριλογίας *Δαιμονικές Μηχανές*. Τα βιβλία της έχουν πουλήσει πάνω από δώδεκα εκατομμύρια αντίτυπα παγκοσμίως και έχουν μεταφραστεί σε περισσότερες από τριάντα πέντε γλώσσες. Η Cassandra ζει στη Δυτική Μασαχουσέτη. Επισκεφθείτε τη στο www.cassandraclare.com.

Όικογένειες Κάρστεϋς, Χέροντ
1831-2000

CASSANDRA CLARE

Είναι η συγγραφέας της μπεστ σέλερ σειράς των *New York Times*, της *Wall Street Journal* και του *Publishers Weekly*, Θανάσιμα Εργαλεία και της τριλογίας Δαιμονικές Μηχανές. Τα βιβλία της έχουν πουλήσει πάνω από δώδεκα εκατομμύρια αντίτυπα παγκοσμίως και έχουν μεταφραστεί σε περισσότερες από τριάντα πέντε γλώσσες. Η Cassandra ζει στη Δυτική Μασαχουσέτη. Επισκεφθείτε τη στο www.cassandraclare.com.

Jacket Design by Russell Gordon

Jacket Photo-Illustration copyright © 2013 by Cliff Nielsen

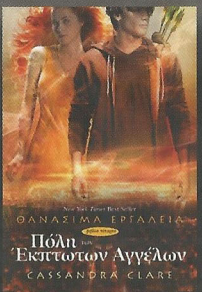
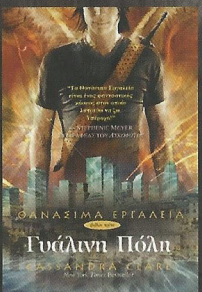
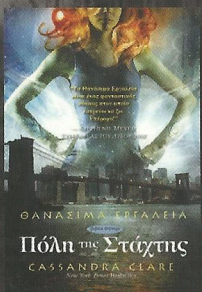
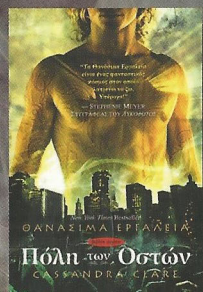

www.platypus.gr

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ
ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗ ΤΗΣ
ΠΟΛΗΣ ΤΩΝ ΟΣΤΩΝ!

Get the free mobile app at
<http://gettag.mobi>

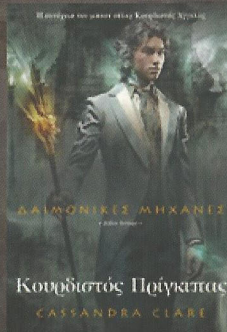
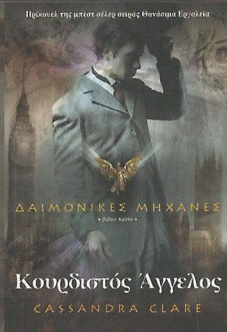
ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

NO 1 ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΩΝ NEW YORK TIMES

USA Today μπεστ σέλερ • Wall Street Journal μπεστ σέλερ • Publishers Weekly μπεστ σέλερ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ ΣΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΑΠΟ 35 ΓΛΩΣΣΕΣ

Σύντομα κινηματογραφική υπερπαραγωγή

ΔΑΙΜΟΝΙΚΕΣ ΜΗΧΑΝΕΣ

Πρίκουελ της μπεστ σέλερ σειράς Θανάσιμα Εργαλεία

NO 1 ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΩΝ NEW YORK TIMES

USA Today μπεστ σέλερ • Wall Street Journal μπεστ σέλερ • Publishers Weekly μπεστ σέλερ

PLATYPUS

info@platypus.gr

www.platypus.gr

ISBN 9789606665998

9 789606 665998